

Một Mối Tương Tư

Contents

Một Mối Tương Tư	1
1. Q.1 - Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ Ở Hậu Viên	2
2. Q.1 - Chương 2: Tai Bay Vạ Gió	9
3. Q.1 - Chương 3: Gặp Lại Cố Nhân	17
4. Q.1 - Chương 4: Tự Chui Vào Rọ	26
5. Q.1 - Chương 5: Làm Nô Tỳ Ở Tân Phủ	34
6. Q.1 - Chương 6: Cầm Khúc Tương Tư	42
7. Q.1 - Chương 7: Kiểm Tra Tài Nghệ Nấu Bếp	51
8. Q.1 - Chương 8: Sứ Giả Đến Từ Bắc Vu	59
9. Q.1 - Chương 9: Tâm Tình Đường Xa	68
10. Q.1 - Chương 10: Nghỉ Đêm	76
11. Q.1 - Chương 11: Mưa Thu Phiền Nao	83
12. Q.1 - Chương 12: Hoa Quế Đa Tình	91
13. Q.1 - Chương 13: Đêm Lạnh Sắc Xuân	99
14. Q.1 - Chương 14: Lo Lắng Vì Thiếp	108
15. Q.1 - Chương 15: Chuyện Cũ Không Nhắc	115
16. Q.2 - Chương 16: Mỹ Nhân Như Ngc	123
17. Q.2 - Chương 17: Cần Gì Phải Cố Chấp	130
18. Q.2 - Chương 18: Thật Lòng Thật Dại	138
19. Q.2 - Chương 19: Lòng Này Khó Yên	146
20. Q.2 - Chương 20: Hiểu Lâm	154
21. Q.2 - Chương 21: Tiểu Thư Họ Khang Tới Thăm	162
22. Q.2 - Chương 22: Hỷ Sự Của Linh Ngọc	172
23. Q.2 - Chương 23: Lòng Vua Lòng Ta	179
24. Q.2 - Chương 24: Khởi Hành Đêm Đông	188
25. Q.2 - Chương 25: Chạy Trốn	195
26. Q.2 - Chương 26: Tiểu Trấn Vân Thủy	204
27. Q.2 - Chương 27: Đúng Là Lương Duyên	213
28. Q.2 - Chương 28: Gặp Lại Tình Nồng	221
29. Q.2 - Chương 29: Hỷ Sự Thành Đôi	229
30. Q.2 - Chương 30: Đường Về Phong Ba	237
31. Q.2 - Chương 31: Hy Vọng Tiêu Tan	244
32. Q.2 - Chương 32: Song Sinh	250

Một Mối Tương Tư

Giới thiệu

Ngon gió nam chiều nay mang hương tóc. Đỗ mặt trời đỏ mắt nhớ làn mây. Cỏ tàn đông vén sương r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-moi-tuong-tu>

1. Q.1 - Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ Ở Hậu Viên

Nam tử nhị thập nhi quan, hữu vi nhân phụ chi đoan. Nữ tử thập ngũ hử giá, hữu quát nhân chi đạo; vu thử nhi vãng, tắc tự hôn hĩ[1]. Đây là một định luật tự cổ chí kim, ngàn đời không đổi.

[1] Theo Khổng tử: Nam tử hai mươi tuổi làm lễ Gia Quan (lễ trưởng thành) xong có thể làm cha được. Nữ tử mười lăm hiểu đạo lý, có thể gả đi. Từ đó về sau, có thể kết hôn.

Là nước giàu có nhất vùng Vọng Xuyên, Nam Vu thịnh hành tảo hôn, bất luận là nam hay nữ, chưa đến tuổi thích hợp để kết hôn, họ đã sớm định đoạt hôn ước. Đợi tới khi nam tử trưởng thành, nữ tử cập kê, liền tổ chức hôn sự, cứ như thể sợ không lấy được vợ không gả được chồng sẽ bị người đời cười chê vậy. Kiếm một nương tử đẹp tựa hoa cũng được, gả ột lang quân như ý cũng xong, nhà nào có điều kiện thì còn được chọn đông chọn tây, điều kiện không tốt, đành ngồi trơ ra đẩy đợi người ta đến chọn thôi. Nam tử đơn giản hơn, chỉ cần ngũ quan cân đối, tứ chi đầy đủ, cho dù đã qua tuổi kết hôn, cuối cùng vẫn có thể lấy được vợ. Nữ tử lại khác, một khi qua tuổi xuất giá, liền thành dưa chuột mùa thu, không còn ai thèm nhòm ngó nữa.

Thanh Thu cảm thấy mình thật oan uổng, mỗi lần nghĩ tới việc gả chồng này lại khó chịu tới mức không thể diễn tả bằng lời.

Là quản gia thiện phòng[2] của phủ Hiền Bình quận vương, hằng ngày ngoài việc lo ba bữa ăn ọi người trong phủ ra, thời gian còn lại nàng rất nhàn rỗi. Nhưng nàng không vui nổi, ai bảo nàng là một cô nương già ế chồng chứ? Những lời bàn ra tán vào, chê cười thì cũng có thể cho qua, nhưng năm nàng mới vào vương phủ, từng có một lão quản gia ở tiền viện muốn lấy nàng về làm thiếp. Nhiều lần cầu thân nàng trước mặt mọi người khiến Thanh Thu không nhẫn nhịn được hơn nữa, cầm cả cái nôi đập vào đầu lão già không có mắt kia khiến ông ta ngất xỉu, từ đó nàng mới được yên thân.

[2] Quản gia thiện phòng: Người quản lý chăm lo bếp ăn.

Theo lý thì cho dù tất cả nữ tử trong thành Việt Đô này không lấy được chồng, thì cũng không nên có nàng trong số đó. Từ nhỏ nàng đã là một tiểu tiểu giai nhân trong mắt mọi người, khuôn mặt tròn như trăng rằm giống hệt những hài nhi trong bức tranh Tết. Lớn thêm một chút, mặt mũi như được tạc, ai cũng nói cô bé này khi trưởng thành nhất định sẽ có dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Vì vậy còn chưa tới tuổi cập kê, nàng đã đính hôn với nam nhân nhà họ Cao – phủ thượng giàu có nổi tiếng trong thành Việt Đô.

Nhưng đó chỉ là lúc nhỏ thôi, lớn lên chưa chắc nàng đã thành giai nhân. Con gái nhà người ta mười tám tuổi sẽ thay đổi, càng lớn càng xinh đẹp, Thanh Thu hoàn toàn ngược lại, nhưng không phải trở nên xấu xí. Nếu đem gương ra ngắm rồi tự đánh giá, nàng cũng được coi là dung mạo không tầm thường, chỉ có điều không còn xuất chúng như thời thơ ấu mà thôi. May mà nàng đã đính hôn từ nhỏ, chỉ đợi sau khi làm lễ cập kê[3] sẽ thành thân với vị hôn phu, rồi ba năm sinh hai đứa, thành thiếu phu nhân. Ai ngờ Nam – Bắc hai nước giao tranh xảy ra chiến sự, hoàng đế hạ chiếu yêu cầu các nam tử trong độ tuổi trưởng thành phải tòng quân. Vị hôn phu của nàng là con cháu nhà giàu, bỏ ra ít bạc thì mấy chuyện tòng quân vất vả ấy sẽ

không tới lượt chàng, nhưng tiểu tử nhà họ Cao kia tại sao nhất định đòi ra chiến trường chứ? Lẽ nào là vì chê nàng không còn xinh đẹp như trước, sợ khi nàng tới tuổi cập kê phải cưới nàng về làm vợ?

[3] Lễ cập kê: Là lễ trưởng thành của nữ tử thời đó.

Khi danh sách tướng sĩ tử trận chuyển về Việt Đô đã là cuối thu, Thanh Thu vừa tròn mười lăm tuổi, cũng là lúc nàng nhận được tin báo tử của người đó. Cao gia mất đứa con trai độc nhất, tâm người ý lạnh nên chẳng buồn quan tâm tới nàng, lặng lẽ rời khỏi Việt Đô, nghe nói về quê sống. Đúng khi ấy người cha là chỗ dựa cuối cùng của Thanh Thu lâm trọng bệnh qua đời, nàng buồn bã đau khổ để tang ba năm, thế là qua tuổi đẹp nhất để xuất giá.

Thời ấy khi gả con gái phải có nhiều hồi môn, nhà Thanh Thu vốn chỉ là tiểu phú gia, cha là văn nhân không biết quản lý tiền bạc, gia cảnh sớm đã sa sút, lấy đâu ra hồi môn để lấy chồng, nên rất ít người tới hỏi. Thỉnh thoảng có bà mối đến nhưng cũng là muốn làm mai ấy người mất vợ hoặc những nam tử tàn tật mà thôi. Thấy cảnh nhà sa sút lụn bại, Thanh Thu không nường tựa vào bạn bè hay họ hàng thân thích, nàng cho nô bộc trong nhà về quê, bắt ngõ vào phủ Hiền Bình quận vương làm trù nương[4].

[4] Trù nương: Đầu bếp.

Thực ra từ nhỏ Thanh Thu cũng được người nhà nuôi nấng cưng chiều như một thiên kim tiểu thư. Hằng ngày chỉ biết làm thơ gảy đàn, chưa từng làm những việc này bao giờ, họ hàng bạn bè đều chờ ngày nàng bị đuổi khỏi phủ, ai ngờ nàng lại làm rất tốt. Vì nàng có bản lĩnh, phàm những món mà nàng thích ăn, chỉ cần ném qua, nàng có thể nấu lại với mùi vị giống đến tám chín phần. Trước kia chỉ làm cho vui, chưa từng nghĩ có ngày lại phải dựa vào tài nấu ăn này để kiếm sống. Sau khi nàng vào vương phủ, món canh cá lư rau rút của nàng khiến quận vương và quận vương phi luôn miệng tặc tặc khen ngợi không ngớt lời, giữ lại thiện phòng của vương phủ, từ đó cũng coi như có chỗ nương tựa. Bổng lộc trong vương phủ cũng tương đối nhiều, một năm sau còn được lên làm quản gia của thiện phòng, hằng ngày nhàn nhã rảnh rang, nên nàng bèn quên phắt chuyện xuất giá lấy chồng gì gì đó của mình.

Có điều, phàm những nữ tử tên Thanh Thu, mới nghe thôi cũng khiến người ta có cảm giác yêu kiều diễm lệ, thanh thoát nhẹ nhàng. Thật chẳng thể liên tưởng được cái tên đó với bếp lò cùng nồi niêu xoong chảo đầy dầu mỡ. Thế mà một trù nương như nàng lại tên Thanh Thu, năm nay đã hai mươi hai tuổi, bị coi là một đại nương không thể già hơn, chỉ e rằng đời này muốn xuất giá cũng vô vọng. Nghĩ đến chuyện ấy, Thanh Thu cảm thấy miệng mình đắng ngắt, giờ đây nàng không thân không thích, đơn độc một mình. Những lúc nhàn rỗi nàng thường nhìn hoa trôi nước chảy mà than thở, cảm thấy cuộc đời quá dài, làm người quá khổ, không biết lúc nào mới được giải thoát.

Gần đây chuyện kinh động nhất thành Việt Đô chính là việc hai nước Bắc – Nam đình chiến, chuẩn bị đàm phán hòa bình. Nam Vu – Bắc Vu vốn chung một gốc, thiên hạ trước kia chỉ có một Vu quốc, ba trăm năm trước trong cung xảy ra một biến cố, Vu Nguyên đế khi ấy đột nhiên băng hà, kinh thành trở nên hỗn loạn, nguyên thái tử dẫn theo người ngựa giận dữ rời kinh, đi thẳng về phía bắc, cầu kết với những kẻ không phục tân đế, được sự ủng hộ trợ giúp của Thiên hạ đệ nhất Kỳ Môn thiên phủ, lấy núi Vọng Xuyên làm ranh giới, dấy cờ tạo phản. Từ đó Vu quốc bị chia cắt làm hai phần, những tiểu quốc khác quanh biên thù nhân loạn khoanh tay đứng nhìn, hoặc đi theo Nam Vu, hoặc trợ giúp Bắc Vu. Nam Vu binh tốt ngựa khỏe, còn Bắc Vu dũng mãnh hiếu chiến, cứ vài năm lại xảy ra chiến sự một lần, chẳng ai chịu ai. Hai tháng trước, trên núi Vọng Xuyên khói lửa mịt mù, Nam Vu thắng trận, đoạt được mấy tòa thành trì của Bắc Vu. Nam – Bắc Vu bao lâu nay vẫn không nước nào chịu nước nào, chẳng mấy khi Bắc Vu rơi vào tình cảnh phải nhún nhường. Hai nước chuẩn bị tiến hành lần đàm phán đầu tiên sau hàng trăm năm gây chiến, đây đúng là hỷ sự lớn nhất trừ trước tới nay.

Công lớn của trận chiến trên núi Vọng Xuyên lần này thuộc về thế tử Vệ Minh của Hiền Bình quận vương, tháng trước từ biên ải về kinh, mang công trạng tới gặp thiên tử, nhận thiên ân, được ban thưởng ngàn vàng. Do hần là thế tử, cha là Hiền Bình quận vương, có thể thăng quan, nhưng thăng quan tiến tước lại là việc sau này. Hoàng thượng thậm chí còn tặng riêng cho hần một phủ đệ, chỉ là tòa phủ đệ này chưa xây xong, nên hần phải ở trong phủ của Hiền Bình quận vương nửa năm.

Hôm đó, hần chiến thắng trở về, đám nữ tử trong thành Việt Đô đổ hết ra phố, đều muốn nhìn xem thế tử Vệ Minh trong kinh sau sáu năm không gặp giờ mặt mũi ra sao. Cũng may hần đã không khiến đám nữ

tử đó thất vọng, thiếu niên ưu tú năm năm trước giờ đã trở thành một dũng tướng, khí chất dịu dàng nho nhã, trên mình mặc chiến giáp màu trắng bạc khiến người người lóa mắt.

Sau khi hồi phủ, Thanh Thu cũng từng đứng từ xa nhìn một cái, ai bảo danh tiếng của hắn quá lớn, trước khi ra biên thủy, cũng là nhân vật phong lưu có tiếng ở Việt Đô. Sáu năm sau vừa trở về còn nổi hơn cả nhân vật tiếng tăm nhất của Xuân Hòa Đường.

Nàng đứng quá xa, chỉ nhìn thấy hắn toàn thân quân trang, nghĩ chắc được hoàng thượng thụ phong, vinh hiển vô cùng. Nhưng khôi giáp sáng rỡ đó lại khiến nàng nhớ đến cảnh mấy năm trước tiễn kẻ đoản mệnh kia rời kinh. Còn chưa kịp nhìn rõ xem thế tử xấu hay đẹp, nàng đã kinh hãi chạy về thiện phòng, thề rằng không bao giờ tò mò xem nào nhiệt nữa.

Thế tử Vệ Minh nhân tài xuất chúng, lại là công thần, nhà nào chẳng muốn được “dính dáng” tới hắn. Đến phủ dâng lễ kết thân, thiết yến gửi thiệp mời, ngày nào cũng thấy thiệp mời dự tiệc, hoặc cùng đám huynh đệ năm xưa ôn lại chuyện cũ, thưởng thức cảnh đêm, uống rượu ngắm hoa... say rượu về phủ. Không chỉ đám nô bộc hầu hạ hắn vất vả, mà người của thiện phòng cũng chẳng được nghỉ ngơi, thường xuyên phải chuẩn bị canh giải rượu, hoặc làm ít điểm tâm đêm. Tóm lại, toàn bộ người trên kẻ dưới khắp vương phủ đều xoay quanh phục vụ mình hắn. Quận vương ngược lại còn rất vui mừng, liên tục tổ chức mấy lần yến tiệc trong phủ. Mấy ngày nay, khắp nơi chỗ nào cũng nhắc tới việc này, người trong phủ quận vương ai nấy đều được thơm lây, dường như vinh quang của chủ nhân chính là vinh quang của chúng nô tài họ vậy. Quận vương phi còn đích thân tới thiện phòng mấy lần, muốn tự tay nấu canh, an ủi đứa con trai mấy năm không gặp của mình. Thanh Thu tính tình lười nhác, ghét nhất là bận rộn, chủ nhân trong quận vương phủ không nhiều, thiện phòng này của nàng chỉ phải lo cơm nước cho các chủ nhân. Khi thế tử chưa trở về, cuộc sống của nàng có thể được coi là ung dung tự tại, nhưng từ khi thế tử trở về, nàng chẳng được nghỉ ngơi ngày nào. Nghe nói tướng sĩ biên ải ăn gió nằm sương, không quá cầu kỳ, nhưng vị thế tử này thì lại rất cầu kỳ. Một ngày ba bữa ăn gì đều phải có thực đơn, món nào cũng phải ngon phải đẹp, hắn tưởng thiện phòng của phủ quận vương giống như ngự thiện phòng trong cung chắc?

Thanh Thu giận nhưng không dám nói, cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của vị thế tử đó, nóng nguội mặn chay đều phải gắng hết sức trở tài. Ai bảo người ta là thế tử, còn Thanh Thu nàng chỉ là quản gia của thiện phòng chứ, số phận do trời định.

Sáu năm trước là thời gian nàng đang đợi để xuất giá, trong lòng nghĩ rằng từ đây đã tu thành chính quả, kết tóc xe tơ với mối duyên trời định, bên nhau như hình với bóng không rời. Ai ngờ cô nương xấu xí nhà hàng xóm đã xuất giá sinh con trai mũm mĩm từ lâu, còn nàng lại trở thành đứa trẻ mồ côi. Cái danh quản gia thiện phòng nghe thì hay, nhưng cũng chỉ là lo việc ở thiện phòng mà thôi, không xứng xách dép cho thế tử anh dũng uy phong, thân phận tôn quý kia.

Một ngày tháng Sáu, còn chưa đến giờ Thìn, trời đã sáng bạch, xe của Hiền Bình quận vương phủ đi mua đồ về đồ gần cửa nhà bếp. Mấy sai dịch đang dỡ rau thịt hoa quả xuống, hai nha đầu nhanh nhẹn cầm sổ, một người ghi một người tính, mặc dù đã quen việc, nhưng mặt trời chưa ló dạng, trên trán hay người bọn họ đã lấm tấm mồ hôi.

Hằng ngày vào giờ Mão ba khắc là phải dậy đi chợ sáng, đây là quy định của quận vương phủ, đến nước cũng được vận chuyển từ núi Hạ Giang gần Việt Đô về từ sáng sớm, nước suối ở đấy vị ngọt, pha trà rất ngon. Nghe nói những hộ giàu có trong thành đều được các hộ nông dân gần đó đưa rau tới đúng giờ đúng ngày. Hằng ngày những nhà phải dậy sớm đi chợ không nhiều, nhưng quận vương phủ thì khác, khi lão quận vương còn sống một mực tin rằng cần kiệm thì nhà vững, quy định bao năm nay truyền lại, ăn bao nhiêu, dùng bao nhiêu đều phải tính chính xác.

Trong không khí vẫn còn vương hương thơm của sương sớm, cách đó không xa sau mấy cây hoa phù dung, Thanh Thu trốn ở nơi này ngủ nướng trên chiếc ghế trúc. Để át mẻ, nàng chỉ mặc một chiếc áo bằng vải thô mỏng, nghiêng đầu nằm ngủ say sưa, hoàn toàn không biết gì tới tiếng ồn ào huyền ảo chỉ cách mình một bụi cây kia. Tối qua nàng trực, lại đứng vào hôm thế tử bày tiệc rượu trong phủ, thiện phòng vì thế phải thức cùng cho tới tận quá nửa đêm. Thời gian gần đây cuộc sống thật chẳng dễ chịu chút nào, không có nổi một giấc ngủ yên ổn, Thanh Thu chỉ mong thế tử sớm chuyển về phủ của mình ở, như thế nàng lại có thể ung dung tự tại mà sống.

“Thanh Thu tỷ tỷ, Thanh Thu tỷ tỷ, đây là những khoản mục của ngày hôm nay.”

Một trận những tiếng léo nhéo gọi khiến nàng đau đầu vô cùng, cố gắng chống đôi mắt đang đờ ra vì buồn ngủ, hai khuôn mặt xinh đẹp như hoa đập ngay vào mắt. Đương nhiên, hai tiểu nha đầu này dung mạo không có gì đặc biệt, chẳng thể so sánh với những đại a hoàn lả lướt cao quý trong quận vương phủ kia, nhưng đang ở độ tuổi thanh xuân mơn mớn, khuôn mặt căng mọng như có thể vắt ra nước.

“Ngưng Vũ, Hàm Yên, để đó đi.”

“Không được, lão quản gia dặn rồi, phải để tỷ xem qua một lượt mới được.” Hai nha đầu này bình thường rất biết nghe lời, chỉ là có chút thiên về phía lão quản gia. Nếu giờ nàng không xem, nhất định sẽ vấp sang một bên để đến ngày mai, ngày mai lại lần khăn đến ngày kia, và cứ thế kéo dài cho đến tận cuối tháng mới có thể thanh toán.

Trong phủ có lời đồn đại rằng giữa nàng và lão quản gia có chuyện khuất tất không để người khác biết, nên nàng mới có được cái chức quản gia thiện phòng này, lời đồn tới tai nàng, nàng chỉ cười cười. Ai bảo nàng là một bà cô già chứ, trong mắt mọi người, nàng cũng chỉ còn nước đi làm vợ kẻ người ta, bị người khác chỉ trích nói sau lưng là chuyện bình thường. Vốn lão quản gia đối xử với mọi người rất nghiêm khắc, nhưng không biết vì sao lại rất thân thiện với nàng. Thậm chí ngay cả những kẻ tiểu nhân bỉ ổi từng tới cầu hôn nàng, đều đặt điều nói rằng Thanh Thu có được chức quản gia thiện phòng là nhờ đã lên giường với lão quản gia.

Thanh Thu vẫn im lặng, mấy kẻ đó chẳng chịu động não mà nghĩ, lão quản gia tuổi tác đã gần sáu mươi, một ông già liệu có thể lực tốt như thế không? Chân tướng sự việc rất đơn giản, bà vợ già của lão quản gia – Lưu Hoa là bà con xa của người mẹ mà Thanh Thu chưa từng biết mặt, rất quan tâm nàng, nếu không lấy đâu ra sự khác biệt lớn như thế chứ. Lấy ngay việc mua bán hàng ngày làm ví dụ, đây là công việc béo bở, mỗi ngày nhà bếp của vương phủ phải mua một xe rau củ quả thịt cá các loại. Mặc dù nhân khẩu của Hiền Bình quận vương phủ ít, một thê một thiếp hai phòng bốn người, thêm cô cháu họ, tính số chủ nhân không nhiều, nhưng dùng không ít người hầu, văn có, võ có, gầy đàn, thổi sáo đều có cả. Thậm chí còn có một xưởng thêu nhỏ nhỏ, chuyên thêu khăn tay cho các chủ nhân trong phủ, còn cả đám đàn ca sáo nhị, cả môn khách[5] được nuôi trong phủ... Chỉ riêng người hầu kẻ hạ của mấy vị chủ nhân cũng đã phân ra vài tầng lớp rồi.

[5] Môn khách: Người có tài năng được giới quý tộc thời phong kiến coi trọng và nuôi dưỡng trong nhà, để khi cần thiết thì dùng đến.

Bao nhiêu người hầu như thế đều phải ăn, số bạc trắng mỗi ngày được tiêu từ tay nàng chi ra không biết đã khiến bao kẻ đỏ mắt vì ghen tỵ. Bọn họ đều mong một ngày nào đó được cai quản việc mua bán của nhà bếp này, để có thể ăn bớt một chút cũng được.

Nàng chẳng bao giờ có suy nghĩ đó, năm ngoái nàng còn vào bếp động tay làm mấy món tinh tế, giờ đã thăng chức thành quản gia, nàng rất nhàn nhã. Cho dù thỉnh thoảng có cảm nôi cảm xẽng thì cũng chỉ để khua khua trong tay măng người mà thôi. À, măng người là không đúng, nhưng nếu nàng không ghê gớm như thế, thì đám nam tử kia lại tưởng nàng dễ bắt nạt.

“Thanh Thu tỷ tỷ, bọn muội viết có đúng không?”

Nàng cầm lại xem qua loa một lượt, khi nhìn thấy thịt dê non, gân hươu, khốe mắt nàng giật giật, lại mua những thức ăn đắt thế này. Sau khi thể tử trở về từ biên ải, hai món này thường xuyên xuất hiện trong danh sách mua hàng của thiện phòng, hẳn không sợ ăn nhiều mắc bệnh sao? Hôm nay còn chưa đến cuối tháng, nàng đã phải tới phòng thu chi lấy bạc, không chừng lão Lưu quản sổ sách của phòng đấy sẽ lại trách móc nàng cho xem. Cầm quyển sổ ghi chép cộng nhẩm một lượt, số liệu chính xác, Thanh Thu hài lòng gấp sổ lại. Hai nha đầu này ngày trước còn không biết chữ, tất cả những việc tính toán đối chiếu sổ sách đều do một mình nàng làm, hằng ngày phải tính toán cân đối khiến Thanh Thu mất hết kiên nhẫn. Nàng liền chọn ra hai nha đầu nhanh nhẹn nhất, bỏ chút công sức, dạy họ nhận biết mặt chữ và cách ghi chép đơn giản, những việc như thế này, Thanh Thu giao cả cho họ làm, còn mình thì trốn đi ngủ nướng. Ở nhà bếp không chèn vào đâu được, chỉ có điều sáng sớm phải đi mua mua bán bán thực quá vất vả, rõ ràng là muốn lấy cái mạng già của nàng mà.

Hằng ngày sau khi đi mua bán về, Thanh Thu đều phải nghỉ một lát, đợi tới phút cuối cùng mới vào bếp,

hai tiểu nha đầu biết thói quen của nàng, bèn kẻ này cầu người kia một cái, người kia đẩy kẻ này một cái kéo nhau bỏ đi. Thanh Thu lại nằm xuống ghế chẳng buồn nhúc nhích, thấp thoáng nghe thấy hai người bọn họ đang tranh luận về việc thế tử lúc cười đẹp hay lúc không cười thì đẹp.

Tuổi trẻ thật là tuyệt, nồn nà phơi phơi như có thể vắt ra nước, chỉ để hai bím tóc đơn giản thôi cũng tạo ra một cảm giác bức người rồi, nắng sớm mai chiếu xuống hai người họ, giống như dát một lớp ánh sáng bên ngoài. Đầu gối nàng, mặc dù mới hai mươi một tuổi tròn, nhưng được tính là hai mươi hai. Từ hai năm trước nàng đã không còn thắt hai bím nữa, mà chỉ tết thành một bím dài thả sau lưng, nói một cách hoa mỹ thì là để như thế lúc làm việc sẽ thoải mái và đỡ rườm rà hơn. Nói cũng phải, cả ngày bận rộn bên lò than, chẳng mấy khi mặc đồ mới, đầu tóc có chải đẹp tới mấy cũng ích gì đâu?

Nàng phải ngủ thêm một khắc nữa[6]...

[6] Một khắc bằng mười lăm phút.

Không biết một con chim họa mi từ đâu bay tới, đậu trên cành cây cất tiếng hót véo von, quấy rầy giấc mộng đẹp của nàng. Mơ màng mở mắt, Thanh Thu thấp thoáng thấy có bóng một người đứng nấp ở bức tường phía tây. Đây là cái gì? Vì vẫn rất buồn ngủ, nàng chưa kịp nghĩ sâu thêm, đã lại nhắm mắt chìm vào mộng mị.

Đột nhiên, nàng sợ run bắn cả người, cuối cùng cũng choàng tỉnh dậy.

Bên bờ tường không một bóng người, nàng thở dài, ngoài người của thiện phòng ra, chẳng ai dậy sớm thế này làm gì, lúc này đang rất yên tĩnh, là thời gian tốt cho giấc ngủ! Nàng an tâm chuẩn bị giở người nằm xuống ngủ tiếp, nhưng động tác đó lập tức khựng lại – bên trái nàng, cạnh cây hoa phù dung, có một nam tử đang đứng. Cách ăn mặc của người đó, không cần nói nàng cũng nhận ra chính là vị quận vương thế tử đại nhân trong phủ rồi.

Nàng nghĩ, cuối cùng nàng cũng đã lĩnh hội được Phan An, Tống Ngọc[7] trong các vở kịch đẹp tới mức nào rồi.

[7] Phan An: Tên khác là Phan Nhạc, người Hà Nam sống vào thời Tây Tấn. Đây là một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại, sở hữu dung mạo khôi ngô phi phàm, vì thế trong dân gian có câu “mặt tựa Phan An”.

Tống Ngọc: Là một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất ngang hàng với Phan An trong lịch sử Trung Quốc.

Thanh Thu nhảy khỏi ghế dựa, quỳ xuống hành lễ: “Bái kiến thế tử”.

“Người là ai?” Giọng hần trong trẻo, chẳng có vẻ gì giống người từng dầm mưa dãi nắng, phơi mặt ngoài sương gió nơi biên ải cả.

“Ta... tiểu nữ làm việc ở nhà bếp.” Có lẽ nàng nên xưng là nô tỳ? Bình thường nàng ít khi gặp mấy vị chủ nhân, thậm chí nàng còn không biết nên xưng hô thế nào, nàng không giống những kẻ hầu người hạ bán thân trong phủ kia.

Vệ Minh ở biên ải đã lâu, quen dậy sớm luyện binh, trời vừa sáng hần khó có thể ngủ tiếp được, bèn cầm lồng chim thông thả bước quanh vương phủ đã cách biệt nhiều năm. Đột nhiên nghe thấy tiếng lao xao ở góc này, thì ra người của thiện phòng đi mua thức ăn về. Hần nhìn người con gái trước mặt một lượt, chiếc áo vải nàng mặc chẳng thể che được thân hình đẹp của mình, vì thế mới nhìn qua diện mạo của nàng, đã thấy quả thật là rất vừa ý.

Trong sáu năm qua, rất ít khi nhìn thấy nữ tử ở gần núi Vọng Xuyên, chứ đừng nói gì đến mỹ nữ, hần cùng ăn cùng ngủ với tướng sĩ, nên thường được nghe kể những câu chuyện tục tĩu, nữ tử được nhắc đến nhiều nhất. Cho dù lần này hồi kinh, khôi phục lại tác phong nho nhã nhưng thực bên trong đã biến chất mất rồi, chẳng ai biết được rằng, Hiền Bình vương thế tử anh tuấn, nhưng trong đầu lại toàn những hình ảnh hoang dã điên cuồng.

Thấy trên đầu Thanh Thu không cài trâm, mái tóc đen bóng mượt được tết thả gọn gàng trên vai, vắt trước ngực, Vệ Minh khẳng định đây là một trù nương trốn việc làm biếng, nhưng không giống với đám đại a

hoàn xinh đẹp như hoa trong phủ. Hắn cảm thấy rất thú vị, nên không tính toán với nàng, chỉ giơ tay gọi họa mi của mình về. Đợi nó ngoan ngoãn chui vào lồng xong, hắn nhàn nhã nói: “Người đang ngủ?”

Nàng không biết phải trả lời thế nào, cúi đầu ấp úng: “Tiểu nhân...”

Thật ra nàng muốn nói là: Nếu không phải tại thế tử người hôm qua ăn uống say sưa cả đêm, thì ta cũng không cần phải trốn ở đây để ngủ bù.

Đây chẳng phải chuyện nghiêm trọng gì, Vệ Minh không nhất định phải bắt Thanh Thu phải nói rõ lý do, nên khẽ cười một tiếng, rồi cất bước bỏ đi.

Đợi hắn đi xa, Thanh Thu mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy bóng lưng hắn. Người Nam Vu thường thích mặc áo xẻ bốn vạt, dây lưng thắt áo trong đều dùng loại dây kết màu sắc, thông thường hoa văn trang trí khá phức tạp, hoặc treo ngọc. Vị thế tử này sau lưng thắt một dải lụa màu xanh, mỗi lần chuyển động lại đong đưa theo bước chân hắn, phía cuối là một miếng ngọc kỳ lân, thoát ẩn thoát hiện trong tay áo.

Cả buổi sáng Thanh Thu ảo não vì việc này.

Buổi sáng, thiện phòng trong phủ là nơi bận rộn nhất, lồng hấp nghi ngút khói, cháo thơm trong nồi, những chiếc bánh điểm tâm đẹp mắt tinh tế trên đĩa. Các đầu bếp bận rộn từ sớm chỉ để đợi mấy vị chủ nhân ngủ dậy là lập tức có bữa sáng dùng ngay. Quận vương và quận vương phi thích nhất cháo mạch nấu đặc, ăn với bánh rán, một ít dưa chua là xong. Bánh bao nhân đậu trong lồng hấp là làm cho tiểu thư của nhị phu nhân, khó nhất là phải làm sao hâm sữa dê để không quá nóng, cũng không quá nguội, đây là đồ uống mà cô cháu gái được quận vương phi vô cùng yêu quý thường dùng hằng ngày. Vì muốn thực hiện theo phương châm “cần kiệm sẽ giữ được nhà” mà lão quân vương để lại, bình thường trong phủ Hiền Bình quận vương ăn uống rất đạm bạc, nhưng đơn giản tới đâu, cũng không thể qua loa. Còn nô bộc quản gia trong phủ, việc ăn uống lại do thiện phòng của tiền viện phụ trách, thiện phòng trong phủ chỉ nấu cơm cho chủ nhân.

Thanh Thu là nữ quản gia duy nhất trong phủ, chuyên lo liệu mọi việc trong bếp. Hôm nay, như thường lệ nàng bước vào bếp đứng vào khúc cuối cùng, tay và mặt đã rửa sạch, thay sang bộ quần áo phải mặc khi vào bếp, chậm rãi đi đến. Nhìn căn bếp ngăn nắp gọn gàng một lượt, nàng hài lòng gật đầu. Thím béo phụ trách bữa sáng đã chuẩn bị xong bát đĩa trước mặt, đưa thực đơn cho nàng, trên thực đơn liệt kê những món mà từng người trong phủ sẽ dùng sáng nay.

Tất cả đều không có sai sót, nàng đang định nói thì bỗng ngoài cửa vang lên một giọng nói the thé, “Thanh Thu có trong đó không?”

Thanh Thu khẽ chau mày, đây là a hoàn Lục Châu hầu hạ bên cạnh nhị phu nhân, một vị chủ nhân thích gây sự, thường kén chọn đồ ăn trong thiện phòng, sao sáng sớm đã đến thế này?

“Lục Châu cô nương, có ta.”

Lục Châu vén màn trúc bước vào cửa, bộ quần áo mới khiến người ta chói mắt, trâm hoa trên đầu lúc lắc không ngừng. Nữ tử này tự mình là xinh đẹp, trong phủ chỉ có nhị phu nhân mới có thể sánh với cô ta. Ai ngờ từ sau khi Thanh Thu vào quận vương phủ, danh tiếng còn vượt trội hơn cô ta, khiến Lục Châu thường coi Thanh Thu như cái gai trong mắt. Cô ta rất xem thường nàng, cũng phải, ai bảo Thanh Thu tuổi hơi lớn, sinh ra lại còn thấp hơn cô ta một cái đầu.

Cô ta là đại a hoàn trong phủ, lúc nào cũng inh cao hơn người khác một bậc, nên chẳng buồn liếc mắt tới những người xung quanh, chỉ nhìn Thanh Thu dặn: “Cô ở đây thì tốt rồi, nhị phu nhân hôm nay muốn ăn canh ếch, phiền cô vất vả đích thân làm một tô”.

“Việc này...” Thanh Thu nhất thời có chút bối rối, gần đây thế tử tiêu tốn khá nhiều, nhị phu nhân cũng tới góp vui, mà thôi mặc kệ, tiền của vương phủ cũng chẳng phải của nàng, ai thích tiêu thì tiêu.

Chỉ là một chút do dự, khiến Lục Châu không vui, “Quản gia có gì khó nghĩ? Phải biết rằng tối qua quận vương nghỉ ở Xuân Lê viện, cổ họng nhị phu nhân đến giờ vẫn hơi khàn, ta đang định nói bỏ dưa chua trong bữa sáng đi, thay bằng lưỡi vịt ngâm hoặc ức gà thái sợi mới tốt”.

Cô ta nói tới đây, động tác của mọi người trong bếp đều như đang dừng lại, chỉ có tiếng nồi nóng sôi sùng sục. Trên mặt lão Hồ chuyên phụ trách chế củi gánh nước và hai đầu bếp nam không hẹn mà cùng để lộ ý

cười cổ quái, mấy a hoàn đang đứng phụ bếp cũng xấu hổ đỏ bừng mặt, không khí đột nhiên trở nên quái dị.

Thanh Thu không biết là giận hay buồn cười, mặt lạnh tanh nói: “Không phải có gì khó, chỉ là ếch trong nhà bếp hai hôm nay đã dùng hết, giờ phải đi mua, về phải hầm thêm hai canh giờ nữa mới dùng được. Sợ làm lỡ giờ dùng cơm của nhị phu nhân, muốn nhờ Lục Châu cô nương thay thiện phòng bằm lại với nhị phu nhân một tiếng, có được không?”.

Lục Châu chăm chú nhìn nàng mấy cái, rồi mới nói: “Thế cũng không hề gì, chỉ cần đừng tới tận tối mới bưng canh lên là được”.

Đợi cô ta hài lòng mang hai bữa sáng đòi đổi lại là lưỡi vịt và ức gà thái sợi rồi đi, thím béo lập tức to nhỏ thì thầm với mấy bà mới đến: “Nhìn thấy chưa hả, sau mỗi lần quận vương nghỉ đêm lại Xuân Lê viện, Lục Châu chắc chắn sẽ đến, thanh quản của nhị phu nhân không biết tại sao lại yếu thế”.

Có tiểu nha đầu không hiểu chuyện, nghe xong cứ muốn hỏi lại cho rõ: “Từ lâu đã nghe các thím nói chuyện này rồi, rốt cuộc cổ họng của nhị phu nhân thì liên quan gì đến việc quận vương nghỉ lại Xuân Lê viện? Là hát kịch cho quận vương nghe sao?”.

Mọi người phá lên cười, người trong thiện phòng hay nhiều chuyện, chuyện lớn chuyện nhỏ trong quận vương phủ đều được bàn tán ở đây, việc này từ lâu đã chẳng còn là bí mật nữa. Tất cả vì nhị phu nhân kia trước khi vào phủ vốn là người học kịch ở Lê Viên[8], còn chưa lên biểu diễn đã bị quận vương đón về. Chắc vì không có cơ hội thể hiện tài năng của cái giọng hay, trong lòng nuôi tiếc, bèn chuyển sang nũng nịu véo von trên giường. Ngược lại cũng có cái thú vị của nó, mỗi lần như thế nhị phu nhân đều phải đường hòng, sợ bị tổn thương, nơi của nhị phu nhân cũng bị quận vương đổi thành Xuân Lê viện.

[8] Lê Viên: Là cách gọi khác của kịch khúc thời cổ đại. Theo thói quen gọi các đoàn kịch là Lê Viên, còn các diễn viên kịch là Lê Viên đệ tử.

Kiểu sở thích như thế không phải người thường nào cũng có, mặc dù Thanh Thu chẳng nhỏ hơn nhị phu nhân mấy tuổi, nhưng nàng thấy vô cùng khó hiểu, chỉ cảm thấy nhị phu nhân đang già vờ cố làm ra vẻ, không dễ đối phó chút nào. Nghe những lời dị nghị bàn tán của mọi người trong bếp, Thanh Thu bất giác thấy bức bối, rốt cuộc nàng vẫn là một cô nương chưa xuất giá, không tiện lên tiếng ngăn mọi người bàn tán về chuyện này. Nàng bèn kêu thím béo bắt đầu đưa cơm tới các phòng, còn mình thì quay người đi ra khỏi bếp. Loáng thoáng nghe thấy có người hỏi sau lưng: “Nhưng quận vương đang ở chỗ nhị phu nhân, bữa sáng có đưa đến Xuân Lê viện không?”.

“Đương nhiên không rồi, quy định trong phủ bao năm nay, bình thường khi dùng bữa, quận vương tất sẽ dùng cùng quận vương phi...”

Thanh Thu lắc đầu liên tục, người của thiện phòng càng ngày càng thích bàn tán chuyện thị phi. Đang định quay về phòng ngủ một lúc, thì suýt nữa đụng phải một người, nàng còn chưa sợ tới mức hét thành tiếng, người kia đã kinh hãi giật mình lùi về phía sau. Nữ tử đứng không vững nên ngã nhào ra đất, ngẩng đầu nhìn nàng, càng kinh sợ hơn, mắt đã rơm rớm nước: “Quản gia Thanh Thu...”.

Nếu nói Lục Châu vừa rồi là người khó nhằn nhất vương phủ thì nữ tử này lại là người dễ bắt nạt nhất trong phủ.

Thanh Thu thở dài, giơ tay đỡ nha đầu nhất gan đó dậy, “Tiểu Liên, không sao chứ?”.

“Không sao, đa tạ quản gia Thanh Thu, muội vào trong đây.” Tiểu Liên cúi đầu nhanh nhẹn chui tọt vào bếp, một âm thanh lí nhí vọng ra, “Thím béo, cháu đến lấy cơm cho tiểu thư”.

Thực ra mỗi bữa thiện phòng đều bố trí người đưa cơm đến từng phòng, nhưng luôn có một vài người thích đến ra oai chỉ trở một phen, giống như Lục Châu vừa rồi. Tiểu Liên là nha đầu hầu hạ tiểu thư Huống Linh Ngọc, sinh ra đã mang số bị người ta ức hiếp. Huống Linh Ngọc là họ hàng của quận vương phi, ốm yếu quanh năm, thường xuyên ở lại quận vương phủ dưỡng bệnh, chẳng khác gì đại tiểu thư trong phủ. Có lẽ vì chủ nhân yếu thế nên nô tài lại càng yếu thế hơn, hai chủ tớ họ cứ như trẻ mồ côi không nơi nương tựa, ngoài tới chỗ quận vương phi thỉnh an ra, thường chỉ ở trong viện của mình. Còn được quận vương phi

khen là khuê các mẫu mực, không giống những nữ tử khác, không hiểu sao lại gặp gỡ nam tử, hàm ý muốn nói tới việc nhị phu nhân gặp Hiền Bình vương là có mục đích ý đồ từ trước, là hành vi có tính toán.

Những gia đình giàu sang phú quý, có tiền có thế, không tránh khỏi việc tranh giành ghen tuông. Quận vương mặc dù không giống những nam tử bình thường khác, gặp ai vừa mắt là rước về phủ liễn, nhưng những chuyện ong bướm trên hoa ghẹo nguyệt cũng chẳng ít. Lục Châu và vài a hoàn có nhan sắc khác đều mang trong mình tham vọng riêng, mơ tưởng ngày nào đó được quận vương thu nạp, chẳng phải sẽ hưởng vinh hoa phú quý trọn đời hay sao? A hoàn của những gia tộc lớn là gì, là đồ chơi của các gia gia, nhưng cũng có thể sẽ là phu nhân tương lai. Đương kim hoàng thượng chẳng phải cũng sắc phong cho cung nữ từng được sủng hạnh qua làm phi tần đấy sao?

Tập tục như thế đã có từ lâu, a hoàn trong quận vương phủ còn sợ không có tiền đồ ư?

Nghĩ đến Lục Châu, Thanh Thu cảm thấy toàn thân khó chịu, cũng may nàng chỉ là một đầu bếp, phạm vi hoạt động hằng ngày chỉ trong thiện phòng, thân phận cao quý hơn những kẻ hạ nhân bán thân vào phủ rất nhiều nhưng nói cho cùng làm việc cho vương phủ, vẫn phải cúi thấp đầu.

Gần trưa, nàng vẫn còn đang đối chiếu sổ sách với phòng thu chi của vương phủ, tháng này bội chi, đôi mắt ti hí của lão già phòng thu chi mở to hết cỡ, giống như muốn nuốt chửng nàng vậy, “Khoản này do thế tử dùng, người định bịp ai, gia huấn của Hiền Bình quận vương phủ chúng ta người biết là gì không?”

Đầu Thanh Thu bắt đầu đau nhức, trong phủ này, nơi đầu tiên nàng không muốn đến chính là phòng khách, nơi thứ hai là phòng thu chi. Nếu như xin từ chức quản gia xong mà có thể không phải đến chỗ này, nàng sẽ lập tức đi tìm lão quản gia. Nhưng trong phòng thu chi có bạc, nàng ở đây dù làm đầu bếp hay quản gia, thì đều phải đến lĩnh bổng lộc, mỗi tháng ít nhất một lần, không thể tránh được.

Nàng khẽ khàng thốt ra mấy chữ, “Cần kiệm mới giữ được nhà”.

Cần kiệm giữ nhà cái mông ấ! Mấy ngày thế tử về, chỉ riêng chi phí cho việc ăn uống đã tiêu không ít, cần kiệm chỗ nào. Thanh Thu thầm mong lão quận vương có thể nhảy ra khỏi quan tài, nhanh chóng ngăn chặn hành vi của tên tán gia bại sản kia, cũng có nghĩa là giúp mấy kẻ người dưới như nàng bớt phải chịu tội thay.

“Rất tốt, ta đây chứng kiến thế tử khôn lớn trưởng thành, sao người có thể tiêu pha như thế được, nhất định là quản gia người có ý định bớt xén tiền bạc, cố ý khai man. Ta nói cho người biết, Thanh Thu, lão quản gia rất kỳ vọng vào người, sao người không biết quý trọng cơ hội này?”

Lời nặng ý sâu như thế... Dựng tâm đau khổ như thế..., haizz, thấy cái mũ tham quan sắp chụp xuống đầu mình, Thanh Thu nhàn nhả nói: “Nếu ông không tin, mời xem cái này”.

Nàng lấy từ dưới quyển sổ thu chi ra một xấp giấy có hoa văn li ti, đưa cho lão già phòng thu chi từ từ xem: “Đây là thực đơn hằng ngày do chính tay thế tử đặt, ta đã lưu hết lại đây, ông xem đi, nét bút mềm mại nhưng cương nghị, phóng khoáng phong lưu”. Nói xong Thanh Thu vén rèm trúc đi ra. Đùa chắc, nếu nàng không đi mua ếch về, không biết bên phòng nhị phu nhân còn nói những gì nữa. Loáng thoáng nghe thấy trong phòng thu chi lão già ấy đang hắt đổ thứ gì đó. Nàng giẫm lên bóng những khóm hoa trên đất mà khẽ cười thành tiếng, con quỷ keo kiệt này giữ tiền của vương phủ như giữ tiền mua quan tài ỉn vậy. Lần này xem bản lĩnh của ông ta lớn tới mức nào để kìm hãm thế tử. Ông ta thường nói mình là lão nhân, hi vọng ông ta có thể ngăn được uy lực nhằm nhằm muốn nhảy khỏi quan tài của lão quận vương.

Thực ra thế tử có tiêu nhiều tới đâu cũng chẳng tới lượt ông ta lo. Đây là tiền thưởng từ hoàng cung, nghe nói trong kho có hẳn một phòng riêng để đồ được ban thưởng của hần. Thế tử có tiêu hoang cả đời cũng không hết, lại thêm điền sản được phong ở ngoại ô gần kinh thành của vương phủ, dù sao cũng không thể hết trong ngày một ngày hai được.

2. Q.1 - Chương 2: Tai Bay Vạ Gió

Ra khỏi phủ Hiền Bình quận vương đi về phía đông, chính là nơi náo nhiệt nhất của đường Tây Thủy, nơi đó tấp nập san sát, cửa hàng hai bên đường trải khắp từ đông sang tây tới tận Khai Thịnh Tỉnh. Việt Đô

Nam Vu là mảnh đất trù phú nổi tiếng thiên hạ, toàn bộ nhà cửa đều có luật quy định, tất cả đều do sở Kinh Cơ quản lý, xây dựng trông vô cùng khí thế, khiến đám thương gia thiên hạ phải khâm phục vạn phần.

Mặc dù Nam Vu và Bắc Vu chiến tranh liên miên mấy năm nay, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc giao thương làm ăn buôn bán của hai nước với nhau. Khắp các đường phố ở Việt Đô chỗ nào cũng thấy hàng hóa của Bắc Vu, thậm chí còn có rất nhiều những món ăn vặt mang hương vị đặc trưng của Bắc Vu. Khi hai nước giao ước hòa bình, thậm chí còn cử các đoàn sứ giả sang trao đổi giao lưu, vài người Bắc Vu yêu thích phong cảnh Nam Vu, đã di cư tới đây. Nghe tương truyền rằng chương quỹ quán trọ Đông Lâm lớn nhất ở Việt Đô là người di cư từ Bắc Vu tới.

Ánh nắng mặt trời càng lúc càng gay gắt, Thanh Thu đã thay bộ đồ dài trong thiện phòng bằng một bộ màu xanh nhạt dệt từ tơ sống. Dù là như thế, nhưng đi cả nửa ngày trời cũng cảm thấy khát nước và mệt, từ đường Tây Thủy đến chỗ chuyên bán đồ khô sau con hẻm, còn phải đi thêm một đoạn đường nữa, nàng bỗng có chút hối hận vì không để người khác làm thay. Đột nhiên phía trước phấp phới một lá cờ viết chữ Trà rất lớn, Thanh Thu bỗng thấy miệng ứa đầy nước bọt, nàng bước nhanh đi thẳng vào trà quán. Chủ quán là một nữ tử hơn ba mươi tuổi, thấy Thanh Thu vào vội vàng đứng dậy mời chào: “Thanh Thu đến rồi đây à”.

Người Việt Đô từ lâu có thói quen uống trà, ăn điểm tâm, trong trà quán nhỏ chỉ hai, ba bàn có khách ngồi. Tiểu nhị giúp việc cho chủ quán cầm bình thanh hoa^[1] đi vòng qua một bàn, đến rót cho nàng chén trà xanh trước, rồi lại nhanh nhẹn đi lấy điểm tâm, Thanh Thu mỉm cười hỏi: “Nương tử Triệu gia, tiểu nhị này được chứ”.

[1] Bình thanh hoa: Loại bình sứ có hoa văn màu xanh trên nền trắng.

“Người do quản gia Thanh Thu giới thiệu, đương nhiên là được. Đúng rồi Thanh Thu, ta đang định đến phủ quận vương tìm cô, tối nay rảnh không?” Nương tử Triệu gia tỏ vẻ thần thần bí bí.

Thanh Thu thăm thán trong lòng, nàng đã đoán ra điều mà nương tử Triệu gia kia muốn nói nhất định là điều nàng không muốn nghe, nàng bắt lực thở dài nói: “Có việc gì vậy?”.

“Cô giới thiệu cho ta một người làm tốt, ta cũng nên báo đáp lại cô. Hay là, ta làm mai cho cô nhé, được không?”

Thanh Thu lập tức im lặng không đáp, nương tử Triệu gia thở dài, khuyên nhủ: “Thanh Thu, đừng trách ta lắm chuyện, con gái phải có gia đình mới được, cả đời chỉ lần này...”.

Cả đời... Thanh Thu dường như đã nhìn thấy cảnh tượng mình cô đơn không nơi nương tựa khi về già, trong lòng nhất thời có chút hoang mang. Nàng không phải không nghĩ tới những chuyện đó, nhưng nhân duyên mà, chỉ e là đời này chẳng thể cầu, nếu số phận đã an bài thì cuối cùng cũng sẽ đến, còn không thì không nên ép buộc. Hơn nữa bảo nàng phải gặp mấy gã nam tử vô dụng dơ dáy kia, miễn cho nàng đi, nàng thà sống cô độc cả đời tới già còn hơn.

“À, ta vừa nhớ ra trong phủ đang đợi ta mang đồ về chế biến nữa.”

Cái cơ này thật vô dụng, nương tử Triệu gia túm lấy vạt áo nàng: “Cô định gặt ai, cô là quản gia, những việc đó đâu đến lượt cô dụng tay. Nhà Lâm công tử kia làm nghề nhuộm vải, buổi tối mượn chỗ này của ta, cô lên tới liếc qua một cái, được hay không do cô quyết định, thế là ổn chứ gì?”.

Lâm công tử, không phải muốn nói tới Lâm gia ở thành Đông chứ? Nàng vẫn còn nhớ Lâm gia có ba con trai, người huynh trưởng và huynh thứ kế nào cũng phong lưu đa tình, thi nhau nạp thiếp. Người con thứ ba không phong lưu, nhưng lại là một con một sách, trông đáng vẻ ngốc nghếch, nương tử Triệu gia định làm mai cho nàng với ai trong ba người kia nàng đều không muốn.

“Thím Triệu...”, vẻ mặt nàng khó xử, không nghĩ ra được cái cơ nào thích hợp hơn để từ chối ý tốt của người hàng xóm cũ này.

Hai người bên này còn đang co co kéo kéo, một nam tử vận cẩm bào ngồi bàn bên cạnh chứng kiến cảnh này từ đầu tới cuối, không nhịn được liền phì cười thành tiếng. Âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ để hai người họ nghe thấy. Thanh Thu khựng lại, mặt thoát ửng hồng, nhẽ ra hôm nay nàng phải nên xem giờ trước khi ra khỏi cửa mới phải.

Nam tử vận cẩm bào quay đầu lại, vẻ mặt vẫn động ý cười. Nương tử Triệu gia nhìn hẩn đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, tướng mạo người này cũng được coi là đẳng hoàng, chỉ có đôi mắt đào hoa và nụ cười không nghiêm túc kia là khiến người ta ghét thôi.

Thanh Thu lạnh lùng “hừ” một tiếng, lại nhớ ra là do mình và nương tử nhà họ Triệu kia đứng sau lưng người ta lồi lồi kéo kéo, chứ người ta cũng chẳng cố ý nghe lén, nằng đành giật lấy vạt áo của mình, vội vội vàng vàng rời khỏi quán.

Nương tử Triệu gia nghĩ đến việc tối này còn chưa định xong, bất giác tức giận trừng mắt lườm nam tử mặc cẩm bào một cái, sau đó chạy qua tiếp khách ở bàn khác.

Nam tử mặc cẩm bào uống một hơi cạn chén trà, đặt mấy đồng bạc lẻ xuống bàn, đứng dậy định đi, đột nhiên có thứ gì đó dưới đất thu hút ánh mắt hẩn. Khóe miệng cong lên, hẩn khom lưng cúi xuống nhặt nhết vào tay áo, lạng lẽ rời quán.

Buổi tối, Thanh Thu đích thân đưa người mang canh ếch tới Xuân Lê viện, nhị phu nhân của phủ quận vương dung mạo hơn người, đây là sự thật, nếu không sao có thể làm Như phu nhân[2] duy nhất trong vương phủ chứ. Đôi mắt đó của nàng ta, dưới ánh đèn thật giống như sẽ bắt mất hồn của người khác vậy, Thanh Thu thân là nữ nhi mà còn chẳng rời được mắt. Nàng dặn dò Ngưng Vũ dâng canh ếch lên, còn mình thì giải thích một lượt vì sao muộn thế này mới có canh đưa tới.

[2] Như phu nhân: Cách gọi nữ tử thời xưa, còn có nghĩa là thiếp. Như phu nhân vốn là ái phi của Lưu Bang, sau này thành danh từ thay thế cho tiểu thiếp.

Nhị phu nhân chỉ khẽ mỉm cười, “Quần gia Thanh Thu, người nói năng thận trọng như thế, có phải sáng nay Lục Châu đã nói những lời khó nghe không? Đừng để bụng, nha đầu đó mồm miệng chua ngoa, toàn gây họa cho ta. Haizz, mấy hôm nay, ta thấy buồn bực trong lòng, muốn ăn thứ gì thanh đạm, nên mong quần gia Thanh Thu lưu tâm giúp”.

“Nhị phu nhân yên tâm, nô tỳ sẽ dặn họ.” Thanh Thu liếc mắt nhìn quanh phòng một lượt, không thấy tiểu quận chúa, lòng thoáng thất vọng. Nàng rất thích tiểu quận chúa mới sáu tuổi ấy, nó cũng thường chạy tới thiện phòng tìm nàng để chơi đùa, thỉnh thoảng cao hứng, Thanh Thu sẽ làm riêng cho cô bé vài món điểm tâm.

Nàng vừa lơ đãng, nhị phu nhân đột nhiên chuyển đề tài nói sang chuyện khác, “Phải rồi, mấy hôm trước có một người họ hàng của ta vừa vào phủ, ngẫu nhiên gặp quần gia Thanh Thu, khen ngợi không ngớt lời. Hẩn vừa vào Xuân vi[3], mùa thu sẽ tới Thanh Hà nhậm chức, cũng là kẻ có tiền đồ, không biết người có đồng ý cùng hẩn tới Thanh Hà không?”.

[3] Xuân vi: Là kỳ thi mùa xuân do bộ Lễ tổ chức.

Thanh Thu nhất thời chưa kịp định thần, xưa nay mọi người đều nói nhị phu nhân là người không dễ gần, bề ngoài dịu dàng yếu đuối, thực ra rất khó đối phó, đến quận vương phi cũng chẳng biết phải làm thế nào với nàng ta. Nhưng hôm nay nhị phu nhân lại đột nhiên quan tâm tới hôn sự của một bà cô già như nàng, khiến Thanh Thu không khỏi thất kinh, có điều lại không thể từ chối thẳng thừng, đành cười cho có lệ, đáp: “Đa tạ nhị phu nhân, chỉ là Thanh Thu dung mạo xấu xí, tuổi tác lại cao, sao xứng với người họ hàng cao quý của nhị phu nhân”.

“Quần gia Thanh Thu thật khiêm tốn, dung mạo của người, làm một trù nương thật thiệt thòi...”

Thực ra tướng mạo của nàng không quá xuất chúng, không mê hoặc bằng nhị phu nhân, không thanh tú bằng tiểu thư, thậm chí không còn ở độ tuổi thanh xuân khiến người ta vừa gặp đã khó quên như Lục Châu. Nàng là nữ tử lỡ thì mà, ai bảo đây chính là quy định ở Nam Vu, nếu như ở Bắc Vu, số nữ tử hơn hai mươi mới xuất giá mặc dù không nhiều, nhưng cũng không hiếm như ở Nam Vu. Mười chín chưa gả đã hiếm thấy, đây còn những hai mươi hai, rõ ràng như được đóng dấu “không ai thèm”.

Cho dù là vậy, nàng cũng không dám nhận lời đề nghị của nhị phu nhân, chỉ đành thoái thác. Tối nay quận vương chưa đến Xuân Lê viện, nhị phu nhân đang đợi tới sốt ruột sốt gan, nên chẳng còn bụng dạ đâu mà miễn cưỡng nàng, đành cho nàng về.

Ngưng Vũ cầm đèn lồng cùng nàng chậm chậm quay về. Vương phủ thật lớn, rẽ hết lần này tới lần khác, giống như mê cung không có đường ra, tiếng dế kêu đồng hành cùng hai người suốt dọc đường. Tiểu nha đầu rốt cuộc cũng không nhịn nổi buột miệng hỏi: “Thanh Thu tỷ tỷ, nhị phu nhân sao lại tốt bụng như thế? Nhưng người mà nhị phu nhân vừa nhắc đến, bọn muội đã gặp rồi, trước kia thường xuyên tới phủ, tướng mạo cũng không tệ đâu, tỷ tỷ không thích ư?”

“Sao thế được, giờ chỉ có người chê ta, đâu đến lượt ta chê người, chỉ là...”

“Ai dám chê tỷ? Tỷ đâu phải xấu xí gì, nếu không mấy quản gia khác trong phủ cũng đâu quanh quẩn nhòm ngó tỷ. Hừ, đám người bọn họ, sao không soi nước tiểu nhìn lại mình đi.”

Những nô tài lấy vợ sinh con trong vương phủ rất nhiều, gả cho loại người ấy, sinh con ra cũng lại làm nô tài cho người ta thôi. Hơn nữa, toàn các lão nhân, chẳng qua nghĩ nàng dễ bắt nạt, lợi dụng cái danh thê thiếp để làm nhục nàng thôi. Thanh Thu sầm mặt lại: “Những lời lẽ thô tục như thế, muội học ở đâu ra?”

Ngưng Vũ lè lưỡi, rồi lại thở dài: “Nếu có Hàm Yên ở đây thì tốt, Hàm Yên có thể đoán trúng được tám chín phần”.

“Hai đứa bớt nói lằng nhằng sau lưng người khác đi, cẩn thận không lại rước họa vào thân.”

Thực ra nhị phu nhân nghĩ gì, ít nhiều Thanh Thu cũng hiểu, mấy hôm trước, quận vương phi đã nhắc đến việc này rồi. Nhưng người mà quận vương phi đề cập tới là một vị hàn lâm trong viện hàn lâm gần đây vừa mất vợ, hơn nữa còn nói thác là ý của thừa tướng phu nhân, muốn ướm hỏi ý nàng.

Tại sao gần đây đại nương là nàng liên tục được người ta mai mối như thế, thực ra không phải gặp may gì cả, mà hoàn toàn là vì vào một ngày trong tháng trước, Hiền Bình quận vương trong lúc dùng cơm luôn miệng khen món gà Tam Hoàng ngon, đột nhiên nảy ra ý định muốn gặp người đầu bếp làm món ăn này. Chẳng may món đó là do Thanh Thu cao hứng làm trong lúc buồn chân buồn tay, đành miễn cưỡng đi gặp chủ nhân. Hằng ngày quận vương cùng quận vương phi thường dùng cơm ở Lâm Thúy các, hôm ấy thời tiết lại mát mẻ, nên rời sang Đông Hoa sảnh. Quận vương phi thấy một nữ tử yêu kiều tiến lên cầu kiến, khoe mắt phải bỗng giật liên hồi báo điềm chẳng lành, lập tức nảy ra ý định tổng trừu nương nổi danh này đi.

A hoàn đẹp như hoa như ngọc trong phủ không phải không có, quận vương phi không nên bỏ qua cho những nha đầu đó mà làm khó một đầu bếp như nàng. Chỉ bởi vì hồi Thanh Thu mới vào phủ, quận vương nhìn nàng nhiều hơn, từ khi ấy như có cái gai mọc lên trong lòng vương phi rồi. Canh cá lư rau rút rất ngon, nhưng ngộ nhỡ ngày nào đó quận vương đột nhiên cảm thấy không chỉ canh nàng nấu ngon, mà người nàng cũng ngon thì phải làm thế nào?

Quận vương phi cũng không muốn vô duyên vô cớ đuổi người, làm vậy chỉ càng khiến mọi người biết rằng bà hẹp hòi, hơn nữa lão quản gia lại hết lòng bảo vệ nữ tử này. Khi biết quản gia của mình đã hai mươi hai tuổi, là một gái già mất vị hôn phu nên quá lứa lỡ thì, bà bèn để ý mấy ngày nay tìm một người phù hợp, khéo léo nhắc nhở Thanh Thu, nào ngờ nàng lại thoái thác không muốn nhắc đến chuyện ấy. Quận vương phi trong lòng không vui, lẽ nào cô ta chê làm vợ kẻ sẽ hồng thân phận của mình? Sao cô ta chẳng chịu ra ngoài mà nghe ngóng, Khổng hàn lâm trong hàn lâm viện là người có tài nổi tiếng của triều đình, những tiểu thư khuê các đang tuổi cập kê muốn tới làm điền phòng[4] cho ý không phải một nghìn thì cũng tám trăm. Nhưng rồi bà nghĩ lại, đây chỉ là một nha đầu gốc trong thiện phòng, tướng mạo xinh đẹp nhưng chỉ là một đầu bếp, e rằng chẳng biết chữ. Có lẽ đến Khổng hàn lâm là ai cũng không biết, không chừng sẽ làm lỡ mối lương duyên, để hôm khác bảo lão quản gia khuyên giải, nói cho nàng biết bà cũng vì muốn tốt cho nàng thôi.

[4] Điền phòng: Chỉ những cô gái lấy người đàn ông chết vợ.

Thanh Thu đương nhiên biết Khổng hàn lâm là ai, nàng đã từng có duyên gặp người này, khi ấy Khổng hàn lâm còn chưa là hàn lâm, chỉ là một tú tài tên Khổng Lương Niên, đương nhiên lúc ấy tài danh đã vang xa. Khi đó nàng thường cùng tiểu tử nhà họ Cao ra ngoài chơi, tiểu tử họ Cao rất thích cô gái giống như búp bê sứ này, thường đưa đi khoe khắp nơi, có chuyện gì vui cũng không quên Thanh Thu, có lần đi tham dự hội thơ gì đó, Thanh Thu đã gặp Khổng Lương Niên lần đầu tiên ở đây.

Sau này khi tin tiểu tử họ Cao tử trận truyền về, khi người nhà họ Cao bỏ mặc nàng không thăm không hỏi, Khổng Lương Niên mấy lần tới gặp với danh nghĩa bạn bè, đều bị Thanh Thu từ chối. Người chết đèn tắt,

Cao gia và nàng sớm đã chẳng còn quan hệ gì nữa, nàng không muốn gặp bất kỳ người nào có liên quan tới nhà họ Cao.

Thanh Thu đột nhiên thấy phiền muộn trong lòng, sao nàng lại nhớ tới những chuyện xa xôi như thế? Nghĩ tới hành động mấy ngày gần đây của quận vương phi và nhị phu nhân thật khiến người ta chán ghét. Việc xuất giá kia, nàng đã sớm nghĩ thông từ lâu, ở tuổi của nàng mà còn có thể gặp được người tốt, thì thật là việc cầu còn chẳng được. Cả ngày chỉ ở trong thiện phòng, muốn gặp người tốt về cơ bản là không có khả năng, nên nàng cũng từ bỏ ý định lấy chồng, chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình, tích cóp tiền đường lão, cuộc đời này vậy là được rồi.

Hôm nay vừa qua buổi trưa, Vệ quản gia cho gọi nàng tới, nói là quận vương phủ tổ chức dạ tiệc tiếp đón khách quý từ phương Bắc tới, hơn nữa còn muốn mượn mấy nha đầu của thiện phòng đến đó phục vụ. Xem ra thế tử tới nay còn muốn chơi suốt đêm, Thanh Thu nghe xong chau mày mãi, người của thiện phòng nội phủ không nhiều, sao có thể đủ đây? Thế tử này đúng là có bản lĩnh hành hạ người khác.

Nàng lắc đầu thở dài, “Cháu hỏi này Vệ thúc, thế tử bao giờ sẽ chuyển ra khỏi vương phủ?”

Vệ quản gia ở trong vương phủ đã lâu, là một người nghiêm túc, nghe nàng hỏi bèn đáp: “Người là chủ nhân, thích ở đâu sẽ ở đấy, cháu quan tâm làm gì?”

“Chẳng phải cháu đang nghĩ cho những người như chúng ta sao? Một ngày thế tử còn chưa đi thì chúng ta còn phải hầu hạ. Lão Lưu ở phòng thu chi từ lâu đã nhìn cháu không thuận mắt rồi, hôm trước còn nói thiện phòng chúng cháu tiêu pha quá nhiều, cứ như muốn nói chỗ bạc ấy đều rơi vào túi cháu cả vậy.”

Hề nhắc đến chuyện này là nổi bực tức trong lòng Thanh Thu trào dâng, xấp giấy thực đơn mà thế tử đích thân viết kia tạm thời chặn được cái mồm của lão Lưu, nhưng tự đứng phải chịu oan ức khiến nàng không nhịn nổi.

“Giờ đây thế tử rất được ân sủng, có thể hầu hạ người là vinh hạnh của chúng ta, cháu cũng lớn rồi không còn là trẻ con nữa, thật chẳng sáng suốt gì cả.” Vệ quản gia lắc đầu, nói tới không còn trẻ con, khiến ông lại nhớ ra một việc quan trọng, “Nghe nói nhị phu nhân nhắc tới việc làm mai cho cháu?”

“Dạ.” Thanh Thu bĩu môi.

“Bên quận vương phi còn đang đợi cháu trả lời, hai vị này đem hôn sự của cháu ra mà đầu đá tranh giành, đối với cháu rất bất lợi.”

Thanh Thu chỉ điềm đạm cười, xem ra đều là người khôn ngoan, quận vương phi và nhị phu nhân từ trước tới nay vẫn không hòa hợp, người này muốn về đông người kia lại muốn về tây. Nàng thờ ơ hất bím tóc sau lưng, “Cháu không sợ, cùng lắm cháu nghĩ việc, cháu có bán thân đâu”.

“Nghĩ việc rồi cuộc sống sau này của cháu sẽ thế nào?”

“Cháu mở một phường làm đậu phụ.”

Nói tới phường đậu phụ, Thanh Thu ngửa mặt lên trời, nàng đã nghe ngóng cả rồi, chỉ nuôi sống bản thân thì không thành vấn đề. Nghe nói trong hẻm nhà họ Lâm có một mỹ nhân hết thời bán đậu phụ được người ta gọi là Tây Thi đậu phụ. Nếu nàng cũng đi bán đậu phụ, thì không chỉ là Tây Thi đậu phụ, mà có lẽ phải là Tiên nữ đậu phụ ấy chứ?

“Mau mau vứt cái suy nghĩ ấy cho ta, cháu muốn ta tức chết phải không? Khó khăn lắm mới giành được công việc này cho cháu, cháu để tâm vào chút được không hả?”

“Cháu còn chưa chuẩn bị xong, làm sao để tâm đây?” Trước mặt Vệ quản gia, hiếm khi nàng nổi hứng ngang tàng, thấy ông lại sắp bắt đầu thuyết giáo, nàng đành nói: “Được rồi được rồi, nhưng cháu phải nói trước, không có ai ép, cháu sẽ làm tiếp, nếu hai vị chủ nhân kia dùng hôn sự để ép cháu đi, thì thúc không được trách cháu đấy”.

Vệ quản gia trong lòng bực bội vì tiếc rên sắt không thành thép, bèn đuổi nàng đi, “Đi đi, chuẩn bị dạ yến cho tốt, người của thiện phòng tiễn viện tối nay cũng sang giúp, cháu mau đi chuẩn bị đi”.

Vệ Minh ngồi vắt chân trong thư phòng, đang suy tính xem phải ứng phó với đám người Bắc Vu thế nào. Một trận thành danh ở biên ải, hẳn nên là cái đỉnh trong mắt, cái rằm trong thịt của đám người Bắc Vu mới phải. Không biết tại sao hoàng thượng lại muốn bố trí để hẳn tiếp xúc nhiều hơn với người đến từ Bắc Vu, lẽ nào quan lại bộ Lễ bất tài thế sao? Sau khi hồi kinh quay cuồng với các loại tửu yến lớn nhỏ, bù đắp ấy năm chạy tịnh khổ sở ngoài biên ải, nhưng ngày nào cũng nghe tiếng đàn ca, nâng cốc chúc tụng mãi cũng chán, sau tối nay, hẳn định sẽ sống những ngày thật yên tĩnh.

Vệ quân gia đến thư phòng cầu kiến thế tử. Những tướng sĩ tận trung tận trách bên cạnh thế tử đều là những người được khổ luyện nhiều năm ngoài chiến trường. Dù đã về kinh thành, nhưng những người này vẫn rất nghiêm túc danh thếp, trong phủ ít người dám tiếp cận. Vệ quân gia cung kính xin ý kiến của thế tử về các việc liên quan tới phủ đệ mới. Nơi hoàng thượng tặng là ở ngoại ô gần thành Việt Đô, đã chuẩn bị xây dựng từ trước khi có tin chiến thắng từ biên ải chuyển về, nay sắp hoàn thành, chẳng bao lâu nữa có thể chuyển tới ở.

Vệ Minh thoáng nghĩ, chuyển đi chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi, chi bằng chuyển sớm để được sống những ngày yên tĩnh. Nhưng cũng phải giải thích cho phụ vương và mẫu thân rõ, mấy năm xa nhà, giờ vừa trở về, không nghĩ đến việc hầu hạ phụng dưỡng cha mẹ, thì ít nhiều cũng có phần bất hiếu.

Sau cùng hẳn dặn: “Mấy năm ta không ở nhà, trong phủ có nhiều người mới, cảm thấy không quen, nếu chuyển tới nơi ở mới, phải mang vài người cũ qua đó”.

“Vâng, thưa thế tử.”

“Ngoài ra, tìm cho ta một đầu bếp phù hợp.” Hẳn nghĩ một lát rồi bổ sung, “Nhớ kỹ, phải nhanh nhẹn chăm chỉ một chút”.

Vệ tổng quản gật đầu ghi nhớ, lòng thầm nghĩ phải làm thật tốt mấy việc này mới được. Nghe ý của quận vương thì, hoàng thượng cũng biết thế tử chinh chiến ngoài biên ải nhiều năm, tới nay vẫn chưa lấy vợ, nên mới ban tặng phủ đệ, để thế tử có thể sớm thành gia lập thất. Trước mắt hai nước sắp đàm phán hòa bình, chuyện này, dù trì hoãn tới đâu, cũng không thể để lỡ nữa.

Tối nay khắp trong ngoài thiện phòng đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vô cùng. Nghe nói khách tham dự đều là khách quý, lão quân gia đưa mười bộ đồ dành cho a hoàn tiền sảnh tới. Mấy đầu bếp của thiện phòng tiền viện được cử đến để nghe theo sự sắp xếp của Thanh Thu. Khung cảnh náo nhiệt này trước kia không phải không có, chỉ là Thanh Thu nhìn thấy nhiều người thường chóng mặt, bảo thím béo chọn mấy a hoàn vừa mắt của thiện phòng ra tiền sảnh, phân công các món nóng nguội rán xào ấy đầu bếp xong, cả buổi chiều trôi qua trong sự bận rộn.

Ngưng Vũ và Hàm Yên lại rất hào hứng, bởi vì y phục của a hoàn hầu hạ nơi tiền sảnh là loại váy áo màu hồng cánh sen với viền xanh ngọc, hằng ngày nhìn đám a hoàn đó đi lại thướt tha, hai người bọn họ ngưỡng mộ vô cùng.

Đến giờ Dậu ba khắc, Thanh Thu ngồi giám sát trong bếp, nhìn các đầu bếp thổi lửa xào nấu, ồn ào cả nửa ngày, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một lúc, thì Ngưng Vũ bưng đồ ra tiền sảnh quay lại, nói trong bữa tiệc hôm nay mời cả Tuyết Chỉ đại gia[5] của trường phái Xuân Thủy, không khí trong bếp bỗng hỗn loạn. Tuyết Chỉ đại gia ấy à, đấy chính là người vang danh khắp thiên hạ với khúc Lưu Vân chấn động, không ai không biết.

[5] Đại gia: Từ chỉ chuyên gia, bậc thầy hoặc người nổi tiếng trong một lĩnh vực nào đó.

Thanh Thu đang định quay về phòng nghỉ ngơi, nhưng nghe đến bốn từ “trường phái Xuân Thủy”, nàng thoáng dừng bước. Nghĩ thế nào nàng đi vào gian bếp phía sau, vội vàng tết tóc hai bím, mặc bộ váy màu hồng cánh sen lên, tiện tay bê một đĩa, lặng lẽ đi về phía tiền sảnh. Trăng treo giữa trời, chiếu sáng mọi con đường trong phủ, những dải hành lang bị bóng cành cây nhánh hoa hắt lên bỗng dưng trông rất xa lạ. Thanh Thu bước rất chậm, hơn một năm sống trong phủ quận vương, nàng thường chỉ ở trong thiện phòng, rất ít khi dạo quanh phủ, tối nay, nàng cảm thấy hình như mình đi không đúng đường lắm.

Đến hồ nước, Thanh Thu thấp thoáng nghe thấy tiếng đàn, có lẽ nàng không đi sai, nhưng lại dường như đã sai. Tiếng đàn mơ hồ đó vọng ra từ sau một bức tường, nhất định là tiếng đàn của Tuyết Chỉ đại gia, nhưng nàng không tìm được đường để đi vòng ra phía trước bức tường ấy, đành đứng ngẩn ngơ ở trên cầu.

Nếu đã không thể qua đó, cũng chính là ý trời, vậy thì đành đứng đây nghe thôi, nhắm mắt lắng nghe, miễn cưỡng nhận ra người chơi đàn đang gảy một cổ khúc vui vẻ Lộng Mỹ, có lẽ tâm trạng người chơi đàn đang vô cùng khoan khoái.

Thanh Thu khẽ “haizz” một tiếng, âm thanh vừa dứt, đột nhiên có mấy tiếng kêu kinh hãi vang lên, hình như ở chính đường xảy ra biến cố, có người thét, “Bảo vệ vương gia, có thích khách!”.

Bóng mấy người nhanh như làn khói vội lướt vào từ phía đông của họa đường, trong bóng tối không nhìn rõ ai. Thanh Thu vừa nghe có thích khách, chẳng còn tâm trạng đầu mà ở lại nữa, hoảng hốt định quay về, chỉ mong tai họa này đừng liên lụy tới mình.

Ai ngờ ghét của nào trời trao của ấy, nàng còn chưa rẽ xuống chân cầu, thì phía sau có người đuổi kịp, Thanh Thu chỉ cảm thấy mình bị nhắc bổng, rồi bị đưa theo nhảy lên mái che hành lang, một con dao sắc lẹm đặt trên cổ, giọng của gã nam tử thô lỗ vang lên: “Không ai được lại gần, còn bước tiếp ta sẽ giết ả!”.

Một đám thị vệ trong vương phủ cầm theo đèn đuốc sáng trưng chạy lại, dàn hàng vây chặt lấy thủy tạ này. Mấy người đuổi theo gã áo đen bắt cóc con tin cũng nhảy lên, dẫn đầu chính là thế tử Vệ Minh, hấn lạnh lùng nói: “Người thật to gan, tự ý xông vào vương phủ, giờ còn dám dùng tỷ nữ để uy hiếp ta, không cảm thấy nhục cười sao?”.

Gã áo đen chẳng qua là “có bệnh thì vái tứ phương”, bị truy sát đến phát hoảng, tiện tay ôm đại một người hấn ta gặp. Giờ nhìn lại người mà mình đang bắt cóc, thân mặc trang phục dành cho hạ nhân, hấn ta bất giác lấm bầm chửi rủa, rồi nói ngang: “Đường đường là Hiền Bình vương thế tử, đương nhiên không coi cái mạng hèn của bọn nô tỳ ra gì. Cũng phải, người chết dưới tay người ngoài biên cương không phải một vạn thì cũng tám ngàn, trăm triệu tướng sĩ tử trận ngoài sa trường kia cũng coi như bị người hại. Đương nhiên người chẳng thêm bận tâm, nhưng ta thì khác, khi chết có kẻ đi cùng, coi như cũng đáng!”.

Hấn ta cảm thấy toàn thân tỷ nữ đang run lẩy bẩy, lòng càng phiền muộn, nhích lưỡi dao về phía trước ép: “Muốn sống thêm vài năm, mau cầu cứu chủ nhân nhà người đi, kêu đi, mau!”.

Lúc đầu Thanh Thu thấy cổ mình lạnh, sau mới thấy đau, nàng run rẩy kêu lên một tiếng: “Cứu mạng!”.

Nàng đang hồi hận muốn chết, sợ muốn chết. Nghìn lần không nên, vạn lần không nên, không nên vì nhất thời hiếu kỳ, đến đây nghe Tuyết Chỉ đại gia gì gì đó chơi đàn. Lúc này không chỉ vết thương ở cổ đau, mà một cánh tay còn bị bẻ quặt ra phía sau, Thanh Thu không chỉ muốn gào lên xin cứu mạng mà còn muốn nhảy xuống dưới. Vết thương ở cổ e rằng không nông, nàng cảm giác như từng giọt máu chảy xuống cổ áo, ướt đầm bên áo phải, xong rồi, xong rồi, cái mạng nhỏ của nàng sắp tiêu rồi...

Trong lúc hoảng loạn nàng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt không rõ là vui hay giận của Vệ Minh. Đột nhiên nàng nhớ ra một việc: Lê nào vì nàng mong thế tử sớm chuyển khỏi đây, nên mới gặp báo ứng?

Vệ Minh chấp tay phía sau, nhưng trong bóng tối dùng ám hiệu sai người chuẩn bị cung tên, xem có thể nhân lúc sơ hở mà bắn hạ hấn ta không, cứu được nô tỳ bị bắt làm con tin thì tốt, có điều phải trông vào vận may của nàng ta thôi. Đúng lúc này, truyền tới một giọng nữ, khiến vòng vây phía sau đám thị vệ vương phủ xáo động. Người mới tới dường như rất có địa vị, mọi người tự động nhường đường, một bóng hình thướt tha tiến vào vòng vây dưới sự bảo vệ của vài hộ vệ. Vệ Minh có chút thắc mắc, khách khứa trong phủ lúc này đang được các cao thủ bảo vệ ở chính đường, nữ tử này tại sao lại xông tới nơi nguy hiểm?

“Thì ra là Tuyết Chỉ đại gia, khách quý hãy mau rời khỏi đây, nếu không để xảy ra họa gì ngoài ý muốn, ta cũng khó ăn nói với chủ nhân của Thiên phủ.”

“Thế tử nói gì vậy, người này vì ta mà đến đã kinh động tới quý phủ rồi.” Không hổ là đẹp nổi danh thiên hạ, giọng nói của nàng ta trong vắt như tiếng chim vàng anh, lời lẽ không giống người thường, Thanh Thu chỉ thấy đầu mình ong ong, lòng đau khổ, thậm chí còn vô thức cúi gằm đầu xuống, sợ người ta nhìn thấy khuôn mặt mình lúc này.

“Ồ? Thì ra cô nương quen với người này?”

“Không coi là quen, hấn xông vào Thiên phủ, suốt dọc đường từ Liễu Châu xuống phía nam, hấn theo ta rất lâu rồi. Tối nay tới làm loạn trong tiệc mời của thế tử, trong lòng Tuyết Chỉ cảm thấy rất áy náy.” Tuyết

Chỉ khẽ nói với người bên cạnh vài câu, sau đó nói với Vệ Minh: “Thế tử yên tâm, nhất định không để quý phu phải chịu bất kỳ tổn thất gì”.

Nam tử bên cạnh nàng ta chắc là hộ vệ tùy tùng, khuôn mặt dài già dặn, nhìn bộ dạng thân thủ chắc không tồi, nếu không Tuyết Chỉ sẽ không chắc chắn như thế. Vệ Minh đoán chủ nhân Thiên phủ không yên tâm, nên phái cao thủ đi theo, vậy chẳng phải là coi thường bản lĩnh của người ở phủ hấn sao. Ngay sau đó Vệ Minh khẽ mỉm cười, không đi xem người đó giải cứu nô tỳ trong phủ bằng cách nào, chỉ đợi thời cơ tốt nhất để cứu người.

Họ đứng đây đối đáp, khiến kẻ bắt cóc áo đen kia nổi giận, hấn ta đi theo tới tận đây, nhưng vì bên cạnh Tuyết Chỉ lúc nào cũng có cao thủ bảo vệ, đợi mãi tới nay mới gặp dịp nàng ta ra ngoài dự tiệc, lại chỉ mang theo vài tùy tùng, bèn lặng lẽ lên vào vương phủ. Vốn định xong việc sẽ cao chạy xa bay rời khỏi Việt Đô, ai ngờ vừa nhảy vào tiền sảnh, bị Vệ Minh nhìn thấy hành tung, truy kích tới tận đây. Trong lòng hấn ta phẫn nộ, nhưng ngoài mặt lại phá lên cười: “Không sai, Tuyết Chỉ đại gia dung mạo xinh đẹp, từ lâu ta đã muốn chiếm được mỹ nhân, chỉ tiếc rằng bên cạnh nàng quá nhiều cao thủ. Xem ra giờ ta lại thất thế rồi, chỉ bằng ta coi nữ tử này là nàng, thân mật ngay tại đây, nàng thấy thế nào?”.

Nói xong, hấn ta buông tay trái đang túm chặt cánh tay của Thanh Thu ra, túm lấy cằm nàng khiến mặt Thanh Thu phải ngửa ra. Dưới ánh sáng của đèn đuốc, mọi người đều nhìn rất rõ, thì ra nàng nô tỳ này của vương phủ dung mạo không tầm thường chút nào. Có lẽ Tuyết Chỉ đại gia vừa xấu hổ vừa tức giận, nên tức tối hét lên: “Không được!”.

Gã áo đen chỉ muốn nhân cơ hội này khiến nàng ta phải xấu hổ, ra sức xé áo Thanh Thu. Hấn ta túm lấy một bên cổ áo mà giật, tiếng lụa rách vang lên, chiếc váy rách thành hai nửa rơi xuống. Mọi người đều cho rằng nữ tử kia sắp phơi bày thân thể thanh xuân trước mặt họ. Ai ngờ chiếc váy màu hồng cánh sen rơi xuống, bên trong lại là một bộ trang phục nghiêm chỉnh màu nâu, phía dưới còn quần chiếc tạp dề màu trắng, nếu nhìn kỹ, trên tạp dề dính khá nhiều dầu mỡ.

Gã áo đen kia sao có thể ngờ tới tình huống này, đang định xé nữa thì từ khoảng rừng cách đó không xa thấp thoáng tiếng tiêu kéo dài, tiếng xé gió của mũi tên rít lên, sượt qua mặt Thanh Thu, đột ngột đâm thẳng vào mắt kẻ áo đen. Lực mũi tên lao mạnh đến nỗi khiến kẻ đó phải ngã người về phía sau, rơi khỏi mái hiên, tiếp đây là tiếng con dao sắc nhọn bên tay phải rớt xuống, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Thanh Thu vốn đang tự thầm an ủi mình rằng, mất chút máu thôi mà, còn sống là tốt rồi, bất ngờ khi mũi tên lao vút tới, đâm vào người gã áo đen, máu của kẻ đó bắn hết lên tóc nàng.

Trên đầu, trên người Thanh Thu toàn là máu, cơ thể nàng mềm nhũn rơi xuống the gã áo đen kia, trước khi hôn mê nàng chỉ có một suy nghĩ, ai bắn tên mà chuẩn thế nhỉ?

Nhìn thấy khuôn mặt đó, Vệ Minh đã nhận ra ngay đây là trù nương mình gặp sáng nay, trong lòng thoáng nghi hoặc, đầu bếp không nên xuất hiện ở đây, mà lại vừa khéo bị bắt làm con tin, liệu có gian tình không? Nhiều năm đóng quân ở biên cương, hấn đã quen suy nghĩ mọi việc theo chiều hướng xấu, nếu trong phủ có người cấu kết với kẻ gian bên ngoài, việc này không phải không có khả năng. Nhưng khi thấy nữ tử đó sắp rơi khỏi mái hiên, hấn vẫn phóng tới đón lấy thân thể mềm nhũn ấy. Thấy người trong lòng mình đã bất tỉnh, vết thương trên cổ nàng không phải là giả, Vệ Minh vội giao Thanh Thu cho thủ lĩnh hộ vệ, gọi đại phu tới trị thương.

Thi thể của gã áo đen đã được đưa đi, quan khách cùng quận vương trên tiền đường đang đợi hấn tới giải thích. Vệ Minh thở dài, nhưng thấy Tuyết Chỉ đại gia vẫn đang đứng nguyên tại chỗ. Nàng ta vốn sống ở Bắc Vu, lần này tới Nam Vu mang một ý nghĩa sâu xa khác, đây là mở đầu tốt đẹp cho tiến trình đàm phán hòa bình giữa hai nước Nam – Bắc. Chuyện xảy ra tối nay không ai ngờ tới, chẳng ai biết thích khách kia từ đâu mà ra, nếu tối nay Tuyết Chỉ đại gia gặp chuyện không may ở Hiên Bình quận vương phủ, thì phủ của hấn phải giải thích tất cả chuyện này thế nào đây? E là trăm miệng cũng khó biện bạch được. Hơn nữa chuyện này lại xảy ra đúng lúc hai nước tiến hành đàm phán hòa bình, vậy là có kẻ cố ý phá hoại hay là tư thù, trong nháy mắt Vệ Minh nghĩ ra trăm ngàn khả năng. Quan hệ giữa Tuyết Chỉ đại gia và Thiên phủ rất thân thiết, Thiên phủ lại là nơi có thể lực ảnh hưởng tới triều đình Bắc Vu nhất, những chuyện này đều không thể không đề phòng.

Hấn đi tới trước mặt Tuyết Chỉ, vị khách quý này rõ ràng có tâm sự, sững sờ đứng mãi nơi đầu cầu. Hộ vệ

của Thiên phủ bên cạnh nàng ta mặt đang tối sầm lại, cứ như ai nấy đều nợ bạc gã vậy. Vệ Minh suy nghĩ, rồi mở miệng nói: “Tuyệt Chỉ đại gia có lẽ quá thất kinh, mời về tiền đường nghỉ ngơi, ta sẽ giúp cô nương bớt sợ hãi”.

“Đa tạ thế tử, nói cho cùng vẫn là Tuyệt Chỉ sai, để nô tỳ của quý phủ phải sợ hãi.” Về mặt nàng ta áy náy liên tiếp xin lỗi, còn nhận hết trách nhiệm về mình, Vệ Minh cũng không tiện nói nhiều. Nhưng hình như Tuyệt Chỉ đại gia có lời muốn hỏi: “Cô nương vừa rồi, thật sự là nô bộc trong phủ sao? Nàng ta... không giống”.

Ánh mắt Vệ Minh trầm hẳn xuống, hẳn vốn đang nghĩ tới chuyện này, giờ người ta hỏi ngay tại đây, hẳn đành gọi quản gia tới chất vấn: “Người bị thương là a hoàn của phòng nào?”.

Lão quản gia cúi người đáp: “Bẩm thế tử, cô ấy không phải a hoàn, Thanh Thu là quản gia của thiện phòng trong vương phủ ta. Tối nay đông người, nô tài ở tiền sảnh không ứng phó hết được bèn để người của thiện phòng giúp một tay, mang thức ăn lên, ai ngờ lại xảy ra chuyện này”.

“Thanh Thu? Quản gia thiện phòng?” Sắc mặt Tuyệt Chỉ không biết tại sao lại trắng bệch ra.

Lão quản gia nhìn thế tử một cái, thấy hắn không nói gì, bèn đáp: “Vâng”.

Tuyệt Chỉ đột nhiên giờ hai tay lên ngấm nghĩa. Nàng ta là cầm sự nổi danh khắp thiên hạ, đôi tay của nàng ta đương nhiên cao quý vô cùng. Ngón dài thon mảnh như bạch ngọc không tỳ vết, dưới ánh trăng vàng vạc vàng thêm mê hoặc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về đôi tay ấy.

Nhưng chủ nhân của đôi tay lại hơi... bất thường, khẽ hỏi: “Nàng ta... chỉ là một đầu bếp?”.

Dường như vì trù nường đó mà Tuyệt Chỉ nghĩ đến việc bản thân mình sẽ có ngày không có ai nấu cơm, nhưng nếu đôi tay này mà vào bếp, mọi người đều thấy đáng tiếc.

Vệ Minh chỉ lạnh lùng đứng bên quan sát, thấy đối phương chau đôi mày liễu, yếu ớt, dường như đang nghĩ đến chuyện đau buồn, bộ dạng tâm sự ngổn ngang đó của nàng ta khiến người khác khó hiểu.

3. Q.1 - Chương 3: Gặp Lại Cố Nhân

Bữa tiệc tối hôm đó kết thúc rất sớm, Tuyệt Chỉ đại gia mang theo hộ vệ của mình vội vàng vàng cáo từ, đám khách khứa kia cũng không tiện ở lại thêm, bữa tiệc xa hoa cứ thế mà tan.

Còn về Thanh Thu vô tội bỗng dưng bị thương, chắc chắn sẽ phải khó chịu một thời gian, đại phu có tốt tới đâu, thì nàng cũng vẫn bị giày vò, từng ngày từng ngày một. Nghiêm trọng hơn cả là, do quá sợ hãi, hằng ngày nàng đều đòi bọn tiểu nha đầu phải hầu mình rửa mặt gội đầu thật sạch sẽ, những thứ đồ có màu đỏ như máu, nàng chỉ liếc qua đã không chịu được. Vì chuyện này mà Thanh Thu nôn thốc nôn tháo không biết bao nhiêu lần, khiến vết thương chưa kịp khép miệng không thể hồi phục nhanh, người gầy rộc cả đi.

Phần lớn thời gian, Thanh Thu ngồi hồi tưởng lại tình hình xảy ra vào tối hôm ấy, cảm giác quá đối kinh sợ ấy khiến nàng không sao ngon giấc được. Vì đang bệnh nên việc của thiện phòng nàng không phải quán xuyến nữa, tất cả mọi việc ở đây đều được giao cho thím béo xử lý. Bà là người lớn tuổi trong thiện phòng, nên đương nhiên quản được đám người kia. Ngưng Vũ và Hàm Yên ngày nào cũng kể cho nàng nghe những chuyện xảy ra ở thiện phòng, bởi vì nàng bị thương, quận vương phi và nhị phu nhân tạm thời không nhắc đến chuyện mai mối cho nàng nữa. Dì Lưu Hoa – thê tử của Vệ quản gia muốn đón nàng ra ngoài sống một thời gian nhưng nàng khéo léo từ chối. Lão quản gia đành đưa vợ tới thăm nàng mấy lần, nấu chút canh bổ dưỡng cho nàng ăn.

Cứ mãi như thế, thậm chí nàng còn cho rằng đây là việc trong họa có phúc, chẳng mấy khi được nhàn nhã, thật quá dễ chịu, không cần phải dậy sớm đi mua đồ, chẳng cần lo tính toán tiền bạc. Hơn nữa nàng cũng không cần cầm xẻng muối để mắng người khác, cuộc đời này còn cầu gì hơn! Chỉ là, đồ ăn của thế tử hằng ngày vẫn phải do nàng xem qua rồi chỉ đạo, cái gì mà ngọc cuộn cẩm tú, lương thần mỹ cảnh, tên và công thức các món ăn càng ngày càng kỳ quái. Trong thiện phòng toàn kẻ thô lỗ, nhìn không hiểu món mà thế tử muốn ăn. Trước kia đều là Thanh Thu xem thực đơn trước rồi giảng giải cách nấu cho đầu bếp nghe, giờ

họ vẫn theo lệ cũ đưa thực đơn cho nàng đọc trước để quyết định. Nàng uể oải nhìn thực đơn, lại một lần nữa cầu xin thượng đế, mong cho vị thể tử có khẩu vị kỳ quái này mau mau biến mất.

Bếp trưởng trong thiện phòng phục Thanh Thu sát đất, cứ tưởng rằng nàng đã ném hết mọi món ăn trong thiên hạ, nếu không tại sao bản thân hắn ta cả đời làm đầu bếp lại chưa từng nghe thấy những món này bao giờ? Thanh Thu bật cười, nàng đã ăn qua những món này đâu, nếu hỏi nàng làm thế nào có thể hiểu được thực đơn mà thể tử yêu cầu là những món gì, nói thẳng ra rất đơn giản. Ví dụ như ngọc cuộn cẩm tú, nàng bảo đầu bếp thái bí đao thành những lát dài, cuộn với ít trứng rán thái sợi, ức gà luộc thái sợi, củ cải trắng, củ cải hồng thái sợi, buộc lại bỏ vào canh gà nhân sâm hầm chín, vớt ra để ráo nước là xong. Theo cách suy luận ấy, lương thần mỹ cảnh cũng vậy, chọn mấy loại rau hợp với canh, màu sắc tươi tắn dâng lên. Thời gian đầu khi Thanh Thu làm như thế, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, nhưng thấy thể tử chỉ ăn mà không nói gì, có lẽ hắn cũng không hiểu thực đơn mà mình viết ra rốt cuộc có phải thế hay không, do vậy nàng bạo gan làm theo những gì mình nghĩ ra được.

Sau khi sự việc xảy ra nghe mọi người kể về những phút giây cuối cùng vào buổi hôm ấy, nhờ thể tử ngầm bố trí người, một mũi tên bắn chết gã áo đen. Và vào đúng lúc Thanh Thu bất tỉnh rơi xuống, thể tử đã nhảy lên ôm, cứu nàng với tư thế khiến toàn bộ nữ tử trong thiên hạ đều đắm đuối.

Thể tử cứu nàng sao? Thanh Thu không hề có chút ký ức nào về việc ấy, những gì nàng còn nhớ chỉ là dòng máu chậm chậm chảy, còn cả nỗi sợ hãi trước cái chết. Nghe nói thể tử đã giết vô số người khi còn ở biên ải... vừa nghĩ tới đó Thanh Thu liền rùng mình, biên ải đối với nàng mà nói là một nơi nồng nặc mùi máu. Nàng không sao quên được tên tiểu tử họ Cao đã không trở về, vị thể tử này, tay hắn nhất định dính không ít máu tươi.

Thanh Thu bị thương, không ít người trong phủ đến thăm nàng, ngay đến Khổng hàn lâm mà quận vương phi định làm mai cho nàng cũng cho người mang quà tới, điều này khiến Thanh Thu buồn bã ít nhiều. Khổng hàn lâm này làm thế, cứ như giữa nàng với y đã có tình ý gì mờ ám không bằng. Có trời biết, nàng chưa từng nhận bất cứ điều gì với quận vương phi, tại sao y lại biết nàng bị thương? Cũng may chỉ là tặng quà, chứ chưa có hành động nào vượt ngoài khuôn phép.

Có một người, vào ngày hôm sau khi biết tin nàng bị thương đã cho người mang quà tới hỏi thăm an ủi, rất hào phóng, toàn là đồ bổ dưỡng quý hiếm, còn cả váy áo. Chỉ trong một buổi chiều, cả quận phủ vương đều biết tin này, ai nấy đều ngưỡng mộ nàng đã kinh động đến trí nhớ của Tuyết Chỉ đại gia, còn không ngớt lời ca ngợi Tuyết Chỉ đại gia nhân hậu tốt bụng, còn nhớ vương phủ có người bị thương. Thanh Thu nhìn số quà đó im lặng không nói gì, chỉ nghĩ đến khúc đàn mà Tuyết Chỉ đại gia chơi tới đó, tại sao lại gây hết sức khoan khoái vui vẻ như thế?

Chưa đầy mấy ngày sau nàng đã biết nguyên do, xung quanh có tin đồn, môn nhân xuất sắc nhất trong vòng năm năm lại đây của trường phái Xuân Thủy nổi tiếng khắp thiên hạ, Tuyết Chỉ đại gia, có lang quân như ý, chính là tân chủ nhân của Thiên phủ Bắc Vu.

Thiên phủ là một chi có thế lực nhất, thần bí nhất trong vương triều Bắc Vu. Tương truyền trước khi mỗi quốc chủ của Bắc Vu đăng vị, đều phải được sự thừa nhận của Thiên phủ mới xong. Ở Bắc Vu, môn nhân Thiên phủ có địa vị không hề tầm thường chút nào, Tuyết Chỉ đại gia cao quý kết hôn với chủ nhân Thiên phủ thần bí, cũng được coi là một hỷ sự.

Đương nhiên, đối với Nam Vu mà nói, đây cũng là chuyện tốt. Nghĩ tới việc Tuyết Chỉ đại gia kia sinh ra ở Nam Vu, tại thời điểm hiện tại, mối lương duyên này cũng có thể coi là thêm chút màu sắc cho việc đàm phán hòa bình giữa hai nước. Về vấn đề đàm phán, ngay đến nơi chẳng buồn tranh chấp với đời như thiện phòng cũng không ngừng bàn tán xôn xao. Những người khách tới đây vài hôm trước là đoàn sứ giả của Bắc Vu đã ở thành Việt Đô một thời gian rồi, giờ họ tới tiếp kiến trước. Còn đoàn sứ giả Bắc Vu có cả khách tử Thiên phủ lúc này đã bắt đầu xuất phát về phía nam, khoảng đầu mùa thu mới đến được Việt Đô. Còn Tuyết Chỉ đại gia sẽ ở Việt Đô đợi vị hôn phu tới đón, đến khi việc đàm phán hòa bình kết thúc, mới cùng đoàn sứ giả quay về Bắc Vu, chính thức gả vào Thiên phủ.

Từ sau hôm đó, Vệ Minh sai thị vệ thân cận của mình để ý trù nường đó, mặt khác còn sai người đi điều tra xem Tuyết Chỉ đại gia và trù nường trong vương phủ có quan hệ gì không. Sau khi thăm dò khắp nơi mới biết, thì ra nàng đầu bếp ấy cũng có xuất thân không tồi. Giống như Tuyết Chỉ đại gia trước khi rời

khỏi Việt Đô, nàng cùng bá Ngũ Liễu tiên sinh làm sư phụ. Ngũ Liễu tiên sinh khai tông lập phái, tự tạo ra chỉ pháp Xuân Thủy, nổi danh thiên hạ, chỉ là giờ đã không còn trên thế gian này nữa.

Sáu năm trước khi Nam – Bắc Vu khai chiến, hai nữ tử này một rời khỏi cố quốc thành danh thiên hạ, một thân thể phiêu bạt trở thành đầu bếp, từ đó không liên lạc được với nhau. Nhưng có một điểm tương đồng, chính là cả hai đều đã qua tuổi xuất giá mà vẫn chưa thành thân. Vì Tuyết Chi đại gia ở phía bắc nên cũng chẳng có vấn đề gì lắm, hơn nữa giờ nàng ta cũng đã có hôn ước. Thanh Thu kia tuổi đã hơn hai mươi mà vẫn chưa lấy chồng, ở Nam Vu bị người đời dị nghị thị phi, chẳng trách buồn chán tủi hổ tới mức phải đi làm trù nường.

Vệ Minh có chút tò mò, không biết trù nường Thanh Thu này cầm nghệ thế nào, nhưng các món ăn do nàng nấu thật sự rất tuyệt. Hắn biết thực đơn hằng ngày của mình đưa xuống thiện phòng đều do đích thân nàng xem, đồng thời còn làm rất hợp với ý mình. Công thức của các món mà hắn nghĩ ra ban đầu đã từng ăn, cho tới sau này, tên những món mà Vệ Minh nghĩ ra ngay bản thân hắn cũng chưa ăn bao giờ, chỉ là tiện tay viết ra, thế mà thiện phòng vẫn có thể làm đúng ý. Xem ra quán gia Thanh Thu này cũng có bản lĩnh, nàng nhìn tên món ăn mà nghĩ ra công thức, không tầm thường chút nào.

Hôm nay, sau khi tới thỉnh an cha mẹ, Vệ Minh nói tới việc không lâu nữa mình sẽ chuyển tới phủ đệ mới. Quận vương phi có chút lưu luyến không nỡ, “Vừa mới về, sao lại vội vàng chuyển ra thế? Mấy năm con vất vả khổ sở, phải để mẫu thân chăm sóc con một thời gian mới đúng”.

“Chiến trận nơi biên ải, thế tử lại lập công lớn, hoàng thượng anh minh mới tặng cho phủ đệ, đây là vinh hạnh, người khác cầu còn không được nữa là, làm gì có cái lý không về ở.” Người nói là nhị phu nhân, nàng ta làm bộ làm tịch đợi thế tử đến thỉnh an mình, nào ngờ Vệ Minh chẳng thèm coi nhị phu nhân ra gì, xem nàng ta như không khí. Nghe ý quận vương phi không muốn để Vệ Minh rời khỏi vương phủ, nàng ta liền nói xen vào, sau đó còn dịu dàng hỏi quận vương: “Vương gia, thiếp nói có đúng không?”.

Vệ Minh đã là thế tử quận vương, sau này sẽ kế thừa tước vị, vì vậy lần này hoàng thượng chỉ thưởng tiền bạc, thực ra hoàng thượng cũng không nghĩ hắn có thể tỏa sáng ở biên ải. Hiền Bình quận vương có người con trai như thế, đương nhiên rất hài lòng, không buồn để tâm tới việc đấu đá ngầm giữa hai phu nhân, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Mấy hôm trước hoàng thượng có hỏi đến hôn sự của Minh nhi, nói rõ rằng việc ban tặng phủ đệ là để chuẩn bị cho việc sau này con thành thân. Vương phi, Minh nhi sớm muộn gì cũng phải chuyển khỏi vương phủ, đã thế hà tất phải bàn cãi. Hơn nữa cùng ở Việt Đô, còn gần hơn núi Vọng Xuyên cả vạn lần, muốn gặp nó hằng ngày đâu phải chuyện gì khó”.

Quận vương phi đành phải gạt đầu đồng ý, chẳng rảnh mà quan tâm tới ý đồ khiêu chiến của nhị phu nhân, lập tức chuyển sang vấn đề hôn sự của ái nhi, nói với giọng vui mừng: “Nói ra mới thấy Minh nhi đúng là phải sớm thành thân, hôm trước thiếp đã cho người tính rồi, tuổi của Minh nhi và Linh Ngọc rất hợp, vương gia, người xem chúng ta có nên thân lại thêm thân không?”.

Thấy cha mẹ có vẻ hào hứng với chuyện này, Vệ Minh lại bứt rứt đứng ngồi không yên, nghe ý mẫu thân muốn tác thành ình và biểu muội Linh Ngọc, hắn càng thấy bối rối.

Lúc đến Hiền Bình quận vương phủ, Huống Linh Ngọc chỉ là một cô bé chưa đầy mười tuổi, khi ấy Vệ Minh đã là một thiếu niên anh tuấn mười bảy tuổi rồi. Ngày ngày uống rượu gầy đàn cùng đám thiếu niên trong kinh thành, hắn hoàn toàn không để ý tới cô em họ nhỏ bé đột nhiên xuất hiện ở nhà mình. Hai năm sau hắn vì đại nghĩa quốc gia mà nhiệt huyết hừng hực tham chiến rời kinh, sáu năm trôi qua, Vệ Minh sớm đã quên rằng mình còn có một biểu muội. Mấy hôm trước mẫu thân hắn có sắp xếp để hai người gặp mặt, hắn chỉ cảm thấy nữ tử xinh đẹp yêu kiều trước mặt không liên quan gì tới tiểu nha đầu năm xưa, những việc khác hắn chẳng nghĩ nhiều, ai ngờ mẫu thân lại có ý này.

Nhưng hắn không phản đối ngay, chỉ một mực giữ im lặng.

Năm nay Vệ Minh đã hai mươi lăm tuổi, nam tử ở tuổi này hầu hết đã làm cha, còn hắn chưa lấy vợ, trước kia hắn rời bỏ kinh đô phồn hoa vui vẻ tới nơi biên cương sống cuộc đời đầy nhiệt huyết. Hai sự trải nghiệm hoàn toàn khác nhau, người đời không hiểu tại sao hắn lại đem những năm tháng thanh xuân đẹp nhất lãng phí trong quân trường, thậm chí đến phu thê quận vương cũng không hiểu nổi. Trong sáu năm đó, không ít lần Vệ Minh nghiêm túc suy nghĩ về nguyên nhân mình tham chiến, dường như là sau một lần say rượu đánh cuộc, cũng có thể là nhất thời cao hứng, cuộc sống an nhàn vui vẻ triền miên kia không giữ được trái

tím thiếu niên sôi trào nhiệt huyết của hắn. Hắn khao khát được cưỡi ngựa lao đi trên chiến trường biên ải, về vùng đất mật mù lang khói[1] ấy.

[1] Lang khói: Người thời xưa đốt phân của loài sói làm ám hiệu báo động.

Hiền Bình quận vương thế tử bây giờ đã không còn là người sống dựa vào cái bóng của tổ tiên nữa. Hắn dùng công trạng chứng minh cho người đời thấy sự khác biệt của mình. Còn về đề nghị của quận vương phi, im lặng không phải là đồng ý, Vệ Minh đang nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến mẫu thân gạt bỏ suy nghĩ này.

Không đợi hắn kịp nói ra mấy cái cớ đang nghĩ trong đầu, nhị phu nhân đã cướp lời nói trước: “Vương gia, thế tử nhà chúng ta không phải người bình thường, sao có thể nói lấy ai là lấy, người không biết chứ, các thiên kim tiểu thư trong kinh thành có ai không động lòng trước thế tử? Chỉ riêng mấy vị phu nhân của các quan lão trong triều đã vài lần cho người tới nói chuyện với thiếp, muốn gả con gái họ cho thế tử, người xem...”.

Quận vương trầm ngâm không lên tiếng, rất tự hào vì con trai mình có bản lĩnh ấy, lại nghe nhị phu nhân che miệng cười: “Linh Ngọc tiểu thư đương nhiên là tốt, nhưng sức khỏe không tốt, làm sao có thể khiến Vệ gia con đàn cháu đống đây?”.

Vương phi lại chẳng lấy đó làm giận, cầm chén trà lên điềm đạm nhấp một hớp rồi mới nói: “Chẳng có cách nào, ai bảo con trai ta xuất sắc như thế, người tới tìm ta ướm hỏi cũng không ít, chỉ là việc này phải xem ta có vui hay không đã”.

Quận vương cười méo xệch, hai bà vợ này của ông một khi đã “ra trận” thì không làm sao dẹp được, đành hỏi Vệ Minh: “Không biết trong lòng Minh nhi đã có ý trung nhân chưa?”.

“Lúc này đang chờ hai nước đàm phán hòa bình, hoàng thượng lại ủy thác cho con trách nhiệm nặng nề. Nếu để phân tâm, không tránh khỏi sơ suất, chỉ bằng việc này cứ lui lại một thời gian, cũng để con được suy nghĩ kỹ càng.” Vệ Minh cân nhắc hồi lâu, cuối cùng cũng mang hoàng thượng ra làm bia đỡ. Đến tuổi đương nhiên phải thành thân, hắn không có ý định bất hiếu, chỉ là thành thân với ai thì còn phải bàn bạc.

Thanh Thu rất an phận, ngoan ngoãn ở trong phủ dưỡng thương, có điều vết thương lành quá chậm. Thời tiết nóng nực, tâm trạng buồn phiền nên nàng không ngừng bực bội, mấy ngày nay cổ họng khô khốc, thêm hai ngày nữa miệng lưỡi bắt đầu nổi nhiệt, thật sống không bằng chết. Trong tình trạng này mà gặp mặt người khác thì quả là thiếu sáng suốt.

Nhưng có vài người không thể không gặp.

Nàng chưa bao giờ cho rằng việc hai nước Nam – Bắc giao chiến có bất kỳ liên quan gì tới mình, cùng lắm là khi người trong thiện phòng nhân rồi ngồi tán chuyện với nhau, nàng cũng vểnh tai lên nghe. Thỉnh thoảng nàng cũng cảm khái trước tình cảnh bách tính chịu khổ trong cuộc chiến ngoài biên ải kia, thương xót nạn nhân ăn không no mặc không ấm. Ai ngờ hai nước không đánh nữa, ngược lại còn liên quan tới nàng, việc đàm phán hòa bình diễn ra ở Việt Đô, cổ nhân bao năm không gặp lại đến đúng lúc này, còn khiến nàng liên lụy dính vào họa đẫm máu. Nhận ra nàng đứng vào lúc trông nàng nhếch nhác nhất, không thể không thừa nhận, Thanh Thu có chút không vui.

Lúc này nàng đang đi về phía Đông đường của vương phủ, đó vốn là nơi vương phủ tiếp đãi thân quyến. Hôm nay thăm đồ trải dài, trăm hoa đua nở, chỉ để đón tiếp Tuyết Chỉ đại gia. Hôm trước nàng ta có gửi một tấm thiệp tới, nói muốn chính thức đến thăm cả gia đình quận vương, muốn đích thân xin lỗi vì những phiền phức mình đã gây ra cho vương phủ tối hôm ấy, tiện thể tới thăm quần gia Thanh Thu bị thương.

Cảm giác của Thanh Thu mấy năm nay càng ngày càng kém nhạy bén, chỉ biết ăn đủ bữa, ngủ đủ giấc, chẳng còn chút tinh nhanh nào của thuở thiếu thời nữa. Vì vậy khi nàng vừa bước vào Đông đường, thấy Tuyết Chỉ chỉ mặc đơn giản một chiếc áo thêu màu xanh biếc, nhưng vô cùng cao quý phóng khoáng, khóe miệng nàng bất giác giật giật.

Khi đến đây bọn nha đầu và mấy người phục vụ trong thiện phòng dặn nàng rằng, nhất định phải nhớ từng động tác từng câu nói của Tuyết Chỉ đại gia, khi nào về phải kể lại chi tiết cho họ nghe. Lúc này nàng đứng ở cửa phòng lớn, neho mắt đánh giá người con gái đang quay lưng lại phía mình hồi lâu. Tuyết Chỉ nghe

thấy có động tĩnh, quay đầu thấy nàng đang bước qua bậc cửa, vội vàng chạy lại đỡ, “Vết thương đã khá hơn chưa?”.

Toàn thân Thanh Thu nhất thời cứng đờ, khi tay Tuyết Chỉ chạm vào nàng, bàn tay đó cũng cứng lại, thấy mặt nàng không biểu hiện gì, vội rút tay về, khẽ gọi: “Thanh Thu tỷ tỷ...”.

Thanh Thu nghe vậy bèn cười: “Tuyết Chỉ đại gia khách khí rồi, tiếng tỷ tỷ này nô tỳ sao gánh được”.

Lúc này trong Đông đường yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, Tuyết Chỉ cho đám người đi theo hầu hạ mình ra ngoài, nếu có người ở đây, nghe được những lời này của Thanh Thu, sợ họ sẽ nói Thanh Thu không biết điều.

“Tỷ gây đi nhiều.”

Thanh Thu thận trọng sờ lên cổ mình, nhớ tới tối đó, tim bỗng run rẩy, thời gian gần đây nàng ăn không ngon ngủ không yên, làm sao mà béo lên được. Trong mắt nàng, Tuyết Chỉ mới gây đi nhiều, những năm đó họ cùng nhau lớn lên, nói thẳng ra là bạn thanh mai. Những năm tháng cùng nhau học đàn đó có thể coi là những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời Thanh Thu.

Còn lúc này, nàng chỉ là trù nương, Tuyết Chỉ là người chơi đàn nổi danh khắp thiên hạ, sao có thể so sánh đây? Do đó nàng không nói gì.

Tuyết Chỉ hoàn toàn không để ý tới sự trầm mặc của nàng, nói tiếp: “Muội sắp xuất giá rồi”.

Họ đều là những nữ tử đã qua hai mươi tuổi nhưng chưa xuất giá, về tình về lý Thanh Thu vẫn nên nói một câu: “Chúc mừng chúc mừng”.

Năm năm trước khi chia ly, Tuyết Chỉ mới chỉ vừa cập kê, thế mà giờ đã sắp lấy chồng rồi, thật đúng là vạn sự đổi dời. Chỉ là nhiều năm không gặp, vẫn chưa xóa tan được sự xa lạ của ly biệt, Tuyết Chỉ lại cố chấp hỏi: “Tỷ không hỏi tại sao muội lại được gả cho chủ nhân của Thiên phủ sao?”.

Trước kia Thanh Thu chưa bao giờ nghe tới cái tên Thiên phủ, nàng chẳng qua chỉ là một bách tính bình thường. Hằng ngày nàng chỉ nghe những chuyện về gà vịt ớt tỏi, Nhữ Dương phủ thì Thanh Thu có nghe nói, vì ở đây có một món ăn nổi tiếng tên là cá sóc... Từ đó mới thấy, mấy năm nay, nàng càng ngày càng trì trệ, không chỉ thân phận không sao bì được với Tuyết Chỉ, mà đến sự hiểu biết cũng không sao sánh kịp được với Tuyết Chỉ bao năm bên ba bên ngoài, chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng.

Thanh Thu thầm than khổ trong lòng, nghĩ đến những chuyện mà bọn Hàm Yên muốn biết, ví dụ như chủ nhân của Thiên phủ có anh tuấn như thế tử của vương phủ không, hay có giàu hơn không? Nhìn tình hình này thì thời gian phải gặp Tuyết Chỉ không ngắn, nàng bèn kéo một chiếc ghế dài ra ngồi xuống chống đầu, hỏi: “Vậy, tại sao?”.

Thực ra nam lấy vợ nữ gả chồng, còn cần nguyên nhân gì nữa sao?

“Bởi vì nếu còn tiếp tục đợi nữa, muội sẽ chết.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Chỉ đột nhiên trở nên tuyệt vọng, thân thể với bộ y phục màu xanh biếc có chút run rẩy. Thanh Thu còn chưa kịp hỏi, Tuyết Chỉ đột nhiên cười, nụ cười tươi như hoa, đôi mắt đẹp nghiêm túc nhìn Thanh Thu: “Muội sắp lấy chồng rồi, tỷ tỷ còn đợi tiếp ư?”.

Câu nói này khiến Thanh Thu có chút hoang mang, bao năm nay nàng đợi ai? Sao nàng không biết nhỉ, thỉnh thoảng cũng cô đơn, những lúc buồn phiền mệt mỏi, nàng cũng nghĩ đến những việc như có như không ấy, chỉ ước gì có một người để mình có thể nhớ nhung, nhưng không có, thật đáng thương vô cùng.

Tính qua, Tuyết Chỉ vẫn nhỏ hơn nàng một tuổi, nhưng tâm tư lại phức tạp khó hiểu hơn nàng cả vạn lần, nàng lập tức thở dài: “Đợi? Ta chưa bao giờ đợi ai”.

Không biết tại sao, ánh mắt Tuyết Chỉ lộ vẻ kích động, không cam tâm, nặng hơn nữa thì là u buồn, giọng nói có phần run rẩy: “Tỷ tỷ còn trách muội...”.

Thanh Thu có chút bứt rứt, nếu Tuyết Chỉ và nàng chỉ như cố nhân gặp lại, mọi người cùng ngồi chuyện trò mấy câu chẳng mặn mà, cũng chẳng lạnh nhạt, hỏi thăm về cuộc sống mấy năm qua của nhau. Nàng nghĩ, nàng sẽ vui vẻ ngồi ở đây cùng nàng ta thưởng trà ngon, đàm kỳ nghệ, ai ngờ Tuyết Chỉ tuôn ra một tràng,

toàn những lời kỳ lạ. Thanh Thu đang do dự không biết có nên khuyên nàng ta mấy cây không, làm người vẫn nên đặt những chuyện không vui đó xuống từ lâu thì hơn, Tuyết Chỉ sắp xuất giá rồi, nhắc tới chuyện cũ làm gì? Giờ đây hai người bọn họ mới hơn hai mươi tuổi, mấy chuyện cũ đó để năm sáu mươi tuổi nhắc sau cũng được mà.

Có lẽ nàng ta có thâm ý, nhưng Thanh Thu không muốn suy nghĩ sâu dù chỉ một từ, nàng chau mày đứng dậy: “Không ngờ đã tới giờ Ngọ rồi, chi bằng Tuyết Chỉ ở lại dùng cơm, ném thử tay nghề của thiện phòng vương phủ, không tệ chút nào đâu”.

Tuyết Chỉ ngẩn người, hai mắt ầng ậc nước, ngơ ngác nhớ ra: “Phải, tỷ là quản gia thiện phòng trong vương phủ”.

Sao nàng ta lại không biết, Thanh Thu tỷ tỷ từ nhỏ đã có tư chất thông minh hơn mình, có tay nghề nấu ăn này từ bao giờ?

Nàng ta nghĩ đến bản thân mấy năm nay thành danh khắp thiên hạ, bắt giặc bước lên phía trước cầm tay Thanh Thu lên sấm soi thật kỹ.

Đôi tay ấy mặc dù vẫn trắng mịn, nhưng không còn mềm mại nữa, những vết chai ở đầu các ngón tay do luyện đàn mà có vẫn còn, nàng ta buồn bã nói: “Thật không ngờ, tỷ lại vào vương phủ làm đầu bếp, Thanh Thu tỷ tỷ, đi với muội đi. Đây không phải nơi tỷ nên ở, trước kia, sư phụ luôn khen tỷ có tuệ căn, lẽ nào tỷ cam tâm ở lại đây sống mờ nhạt vất vả một đời?”.

Vốn không quen thân mật với người khác như thế này, đặc biệt là nàng ta, Thanh Thu bèn rút tay về diễm đạm đáp: “Sống cả đời bình thường có gì không tốt, ta đã nói rồi, ta và muội không giống nhau, bây giờ, lý tưởng và nguyện vọng đã thành hiện thực, đừng nói cái gì mà ta phải đi theo muội nữa”.

“Muội biết, tỷ oán muội, nhưng...”

“Ta đã nói rồi, không oán, không trách, trước kia chúng ta đều quá trẻ, những gì cần quên ta đã quên cả rồi!” Thanh Thu bắt giặc cao giọng, ngắt lời nàng ta.

Nhưng Tuyết Chỉ không định buông tha nàng, vẫn tự nói: “Nhưng lẽ nào ngay cả Bình ca ca tỷ cũng quên rồi sao? Huynh ấy quan tâm tỷ như châu như ngọc...”.

Hơi thở của Thanh Thu bỗng nghẹn lại, mặt đỏ ra, nói: “Cái gì mà Bình ca ca, những gì Tuyết Chỉ đại gia nói ta nghe không hiểu. Nếu cô nương ở lại dùng cơm, Thanh Thu dù đang bị thương cũng sẽ đích thân xuống bếp, không biết khẩu vị của cô nương nhạt hay mặn? Chua hay ngọt?”.

Nàng kiên quyết như vậy, Tuyết Chỉ chẳng còn gì để nói nữa, một lúc lâu sau mới buông câu: “Không cần đâu”.

Đông đường chỉ còn một mình Thanh Thu, nàng ở lại đó một mình rất lâu rồi mới đi ra. Bên ngoài phòng lớn có vài người hầu đang tập trung tò mò nhìn nàng, xem ra nàng nổi tiếng rồi, ít nhất thì trong quận vương phủ cũng sẽ bàn tán một thời gian.

Tuyết Chỉ đại gia là người Nam Vu, cho dù hoàng đế, cũng sẽ có vài người họ hàng thân thích nghèo túng, lẽ nào nàng không thể có thời hàn vi với Tuyết Chỉ đại gia hay sao? Còn về việc phải đối phó với những lời hỏi han của đám a hoàn người làm trong thiện phòng thế nào, trong lòng Thanh Thu đã có dự tính. Khi ấy nàng sẽ cầm nổi gỗ ôi người một cái, xem còn ai dám lăm chuyen nữa không.

Đêm đến, Thanh Thu không sao ngủ được, trường phái Xuân Thủy, Tuyết Chỉ đại gia, những chữ ấy choáng hết tâm trí nàng, thúc giục nàng nhẹ nhàng ngồi dậy. Ngẩng nhìn vầng trăng tròn vành vạnh ngoài cửa sổ với vẻ trầm tư, cuối cùng không kìm được, Thanh Thu bèn mở tủ quần áo, ở nơi sâu nhất đặt một cây cổ cầm bằng gỗ Hồng[2], sau khi lấy ra nàng không ngừng vuốt ve, tựa như rất lưu luyến.

[2] Hay còn gọi là gỗ Paulownia.

Lòng đầy tâm sự, bắt giặc những ngón tay nàng khẽ chạm vào dây đàn, khiến những nốt nhạc trong trẻo vang lên nhẹ nhàng xa xăm. Thời gian đầu khi mới vào vương phủ, nàng không mang theo nhiều đồ đạc, trong số đó có cây “Lục Y”[3] này, những lúc nhàn rỗi, nàng cũng rất ít khi mang ra chơi. Trong phủ chẳng mấy người biết nàng biết chơi đàn, nhưng chưa ngày nào nàng quên những kỹ nghệ đã được học.

[3] Lục Ý: Tên một cây đàn cổ.

Trầm ngâm hồi lâu mới bừng tỉnh lại, trong lúc vô tình nàng đã gây lại khúc nhạc Lộng Mymà Tuyết Chỉ đại gia chơi tối hôm đó. Khúc Lộng My này ý chỉ tình cảm nam nữ vui vẻ nơi làng quê, khi tâm đầu ý hợp sẽ tấu lên những khúc nhạc tâm tình. Năm đó chính nàng cũng thường xuyên chơi khúc nhạc ấy, chỉ là trong sáu năm nay, nàng chưa từng chơi lại.

Tấu xong khúc nhạc, Thanh Thu mới cảm thấy mình đã gây khúc Lộng My này quá thê lương, đột nhiên phát hiện ngoài cửa sổ có động, ai đó vỗ tay khen: “Hay, đàn hay, nhạc hay, người... hay”.

Giọng nói này nghe có chút quen quen, lại cao quý uy nghiêm, từ trong phòng nhìn ra không rõ lắm, chỉ cảm thấy dáng người đó khá cao, khi hắn xoay người đi vào phòng, nàng mới nhìn rõ thì ra là thể tử.

Hắn không biết nam nữ thụ thụ bất thân ư? Đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây, thực sự không được hợp lễ cho lắm.

Hiền Bình thể tử Vệ Minh đi thăm bạn về khuya, không đi đường chính mà lại trèo tường vào, vì nhớ tới sự thích thú của việc trèo tường vào nhà trong những lần đi chơi về muộn trước kia. Cửa sau lại khá gần với thiện phòng, hắn loáng thoáng nghe thấy có tiếng đàn, Vệ Minh nhớ mang máng rằng điệu nhạc này chính là khúc Lộng My mà Tuyết Chỉ đại gia đã gây vào đêm đó. Nhưng nó lại không được vui vẻ như tiếng đàn của Tuyết Chỉ đại gia, ngược lại được tấu khá chậm và nặng trĩu, nhưng lại hay theo một cách khác.

Họ hàng thân quyến là nữ trong phủ không nhiều, biết đàn ngoài biểu mộ Huống Linh Ngọc của hắn ra, thì chỉ có trù nương này thôi.

Vệ Minh vốn cho rằng nàng là một đầu bếp hay làm biếng, không ngờ Vệ quân gia nói Thanh Thu còn là quản gia trong phủ, lo việc ở thiện phòng nội phủ, giờ còn biết chơi đàn, đọc hiểu công thức những món ăn hoang đường mà hắn viết, xem ra nàng khá thú vị.

Nhất thời nổi hứng lần theo tiếng đàn tới bên ngoài phòng nàng. Côn trùng kêu râm ran trong đêm, dường như đang chế nhạo rằng hắn vẫn thật trẻ con. Cũng phải, đêm hôm thể này tới khuê phòng nữ tử, chẳng phải muốn làm việc mùi mẫn? Vệ Minh lắc đầu cười khẽ, hồi còn ở biên ải, đối mặt với cảnh đao kiếm tàn sát, hắn thường nghĩ sau khi hồi kinh phải thế nào, thế nào. Nhưng khi thật sự hồi kinh rồi, hắn lại cảm thấy cảnh phồn hoa vàng son trong thành Việt Đô cũng không thể giúp mình thư giãn. Vừa rồi ở Xuân Phong Đắc Ý lâu, nhìn đám bằng hữu quanh bàn, bất giác hắn cảm thấy bức bối khó chịu, lòng thấy chán ngán, không thoải mái bằng khi một mình đối mặt với vầng trăng lạnh lẽo ngoài biên ải.

Nơi ở của quân gia thiện phòng cũng tạm được, cách gian nhà dành cho nô bộc có vài khóm hoa, ánh đèn rọi qua rèm trúc, một bóng người ngồi trước cửa sổ, hắn vòng đến bên cạnh cửa sổ, núp ở đó nhìn vào trong.

Haizz! Tiếng đàn của nàng có chút kỳ lạ.

Trù nương này thật không đơn giản, hắn đã nhận ra cây đàn đó có tên là Lục Ý, là một cây cầm thượng cổ. Trăm năm trước có lời đồn đại rằng Lục Ý đã lưu lạc rơi vào tay chủ nhân của Thiên phủ ở Bắc Vu, nhưng chưa thấy xuất hiện lần nào, lúc này lại xuất hiện ở đây, không khỏi khiến Vệ Minh thấy nghi hoặc trong lòng. Lễ nào nàng có quan hệ với Thiên phủ? Nghĩ tới việc hôm nay Tuyết Chỉ đại gia tới thăm quận vương phủ, lại còn gặp nàng, giữa họ thật sự chỉ có quan hệ như hắn đã điều tra, chỉ là đồng môn học nghệ? Tuyết Chỉ đại gia là vị hôn thê của chủ nhân Thiên phủ, nhưng Lục Ý lại không nằm trong tay nàng ta, mà thuộc về một trù nương của phủ này, thật khiến người ta khó hiểu.

Đợi nàng chậm chậm tấu xong khúc nhạc, Vệ Minh ra khỏi chỗ nấp tán thưởng. Hắn thấy sự hoảng loạn trong mắt nàng, lòng hắn thầm đắc ý, phải nhân cơ hội này điều tra cho rõ một phen.

Cho dù là quản gia của vương phủ, thì nơi ở của Thanh Thu cũng chỉ có một giường một tủ, một bàn trang điểm. Trong nhà chẳng còn người thân, trên người cũng không có đồ đạc gì quý giá, tiền lương hằng tháng nàng đều tiết kiệm để dành sau này dưỡng lão. Mỗi khi quay về phòng, nàng đều nhâm nhi chút trà lạnh ngồi ngẩn ngơ một lúc mới có thể ngủ được. Cũng may những việc lật vạt có người giúp đỡ, cuộc sống của nàng không đến nỗi quá vất vả.

“Nô tỳ bái kiến thể tử.” Thanh Thu căn bản không muốn hành lễ, mượn cớ vết thương chưa lành cử động không tiện, nên chỉ hành lễ nửa vời.

Vệ Minh đi thẳng tới trước cây cổ cầm Lục Ý, gơ ta ra vuốt, quả nhiên là đàn quý, “Trường phái Xuân Thủy là trường phái xuất sắc nhất hiện nay, thứ mà họ theo đuổi chính là không màng thế sự, phong cách lãng đãng như mây. Tuyết Chỉ đại gia lại là anh tài trong số đó, nổi danh nhờ tiếng đàn trong trẻo du dương. Sư phụ của nàng ta là Ngũ Liễu tiên sinh nổi tiếng ở Nam Vu ta, ra ngoài học hỏi mới mấy năm nay, danh tiếng đã vượt xa tiên sinh Ngũ Liễu”.

Đây là những lời không đầu không cuối, Thanh Thu biết cuộc chuyện trò của nàng và Tuyết Chỉ đại gia hôm nay khiến vị thế tử này trong lòng có nhiều thắc mắc, đành thận trọng dè dặt, vờ cười đáp, “Thanh Thu được thụ giáo rồi”.

Dường như đoán nàng sẽ vờ ngốc, Vệ Minh khẽ mỉm cười, “Ai cũng biết, hôm nay Tuyết Chỉ đại gia đến vương phủ với danh nghĩa là tới thăm người bị thương, trong Đông đường hai người nói chuyện khá lâu, nhưng không biết đã nói những gì?”.

Thế tử tối nay mò tới phòng nàng, hỏi những câu nực cười giống y của bọn Hàm Yên, Ngưng Vũ, chắc hẳn trong lòng ngưỡng mộ người đẹp, nhưng cầu chẳng được ước chẳng thấy, mới nửa đêm đến đây bức cung?

“Chuyện này, nô tỳ vô cùng ngưỡng mộ Tuyết Chỉ cô nương...”

Ngưỡng mộ nàng ta cái gì? Thanh Thu nhất thời cuống quýt, nói năng lộn xộn, rõ ràng định nói rằng nếu thế tử ngưỡng mộ Tuyết Chỉ, nếu có cơ hội nàng nhất định nói tốt cho vị thế tử này trước mặt nàng ta. Chỉ có điều lời vừa thốt ra, bỗng lại thành ý khác, bản thân nàng vốn là một nữ tử, nhưng lại đi ngưỡng mộ một người con gái khác? Nàng phải nói những gì đây?

Vệ Minh phì cười, “Người ngưỡng mộ nàng ta?”.

Vẫn thường nghe mọi người khen Hiền Bình quận vương thế tử rất anh tuấn, tối nay coi như Thanh Thu cũng được nhìn đã mắt. Khuôn mặt hấn phảng phất ý cười, chẳng giống bộ mặt lạnh lùng đanh thép khi thích khách đột nhập vào phủ tối hôm đó. Vừa rồi Vệ Minh bật cười, nếp nhăn nơi khóe miệng càng thêm sâu, khiến Thanh Thu đứng cùng hấn dưới ánh đèn mà trái tim bất giác như đập nhanh hơn.

Phát hiện ra sự bất thường của mình, Thanh Thu vội vàng giải thích, “Tuyết Chỉ đại gia đó cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi vẫn chưa xuất giá, việc này, nàng ấy và nô tỳ khá giống nhau. Nhưng nàng ấy thật sự là tấm gương cho đám nữ tử phạm tục như nô tỳ đáng học hỏi”.

Nàng có chút bối rối, bắt đầu thuận miệng bịa tiếp: “Nô tỳ ngưỡng mộ nàng ấy là vì cùng đã qua hai mươi, Tuyết Chỉ đại gia lại có thể tự do tự tại ngao du thiên hạ, còn Thanh Thu bị người đời chê cười, thật đáng hổ thẹn, hổ thẹn”.

Nói xong định cúi đầu bày ra bộ dạng hổ thẹn khi đối mặt với người khác, nào ngờ vết thương nơi cổ không cho phép Thanh Thu làm thế, đau tới mức khiến nàng rùng cả mình.

Vệ Minh vội vàng hỏi: “À, ta nghe nói gần đây trong phủ cũng có mấy người định làm mai cho quân gia Thanh Thu, sao người đều từ chối? Có phải muốn giống như Tuyết Chỉ đại gia, tìm được một nam tử mạnh mẽ như chủ nhân Thiên phủ mới chịu gả đi?”.

Chủ nhân Thiên phủ mặt mũi thế nào, mạnh mẽ hay không nàng đâu có biết, nhưng hấn nói thế có phải là coi thường nàng không? Ấm chỉ nàng muốn so bì với Tuyết Chỉ đại gia, không biết tốt xấu? Nàng tự coi thường mình thì được, nhưng không cho phép người khác coi thường nàng, chẳng nghĩ ngợi nhiều Thanh Thu buột miệng đáp: “Nô tỳ đương nhiên không thể so sánh được với Tuyết Chỉ đại gia, đời này chỉ mong tìm được một người như thế tử là đủ rồi...”.

Lời còn chưa nói hết bỗng thấy không ổn, nàng quả nhiên là định đấu khẩu với hấn, nhưng hoàn toàn không nghĩ ra rằng, mình vừa nói Vệ Minh không bằng chủ nhân của Thiên phủ, lại còn ghép đôi nàng với hấn. Nếu tiếp theo đây hấn nói một trù nường bé nhỏ còn muốn sánh đôi cùng thế tử... nàng chẳng còn chỗ nào để mà chui, trong lòng vô cùng xấu hổ, hai má đỏ ửng đợi thế tử lên tiếng.

Thấy hai má nàng ửng hồng, Vệ Minh không tức giận, chỉ điềm đạm đáp: “Ta biết người có quen Tuyết Chỉ đại gia, cũng nhận ra cây đàn này tên Lục Ý. Phải biết nó vốn là vật cũ của Thiên phủ, không ngờ lại ở trong tay người, vì vậy mới định hỏi, giữa người và Thiên phủ có quan hệ gì?”.

Thì ra thế tử đã sớm biết nàng và Tuyết Chỉ là cố nhân, cũng phải, trước kia họ từng sống cùng nhau ở thành Việt Đô, mặc dù đã lâu không gặp lại, nhưng chỉ cần nghe ngóng hỏi han là dễ dàng biết được. Hắn vòng vo mãi mới hỏi vào trọng điểm, e rằng đây chính là điều hắn thật sự muốn biết.

“Nói vậy, cây đàn này là... của một người bạn cũ tặng nô tỳ, sao có quan hệ gì với Thiên phủ được?”

Vệ Minh dùng ngón tay nhắc một sợi dây đàn lên, kéo căng hết mức rồi đột ngột buông tay, cất giọng hỏi lẫn trong âm thanh du dương: “Người bạn cũ đó của ngươi thật hào phóng, không biết hiện nay đang ở đâu?”.

Thanh Thu cúi đầu cụp mắt, che giấu tâm tư ẩn trong đó, giọng nói có phần bình thản: “Chàng đã chết ở biên ải, vì nước hy sinh rồi”.

Vệ Minh lập tức nhớ tới vị hôn phu của nàng đã chết trận, lẽ nào cây cổ cầm này của nhà người đó?

“Nói vậy thì, đúng là nhân sĩ trung liệt.” Bị lời nói của nàng làm cho thay đổi suy nghĩ, hắn bỗng nhớ đến những ngày ngoài biên ải của mình, “Nói thật, ngươi không giống một trù nường, Thanh Thu, ừm, ngay cả cái tên cũng không giống”.

Cái tên này cũng giống như Hàm Yên, Ngưng Vũ, chẳng có bất kỳ sự khác thường nào.

Thanh Thu đột nhiên nghĩ ra, hiện giờ hai nước đang đàm phán, mấy hôm trước một đao trên cổ nàng có liên quan tới Thiên phủ ở Bắc Vu, Tuyết Chỉ, Lục Ý, nàng bỗng sực hiểu: “Thế tử hỏi nhiều như vậy, phải chăng đang nghi ngờ nô tỳ?”.

Rồi nàng liền giận dữ nói tiếp: “Thế tử nghĩ nhiều quá rồi, nô tỳ chưa từng ra khỏi Việt Đô nửa bước. Thiên phủ là gì, càng chưa từng nghe tới, cây đàn này chẳng qua chỉ là lễ vật đính hôn mà đối phương tặng cho Thanh Thu ngày trước thôi”.

Từ nhỏ nàng đã học đàn, khi Cao gia tới cầu hôn, cây đàn này lẫn trong đồng lễ vật, khi đó nàng chưa biết đây là thứ quý giá, chỉ chung tình với cây Lục Ý này. Tiểu tử họ Cao thường cười trêu nàng rằng nàng chịu lấy y chỉ vì một cây đàn. Lúc đó nàng mới bao nhiêu tuổi, mười một hay mười hai?

Bây giờ vì cây đàn này, mà nàng gặp phải phiền phức, thật sự không đáng.

Vệ Minh chau mày, đương nhiên hắn sẽ cho người đi điều tra, xem xem việc này có thật hay không, nhưng trong lòng lại đã tin lời nàng nói. Phớt lờ ánh mắt giận dữ của nàng, hắn đi một vòng quanh căn phòng nhỏ. Góc tường chất rất nhiều đồ, ngoài đồ bỏ thì còn có một ít đồ chơi, xem ra nữ tử này khá may mắn, nghe mọi người kể, thời gian gần đây này nào nàng cũng có người tới thăm, đến Khổng hàn lâm cũng cho người mang quà tới.

Trong phòng phảng phất có mùi thuốc, Vệ Minh nhớ đến vết thương trên cổ nàng, bèn lấy từ trong người ra một thứ, đưa cho nàng: “Ta nghe nói vết thương của ngươi hồi phục rất chậm, đây là lọ cao Vân Hoa, rất tốt trong việc trị thương do đao, ngươi cầm lấy dùng đi”.

Thanh Thu vội vàng đón lấy. Nói đùa chắc, chuyện nào ra chuyện ấy, đồ thế tử cho, chắc chắn là thứ tốt nhất. Nàng là Thanh Thu chứ không phải Thanh Cao, việc gì phải giả vờ ngượng ngùng hay đưa đẩy từ chối, vết thương này ngày nào cũng khiến nàng cực kỳ khó chịu, mùa hè lại càng khổ tâm, vì không thể tắm rửa, bứt rứt vô cùng.

“Ngươi yên tâm dưỡng thương, phụ vương mấy lần có nhắc tới các món ăn do ngươi làm, nói rằng những món ấy rất mới mẻ. Đầu bếp ở phủ mới của ta còn chưa tìm được, quản gia Thanh Thu có muốn theo ta tới đó không?” Vệ Minh càng nói càng cảm thấy mình sáng suốt, mặc kệ nàng có cổ quái hay không, cứ bố trí nàng ở bên cạnh cũng là một cách giám sát không tệ.

Thanh Thu lại không nghĩ thế, nàng chẳng muốn thay đổi, thế tử nói vậy, rõ ràng muốn làm khó nàng. Còn chưa đợi nàng phản đối, người ấy đã khề cười rồi trèo ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại một câu: “Ngươi cứ nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời ta”.

Nàng chịu đi mới lạ! Sao hắn không nghe ngóng xem, có kẻ nào lại không muốn làm quản gia trong vương phủ, chạy đi làm a hoàn cơm bưng nước rót cho thế tử? Xem ra không thể làm công việc này được nữa rồi,

bị thương mà còn bị người ta nghi ngờ, cuối cùng cũng bị giáng chức, có lẽ ngày nàng rời vương phủ mở phường đậu phụ chẳng còn xa nữa.

4. Q.1 - Chương 4: Tự Chui Vào Rọ

“Tỷ muốn ăn bánh đậu không?”

“Không muốn.”

“Tỷ muốn ăn kẹo Đường nhân[1] không?”

[1] Đồ chơi làm bằng đường, dùng đường loãng đổ thành hình người, chim thú, có thể chơi hoặc ăn.

“Không muốn.”

“Tỷ muốn ăn...”

“Tiểu tiểu thư, Thanh Thu chẳng muốn ăn gì cả.”

Thanh Thu dựa vào đầu giường trêu tiểu tiểu thư Vệ Vi của nhị phu nhân. Cô bé này không thông minh tinh quái như mẹ mình chút nào, ngược lại còn rất ngây thơ, đôi mắt đen láy mở to hết cỡ nhìn nàng, trong đấy có một khao khát – khao khát đối với kẹo.

“Nhưng Vi Vi muốn ăn.”

Nàng sờ lên cổ, vết thương đã lành tương đối, đều nhờ lọ à thể tử đưa cho. Nhưng, kèm theo đó là sự quan tâm của vương phi và nhị phu nhân. Họ mấy lần gọi nàng đến, lại nhắc tới chuyện cũ, bảo nàng chọn lấy một nam tử để kết hôn.

Nàng phải lấy chồng, nhưng lấy ai, thì nàng lại chẳng có chủ ý gì cả. Hôn sự mà hai vị phu nhân làm mai nàng đều không vừa ý, một người là hàn lâm nhưng lại là người quen biết cũ, còn vừa mất vợ. Một người là họ hàng của nhị phu nhân, có tiền đồ, nhưng nàng không muốn có quan hệ gì với nhị phu nhân cả. Hơn nữa mấy năm nay nàng sống một mình vẫn rất ổn, nàng phải xem thế nào đã.

Nàng khẽ véo cái má bầu bĩnh của tiểu tiểu thư, an ủi cô bé: “Đợi Thanh Thu khỏi rồi sẽ làm cho tiểu thư ăn”.

“Ừm, được.” Cô bé chẳng ngồi yên được bao lâu lại nằm bò xuống cạnh giường, “Bao giờ tỷ khỏi?”.

“Sắp rồi.” Thanh Thu bị cô bé quăn lấy có chút động lòng, tình duyên cũng lâu rồi, xương cốt sắp cứng cả lại, đúng là nên ra ngoài luyện tập.

“Thế là lúc nào?”

Thanh Thu và tiểu tiểu thư nói qua nói lại, thương lượng mãi, cuối cùng hứa hẹn bao giờ vết thương khỏi sẽ nấu năm bát canh chua ngọt, làm sáu miếng bánh mật ong, một bánh bao tai thỏ, ngoài ra còn phải đưa cô bé ra ngoài dạo phố mới coi như đổi lại được yên ổn. Tiểu cô nương thỏa mãn nắm tay a hoàn rời đi, để lại một mình Thanh Thu tiếp tục ngồi tựa đầu giường ngẩn ngơ.

Nàng không biết nên từ chối “ý tốt” của hai vị phu nhân thế nào, trong lòng đầy phiền muộn. Người ở thiện phòng thích nhất là mang tin tức đi trao đổi. Chẳng mấy ngày họ đã biết việc hai vị phu nhân đang tìm tướng công cho Thanh Thu, quận vương phủ vốn rất bình lặng, thoáng chốc đã dậy sóng. Trong phủ Thanh Thu vẫn luôn được mọi người quý mến. Ý muốn làm quản gia của mấy người trước kia bị lão quản gia gạt phăng bỗng nổi lên, lần lượt tìm cách gạt được quận vương phi hoặc nhị phu nhân.

Lão quản gia thở hồng hộc chạy tới tìm nàng: “Thanh Thu, hôm qua vương phi lại tìm cháu phải không?”.

Nàng vội rót chén trà cho quản gia: “Vệ thúc lo gì chứ, cháu có chạy mất đâu”.

“Là ta lo cho cháu, cháu định trả lời vương phi thế nào? Không thể nói thẳng là không muốn lấy chồng được, đúng không?”

Nhớ đến những lời đồn đại trong phủ, nàng như cười như không ngồi xuống, đáp: “Sai, ai nói cháu không muốn lấy chồng, chẳng phải từ lâu cháu đã muốn được gả vào nhà thúc, thúc quên rồi sao?”

“Nói năng linh tinh, để dì Lưu Hoa của cháu nghe thấy, không chừng vật sạch râu ta đấy.” Lão quản gia không có con, hai vợ chồng nương tựa lẫn nhau, bình sinh sợ nhất bị vợ vật râu. Ông đưa tay lên sờ mặt lòng sợ hãi, “Chỉ là hỏi thôi mà, cháu muốn hại chết ta? Thật uổng công ta tận tâm tận lực nói giúp cháu”.

“Nói giúp? Thúc càng nói thì quận vương phi càng muốn tìm cách tống cổ cháu đi, ban trưa vương phi còn cho người tới thông báo rằng, ngày kia phải đến phủ thừa tướng, chỉ đích danh cháu đi cùng bà ấy.”

“Sao lại muốn cháu đi cùng?”

Nếu không phải vì nỗi sợ chăm sóc lo lắng của lão quản gia dành inh ngày ấy, thì bây giờ nàng đã sớm vật sạch chòm râu hoa râm của ông rồi. Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của lão quản gia, Thanh Thu bắt lực đầu: “Thúc thật biết cách giả vờ, chẳng phải chính thúc đưa ra chủ ý thôi đấy ư, đến phủ thừa tướng còn có thể làm gì? Nhất định họ đã sắp xếp trước rồi, để cháu và Khổng hàn lâm vợ vừa mất kia gặp nhau, tốt nhất là ghép đôi ngay tại trận”.

“Cháu ghét công tử ấy đến thế ư? Thực ra người ta lớn tuổi hơn cháu, nhất định sẽ chăm sóc cháu thật tốt, cháu không còn nhỏ nữa, cũng phải xuất giá, đúng không?”

“Ai nói nữ tử nhất định phải xuất giá, cháu sống thế này rất ổn.” Nàng chưa từng nói không lấy chồng, nhưng tình hình bây giờ khiến nàng không muốn gả đi nữa, cái gì mà lớn tuổi như vậy chưa thành thân, là lỗi của nàng chắc?

Lão quản gia thở dài khuyên nhủ: “Bất luận thế nào chuyển đi ngày kia cháu cũng phải nhận lời, sống trong nhà người ta, không thể không cúi đầu, quận vương phi cũng là có ý tốt, cứ đi đi”.

Người ta có ý tốt, nàng phải nhận lời sao? E là cuối cùng nàng phải gả cho cái vị Khổng hàn lâm kia, mới xứng với ý tốt của quận vương phi. Không nói tới những chuyện khác, chỉ riêng việc người này trước kia có quan hệ với tiểu tử nhà họ Cao thôi, nàng đã thấy không thoải mái rồi. Phàm những ai có quan hệ với nhà họ Cao, nàng đều lập tức tránh xa, không muốn vì người đó mà trong lòng không vui. Làm đầu bếp trong phủ quận vương cũng chẳng phải việc gì quá ưu tú, cùng lắm nàng không làm nữa. Nếu không phải có cơ duyên ngẫu nhiên, thì nàng định mở một phường đậu phụ nhỏ, duy trì kế sinh nhai là được, việc gì phải lưu lại đây mà sống với nỗi lo không biết tâm tư người khác thế nào, nghe người ta sai bảo?

Nàng vừa mới hé lộ ý định cho lão quản gia nghe, ông đã lập tức mang chuyện về nhà, mách với dì Lưu Hoa. Từ sau khi cha nàng mất, chẳng ai có thể nói được nàng, chỉ có dì Lưu Hoa còn khiến nàng phải suy nghĩ đôi chút. Đây là người thân duy nhất trên thế gian này được coi là người thân của nàng, phu thê ấy cũng coi nàng như con gái. Trông dì Lưu Hoa mới chỉ năm mươi, nhưng trước mặt tướng công lại vô cùng danh giá, rất biết cách xử lý Thanh Thu. Bà chỉ cần làm bộ khóc lóc thảm thương, kể lể việc mẹ nàng mất sớm, cha nàng không dạy dỗ nàng tốt, cuối cùng nàng rơi vào cảnh chẳng ai cần, rồi đổ hết lên đầu bà. Dì Lưu Hoa đòi sống đòi chết, Thanh Thu sẽ lập tức mềm lòng, cam đoan sẽ ở lại quận vương phủ làm trâu làm ngựa cho người ta sai khiến. Chẳng phải chỉ bảo nàng đi gặp nam tử hay sao, bảo nàng đi gặp nữ tử nàng cũng đi ngay.

Đến ngày hôm ấy, quận vương phi thương nàng trên người còn đang bị thương, đặc biệt chuẩn bị cho nàng một chiếc kiệu nhỏ. Thanh Thu cảm khái, thì ra quận vương phi vẫn nhớ mình đang bị thương, xem ra không đợi được muốn tống khứ nàng đi lắm rồi, vết thương còn chưa lành đã muốn nàng đi xem mặt. Khi ra khỏi cổng, nàng cố ý quấn thêm hai vòng vải trắng quanh cổ, chỉ nói là mùa hè trời nóng nực, vết thương tái phát, mùi cao nồng quá, không thể không làm thế.

Theo phong tục của Nam Vu, nam nữ đi xem mặt không được nhìn chính diện, sau khi được bà mối giới thiệu, một ngày nào đó hai người sẽ đến nơi đông đúc, đứng từ xa nhìn nhau một cái. Nữ tử xấu hổ, đa phần chỉ ngẩng đầu liếc nhanh người kia, còn chưa nhìn rõ người nào mới là người mình thành thân, đã quyết định rồi.

P phủ thừa tướng cách phủ Hiền Bình quận vương khá xa, họ xuất phát từ sáng sớm, đi nửa canh giờ mới tới nơi. Ngồi trong kiệu, Thanh Thu rất buồn ngủ, lại lắc lư suốt quãng đường dài, khi xuống kiệu hai chân đã

mềm nhũn, mặt trắng bệch. Nói cho cùng thì sức khỏe chưa hồi phục hẳn, nàng thầm oán hận trút hết bực tức lên người Khổng hàn lâm mà mình sắp gặp mặt.

Khổng Lương Niên là học sĩ hàn lâm nổi danh ở nước Nam Vu, mọi người đều nói người đó thi thơ uyên bác. Y thường cả năm chỉ mặc áo bào màu lam của hàn lâm viện, tóc búi cao đầu đội quan ngọc, cư xử điềm đạm đúng mực, ai gặp cũng phải khen. Chỉ đáng tiếc thê tử của y bạc mệnh, chưa làm tròn lời thề sống tới đầu bạc răng long đã bệnh mà mất. Khổng Lương Niên vốn là môn sinh được Tổng thừa tướng quý nhất, rất được thừa tướng xem trọng, đến cuộc sống của y, ông cũng rất quan tâm, sợ y không có người sớm hôm chăm sóc, nên mới sốt sắng giục y tái giá.

Lúc này Khổng Lương Niên đang ngồi nghiêm chỉnh trong phòng nhỏ của phủ thừa tướng, đợi xem mặt một nữ tử.

Nữ nhi đó tên Thanh Thu, mấy năm trước đã từng gặp một lần, khi ấy y vừa lấy vợ, nàng còn nhỏ, là vị hôn thê của một bằng hữu. Giờ gặp nhau, lại là vì hôn sự, thật khiến người ta muôn phần bối rối. Mấy hôm trước nghe nói nàng bị thương, cũng cho người mang quà tới, nhưng không biết bây giờ thế nào.

Còn Thanh Thu tới bái kiến thừa tướng phu nhân trước, đón nhận những cái nhìn thăm dò đánh giá của bà ấy.

Thừa tướng phu nhân xuất thân danh giá, bây giờ chồng vinh vợ quý, cũng được Cáo Mệnh[2]. Bà nghĩ rất xa, nếu sau này con đường làm quan của Khổng Lương Niên rộng mở, người bên gối xuất thân không môn đăng hộ đối thì thật đáng ngại biết bao. Nữ tử trước mặt dung mạo cũng xinh đẹp đoan trang, nhưng thân phận thấp. Không biết tại sao quận vương phi lại nhất định giới thiệu cô ta, những nữ tử có gia cảnh tốt bên ngoài còn rất nhiều, nếu không phải vì nể mặt quận vương phi, thì bà không bao giờ đồng ý để Khổng Lương Niên gặp nữ tử này.

[2] Cáo Mệnh: Phụ nữ được phong hiệu.

Trước buổi gặp mặt hôm nay, bà đã hỏi qua ý của Khổng Lương Niên, tốt nhất là y hãy từ chối, như thế cũng dễ dàng ăn nói với quận vương phi hơn, ai ngờ Khổng Lương Niên lại đồng ý ngay, dường như không thể đợi thêm được nữa.

Một quần gia thiện phòng, cho dù là quần gia thiện phòng trong phủ quận vương, cũng chỉ là kẻ nhóm lửa nấu nướng, có gì đáng gặp?

Thừa tướng phu nhân hỏi Thanh Thu mấy câu, rồi khéo léo bảo nàng đi tới gian phòng bên cạnh.

Ở đó sớm đã có một nam tử đợi nàng, tuổi gần ba mươi, trên khuôn mặt tuấn tú phẳng phất vài nét ưu tư, đủ để khiến người khác vừa nhìn đã ưng. Ấn tượng lần gặp gỡ từ mấy năm trước khá mơ hồ, chỉ có điều đây là lần xem mặt đầu tiên trong đời nàng, chắc chắn sẽ kết thúc trong thất bại.

Đầu tiên nàng kháng cự việc xem mặt này từ tận đáy lòng, người ta xem mặt chỉ là đứng từ xa nhìn một cái, tại sao nàng phải ở riêng với đối phương trong một căn phòng? Mặc dù cửa phòng để mở, người hầu kẻ hạ đi qua đi lại đều nhìn thấy, nhưng cái việc đáng xấu hổ nhường ấy lại do một tay người khác thao túng mà thành, nàng chẳng khác gì con bò bị người ta ấn đầu xuống uống nước? Hay ai cũng cho rằng chuyện nam nữ không cần đề phòng nàng với Khổng Lương Niên?

Thứ hai, Khổng Lương Niên và tiểu tử đoản mệnh họ Cao kia có quen biết, nàng lấy ai chứ quyết không lấy y, việc này chắc chắn là không thể.

Nam – từng thành thân, nữ – bà cô già, củi khô gặp lửa lớn, tài tử gặp giai nhân, chắc chắn sẽ thành một giai thoại... Cùng Tổng phu nhân vào trong phòng thưởng trà trò chuyện, quận vương phi càng nghĩ càng hài lòng. Về phần bà, có thể gạt phắt khả năng quận vương đa tình động lòng với nữ tử kia, với thừa tướng phu nhân, lại có thể cùng chia sẻ ưu sầu lo lắng, thật là vẹn cả đôi đường.

Đáng tiếc, hai người trong phòng chềch chềch bên cạnh lại không nghĩ như thế.

Quả nhiên Khổng Lương Niên vừa mở miệng hỏi thăm cuộc sống của nàng có tốt không, không đợi y nhắc đến người và việc của vài năm trước, Thanh Thu đã không khách sáo đáp: “Nếu Khổng hàn lâm còn nhớ

tới chút tình khi xưa, thì xin hãy nói với thừa tướng phu nhân rằng, ngài thấy Thanh Thu không vừa mắt, được không?”.

Khổng Lương Niên rất bất ngờ, nhìn vẻ mặt vô cùng kiên quyết của nàng, có chút thất thần. Mấy năm trước hai nước giao chiến, Nam Vu nhất thời thua trận, ba vạn quân đóng ngoài biên ải vừa chết vừa bị thương quá nửa, trong thiên hạ không biết bao nhiêu gia đình đau đớn xót xa. Người nhà họ Cao khi ấy vì quá đau lòng, không quan tâm gì đến Thanh Thu đã được đính ước, lúc cha nàng qua đời cũng chẳng thấy thăm hỏi họ đâu. Xuất phát từ đạo nghĩa bằng hữu, bàn bạc với thê tử xong, y cũng định tới thăm nom chăm sóc, không ngờ nàng mấy lần đều đóng cửa không gặp. Sau đó Thanh Thu chịu tang cha liền ba năm để lỡ mất tuổi xuất giá, chắc chắn trong lòng căm hận, nên đến y nàng cũng quyết đẩy ra xa mình ngàn dặm. Sau này nghe ngóng hỏi thăm được rằng nàng đã vào phủ quận vương làm quản gia thiện phòng, Khổng Lương Niên mới yên tâm phần nào.

Từ hơn tháng trước, thừa tướng phu nhân đã nhắc tới mối hôn sự này với y, trong lòng Khổng Lương Niên chưa từng suy nghĩ nghiêm túc về việc này. Ái thê vừa mất, chẳng còn tâm trạng làm gì, nếu là người khác, y đã từ chối từ lâu, nhưng người con gái trước mắt lúc này khiến y chẳng cách nào cự tuyệt.

Ánh mắt y lại rời đến miếng vải trắng quấn quanh cổ nàng, không biết vết thương nặng tới mức nào, mà quần chặt thế kia.

“Thanh Thu... ta chỉ muốn chăm sóc cho nàng.” Nhớ tới trước kia, y luôn có cảm giác phải thay bạn thân làm tròn nghĩa vụ.

Còn nàng lại khóc không được cười chẳng xong, có kiểu chăm sóc người khác như thế này sao? Nhìn khuôn mặt đậm chất thư sinh của y, không chừng đang muốn tìm một nương tử về chăm sóc ỉn cũng nên?

“Khổng hàn lâm khách khí rồi, Thanh Thu chẳng thiếu ăn thiếu mặc, cần gì ngài phải chăm sóc cho Thanh Thu?” Thấy y bối rối không biết nên nói thế nào mới phải, ngay sau đó nàng hỏi dồn: “Thanh Thu nghe nói phu nhân mới qua đời, Khổng hàn lâm ít nhiều cũng phải niệm tình phu thê, sao lại để người khác tự do sắp xếp xem mặt như thế? Trước kia Thanh Thu không có cơ hội được gặp phu nhân, nhưng biết phu nhân là người bạc mệnh, ai ngờ sau tình cảnh này lại càng khiến người ta thất vọng xót xa”.

Mấy câu nói của nàng khiến Khổng Lương Niên á khẩu cảm lạnh, một lúc lâu sau mới thốt nên lời: “Lương Niên và thê tử tương kính như tân, tâm đầu ý hợp, không ngờ nàng lại là người bất hạnh, sau khi nàng mất, trong lòng ta... rất buồn”.

Buồn tới mức thi thể của thê tử vừa khuất còn chưa lạnh đã vội đi xem mặt? Điều này khiến Thanh Thu nhớ đến một vị danh nhân đời trước, nổi tiếng vì tài thơ, từng làm một bài thơ để tưởng nhớ người vợ đã mất, đồng thời khi tới tảo mộ còn đốt bài thơ đó nhằm tỏ lòng nhung nhớ. Tình cảnh ấy thật đáng thương, bài thơ đó cũng được lưu truyền rộng rãi, thậm chí trở thành kiệt tác, nhưng không ai ngờ được rằng, khi tới tảo mộ, luôn có người thiếp đi cùng thi nhân kia. Thanh Thu rất khinh ghét loại người này, khi thê tử còn sống, ông ta đưa vợ đi khắp nơi để giới thiệu chính thức, sau khi khuất rồi còn vờ vịt hoài niệm nhớ thương.

Vì vậy mới nói, thi thư của một số người học nhiều năm cũng chỉ bằng con chó mà thôi.

Nhưng bao nhiêu quy luật trên thế gian này đều đứng về phía nam tử, họ có thể tam thê tứ thiếp, có thể uống rượu dạo lầu xanh. Những tài tử có chút tiếng tăm còn có người hai tay dâng mỹ nữ tới à dùng, tập tục như vậy, còn có những nhà giàu nuôi rất nhiều ca kỹ trong nhà, tặng qua tặng lại... Nàng không thể đổ hết lỗi cho Khổng hàn lâm được, ai bảo y là môn sinh được trọng dụng nhất của thừa tướng. Chuyện này chưa chắc Khổng Lương Niên đã nghĩ ra, nhất định là có người thay y làm chủ. Còn nàng, trong con mắt người khác, nàng thật quá đổi may mắn, nếu không với thân phận là trù nương như nàng, sao có cơ hội tốt thế này.

Rốt cuộc thì người ta là hàn lâm mà, cho dù hai người có từng quen biết, cũng không thể quá thoải mái. Thế là Thanh Thu dịu giọng nói: “Khổng hàn lâm vẫn chưa hết đau thương, chỉ bằng chuyện hôm nay cứ quyết định thế đi, được không?”.

“Việc này... nàng rồi cũng sẽ phải xuất giá, ta...”, y viết thư phú thì được, nhưng trong chuyện nam nữ lại không giỏi ăn nói cho lắm. Đối với Thanh Thu, y hoàn toàn không có suy nghĩ nào quá đáng, đối mặt với

một nữ tử thốt ra những lời ép người thế này, y chỉ muốn bỏ chạy ngay.

Thanh Thu bất giác thấy lạ lẫm, văn nhân này, tính tình hiền lành lương thiện, sao bộ dạng lại như chắc chắn nhắm vào nàng như thế?

“Thanh Thu giả hay không giả, liên quan gì đến ngài?”

Y như có lời khó nói: “Duyên có bên trong không tiện nói với nàng, vài hôm nữa tự nàng sẽ hiểu”.

Hôm nay không hủy hôn sự này, thì hai tháng sau nàng chắc chắn sẽ phải thành thân. Nhìn Khổng Lương Niên trước mắt, Thanh Thu vô cớ nghĩ đến khuôn mặt của tiểu tử họ Cao. Người trong suy nghĩ của nàng sớm đã tan thành mây khói bay tới chín tầng mây rồi. Nàng nhất thời im lặng không trả lời.

Khổng Lương Niên bộ dạng ngập ngừng như định nói lại thôi, cuối cùng vẫn khẽ lên tiếng: “Ta tuyệt đối không có ý giấu giếm, một thời gian sau nàng sẽ hiểu thôi, Thanh Thu cô nương, nàng yên tâm, tất cả sẽ tốt lên thôi”.

Kiểu ra vẻ thần bí này chỉ càng khiến Thanh Thu thêm bức bối, cái gì mà sau này sẽ hiểu, nàng đành mặt lại: “Không thể nói thì đừng nói, một câu không thể nói là gạt được sao, nói cho ngài biết, bà cô già này không dễ bị lừa đâu!”.

Khổng Lương Niên giật nảy mình, trước kia nữ tử này cũng có xuất thân khá tốt, người bạn thân của y thường khen nàng thông minh. Sao mới vài năm không gặp, nàng lại có thể thốt ra những lời thô tục như vậy?

“Thanh Thu...”

“Phiền ngài đừng gọi thân thiết như thế, ta với ngài đâu thân quen gì.” Nàng bưng chén trà lên nhấp một ngụm, đắng thật, phủ thừa tướng nhỏ nhen, tiếp đãi khách khứa mà dùng thứ trà hạ đẳng thế này, nàng không muốn ở lại thêm dù chỉ một khắc nào nữa.

Khổng Lương Niên như sợ nàng hỏi thêm điều gì đó, vội vội vàng vàng bỏ đi, Thanh Thu không gọi y lại được, đành quay người vào tiếp tục uống trà. Định uống hết trà sẽ đi tìm quận vương phi báo cáo, nàng đang nhắm nháp hương vị trà thì bỗng một người vội vã đi vào, nói: “Lương Niên, ta vừa nghe nói huynh đến”.

Thanh Thu giật mình phì một tiếng, nước trà trong miệng phun theo kiểu tiên nữ rắc hoa, bắn hết lên người nam tử vừa xuất hiện.

Cũng may nam tử đó phản ứng nhanh nện, chiếc quạt trên tay xò ra che trước mặt, nên mặt không bị dính trà. Nhưng bức tranh hoa mẫu đơn phú quý trên quạt bị trà thấm lên thành một vùng đen sì, xem ra không ổn rồi.

Hắn tức giận quát: “Người có biết chiếc quạt này của ta bao nhiêu tiền không hả?”.

Thanh Thu ho sù sụ không ngừng, ầm ục đáp: “Ngài còn nói, đột ngột lên tiếng như thế, hại người ta sợ gần chết, chiếc quạt này bị hỏng là tại ngài”.

Hai người nhìn nhau bất giác thấy đối phương quen quen, nam tử chăm chú nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên đổi giọng, người cũng khẽ nhướng lên: “Người... là Thanh Thu cô nương, ta không nhận sai chứ? Thế nào, đi xem mặt tới tận nhà ta rồi à, thì ra, người chính là người tới đây để gặp Lương Niên. Ha ha, con người huynh trưởng ta không tệ, tốt hơn nhiều so với thiếu gia phường nhuộm vải chứ?”.

Thanh Thu thầm kêu xấu hổ trong lòng, giờ đã nhớ ra người này chính là công tử áo gấm mà nàng gặp trong trà quán của nương tử Triệu gia. Rõ ràng hắn đang chế nhạo nàng đi xem mặt khắp nơi, thật đáng ghét vô cùng! Nhưng nghe khẩu khí của hắn, thì ra người này là công tử của nhà thừa tướng, nàng đành cúi đầu cụp mắt, cổ trắn tĩnh để hành lễ, “Thanh Thu bái kiến Tổng công tử, Khổng hàn lâm vừa ra ngoài, giờ có lẽ đuổi theo còn kịp”.

Tổng Công tử là nhị công tử của Tổng thừa tướng, cả ngày thích nhất là đi loanh quanh ngoài đường, trêu đùa nữ tử, trông bộ dạng chẳng nghiêm túc chút nào. Nghe nàng nói thế, hắn lại đi tới trước bàn ngồi xuống,

cười đáp: “Không cần đa lễ, sau này ngươi và Lương Niên thành thân rồi, ta còn phải gọi ngươi một tiếng tẩu tẩu cơ đấy”.

Mặt nàng thoáng sầm lại, lắc đầu, luôn miệng nói không dám, rồi lại xin lỗi vì việc phun nước trà vừa rồi.

Tống Cung biết là nàng không cố ý, đành ném chiếc quạt đó lên bàn: “Biết chiếc quạt này của ta đáng giá bao nhiêu tiền không, trên quạt còn là bút tích của danh gia nổi tiếng, ta bỏ ra hàng trăm lượng vàng mới có được, ngươi đền nổi không?”.

Hàng trăm lượng vàng, sao hắn không nói là khuynh gia bại sản luôn đi? Hắn tưởng nàng là dạng nữ tử dốt nát chỉ biết đầu tắt mặt tối quanh năm, nên tùy tiện nói dối. Sao trên thế gian này lại có loại người như hắn chứ! Thanh Thu mở to mắt nhất thời không biết phải đối đáp thế nào, bộ dạng ngây ngốc.

Nàng không đền nổi, càng không muốn đền, nàng muốn hỏi đền bằng nụ cười hối lỗi có được không?

“Ngươi nói gì đi chứ?” Tống Cung không vội đi tìm Khổng Lương Niên, tò mò hỏi: “Trong thành Việt Đô này, nữ tử muốn gả cho Lương Niên không ít, ngươi có thể cạnh tranh được với bọn họ không? Hay là để ta giúp ngươi? Trông ngươi rất đáng thương, diện mạo không tệ, có điều tuổi tác hơi cao”.

Hắn thật lắm chuyện, một câu đã nói trúng nỗi đau của nàng, Thanh Thu biết loại công tử này ngày ngày chẳng có việc gì làm, chỉ loanh quanh nhàn nhã, văn không bằng Lương Niên, võ không bằng thế tử, nàng thật muốn nói cho hắn biết từ “xấu xa” viết thế nào.

“Thanh Thu phải tới phụng mệnh quận vương phi rồi, xin cáo lui trước.” Nàng không quen trêu đùa với người khác, trong lòng có chút buồn bực, định bỏ đi.

“Đừng đi vội, mẫu thân ta và vương phi vừa vào hoa viên rồi, lát nữa mới ra.” Nói rồi hắn rút ra một chiếc khăn tay phe phẩy quạt, bộ dạng nhàn nhã. Thanh Thu đột nhiên nhận ra, chiếc khăn đó viền thêu hoa màu đỏ, là vật nàng thường dùng, chắc chắn hôm ấy do lỗi lỗi kéo kéo với nương tử họ Triệu kia trong trà quán, nàng đã đánh rơi khăn tay mà không hay biết.

Thời này khăn tay của nữ tử không phải vật bình thường, là vật mang theo bên mình. Thanh Thu mặc dù biếng nhác, nhưng chiếc khăn tay này nàng vẫn tự thêu, chỉ trách hôm đó đã quá sơ suất, để rơi vào tay hắn, đành cố nén giận nói: “Tống công tử, cái đó hình như là của Thanh Thu”.

Tống Cung không phải cố ý ngày nào cũng mang theo chiếc khăn tay này bên mình, thật trùng hợp, vừa rồi vô tình nghe được tin Lương Niên huynh vào phủ xem mặt, hắn muốn tới xem náo nhiệt. Trước khi đi tiện tay vớ lấy chiếc khăn trong xấp khăn thấm mồ hôi mang theo, không ngờ bị phun trà khắp người, liền lấy ra lau, vừa hay nhận ra chủ nhân của chiếc khăn. Ngay lập tức thấy rất thú vị, hắn vung vẩy chiếc khăn trong tay, cố ý trêu nàng: “Cái gì của ngươi?”.

Thanh Thu hiềm khi đỏ mặt, khăn tay của nữ tử còn mang một ý nghĩa khác, chính là tặng cho tình lang làm vật đính ước. Chiếc khăn này rơi vào tay công tử đáng khinh bạc như hắn, không chừng sẽ xảy ra chuyện. Nàng chẳng nghĩ ngợi nhiều, thò tay định cướp lại, ai ngờ Tống Cung sớm đã có chuẩn bị, nhanh như trạch lằn xa vài thước, cười ha ha rồi bỏ đi.

Thanh Thu chẳng còn cách nào, đành đi tìm quận vương phi trước, nàng không muốn bước chân vào phủ thừa tướng thêm một lần nào nữa!

Trên đường quay về, quận vương phi liên tục hỏi nàng có hài lòng không, nàng nghĩ đến lão quản gia, nghĩ đến dì Lưu Hoa, đành cười cười nói mấy lời vô thưởng vô phạt. Nói thật thì, quận vương phi không có ý hại nàng, có thể tìm được một nhân tài như Khổng Lương Niên, thật rất hợp với tâm nguyện của nhiều cô gái. Nhưng Thanh Thu có nỗi khổ không thể nói thành lời, thâm nghĩ nếu cứ ép nàng bằng được, thì nàng đành phải ra ngoài mở phường đậu phụng kiếm kế sinh nhai thôi.

Vừa nghĩ tới chuyện này, nhị phu nhân không biết nghe tin từ đâu, biết chuyện quận vương phi làm, vội sai Lục Châu tới gọi nàng. Bất đắc dĩ Thanh Thu đành tới Xuân Lê viện. Đến Xuân Lê viện, Thanh Thu thật muốn chết quách cho xong, nhị phu nhân lại học theo cách của quận vương phi, chuẩn bị sẵn một nam tử ở đó. Hắn chính là người họ hàng rất có tiền đồ mà nhị phu nhân từng nhắc đến với Thanh Thu, nàng cũng đành ngồi trò chuyện một lúc. Lần này thì hay rồi, không xem thì thôi, hễ xem mặt là xem liền hai đám.

Tâm trạng không vui, nhìn gì cũng thấy ngứa mắt, trước bữa tối đến gian bếp mà đã lâu nàng không bước chân vào, thấy người nào cũng không thuận mắt, Thanh Thu sa sầm mặt nổi cơn tam bành một trận mới cảm thấy dễ chịu hơn chút xíu. Sau khi bình tĩnh lại, nàng rút khăn tay ra phẩy phẩy làm quạt, lại nhớ đến chiếc khăn rơi công tử nhà thừa tướng đang giữ, muốn khóc mà không ra nước mắt, nàng đau buồn nghĩ: E rằng muốn làm tiểu nhân chạy vào bếp phát hỏa cũng chẳng được mấy lần nữa rồi.

Bếp trưởng cầm thực đơn hôm nay của thế tử tới gặp nàng bàn bạc, bữa trưa quán gia Thanh Thu không có trong phủ, hẳn nhìn thực đơn chỉ có ba chữ “Mãn giang hồng”, chắc dễ làm, bèn bạo gan thử một lần, nhưng bị thế tử mắng cho một trận. Mãn giang hồng rốt cuộc là món gì? Cuối cùng hắn đã hiểu, muốn làm đầu bếp cho thế tử, không chỉ phải biết chữ, mà còn phải biết rất nhiều chữ mới được.

Thanh Thu cảm tờ thực đơn nhìn qua một cái, vị thế tử này được lắm, khẩu vị càng ngày càng quái dị. Mãn giang hồng, nhớ tới tối hôm đó hắn nói muốn đưa nàng tới phủ viện mới để hầu hạ mình mà phát bực, đảo mắt một vòng, Thanh Thu bỗng nảy ra một ý, khẽ cười: “Lâu lắm rồi không nấu ăn, giờ vết thương cũng tạm ổn, bữa tối của thế tử để ta làm, đảm bảo thế tử ăn xong sẽ giận dựng ngược tóc gáy”.

Bếp trưởng thấy Thanh Thu tràn đầy tự tin, thận trọng đi theo phía sau, đợi nàng trở hết tài năng.

Từ khi Thanh Thu được thăng chức lên làm quản gia, rất ít khi nàng đích thân vào bếp làm cơm, cùng lắm mỗi dịp lễ tết làm một hai món cho quận vương và quận vương phi nếm, bởi vì mỗi lần nàng vào bếp, là phải đao to búa lớn.

Nhớ lại thời gian đầu khi mới vào vương phủ, quản gia bảo nàng làm một món ăn nhỏ. Nàng thông thả nhìn thực phẩm, nhanh nhẹn vắn tóc lên, sau đó rút từ trong tay áo một miếng vải trắng lớn quấn quanh đầu, không để lộ bất kỳ sợi tóc nào ra ngoài, rồi lại cầm một chiếc tạp dề màu trắng quấn quanh váy. Sau khi bọc người thật kín, còn dùng nước sạch rửa tay, lúc ấy nàng mới đi đến trước bếp, tất cả những hành động đó khiến mọi người đều hoảng sợ, luôn miệng kêu lạ. Nàng làm vậy là vì sợ dầu mỡ khói lửa bám lên người, nhưng cả ngày quanh quẩn trong bếp, làm sao có thể sạch sẽ thơm tho như trước kia? Cũng may một năm sau, Thanh Thu được lên làm quản gia, quy tắc đầu tiên mà nàng lập ra là, phạm bất kỳ ai vào bếp đều phải mặc tạp dề đặc biệt, che hết phía trước. Tạp dề ấy còn to hơn cả những chiếc tạp dề mà đầu bếp trước kia thường dùng, tới nay, xem ra ai cũng thích.

Hôm nay đương nhiên cũng phải trang bị gọn gàng mới ra trận, mọi người vội vàng đi tới phụ giúp, chỉ thấy nàng đứng nhìn thực phẩm nghĩ ngợi hồi lâu, rồi liên tục chỉ trỏ. Cá thì phải cá chép hồng, rau phải là rau dền đỏ, ngũ cốc phải là ngô, thịt phải là gà đen, thứ không thể thiếu nhất chính là gia vị.

Hôm nay món mà nàng phải phục vụ thế tử, chính là Mãn giang hồng mà hắn đã viết – món canh cá rau dền đỏ. Loại rau dền đỏ này, sau khi cho vào nấu canh nước sẽ có màu đỏ tươi, thêm cá chép hồng, chẳng phải là Mãn giang hồng ư? Chỉ là ở món cá thì phải tốn công hơn, hấp chín dùng đũa gỗ lọc thịt cá ra, bỏ vào chảo xào với gia vị thêm chút nước, cuối cùng bỏ ít rau dền đỏ. Khi món ăn được đưa ra màu sắc tươi rói, đựng trong bát bạch ngọc, thêm vài cọng rau thơm, vô cùng đẹp mắt.

Nhìn món canh cá rau dền đỏ thơm nức mũi, bếp trưởng và đám đầu bếp đứng bên cạnh không tiếc lời tán dương: “Quả nhiên là Mãn giang hồng!”.

Có đầu bếp hỏi: “Quản gia Thanh Thu, hoa tiêu[3] cần bỏ nhiều thế này thật sao?”.

[3] Hoa tiêu: Một loại cây tảo bì gai của Trung Quốc, có vị cay, tính nóng.

“Trong phủ quận vương chúng ta thiếu chút đồ này chắc?” Mọi người lập tức lắc đầu không dám nhiều lời, thầm nghĩ: Không thiếu, nhưng tên chết người.

Thanh Thu đột nhiên như nghĩ ra việc gì đó, hỏi bếp trưởng: “Buổi trưa người dùng cái gì để nấu Mãn giang hồng?”.

Hắn ngược ngờ đáp: “... Ta làm canh bí ngô”.

Những tiếng “xì” đồng loạt vang lên, canh bí ngô không chỉ là kém bình thường nếu đem so sánh với canh cá rau dền đỏ, mà là khác nhau một trời một vực.

Thanh Thu vẫn không ngừng tay, làm thêm hai món ăn nữa, một là gà nấu cốt măng[4], hai là chân ngỗng lười vịt ướp, nhìn vô cùng tinh tế, chẳng còn cách nào, thế tử thích nhất món này. Làm xong nàng lại sang một gian chứa đồ khác tìm rất lâu, toàn thân lấm bụi, cuối cùng cũng tìm ra một thứ.

[4] Cốt măng: Phần măng đã bóc gần hết lớp ngoài, chỉ để lại phần lõi non bên trong.

Chỉ là mấy món ăn mà thôi, thật không đáng để mọi người bỏ hết công việc đang dở vậy lại xem, thực ra là vì khẩu vị của thế tử quá kén chọn. Khi Thanh Thu cầm một cái túi nhỏ từ trong nhà kho đi ra, tất cả đều nhìn nàng chăm chăm, không biết nàng định làm gì. Thanh Thu trừng mắt nói: “Giờ là lúc nào rồi, còn đứng đây làm gì, không sợ lỡ giờ dùng cơm của các chủ nhân hay sao?”.

Lúc ấy mọi người mới trở về vị trí, bắt đầu bận rộn làm việc của mình. Thanh Thu cầm chặt thứ đồ trong tay, suy nghĩ mãi, ngắt ra một ít rắc vào trong bình trà, rồi lại nghĩ, bèn ngắt thêm một ít, thấy vẫn không đủ, nhắm mắt túm một vốc, thả vào bình trà, cho thêm ít đường, rót nước sôi, cuối cùng cũng xong.

Nàng đang định sai người đưa cơm đến cho thế tử, Hàm Yên vội tranh, lên tiếng trước: “Thanh Thu tỷ tỷ vất vả rồi, để muội đi đưa cơm”.

Nàng quét mắt nhìn quanh bếp, chẳng mấy khi Ngưng Vũ không ở đây, hai người bọn họ ngày nào cũng tranh giành việc đưa cơm cho thế tử. Có trời mới biết họ đi đưa cơm, hay là đi ăn cơm? Ai cũng bảo sắc đẹp có thể ăn, có lẽ hai người bọn họ nhìn thế tử rồi không cần phải ăn cơm nữa.

Thanh Thu đành giao cho nàng ta, rồi chỉ vào ấm trà thanh hoa dặn: “Đây là trà dành riêng cho thế tử, đừng làm đổ”.

Hàm Yên cười ngọt rồi đi ngay, thực ra tới đó chưa chắc đã gặp được thế tử, nhưng có thể đưa đồ ăn cho an toàn tiểu đình trong phòng thế tử.

Thanh Thu cởi tạp dề, bỏ khăn quần đầu ra, thả tóc xuống, ra khỏi bếp thở phào nhẹ nhõm, được rồi, nàng thừa nhận, tim nàng vẫn đang đập rất nhanh, không sao bình tĩnh lại nổi. Nói là muốn để thế tử hài lòng nhưng nàng đã lén giở trò trong đó, đồ ăn thì không có gì, cùng lắm món canh cá hơi tẻ, hơi nồng, chỉ có điều bình trà...

Bình thường Thanh Thu rất thích náo nhiệt, đặc biệt nghe mấy người thím làm trong bếp thì thầm rỉ tai nhau những chuyện đồn đại nàng thấy rất vui, thỉnh thoảng còn nói xen vào mấy câu, quốc thái dân an mà, bách tính nhàn rồi chuyện phiếm qua ngày.

Hôm nay sự náo nhiệt trong thiện phòng không sao xua tan được cảm giác cô độc của Thanh Thu. Nàng ăn không thấy ngon miệng, nên chẳng đợi thiện phòng dọn cơm đã quay về phòng mình. Lăn ra tay này khiến nổi ám ức cả ngày trong lòng nàng cũng tiêu tan không ít.

Chầm chậm quay về phòng, trời đã nhá nhem tối, nàng thấp đèn, rót ỉnh một cốc trà nguội, nhàn nhã uống xong, cuối cùng đứng dậy bắt đầu thu dọn tay nải. Thanh Thu vừa xếp vừa nghĩ, lúc này có lẽ thế tử đã dùng xong canh cá, uống xong bình trà hoa khoản đông[5] rồi, sau đó... nàng sẽ phải đối mặt với một trận cuồng phong bão vũ, bị đuổi thẳng khỏi phủ. Ừm, thật tốt, thứ mà nàng muốn chính là kết quả ấy, không cần từ chối ý tốt của hai vị chủ nhân, lão quân gia và dì Lưu Hoa cũng không có lý do gì để trách cứ nàng không tiếp tục làm việc trong phủ nữa.

[5] Khoản đông (Tussilago farfara) là một loại hoa thuộc họ Cúc.

Nghĩ đến đây, Thanh Thu bất giác đặc ý, hoa khoản đông là thực phẩm dùng làm thuốc, có tác dụng nhuận phổi giảm ho, tiêu đờm. Trước kia vào mùa thu nàng thường nấu cháo hoa khoản đông cho các chủ nhân trong phủ dùng, ai cũng khen ngon, chỉ là có điều cấm kỵ, tuyệt đối không thể dùng cùng hoa tiêu.

Hoa tiêu trong món canh cá rau dền đỏ hình như bỏ hơi nhiều.

Còn hoa khoản đông pha trong bình trà cũng cho hơi nhiều.

Nàng biết hai thứ này kỵ nhau nhưng không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, nên mới bạo gan yên tâm làm cho thế tử dùng. Ha ha, nghe nói ngoài biên ải thế tử ăn gió nằm sương, chắc chắn dạ dày đã được rèn luyện thành sắt đá, chỉ chút ít đó, chẳng hại gì.

Sống trong quận vương phủ hai năm, nàng tích lũy được rất nhiều thứ lặt vặt, chiếc trống bỏi mà tiểu tiểu thư để rơi ở chỗ nàng, hồng bao trong phủ phát mỗi dịp lễ tết, hộp đồ điểm tâm mà dì Lưu Hoa làm cho nàng. Mấy hôm trước bị thương, đồ bổ dưỡng mọi người tặng, thậm chí cả chậu hoa mà Hàm Yên, Ngưng Vũ tặng năm ngoài nhân ngày sinh của nàng, mặc dù chưa ra hoa, nhưng món nào nàng cũng không nỡ vứt đi, nhất thời có chút buồn phiền.

Ra khỏi vương phủ nàng còn nhà, lâu rồi không ai ở, có lẽ chỉ cần quét dọn qua là được. Tiền bạc thì tiền công mấy năm nay đủ để nàng chi tiêu một thời gian, sau khi mở phường đậu phụ e rằng sẽ gặp khó khăn, nếu thực sự không thể trụ nổi, thì nhà lão quản gia kia chính là nhà nàng. Nàng tính toán đầu vào đây, hoàn toàn chẳng lo lắng gì đến những chuyện sắp xảy ra, chỉ ngồi đợi người tới gọi.

Nào ngờ đợi mãi tới tận nửa đêm, Thanh Thu đang ngủ gà ngủ gật, mơ mơ màng màng không còn biết là canh mấy, đột nhiên bị những tiếng đập cửa làm cho tỉnh dậy. Nàng khẽ giật mình, thầm nghĩ: Đến rồi.

Đèn dầu sắp cạn, cả căn phòng tối om om, người đến đập cửa giục giã: “Quản gia Thanh Thu? Quản gia Thanh Thu!”

“Đến đây.”

Nàng chỉnh lại xiêm y, đi ra mở cửa, thì ra là Liêu quản gia hầu hạ bên cạnh quận vương, đằng sau ông ta có mấy nam tử to khỏe, đi trước còn có cả a hoàn hầu hạ bên cạnh quận vương phi cầm đèn lồng dẫn đường.

Giọng Liêu quản gia có phần vui mừng trước hoạn nạn của kẻ khác, “Thanh Thu quản gia ngủ say, chắc không biết thượng phòng xảy ra chuyện, mời đi theo ta”.

5. Q.1 - Chương 5: Làm Nô Tỳ Ở Tân Phủ

Tâm trạng của quận vương phi bây giờ đang có chút hỗn loạn. Tối nay quận vương chưa tới dùng cơm cùng bà, nghe nói khi người từ bên ngoài trở về, vừa vào phủ đã bị nhị phu nhân cho người đón ngang đường, đi tới Xuân Lê viện rồi. Xem ra tối nay sẽ ngủ lại bên đó, trong lòng tức giận không lời nào tả xiết, quận vương phi chỉ thiếu nghiến vỡ răng mà thôi. Không ngờ chưa đến canh ba, bên Xuân Lê viện đột nhiên xảy ra chuyện, quận vương bụng khó chịu, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không nói ra hơi, khiến nhị phu nhân sợ hãi gọi người liên tục. Chuyện quá nghiêm trọng nên nhị phu nhân không dám giấu quận vương phi, nhất thời kinh động toàn vương phủ.

Cũng may trong quận vương phủ có nuôi một vị đại phu nhiều năm nay, cách đó không xa, bắt mạch kê đơn, sau khi uống thuốc, vương gia đi đại tiện xong, tình hình mới tạm ổn. Nhưng toàn thân ông chẳng còn chút sức lực nào, bị người khiêng về thượng phòng, nằm yên bất động. Quận vương phi quên sạch nỗi tức giận vì phu quân nghỉ đêm ở chỗ người khác, nước mắt rưng rưng ngồi bên. Nhị phu nhân cũng đến, nhưng không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng từ xa, sợ chuyện này sau cũng sẽ liên lụy tới bản thân.

Quận vương phi hỏi nguyên nhân, đại phu vuốt râu đáp, “Nhìn tình hình của quận vương, tỳ hư, tiêu chảy liên tục, bụng đau từng cơn, có lẽ do ăn uống không để ý, hoặc hôm nay đã ăn thứ gì đó quá lạnh dẫn đến triệu chứng này”.

Quận vương phi gọi nhị phu nhân lại, giọng đầy căm hận: “Quận vương tối nay dùng cơm ở chỗ người, ăn gì trong lòng người rất rõ, mau nói ra đi!”.

Nhị phu nhân vốn trong lòng kinh sợ, thầm nghĩ có lẽ quận vương phi tức giận nàng ta nên mới sai người ngấm ngầm ra tay ám hại. Nàng ta nghe lời vội nhớ lại xem quận vương đã ăn gì, rồi gọi Lục Châu tới hỏi: “Cơm tối nay là thiện phòng đưa đến, đúng không?”.

Lục Châu kia hề thấy quận vương đến Xuân Lê viện, nhất định sẽ thay áo mới đeo trang sức đầy người. Giờ trong lúc vội vã, chưa kịp thay lại quần áo bình thường, không đợi cô ta lên tiếng, quận vương phi đã đập bàn: “Người tên là gì? Ăn vận thế kia, coi mình là chủ nhân của phòng nào chắc?”.

Lục Châu sợ hãi quỳ sụp xuống, luôn miệng xin tha, nhị phu nhân bực cô ta chỉ giải găng đua, nói xen vào: “Còn không mau trả lời, vương phi hỏi người bữa tối nay có phải do thiện phòng mang đến không?”

“Vâng, đương nhiên là từ thiện phòng đưa tới”.

“Là những món gì, sao chủ nhân của người ăn vào không sao, quận vương ăn lại xảy ra chuyện, hả?”

“Nô tỳ... giống như mọi ngày, không, không có gì khác lạ.” Lục Châu đang hoảng sợ, đã hoàn toàn quên mất tối nay thiện phòng đưa đến những món gì. Cô ta sợ người xui xẻo nhất sẽ là mình.

Nhị phu nhân vẫn còn bình tĩnh, nghĩ kỹ lại rồi đáp: “Muội nhớ ra rồi, quận vương đói bụng, khi muội sai Lục Châu đi giục cơm, vừa hay gặp người của thiện phòng đưa cơm cho thể tử, bèn lấy cho quận vương dùng trước”.

“Minh nhi? Không được nói bừa, tối nay nó không ở trong phủ, sau bữa trưa nó đã hẹn với công tử của phủ thừa tướng ra ngoài rồi, đâu cần ai đưa cơm.”

Lục Châu cuối cùng cũng nhớ ra điểm mấu chốt, bắt đầu kêu trời nói: “Chính xác không sai chút nào, đúng là như vậy, vương phi, những món ấy do nha đầu Hàm Yên của thiện phòng đưa đến, là cô ta đưa đến, xin người minh xét”.

Quận vương phi khẽ nhắm mắt lại, lòng than thầm, thế này thì phải điều tra tới thiện phòng rồi, không cần trị cho con hồ ly kia một trận, sao khiến người ta cam tâm. Bà cho gọi người của thiện phòng tới căn vặn, mới biết thức ăn Hàm Yên đưa đến cho thể tử là thực đơn mà thể tử đặt ban sáng. Nhưng không ai thông báo cho thiện phòng biết thể tử không có trong phủ, cho nên Lục Châu mới ỷ vào thân phận cao hơn một chút của mình, thấy quận vương đói bụng bèn giành dùng trước.

Quận vương ăn rất ngon miệng, tê hết cả lưỡi, đến nỗi uống cạn cả bình trà còn nóng, luôn miệng khen tay nghề của đầu bếp. Nhị phu nhân cũng biết chuyện lần trước quận vương cho triệu kiến đầu bếp, tim khẽ run, chỉ sợ vì những món này mà quận vương cao hứng lại đòi gặp quản gia của thiện phòng. Nếu Thanh Thu giống như Lục Châu, là loại hạ nhân có ý trèo cao, vừa nhìn đã rõ hết lòng dạ thế nào thì nàng ta không sợ, quận vương mặc dù đa tình, nhưng đối với a hoàn trong phủ, lại không có suy nghĩ ấy. Nhưng a hoàn Thanh Thu này, nàng ta không sao dò được tâm tư, thì không giống như người bình thường, nàng ta không muốn có người theo gót mình, thoáng cái trong vương phủ lại có tam phu nhân.

Không ngờ buổi tối lại xảy ra chuyện, còn điều tra tới tận thiện phòng, lòng vui mừng, ăn nói cũng rõ ràng hơn, nhị phu nhân trừng mắt nhìn Lục Châu bảo cô ta đứng sang một bên, chăm chú đợi xem quận vương phi sẽ xử lý như thế nào.

Thanh Thu là người cuối cùng bị gọi đến Xuân Lê viện, vừa vào trong đã thấy mấy người của thiện phòng như Hàm Yên, Ngưng Vũ, bếp trưởng đều đã ở đấy cả, lòng có chút áy náy, tự mình gây chuyện lại liên lụy tới họ. Trên đường đi, nàng đã nghe đại a hoàn kia kể qua tình hình tối nay. Thì ra cơm không đưa được tới phòng thể tử, mà lại đưa đến chỗ cha của thể tử. Thế này thì phiền phức rồi, quận vương xảy ra chuyện, nhỏ cũng thành to, nếu là thể tử, hẳn chắc chắn sẽ nghĩ rằng thực đơn của mình không được viết rõ ràng, có lẽ sẽ không đổ hết trách nhiệm cho thiện phòng. Nhưng quận vương vô tội bị liên lụy khiến nàng thấp thỏm không yên, thậm chí cầu nguyện lão quản gia cũng có mặt ở đó, như vậy nàng mới bảo toàn được cái mạng của mình.

Đầu tiên nàng giả ngốc, né tránh câu hỏi của quận vương phi, sau đó đẩy hết tội lên đầu Vệ Minh: “Thật oan uổng cho nô tỳ thừa vương phi, bình thường đều do đích thân thể tử đặt thực đơn, thiện phòng chỉ nấu theo thực đơn của thể tử, không dám có ý gì khác”.

Trong lòng lại ngầm đoán xem liệu mình có bị ăn trận đòn rồi tổng ra khỏi phủ không, nàng chưa tính đến việc này.

“Thanh Thu, rốt cuộc người đã cho gì vào trong thức ăn?”

“Nô tỳ không có... nô tỳ...” Bộ dạng khó giải bày của nàng không phải là giả, lúc này quận vương mới yếu ớt lên tiếng, “Thôi, có lẽ Vệ Nhi lâu ngày không ở nhà, ăn uống kỳ quái, ta nhất thời không thích ứng được”.

Quận vương phi mặc dù có chút cảm kích vì chuyện này xảy ra kịp thời khiến việc quận vương ngủ lại phòng khác không thành công, nhưng cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho Thanh Thu. Cuối cùng bà cũng tìm được cái cớ để đuổi nàng ra khỏi phủ, không cần hao tâm tổn sức mai mối cho nàng nữa, lập tức nói:

“Không được, phải điều tra cho rõ mới được, thân thể của người đáng giá ngàn vàng, ngộ nhỡ ngày nào đó lại xảy ra sơ suất, lúc ấy đã muộn rồi.

Thanh Thu kinh hãi, xem ra chuyện tối nay không lành rồi, quận vương phi rất nghiêm khắc, nàng len lén ngược mắt nhìn trong đám người, muốn tìm bóng dáng của lão tổng quản. Đáng tiếc, chỉ thấy ánh mắt tinh quái thoáng xuất hiện trong mắt của nhị phu nhân, chỉ cần thoáng nghĩ nàng cũng biết nhị phu nhân đang đắc ý điều gì. Hai người phụ nữ này mấy hôm trước còn tìm mọi cách làm mai cho nàng, xem ra hôm nay họ đều có suy nghĩ giống nhau.

Lúc này đại phu lên tiếng, hỏi kỹ nàng xem tối nay nàng đã làm những món gì cho thể tử, đương nhiên nàng nhớ rất rõ, nên kể lại chi tiết. Khi nói đến bình trà, đại phu trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng như nghĩ ra gì đó, hỏi: “Vậy món canh cá rau dền đỏ có cho hoa tiêu không?”

Tim Thanh Thu như thất lại, hiểu rằng vị đại phu này có bản lĩnh, bèn gật đầu, nhị phu nhân đứng bên cạnh cũng nói theo: “Có, quận vương ăn luôn miệng bảo tê, nhưng rất thơm”.

“Thế thì đúng rồi, hoa khoản đông không thể ăn cùng với hoa tiêu, nếu không bụng sẽ khó chịu, nhưng cũng không đáng ngại lắm, vương phi đừng lo lắng quá.”

Vương phi hừ lạnh một tiếng: “Không lo? Hôm nay quận vương xảy ra chuyện thế này, lẽ nào còn không đáng ngại? Loại người tâm địa độc ác, phải lôi ra ngoài đánh vài trượng rồi đuổi khỏi vương phủ”.

Thanh Thu choáng váng, gần như sắp ngất đi, than thầm: “Tiêu đời rồi”, đành vội vàng giải thích: “Vương phi tha mạng, nô tỳ không biết hoa tiêu và hoa khoản đông kỵ nhau, thực sự là vô tình, xin vương phi bớt giận!”

Nàng chẳng qua muốn nhân cơ hội phạm lỗi nhỏ này để ra khỏi phủ thôi, ai ngờ nữ nhân khi đã nhấn tâm, chẳng buồn để ý tới bất kỳ điều gì hết, thế này chẳng phải tự cầm đá đập chân mình ư? Nàng còn chưa thành thân, chưa xuất giá, trận đòn này cho dù không chết thì cũng mất nửa cái mạng, làm sao chịu nổi đây. Rồi khỏi vương phủ mở phường đậu phụ còn phải chịu trận đòn dã man, cái giá này quả thật quá đắt.

Liều quản gia kia chính là người từng cầu hôn nàng, bị Thanh Thu đập ấy cái dít nôi, ông ta sớm đã muốn báo thù nhưng lại ngại lão quản gia, nên chưa dám ra tay. Lần này được lệnh của vương phi, cần gì phải khách khí nữa, ông ta hét lớn kêu người tiến lên phía trước giữ chặt Thanh Thu.

Đúng lúc này, từ bên ngoài vọng vào một giọng nói vô cùng rõ ràng: “Dừng tay!”

Thanh Thu đang than thở trong lòng thế sự khó lường, nàng biết hôm nay sẽ xui xẻo, nhưng không ngờ lại xui xẻo thế này. Chỉ vì tâm trạng không tốt mà muốn phát tiết một chút, không ngờ nàng đã gây ra họa lớn, những món đó sao có thể chui vào bụng quận vương cơ chứ? Thật đúng là tự làm tự chịu. Rồi khỏi quận vương phủ cũng không phải việc gì khó, thế mà nàng lại làm ra những việc thế này, tự mình thông minh, đáng lẽ tới cứu nàng phải là lão quản gia, sao giờ lại là thể tử?

Người đứng đông chặt ních ngoài thượng phòng, nghe tiếng Vệ Minh, vội nhường đường cho hắn.

Vệ Minh vừa đi dự yến tiệc về, sau bữa trưa Tổng Cung cho người đưa thiệp tới, hẹn hắn đến Lâm Uyển, ở đó nhiều rượu ngon lại có mỹ nhân. Hai người trước kia quen biết nhau ở Lâm Uyển, lúc này hẹn gặp ở chỗ cũ. Vệ Minh trầm tĩnh có thừa, phong thái nhã nhặn, Tổng Cung không ngừng chế nhạo hắn là vờ vịt. Trong lúc nói chuyện có nhắc tới việc xem mặt của Khổng Lương Niên và Thanh Thu hôm nay trong phủ thừa tướng, vốn chỉ mang ra kể như một câu chuyện cười, Vệ Minh nghe thấy thấy thú vị, cũng cười ha ha mấy tiếng, nghe xong thì thôi. Về tới vương phủ đã là nửa đêm, mới biết trong phủ xảy ra chuyện có liên quan tới mình, hắn đứng bên ngoài nghe, chỉ trong chốc lát đã hiểu được phần nào. Thấy mẫu thân ra tay xử lý trừ nường có tên Thanh Thu kia quá tàn nhẫn, lòng còn đang do dự, nhưng miệng hắn đã hét lên ngăn cản rồi.

Quận vương phi gọi con trai vào phòng trong, mắt nhắm nghiền: “Minh nhi, mau tới thăm phụ vương đi”.

Vệ Minh đi lên phía trước kiểm tra, thấy tinh thần quận vương vẫn tốt, mới nói khẽ: “Con đã nghe kể hết rồi, chẳng qua chỉ là sơ suất ngoài ý muốn, giờ cũng muộn, chỉ bằng để phụ vương nghỉ ngơi đã, có gì ngày mai hẵng tính”.

Quận vương cũng đã bình thường trở lại, chỉ có điều sắc mặt không được tốt lắm, thấy phiền phức vô cùng, liền lên tiếng: “Lui hết cả đi, có chuyện gì to tát lắm đâu”.

Mọi người nghe lệnh vội vàng lui hết ra, quận vương phi giữ Thanh Thu và Lý đại phu ở lại. Bà liếc xéo nhị phu nhân lúc này đang định tiến lên phía trước chăm sóc cho quận vương. Thấy nàng ta quay người rời đi, bà mới khẽ ho một tiếng nói: “Minh nhi, nếu lần này không nghiêm trị, sau này đồ ăn của thiện phòng sao khiến người ta yên tâm, hừ, cố ý dùng những thứ tương khắc, thật đúng là tâm địa khó lường...”

“Ồ? Mẫu thân, những món đó là do con đưa thực đơn cho nô tỳ làm, chỉ không ngờ phụ vương lại ăn thôi”.

Đứa con trai này chẳng hiểu ý bà, quận vương phi không biết phải nói gì, không thể trách tới trách lui, cuối cùng lại trách con hại cha được.

Bà còn định nói thêm, Vệ Minh đã đi lên đỡ lấy mẹ mình: “Mẫu thân cũng mệt rồi, bảo người làm ít đồ hầm, mệt mỗi cả buổi tối, nhất định phải bồi bổ mới được”.

“Thiện phòng xảy ra chuyện thế này, sao còn dám ăn thứ gì đây.” Quận vương phi không muốn nhit tử mất mặt, nên vịn tay con ngồi xuống, thấy mọi người cũng đã lui ra hết, bèn hỏi: “Thanh Thu, ta hỏi người, người thật sự không cố ý?”

Thanh Thu vẫn im lặng đứng bên cạnh này giờ, đầu óc hỗn loạn, ngẩn ra một lúc rồi mới đáp: “Nô tỳ không cố ý”.

Quận vương phi lại quay sang nhìn đại phu, “Lý đại phu, ông thấy thế nào?”.

Lý đại phu đáp rất tự tại: “Bẩm vương phi, những kiến thức như thịt chó mà ăn cùng lươn sẽ chết, gan dê ăn với măng sẽ trúng độc, ba ba ăn cùng rau dền cũng trúng độc. Còn hoa tiêu và hoa khoản đông chỉ là gia vị, người bình thường sao biết được chúng kỵ nhau, nên thiện phòng mới để xảy ra sơ suất này. Canh cá rau dền hôm nay trong đó có rau dền, nếu vị quân gia này có dã tâm mưu hại, sẽ dùng cùng với ba ba. Hơn nữa người bình thường ăn vào sẽ không sao, bởi hoa khoản đông vốn không có độc, chỉ là thể chất của quận vương có chút đặc biệt nên mới thấy bụng khó chịu, giờ cũng không còn đáng ngại nữa”.

Lý đại phu y thuật cao siêu, nếu không cũng chẳng được mời vào phủ, lời vừa rồi ông ta nói đều có rất lý, những người có mặt trong phòng nghe xong đã hiểu. Thanh Thu lại cảm thấy thiếu tự nhiên, đầu óc trống rỗng, vừa rồi sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, lúc này người như bốc hỏa, nhưng cảm giác chuyện hôm nay giống như một giấc mơ. Nếu không phải quận vương phi và nhị phu nhân nhiều chuyện, nàng nghĩ nàng sẽ sống tới già trong quận vương phủ, nói gì mà mở phường đậu phụ. Chẳng qua thỉnh thoảng nàng nằm mơ giữa ban ngày mà thôi, quy tắc trong quận vương phủ tuy nhiều nhưng thiện phòng lại là nơi thoải mái vui vẻ, lúc nào cũng rất náo nhiệt đầy sức sống. Cơn giận ngày hôm nay của nàng chẳng qua chỉ là trò giận dỗi của trẻ con.

Đột nhiên nghe thấy quận vương phi nhắc tới nên nàng, Thanh Thu giật mình tỉnh lại, lắng tai nghe.

“Thanh Thu, người nói xem, chuyện ngày hôm nay phải giải quyết như thế nào?”

“Thanh Thu xin nghe theo sự sắp xếp của vương phi.” Nghe giọng quận vương phi đã nhẹ nhàng hơn, nàng thở hắt ra một hơi, chỉ cần không đánh không phạt là được. Hay là muốn cách chức quân gia của nàng? Nếu thế lại càng tốt, nàng càng có cơ để không ở lại nơi này, ôm tay nài ra đi, cũng coi như toại nguyện.

Quận vương phi trầm ngâm không nói, giống như đang nghĩ xem kết thúc hôm nay thế nào.

Thanh Thu thấy nhẹ nhõm hẳn, vừa rồi lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi, căng thẳng tới mức sắp vỡ nát gấu áo. Không ngờ thế tử kịp thời xuất hiện giải vây cho nàng, vừa ra tay đã xoay chuyển càn khôn, nhưng Thanh Thu lại chẳng cảm thấy có gì phải cảm kích. Nói ra thì hẳn mới là người đầu sỏ, Mãn giang hồng là do hắn nghĩ ra, nhưng hắn lại chẳng làm sao. Liếc thấy mặt Vệ Minh bừng đỏ, toàn thân đầy mùi rượu, ở bên ngoài ung dung tự tại vui vẻ, giờ mới về, trong lúc nói chuyện tiện tay cứu nguy cho nàng, thật khiến Thanh Thu tức không nói nên lời.

Nàng không biết tốt xấu ư? Thanh Thu khẽ ngẩng lên nhìn thế tử, đúng lúc bắt gặp hắn cũng đang nhìn lại. Khuôn mặt anh tuấn kèm theo ý cười thần nhiên trên khoé môi, nữ tử bình thường mà nhìn thấy chắc sớm đã say như điệu đổ, nhưng sao nàng lại thấy chướng mắt đến thế?

Quận vương phi mở miệng nói: “Thanh Thu không thể làm quản gia nữa, thiện phòng cũng không thể giao cho người được, ta thấy chi bằng...”.

Từ khi bước vào Vệ Minh chưa hỏi Thanh Thu câu nào, như thể người và việc mà hắn nói chẳng liên quan gì tới nàng vậy, lúc này đột nhiên quay đầu lại hỏi nàng: “Quản gia Thanh Thu, vết thương của ngươi khỏi chưa?”

Trên cổ nàng vẫn quần vải trắng, là nàng nguy trang vì phải tới phủ thừa tướng hôm nay.

“Khỏi rồi.”

“Nếu đã vậy, hãy thu dọn đồ đạc vài hôm nữa theo ta tới trạch phủ mới. Chúc quản gia thiện phòng của vương phủ, e rằng rằng ngươi không thể tiếp tục đảm nhiệm, theo ta sang đó làm a hoàn, thế nào?”

Những lời Vệ Minh thốt ra khiến người ta kinh ngạc. Thanh Thu sợ hãi lùi lại về phía sau một bước, nhớ tới những lời hắn nói trong phòng mình tối hôm đó. Chuyện muốn nàng đến tân phủ làm trù nương ột mình hắn, nàng chỉ nghĩ Vệ Minh nói vu vơ, không ngờ hắn lại thật sự có ý đó. Thà rằng bây giờ nàng không thể làm quản gia, thà rằng nàng bị đuổi khỏi vương phủ, cũng sẽ không đi làm a hoàn cho hắn, tuyệt đối không được.

“Không được.”

“Không được.”

Cùng lên tiếng phản đối với nàng còn có quận vương phi, dù thế nào đi nữa bà cũng không yên tâm để một người như thế hầu hạ con trai mình.

Cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của quận vương phi, Thanh Thu than thầm xong rồi, nàng chỉ là một đầu bếp, không phải hồ ly tinh. Nhưng khi có người thấy nàng không vừa mắt, thì nàng làm gì cũng sai cả, đành vội vàng tiến lên phía trước tỏ rõ lập trường: “Vương phi, Thanh Thu có may mắn được vào làm trong vương phủ, mấy năm nay nhờ vương phi coi trọng, còn thăng chức quản gia, chỉ trách nô tỳ đã phụ lòng vương phi, hối hận vô cùng. Nhưng Thanh Thu được gọi vào vương phủ làm công, không bán thân, nô tỳ nguyện rời khỏi đây, không bao giờ vào vương phủ dù chỉ một bước”.

Không đợi vương phi nói, Vệ Minh đã khẽ cười đáp: “Quản gia Thanh Thu thật tốt tính, nhưng phụ vương ta hôm nay đúng là vì người nên xảy ra chuyện, không thể một câu rồi phủ là thoát trách nhiệm được. Tự do rồi thì sao, lẽ nào phải theo bốn thế tử, người thấy rất ảm ức ư?”

Nàng vội vàng lắc đầu: “Không...”

Quận vương phi đập vào tay ghế “Được rồi, ta còn chưa nói xong, hai người đang làm trò gì thế? Minh nhi, nữ tử này như vậy làm a hoàn cũng không được, trong phủ nhiều người như vậy sợ không tìm được ai ưng ý hay sao? Ai sẽ theo con sang tân phủ, lòng ta sẽ tự biết cân nhắc, còn người, Thanh Thu, thật khiến ta quá thất vọng, ngày mai ngươi hãy rời khỏi đây ngay”.

“Mẫu thân, thời gian gần đây chỉ có những món Thanh Thu làm mới đúng theo thực đơn con yêu cầu. Dù sao cũng chỉ là vô tâm, sau này chú ý là được, nếu không nàng ta nghĩ ra cách nấu, còn người làm thì giao cho đầu bếp, thế là được chứ gì?” Vệ Minh cố chấp, vì biết mẫu thân rất chiều mình, không sợ không xin được.

“Việc này...” Quận vương phi liếc nhìn Thanh Thu, nàng cũng chẳng phải tuyệt thế giai nhân, chỉ là một bà cô già, con trai bà chưa chắc đã hành sự giống cha nó. Huống hồ con trai bà như ngọc thụ lâm phong[1], sao có thể động lòng với nữ tử như Thanh Thu, có lẽ bà đã lo lắng quá nhiều rồi. Hơn nữa sau khi con trai chuyển sang phủ mới, những người theo sang đó do bà chọn, sớm đã bố trí xong, còn sợ nữ tử này giở trò sao? Quận vương phi lập tức gạt đầu: “Cũng được, trong việc nấu nướng, đúng là Thanh Thu rất giỏi. Thanh Thu, ngươi nghe thấy rồi đấy, tối nay nếu không có Minh nhi, e rằng ngươi không gặp may thế này đâu, sau này phải cẩn thận hơn một chút”.

[1] Ý chỉ người tài hoa, khôi ngô tuấn tú.

Tình thế không theo ý người, Thanh Thu đành phải nhận lời, định hỏi xem công việc nàng phải làm trong bao lâu, nhưng cảm thấy đây không phải là thời điểm thích hợp nên lại thôi. Trước khi Vệ Minh nói muốn

nàng làm a hoàn, trong lòng nàng vẫn tràn ngập cảm giác tự trách móc bản thân, giờ nghĩ đến chuỗi ngày sau này của một a hoàn, cảm giác tự trách đó đột nhiên tiêu tan, hoàn toàn yên tâm thoải mái rồi.

Đã nửa đêm, lại trải qua khoảng thời gian kinh khủng như thế, sự cố “Mãn giang hồng” kết thúc bằng việc Thanh Thu được chuyển sang phủ thế tử làm a hoàn.

Nếu hỏi Thanh Thu rằng kinh nghiệm quý báu nhất trong cuộc đời này là gì, thì nàng sẽ trả lời rằng: Ra khỏi nhà nhất định phải xem hoàng lịch[2], mỗi khi làm việc gì đều phải bói một quẻ, nếu không cần thiết thì đừng nảy ra ý định hại người... Mặc dù khi làm việc đó nàng không có ý muốn hại chết ai, nhưng nhờ làm vậy mà được một bài học kinh nghiệm. A hoàn! Đến tận bây giờ nàng vẫn không dám tin, một cô nương nhiều tuổi như nàng, đã hai mươi hai rồi còn phải đi làm a hoàn. Không chỉ thế, nàng còn bị lão quản gia mắng ột trận suốt ba ngày. Ba ngày! Tối hôm ấy lão quản gia về nhà, không ở trong phủ, nên mới không kịp đến cứu nàng.

[2] Một loại sách xem thời tiết ngày tháng.

Thanh Thu mặt mày khổ sở lẫn bầm: “Vệ thúc, có chết người đâu, thúc làm gì mà cứ như cháu vừa gây hoạ lớn thế?”

“Ngộ nhờ chết người thì sao?”

Nàng có chút bất lực: “Cháu là do thúc đưa vào vương phủ, cháu chưa bao giờ khiến thúc mất mặt, sao dám làm những thất cách như vậy để liên lụy thúc chứ? Nếu cháu thật sự hạ độc chết một người...”

Càng nói giọng nàng càng nhỏ, không dám nhìn thẳng vào mặt Vệ quản gia.

“Cháu tưởng rằng ta sợ cháu làm liên lụy sao?” Lão quản gia không còn dễ gần như mọi ngày, nghiêm mặt nói: “Thanh Thu, cháu phải nhớ, mặc dù cháu không phải a hoàn bán thân, nhưng đã vào vương phủ thì phải cẩn thận, ta thấy hằng ngày cháu thận trọng dè chừng, sao lại để xảy ra việc như thế?”

Nàng định nói, lão quản gia đã giơ tay lên ngăn lại: “Thôi được rồi, cháu đừng nói gì nữa, lần này cháu theo thế tử, nhất định phải thận trọng, không được phạm lại sai lầm, sau này ta và dì Lưu Hoa còn phải nhờ cậy vào cháu lo chuyện ma chay”.

Lão hồ đồ thì vẫn là lão hồ đồ, cái gì mà theo thế tử, sao nàng cứ có cảm giác tai mình tê tê thế nhỉ? Còn nói lo chuyện ma chay, thật là xui xẻo mà. Rốt cuộc chưa quên việc chính, nàng hỏi: “Vệ thúc, cháu muốn nhờ thúc một việc”.

“Nói đi”

“Thúc có thể hỏi xem, như cháu đây, phải làm bao lâu mới được ra khỏi phủ, không thể cả đời làm nha đầu chứ?”

“Các chủ nhân giờ đang giận, việc này cứ để vài ngày nữa hẵng hay.”

Nàng liên tục chau mày, thế này thì phải làm mãi không có thời hạn, thật quá thiệt thòi. Huống hồ sang bên đó không biết tiền lương thế nào, thời gian nghỉ ngơi ra sao, chẳng ai nói cho rõ với nàng, nghĩ đến lại càng sầu.

“Cô nương của ta ơi, đừng chau mày nữa, để ta nói cho cháu nghe một chuyện vui.”

Thanh Thu vội tập trung lắng nghe, lão quản gia cười nói: “Mấy hôm trước chẳng phải vương phi đưa cháu đi xem mặt à? Vị Khổng Lương Niên kia rất vừa ý cháu, thừa tướng phu nhân nói chỉ đợi thừa tướng quyết định, sẽ nhờ người sang cầu thân”.

“Vệ thúc, nhìn bộ dạng vui mừng của thúc, giống như con trai sắp lấy vợ, cười ngây ngốc.”

“Ta thấy cháu mới là đồ ngốc, ta không có con trai, nhưng có thể gả con gái, dì Lưu Hoa của cháu sớm đã nói phải chọn cho cháu một đám tốt, cháu chính là con gái của chúng ta.”

Thanh Thu không biết nên nói gì mới phải, nhìn bộ dạng mong chờ của Vệ quản gia, thật sự không nỡ đả kích ông, nàng đành im lặng.

Quay về phòng nhìn đồng đồ đã thu dọn của mình, chẳng còn sức dờ ra sắp xếp lại, nàng cầm bình trà lên lắc lắc, không còn chút nước nào, miệng lưỡi khô khốc cũng hết cách. Có thể thế nào chứ, nàng không còn là quản gia nữa, đến thiện phòng cũng không được đặt chân tới. Hôm đầu tiên Hàm Yên, Ngưng Vũ có đến một lần, vừa kể xong việc ngày hôm đó bị Lục Châu giật mắt đồ ăn như thế nào, thì bị Liêu quản gia đáng ghét đưa về, nghe nói từ hôm nay thiện phòng tạm thời do ông ta quản lý. Nhớ tới tháng trước Thanh Thu bị thương, người đến thăm hỏi không ít, bây giờ người ta lạnh nhạt cũng là chuyện bình thường, mấy năm trước khi cha nàng qua đời, nàng đã được ném mùi vị này rồi, nên chẳng buồn để ý. Cười trước mặt người khóc sau lưng người, những việc như thế này nàng không làm được, bèn ở suốt trong phòng không chịu ra ngoài. Cũng may bếp trưởng vẫn đến để thỉnh giáo nàng về thực đơn của thể tử, hằng ngày mấy việc như ăn uống nàng không phải bận tâm.

Còn có thể tiếp tục ở trong căn phòng này, đều nhờ phúc của thể tử cả, nghe nói nàng được theo hầu thể tử tới tận phủ, không biết bao nhiêu thiếu nữ trong tân phủ ngưỡng mộ nàng. Ai cũng biết nàng trong họa gặp phúc, là may mắn tu mấy kiếp mới có được. Mấy hôm nay nàng chưa gặp lại thể tử lần nào, không ai cần nàng tới hầu hạ, chỉ chuyển lời tới bảo nàng đợi đến ngày chuyển đi. Tính đi tính lại thì thể tử về kinh chưa được ba tháng, cuộc đời nàng đã gặp biến cố lớn. Hẳn nhất định tương khắc tương xung với nàng, để hôm nào đấy nàng phải hỏi cho rõ bát tự[3] của hân, nhất định phải đến miếu Thành Hoàng bói một quẻ.

[3] Bát tự (tám chữ): Là cách xem số mệnh của Trung Quốc, chỉ ngày giờ năm tháng sinh theo Thiên can Địa chi.

Lần chuyển nhà này của Hiền Bình quận vương thể tử rất rầm rộ, nghe nói quận vương phi sợ hân đến chỗ mới không quen, bèn chuyển rất nhiều đồ gia dụng quý trong phủ tới đó. Nếu không phải hằng ngày thể tử vẫn ngủ nghỉ trong quận vương phủ thì e rằng phòng ngủ của hân cũng được chuyển sang. Triều đại này chưa từng có tiền lệ thể tử chuyển khỏi phủ ở riêng, thông thường là đợi quận vương qua đời, sau khi thể tử kế thừa tước vị mới được tìm phủ đệ, vì vậy không có cách nói phủ thể tử. Nhưng hoàng thượng đã ngự ban một tấm hoành phi, trên đó đề bốn chữ: Hộ quốc hữu dân.

Được ân sủng như thế, không chỉ Hiền Bình quận vương cả ngày không khép miệng nổi vì vui sướng, ngay cả quận vương phi cũng đành dẹp tình mẫu tử không thể rời xa sang một bên, một lòng một dạ chăm chút cho phủ thể tử.

Nơi ở mới đã được chuẩn bị xong, Vệ Minh không quá để ý những gì mẫu thân chuẩn bị, hân nghĩ ở đâu cũng vậy cả thôi. Chỉ là hân không biết rằng, quận vương phi không chỉ chuẩn bị kẻ hầu người hạ ỳnh, mà còn đưa cả biểu muội Huống Linh Ngọc sang đó sống.

Thanh Thu luôn ngại phủ quận vương quá rộng lại đông người, nên ở rịt trong thiện phòng chẳng đi đâu. Giờ tới phủ thể tử, thân phận chẳng qua chỉ là một nha hoàn thấp bé, lại chưa biết bao giờ mới được thăng chức, đứng trước cảnh trí nơi phủ thể tử, nàng bèn nổi hứng đi dạo một vòng.

Những người cũ được quận vương phi đưa sang hầu hạ thể tử không nhiều, chỉ có hai người, một nam một nữ. Nam là kẻ hầu vẫn luôn bên cạnh thể tử trước khi Vệ Minh xuất chinh, tên Thanh Thư, tuổi đã lớn, sớm không còn làm người hầu nữa, giờ sang phủ thể tử làm quản gia nội viện. Người còn lại là Hồng Ngọc, thường hầu hạ bên cạnh quận vương phi, vốn là quản thư trai[4] cho quận vương phi, làm việc vô cùng đáng tin, biết thức thời, đến tân phủ ngấm trở thành người đứng đầu trong đám a hoàn. Những người khác đều là a hoàn kẻ ở, Hồng Ngọc sau khi bàn bạc với Thanh Thư, đã phân từng người đến từng phòng từng viện, tự ý sắp xếp công việc, có điều khi tới lượt Thanh Thu lại có chút bối rối.

[4] Thư trai: Là phòng riêng thường dùng để học, hoặc làm thư phòng.

Bọn họ đều biết đại danh của Thanh Thu, nữ tử này do thể tử đích thân mở miệng đòi, để nàng đi nấu ăn chắc không được rồi, quận vương phi có dặn không được để nàng động tay, nhưng lại không dám sắp xếp cho nàng làm những công việc hạ đẳng như quét dọn. Ngày ngự tiền tâm phúc của Vệ Minh thể tử chuyển đến phủ mới, trước cửa rất nhiều người xếp hàng chờ tặng quà chúc mừng thể tử chuyển đến tân gia, y lại vô cùng hào hứng trò chuyện với Thanh Thu trước mặt mọi người, nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể không ban khoản.

Thanh Thu và Hồng Ngọc ở cùng một phòng, cách phòng ngủ của thể tử không xa. Căn phòng này lớn hơn phòng của nàng ở vương phủ, bên trong bài trí rất tinh tế. Nàng chẳng nói chẳng rằng, mất mấy chuyển

mới chuyển được đồ đạc từ quận vương phủ sang, suýt chút nữa thì trượt chân, giờ đang nằm nghỉ trong phòng.

Xem ra ở đây một thời rất dài.

Nàng cầm chậu hoa, lần cuối cùng rời khỏi quận vương phủ, Thanh Thu chẳng buồn quay đầu lại nhìn lại một cái. Gió thu chớm thổi, tiền đồ mờ mịt, những người cần cáo biệt đã cáo biệt, giờ quan trọng nhất là tâm trạng thế tử đang vui vẻ, hỏi xem bao giờ nàng có thể đi. Đi tới chỗ rẽ thấy một chiếc xe dừng kiệu bên ngoài quận vương phủ, sau khi người trên kiệu khẽ vén rèm lên, nàng nhận ra Tuyết Chỉ.

Nàng ta điềm đàm hỏi tình hình của Thanh Thu, còn mời nàng về sống cùng.

Lời mời của mỹ nhân, nếu Thanh Thu là nam tử, thì dù núi đao biển lửa cũng đi theo rồi. Nàng nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung, Tuyết Chỉ sao có thể nhất thời nghĩ đến mà đi ngang qua quận vương phủ được, nàng ta đâu thần thông quảng đại như thế, xem ra Tuyết Chỉ vẫn luôn để ý tới nàng. Một cố nhân sắp được gả vào Thiên phủ rất xa nơi Việt Đô, không nhân những ngày còn nhàn nhã mà vui vẻ, lại liên tục xuất hiện trước mặt nàng làm gì? Câu hỏi này cứ bám riết lấy nàng, khiến Thanh Thu hôm đó ở phòng lớn nhất thời ngẩn ngơ, đúng lúc bị thế tử nhìn thấy, bèn gọi nàng tới hỏi chuyện.

Thanh Thu đứng trong đám người hầu kẻ hạ đang đợi thỉnh chủ nhân, vô cùng nổi bật. Bởi vì toàn bộ người làm đều đã thay đã thay quần áo mới được phát, tất cả đều màu xanh, chỉ có nàng là không. Vì hôm nay nàng không muốn trông mình quá nhếch nhác nên mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, giữa một mảng màu xanh lại nổi bật chằm chằm, đương nhiên thu hút sự chú ý của Vệ Minh.

Vệ Minh vốn chỉ định đến nhìn một cái sau khi vào phủ, Thanh Thu triệu tập kẻ hầu người hạ tới thỉnh an chủ nhân, hàng người đứng ngoài chờ tặng lễ vật một ngày dài, trong phủ đã sớm chuẩn bị tiệc rượu để tối nay đãi khách. Hắn liếc thấy Thanh Thu hờn vía lên mây, lòng thầm buồn cười, bèn gọi nàng tới, rồi nói với giọng chỉ đủ hai người nghe: “Ta nghe nói người dùng một đĩa hoa tiêu hạ ngục phụ vương? Tốt lắm, hôm nay chuyển đến tân phủ, buổi tối ta cũng muốn ăn món đó, nhớ pha thêm một bình trà hoa khoản đồng nữa”.

Thanh Thu suýt nữa thì khóc, nàng từ quần gia thiện phòng trở thành tội đồ chờ ngày chịu phạt, tất cả cũng vì hai món đó. Cả đời này nàng không bao giờ muốn nhắc tới nữa, nhưng thế tử lại cứ nhắc, nàng thật muốn đánh cho hắn một trận.

Nàng có thể không? Nàng không thể, đành trông chờ vào việc thế tử sớm tha cho nàng đi, Thanh Thu cố tỏ ra cung kính đáp: “Thế tử nói đùa rồi, Thanh Thu chúc mừng thế tử về phủ mới, chúc thế tử vui vẻ, ngày một thăng tiến”.

Vệ Minh tâm trạng xem ra rất tốt: “Hay hay, nói hay lắm, nào, thưởng gấp đôi”.

Hồng Ngọc cầm một hồng bao đã chuẩn bị sẵn đưa cho Thanh Thu. Vốn hôm nay người nào cũng được thưởng, Thanh Thu chỉ nói một câu, bèn được thưởng đầu tiên. Đây đúng là niềm vui bất ngờ, nàng cầm hồng bao đang định lui xuống, bị thế tử gọi lại, vẫn thì thầm bên tai như lúc này: “Khổng hàn lâm cũng gửi thiệp tới, mấy hôm nữa sẽ đến thăm ta, không biết Thanh Thu có muốn gặp hắn không?”

Nàng lạnh người, suýt nữa rùng mình, thầm thở dài cho chuỗi ngày sau này trong phủ thế tử của mình. Ai cũng nói thế tử tài năng xuất chúng, văn thao võ lược, theo nàng thấy thì, đây chẳng qua là một tiểu nhân lâu ngày buồn chán thích mang người khác ra làm trò đùa thì đúng hơn.

Thế tử cười ha ha rồi bỏ đi, đám người hầu kẻ hạ cũng nhận ra, nữ tử này được đích thân thế tử đưa đến đây, quả nhiên không phải bình thường.

Thanh Thu nhìn ánh mắt của bọn họ mà nghiêng răng, túm lấy gối tức giận đăm liên hồi, nàng thật không muốn ở lại phủ thế tử nữa!

Người cũng không muốn ở lại trong phủ thế tử giống như nàng, còn có Huống Linh Ngọc bị quận vương phi đuổi tới đây, năm nay nàng mới mười bảy, còn chưa có hôn phối. Nàng là cháu gái của quận vương phi, lại lớn lên trong quận vương phủ, theo lý mà nói không lo không gả được chồng, chỉ là quận vương phi có ý tác thành cho nàng với thế tử, nên cố ý giữ nàng lại thêm vài năm. Mười bảy tuổi, ở vào độ tuổi trẻ trung thanh xuân nhất nhưng cuộc sống của tiểu thư Linh Ngọc lại rất vô vị.

Nàng thích yên tĩnh, lại nhát gan, a hoàn nào có chút xa lạ nàng cũng sợ, chỉ có Tiểu Liên hầu hạ bên mình là nàng không sợ thôi. Nhưng Tiểu Liên cũng giống chủ nhân, nhát gan vô cùng, vì vậy rời khỏi quận vương phủ nơi họ vẫn sống, không có quận vương phi ngày ngày tới thăm hỏi, hai người trong phủ đệ mới thấy vô cùng lạc lõng.

Huống Linh Ngọc không muốn ở đây, còn vì một nguyên nhân khác, cô mẫu muốn nàng tiếp cận biểu ca Vệ Minh, ý tứ rất rõ ràng. Nàng không phải là không muốn lấy biểu ca, một nhân tài xuất chúng như thế, nói ra chỉ sợ mình không xứng. Phải làm thế nào để tiếp cận? Chuyện này thật xấu hổ, Tiểu Liên không phải là người có thể bàn bạc được việc lớn, vì vậy mà Huống Linh Ngọc khóc thầm không biết bao nhiêu lần.

Nàng tình nguyện ở quận vương phủ chơi đàn, tưới hoa, trò chuyện với Tiểu Liên thôi. Đương nhiên, thỉnh thoảng nàng cũng tò mò về thế giới bên ngoài, ví dụ như kỹ năng chơi đàn được người đời tán thưởng của Tuyết Chỉ đại gia, nếu được Tuyết Chỉ đại gia chỉ giáo, hẳn là một vinh hạnh.

Thanh Thu rất rảnh, không cần dậy sớm đi chợ sáng, không cần đau đầu suy nghĩ việc ăn uống cho cả một phủ người. Hằng ngày nàng ngủ tới gần trưa, sau đó dậy đợi đầu bếp phủ thể tử mang thực đơn tới, đọc công thức qua các món ăn mà thể tử yêu cầu. Nhưng gần đây Vệ Minh rất bận, không lâu nữa đoàn sứ giả của Bắc Vu sẽ đến kinh thành, hẳn theo thánh ý, cùng quan bộ Lễ chuẩn bị việc đàm phán hoà bình giữa hai nước, do đó không thường xuyên dùng cơm ở tân phủ, nàng không muốn rảnh rỗi cũng khó.

6. Q.1 - Chương 6: Cầm Khúc Tương Tư

Hôm nay trời không có gió, Thanh Thu lại bắt đầu một ngày nhàn rỗi của mình. Hôm qua, nàng tìm thấy một ngôi đình nghỉ chân, trong không được bắt mắt lắm trong phủ, lại còn thả rèm trường, xung quanh cảnh rất đẹp, quan trọng là vô cùng yên tĩnh, suốt cả ngày chẳng thấy ai xuất hiện.

Sáng sớm nay Hồng Ngọc báo cho nàng biết đến tối thể tử mới về, không dùng cơm trong phủ, nên nàng mang theo Lục Ý đến đó, định sẽ ở lại chỗ đấy cả ngày.

Ngược lại với sự bận rộn của Hồng Ngọc, nàng lại sống nhàn nhã như một đại tiểu thư, chỉ thiếu điều có người tới hầu hạ nàng nữa thôi.

Giám Thiên các là nơi thể tử ở, cột gỗ tươi mới, xung quanh là cây cối hoa cỏ tươi tốt, nhìn vào khiến người ta quên hết trần tục. Thời gian đầu Thanh Thu chỉ dám đi dạo xung quanh, nhưng đám tướng sĩ theo thể tử về từ biên ải lúc nào cũng đứng rải rác xung quanh Giám Thiên các, khiến người khác nhìn mà run sợ. Nàng đành đi vòng bên ngoài, và phát hiện ra đình Yên Ba nằm ở góc đông nam trong phủ, vội vàng đi đến nhưng không ngờ lại bị người khác chiếm mất chỗ.

Thanh Thu than thầm, quay người định về thì một giọng nói lý nhí cất lên: “Quản gia Thanh Thu... Thanh Thu tỷ tỷ”.

Thì ra là Tiểu Liên, người ngồi trong đình chẳng phải là tiểu thư Huống Linh Ngọc ư?

Nàng vội vàng đi lên phía trước hành lễ: “Thỉnh an Linh Ngọc tiểu thư”.

Thanh Thu là một trong số ít người mà Huống Linh Ngọc không sợ, sức khoẻ nàng ta suy nhược đã nhiều năm, sống dựa vào thuốc, một năm bốn mùa lúc nào thiện phòng cũng phải sắc thuốc làm đồ bổ cho nàng ta ăn. Quản gia Thanh Thu tay nghề rất khá, bình thường Linh Ngọc rất thích nói chuyện với nàng, liền đứng dậy kéo tay nàng, nói: “Thanh Thu, thì ra tỷ ở đây, thật tốt quá, mấy hôm nay ta vẫn thường nghĩ đến tỷ, vì rời khỏi quận vương phủ nên không được ăn những món bổ dưỡng do tỷ làm nữa”.

“Việc này... bây giờ Thanh Thu không thể nấu ăn cho Linh Ngọc tiểu thư nữa rồi.” Thanh Thu cười khổ, nàng vốn tưởng Huống Linh Ngọc qua đây chơi, không ngờ cũng chuyển đến ở hẳn. Từ khi nàng rời khỏi thiện phòng, tin tức không còn nhanh như trước kia, thật là có chút nhớ nơi đó quá. “Nhưng nô tỳ có thể nói với người làm bếp ở đây một tiếng, khẩu vị của Linh Ngọc tiểu thư hơi nhạt, mấy hôm nay ở đây đã quen chưa?”

Chẳng qua chỉ là một câu với giọng điệu quan tâm một chút, đã khiến Huống Linh Ngọc mắt đỏ hoe: “Cũng tạm”.

Tiểu Liên vội đưa khăn tay cho nàng ta lau mắt.

Thanh Thu đang định an ủi, Huống Linh Ngọc đã chỉ vào chiếc đàn của nàng, nói: “Thanh Thu, thứ tỷ cầm là đàn sao?”

“Đúng thế, nô tỳ cũng không có việc gì làm, lúc nhàn rỗi chơi đàn giết thời gian.”

Huống Linh Ngọc thầm ngạc nhiên, nàng ta chỉ biết Thanh Thu là trù nương, tay nghề rất khá, nhưng không biết Thanh Thu biết chơi đàn, ngay lập tức cao hứng, muốn nàng đàn ình nghe một khúc. Khi hộp đàn được mở, Lục Ý hiên ra trước mắt, Linh Ngọc liên tục kêu lên đầy kinh ngạc, mặc dù không biết tên đàn, nhưng cũng biết phân biệt. Đàn bình thường dùng mười dây, còn đàn này lại chỉ có bảy dây, chắc chắn là đàn được làm từ thời thượng cổ.

Nàng ta thử âm, tiếng rất vang, bất giác không kìm được cảm thán: “Cây đàn này... thật là một cây đàn tốt!”

Thanh Thu chỉ mỉm cười, đương nhiên là đàn tốt, nếu không đã chẳng ở bên cạnh nàng tới tận bây giờ. Thỉnh thoảng nàng nghĩ người là người, vật là vật, không thể vì cây đàn do người đó tặng mà vứt nó đi, mấy năm nay nàng đã quen có nó ở cạnh bầu bạn, người tặng nàng đàn là ai, đã không còn quan trọng nữa.

“Tiểu thư muốn nghe gì?” Nàng cảm thấy có chút thương hại Huống Linh Ngọc, có ý muốn đàn để nàng ta vui vẻ hơn một chút.

Huống Linh Ngọc thoáng đỏ mặt, ngượng ngùng đáp: “Tương tư ý”.

Tương tư ý vốn do một nữ nhạc sư si tình triều đại trước đó viết ra, người yêu đã chết, nàng bèn đem toàn bộ tình cảm chuyển vào tiếng đàn. Do đó người gảy khúc đàn tương tư này phải dồn toàn bộ tình cảm khi đàn, vô cùng phức tạp, nên rất ít người có thể đàn hay được. Nhưng đây là khúc đàn giúp Tuyết Chỉ đại gia thành danh, sau này cùng khúc Lưu Vân kinh động bốn phương. Huống Linh Ngọc học đàn, nên vô cùng sùng bái Tuyết Chỉ, sau nghe kể việc này liền tìm bản nhạc, luyện mấy ngày, nhưng các ngón tay vẫn trúc trắc, không tấu thành điệu, đúng lúc Thanh Thu lại hỏi nàng ta muốn nghe gì, bèn buộc miệng nói Tương tư ý.

Nói xong Huống Linh Ngọc mới thấy không ổn, Thanh Thu chỉ là một trù nương, chưa chắc đã biết khúc đàn này, như thế cố ý làm khó tỷ ấy, đang định sửa lời, Thanh Thu đã cười đáp: “Nhất định sẽ không phụ Tương tư ý”.

Dứt lời Thanh Thu đặt đàn xuống, chỉnh lại y phục, ngồi tĩnh tâm, rồi nhẹ nhàng đặt tay vào vị trí, ống tay áo màu trắng trượt khỏi cổ tay, để lộ cánh tay trắng như tuyết. Huống Linh Ngọc thấy nàng ngồi xuống rồi làm động tác như thế, thì biết là người trong nghề, thấp thoáng phong cách của đại gia, hoá ra Thanh Thu chính là bạn đồng hành, bất giác trong lòng thấy như gặp được tri kỷ. Khi Thanh Thu bắt đầu đàn, nàng ta càng thêm kinh ngạc.

Nhạc phổ của Tương tư ý Linh Ngọc đã tìm về hơn tháng nay, nhưng vẫn chưa kịp nhớ hết các nốt nhạc. Từ nhỏ học đàn tới nay đã mười năm, sư phụ dạy đàn nói nàng có tố chất, nhưng khúc Tương tư ý này khiến nàng có một nỗi buồn trước nay chưa từng thấy, Tuyết Chỉ đại gia kia thành danh cũng rất có lý. Nhưng Thanh Thu ngồi trước mặt nàng đây chỉ là một đầu bếp lại gảy rất hay, thì ra kỹ thuật chơi đàn mà Linh Ngọc luôn tự hào với mọi người không bằng một trù nương?

Khúc nhạc tấu xong, Tiểu Liên vỗ tay liên tục “Thanh Thu tỷ tỷ đàn hay quá!”.

Lâu rồi Thanh Thu không đàn khúc nhạc này, đàn xong đầu ngón tay vẫn còn hơi đau, nếu để sư phụ nghe thấy, nhất định sẽ trách phạt nàng. Bởi vì khúc nhạc vừa rồi nàng đàn mà chẳng có tâm ý, chỉ có thủ pháp. Tương tư ư? Đây là thứ nàng đã sớm vứt bỏ từ lâu, hôm nay đàn, chỉ vì muốn Linh Ngọc tiểu thư vui mà thôi.

“Linh Ngọc tiểu thư, nô tỳ vẫn còn kém cỏi lắm.”

“Đàn rất hay, ta học nhiều năm, mà không bằng tỷ, haizz...” Huống Linh Ngọc còn một câu chưa nói, đây chính là sư phụ nàng chưa chắc đã bằng được Thanh Thu.

“Tiểu thư quá khen, chẳng qua nô tỳ chỉ đàn cho hết thời gian, chỉ bằng Linh Ngọc tiểu thư đàn cho nô tỳ và Tiểu Liên nghe một khúc, được không?” Trước kia trong vương phủ, chỉ có một mình Huống Linh Ngọc chơi đàn, nhưng nàng chưa từng được nghe, lâu rồi không tiếp xúc luận bàn với người khác, Thanh Thu bỗng thấy tò mò.

“Tiểu thư nhà muội đàn rất hay, Thanh Thu tỷ, tỷ nghe thì biết.”

“Tiểu Liên!” Huống Linh Ngọc đỏ mặt, Tiểu Liên không biết, nhưng Linh Ngọc biết rõ khả năng của mình kém xa Thanh Thu. Nhìn Lục Ý một lúc, nàng ta không gảy được đàn, mà đỏ mặt thành tâm muốn thỉnh giáo Thanh Thu: “Thanh Thu, tỷ có thể dạy ta đàn không?”

Lời vừa thốt ra, Thanh Thu và Tiểu Liên ngẩn người. Thanh Thu cười khan mấy tiếng: “Linh Ngọc tiểu thư khách sáo rồi, Thanh Thu sao dám?”

Huống Linh Ngọc lại hỏi nàng, “Ta nghe phong cách của khúc nhạc, hình như là trường phái Xuân Thuỷ, giống của Tuyết Chỉ đại gia, Thanh Thu tỷ cũng thuộc trường phái Xuân Thuỷ ư? Bản Tương tư ý vừa rồi, là khúc nhạc khiến Tuyết Chỉ đại gia thành danh, ta cảm thấy cho dù nàng ấy đàn, cũng chưa chắc hay bằng tỷ”.

“Không dám, không dám, hồi nhỏ gia cảnh nhà nô tỳ cũng khá, từng học mấy năm, sau gia cảnh sa sút mới phải vào vương phủ làm đầu bếp, nên có được gọi trường phái gì đâu.” Thanh Thu thầm than, vốn tưởng Huống Linh Ngọc là một tiểu thư chưa từng ra khỏi khuê phòng, nào ngờ nghe đàn lại nhận ra được trường phái Xuân Thuỷ, cũng coi như cao thủ.

“Thật đáng tiếc, đôi tay này của tỷ vừa nhìn đã biết không phải dùng làm đầu bếp, chỉ bằng ngày mai ta sẽ nói với biểu ca, cử tỷ tới chỗ ta, được không?” Linh Ngọc thật sự muốn Thanh Thu ở với mình, chuẩn bị lấy dung khí đi gặp Vệ Minh nói chuyện.

Ai ngờ Thanh Thu lắc đầu: “E là không được, Thanh Thu mặc dù không bán thân, nhưng bây giờ là kẻ mang tội, được thể tử sắp xếp đến đây, lúc nào rồi đi còn chưa biết”.

Tiểu Liên ghé sát tai tiểu thư nói thầm một lúc, Huống Linh Ngọc mới hiểu, bắt giác thở dài. Nhìn vẻ mặt buồn bã của nàng ta, Thanh Thu cười nói: “Được Linh Ngọc tiểu thư xem trọng, Thanh Thu vô cùng cảm kích. Dù gì trong phủ cũng nhàn rồi, chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau, đình Yên Ba này khá yên tĩnh, Thanh Thu nguyện tới chơi đàn cùng tiểu thư”.

Đêm đến, Thanh Thu còn chưa ngủ, Hồng Ngọc vội vàng chạy vào phòng, kéo nàng đi gặp thế tử, vừa đi vừa nói: “Nhanh lên chút, thế tử vừa về phủ đã tìm tỷ”.

Mới nói được vào câu đã đến trước cửa thư phòng, Thanh Thu nhìn mấy vị sát thần ngoài cửa, trong lòng có chút sợ hãi. Chưa kịp hỏi rõ vì sao thế tử lại gọi mình đến, Hồng Ngọc đã quay người bỏ đi, nàng đành tới gõ cửa. Tay còn chưa kịp chạm vào cửa, một thanh trường đao chắn ngay trước mặt khiến nàng sợ hãi lùi ba bước, run rẩy nói: “Ta là Thanh Thu, thế tử gọi ta tới”.

Vị đại hán đó thu đao khoanh tay đứng im, mắt nhìn thẳng phía trước, không nhìn nàng thêm cái nào nữa. Vệ Minh ngồi trong phòng thấy động, lên tiếng: “Vào đi”.

Nàng đẩy cửa bước vào, ánh đèn trần ngập căn phòng, Vệ Minh uể oải dựa lưng vào ghế, đôi mắt như cười như không nhìn nàng tiến lại gần hành lễ. Hắn đợi nàng đứng dậy, một lúc lâu sau cũng không nói gì, cứ nhìn nàng chăm chăm khiến Thanh Thu lung túng, chẳng có nơi nào để trốn, đành bạo gan hỏi: “Thế tử gọi Thanh Thu đến, chắc hẳn là có việc?”.

“Đương nhiên là việc lớn.” Vệ Minh đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, quan sát nàng thật kỹ. Nữ tử Nam Vu hai mươi tuổi chưa kết hôn quả thật rất hiếm. Có điều càng tiến về phía đất Bắc, thì phong tục này càng không được người ta coi trọng nữa, mấy năm nay không về Việt Đô, hẳn hoàn toàn quên mất tục lệ này. Nhìn dung mạo nàng mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng cũng khá được, chẳng trách Khổng hàn lâm lưu luyến ngày đêm không quên nổi.

Nói tới xem mặt, Vệ Minh liền nhớ đến một câu nói đùa của Tổng Củng, “Thanh Thu nhà huynh, dung mạo không tầm thường chút nào, mà nàng ta lại ở cạnh huynh chỉ bằng huynh cầu thân luôn cho xong, ha ha”.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt nàng xinh như hoa, phần tóc mai hơi rối, nghĩ đến ba từ “cầu thân luân” trái tim Vệ Minh có chút rung động, bất giác phiền muộn, ngữ khí nhẹ bẫng: “Cái gọi là việc lớn chính là chuyện chung thân đại sự của người”.

Nàng thầm nghĩ, không biết chuyện chung thân đại sự của mình có gì phải nói, huống hồ lại còn nói với hân.

Lẽ nào là Khổng Lương Niên? Hay là hai vị phu nhân ở quận vương phủ đã nói gì? Trong lòng thầm ảo não nàng đáp: “Thế tử bận rộn ngày đêm, còn nhớ tới việc chung thân đại sự của nô tỳ, Thanh Thu không dám”.

Hân chậm chậm đi quanh phòng, vừa đi vừa nói: “Người có biết Khổng hàn lâm mấy lần gửi thiệp cho ta muốn xin cầu kiến không?”

Quả nhiên là y, Thanh Thu chau mày đáp: “Thanh Thu không biết”.

“Thật không ngờ, người và Khổng hàn lâm mới chỉ gặp mặt một lần, hân đã để tâm đến người như vậy, còn cầu xin thừa tướng phu nhân tới quận vương phủ nói đỡ. Ban đầu ta vốn không hiểu, nhưng giờ dưới ánh đèn, quả nhiên nhìn người đẹp hơn nhiều...” Hân kéo dài giọng, lời nói đầy ẩn ý, đôi đồng tử đen láy như mắt quạ có phần nóng rực.

Nhắc đến Khổng hàn lâm, Thanh Thu có chút bối rối, nhưng Vệ Minh càng nói càng cổ quái, chỉ còn biết mở trừng mắt nhìn hân như không hiểu vì sao. Hân đang khen nàng ư? Thanh Thu bất giác thấy phiền não, nàng là người vụng ăn vụng nói, không giỏi việc đối đáp, lẽ nào nàng cũng nên khen lại hân vài câu? Thế tử không phải là người thích đùa cợt, thường ngày rất giữ khoảng cách với đám a hoàn, tối nay lại không giống, lẽ nào vừa rồi mới là bộ mặt thật của thế tử? Trong lòng Thanh Thu cảnh giác, khẽ lùi về phía sau một bước.

Cũng may hân nhanh chóng trở lại bình thường, lại đi tới sau bàn, khẽ ho một tiếng: “Nghe nói hôm nay người cùng Linh Ngọc bàn luận trao đổi kỹ thuật chơi đàn? Thế cũng tốt, từ sau khi Linh Ngọc chuyển tới đây, ta vẫn chưa có thời gian đến thăm muội ấy, tiểu cô nương này chỉ thích chơi đàn, hai người ở cùng nhau, cũng có thể giúp muội ấy bớt buồn”.

Trái tim vừa được giải thoát của Thanh Thu lại bắt đầu căng thẳng, việc nàng gặp Linh Ngọc tiểu thư ở đình Yên Ba, hoàn toàn không ai biết, sao hân lại biết? Nàng hồ nghi ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của Vệ Minh, nhớ tới việc hân từng nghi ngờ mình có quan hệ với Bắc Vu, chắc chắn hân đã cho người theo dõi mọi hành động của nàng. Thế này là vì sao, nàng quen Tuyết Chỉ, nhưng như vậy cũng không có nghĩa rằng nàng có liên quan gì tới Bắc Vu, đưa nàng đến phủ thế tử, nhất định là vì muốn dễ dàng giám sát nàng hơn.

Trong lòng không vui, nàng lại rầu rĩ đáp: “Thanh Thu rảnh rồi không có việc gì làm, có thể giúp Linh Ngọc tiểu thư đỡ buồn cũng tốt”.

Vệ Minh biết trong lòng nàng hiểu, cố ý giải thích sai ý nàng, nói: “Người chê mình tài năng xuất chúng nhưng ít đất dùng? Yên tâm, tiền công vẫn trả như trước, ngoài tiền công của quản gia được giữ nguyên ra, tăng thêm một phần nữa, người thấy thế nào?”.

Tốt nhất là như thế, nếu không chẳng phải nàng thành làm không công. Mặc kệ việc hân giám sát hoặc nghi ngờ nàng, cây ngay không sợ chết đứng, nàng sợ hân chắc? Hai lần lương, cũng coi như trong họa gặp phúc, Thanh Thu vui sướng, khẽ nói: “Đa tạ thế tử”.

“Chỉ đa tạ thôi không đủ, ngày mai hãy làm cho ta ít điểm tâm, tên gì nhỉ, gọi là Tương tư ý.” Vệ Minh cũng vừa nghĩ ra, vì nhìn thấy sự vui mừng trong mắt nàng khi nghe nói được nhận gấp đôi tiền công. Hân cảm thấy thú vị nên mới cố ý nói như vậy, còn bồi thêm một câu: “Nhớ kỹ, phải để ta nếm thấy vị của tương tư”.

Điểm tâm dễ làm, nhưng hình như những lời hân nói có gì đó hơi bất thường, tại sao lại nhấn mạnh hai từ “tương tư”. Tối muộn thế này, nam nữ ở chung một phòng, còn nói gì mà tương tư không tương tư, khiến người ta nghe được sẽ hiểu lầm. Nhưng không thể nói rõ, nàng đành gật đầu mà trong lòng đầy thắc mắc. Thanh Thu vừa cáo lui vừa nghĩ, vị của tương tư là ngọt hay chua hay trong ngọt có chua?

Khi nàng chuẩn bị ra khỏi cửa, Vệ Minh đột nhiên đi theo, kéo tay nàng lại, cúi xuống thì thầm bên tai nàng rất mập mờ: “Còn nhớ người đã từng nói muốn tìm một phu quân như ta không? Ta lúc nào cũng nhớ đấy...”.

Cảm giác quá thân mật ấy khiến Thanh Thu rùng mình, vội rút tay về, quay người bỏ chạy, lao thẳng về phòng, khiến Hồng Ngọc sợ hãi hét ầm lên, thì ra nàng ta đang thay y phục.

Hồng Ngọc túm chặt cổ áo hỏi: “Muốn chết à, sao lại chạy xộc vào như thế, khiến muội sợ hãi lạc mất ba phần hồn rồi”.

“Á, tỷ không biết...” Nàng đặt tay ở ngực ngồi xuống, uống liền mấy chén trà mới bình tĩnh lại, thở hắt ra không ngừng. Thế tử sao vậy, vừa mới nói rằng, tăng tiền công cho nàng, sao đột nhiên lại cầm tay nàng, đây là muốn khinh bạc nàng sao? Nàng ghét nhìn bàn tay phải của mình, do dự không biết có nên đi rửa hay không.

Hồng Ngọc ngồi bên cạnh thờ ơ quan sát, tự trải đệm rồi chui vào chăn, thấy nàng vẫn ngồi ngây ra đấy, bèn hỏi: “Thế tử sờ tay tỷ?”.

Thanh Thu đối mặt với câu hỏi đó của Hồng Ngọc thì không biết phải nói gì, tại sao nàng ta hỏi chuyện này mà lại thần nhiên vậy, như thể đây là chuyện hết sức bình thường.

“Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, có lẽ cũng chẳng làm được gì.” Hồng Ngọc khẽ lắc đầu, giống như tiếc thay cho nàng: “Tỷ phải nắm lấy cơ hội, để người giữ tỷ lại qua đêm!”.

Cuối cùng thì Thanh Thu đã hiểu ra, nhìn Hồng Ngọc như nhìn kẻ điên: “Tỷ nghe không nhầm đấy chứ, muội...”

“Tỷ cho rằng thế tử đòi đưa tỷ theo có ý gì, không phải tưởng không có tỷ thì thế tử không ăn nổi cơm đấy chứ. Chúng ta làm thân a hoàn, kẻ nào mà chẳng mong cơ hội như thế rơi vào mình, nếu thành, sẽ không còn phải sống đời a hoàn nữa.”

Thấy nàng không nói gì, Hồng Ngọc lại tiếp: “Nhân vật như thế tử, bọn nha đầu trong thượng phòng ai cũng nghĩ cách để được lọt vào mắt người, ngậm đầu đá nhau sút đầu mề trán, còn tỷ lại dễ dàng có được, thật đúng là cái số”.

Thanh Thu chưa từng nói chuyện nhiều với Hồng Ngọc, những a hoàn mà nàng từng gặp, đa phần đều giống như Lục Châu, chỉ muốn tìm cách trèo lên giường của chủ nhân, một bước lên trời. Những ngày sống chung với Hồng Ngọc, có thể bắt được câu nói nào hay câu ấy, cũng may Hồng Ngọc là người ít nói, cũng không giống Lục Châu thích gây thị phi, nên mọi việc đều suôn sẻ.

Nhưng tối nay... người nào người nấy đều có chút bất thường.

Nàng nói một cách khó khăn: “Tỷ không phải...”

“Phải, tỷ không phải là a hoàn, sao muội có thể quên được rằng tỷ không giống bọn muội.” Hồng Ngọc nói với vẻ khinh miệt, “Không phải bán thân thì sao, chẳng phải vẫn ngoan ngoãn tuân theo quy tắc trong vương phủ, chẳng phải vẫn bị người ta sắp xếp hay sao?”.

Cùng là người nhưng số phận khác nhau, Hồng Ngọc năm nay đã mười bảy tuổi, nàng ta phải đợi chủ nhân chỉ hôn inh. Linh Ngọc tiểu thư là họ hàng của quận vương phi, cũng thôi không nói, nhưng cô gái trước mặt khiến nàng ta càng ngưỡng mộ. Mặc dù đã hai mươi hai, là một bà cô già, nhưng cuộc sống tốt gấp trăm nghìn lần nàng ta, được tự do là nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này của Hồng Ngọc.

Không ngờ Hồng Ngọc lại có suy nghĩ ấy, thực ra nàng ta nói không sai, hiện giờ Thanh Thu cũng phải ăn, phải ngủ theo quy tắc nghiêm ngặt của vương phủ, còn phải theo thế tử tới đây. Nàng định thanh minh nhưng Hồng Ngọc đã nằm xuống, quay mặt vào tường, quay lưng về phía nàng.

Theo thói đời, phải làm thế nào mới được? Thanh Thu bất lực cũng đi nghỉ, nàng còn phải nghĩ xem làm món điểm tâm kia thế nào. Tương tư ý, tương tư ý, vị tương tư thấm vào xương vào cốt, mấy năm trước khi Tuyết Chỉ cần cù khổ luyện khúc nhạc này, nàng đang làm gì? Cười nói trong rừng đào, cười nói vui vẻ cùng nam tử khuôn mặt giờ đã trở nên mơ hồ trong ký ức của nàng, thiếu niên không biết mùi vị ưu sầu ấy, lúc nào cũng ôm mộng có thể tới bạc đầu...

Mấy ngày liền Thanh Thu không gặp thể tử, món điểm tâm nàng vất óc suy nghĩ làm ra để lâu đã biến vị, gió thu lạnh, khiến lòng người cũng lạnh. Nàng có thể khẳng định, tới đó thể tử chẳng qua chỉ là nhất thời nảy sinh ý muốn trêu đùa nàng mà thôi. Thật uổng công nàng để tâm mất mấy ngày, lo lắng không thôi, trong lòng thầm nghĩ nếu thể tử có yêu cầu quá đáng, nàng sẽ phải làm thế nào mới ổn? Cảm giác bị người khác thờ ơ thật không dễ chịu, giống như trái tim vốn bình tĩnh nhưng bị người ta cố ý trêu cũng phải phập phồng, thế mà người đó lại biến mất.

Thanh Thu nghĩ món điểm tâm tương tự ý này cũng coi như hết nước hết cái rồi, nàng không thể tự làm, bèn bảo nhà bếp làm một ít bánh đậu xanh loại ngọt tới phát ngấy. Đảm bảo ăn xong cái đầu tiên không muốn nghĩ đến cái thứ hai nữa, nhưng chỉ thể thôi thì lại quá đơn giản, nàng còn sai đầu bếp nhét vào trong mỗi chiếc bánh đậu xanh một tờ giấy có ghi dòng chữ. Tưởng tư tương tư dục tả tương tư, tương tư lệ tích tương tư tự[1], hoặc là: Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư...[2]

[1] Nghĩa là: Nghĩ tương tư muốn viết ý tương tư, lệ tương tư rơi xuống chữ tương tư.

[2] Nghĩa là: Bình sinh vốn không biết tương tư, vừa học cách biết tương tư, liền mắc bệnh tương tư.

Mỗi một câu đều có từ tương tư, hàm ý rõ ràng. Chỉ có điều khi được đưa đến bàn thể tử thì đã là ba ngày sau rồi, hẳn căn bản không đọc được.

“Thanh Thu, tỷ đang nghĩ gì thế?” Từ khi biết Thanh Thu biết chơi đàn, chỉ cần trời không mưa, ngày nào Huống Linh Ngọc cũng kéo nàng cùng chơi đàn, chỉ mới mấy ngày, mà hai người đã rất thân thiết. Hôm nay, Thanh Thu có chút lơ đãng, đến chơi đàn cũng nhằm vài âm, Linh Ngọc rất tò mò về quá khứ trước kia của Thanh Thu, nên lập tức hỏi: “Tỷ đang nhớ ai sao?”

Thanh Thu tâm trạng hỗn loạn, nghiêm túc hỏi nàng ta: “Thanh Thu trông giống đang nhớ ai đó ư?”

“Đúng, nói cho ta biết, tỷ đang nhớ ai?” Sau khi thân thiết, Huống Linh Ngọc mới bộc lộ một chút hoạt bát của nữ tử mười bảy tuổi. Nàng ta thường hỏi những chuyện liên quan tới phần son, hoặc những chuyện bí mật giữa nữ nhi với nhau, cũng tiết lộ rằng mình từng rất muốn tới khu phố nào nhiệt nhất của Việt Đô dạo một vòng, nàng ta lớn thế này rồi, mà chưa từng được tới đó.

Thanh Thu nhìn Linh Ngọc, bèn nhớ đến tiểu thư Vi Vi của nhị phu nhân, hai người bọn họ đều cho nàng cảm giác non nớt không sao dùng lời diễn tả được. Muốn đưa nàng ta ra ngoài dạo chơi, nhưng lại sợ trách nhiệm, nàng đành kể lại những gì mình từng thấy, từng nghe cho nàng ta hay, chỉ thể thôi mà cũng khiến Linh Ngọc nghe rất chăm chú.

Nhưng nàng đang nhớ tới ai cơ?

Nàng thành thật đáp: “Nô tỳ chẳng có ai để nhớ cả, sớm đã được đính hôn, nhưng khi ấy còn quá nhỏ. Sau này chàng tử trận, qua vài năm nô tỳ đã quên rất nhiều việc, muốn gả đi lại cần chẳng ai cầu thân, Linh Ngọc tiểu thư thấy nô tỳ có thể thăm không?”

“Không, Thanh Thu, tỷ là người tốt, nhất định sẽ lấy được chồng thôi.”

“Tốt hay không chẳng liên quan gì tới việc thành thân, Linh Ngọc tiểu thư, còn tiểu thư, có người trong lòng chưa?”

“Ta không biết...” Nàng ta có phần trầm lắng, “Không ngại phải nói với tỷ rằng, cô mẫu đưa ta đến đây, chính là muốn gả ta cho biểu ca. Nhưng ta và biểu ca còn không thân bằng với tỷ thì làm sao gả được cho huynh ấy đây? Bình thường đến người để nói chuyện ta cũng chẳng có, Tiểu Liên lại là người không có chủ kiến, Thanh Thu tỷ bảo ta phải làm sao?”

Thanh Thu vội vàng xoa tay: “Đừng hỏi nô tỳ, nô tỳ là người không có chủ kiến nhất, bình sinh không có chí lớn, chỉ là...”

Lời còn chưa nói xong, Huống Linh Ngọc đã cười: “Ta biết, ý nguyện lớn nhất của tỷ là mở phường đậu phụ, sau đó sống như thế cả đời, phải không?”

Những lời này, Thanh Thu chưa nói một trăm lần, cũng nói tám mươi lần, đến Tiểu Liên cũng thuộc lòng. Mấy hôm nay nàng đã nghĩ rồi, việc gả chồng có vội cũng không được, trong phủ thể tử chẳng có ai trông chỉnh tề một chút cả, suốt ngày chỉ ở đây, xuất giá là một việc bất khả kháng. Tuổi thì ngày một lớn,

nàng đang nghiêm túc suy nghĩ đến việc xem mình có nên tới quán trà của nương tử họ Triệu kia không, có thể bà ta vẫn giữ Thiếu Đông thường nhuộm vải cho nàng.

Tiểu Liên mang ít điểm tâm tới, đây là điểm tâm do Thanh Thu dạy cô bé. Nàng không thể tự làm, nên giao hết cho Tiểu Liên, chỉ vài ngày đã làm rất giống. Khuôn mặt Tiểu Liên thoáng cười ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, đặt điểm tâm lên bàn, rồi che miệng cười.

Thanh Thu trêu: “Tiểu Liên, món điểm tâm mặc dù tên tương tự, nhưng mặt muối có cần tràn ngập ý tương tự như thế không hả?”

Tiểu Liên không chịu: “Thanh Thu tỷ tỷ, thế mà tỷ cũng dám nói ra, chỗ điểm tâm này chẳng phải là bánh đậu xanh ư, sao lại có kiểu tên như thế, thật xấu hổ chết mất”.

Nàng cũng không muốn đặt tên lung tung, nhưng Mãn giang hồng lần trước khiến nàng có chút run sợ. Vì vậy, mỗi lần nghĩ công thức món ăn cho thể tử, nàng đều cố gắng nghĩ một cách bình thường nhất, chỉ bảo đầu bếp thay đổi chút ít trên thực đơn vốn có mà thôi. Nhớ tới ánh mắt nóng bỏng của Vệ Minh tới hôm ấy, nói muốn ăn thứ điểm tâm có tương tự ý, trước khi nàng rời đi còn sờ tay nàng, khiến Thanh Thu sợ hãi run rẩy. Về phòng lại nghe thấy “ý tốt” của Hồng Ngọc, cả đêm mất ngủ, nàng nghĩ đi nghĩ lại, bánh đậu xanh là thứ dễ giải nhiệt, làm cho thể tử ăn hạ hỏa cũng tốt.

Huống Linh Ngọc lại rất thích ăn món này, nữ nhi thích nhất là ăn đồ ngọt, nghe thấy vậy bèn nói: “Tên này nghe rất tao nhã, ngọt vào tận trong tim, sao lại nói tương tự là khổ. Thanh Thu, món tương tự của tỷ rất ngọt”.

Thanh Thu cười ngắt, “Nô tỳ chẳng qua vì đối phó thể tử thôi, Linh Ngọc tiểu thư học nhiều biết rộng, mới nghĩ ra cách nói tao nhã như thế chứ”.

“Đây là món thể tử đặt? Thanh Thu tỷ tỷ, có phải thể tử có trung nhân rồi phải không?” Tiểu Liên lo lắng hỏi.

Huống Linh Ngọc đang cầm bánh ăn cũng khựng lại, rốt cuộc chuyện có liên quan tới việc chung thân của nàng ta, nói không quan tâm là giả.

“Tiểu nha đầu, lo gì chứ, ăn điểm tâm đi.” Nàng không thể kể lại chuyện tối hôm đó cho hai người này nghe, không khiến người ta hiểu lầm mới là lạ.

“Xi, muội không lo, vừa rồi ở thiện phòng xin mời chút lửa, muội nghe có người nói Khổng hàn lâm tới thăm thể tử phủ chúng ta, tỷ nói xem ai mới phải lo đây?”

“Ồ, Tiểu Liên, mới chỉ vài ngày, muội đã một câu phủ thể tử chúng ta, hai câu phủ thể tử chúng ta rồi, sau này tiểu thư nhà muội và thể tử thành thân, rồi cũng đến lượt muội xuất giá, nói cho tỷ tỷ nghe xem, có ý trung nhân chưa?”

Miệng thì trêu chọc Tiểu Liên không ngớt, nhưng trong lòng nàng đã bắt đầu thầm chửi rửa, Khổng Lương Niên đáng chết, rốt cuộc y có ý đồ gì?

Mặc dù đã vào thu, nhưng khuôn mặt như ngọc của Khổng Lương Niên vẫn thoáng ửng hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi, dưới ánh mắt chăm chú của Hiền Bình thể tử, y không ngẩng đầu lên được. Rõ ràng thể tử mặt mày tươi cười, thân thiết vô cùng, nhưng sao y cứ có cảm giác ánh mắt ấy rất khác lạ. Vị thể tử này không giống những vương công tử đệ trong kinh thành dựa bóng tổ tiên để sống, đích thân ra sa trường, một trận thành danh. Nhìn thì nho nhã hào hoa, khí chất cao quý, nhưng thực sự vị thể tử này lại sát khí ngùn ngụt, hoặc nói cách khác là không giống với những văn nhân như y.

Vệ Minh vừa ra ngoài về, thân mặc trường bào màu sắc hoa lệ còn chưa kịp thay, đặt chén trà xuống nhàn nhã hỏi: “Khổng hàn lâm muốn gặp Thanh Thu? Vì sao?”

Khổng Lương Niên thầm nghĩ Tổng công tử và thể tử quan hệ tốt, sao hắn có thể không biết? Bất giác y nghĩ đến thái độ tránh né của quận vương phủ, người đầu tiên là quận vương phi, giờ lại không chịu lên tiếng. Đến thừa tướng phụ nhân cho người tới tìm, quận vương phi cũng chỉ nói Thanh Thu phạm lỗi, sớm bị đuổi ra khỏi phủ rồi. Y nghe ngóng được Thanh Thu vào phủ thể tử, mấy lần cầu kiến nhưng lại bị từ chối.

Lòng không vui nhưng cũng không để đối đầu với thế tử, y đành đáp: “Tại hạ và Thanh Thu sau lần gặp đầu tiên trong phủ, nhưng nhớ đã lâu, mong có thể gặp lại nàng, mong thế tử tác thành”.

“Ồ? Khổng hàn lâm là anh tài của triều đình, mà lại vừa mất người trong phủ của ta, thật khiến người khác bất ngờ. Chỉ là Thanh Thu thân phận đặc biệt, nàng ta không phải một nô tỳ bình thường, huynh muốn gặp nàng, vẫn phải đợi nàng đồng ý mới được.”

Mồ hôi trên trán Khổng Lương Niên càng nhiều, thế tử nói vậy là tỏ rõ ý không muốn cho hai người họ gặp nhau, vì nguyên nhân gì? Lẽ nào...

Bên này y suy nghĩ, bên kia Vệ Minh cũng neho mắt quan sát đối phương, kể ra thì Khổng Lương Niên với Thanh Thu cũng rất xứng đôi, tuổi tác phù hợp, tướng mạo phù hợp, tại sao không tác thành cho y?

Thanh Thu vội vàng chạy về phía trước, trên đường đi nàng hỏi xem mấy nha đầu nơi thế tử tiếp khách ở chỗ nào. Lúc ấy nàng mới biết hôm nay thế tử về sớm, Khổng hàn lâm lại vừa đúng lúc tới của cầu kiến. Đường đường là một tài tử đứng ngoài cửa phủ, thực sự có chút khó coi, hai người gặp nhau, thế tử đành phải mời y vào.

Khi Thanh Thu tới Diệu Nhiên đường, nơi đó đã chẳng còn ai.

Chuyện này là thế nào? Trong lòng nàng đầy nghi hoặc, vốn định gặp Khổng Lương Niên hỏi cho rõ xem rốt cuộc y định thế nào, không ngờ căn phòng trống không, chẳng phải thế tử đang gặp Khổng Lương Niên ở Diệu Nhiên đường ư? Nàng không chịu từ bỏ, thò người nhòm vào cửa sổ, đúng là không có ai. Lúc ấy đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng mình xuất hiện một người, thân hình cao lớn, bộ dạng uy nghiêm đáng sợ, lưng đeo đao, một trong những hộ vệ theo sát thế tử hằng ngày. Hắn ta nhiều năm theo thế tử ngoài biên ải chinh chiến, ánh mắt sắc lẹm, dường như đang nhìn một tên do thám tới thám thính doanh trại của mình, nhìn tới mức nàng thấy bối rối. Thanh Thu vội vòng qua hắn ta quay về, người đó đột nhiên mở miệng: “Đứng lại! Thế tử lệnh cho ngươi lập tức tới thư phòng!”

Nói rồi đi lên phía trước nàng dẫn đường, hắn ta đi nhanh như một cơn gió, Thanh Thu đành chạy theo hắn ta, vừa chạy vừa nghĩ: Thế tử và Khổng Lương Niên nói mãi, nói mãi cuối cùng phải đối địa điểm sao?

Nàng chạy hồng hộc tới thư phòng, vừa vào cửa đã nói không ra hơi: “Tham kiến thế tử”.

Phòng đầy gió mát, chỉ có Vệ Minh ngồi phía sau bàn, hắn tựa vào ghế, để tư thế ngồi của bản thân dễ chịu hơn một chút: “Chẳng qua chỉ là tên Khổng hàn lâm tới, quản gia Thanh Thu có cần chạy gấp vậy không? Mau ngồi xuống nghỉ đi”.

Hắn khách khí chỉ vào chiếc trường kỷ mời nàng ngồi, nàng lại không dám ngồi, trong thư phòng không có ai, chỉ có thế tử và nàng, Khổng Lương Niên đi đâu rồi?

“Đừng tìm nữa, Khổng hàn lâm đã cáo từ, ở đây chỉ có người và ta thôi.”

Nàng có chút thất vọng, khẽ “ồ” một tiếng, nhưng lại khiến thế tử không vui, trên khuôn mặt hắn bắt đầu xuất hiện những nét cười nhạt, vờ vô tình hỏi: “Sao, chẳng qua mới chỉ gặp Khổng hàn lâm một lần, quản gia Thanh Thu đã muốn rời phủ làm đôi uyên ương tung cánh bay cùng hắn rồi?”

Nói đi đâu vậy? Thanh Thu đáp: “Bẩm thế tử, không có chuyện đó, Khổng hàn lâm...”

Chuyện nàng và Khổng Lương Niên có quen biết từ trước không ai biết, cũng không muốn nói cho người khác nghe. Nàng chỉ nghi ngờ thái độ lần trước của y, giống như đang che giấu điều gì đấy, lẽ nào y kiên quyết thành hôn với nàng là vì có lý do? Cho dù không có lý do, cho dù y thật sự thích nàng và muốn thành thân với nàng, nàng cũng sẽ không đồng ý.

“Hắn rất tốt, anh tài trong triều, trung thần trong mắt thiên tử, tài tử trong miệng vạn dân, nhân vật như thế lẳng lặng đứng ngoài cửa phủ ta, chỉ vì muốn gặp ngươi một lần. Quản gia Thanh Thu, người thật khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác rồi đấy.” Nói mãi, nói mãi, trong lòng Vệ Minh càng lúc càng cổ quái, vừa rồi trong Diệu Nhiên đường, hắn đã sai người gọi Thanh Thu ngay trước mặt Khổng Lương Niên. Thực ra hắn đã nháy mắt, đám người hầu bên vờ chạy đi rồi quay về bẩm báo Thanh Thu không muốn gặp, rồi hắn đuổi khéo Khổng Lương Niên về. Vô tình, hắn đã tự coi Thanh Thu là người của mình, có điều cũng phải,

nàng là người hấn giành được từ một câu nói, giờ đây trong phủ thế tử hấn là người to nhất, nàng chẳng phải là người của hấn sao? Lẽ nào chủ ý đó, hấn không thể thay nàng quyết định?

Nghĩ thông rồi, Vệ Minh yên tâm cho người gọi Thanh Thu đến, muốn xem xem “người của mình” kia có suy nghĩ thế nào.

Thanh Thu bần khoản, luận về tài năng thế tử chẳng kém cạnh gì, luận ân sủng của thiên tử lẫn sự coi trọng của triều đình, chắc chắn thế tử chiếm ưu thế, nhưng sao nàng nghe thấy có ý gì đó trong lời thế tử? Nhưng nàng lại nghĩ thế tử là một nam tử vĩ đại công trạng cao ngất, cần gì so đo với một hàn lâm nhỏ nhoi, chắc là gần đây số lần Khổng Lương Niên xuất hiện quá nhiều, khiến trong lòng hấn không vui.

Nàng suy nghĩ, rồi đáp: “Được Khổng hàn lâm yêu mến, khiến Thanh Thu sợ hãi, nhưng Thanh Thu thật không xứng với y, việc này... nhờ thế tử nói lại với y rằng, sau này y đừng đến nữa”.

“Thật sao?”

Thanh Thu vội vàng gật đầu, đây không phải quận vương phủ, cũng không bị quận vương phi ép. Nếu như vị thế tử trước mắt nàng đây không có thiện cảm với Khổng Lương Niên, hấn có thể giúp nàng gạt phẳng mối hôn sự này, thì bớt phiền phức biết bao.

Vệ Minh nghịch nghịch cái chặn giấy bằng ngọc, nhớ ra một việc, nói: “Mấy hôm nữa trong phủ có khách từ Bắc Vu đến, cũng lâu rồi ta chưa được ăn đồ ăn phương Bắc, nên rất nhớ không biết quản gia Thanh Thu có muốn làm mấy món không”.

Nàng từ chối theo trực giác, “Bắc Vu? Thế tử Thanh Thu đã không còn là quản gia gì nữa, người chỉ có thể gọi là Thanh Thu, đừng thêm hai từ quản gia vào, được không?”

“Ừm, cũng được.” Hấn đột nhiên trở nên dịu dàng, vô cùng mờ ám gọi một tiếng: “Thanh Thu...”

Nàng lập tức khựng lại như muốn ngừng thở, hồng rồi, thế tử lại thế rồi, lần trước hấn nắm tay nàng, lần này không biết định làm gì. Nàng càng tỏ ra cung kính thêm vài phần: “Có Thanh Thu ở đây, thế tử, nếu đầu bếp của thiện phòng sợ không nấu được món ăn của Bắc Vu, hay là tới hôm đó, mời người bên ngoài vào giúp?”.

Hấn cảm thấy thú vị, bất giác cười khê: “Nghe nói Thanh Thu tay nghề xuất chúng những món đã được ăn qua, đều có thể làm giống tương đối, thậm chí còn ngon hơn cả món gốc. Nếu đã có bản lĩnh đó, bao giờ có thời gian ta mời người tới Nguyệt Trung Thiên một chuyến, nếm thử các món ăn của Bắc Vu, về phủ làm cho ta ăn, thế nào?”

Nguyệt Trung Thiên là một tửu lầu, món ăn Nam Vu tinh tế, Bắc Vu nặng về vị, người bình thường đến Nguyệt Trung Thiên, đa phần gọi những món đặc sắc như thịt hầm bột rán, ba không dính[3]... Những món đùi dê nướng, sườn dê sốt của cực địa Bắc Vu, những món ăn nổi tiếng có mùi vị của sa mạc thì rất đắt. Vệ Minh từ trước tới nay vẫn không thích những món ăn chế biến qua loa, nhưng xa biên ải lâu ngày, đối với những món thường xuyên ăn trong sáu năm qua, thỉnh thoảng hấn vẫn nhớ nhung.

[3] Món ăn được làm từ bột trứng, đường trộn đều rồi chiên lên. Món ăn này không dính đĩa, không dính thìa, không dính răng nên được gọi là “ba không dính”.

Thanh Thu chỉ mong thế tử sớm tha cho nàng đi, nên không có ý kiến nào khác.

Vệ Minh nhìn nàng đi xa dần, thấy trên bàn có một đĩa điểm tâm, từng miếng bánh đậu xanh màu xanh mượt như ngọc, xếp gọn gàng trong đĩa, nhìn thấy đẹp mắt. Lúc này hấn mới nhớ ra mấy hôm trước có lệnh cho Thanh Thu làm một món điểm tâm, món điểm tâm đó còn phải mang tương tự ý, có lẽ chính là món này. Vệ Minh nhón lấy một chiếc, cầm trong tay nhìn một lúc, miếng bánh trong suốt như ngọc phỉ thúy, trông rất tinh tế khiến người ta không nỡ bỏ vào miệng. Cuối cùng hấn cũng cắn một miếng rồi từ từ nhai, ngọt tới mức chau mày: Đây chẳng qua là một miếng bánh đậu xanh bình thường, không liên quan gì tới hai từ tương tự cả. Đang do dự xem có nên gọi nàng quay lại không, thì miếng thứ hai hấn cắn ra một mẩu giấy, trên đó viết hàng chữ nhỏ: Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Vệ Minh dùng hai ngón tay vo chặt tờ giấy, có chút khóc không nổi cười cũng chẳng xong, còn tưởng ăn ra thứ gì, hoá ra là thứ này. Một lời thổ lộ trắng trợn như thế, không giống những gì nàng đầu bếp nhỏ đó vẫn

làm, trừ phi nàng ta hoàn toàn không để tâm, dùng cách này để đối phó hắn. Hừ, chỉ nhét vào một mẩu giấy, thì trở thành thứ điểm tâm có vị tương tự ư? Hắn lập tức bừa đôi những chiếc bánh đậu xanh còn lại ra, quả nhiên như dự đoán, mỗi một miếng bánh đều có một mẩu giấy nhỏ, toàn là những câu thơ có liên quan tới tương tự. Từng câu, từng câu bộc lộ hết ý tương tự, ngập tràn trong đầu hắn, bất giác khiến người ta suy nghĩ miên man, có lẽ Thanh Thu là người đa tình?

Không thể, không thể, nhìn bộ dạng của nàng tối hôm ấy chẳng qua hắn chỉ cầm tay một chút, đã sợ tới mức hồn bay phách lạc, đối mặt với những lời trêu chọc của hắn, nàng vừa xấu hổ vừa căng thẳng, không thể là giả. Nhất định là gần đây hắn bận đối phó với đám quan khách đến từ Bắc Vu, thiếu đi những hành động phong hoa tuyết nguyệt[4], nên mới có hiểu lầm này, đúng rồi, nhất định là thế.

[4] Phong hoa tuyết nguyệt: Vốn là bốn đối tượng thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp của thiên nhiên trong thơ ca thời xưa. Sau này “Phong hoa tuyết nguyệt” được mở rộng nghĩa, ý chỉ tình cảm nam nữ, khung cảnh, hành động lãng mạn.

7. Q.1 - Chương 7: Kiểm Tra Tài Nghệ Nấu Bếp

Khi gió thu hiu hiu thổi, đoàn sứ giả Bắc Vu sau một cuộc hành trình dài, cuối cùng cũng đã đặt chân tới thành Việt Đô. Hai nước giao chiến mấy chục năm, đại chiến tiểu chiến khiến thương vong vô số, khó khăn lắm Bắc Vu mới chịu thua, mang theo vàng bạc tới Nam Vu để đàm phán hoà bình, khiến kinh thành Việt Đô một phen chấn động. Hoàng đế Nam Vu rất coi trọng nghi thức đón sứ giả lần này, sai người tới nơi cách kinh thành mười dặm để nghênh tiếp.

Vệ Minh hoàn toàn không muốn ra mặt chào hỏi đám người đến từ Bắc Vu lần này, bởi vì hắn biết trong lòng người Bắc Vu, thế tử Vệ Minh là một sát thần. Đây là uy danh được tạo dựng sau trận chiến ở núi Vọng Xuyên, máu chảy thành sông không phải là điều hắn muốn, nhưng nền hoà bình hiện nay lại bắt đầu từ cuộc ác chiến ấy. Hoàng thượng cố đẩy hắn ra trong lần đàm phán này, có thể là vì muốn nhắc nhở những kẻ đến đàm phán từ Bắc Vu kia rằng: Trận này Nam Vu thắng, đàm phán hoà bình chẳng qua chỉ là sự khoan dung của thiên tử, nguyện vì thái bình thiên hạ mà tận tâm tận lực, nếu cuộc đàm phán không thành, thì lại tiếp tục đánh.

Vì vậy trong tiệc tẩy trần dành cho đoàn sứ giả Bắc Vu, Vệ Minh liên tục chạm cốc với những người đến từ phương ấy. Trong lúc vui vẻ uống rượu, hắn vẫn cảm nhận những ánh mắt oán hận bắn lên người mình. Ám sát là thủ đoạn giao chiến mà hai nước xưa nay vẫn thường dùng, cái đầu của Vệ Minh bây giờ ở Bắc Vu đáng giá ngàn vàng. Những cái đó hắn hoàn toàn không để tâm, mà chỉ vô cùng tò mò về chủ nhân Thiên phủ cùng đến kinh thành với đoàn sứ giả để đón Tuyết Chỉ đại gia kia. Chủ nhân các đời của Thiên phủ đều mang họ Ninh, người trước mắt hắn đây tên Ninh Tư Bình, làm chủ Thiên phủ hơn ba năm rồi. Y cùng đi với người Bắc Vu nhưng lại tự có đoàn riêng, sau khi vào thành Việt Đô thì tách ra, cư trú trong Tư Thu viện nơi Tuyết Chỉ đại gia ở.

Ở phủ thế tử, đình Yên Ba, mấy ngày nay Thanh Thu và Linh Ngọc từ trao đổi bàn luận kỹ thuật chơi đàn, cho tới nói chuyện phiếm thường ngày. Dần dần biến một thực nữ khuê các khí chất thanh khiết lập tức mắc bệnh ưa buồn chuyện, cũng không thể trách được nàng, sống ở một nơi như thiện phòng suốt hai năm liền, chỉ có mỗi thú vui này thôi. Trước kia chỉ là ngồi nghe, nhưng giờ rời khỏi thiện phòng, nàng đành dựa vào trí nhớ của mình kể lại những chuyện mình từng nghe cho người khác. Linh Ngọc tiểu thư chẳng hiểu gì, chỉ nghe qua cho xong, cũng hiểu rằng chuyện thư sinh cùng tiểu thư con nhà danh giá bỏ nhà ra đi hoàn toàn không phải vì tình yêu, Hằng Nga lên mặt trăng là vì ngưỡng mộ bản lĩnh của Ngọc đế. Tóm lại, những đề tài của Thanh Thu đã hoàn toàn lật đổ thứ tình cảm trong suốt mười bảy năm nàng ta dành cho những tài tử giai nhân, thậm chí còn muốn một ngày không ra xa sẽ ra phố đi dạo với Thanh Thu.

Dụng ý của quận vương phi khi bố trí Huống Linh Ngọc tới đây ở, trong phủ cũng có lời đồn, vị chủ nhân tương lai có thể trở thành chủ mẫu của thế tử phủ. Hôm nay Linh Ngọc tiểu thư nói đương lúc quế phát thanh phong cúc đối sương[1] rất thích hợp để ăn cua, thiện phòng lập tức dâng ngay mấy con cua được hấp vô cùng thơm ngon lên. Ngày mai Linh Ngọc tiểu thư nói không muốn ăn những thứ quá ngấy, thiện phòng bèn dâng lên những loại trái cây hợp mùa vụ nhất. Chỉ là người khác đều không biết, mấy thứ

ấy hầu như rơi vào bụng Thanh Thu cả, nàng còn vừa ăn vừa kén chọn, chê cái này không tươi, chê cái kia không hợp khẩu vị.

[1] Câu cuối trong bài Bàng giảng vịnh (Vịnh cua) trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần. Dịch nghĩa: Quế vườn và gió, cúc cười cợt sương (do nhóm Vũ Bội Hoàng dịch).

Huống Linh Ngọc nhìn thấy, có chút buồn cười, lẽ nào người này nấu ăn thành nghiện rồi hay sao? Rõ ràng Thanh Thu thông văn lý, giỏi cầm hoạ, nhưng nữ tử này cứ như không biết tới ưu điểm của mình mà lại ở trong quận vương phủ sống lặng lẽ qua ngày. Nếu như Linh Ngọc có được kỹ thuật chơi đàn giỏi như Thanh Thu, thì chắc chắn đã nổi danh, nhưng Thanh Thu hình như chỉ nghĩ tới việc bao giờ được rời khỏi phủ mà thôi.

“Nếu Thanh Thu muốn tới thiện phòng thi triển tài nghệ, thì cứ đi đi, năm ngoái món cua hấp hoa cúc mà tỷ đưa tới phòng ta thật sự rất ngon, đến giờ ta vẫn còn nhớ.”

“Đúng thế, Thanh Thu tỷ tỷ, thiện phòng đưa tới cả một con cua nguyên, muội sợ không dám xuống tay nữa, năm nay tỷ làm lại món ấy lần nữa đi.”

Nàng tỷ cầm xuống dây đàn lắc đầu quây quây, vội vàng lên tiếng: “Thanh Thu rất muốn, nhưng quận vương phi có lệnh, nô tỳ không được vào bếp, muội nói như thế, khiến nô tỳ lại càng muốn vào.”

Hiếm khi thấy Linh Ngọc tiểu thư cổ vũ như thế, bình thường nàng thoái thác rằng không có tâm trí đâu, giờ không cần làm nữa, thì tay chân lại bắt đầu ngứa ngáy.

“Muốn vào bếp thì vào, đây không phải quận vương phủ, mẫu thân cũng không quản tới tận đây đâu, ta cho phép.”

Người nói là Vệ Minh. Trên bàn đàm phán hần ngồi nghe đám quan viên kia tranh đi chấp lại từng chút, từng chút một đã ba ngày rồi, e rằng nước trà hăng ngày hần uống cũng đủ để tưới cả một khoảng ruộng. Đàm phán chính là nỗ lực, phải từ từ mới có kết quả, hần thấy bực mình vì những chuyện nhỏ nhặt mà bọn họ cứ đôi co mãi không phân thắng bại, không ngờ những việc đưa ra đàm phán lại rườm rà thế. Hôm nay Vệ Minh không còn đủ kiên nhẫn để nghe tiếp nữa, hần bỏ về phủ, nghĩ đám người từ Bắc Vu tới kia chắc cũng không muốn nhìn thấy mình.

Huống Linh Ngọc ngượng ngùng đứng dậy nhún người thỉnh an, được hần đỡ lấy: “Linh Ngọc không cần đa lễ, muội đến đây đã lâu mà ta chưa có thời gian đến trò chuyện cùng muội, gần đây ta rất bận, hy vọng muội không trách”.

“Linh Ngọc không dám, biểu ca là trụ cột của nước nhà, bận rộn lo quốc gia đại sự là việc nên làm.” Huống Linh Ngọc lí nhí, nói năng thận trọng cứ như sợ mình đối đáp như vậy là không thoả đáng.

Thanh Thu thấy ê hết cả răng, kiểu đối thoại như thế... chắc chỉ có hai người bọn họ mới nói ra được.

Tiểu Liên vẻ mặt kích động, hai mắt tràn ngập kỳ vọng, kỳ vọng ngày vui giữa tiểu thư nhà mình và thế tử sẽ nhanh đến. Đường như chỉ cần nhìn thấy đôi nam nữ này là Tiểu Liên đã vô cùng thoả mãn rồi, còn tưởng tượng luôn tới cảnh họ thành thân. Thanh Thu dùng tay khua khua trước mặt cô bé, gọi cô bé tỉnh lại, kéo Tiểu Liên lùi về phía sau, định nhường lại đình Yên Ba cho hai vị này.

Vệ Minh buông một câu khiến nàng phải đứng sững lại: “Thanh Thu, người định đi đâu?”

“Thế tử, chẳng phải người bảo nô tỳ vào bếp ư, nô tỳ đi cùng Tiểu Liên để giúp cô bé một tay.”

“Ta bảo người muốn vào bếp thì cứ vào, chứ có bảo vào ngay bây giờ đâu, còn nhớ cái hẹn mấy hôm trước không?” Giọng điệu của hần bỗng trở nên nhẹ nhàng: “Hôm nay vừa hay ta có thời gian, người đi rồi, ta đi cùng ai đây?”.

“Chuyện này... Linh Ngọc tiểu thư cũng ở đây, chi bằng nô tỳ nhờ phúc của tiểu thư, đi theo cũng được.”

Nàng có thể kéo Linh Ngọc vào việc này không? Linh Ngọc tiểu thư và thế tử rất ít có cơ hội tiếp xúc với nhau, nếu hai người họ sớm thành thân, thế tử sẽ nghiêm túc hơn.

Huống Linh Ngọc và Vệ Minh gặp nhau không nhiều, mỗi lần gặp hần, nàng ta đều rất giữ lễ, biểu ca, Linh Ngọc, dùng cơm chưa? Khoẻ không? Toàn là những đoạn đối thoại nhạt nhẽo chẳng có gì đặc biệt. Mỗi

lần ở cạnh Vệ Minh, Linh Ngọc đều thấy căng thẳng kỳ lạ, trái tim đập thành thịch rất nhanh, nàng ta cho rằng đây chính là sự rung động khiến trái tim thường đập rộn rã giống như trong kịch thường nói. Nhưng khi bình tĩnh thì lại cảm giác không giống như vậy, nữ nhi da mặt mỏng, nàng ta sao dám nói với thế tử những lời xấu hổ như thế, đành chôn giấu thắc mắc trong lòng.

Hôm nay khi gặp biểu ca, Linh Ngọc lại như thế, sau khi hành lễ đáp lời thế tử xong thì chẳng nghĩ ra chuyện gì để nói nữa, lòng đang thầm lo lắng, nghe biểu ca và Thanh Thu nói chuyện, nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm. Thì ra Thanh Thu muốn đưa Tiểu Liên cùng đi, để nàng ta và biểu ca được ở riêng với nhau, thế sao được? Huống Linh Ngọc trong lúc bối rối không nghe rõ hai người bọn họ nói gì, đã đi tới cạnh Tiểu Liên, nói với Vệ Minh: “Biểu ca, nếu huynh có việc, để muội cùng Tiểu Liên về phòng trước”.

“Đợi một lát.” Khi nàng ta quay đầu lại, Vệ Minh chỉ cây đàn trên bàn đá, nói: “Sao quên mang đàn về thế? Đừng vội”.

Huống Linh Ngọc suyết chút nữa thì không dám ngẩng đầu lên, đẩy Tiểu Liên tới thu đàn, Thanh Thu cũng muốn đi tới chỗ cây đàn của mình, nên vội vàng bước theo Tiểu Liên ra đó. Thu đàn xong, Vệ Minh nói: “Linh Ngọc, muội về thay y phục, tối nay chúng ta không dùng cơm trong phủ, tới Nguyệt Trung Thiên ăn món phương Bắc”.

Huống Linh Ngọc vừa mừng vừa lo, mừng vì cuối cùng cũng được ra ngoài, lo vì đi cùng với biểu ca, chỉ mong tối nay đừng xảy ra chuyện gì khó xử.

Đợi nàng ta và Tiểu Liên đi xa, Vệ Minh theo sau Thanh Thu quay về. Nàng ôm chặt cây đàn đi rất nhanh, hần cũng đi nhanh, nàng đi chậm, hần cũng đi chậm, cuối cùng nàng dừng lại đứng sang một bên: “Mời thế tử đi trước”.

Vệ Minh cũng đứng lại, kinh ngạc: “Mời đi đâu? Chẳng phải đến rồi ư?”.

Nàng ngẩng đầu nhìn, Hồng Ngọc và một đại gia hoàn đang vừa cười vừa nói đi về phía này, từ xa thấy thế tử, vội vàng tới thỉnh an. Nha đầu kia còn dùng mắt liếc nàng, cho tới khi Vệ Minh nói muốn về phòng thay y phục, đại a hoàn đó mới đi theo hần.

Hồng Ngọc nhìn thấy ánh mắt vui cười của chủ nhân nhà mình này giờ chỉ chăm chăm nhìn Thanh Thu, thầm thở dài, hỏi: “Không ngờ hôm nay thế tử lại về sớm thế, không biết tối nay người muốn ăn gì?”

Thanh Thu nhớ Hồng Ngọc từng nói mấy câu như giữ ngủ lại qua đêm. Có lẽ trong mắt người khác, nàng và thế tử đã làm những việc mờ ám nên không thể cho người khác biết, nên bất đắc dĩ đáp: “Thế tử muốn cùng Linh Ngọc tiểu thư ra ngoài dùng cơm, tỷ cũng phải theo hầu”.

Ánh mắt của đại nha đầu vừa rồi dường như đang quan sát đánh giá nàng, có phải cô ta đang nghĩ một đại nương như nàng làm sao xứng với thế tử không? Chỉ thấy Hồng Ngọc điềm tĩnh đáp lại: “Biết rồi, muội đi bảo họ chuẩn bị xe, Linh Ngọc tiểu thư lần đầu ra khỏi phủ, ngồi xe sẽ êm hơn”.

Rốt cuộc là vị quân gia này suy nghĩ vẫn vô cùng chu đáo. Thanh Thu gật đầu liên tục, xe ngựa vẫn tốt hơn kiệu nhiều, ít nhất thì nàng và Tiểu Liên cũng không cần phải chạy theo họ suốt dọc đường. Hai người đi về hai hướng khác nhau, chưa đi được vài bước Hồng Ngọc đã gọi giật nàng lại: “Thanh Thu, nếu ra ngoài, thay y phục rồi hãy đi”.

Nàng không phải tiểu thư cành vàng lá ngọc, cần gì phải tuân thủ quy tắc ấy. Nhưng về phòng đặt Lục Ý xuống mới biết, trên váy của nàng có mấy vết bẩn nhìn rất rõ, có lẽ đã quệt vào đâu đó khi ngồi ăn uống ở đình Yên Ba rồi. Dù sao cũng ra ngoài, nàng nên thay một bộ đồ mới, mấy hôm trước khi vết thương của nàng đã lành, dì Lưu Hoa tốt bụng nói rằng bôi bồ cũng không thể lại được, nàng gầy đi nhiều. Dì vội vàng may vài bộ mới vừa vóc dáng hiện tại của nàng, hôm nay nàng mới mặc lần đầu, hình như, hơi chật...

Đứng trước gương ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng Thanh Thu cũng có thể khẳng định một việc, phủ thế tử nuôi người quá mát tay, đặc biệt nuôi theo kiểu cả ngày chẳng phải làm gì như thế này. Nàng đang nghĩ xem có nên thay bộ đồ khác hay không, thì thế tử đã cho người đến giục, nàng đành vội vội vàng vàng đi tới trước cửa. Thật ra trời vẫn còn sớm, ở đình Yên Ba nàng ăn luôn miếng nên chẳng thấy đói. Nhưng lần đi tới Nguyệt Trung Thiên này là nhiệm vụ, đành hy vọng tới khi ấy nàng có thể ăn được mà thôi.

Trong phòng, đám tùy tùng chuẩn bị ra ngoài và đợi thế tử đã đợi sẵn, còn cả mấy người trông rất cao lớn, Thanh Thu sớm đã để ý thấy những người từ biên ải trở về kia chưa bao giờ rời thế tử một bước, một đội tổng cộng có mười hai người, thay phiên nhau túc trực đi đâu cũng cứ theo vài người. Không phải chỉ mình nàng sợ, mà đám a hoàn trong phủ không kẻ nào là không sợ, dường như đều tìm cách đi vòng để tránh. Nàng đứng từ xa nhìn, không dám tiến lên phía trước, sau khi Tiểu Liên và Huống Linh Ngọc tới, Thanh Thu mới dám đi đến, cùng hai người họ vào xe.

Trong xe khá rộng rãi, Huống Linh Ngọc nghiêng người ngồi xuống ghế mềm, Tiểu Liên và Thanh Thu bèn co gối ngồi thẳng xuống sàn xe, cũng rất thoải mái. Tiểu Liên khẽ nói: “Thế tử đi ăn cơm mà cũng mang theo những người ấy, muội sợ chết đi được”.

Gần đây không được đi đâu, Thanh Thu hơi buồn, lần này ra ngoài lại là buổi tối, bất giác có chút hào hứng. Tâm trạng vui vẻ, nên nàng kéo tay Tiểu Liên cười nói: “Tiểu Liên đừng sợ, có tỷ bảo vệ muội rồi”.

Nói xong Thanh Thu mới nhận ra mình đã bắt chước giọng điệu không chút nghiêm túc của thế tử, vội vàng buông tay. Tiểu Liên đỏ bừng mặt: “Tiểu thư, Thanh Thu tỷ tỷ xấu quá!”.

Rõ ràng là Huống Linh Ngọc trang điểm rất kỹ càng, mặt hoa da phấn, tóc vấn cao đeo ngọc bội, đẹp tới mức không giống người thật. Nhưng nàng ta nhìn như có vẻ không tập trung lắm, tay túm chặt váy không buông. Có trời mới biết đây là lần đầu tiên nàng ta khỏi phủ vào buổi tối, lại còn đi cùng biểu ca, tâm trạng hỗn loạn, Linh Ngọc chỉ hận không thể nhảy xuống xe chạy về phòng.

Thanh Thu vén hờ rèm lên nhìn ra bên ngoài, đúng lúc thế tử đi ra. Vệ Minh đã thay một bộ trang phục khác, anh tuấn như ngọc thụ lâm phong, khiến mặt Tiểu Liên ửng hồng. Cô bé giơ tay kéo rèm xuống không dám nhìn, mãi hồi lâu chẳng ngừng đầu lên, Thanh Thu định trêu vài câu nhưng cuối cùng đành kiềm chế lại.

Chỉ nghe thấy hình như thế tử hỏi các nàng đã đến chưa, sau đó là một loạt âm thanh nhảy lên ngựa. Xe bắt đầu chậm chậm chuyển bánh, trong tiếng vó ngựa lộc cộc, bọn họ bắt đầu xuất phát đi về hướng Nguyệt Trung Thiên.

Nguyệt Trung Thiên là một toà lầu cao ba tầng, là tửu lầu chuyên làm các món ăn món ăn Bắc Vu trong kinh thành Việt Đô. Tửu lầu này đã có lịch sử hơn hai, ba mươi năm nay rồi. Trong đó đại đường tầng một chỉ tiếp đón bách tính thường dân. Phòng tầng hai chỉ dành cho những người bỏ ra ít nhất là mười lượng, mười lượng bạc đủ để một gia đình bình thường sống trong một thời gian rất dài. Thế cũng chẳng có gì thái quá, Việt Đô là đất thiên tử, nên các hộ giàu có rất nhiều, vẫn có thể chấp nhận được giá tiền này. Đắt nhất là tầng ba, tối thiểu phải bỏ ra cả trăm lượng, nghe nói có mấy gian phòng được người ta bao dài hạn. Đứng từ trên cao nhìn ra, có thể nhìn thấy nóc nhà của toàn thành, nếu có thể mời được bằng hữu thân quen lên đó một lần, sẽ vô cùng khí thế.

Xe ngựa lắc lư chạy trên con đường rải đá xanh, Thanh Thu hai tay khoanh trước ngực, chống cằm lên đầu gối, im lặng suy nghĩ. Chỉ có điều nàng đột nhiên nghĩ đến việc mình tới Nguyệt Trung Thiên là để đánh cắp công thức, sau đó làm cho đám khách đến từ Bắc Vu trong phủ thế tử. Từ đó Thanh Thu lại nghĩ đến Thiên phủ của Bắc Vu, ngay sau đấy khuôn mặt Tuyết Chỉ hiện ra trước mắt nàng. Trong lúc mơ hồ nghĩ đến rất nhiều chuyện cũ, nàng lại thở dài, quả nhiên người chưa già trái tim đã già trước. Lấy đâu ra nhiều chuyện cũ như thế để nghĩ, sáu năm trước chẳng qua bọn họ chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Tranh cãi không chịu nhường cũng chỉ là chuyện của những đứa trẻ con. Giờ tuổi đã lớn, nàng cảm thấy sự xa lạ đó trong sự xa cách sáu năm qua tạo ra, nếu có duyên tái ngộ, nàng sẽ thành tâm thành ý chúc mừng nàng ta.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, thì ra đã đến Nguyệt Trung Thiên.

Thanh Thu nhảy xuống xe, cùng Tiểu Liên đỡ Huống Linh Ngọc xuống, còn chưa tới trước cửa lầu, đã người thấy mùi thơm nức mũi của thức ăn.

Ngày ngắn đêm dài, lúc đi trời còn sáng, giờ đã sẩm tối, toà tửu lầu ba tầng ngay bên đường. Từ trên xuống dưới treo hai hàng đèn lồng, lẳng lẽ toả ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, khiến xung quanh đều nhuộm đỏ. Trước cửa đại đường người ra kẻ vào tấp nập, có thể thấy việc làm ăn ở đây rất thịnh. Cửa chính của Nguyệt Trung Thiên là loại cửa gỗ sáu cánh được chạm khắc tinh xảo, nhìn rất khí thế. Phía trên treo một tấm hoành phi theo lối cổ xưa, “Nguyệt Trung Thiên”, ba chữ viết như rồng bay phượng múa, rõ ràng là

được viết bởi một học giả nổi tiếng. Càng không cần phải nói tới cách bài trí của tử lâu này, cửa sổ rộng buông rèm xanh, không chỗ nào là không thể hiện khí thế độc nhất vô nhị của tử lâu, quả nhiên không hổ là tử lâu đệ nhất trong thành.

Huống Linh Ngọc khẽ ngửi hương thơm được gió đưa tới, lên tiếng tán dương: “Thơm quá”.

Thanh Thu gật đầu phụ họa: “Đúng là thơm thật, vốn không thấy dói, ngửi thấy mùi thịt thể này, đột nhiên nô tỳ lại thấy thèm”.

Huống Linh Ngọc che miệng cười: “Ta muốn nói tới mùi thơm của hai cây quế trước cửa, thì ra hoa quế ở đây nở sớm như vậy. Cây quế trong phủ chúng ta còn chưa nở, là mùi hoa chứ không phải mùi thịt”.

Quả nhiên, nàng là người phàm tục. Thế tử xuống ngựa đi lên phía trước, tiểu nhị của Nguyệt Trung Thiên chạy tới đón khách, đưa xe ngựa ra phía sau. Vệ Minh hình như nghe thấy mấy người bọn nàng nói chuyện, quay đầu lại nhìn một cái rồi cười, thấy mặt Thanh Thu thoáng ửng đỏ.

Bốn phía tử lâu đều thấp đèn có khăn voan che quanh, lúc này đã tới giờ cơm, từ bên ngoài nhìn vào, phòng lớn ở tầng một đã ngồi kín người. Thị vệ đến trước sắp xếp từ lâu, nên chỉ một lát sau có hai tiểu nhị cung kính đi tới mời các vị khách quý lên phòng đặt ở tầng ba.

Mấy người bọn họ đi thẳng lên tầng ba, trong Nguyệt Trung Thiên này đến thăm trải cầu thang cũng dùng màu đỏ. Tiểu Liên đỡ Linh Ngọc đi lên, đây là lần đầu tiên họ lên cao như vậy, trong lòng khó tránh khỏi căng thẳng. Đến tầng hai, vòng tới đầu kia tiếp tục đi lên trên, lúc này họ không còn nghe thấy âm thanh huyền ảo bên dưới nữa, ngược lại hình như còn có tiếng đàn sáo.

Tầng ba trông càng hoa lệ hơn, tử lâu không được xây trên khoảng đất rộng, nên chỉ có thể xây được ba tầng. Hơn nữa lại bỏ công ra ngăn thành những phòng riêng, tổng cộng chỉ có bốn năm phòng. Nhưng như thế cũng có thể khiến Vệ Minh gặp phải người quen. Từ trong căn phòng Tiểu Hoa đối diện chỗ mấy người bọn họ đang đứng, một nam tử áo gấm vén rèm bước ra, nhìn bọn họ rồi vui mừng nói: “Vệ huynh, sao hôm nay huynh lại rảnh rồi thế này?”

Thì ra là Tống Cửng, con trai thừa tướng mà Thanh Thu từng gặp hai lần.

Hắn nhận ngay ra Thanh Thu, chỉ vào nàng nói: “Sao ngươi cũng đến đây?”.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của hắn, Thanh Thu nhún người một cách đầy miễn cưỡng: “Bái kiến Tống công tử”.

Vệ Minh đã nghe nói về việc hai người bọn họ quen biết nhau như thế nào, mỉm cười đáp: “Thì ra là Tống hiền đệ, bận rộn mấy ngày nay rồi, cũng phải nghỉ ngơi chứ”.

Vệ Minh là thế tử, đi đến đâu cũng gặp người có địa vị tôn quý, Tống Cửng và hắn qua lại rất tốt, hai người có thể gọi là khá thân thiết. Thanh Thu thấy Tống Cửng vẫn cầm một chiếc quạt phe phẩy đầy vẻ phong lưu, rồi để ý thấy hình trên cánh quạt đã sửa thành mấy cảnh trúc dài. Nàng bất giác thấy buồn cười, trời đã vào thu rồi, hắn không sợ lạnh sao. Chỉ nghe thấy người kia với cái tật đánh chết không thừa, cất tiếng chế nhạo nàng: “Đẹp lắm, không trang điểm đã giống mỹ nhân, trang điểm vào lại càng giống mỹ nhân”.

Thanh Thu tự vẫn thấy mình lớn tuổi hơn Tống Cửng, thân phận lại không giống, nên không tiếp lời. Nàng tránh sang một bên, để lộ chủ tử Huống Linh Ngọc đứng trên cầu thang phía sau. Tống Cửng phe phẩy quạt cười rất gian tà, đảo mắt nhìn sang Huống Linh Ngọc, vừa nhìn tim đã đập thành thịch. Hắn chưa từng gặp nữ tử nào ngây thơ trong sáng nhường ấy, trông nàng ta có một cảm giác không dính bụi trần, liền hỏi: “Vị này là?”.

Vệ Minh hết nhìn biểu muội của mình lại quay sang nhìn hiền đệ, không biết tại sao nét mặt thoáng cười: “Đây là biểu muội Linh Ngọc của ta, trước kia hiền đệ đã từng gặp một lần ở quận vương phủ, có điều khi ấy Linh Ngọc vẫn còn nhỏ”.

Tống Cửng từ lâu đã biết trong quận vương phủ có một người họ hàng sống từ nhỏ, vốn cứ tưởng đây là một tiểu nha đầu ốm yếu, không ngờ dung mạo lại xinh đẹp như vậy. Bình thường hắn rất thích cười đùa, không hiểu tại sao, nhìn thấy nụ cười ngượng ngập của Huống Linh Ngọc, Tống Cửng bèn thu lại ý định cợt nhả của mình, bất giác đi theo đám Vệ Minh vào một căn phòng khác, nghiêm túc chào hỏi giai nhân.

Vốn nữ tử chưa xuất giá trong nội phủ không nên tùy tiện gặp nam nhân, nhưng Vệ Minh và Tổng Cửn có mối giao hảo từ xưa, tình như huynh đệ, cũng không để ý mấy thứ lễ tiết ấy. Hơn nữa, theo quy tắc thì Thanh Thu không được ngồi dùng cơm cùng bàn với thể tử, nhưng lát nữa việc ngồi cùng bàn là chắc chắn. Mà nàng còn phải nếm thật nhiều món ăn, để chuyển đi này không vô ích.

Tối nay Tổng Cửn là khách được mời tới Nguyệt Trung Thiên dùng bữa, phòng bên cạnh còn rất nhiều người đang đợi, nhưng lúc này hắn lại mặc kệ tất cả ngồi lì ở đây không đi.

Hắn không đi, Thanh Thu và Tiểu Liên đành than số khổ đứng hầu một bên, Vệ Minh khê ho, nói: “Hiền đệ, đệ không về bên đó nói lại với chủ tiệc một tiếng sao”.

“Không cần, vốn chẳng có chuyện gì to tát cả, chẳng qua chỉ là mấy tên con nhà quan, tranh nhau nói mấy chuyện vô nghĩa, nhằm chán lảm, nhằm chán lảm.” Hắn nói như thể hắn không phải con cháu danh gia vọng tộc, Vệ Minh bất lực, cất tiếng: “Thanh Thu, hôm nay không có người ngoài, người và Tiểu Liên cùng ngồi luôn đi”.

Thanh Thu sớm đã không đứng thêm được nữa, miệng vừa “vâng” một tiếng lập tức ngồi xuống. Tiểu Liên không ngờ mình được ngồi, nên do dự hồi lâu, phải tới khi Thanh Thu kéo tay cô bé mới dám ngồi.

Tiểu nhị vội vàng dâng trà thơm, lại bày bát đĩa, đồ dùng đều bằng bạc, đĩa làm bằng ngọc, xa hoa như thế thật hiếm thấy. Vệ Minh trước kia đã từng đến Nguyệt Trung Thiên, sáu năm mới về, sự phô trương ở đây ngày một lớn, cảnh này hắn đã thấy nhiều. Tổng Cửn cũng là khách quen, Huống Linh Ngọc lần đầu mới tới, nhìn mọi thứ cái gì cũng mới mẻ. Nàng ta sớm đã nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Tổng Cửn, trong lòng có chút bất an, lại có chút ngượng ngùng, cả chút bực bội nữa. Nàng ta ít khi gặp người ngoài, có thể nói là không gặp bao giờ, tối nay nếu không phải biểu ca mời, Linh Ngọc cũng sẽ không ra ngoài. Người này lại dám nhìn mình suông sã trước mặt biểu ca, thật đúng là cực kỳ vô lễ. Bất lực Huống Linh Ngọc đành phải nghiêng mặt né tránh, không nhìn thẳng vào Tổng Cửn.

Vệ Minh chủ ý muốn để Thanh Thu biết thêm nhiều công thức món ăn hơn, nên bảo tiểu nhị đọc thật chậm lại, gọi rất nhiều món. Như vậy vẫn chưa đủ, hắn còn gọi mấy món sườn cừu, cả cừu nướng nguyên con cũng không định bỏ qua. Tổng Cửn vội vàng ngăn lại: “Vệ huynh, phủ thể tử có tiền cũng không nên ăn uống như thế, lẽ nào còn có ai đến nữa?”

Vệ Minh cười, sao đệ biết được những món này không phải chỉ để ăn, mà còn để Thanh Thu thấy nhiều hơn, nghĩ nhiều hơn chứ? Ngay lập tức hắn cười: “Vậy thì bỏ món cuối đây đi vậy”.

Dù bỏ đi món cừu nướng nguyên con thì cũng vẫn quá nhiều. Thanh Thu tối nay mặc quần áo hơi chật, nếu nếm một lượt hết tất cả các món, cho dù mỗi món chỉ một miếng, cũng sẽ có chuyện ngay, ngộ nhỡ no quá bụng chỉ rách áo thì thật quá mất mặt. Nàng lại không thể lấy lý do để không ăn, đành hy vọng tối nay có người ngoài ngồi cùng, sẽ không ai để ý xem nàng ăn bao nhiêu. Trong bữa ăn này không đến lượt nàng và Tiểu Liên lên tiếng, hai người ngồi im, nghe Vệ Minh và Tổng Cửn chuyện trò. Hai phòng bên cạnh thấp thoáng lộ lên những tiếng cụng chén cười đùa, còn có người gọi nhạc sư đàn hát của tửu lầu. Một tửu lầu như Nguyệt Trung Thiên, không có những cô nương tới ca hát, chỉ có cầm sư duyên dáng tao nhã. Tổng Cửn ngồi một lúc, cảm thấy không khí quá trầm, hắn nghĩ mãi cũng không ra cách thu hút sự chú ý của mỹ nhân. Thấy có người chơi đàn, Huống Linh Ngọc lắng tai nghe, Tổng Cửn bèn đề nghị nhạc sư đến tấu một khúc.

Nói tới cầm sư, Vệ Minh cố ý liếc nhìn Thanh Thu một cái, thấy biểu muội hào hứng, bèn gọi người tới. Nó bọc ngăn cản phòng ra làm hai, Huống Linh Ngọc có chút căng thẳng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Có những vị khách không muốn lộ diện hoặc không muốn dùng cơm trước mặt người lạ, tửu lầu này suy nghĩ rất chu đáo. Cách bình phong bằng lụa mỏng, thấp thoáng thấy một cô nương ôm đàn đi vào, tuổi tác hơi cao, toàn thân mặc váy dài, tóc thả hai bên, những lọn tóc đen nhánh thả trước ngực, trông vô cùng quyến rũ. Có thể nhận ra thời trẻ cô nương này rất đẹp, chỉ là mỹ nhân tuổi đã xế chiều, lại còn kiếm sống bằng nghề hết sức mờ ám trong tửu lầu, không khỏi khiến người ta cảm thấy tiếc.

Nhưng cô nương đó lại không có vẻ gì bối rối, có lẽ hằng ngày đã quen với cảnh này, cũng không có ý định chào hỏi rườm rà. Nàng ta ngồi xuống liền bày đàn ra, khê hỏi: “Không biết các vị muốn nghe khúc nào?”.

Đúng lúc ấy những món đã gọi nườm nượp được đưa lên, bày đầy bàn. Cô nương đó vừa nhìn đã biết khách

phân phòng này việc ăn là chính, cùng lắm gọi một người tới chơi đàn cho có, để thể hiện sự tao nhã mà thôi. Nàng ta bèn không đợi khách trả lời, chọn khúc Xuân Giang Hoa Nguyệt mà mình hay tấu, tiếng đàn cổ cầm u tịch, hoà quyện với hương rượu nhàn nhạt. Bên lầu gió hiu hiu khiến rèm cửa lay động, làm trái tim người ta mê mẩn.

Thanh Thu chẳng muốn ăn chút nào, nàng thậm chí còn có cảm giác ghen trong lòng, hoàn toàn vô cảm với những món trước mặt. Nhưng thế tử đang nhìn mình, nàng không thể không cầm đũa lên gấp. Tiểu Liên thì thầm hỏi: “Thanh Thu tỷ tỷ, chúng ta phải ăn thật sao?”.

Khoẻ miệng của Thanh Thu giật giật, rồi lại nhìn mấy người ngồi quanh bàn. Huống Linh Ngọc nghe tiếng đàn mà quên hết những món ngon trước mặt. Còn ánh mắt lẫn trái tim Tống Cung lại đặt hết vào Linh Ngọc, người thật sự ăn lúc này, chỉ có một mình thế tử. Nàng cũng hạ giọng đáp: “Chẳng mấy khi được đến đây, đương nhiên phải ăn chút, yên tâm, ta gấp vội”.

Nàng cố ý phớt lờ tiếng đàn phiền phức đó, nhìn thức ăn trong đĩa mà gấp, còn chưa buông đũa, Tống Cung cuối cùng cũng tìm thấy đề tài để tán gẫu với giai nhân: “Linh Ngọc tiểu thư thích cổ cầm?”.

Huống Linh Ngọc nghe đàn rất nhập tâm, thuận miệng cảm khái: “Thích thì có ích gì, ai cũng có thể chơi hay hơn ta”. Nói rồi Linh Ngọc nhìn Thanh Thu, nàng đang gấp thức ăn một cách hết sức vui vẻ, căn bản chẳng nghe thấy ai nói gì.

“Thì ra Linh Ngọc tiểu thư cũng thích chơi đàn, mấy hôm nữa ta tới quý phủ chơi, mong tiểu thư vui lòng chỉ giáo.”

Nàng ta đáp rất khê, như sợ nói sai: “Không dám”.

Lúc này Vệ Minh mới nói một câu khiến Tống Cung vui mừng: “Hiện đệ còn chưa tới phủ mới của ta, vài hôm nữa trong phủ thế tử sẽ mở tiệc khoản đãi người Bắc Vu, đệ cũng đến đi”.

Tống Cung gật đầu mạnh tới mức muốn rớt xuống đất.

Thanh Thu vừa liên tục gấp thức ăn cho Tiểu Liên, vừa nghe ba người bọn họ nói chuyện. Nghe đến đây thì thấy hơi lạ, lẽ nào thế tử không nhận ra, vị công tử của thừa tướng này say người chứ không say rượu? Chỉ có thể hỏi rằng, thế tử không phải người bình thường, rất độ lượng. Không ngờ Thanh Thu vô tình gấp cho Tiểu Liên nhiều quá, Tiểu Liên lo lắng ngấm ngấm giật ống tay áo nàng dưới gầm bàn, ý bảo đừng thất lễ nữa. Tiểu Liên giật mạnh quá khiến món bánh ngọc trai mà Thanh Thu đang gấp rơi xuống, đúng vào bát canh quế thượng hạng. Nước canh bắn lên lại bay thẳng vào mặt Tống Cung, chen ngang cuộc đối thoại giữa hắn và giai nhân.

Thanh Thu chẳng còn tâm trí đâu mà trách Tiểu Liên, vội vàng cười nói xin lỗi Tống Cung, rồi gọi người mang khăn lên cho hắn lau mặt. Vệ Minh không nhịn được cười, nhưng lại thấy như thế không ổn lắm. Tống Cung là người vô tội nhất, trong lòng tức giận, còn phải thể hiện phong độ trước mặt giai nhân. Tóm lại, chẳng ai chú ý tới tiếng đàn của cô nương ngồi cách tám bình phong kia. Đột nhiên Huống Linh Ngọc “ồ” lên một tiếng, dáng vẻ vô cùng tập trung, thì ra nữ cầm sư đã đổi sang khúc Tương tư ý.

Tiếng đàn vẫn vút không ngớt, cô nương ấy chơi rất nhập tâm, như thể không quan tâm gì tới hoàn cảnh hỗn tạp xung quanh, chỉ đắm chìm trong tiếng đàn do chính mình tấu. Huống Linh Ngọc nghe một lúc, nói: “Đàn hơn ta nhiều”.

Thanh Thu cũng đang chăm chú lắng nghe, đáp: “Đương nhiên, tiểu thư không phải bán nghệ, chơi đàn chẳng qua là trò tiêu khiển, nhưng cô nương ấy phải dựa vào nó để kiếm cơm, đương nhiên bỏ công sức nhiều hơn”.

“Thanh Thu, tỷ muốn nói ta không hề bỏ công sức luyện đàn ư?”

Thanh Thu vội giải thích: “Không phải thế, khúc Tương tư ý này vốn người đàn trong lòng phải có tình, thật lòng nhớ nhung một ai đó mới có thể đàn hay”.

Huống Linh Ngọc nhìn Thanh Thu, có chút không hiểu: “Lần trước rõ ràng tỷ nói mình là kẻ vô tình, tại sao lại đàn hay như thế?”.

Tổng Cửng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người: “Người chẳng qua là một quản gia thiện phòng, biết đàn không?”

Tiểu Liên không kìm được khẽ lên tiếng giải thích cho nàng: “Không phải đâu, Thanh Thu tỷ tỷ đàn rất hay, giờ còn là sư phụ của tiểu thư đây”.

Tổng Cửng vẻ mặt nghi ngờ, Vệ Minh sớm đã nói nàng đầu bếp này không hề đơn giản, nhưng hẳn tưởng Vệ huynh của hắn có ý với người ta nên mới nói vậy, không ngờ là thật.

“Nào, nào, Thanh Thu, chi bằng giờ ngươi tấu một khúc, được không?”

Họ nói hơi to, không biết từ lúc nào, tiếng đàn kia đã dừng lại, dường như đang đợi khách nhân quyết định xem có muốn nghe tiếp hay không. Vệ Minh trầm giọng: “Đừng quấy rối nữa, Thanh Thu hôm nay tới đây là có nhiệm vụ, Thanh Thu, ngươi không muốn ném thử các món ở Nguyệt Trung Thiên à?”

Thanh Thu cũng chẳng còn cách nào từ chối, đành gọi tiểu nhị lên, bảo đọc tên các món ăn. Đọc tên món nào thì ném món ấy, trong lòng ngấm ngấm ghi nhớ tên món ăn và công thức. Tiếng đàn lại cất lên, trong âm thanh u tịch ấy, đôi đũa trong tay nàng không dừng mà miệng mà cũng không nghỉ. Bướu lạc đà chao dầu màu nhũ hồng mọng mỡ, mùi vị tươi mới, coi như nàng chấm món này. Tay gấu hầm mềm thơm, ngon thì ngon, nhưng Nam Vu lại rất hiếm tay gấu, chỉ sợ ngoài Nguyệt Trung Thiên ra, chỉ trong hoàng cung mới có, món ăn này không được rồi. Gân cừu Hạ Hà... Một lúc lâu sau, Thanh Thu phát hiện ra một điều, phàm là những món người Bắc Vu thấy ngon, thì nhất định phải là các bộ phận như chân, móng, cánh, lưng, những thứ này trông không được đẹp mắt cho lắm. Không giống như Nam Vu, món ăn phải cắt thái nhỏ rồi nấu nướng cầu kỳ, càng cầu kỳ càng thơm ngon. Hồng vàng trắng xanh phải hợp cảnh, thêm rượu ngon, đây gọi là hưởng thụ.

Tổng Cửng ghé sát vào người Vệ Minh, cười nói: “Vệ huynh đối với nữ tử này rất đặc biệt. Có phải cảm thấy những lời tiểu đệ nói hôm ấy rất có lý, muốn nàng ta làm người của mình không?”

“Đừng nói vớ vẩn, ta đưa Thanh Thu tới đây là muốn nàng ta ném các món ăn của Bắc Vu, để mấy hôm nữa làm một bàn tiệc rượu đãi đám khách đến từ Bắc Vu.”

“Chẳng trách Khổng huynh một sách của tiểu đệ lại không sao quên được nàng ta... Đúng rồi, việc của Khổng huynh, đệ đã nghe nói. Sau hôm huynh đuổi huynh ấy khỏi phủ thế tử, đệ có gặp mấy lần, thấy huynh ấy cứ buồn bã không vui, chi bằng huynh bỏ thứ yêu thích, tha cho Thanh Thu về với Khổng huynh? Nói gì thì nói huynh ấy cũng là nhân tài, là môn sinh mà cha đệ coi trọng nhất, huynh còn không đồng ý, không khéo huynh ấy tới tìm quận vương bàn bạc ấy chứ.”

Vệ Minh uống cạn chén rượu, chậm chậm đặt chén xuống bàn, đáp: “Thừa tướng thật quá sức yêu chiều Khổng Lương Niên, nhưng Thanh Thu không bán thân cho ai, càng không phải là người của phủ quận vương, chẳng ai ép được nàng ta cả”.

Lòng hắn thâm nghĩ, nếu truy đuổi tới cùng, thì Thanh Thu chỉ có thể là người của phủ thế tử.

Khi Thanh Thu đã ném hết một lượt, chỉ có thể ngồi thẳng mà không dám khom lưng, dựa nhẹ vào ghế mới cảm thấy dễ chịu. Nàng cười khổ: “Bẩm thế tử, nô tỳ no quá rồi, sợ lát nữa phải như thế này chạy về”.

Tiểu Liên mím môi cười đưa cho nàng cốc trà, cũng bị nàng đẩy ra: “Đừng, ta còn uống nữa chắc nôn ra mất”.

Tổng Cửng không tin nàng chỉ ăn một lần mà có thể nấu được, bèn hỏi nàng: “Ngươi có cách rồi?”

“Có thì có, nhưng về phủ phải thử mới được, hơn nữa những nguyên liệu này, chắc phải vào thiện phòng mới làm đủ.” Nàng nghĩ đến việc phải vào thiện phòng, bất giác có chút ngần ngại.

Vệ Minh nghĩ đến việc nàng bị cấm bước vào thiện phòng, cười: “Về phủ, ta nói với Thanh Thu một tiếng, sắp xếp cho ngươi một chỗ ở thiện phòng trong vòng ba ngày, ngươi muốn thử gì thì có thứ gì thì có thứ ấy”.

“Ba ngày?”

“Không sai, chỉ có ba ngày.” Ba ngày sau hắn phải mở tiệc, chủ nhân Thiên phủ Bắc Vu cũng sẽ đến.

Vệ Minh nói nghe thật đơn giản, lẽ nào tưởng nàng là thần tiên, bao nhiêu món như thế, quay về nàng còn phải vừa nghĩ vừa làm, thử đi thử lại, một ngày làm được hai, ba món là khá lắm rồi. Hơn nữa, thiện phòng ở phủ thế tử không phải là nơi yên tĩnh, quán gia ở đó họ Vệ, là nô tài mang họ chủ nhân. Mặc dù lo việc thiện phòng nhưng lại chẳng có tài nghệ nấu nướng, bởi vì y được quận vương phi đích thân chọn tới làm quản gia thiện phòng của phủ thế tử. Y làm việc rất cứng nhắc, thỉnh thoảng Thanh Thư, Hồng Ngọc còn phải để ý tâm tư vị quản gia này, từ lâu y đã bắt mắt việc đầu bếp thiện phòng tới gặp Thanh Thu để bàn bạc công thức của thực đơn. Nàng không muốn tới thiện phòng để nhìn về mặt kẻ đó.

“Quản gia Thanh Thu, tiệc tối của phủ thế tử ta cũng sẽ đến dự, khi ấy ta sẽ xem người làm thế nào.” Tổng Cửng nói với Thanh Thu nhưng lại nhìn Huống Linh Ngọc, nhìn tới mức nàng ta mất tự nhiên. Thanh Thu vội giải vây: “Linh Ngọc tiểu thư, tiểu thư thích món nào, về phủ nô tỳ làm cho tiểu thư ăn”.

Huống Linh Ngọc ăn rất ít, nàng ta chỉ thích nghe đàn, thấy Thanh Thu hỏi, bèn nhìn thức ăn trên bàn, chỉ vào hai đĩa to. Thực ra món ăn nhiều nhưng chẳng hợp khẩu vị Linh Ngọc, trái lại Tổng Cửng liền âm thầm ghi nhớ.

Khi mấy người bạn họ rời đi, ra khỏi bức bình phong, nữ tử chơi đàn vẫn đang cúi đầu nghịch nghịch dây đàn. Thanh Thu cố ý đi lại sau cùng, đợi mọi người ra hết, liền quay lại bên nữ tử kiêu diễm ấy, khẽ gọi một tiếng: “Tô Diệu tỷ tỷ”.

Nữ tử chậm chậm ngẩng đầu lên: “Thanh Thu, là muội thật ư”.

Thanh Thu nhận ra người quen ngay khi cô nương này bước vào, nàng cảm khái: “Muội không biết tỷ lại ở đây”.

“Ở đây có gì không tốt, cũng là kẻ sinh nhai thôi.” Nàng ấy thần sắc tiêu tụy, chắc là bị người quen bắt gặp cảnh phải ca hát kiếm sống trong tửu lầu, tính hay thẹn, nhìn tỷ muội thân thuộc đứng mặt, có phần không ngẩng đầu lên nổi.

Nghĩ tới những ngày nhàn nhã trước kia, trong lòng chán nản, nàng ấy ngược mắt nhìn Thanh Thu. Thấy nàng vẫn ăn vận như một cô nương, Tô Diệu hỏi: “Cũng gần mười năm rồi, muội có ổn không?”.

“Rất ổn.” Trong lúc nói chuyện nàng ấy bắt đầu nghẹn ngào, chắc cuộc sống không được tốt đẹp lắm. Thanh Thu nhất thời không biết phải nói gì, sợ nàng ấy mất tự nhiên, vội vàng nói tiếp: “Tô Diệu tỷ tỷ, giờ muội nấu ăn trong phủ thế tử, hôm nay mới có dịp ra ngoài, không ngờ lại gặp tỷ, thật trùng hợp”.

Nói như thế, trong lòng Tô Diệu sẽ dễ chịu hơn, nhưng không có nghĩa là nàng ấy muốn người sống vất vả, chỉ là tự cảm thấy mình quả thấp kém. Gặp người quen cũ, Tô Diệu xấu hổ không dám nhận, nhưng lại không thể không xuất đầu lộ diện ở tửu lầu kiếm sống qua ngày. Trước ngày nàng ấy chỉ biết gia thế của Thanh Thu không tệ, không ngờ được giờ nàng cũng chỉ là đầu bếp cho người ta, giống mình, nên mới “à” một tiếng.

Thấy Tô Diệu mấp máy môi định hỏi tiếp, Thanh Thu vội vàng ngắt lời: “Tô Diệu tỷ tỷ, muội phải đi rồi, nếu rảnh, tới phủ thế tử tìm muội là gặp”.

Chuyện cũ nhắc lại đâu chỉ một hai câu là có thể nói hết. Thanh Thu nói đoạn bèn nghẹn ngào đi xuống lầu, lòng thầm cảm thán, trước kia Tô Diệu tỷ tỷ là sư tỷ học đàn cùng nàng, có điều tuổi hơi lớn hơn bọn nàng một chút. Nữ tử ấy đã sớm được đính hôn, nghe nói khi học đàn nảy sinh tình cảm với một sư huynh khác, sau đó bỏ nhà theo huynh ấy, không ngờ lại gặp Tô Diệu ở đây.

8. Q.1 - Chương 8: Sứ Giả Đến Từ Bắc Vu

Liên tiếp mấy ngày sau, Thanh Thu lại bước chân vào thiện phòng. Khẩu vị của người Bắc Vu hơi đậm, trong công thức các món ăn thường là mặn, tươi, cay, nhiều hương liệu. Nàng làm từng món, từng món một, thỉnh thoảng trong bếp bốc lên mùi thức ăn thơm ngào ngạt, nhưng thỉnh thoảng lại hắc tới nghẹn họng. Những đầu bếp trong thiện phòng cũng có người biết làm vài món Bắc Vu, nên đứng bên cạnh nàng vừa nhìn vừa nghiên cứu. Cứ thế, vị quản gia thiện phòng họ Vệ kia càng ngày càng thêm bắt mắt với nàng.

Thời gian quá ngắn, nàng lại lười, mỗi ngày chỉ làm được hai món chính, đến ngày thứ ba, tổng cộng cũng chỉ làm được sáu món. Tiệc đãi khách của phủ thế tử chỉ có sáu món chính thì làm sao đủ. Nàng bèn gọi các đầu bếp khác lại, lên một thực đơn cho bữa tiệc tối, món ăn trở nên phong phú hơn nhiều. Trước kia vốn họ đều là người của phủ quận vương, được đưa tới đây, quy tắc từ trước tới nay là ai làm việc của người nấy. Món nóng món nguội, món mặn món chay, món canh và điểm tâm đều được phân công rõ ràng.

Đang ồn ào, thì quân gia họ Vệ bước vào, vừa tới đã hét lên: “Không lo làm việc, còn tập trung ở đây làm gì thế hả?”.

Mọi người không dám mở miệng, chẳng ai lên tiếng trả lời mà tản ra. Thanh Thu cũng định quay về phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy ông ta cũng không bực, đứng dậy đi ra. Vệ quân gia nhìn Thanh Thu nói bằng giọng quái đản kỳ quặc: “Thanh Thu, thế tử chẳng qua cũng chỉ ân chuẩn cho người dùng chỗ này để làm mấy món ăn. Chứ không nói để người phụ trách bữa tiệc tối nay, mấy món đó của người không phải người nói là được. Đừng quên, vì sao người phải tới đây!”.

Ông ta nói bằng giọng đầy cay nghiệt, lại bóc mẽ khuyết điểm của người khác, Thanh Thu chau mày không muốn nói nhiều. Cũng tại nàng không suy nghĩ chu toàn, luôn chẳng coi người ta ra gì, đành cố nín nhịn đáp: “Nói cũng phải, những món phục vụ cho bữa tiệc tối nay do quân gia quyết định mới đúng”.

Nói rồi nàng xé vụn tờ thực đơn trong tay, ném vào lò lửa, phúi tay rồi bước ra khỏi thiện phòng, đúng lúc ấy nhìn thấy Vệ Minh đứng bên ngoài. Thanh Thu đang định hành lễ, hần đã giơ tay lên ngăn lại, im lặng nghe quân gia quát mắng mọi người: “Ta thấy các người đã quên mất rằng ai mới là quân gia, ta từ vương phủ được điều qua đây, vương phi có dặn, không được để nữ tử đó bước chân vào thiện phòng. Các người giỏi rồi, chăm chăm xoay quanh cô ta, không sợ có sơ suất gì sao?”.

Những lời thế này, gần đây Thanh Thu phải nghe rất nhiều nên cũng chẳng thấy gì. Về mặt Vệ Minh bình thần, chỉ ra hiệu cho Thanh Thu đi theo hần, nhưng Vệ quân gia trong bếp vẫn không chịu thôi. Loáng thoáng trong đó có người đang nói khê câu gì đó, nghe như là thế tử có dặn, Vệ quân gia ám ức: “Thế tử dặn? Thích thì đã làm sao? Cho dù thế tử muốn thu nạp thì cũng không đến lượt cô ta, hừ, không sợ người ta biết được cười tới rụng răng à? Một nữ tử lỗ thì lại vọng tưởng mơ mộng hão huyền, chỉ những kẻ có mắt như mù mới đi thích cô ta thôi!”.

Những lời ông ta nói càng lúc càng khó nghe, Thanh Thu không ngờ Vệ quân gia lại nói ra cảnhững lời như thế, lại còn bị thế tử nghe thấy. Nàng vừa lo vừa giận, muốn xông vào trong để nói lý với tên quân gia họ Vệ kia, Vệ Minh giơ tay kéo nàng lại, tự hần bước vào trong.

Thanh Thu chỉ nghe thấy bên trong thoáng cái lạng ngắt như tờ, quân gia họ Vệ lấp ba lấp bấp thỉnh an hần: “Thế, thế tử cát tường”.

“Vệ quân gia, người đang nói ai có mắt như mù?” Nghe giọng hần không giận nhưng rất uy, khiến Vệ quân gia sợ tới mức toát mồ hôi. Ông ta không còn giữ được bộ dạng hống hách vừa rồi nữa, lau mồ hôi đáp: “Không, không ai cả, vừa rồi tiểu nhân đang bàn bạc với mọi người xem ngày mai phải nấu những món gì để tiếp đón khách quý. Thế tử, sao người lại tới đây?”.

“Bữa tiệc ngày mai rất quan trọng, ta đến xem các người chuẩn bị thế nào rồi, không ngờ Vệ quân gia lại lo nghĩ như thế.” Hần đi một vòng quanh căn bếp không lớn lắm, quay người nói với vệ quân gia: “Đến việc ta giao cho Thanh Thu, người cũng định quản luôn”.

“Nô tài không dám, không dám, nhưng vương phi...” Vệ quân gia đành đem vương phi ra làm lá chắn, dù thế nào, ông ta cũng là nô tài, người trong tộc được vương phi coi trọng, thế tử cũng phải nể mặt.

Vệ Minh không định tham gia vào những việc thế này, hần bước vào vì muốn xả giận giúp Thanh Thu. Nghe những lời của ông ta, hần bất giác không kìm được lên tiếng chế nhạo: “Người nhớ những lời giáo huấn của vương phi như thế, xem ra để người ở lại phủ thế tử thật ảm ức cho người. Ngày mai ta sẽ báo với mẫu thân, để người về phủ quận vương tiếp tục nghe theo sự sai bảo của vương phi”.

“Thế tử, tiểu nhân không có ý đó, tiểu nhân...”

Thanh Thu đứng bên ngoài nghe thế tử xử lý Vệ quân gia, liên tục thở dài. Rừng lớn loại chim nào cũng có, vốn đã không chịu nổi rồi, lần này thì chẳng biết người khác sẽ nói những gì. Thế tử vì nàng mà đến

quản gia cũng đuổi về quận vương phủ, nếu quận vương phi nghe được những lời đồn đại này thì chắc chắn người gặp phiền phức sẽ là nàng. Lần này mất tự do, mất luôn cả danh tiếng, cả đời e rằng không thể xuất giá được nữa.

Vệ Minh giáo huấn Vệ quản gia xong, ra ngoài đúng lúc bắt gặp nàng đang nghiêng đầu túm chặt vạt áo. Một bên hoa tai bằng ngọc phỉ thúy đang đưa ngay phần cổ trắng ngần, hần bước tới hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”.

Có người thò đầu ra khỏi bếp len lén nhìn trộm, Thanh Thu chẳng buồn quan tâm tới lễ nghĩa, kéo hần đi, vừa đi vừa hỏi: “Thế tử, sao hôm nay người lại tới đây?”.

Nếu hần không đến, cùng lắm là cái tai nàng không được yên tĩnh mấy ngày, giờ thì e rằng mọi việc còn tồi tệ hơn.

Vệ Minh để mặc nàng kéo đi, rời khỏi phạm vi của thiện phòng mới dừng lại: “Hôm nay đã là ngày cuối cùng, ta đến xem người chuẩn bị thế nào”.

Nàng ho khan vài tiếng: “Không nhiều, chỉ có sáu món thôi”.

“Chỉ được sáu món? Tới mai bảo khách của ta lấy cái gì cho vào miệng?” Không ngờ cả hai đã đi tới nhà thủy tạ. Mọi chỗ trong phủ này không phải chỗ nào Vệ Minh cũng đến, thấy xung quanh cảnh sắc không tệ, hần nhất thời cao hứng, đi về phía đó.

Thanh Thu đành đi theo hần giải thích: “Thế tử, nô tỳ chỉ có thể làm được tới mức ấy, nô tỳ đã nói từ trước là nên mời đầu bếp bên ngoài vào còn gì”.

Vệ Minh chẳng qua cũng chỉ nói chơi, không hy vọng nàng có thể làm được tất cả các món. Hần đi vào thủy tạ, bốn phía gió lạnh hiu hiu thổi, đứng theo chiều gió, không biết đang nghĩ gì. Thanh Thu chán nản đứng bên cạnh, do dự không biết có nên rời đi không. Cho dù nàng lo cho cuộc sống sau này của mình tới thế nào, cũng không thể nói với thế tử được. Hằng ngày hần còn phải lo việc quốc gia đại sự, sao quan tâm tới những việc nhỏ nhặt như vậy chứ. Thanh Thu đành hy vọng tới mai làm tốt phận sự của mình, thế tử nếu cao hứng có khi thả nàng đi cũng không chừng.

Nhưng nếu thật sự có ngày đó, nàng làm gì để sống đây, bán đậu phụ? Liệu nàng có nghèo túng tới mức như Tô Diệu tỷ tỷ đi gầy dần kiếm sống khắp nơi không? Sẽ không đâu, không đâu, ít ra nàng còn biết nấu ăn, việc ăn uống có lẽ không thành vấn đề.

Đột nhiên cảm thấy bên tai buồn buồn, nàng quay đầu lại thì thấy một bàn tay đang sờ chiếc hoa tai bằng ngọc phỉ thúy của mình. Chủ nhân của bàn tay đó chính là thế tử Vệ Minh, khuôn mặt anh tuấn nghiêng về phía nàng, ép nàng phải dựa sát vào cột đình, cơ thể mềm nhũn, lắp bắp không nên lời: “Người...”.

Bàn tay đó chuyển sang giữ cằm nàng, hần nói giọng hết sức nghiêm túc: “Thanh Thu, có một việc mà Vệ quản gia kia nói không sai, ta thật sự không có mắt, ta thích nàng mất rồi”.

Có lẽ đứng hứng gió lạnh quá lâu, da mặt Thanh Thu tái nhợt đi, đầu óc hỗn loạn. Cuối cùng cũng xảy ra rồi, nàng đã khi nào gặp phải tình huống này đâu, một trái tim chỉ muốn tìm mọi cách để giấu mình đi thôi. Bị người ta đùa cợt thế này còn khó chịu hơn bị người khác nói là quả phụ chưa xuất giá. Số nàng thật đen đủi, mặc dù cái chết của tiểu tử họ Cao kia chẳng liên quan gì tới nàng, nhưng miệng lưỡi thế gian đáng sợ, nói qua nói lại thành ra như thế. Nam tử trước mặt nói cái gì mà hần không có mắt, hần sao có thể móc mắt mình ném đi như thế?

Phải một lúc lâu sau, nàng mới dần tỉnh lại, cơ thể đang dựa vào cột đình lách sang bên, rời khỏi tầm với của thế tử. Thanh Thu hít một hơi thật sâu nói: “Thế tử nhất định là nghe nhầm người đó nói những nói cuội nên tức giận thế thôi, Thanh Thu chưa bao giờ nghĩ như vậy, và thấy mình cũng không đạt tiêu chuẩn”.

Hần từng bước ép sát nàng hơn: “Ta chưa bao giờ chịu sự chi phối của người khác, nàng có từng nghĩ tới việc ấy hay không không quan trọng”.

Hần nói thế có nghĩa muốn bảo nàng rằng không cần phải làm gì cả, cứ ngoan ngoãn nghe lời hần là được. Thực ra vừa rồi Vệ Minh nghĩ đến một vấn đề, sao mới từ bên ngoài về hần đã tới thiện phòng làm gì. Khách từ Bắc Vu đương nhiên quan trọng, nhưng không đến nỗi một thế tử như hần phải bận tâm về tiệc

rượu. Hôm trước Vệ Minh nói muốn Thanh Thu chuẩn bị một ít các món mang hương vị Bắc Vu là có ý muốn lãng nhãng dây dưa với nàng. Đứng trong thủy tạ, hắn nhìn chiếc khayên tai bằng ngọc phỉ thúy đó đựng đĩa liên tục khiến trái tim run lên không kim được đưa tay sờ. Những lời như đã thích nàng mất rồi, hắn càng nói càng trôi chảy, lẽ nào cũng có chút thích Thanh Thu sao? Nhìn bộ đang tức tối của nàng, nói không có mắt nên mới thích nàng, chắc nàng đang bực bội lắm?

Nàng liên tục né tránh, nhưng thủy tạ chỉ lớn chừng ấy, có thể tránh đi đâu được đây? Muốn bỏ chạy nhưng chỉ có một lối, Vệ Minh đã giơ chân chắn ngang con đường ấy. Thanh Thu bất lực nói: “Thế tử, người đừng như vậy, nô tỳ không phải a hoàn nô tài được bán vào phủ”.

“Ta cũng không coi nàng là a hoàn nô tài, vừa rồi chẳng qua ta chỉ nói đùa thôi. Nhưng Thanh Thu, nàng có dám nói trong lòng nàng không rõ, ta đối xử với nàng rất khác biệt không?”

Sự khác biệt của hắn, đó là bắt nàng làm việc, bắt nàng nấu ăn, khiến nàng bị người ta chỉ trích nói xấu sau lưng? Nàng bị ép ăn no tới muốn vỡ bụng chính là sự khác biệt của hắn. Thanh Thu cúi đầu phát hiện thấy mình vẫn quần tạp dề màu trắng ban nãy khi vào thiện phòng, dầu mỡ dính khắp nơi. Lẽ nào hắn lại có tâm trạng để trêu đùa một nữ tử như nàng, xem ra thế tử đúng là không có mắt thật. Nàng cup mắt, vẻ mặt vô cùng phức tạp: “Thế tử, người nô tỳ đầy dầu mỡ, cẩn thận không dính sang người”.

Nàng rất muốn biết rốt cuộc thế tử có ý định gì, cho dù nàng là một a hoàn, cũng không thể thu nạp nàng. Mấy a hoàn phục vụ Vệ Minh trong thượng phòng xinh như hoa như ngọc, đang độ thanh xuân hắn không thu nạp, sao lại chạy tới đây để trêu đùa nàng? Nàng chỉ là một nữ tử lẽ thì không gả đi được, cả đời này có lẽ không thể xuất giá cũng là việc đương nhiên, nhưng cũng không phải trở thành đồ chơi cho người ta được. Nghĩ thế, sắc mặt Thanh Thu càng khó khăn, cắn chặt môi dưới không lên tiếng.

”Thanh Thu, nàng đang nghĩ gì thế?”

“Bẩm thế tử, Thanh Thu đang nghĩ, nếu lần này việc làm cơm đãi khách đến từ Bắc Vu Thanh Thu làm tốt, liệu thế tử có thể cho Thanh Thu rời phủ không?” Nàng lén nhìn thế tử, ánh mắt của Vệ Minh bỗng trở nên lạnh lẽo, khiến nàng phải ngậm miệng. Nhưng cuối cùng nàng vẫn không cam tâm, cắn răng hỏi điều mà mình muốn hỏi từ lâu: “Người cũng biết, Thanh Thu phạm lỗi bị phạt tới đây, nhưng cũng phải có một kỳ hạn chứ, chi bằng...”.

Hắn thu chân đang chặn đường lại, cũng không có ý định trêu đùa nữa, trầm mặt nói: “Mấy ngày trước ta gặp lão Vệ quản gia ở quận vương phủ, ông ta cũng hỏi ta định xử trí nàng thế nào. Thì ra là ý này, hừ, phủ thế tử của ta khiến nàng ghét vậy ư?”.

Nàng được ăn, được ở, tiền công hằng tháng được trả gấp đôi, thỉnh thoảng hắn dành thời gian ra nói cười với nàng, nhưng nàng không những chẳng chịu hiểu mà vẫn một lòng muốn rời khỏi đây, như thế bảo người ta không giận sao được.

Cuộc sống trong phủ thế tử rất an nhàn, nhưng sẽ bị người ta nói ra nói vào, khác xa thời còn ở thiện phòng trong quận vương phủ, mọi người trong thiện phòng đối xử với nàng nồng hậu. Mặc dù vì Thanh Thu là quản gia nên bọn họ mới khách khí với nàng, nhưng cũng còn tốt hơn là làm một người nhàn nhả không rõ ràng. Tốt hơn bị mang tiếng rằng lúc nào cũng muốn trèo lên giường của chủ nhân! Phải biết rằng, nàng còn chưa xuất giá đây.

“Thế tử...” Nàng mở miệng toan giải thích, Vệ Minh khoát tay bỏ đi, để lại mình nàng đứng đó suy nghĩ rất lâu. Rốt cuộc thế tử đồng ý, hay không đồng ý? Thanh Thu định chạy theo hỏi tới cùng, nhưng cũng biết đây không phải là hành động khôn ngoan, đành thôi.

Bất luận thế tử có đồng ý cho nàng rời phủ hay không, Thanh Thu cũng phải làm tốt sáu món này, dù sao cũng là đoàn sứ giả đến từ Bắc Vu, không thể qua loa đại khái. Ngày hôm sau, thiện phòng từ sáng sớm đã sai người tới mời nàng. Thì ra Vệ quản gia sau khi bị thế tử giáo huấn, dù trong lòng căm hận muốn chết, nhưng cũng không dám ngạo mạn với nàng nữa. Bữa tiệc tối nay dùng những món nào rượu gì, các đầu bếp được phân công ra sao, tất cả được bố trí như nàng đã định hôm qua. Khi nàng vào bếp, Vệ quản gia không xuất hiện, Thanh Thu không vui, nàng nấu nướng bố trí công việc thì không vấn đề gì, có điều không thể đẩy hết mọi việc cho nàng, nàng chỉ định làm sáu món đó thôi, xong việc sẽ đi.

Thanh Thu không ghét nấu nướng, chỉ là không thích làm những món ăn vô nghĩa, vì muốn lấy lòng người khác như thế này thôi. Những lúc nàng nấu ăn vui vẻ thoải mái nhất là làm kẹo đường hình con thỏ cho tiểu quận chúa khiến cô bé vui, nấu món cháo thịt cho lão quản gia khiến ông cười tít cả mắt, hoặc nấu một nồi đồ ăn đầy cho những người trong thiện phòng ăn, nghe Hàm Yên, Ngưng Vũ cần nhân rằng lại ăn nhiều quá... Nói cho cùng, nàng chỉ là một người bình thường, làm sao có thể lọt vào mắt một người biết nếm những món tinh tế như thế tử đây?

Hôm nay phủ thế tử huy động toàn bộ lực lượng, chuẩn bị đón đoàn sứ giả tới từ Bắc Vu. Sáng sớm Hồng Ngọc đã đưa đám a hoàn đi làm việc, Thanh Thu lại ngủ bù, tối qua ngủ không ngon giấc, nằm trên giường lăn qua lật lại tới nửa đêm. Sau khi chuẩn bị tương đối tốt ở thiện phòng, nàng về phòng mặc kệ tất cả định ngủ một giấc thật đã. Nhưng đang ngủ say thì bị người ta gọi dậy, nói là có người tìm, đang đợi ở phòng bên cạnh đại sảnh rồi.

Nàng dụi mắt ngáp dài, một lúc lâu sau mới chuẩn bị xong, đến sương phòng mới biết người tìm mình là Tô Diệu. Nàng đi tới kéo tay Tô Diệu. “Tô Diệu tỷ tỷ, tỷ đến rồi à, mấy hôm nay muội chẳng đi được đâu, đang nghĩ đến tỷ đây”.

Nói xong Thanh Thu kéo Tô Diệu ngồi xuống, rồi gọi tiểu nha đầu dâng trà, xong hỏi: “Tỷ tỷ giờ ở đâu, có thời gian muội sẽ tới thăm tỷ, Nguyệt Trung Thiên nói cho cùng vẫn là nơi làm ăn buôn bán, muội đến đây không tiện”.

“Thanh Thu, muội giống hệt trước đây, lúc nào cũng nhiệt tình như vậy.”

“Tô Diệu tỷ tỷ cũng vẫn đẹp như trước kia.” Thanh Thu từ nhỏ đã ước ao sau này lớn lên sẽ xinh đẹp như Tô Diệu tỷ tỷ, không ngờ ước ao tan tành, nghĩ thôi cũng thấy buồn cười. “Hôm nay tỷ không phải đến Nguyệt Trung Thiên ư?”

Nếu là người khác nói những lời này, Tô Diệu sẽ đa nghi cho rằng người ta đã khinh rẻ mình bán tiếng đàn kiếm sống. Nhưng Thanh Thu từ nhỏ tới lớn đều rất phóng khoáng, hỏi thăm nàng ấy hết sức tự nhiên, hoặc có lẽ do hai người thân phận giống nhau, đều tự lực cánh sinh, nên Tô Diệu chỉ điềm đạm đáp: “Không cần, tối nay công tử của phủ thừa tướng mời ta đến đây tấu nhạc ọi người nghe, trả hai lượng bạc rất hậu hĩnh, Nguyệt Trung Thiên không đi cũng được”.

Nhất định Tống Cửng vì muốn lấy lòng LinhNgọc tiểu thư nên mới làm việc này, Thanh Thu chau mày: “Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ Tuyết Chỉ không, muội ấy giờ cũng đang ở Việt Đô. Tối nay người Bắc Vu đến làm khách trong phủ thế tử, nghe nói chủ nhân Thiên phủ cũng tới. Tuyết Chỉ chính là được gả cho chủ nhân Thiên phủ, muội nghĩ muội ấy có thể cũng đến”.

Không phải nói không chắc, mà Thanh Thu khẳng định Tuyết Chỉ nhất định sẽ đến. Bởi vì nàng ta không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để được gặp nàng, nguyên nhân vì sao, sợ là chỉ có mình Tuyết Chỉ hiểu. Nếu Tô Diệu không được báo trước mà đột ngột gặp Tuyết Chỉ, e cũng sẽ ngượng ngùng.

Tô Diệu cười nhạt, giống như đã sớm biết việc này: “Muội ấy đến làm khách, còn tỷ chơi đàn của tỷ, hai việc đâu có mâu thuẫn gì”.

Thấy Tô Diệu bình thản như thế, Thanh Thu lại trách mình nhiều chuyện: “Vậy thì tốt, sinh thời sư phụ vẫn thường nhớ đến tỷ, để hôm khác muội và tỷ tới mộ thấp hương cho sư phụ, được không?”.

“Ta e rằng không tiện, ngày đó ta quá ngỗ ngược, sợ là đã khiến người vô cùng thất vọng.” Ngũ Liễu tiên sinh dạy đàn cực kỳ nghiêm khắc, và quản học trò cũng rất nghiêm ngặt. Mặc dù như thế, vẫn để xảy ra chuyện nam nữ tư tình trong đám học trò, thật là một sự sỉ nhục lớn. Có lẽ đến chết, người cũng không sao tha thứ được cho hai đồ đệ của mình, Thanh Thu lại biết rằng tới khi chết sư phụ của nàng vẫn nhớ mong hai người đó.

“Đúng rồi, Tô Diệu tỷ tỷ, sao không thấy Lăng sư huynh, huynh ấy có khỏe không?”

Tô Diệu bình tĩnh đáp: “Chàng mất rồi, năm đó khi bọn ta rời khỏi Việt Đô, sắp đến Mậu Châu, chàng mắc bệnh nặng. Vì không còn đủ tiền chạy chữa, nên đã đi như thế. Ta ở lại Mậu Châu năm năm, ba năm trước mới quay về thành Việt Đô, suy cho cùng đây vẫn là nhà”.

Chuyện này quá bi thảm, tận mắt chứng kiến người mình yêu thương qua đời vì không có tiền chữa bệnh, đau khổ biết nhường nào. Nhưng nếu Tô Diệu đã quay về nhà, thì sao lại xuất đầu lộ diện bán tiếng đàn kiếm sống ở Nguyệt Trung Thiên? Thanh Thu trong lòng tự hiểu, có lẽ vì chuyện trước kia, người nhà nàng ấy không tha thứ. Nàng thì chẳng biết trông cậy vào ai, vị hôn phu chết thảm đến mức có lẽ xương cốt cũng không còn. Tô Diệu ngày ấy bỏ nhà đi theo tiếng gọi của tình yêu, giờ lại trở về bơ vơ không nơi nương tựa. Có bao nhiêu nữ tử có thể được gả cho đức lang quân như ý đây? Nàng có nên tiếp tục đi tìm người gọi là phu quân, con đường phía trước ở nơi nào?

Mang tâm trạng buồn bã như thế, Thanh Thu tiễn Tô Diệu đi. Nàng ấy đến sớm như vậy, là bởi vì Tống Cửng đã cho người đón Tô Diệu đến đây từ lâu, đưa đến chỗ Linh Ngọc tiểu thư. Vị tiểu thư đó rất hiếu học, thấy Tô Diệu bèn nài nỉ nàng ấy ở lại phủ thể tử một ngày để luyện đàn, dù sao cũng chuẩn bị cho tối nay luôn.

Thanh Thu không định ngủ tiếp, sắp đến giờ cơm trưa, nàng bèn đi tới thiện phòng. Mấy hôm nay nàng đến đây không có ai quản lý nữa, rau gạo trứng thịt mặc nàng dùng. Thanh Thu bèn chọn mấy con cua to mai đồ bụng trắng, thịt béo để hấp, nhưng làm cua rất khó. Nàng lại tìm đầu bếp đến làm khổ sai, sai hẳn bỏ mai cua, lọc thịt ra chuẩn bị dùng, sau đó thái hành đun nóng dầu, bỏ vào trong chảo xào, thứ đồ này phải bỏ một ít rượu cho đỡ tanh. Xào xong còn phải cho gừng, đổ nước dùng vào đun cùng. Lúc bắc ra phải rót một chút dầu ăn, khi bày lên đĩa thì mai cua và chân cua lúc này mới có tác dụng, cho thịt cua vào trong mai lấp thêm chân cua, trông con cua như chưa từng bị gỡ. Trang trí mấy cánh cúc vàng xung quanh, nhìn rất đẹp mắt, món thịt cua hoa cúc được làm như thế.

Mấy ngày qua không gặp Huống Linh Ngọc và Tiểu Liên, nàng cũng buồn, lại thêm việc Tô Diệu tỷ tỷ hôm nay cũng có mặt ở đây. Thanh Thu bèn lấy thêm một ít đồ ăn mà các đầu bếp đã làm xong, xới một tô cơm đủ cho bốn người dùng. Chuẩn bị xong, nàng cho tất cả vào hộp đựng thức ăn, muốn đến chỗ Huống Linh Ngọc, ở đó đến chiều, đợi đến khi bữa tiệc tối bắt đầu.

Khi nàng đi, Tống Cửng vừa cho người mang hai món ăn đến, một món là thịt dê thái sợi xào, còn món kia là hải sản xào. Từ sau tối ở Nguyệt Trung Thiên, Tống Cửng coi như có việc để làm, hằng ngày đều cho người mang tới phủ thể tử hai món này, nói là vì Linh Ngọc tiểu thư thích. Có trời mới biết rằng Huống Linh Ngọc chẳng qua tiện tay chỉ bữa, hơn nữa, cho dù nàng ta có thích, nhưng ngày nào cũng ăn thì sẽ ngán tới chết mất. Hôm nay là ngày thứ tư rồi, khi Tiểu Liên bịt mũi mang đồ ăn đi đồ, vừa hay gặp Thanh Thu cầm hộp thức ăn đi tới. Cô bé mừng rỡ, đến Tiểu Liên cũng không còn muốn ăn cái món thịt dê gì gì kia nữa rồi.

Huống Linh Ngọc vô cùng cảm kích. Trong phủ vì mãi chuẩn bị bữa tiệc tối nay, mà lơ đãng trong chuyện nấu nướng đồ ăn cho Linh Ngọc, những món mang đến ngày nào cũng như nhau, nhìn đã không ăn nổi. Nàng nhìn đĩa cua hấp hoa cúc, nắm chặt khăn tay nói: “Thanh Thu thật có lòng, mấy hôm trước chẳng qua ta chỉ nhắc một lần, tỷ liền làm đem tới, thật là... Tiểu Liên, mau mang tổ yến mấy hôm trước vương phi ban ra đây, Thanh Thu, tỷ đừng chê, ta chỉ có thứ ấy thôi”.

“Linh Ngọc tiểu thư, nô tỳ có định lấy gì của tiểu thư đâu, đừng nói thế. Đúng rồi, tiểu thư học theo vị đại gia này thế nào?” Nàng nhìn nhìn Tô Diệu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Tô Diệu cũng nhìn lại. Thực ra gọi Tô Diệu đại gia cũng không quá, năm đó Tô Diệu có thể được coi là người có khả năng kế thừa kỹ thuật của sư phụ nhất.

Nói đến chơi đàn, hai mắt Huống Linh Ngọc đột nhiên sáng bừng, hoàn toàn không thấy bộ dạng e ấp sợ sệt thường ngày đâu nữa: “Thanh Thu, thật không dám tin, Tô đại gia cũng học Ngũ Liễu tiên sinh, giống như Tuyết Chỉ đại gia vậy. Tối nay ta sẽ được gặp Tuyết Chỉ đại gia rồi, biểu ca nói khi tấu đàn, ta có thể lên phía trước ngồi xem một lúc”.

“Thế thì tốt, chúc mừng Linh Ngọc tiểu thư, nào, mau ăn cơm thôi, buổi chiều nô tỳ sẽ ở lại đây, mượn chỗ của tiểu thư nghỉ ngơi một lát, mấy hôm nay không được nghỉ ngơi tử tế rồi.” Nàng nhìn khắp nơi muốn tìm một chiếc gối mềm để ngả lưng, bị Tiểu Liên kéo dậy ăn cơm.

“Không được, Tô đại gia, Thanh Thu cũng biết chơi đàn, tỷ ấy còn đàn hay hơn cả ta đây, chi bằng dùng cơm xong, Tô đại gia nghe thử đi?”

Tô Diệu mỉm cười đáp: “Cũng được”.

Đoàn sứ giả Bắc Vu hôm nay có ba nhân vật chính đến làm khách ở phủ thế tử. Một là tân chủ nhân Thiên phủ, Ninh Tư Bình, dòng họ người này vốn đã mang một ý nghĩa hết sức truyền kỳ và thần bí. Những người được thấy khuôn mặt thật của chủ nhân Ninh gia không nhiều, lần này theo đoàn sứ giả đến Nam Vu, cũng là vì đón vị hôn thê về. Không biết tại sao, trước bao nhiêu lời mời, vị chủ nhân này chỉ nhận thiệp của phủ thế tử. Người ngoài đồn đại rằng Thiên phủ sớm đã coi Vệ Minh là kẻ địch không đội trời chung, không biết khi hai bên gặp nhau tình hình sẽ thế nào.

Người thứ hai đương nhiên là Tuyết Chỉ, nàng là cầm nghệ đại gia nổi tiếng, vì vậy xuất hiện ở những bữa tiệc thế này không phải là việc đường đột hay bất ngờ. Hơn nữa trong thiệp mời của phủ thế tử cũng có tên nàng ta, cho dù Vệ Minh không mời, với thân phận là nữ chủ nhân tương lai của Thiên phủ, Tuyết Chỉ cũng sẽ đến.

Còn người thứ ba, đương nhiên là trưởng đoàn sứ giả của Bắc Vu – Trâu Nhược Vỹ. Mặc dù ông ta là sứ giả chính của đoàn, nhưng lại coi Ninh Tư Bình mới là người đứng đầu, Ninh Tư Bình đi đâu, ông ta theo tới đó.

Tiệc không thể chỉ có mấy người bọn họ, bên Nam Vu cử không ít người tới đón tiếp, Tổng Cửng và mấy vị công tử ngồi bên cạnh, còn có mấy vị đại nhân của bộ Lễ. Bên quân lính không tiện điều người đến có mặt ở những tình huống thế này, đám quan văn học làm sang, tạm từ bỏ ca vũ. Khi Tô Diệu đeo mạng che mặt mặc váy dài quét đất màu đen ngồi giữa buổi tiệc bắt đầu chơi đàn, chưa được mấy tiếng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Tiếng đàn khoan thai khiến người ta say đắm, kết thúc một khúc, mọi người liên tục khen hay. Không biết là cao thủ mời từ đâu đến, kỹ thuật chơi đàn cao siêu hiếm thấy, mặc dù không được hoàn hảo tuyệt vời như Tuyết Chỉ đại gia, nhưng cũng không tầm thường. Thực ra nửa năm trước Tô Diệu đã đến Nguyệt Trung Thiên, vì miếng ăn mà bán tiếng đàn, chẳng có ý gì khác.

Bình thường những kẻ mời Tô Diệu tới chơi đàn đều là con em nhà quyền quý giàu có hoặc những con quỷ háo sắc, chẳng ai thật sự để tâm nàng ấy đang đàn khúc gì.

Tổng Cửng còn vui hơn là tự mình đàn được một khúc nhạc hay. Tô Diệu đàn hay, thì hẳn cũng mát mặt. Vừa rồi trước khi Tô Diệu xuất hiện, Tổng Cửng đã để ý thấy, bóng Huống Linh Ngọc lướt qua bên ngoài cửa sổ. Trong này đông người, Huống Linh Ngọc đương nhiên không tiện xuất hiện, có lẽ phòng bên cạnh, chỉ nghe đàn mà không lộ diện. Mặc dù không được ngồi dự tiệc cùng giai nhân, nhưng khúc nhạc này, nhạc sư này là do hẳn vì ta mà mời tới. Tổng Cửng cảm thấy tâm trạng vui vẻ, như thể hẳn chỉ cách hỷ sự một bước chân nữa thôi.

Ánh mắt Tổng Cửng bất giác dừng lại trên người Tuyết Chỉ đại gia, tối nay nàng ta ăn vận rực rỡ tới dự, ngồi song song với chủ nhân Thiên phủ, trông khí thế hơn nhiều so với ngày thường. Nghĩ tới việc Huống Linh Ngọc có lẽ muốn được nghe vị đại gia này tấu đàn hơn cả, hẳn bất giác nảy sinh suy nghĩ, làm cách nào có thể thuyết phục nàng ta tối nay tấu tặng một khúc, để giai nhân thỏa lòng mong ước.

Tuyết Chỉ đang lơ đãng nghe nam tử bên cạnh mình và vị Hiền Bình quận vương thế tử kia trò chuyện. Nàng ta hoàn toàn chẳng quan tâm tới quốc gia đại sự, nhưng lại vô cùng để ý tới nhất cử nhất động của Ninh Tư Bình, đặc biệt là ở nơi này, trong phủ thế tử có nữ tử mà nàng ta không muốn gặp nhất.

Vệ Minh và Ninh Tư Bình nâng ly đối ẩm, rồi chỉ những món ăn trên bàn: “Ninh tông chủ[1] mời dùng cơm, đây là những món mà ta đặc biệt chuẩn bị dành cho các vị khách quý đến từ Bắc Vu”.

[1] Tông chủ: Tông trong từ “tông phái”, ý chỉ chủ nhân, người đứng đầu một môn phái hoặc trường phái nào đó.

Món bấu lạc đà màu sắc tươi sáng, món dê thơm mềm, sớm đã khơi dậy vị giác của các vị khách đến từ Bắc Vu. Sau khi cầm đũa lên nếm, ai nấy đều khen ngợi không ngớt, phải đi xa quê hương mấy tháng, mọi người rất nhớ nhà. Vốn đã tìm hiểu và biết được ở Việt Đô có một tửu lầu tên Nguyệt Trung Thiên chuyên các món hương vị Bắc Vu, còn chưa kịp tới nếm thử, hôm nay họ đã được ăn các món quê nhà trong phủ thế tử.

“Đã làm phiền thế tử phải lo lắng, nếu ngày khác có duyên, mời thế tử đến làm khách ở Bắc Vu ta”, người nói chính là chủ nhân Thiên phủ, Ninh Tư Bình. Y mặc trường sam màu đen, thân là bậc chí tôn của Thiên

phủ, nhưng trên người lại không mang bất kỳ một loại ngọc bội trang sức nào, chỉ thấy một chiếc dây lưng bằng tơ vàng, khiến toàn thân toát ra một luồng khí lạnh. Người Bắc Vu đa phần thô kệch, nhưng da Ninh Tư Bình lại rất trắng, giống như kiểu bị bệnh. Một người như thế lại có đôi mắt sáng rực như sao, y lạnh lùng nhìn quanh, cho dù vẫn chào hỏi theo phép tắc với thế tử, nhưng giọng nói có phần khách khí xa cách.

Vệ Minh vẫn âm thầm quan sát đánh giá Ninh Tư Bình, đối với vị chủ nhân Thiên phủ thân kiêm hai trọng trách giám quốc và hộ quốc này, hẳn rất tò mò tại sao y lại mạo hiểm tới phương Nam. Nghe nói vì thất bại của chiến sự lần này, không ít người tỏ ra bất mãn đối với việc Thiên phủ can dự vào triều chính quá lâu. Mấy hôm trước thích khách đuổi theo Tuyết Chỉ tới tận Nam Vu, chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ nhặt nhằm công kích Thiên phủ mà thôi. Trong tình huống này, nói Ninh Tư Bình tới Nam Vu vì muốn đón vị hôn thê về thành hôn, kỳ thực không thỏa đáng cho lắm. Hơn nữa nữ tử nghe nói sắp thành thân ngồi bên cạnh y kia, trong bữa tiệc mặc dù có nhìn nhau nhưng rất ít chuyện trò. Tuyết Chỉ ra sức che giấu sự bất an của mình, còn Ninh Tư Bình nghĩ gì, đây là điều Vệ Minh không sao nhìn thấu được.

Hắn đi vòng qua Ninh Tư Bình, nâng cốc với Tuyết Chỉ, nói: “Tuyết Chỉ đại gia, chúng ta đã từng gặp nhau rồi”.

Nàng ta mỉm cười gật đầu, nhưng không hề nhắc tới việc đã xảy ra lần trước ở phủ thế tử. Vẫn là Ninh Tư Bình lên tiếng: “Lần trước vì Thiên phủ, khiến quận vương phải sợ hãi, bổn tông thật sự ái ngại”.

“Tông chủ nói gì thế, đây là Nam Vu, nếu để vị hôn thê của tông chủ gặp chút tổn thất nào, thì ta sao gánh nổi trọng trách?”

Tuyết Chỉ nín thở, ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía hắn, dường như không muốn nhắc tới việc này với Ninh Tư Bình. Ninh Tư Bình thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta ửng hồng, nhưng hoàn toàn chẳng quan tâm, lại hỏi: “Nghe nói quý phủ có người bị thương?”.

Vệ Minh vừa hay nhìn thấy trong bữa tiệc có cả Khổng Lương Niên, gần ngay cạnh Tổng Cửng, hẳn thoáng mỉm cười. Khổng Lương Niên dù hao tâm tổn sức tới đâu, Thanh Thu cũng sẽ không đồng ý gả cho y. Sau cuộc nói chuyện ở thủy tạ ngày hôm qua, hắn cũng suy nghĩ rất nhiều. Lúc thì định sẽ cho Thanh Thu sớm rời phủ, cứ giam nàng ở đây mãi cũng chẳng phải cách, lúc thì lại cảm thấy để nàng đi không dễ dàng như hắn nghĩ. Đột nhiên nghe thấy Ninh Tư Bình hỏi đến, Vệ Minh mới giật mình đáp: “Ồ, đúng là có một người bị thương, có điều bây giờ đã bình phục rồi”.

Ninh Tư Bình nheo mắt, giống như đã có suy nghĩ gì đó, nói: “Vậy thì tốt”.

Tuyết Chỉ nghe thấy y không cố chấp hỏi tiếp, lúc ấy mới yên tâm, trong bữa tiệc Tô Diệu đã bắt đầu tấu một khúc nhạc khác.

Trong thiện phòng, Thanh Thu nhanh tay nhanh chân làm xong sáu món ăn, cởi tạp dề chuẩn bị về phòng. Lần này nàng học được cách ngoan ngoãn hơn, không chạy lung tung, cũng chẳng thấy tò mò gì nữa, càng không có chuyện đứng lúc gặp thích khách để rồi bị thương. Làm người vẫn nên an phận một chút thì tốt hơn. Nghĩ tới chuyện cũ, nàng bất giác đưa tay lên sờ cổ, ở đó vẫn còn lưu lại một vết sẹo mỏng. Người trong phủ thế tử tới nay không biết đi đâu cả, một mình đi trên đường vào ban đêm, trong lòng Thanh Thu cũng sợ hãi, cứ có cảm giác ai đó đi theo sau mình, nhưng lại không dám quay đầu nhìn. Người xưa thường nói, khi đi đường ban đêm một mình, đừng bao giờ quay đầu lại, vốn luôn có ba ngọn đèn đặt trên hai vai và đầu ta, bảo vệ ta không để ma quỷ lại gần. Nếu ta quay đầu sang trái, thì ngọn đèn trên vai trái sẽ rơi xuống, nếu ta quay đầu sang phải, ngọn đèn trên vai phải lại rơi. Nếu bạn quay đầu thêm lần nữa, thì ngọn đèn trên đỉnh đầu sẽ rơi nốt, không còn ngọn đèn sáng bảo vệ nữa, ma quỷ sẽ xông lên... Một cơn gió thu thổi qua, lá trên cây xào xạc khiến nàng sợ tới mức nổi hết da gà.

Khi cách Giám Thiên các không xa, nàng thấp thoáng nhìn thấy trong căn phòng của mình và Hồng Ngọc có ánh nến, còn có thể nhìn thấy hộ vệ đang đứng canh bên ngoài Giám Thiên các ngay cạnh đó. Trái tim vừa rồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng mới từ từ trở về đúng nhịp, Thanh Thu vội bước nhanh hơn về phòng. Khi chỉ còn cách phòng mấy bước chân, nàng lại thấy ánh nến hắt ra từ đó đột ngột bị tắt. Thanh Thu thầm lẩm bẩm trong lòng, không biết Hồng Ngọc ở trong phòng làm gì, rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân mình, sao lại tắt đèn.

Thanh Thu đi lên phía trước đẩy cửa, nhưng lại cảm thấy có gì đó bất thường, nàng nhìn vào căn phòng tối om, gọi: “Hong Ngọc, muội có trong đó không?”.

Không có ai trả lời, cửa sổ vẫn mở, một cơn gió lạnh thổi vào phòng, lẽ nào vừa rồi nàng nhìn nhầm? Thanh Thu men theo ánh trăng đi vào trong, chân đá phải thứ gì đó dưới đất, bước tới trước bàn sờ được nệm chầm lên. Nàng cầm cây nến nhìn xung quanh, bất giác hét lớn: “Có trộm!”.

Những ngăn tủ có thể mở được trong phòng đã bị xới lộn, quần áo và chăn nệm trên giường bị ném thành đống xuống dưới đất. Giường cũng bị dựng ở một bên, đèn đồ treo trên tường cũng bị giật xuống, một cây đàn được đặt ngay ngắn trên bàn. Ngoài ra tất cả những thứ khác trong phòng đều bị xê dịch, căn phòng giống một đống lộn xộn.

Trong phủ thế tử mà lại có trộm, Thanh Thu thật không dám tin, nàng lùi ra khỏi phòng hét khản cả giọng. Hai hộ vệ canh gác bên ngoài Giám Thiên các vừa rồi cũng thấy nàng về phòng, không lâu sau nghe thấy nàng hét, liền vội vàng chạy lại xem sao. Cả hai nhìn cảnh tượng đó mà trợn tròn mắt, tối nay chẳng hề nghe thấy bên này có động tĩnh gì, rõ ràng khi tên trộm xới tung đồ đạc trong phòng lên đã rất thận trọng. Họ đều biết Thanh Thu, một người hỏi: “Thanh Thu cô nương, có mất gì không?”.

“Ta không biết...” Vừa rồi nàng sợ quá không dám bước vào nữa, giờ có người đến, bèn vào lật tìm tiền công của mình thường giấu trong gối, thấy vẫn còn. Số tiền tiết kiệm được trước kia nàng đều gửi vào tiền trang[2], ngân phiếu cũng giao cho dì Lưu Hoa giữ hộ, cho dù có bị mất tiền thì cũng không nhiều. “Chỗ ta chắc không mất gì, còn Hong Ngọc, trong phòng xảy ra chuyện, phải bảo muội ấy đến xem xem mất gì không.”

[2] Tiền trang: Một dạng của ngân hàng tư nhân thời bấy giờ.

Tối nay Hong Ngọc trực bên Giám Thiên các, trước khi thế tử rời tiệc về phòng ngủ, nàng ta phải chăm lo ở bên đó, nghe có chuyện xảy ra vội chạy về phòng, sau khi kiểm tra một hồi, cũng nói không mất gì.

Trong phòng của a hoàn xảy ra chuyện, mặc dù kỳ lạ nhưng cũng không phải việc lớn, không đến nỗi phải kinh động đến chủ nhân ở tiền viện. Đám hộ vệ kiểm tra một lượt, lại gọi quản gia Thanh Thư đến, thấy chỉ có phòng của hai nàng là có trộm, những phòng khác vẫn im ắng. Thanh Thư đành để mọi người tản đi, đợi ngày mai bẩm lại với chủ nhân rồi mới ra quyết định. Đêm đã khuya, tiệc rượu cũng sắp tàn, Hong Ngọc còn phải đến trực ở Giám Thiên các. Thấy Thanh Thu bộ dạng như mất hồn, nhìn căn phòng lộn xộn chẳng có chỗ đặt chân, nàng ta bèn bảo người tới Giám Thiên các dọn dẹp tăng gác mái, kéo nàng qua đó ở tạm một đêm, bốn bề có người canh gác, họ cũng yên tâm hơn.

Lục Ý đặt trên bàn cũng được coi là một món đồ có giá trị, tên trộm có lẽ là kẻ không biết nhìn hàng, nhưng tại sao đến tiền hãn cũng không lấy? Thanh Thu nghĩ mãi không ra, nàng chỉ ôm cây đàn đi theo Hong Ngọc về phía Giám Thiên các, lại nghe thấy có tiếng người vội vã đi tới. Thế tử cao giọng hỏi: “Thanh Thu, nàng có sao không?”.

Thế tử đột nhiên quay về khiến đám nha đầu bên trong cũng vội vàng chạy ra. Mọi người lại tập trung rất đông trước cửa Giám Thiên các, nhiều đèn lồng nên cũng sáng hơn, cùng nàng hành lễ, Hong Ngọc đáp: “Bẩm thế tử, người không sao, Thanh Thu chỉ hơi sợ hãi một chút thôi”.

Nói xong, Hong Ngọc huých Thanh Thu, ra hiệu cho nàng lên tiếng.

Rõ ràng không ai thông báo cho chủ nhân ở tiền viện, tại sao thế tử lại xuất hiện ở đây? Thanh Thu cứ ngẩn ra, không đáp, trong nháy mắt bị một bàn tay to kéo tới, Vệ Minh hỏi như cười: “Hề ta bày tiệc đãi khách, là nàng cứ phải xảy ra chuyện mới được. Rốt cuộc là chuyện gì, không phải ở thiện phòng sao, đang yên đang lành sao lại gặp trộm?”.

Nàng mới oan uổng, vị thế tử này ngày sinh tháng đẻ rõ ràng xung khắc với nàng. Hơn nữa trước mặt bao nhiêu người thế này, hãn kéo tay nàng làm gì, bày ra bộ dạng thân mật, sau này làm sao nói rõ được. Thanh Thu vội vàng giằng tay ra rồi đứng sang bên cạnh, thấy một người đứng phía sau hãn đang chăm chăm nhìn mình, lòng có chút khó hiểu. Người này, cảm giác rất quen, giống ai nhỉ? Nếu khuôn mặt không trắng bệch như thế, nếu ánh mắt không sắc lẹm như thế, nếu thân hình không yếu đuối như thế, nếu không mặc một bộ đồ đen nặng nề như thế, thì có lẽ có vài phần giống với tiểu tử nhà họ Cao. Nhưng đã sáu năm rồi, tiểu

tử nhà họ Cao trông như thế nào nàng cũng không nhớ rõ, tại sao lại nghĩ đến việc có người giống y? Tối nay nhất định nàng bị ma nhập rồi.

9. Q.1 - Chương 9: Tâm Tình Đường Xa

Người đó chính là chủ nhân Thiên phủ của Bắc Vu, Ninh Tư Bình, y và Vệ Minh uống rượu say sưa không tránh khỏi phải rời bàn tiệc đi vệ sinh. Hai người mặc dù thân phận đối lập nhau, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra thân thiết. Vệ Minh nhất thời cao hứng, cùng y dạo một vòng quanh phủ, không bàn tới việc đàm phán hòa bình giữa hai nước, mà chỉ nói về những phong tục của Nam Vu. Cả hai còn chưa quay về bàn tiệc, thì một hộ vệ đã vội vàng chạy đến báo rằng ở Giám Thiên các xảy ra chút chuyện. Vị hộ vệ này chính là người được Vệ Minh cử theo sát bên Thanh Thu từ sau lần xảy ra việc ở quận vương phủ, sau khi đến phủ thế tử bèn rút người này về. Hôm qua khi từ thủy tạ trở về, hắn suy nghĩ mông lung, cuối cùng lại xếp tên thuộc hạ theo sát Thanh Thu. Người này tối nay đứng bên ngoài thiện phòng đợi Thanh Thu nấu nướng xong quay về, đúng lúc chứng kiến mọi chuyện xảy ra bèn lập tức đi bẩm báo với thế tử.

Vệ Minh vội vàng xin lỗi vì đã thất lễ, rồi theo hộ vệ Giám Thiên các. Nào ngờ vị Ninh tông chủ này không ngại hiềm nghi, lại theo hắn tới đây. Vệ Minh thấy Thanh Thu đang ôm cây đàn nhìn chăm chăm người ta một cách vô lễ, hắn đành quay người lại nói: “Vừa rồi trong phủ xảy ra chút chuyện, khiến Ninh tông chủ chê cười rồi”.

Ninh Tư Bình dường như không nhìn thấy ánh mắt của Thanh Thu, đáp: “Nếu cần Ninh mỗ ra tay tương trợ, thế tử đừng ngại lên tiếng”.

Vệ Minh cười: “Không cần, đa tạ Ninh tông chủ, chút chuyện mọn này đâu cần tới sự tương trợ của Thiên phủ. Nào, ta và ngài cần phải quay về bữa tiệc tiếp tục vui vẻ thôi”.

Hắn thấy Thanh Thu không bị tổn hại gì, bèn cùng Ninh tông chủ kéo người rời đi. Trước cửa Giám Thiên các khôi phục lại vẻ yên tĩnh, Thanh Thu ngẩn ngơ đứng đó, chau mày nhăn mặt. Nàng đang nghĩ đến một việc mà không sao thông suốt được, rốt cuộc Ninh tông chủ kia là thần thánh phương nào, tại sao lại thấy quen đến thế?

Hồng Ngọc và đám a hoàn thầm thở dài trong lòng, xem ra thế tử quả nhiên rất thích Thanh Thu, nghe nói nàng xảy ra chuyện, đến tiệc rượu với khách quý cũng chẳng màng, vội chạy về thăm nàng. Lẽ nào sau khi đi đánh trận trở về, khẩu vị của thế tử lại già đi, thích nữ tử lỗ thì ư?

Đột nhiên nghe Thanh Thu hét lên một tiếng, mọi người kinh ngạc hỏi có chuyện gì, nàng nâng cây đàn lên nói không thành lời: “Cây đàn này... cây đàn này...”.

Cây đàn này không phải Lục Ý, vừa rồi vì hoảng loạn nên Thanh Thu không để ý, lúc này cúi đầu xem xét, lại nhận thấy cây đàn rất lạ. Mặc dù cũng là cổ cầm bảy dây, nhưng màu sắc, chất gỗ kém hơn rất nhiều, căn bản không phải là Lục Ý đã theo bên nàng suốt mười năm nay!

Trong một căn phòng ngủ nhỏ xíu của Giám Thiên các, Thanh Thu đang ngẩn ngơ ngồi nhìn cây đàn bị đánh tráo. Trước khi Hồng Ngọc đi, nàng ta chỉ để lại một cây nến, ánh sáng trong phòng mờ nhạt, thậm chí còn không sáng bằng ánh trăng ngoài cửa sổ. Nàng không sao ngủ được, chống cằm bất an ngẫm nghĩ.

Cây đàn đó là một cây đàn tốt, vẫn luôn theo bên nàng, dù gia cảnh lụn bại, Thanh Thu cũng không nỡ bán đi.

Thế tử từng nói, cây đàn này là vật tương truyền qua các đời của Thiên phủ ở Bắc Vu, còn vì chuyện đó mà nghi ngờ nàng có quan hệ với Thiên phủ. Khi đó nàng chỉ coi như hắn nói lung tung, cây đàn này là vật đỉnh ước của nhà họ Cao, chẳng liên quan gì đến Bắc Vu cả. Nhưng tối nay sau khi gặp chủ nhân Thiên phủ, nàng lại bắt đầu thấy nghi ngờ.

Lẽ nào, người ấy năm đó không chết ngoài biên ải, mà đến Bắc Vu làm chủ nhân Thiên phủ gì đó sao?

Suy nghĩ này có chút khó tưởng tượng, khiến lòng bàn tay Thanh Thu rịn mồ hôi, tim đập thình thịch. Nàng không lên tiếng về việc cây đàn bị tráo, cũng có thể vừa rồi tên trộm đó đến là vì cây đàn, hoặc Lục Ý đúng là vật cũ của Thiên phủ, giờ họ muốn lấy lại nên sai người tới. Nhưng đàn để trong tủ, muốn tìm

quả thật quá dễ, không đến nỗi phải lật tung cả phòng lên như thế? Hơn nữa tên trộm đó sau khi lấy Lục Ý đi, lại làm thêm một chuyện thừa nữa là để lại cho nàng một cây đàn giống hệt, tên trộm này có bệnh gì chẳng!

Khổng Lương Niên có chút thấp thỏm, muốn ngồi lắng nghe tiếng đàn trong bữa tiệc để bình ổn tâm trạng. Tống Cửng lại tới chọc y, ghé sát vào tai y cười cổ quái: “Khổng huynh, có phải đang nhớ nàng đầu bếp không?”.

Y có chút nổi nóng: “Hiền đệ, đệ uống nhiều rồi”.

“Ha, huynh xin đệ đưa huynh đến đây, lẽ nào không phải vì nàng ta? Nghe đệ nói này, nữ tử nhà tử tế có ai không muốn được gả cho huynh, sao huynh cứ thích Thanh Thu? Haizz.” Hắn lắc đầu thở dài, vẻ như vô cùng tiếc ột con mọt sách ngu muội. Mấy hôm nay Tống Cửng đã hiểu ra, Vệ Minh sẽ không để Thanh Thu đi, Khổng Lương Niên chắc chắn sẽ phải thất vọng.

Khổng Lương Niên không trả lời, chỉ cúi đầu nhấm rượu, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn đoàn sứ giả đến từ Bắc Vu kia một cái. Việc đàm phán giữa hai nước thật tốn thời gian, thời tiết càng ngày càng lạnh, không chừng đoàn sứ giả Bắc Vu này sẽ ở lại đây qua mùa đông. Y sớm đã nghe nói hoàng thượng có ý muốn viện hàn lâm phái người theo đoàn sứ giả Bắc Vu sang bên ấy giao lưu, đồng thời nhậm chức ở đó năm năm. Y vốn có ý định đi, chỉ mong trước khi rời khỏi Bắc Vu có thể làm xong việc chung thân đại sự, thành thân với Thanh Thu. Trong thời gian y tới Bắc Vu nhậm chức, Thanh Thu sẽ cùng đi với y.

Có điều việc này khó thành, Thanh Thu không bằng lòng, thế tử cũng chẳng chịu thả người, nghe ý Tống Cửng, thì thế tử Vệ Minh kia hình như có ý với Thanh Thu, việc này thế là rắc rối rồi.

Rượu cạn thức ăn hết, khách chủ đều vui. Sau khi tan tiệc, Tống Cửng đứng dậy định đi tìm Vệ Minh, đồng thời nghe ngóng xem Linh Ngọc tiểu thư có hài lòng với sự sắp xếp ngày hôm nay không. Tuyết Chỉ đại gia kia cũng từng rời tiệc tới gặp nàng ta, gặp được người mình sùng bái chắc hẳn Linh Ngọc rất vui. Nhưng Vệ Minh lại cáo lỗi lui trước biến mất rất nhanh, dường như vội vàng giải quyết việc gì vậy, phần tiền khách do quản gia lo liệu.

Tống Cửng đành quay người đi tìm Khổng Lương Niên, định cùng sư huynh của mình rồi đi, ai ngờ y cũng biến mất, không biết từ lúc nào mà nhanh thế?

Khổng Lương Niên không ngồi kiệu tiền khách của phủ thế tử, mà một mình thông thả đi tới một nơi tối tăm ánh trăng không thể chiếu tới. Y nhìn ngó xung quanh, đến một chỗ bị khuất rồi dừng lại, khẽ ho lên một tiếng, giống như đang đợi gặp ai. Dù gì Khổng Lương Niên cũng chưa từng làm việc này, ở đây gần ngoại ô, buổi tối tĩnh lặng tới rợn người. Một cơn gió thổi qua, bên cạnh y đã xuất hiện thêm một người nữa, khẽ nói: “Khổng huynh tại sao lại buồn bã không vui?”.

Khổng Lương Niên nhìn khuôn mặt ấy, trong lòng dấy lên cảm giác xa lạ không sao thích ứng được, nghĩ ngợi rồi đáp: “Ninh tông chủ, ngài và ta thật sự không cần gặp lại nhau, ta là thần tử Nam Vu, ngài là chủ nhân Thiên phủ Bắc Vu, cần tránh mọi hiểm nghi mới phải”.

Ninh Tư Bình biết tính tình Khổng Lương Niên rất bảo thủ, cũng không để ý những lời xa lạ ấy, cố nén giọng đáp: “Ta có lời muốn hỏi”.

“Xin cứ nói.”

“Thế tử Vệ Minh kia có quan hệ gì với Thanh Thu, hẳn có tâm ý Thanh Thu ư? Thanh Thu tới giờ vẫn chưa chịu xuất giá, không phải sao?”

Ninh Tư Bình hỏi liền một hơi như thế, khiến Khổng Lương Niên không thể trả lời từng câu một: “Thích hay không, ta không biết, nhưng rõ ràng hẳn đang ngăn cản việc ta cầu thân Thanh Thu”.

Đến nay, tên tuổi của Vệ Minh rất nổi ở Bắc Vu, không ai không biết hẳn là danh tướng của Nam Vu, nghe đến tên hắn, hai mắt Ninh Tư Bình bỗng sắc lạnh: “Tâm tư của Vệ Minh khó dò, núi Vọng Xuyên của Bắc Vu rõ ràng bị hớ với hắn. Không ngờ Thanh Thu lại ở trong phủ thế tử, vẫn mong việc của Khổng huynh sớm thành mới được”.

Nhắc tới trận chiến ấy, Khổng Lương Niên lại cảm thấy tự hào, nhưng không kìm được bất bình thay Thanh Thu: “Ngài yên tâm, ta đã hứa với ngài sẽ thay ngài làm được. Song nếu sớm biết có ngày hôm nay thì hà tất trước đó lại đính ước? Thanh Thu cô nương đã vì ngài mà để lỡ tuổi thanh xuân, phải khoác lên mình cái danh của nữ tử lỡ thì. Nàng chơi đàn hay như thế, mà lại phải làm một trù nương vì sinh nhai, ngài đúng là hại nàng quá lắm”.

“Đúng, là ta sai.” Sắc mặt đối phương càng thêm trắng bệch, sự tinh nhanh trong ánh mắt không còn nữa, Ninh Tư Bình ngậm ngùi nói: “Ta vốn tưởng, nàng sớm đã gả đi rồi”.

“Ngài cũng biết, Nam Vu từ trước tới nay rất xem thường những người có tuổi mà chưa được gả, nàng bị người ta nói là quả phụ chưa chồng, làm sao còn nhà nào tốt tìm tới nàng? Cũng may ngài chưa quên, đợi đến Bắc Vu rồi, ngài nhất định phải đối tốt với nàng.” Khổng Lương Niên dường như đang vô cùng buồn phiền.

“Đương nhiên rồi, Khổng huynh yên tâm, bao nhiêu năm nay... ta chưa bao giờ quên nàng.” Giọng nói mang phần u tịch của Ninh Tư Bình khẽ vang trong không trung. Muốn quên một người, thật quá khó, nếu không y đã không đích thân xông pha nguy hiểm tới Nam Vu, đón vị hôn thê là thật, còn đón ai, chỉ trong lòng Ninh Tư Bình mới rõ.

Rõ ràng trong lòng vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ, nhưng được đổi sang một chiếc giường khác, Thanh Thu vẫn ngủ tới khi mặt trời đã lên cao của ngày hôm sau. Chẳng còn cách nào, gần đây nàng quen dậy muộn, chỉ cần Hồng Ngọc không đến gọi nàng, thì chuyện lớn tới đâu cũng không bằng được giấc ngủ. Thanh Thu mở mắt ra, nhất thời không biết mình đang ở đâu, căn phòng nhỏ hẹp chẳng chút hơi ấm quen thuộc. Ngược lại nàng phát hiện một người đang ngồi trước bàn, y phục màu trắng cùng khuôn mặt anh tuấn nhìn nàng cười, lại vô cùng quen thuộc.

Thanh Thu chớp mắt, rồi lại dụi mắt, nàng không nhìn nhầm, hình như đúng là thể tử. Nhưng hắn là một nam tử, sao có thể ở chỗ ngủ của nàng được, thể tử nghĩ nàng là ai? Nàng nên hét lên gọi người tới, hay ném đồ đạc vào người hắn để hắn phải cút đi? Cũng may tối qua mặc nguyên quần áo đi ngủ, Thanh Thu chỉ còn biết hoảng loạn đứng dậy chỉnh đốn y phục, lắp bắp hỏi: “Thể tử, sao người lại ở đây?”.

Hỏi xong rồi nàng mới hối hận, tại sao hắn ở đây còn phải giải thích ư? Người này bây giờ lúc nào cũng làm ra vẻ nàng là người của mình rồi, còn có thể nói được điều gì tốt đẹp đây.

Quả nhiên, Vệ Minh đứng dậy đi tới trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Tối qua Thanh Thu bị hoảng sợ, đương nhiên ta phải qua thăm hỏi mới phải”.

Vệ Minh càng dịu dàng, Thanh Thu lại càng lùi về phía sau, “Người là quý nhân lại bận rộn, bên ngoài còn nhiều việc lớn đang chờ người giải quyết, chẳng qua chỉ là gặp trộm thôi, chuyện nhỏ như vậy đâu cần người phải đích thân tới đây”.

“Cũng không bận lắm, bữa tiệc tối qua xem như thành công. Việc đàm phán là một cuộc chiến trường kỳ, thậm chí còn khiến người ta mệt mỏi hơn là ra chiến trường chém giết. Những việc có thể giao cho người khác làm, ta hà tất phải nhọc lòng?” Hắn đứng đó nhìn quanh căn phòng, chau mày nói tiếp: “Chỗ này không thể ở lâu, để nàng ở cùng Hồng Ngọc cũng không tiện, ta sẽ cho người thu dọn một căn phòng trong Giám Thiên các. Nàng ở đó, xung quanh có hộ vệ, chắc chắn sẽ không gặp phải những chuyện như tối qua nữa”.

Thanh Thu phiền não, nàng đang tìm cơ hội để nhắc tới việc xin ra khỏi đây, sao thể tử lại cho người thu dọn phòng ốc, rốt cuộc nàng nên nói hay không? Vệ Minh đi đến cửa bỗng quay người lại, “Cây đàn này ta tặng nàng, không thích ư?”.

Hắn chỉ cây đàn bị đánh tráo, thì ra là thể tử đã đặt cây đàn này ở đây! Chuyện mà cả đêm Thanh Thu nghĩ không ra, lại được giải đáp chỉ bằng một câu nói thản nhiên của hắn, nàng kinh ngạc: “Người tặng?”.

“Không sai, cả ngày nàng ôm Lục Ý đi lại khắp nơi không sợ người ta đổ kỵ sao? Ta tự ý quyết định tráo cây khác cho nàng, bao giờ nàng tới chỗ ta, ta sẽ trả lại.” Vệ Minh làm vậy cũng không có ý gì khác, nghĩ đến việc đây là cây đàn do vị hôn phu của nàng tặng, hơn nữa lúc nào nàng cũng kề bên nó không rời, hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Mặt khác mang cây đàn của nàng đi, có thể giữ chân chủ nhân của nó, không ngờ vừa mới đổi đã gặp trộm, cũng coi như trong họa có phúc.

Thanh Thu chẳng biết phải nói gì, có chủ nhân như thế này sao? Cầm đồ của người khác, còn không chịu hỏi nàng một câu, nàng tức giận: “Người làm vậy là ăn trộm!”.

“Đừng nói những lời khó nghe như thế, ta giúp nàng bảo quản thôi. Con người nàng là của ta, đồ của nàng đương nhiên cũng là của ta. Nếu muốn lấy lại, nhớ tới tìm ta.” Nói rồi Vệ Minh cười ha ha bỏ đi.

Đàn do thể tử tráo, nhưng người lật tung đồ đạc lên nhất định không phải hắn. Lẽ nào tên trộm không phải đến vì cây đàn, hoặc có thể do không tìm được Lục Ý thật, nên mới đảo lộn căn phòng lên như thế. Là ai được nhỉ? Những người biết Lục Ý ở trong tay nàng không nhiều, Vệ Minh là một, Huống Linh Ngọc là hai, những người khác lại không hiểu về đàn, còn hai người nữa là tiểu tử họ Cao đã chết và Tuyết Chỉ.

Nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, Thanh Thu chuẩn bị đi rửa mặt, tiện thể quay về căn phòng cũ sắp xếp lại đồ đạc. Lúc này ngoài cửa ồn ào một đám người bước vào, đều là a hoàn, đại nương phục vụ trong Giám Thiên các. Bình thường Thanh Thu chỉ thấy họ quen mặt, giờ đây họ vây lấy nàng một tiếng Thanh Thu cô nương, hai tiếng Thanh Thu cô nương, gọi hết sức thân mật. Tiểu a hoàn nhanh nhẹn còn cầm khăn mặt và chậu gỗ, chuẩn bị hầu nàng rửa mặt chải đầu.

“Thanh Thu cô nương, phòng bên kia đã thu dọn xong cho cô nương rồi, đồ đạc trước kia của cô nương cũng đã mang qua, cô nương có muốn sang xem không?”

Phòng ở bên nào, thể tử làm thật?

“Thanh Thu cô nương, bình thường cô dùng loại phấn gì, sao sắc mặt nhìn trắng hồng thế?”

Nàng ăn ngon ngủ kỹ, đương nhiên sắc mặt trắng hồng rồi.

“Thanh Thu cô nương, ta mang cây đàn này qua bên ấy giúp cô, nhé?”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Hồng Ngọc xuất hiện kịp thời, lẳng lặng quét mắt nhìn khắp mọi người một lượt, nói: “Thanh Thu, thể tử vừa dặn bắt đầu từ hôm nay, tỷ sẽ ở trong Giám Thiên các, chúc mừng tỷ”.

Hồng Ngọc miệng thì nói chúc mừng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng thờ ơ, không giống đám người kia ghen tỵ có, ngưỡng mộ có. Nàng ta sớm biết sẽ có ngày này, mấy lần thể tử chỉ là trêu đùa Thanh Thu, nhưng càng ngày lại càng có tình cảm. Nàng ta có nên bấm lại với quận vương phi chi tiết mọi chuyện không?

Mọi người cùng lên tiếng chúc mừng, khiến Thanh Thu khóc không được cười chẳng xong. Chuyện này là thế nào đây, nàng vừa ngủ dậy, liền phải cùng ăn cùng ngủ với thể tử, đi làm chủ nhân hay sao? Nàng lập tức xua hai tay: “Không, ta không đi”.

“Cô nương nói gì thế, đây là phúc lớn, thể tử của chúng ta còn chưa lập thất, được người chiếu cố thương yêu, là phúc tu mấy đời đây.”

“Đúng thế, chúng tôi đều nhìn thấy cả rồi, sáng sớm thể tử đã đi từ đây ra, cười rất vui vẻ. Thanh Thu cô nương, được thể tử sủng ái là chuyện vui.”

Ánh mắt của đám nữ tử đều liếc về phía chiếc giường, làm khó cho thể tử rồi, căn phòng đơn sơ thế này, mà giường lại nhỏ thế kia...

Chiếc giường đương nhiên rất lộn xộn, Thanh Thu đỏ bừng mặt không biết nên nói gì. Chuyện liên quan tới sự trong sạch của mình nên nàng đành ho khan một tiếng rồi cất lời: “Không phải, thể tử sáng sớm đã đến đây hỏi chút chuyện, không phải như mọi người nghĩ đâu”.

“Ồ...” Mọi người cùng đồng thanh ồ lên, tỏ ý biết rồi, lúc này nàng mới hiểu càng giải thích càng mờ ám. Tóm lại có giải thích cũng không rõ được, lúc này mà nói với bọn họ rằng mình chưa bán thân, không muốn được thể tử nạp, thì trong mắt người ta nàng lại trở thành kẻ không biết tốt xấu gì. Nàng chỉ có cách nói rõ với thể tử, lấy lại Lục Ý. Cứ thế này mà tiếp tục ở lại phủ thể tử thì cả đời nàng đừng mong sống yên ổn.

Hồng Ngọc bảo mọi người lui ra, ngồi xuống cạnh nàng: “Thanh Thu, có phải tỷ vẫn kiên trì với những gì mình từng nói, muốn được tự do, thực sự không thể chịu được nữa sẽ rời phủ?”.

“Đương nhiên, thể tử giờ đang ở đâu?”

“Vừa thay y phục ra ngoài rồi.” Hồng Ngọc ngập ngừng rồi nói: “Chuyện này tỷ phải nghĩ cho kỹ, đừng nói là thể tử, cho dù tỷ đồng ý thì vẫn còn phải qua cửa của quận vương phi. Tỷ không đồng ý, thể tử lại không buông tay, trước mắt tỷ nghĩ gì không quan trọng, hiểu không?”

Thanh Thu cũng là người thông minh, nghĩ một lúc đã hiểu ý của Hồng Ngọc. Với thân phận và tuổi tác của mình, nàng cũng không xứng để làm chính thất của thể tử. Nàng là một nha đầu bán thân, lúc nào thể tử cần sẽ tìm đến, giữ trong phòng hầu hạ, như vậy phía quận vương phủ cũng sẽ không phản đối gì. Nhưng nàng không phải là một nha đầu bán thân, nếu ở lại, thì đương nhiên phải có danh phận, quận vương phi sao có thể đồng ý ột nữ tử lớn tuổi không lấy được chồng ở bên cạnh con trai mình, thể chẳng phải sẽ khiến người khác chê cười ư? Tóm lại việc này dù giải quyết thế nào cũng vẫn là nàng không đúng, nàng thậm chí còn không bằng một nha đầu, thật khiến người ta không sao chịu nổi!

Hồng Ngọc là người hầu hạ bên cạnh quận vương phi, bản thân nàng ta rất trung thành với bà, có thể nói ra những lời như thế thật hiếm thấy. Chuyện này, chỉ sợ sớm đã truyền tới tai quận vương phi rồi, lúc ấy nàng ta phải làm sao?

Hồng Ngọc lại nói: “Thực ra nếu thật sự được thể tử nạp, cũng là chuyện vui hiếm thấy. Vì vậy đối với thể tử, tỷ không nên tùy tiện hành xử như thế, nói không chừng còn phải cần người che chở”.

Thanh Thu trả lời chắc như đinh đóng cột: “Ta không cần, ta thấy mình phải đến quận vương phủ tìm Vệ thúc trước đã, nhờ thúc ấy xin với vương phi sớm cho ta rời khỏi đây”.

Thời gian này, phải nói là rất nhàn nhã, nhưng thể tử lại hết lần này tới lần khác tìm cách trêu chọc nàng. Nếu nói nàng không có cảm giác thì là giả, nhưng những cảm giác không rõ ràng ấy cứ lớn vồn mãi không chịu rời bỏ Thanh Thu. Nàng đã hai mươi hai tuổi, không muốn sống cô đơn cả đời, kiếp này chẳng mong gả được ột người tử tế, nhưng đến khi nào mới nhân duyên ấy mới tìm đến nàng chứ? Thể tử không phải lựa chọn tốt, Khổng Lương Niên cũng không phải, bỗng chốc nàng thấy buồn bã. Nếu năm đó không có trận chiến kia, nàng đã được gả vào nhà họ Cao, hà tất đến nỗi này?

Nghĩ tới đây, trái tim nàng đột nhiên đập rất nhanh, chủ nhân Thiên phủ nàng gặp tối qua, tại sao lại khiến nàng có cảm giác quen thuộc đến thế? Không, nhất định là do suy nghĩ nhiều thôi, y là vị hôn phu của Tuyết Chỉ, Tuyết Chỉ sẽ gả cho y, nhất định cũng chỉ vì có cảm giác giống nàng. Nếu không năm đó, ngoài tiểu tử họ Cao ra chẳng ai lọt được vào mắt Tuyết Chỉ, giờ lại thay lòng đổi dạ. Nghĩ đến tình cũ chuyện xưa, Thanh Thu bất giác mỉm cười vì cây Lục Ý này, Tuyết Chỉ phải đến nửa năm không thêm nói chuyện với nàng, coi nàng như người xa lạ, bây giờ nghĩ lại cũng thật vô vị. Cây đàn Lục Ý, nàng sớm nên vứt đi mới phải, còn vì nó mà phải trải qua cảm giác kinh hãi tối qua.

Thanh Thu không đến xem căn phòng thể tử bố trí ỉnh, mà nhân lúc hắc không có trong phủ, nàng tới phủ quận vương tìm lão quản gia, vừa ra khỏi cửa đã gặp Khổng Lương Niên đang đứng gần phủ thể tử.

Phủ thể tử tọa lạc ở một nơi khá vắng vẻ, cách xa đường cái, xung quanh rất yên tĩnh, vì vậy Khổng Lương Niên đứng đợi ngay dưới gốc cây cách cửa phủ không xa. Gió thu thổi qua, vài chiếc lá khô chậm chậm rơi xuống, một cảnh tượng thật đìu hiu. Nhưng y chẳng bận tâm, ngược lại còn có hứng làm thơ, hận không có giấy bút trong tay, phú một bài. Đang trong lúc say sưa. Khổng Lương Niên nhìn thấy Thanh Thu ra khỏi phủ thể tử, liền vội vàng đi tới chặn đường.

Thanh Thu bất lực đứng lại, để y - một người đường đường là hàn lâm - phải đứng đợi ở ngoài này, thật sự cũng hơi áy náy. Nàng thở dài: “Khổng hàn lâm, ngài hà tất phải làm thế này, chúng ta chẳng qua mới chỉ gặp nhau một lần. Thật hiếm gặp ai có trái tim như ngài, những gì cần nói ta đã nói rồi, mời ngài về đi”.

“Ta có chuyện cần nói, có thể mời ngài theota đến một chỗ khác không?” Nhìn thấy mắt Thanh Thu có vài phần phòng bị, y cười khổ, cũng khó trách nàng nghi ngờ. Hành động thể này thật không phù hợp với tác phong nho nhã nghiêm túc thường ngày của Khổng Lương Niên, chỉ là có những lời không thể nói rõ ngay, mà đứng trước cửa phủ thể tử thật không thích hợp.

“Có gì xin ngài nói thẳng, ta với ngài cùng đi với nhau e rằng sẽ khiến người ta dị nghị.” Thanh Thu không chịu đi, nàng với y không thân thiết, Khổng Lương Niên ra vẻ thần bí này thật phiền phức, dù sao nàng cũng không tin rằng người này thật lòng muốn lấy nàng.

Nhưng y lại tỏ vẻ bối rối. “Chuyện này... liên quan tới việc cố nhân nhờ cậy, Lương Niên nhất thời không thể nói rõ, mời nàng đi một chuyến”.

Nàng vừa nghe tới hai từ “cố nhân” liền đau đầu, vị thư sinh bảo thủ này lúc nào cũng mang cố nhân ra để nói chuyện, tựa như thật sự có trách nhiệm và nghĩa vụ phải chăm sóc nàng vậy. Thôi được, cho y cơ hội nói rõ ràng, nói xong, sau này đừng đến tìm mình nữa. Nàng nghĩ một lúc rồi đáp: “Thanh Thu phải tới quận vương phủ, trên đường tới đó có một trà quán cũng có thể coi là khá yên tĩnh. Nếu Khổng hàn lâm không chê nơi đó sơ sài thì mời tới đây”.

Thanh Thu muốn nói tới trà quán của nương tử họ Triệu, ngồi nói chuyện ở đó chắc không sao, hẹn xong địa điểm, nàng đi trước, Khổng Lương Niên lập tức theo sau.

Trà quán của nương tử họ Triệu hôm nay không đông khách, nàng ta đang gảy đàn tính, thấy Thanh Thu và một nam tử kẻ trước người sau bước vào, suýt nữa thì tính sai. Nhân lúc mang trà lên, nàng ta mới quan sát kỹ, sau đó gợn ngón tay cái hướng về phía Thanh Thu, ý là nam tử này rất được.

Thanh Thu không màng tới việc nàng ta nhướng mày nháy mắt với mình, đưa thẳng Khổng Lương Niên vào trong phòng riêng duy nhất của trà quán. Nơi đây là một gian phòng nhỏ tách biệt hẳn với bên ngoài, không sợ người khác nhìn thấy nói ra nói vào. Sau khi ngồi xuống, nàng nói: “Khổng hàn lâm có gì, mời nói”.

Khổng Lương Niên suốt dọc đường đi đã đắn đo chọn từ để nói, không biết phải mở miệng thế nào. Trong việc này, y ăn nói vụng về, lòng vẫn luôn hối hận tại sao lại nhận lời với người ta, giúp người ta đưa Thanh Thu đến Bắc Vu. Bất luận thế nào, y cũng không nên giấu Thanh Thu như thế. Tới qua, khi gặp Ninh Tư Bình, y nghĩ, cách tốt nhất bây giờ chính là cho Thanh Thu biết lý do vì sao mình lại kiên quyết muốn thành thân với nàng, tin rằng nhất định nàng sẽ phù hợp với mình.

“Thanh Thu, bao nhiêu năm nay, nàng vẫn không chịu xuất giá, thật chẳng dễ dàng gì, ta hiểu, đều vì Cao huynh đệ...”

Lời vừa nói xong, Thanh Thu đã chặn ngay: “Khổng hàn lâm hiểu lầm rồi, ta không xuất giá bởi vì chưa tìm được người phù hợp. Liên quan gì đến Cao huynh đệ Thấp huynh đệ nào ở đây?”.

Những lời này lại khiến Khổng Lương Niên cho rằng trong lòng nàng oán hận: “Cho dù thế nào, ta cũng có trách nhiệm phải chăm sóc cho nàng. Hai năm đầu nàng không chịu gặp ta, bây giờ ta đã biết tình hình của nàng, nhất định không thể ngồi nhìn không để ý tới, gả cho ta thật sự khó như vậy ư?”.

“Khổng hàn lâm, Thanh Thu mặc dù còn chưa xuất giá, nhưng không thể thăm tới mức như ngài nói, không cần ai phải hy sinh nhảy vào nước sôi lửa bỏng để cứu ta. Nói tới việc xuất giá, Khổng hàn lâm ngài bộ dạng như bố thí, chỉ là vì phải lấy nên mới lấy. Chẳng có chút vui vẻ tình cảm nào, thử hỏi, ta sao có thể gả ột người như vậy? Trong lòng ngài nhất định sẽ nghĩ, ta là một nữ tử đang nôn nóng muốn tìm người để thành thân, một người với điều kiện tốt như ngài tới hỏi, chắc chắn sẽ lập tức xuất giá ngay, đúng không? Chỉ một câu cố nhân ủy thác mà ngài nói ra, thật là lý do hợp tình hợp lý biết bao. Lẽ nào ta phải phối hợp với ngài, để ngài trở thành một huynh đệ có tình có nghĩa?”

Nàng nói không hề khách khí, Khổng Lương Niên lập tức đỏ bừng mặt. Y vốn chịu sự giày vò của lương tâm, thê tử vừa mất, đúng là không nên nhanh như thế đã muốn cầu thân người mới. Chỉ là khi ấy thừa tướng phu nhân và quận vương phi muốn hai người gặp mặt, trong lòng y bèn tính toán một việc khác.

Ai ngờ Thanh Thu từ chối, y thậm chí phào nhẹ nhõm. Khổng Lương Niên vốn định đợi hôn sự được quyết định xong, hai người có thời gian ở riêng với nhau y sẽ kể cho nàng nghe chân tướng sự việc, nhưng mãi không có cơ hội. Y cùng Ninh Tư Bình lén lút bàn bạc việc này đã khiến bản thân vô cùng bối rối. Giờ lại bị nữ tử này nói mình không có ý tốt, Khổng Lương Niên càng cảm thấy oan uổng, nhưng lại nói không ra lời.

Một lúc lâu sau y mới đáp: “Nàng nghe ta nói hết đã, cho dù không muốn gả cho ta thì hãy nhận ta làm nghĩa huynh, để ta có thể chăm sóc nàng vậy. Sau khi hai nước đàm phán có kết quả, ta sẽ cùng đoàn sứ giả Bắc Vu, đến Bắc Vu dạy học giao lưu, thời gian là năm năm, triều đình ân chuẩn cho phép ta mang theo gia quyến. Lương Niên nhận sự ủy thác của cố nhân, lòng cũng muốn được chăm lo cho nàng tốt hơn, mấy năm nay chưa làm tròn trách nhiệm...”.

Y nói vô cùng thành khẩn, Thanh Thu lại chẳng cảm động chút nào, nghĩa huynh muội? Nàng quan sát Khổng Lương Niên hồi lâu, thấy y không chút giả dối, lại khóc không được cười chẳng xong. Nói đi nói lại, người này vẫn là do cố nhân ủy thác, cố nhân của y ủy thác cho y chăm sóc nàng, nàng không nhất định phải đón nhận, đúng không? Thanh Thu đành phải nói thẳng: “Nghĩa huynh muội gì chứ, ta còn đang muốn đề nghị ngài đi mua mấy a hoàn tùy thân mang theo luôn. Những người trẻ trung xinh đẹp có rất nhiều, ngài chọn mấy kẻ không cha không mẹ có mệnh khổ một chút, nhất định sẽ thỏa mãn ý muốn chăm sóc cho kẻ yếu thế của ngài. Nói gì mà cố nhân ủy thác, ta không muốn rời khỏi Việt Đô, quay lưng rời bỏ quê hương đi đến nơi nghèo nàn ấy, đang sống yên lành sao phải phiền phức thế?”

Nam Vu thuộc phía nam, Bắc Vu thuộc phía bắc, người miền Nam vốn vẫn cho rằng người miền Bắc sống ở một nơi hoang vu. Nàng sống ở đây rất yên ổn, tại sao phải tới đó chịu khổ?

Khổng Lương Niên vẫn nhất quyết khuyên nhủ: “Nàng hà tất phải cố chấp như thế, phủ thế tử dù sao cũng không phải nơi có thể ở lâu. Tại sao không theo ta tới Bắc Vu một chuyến, ta đảm bảo nàng đi rồi sẽ không hối hận”.

Điều duy nhất nàng hối hận chính là hứa hôn với tiểu tử nhà họ Cao, lại còn lằng nhằng mãi không dứt với Khổng Lương Niên, phủ thế tử có ở được hay không, đâu đến lượt người khác lo.

Nghĩ tới đây, nàng đứng dậy khách sáo đáp: “Ở đây trà rất ngon, ngài có thể từ từ thưởng thức, Thanh Thu phải đi trước”.

“Chờ đã... còn nhớ hôm đó nàng đã hỏi ta, nàng xuất giá hay không thì liên quan gì tới ta. Ta đã nói nguyên do thì một thời gian nữa nàng sẽ tự hiểu. Giờ hẳn cũng đến rồi, hai người gặp mặt, nàng sẽ hiểu thôi.”

Thanh Thu đã đi tới cửa, tính tiền trà với nương tử Triệu gia, chỉ nghe được vế trước của câu, quay đầu lại đáp: “Ta không muốn hiểu gì cả, hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau”.

Ra khỏi trà quán, Thanh Thu lại thở dài thườn thượt, Khổng Lương Niên có lẽ là một người tốt, nhưng người tốt cũng biết làm việc xấu. Nàng là giống hoa sinh ra ở Nam Vu, tại sao phải tới Bắc Vu sống, mau tới quận vương phủ làm cho xong việc của mình thì hơn.

Thanh Thu đến phủ quận vương, gặp lão quản gia, nói ra tình hình trước mắt của mình, ông giậm chân luôn miệng than đáng tiếc. Đường như được thế tử thu nạp là việc tốt không bằng, còn bảo nàng ra ngoài nghe ngóng xem, cả thành Việt Đô này, không có nữ tử nào không muốn được gả cho thế tử.

Ai cũng nói nàng đang được hưởng phúc lớn, nhưng thứ phúc này nàng lại chẳng muốn, nàng không xứng với thế tử hay Khổng hàn lâm. Nàng cũng không đến mức dùng mọi thủ đoạn để xuất giá bằng được, thu nạp làm thiếp, cũng không đến mức tóc đã bạc mà chẳng ai lấy, thà rằng nàng theo Khổng Lương Niên tới Bắc Vu.

Trong lúc tức giận, Thanh Thu chẳng còn tâm trạng đâu tới gặp những người ở thiện phòng. Từ sáng sớm đến giờ, chỉ toàn gặp chuyện bực mình, nàng mới chỉ uống chút trà, chưa ăn gì cả, nên rất đói. Chẳng mấy khi ra khỏi phủ, sau khi rời phủ quận vương, nàng bèn thông thả đi dạo trên con phố lớn náo nhiệt nhất, chọn một quán mỳ trông có vẻ sạch sẽ vào ăn.

Trời thu trong lành dịu mát, những lá cỏ màu xanh trắng được các cửa hàng treo ngoài cửa bị gió thổi bay phất phơ. Mấy đứa trẻ cầm chong chóng chạy qua, từ xa xa vọng lại tiếng cười vui vẻ, còn cả âm thanh huyền ảo của nơi làm ăn buôn bán... Thanh Thu cầm chặt khăn tay trong lòng căm hận: Sao nàng lại không gả được chồng chứ? Các nữ tử lớn nhỏ trên phố xem ra ai cũng sống tốt hơn nàng, làm gì có ai nhiều tuổi như vậy rồi mà còn cuốn tóc lên thế này. Thật ngượng muốn chết, còn bị người ta chỉ trỏ, nếu xuất giá sớm, giờ nàng đâu cần ở đây phiền muộn.

Một bát mỳ Dương Xuân chỉ có nước dùng suông được đặt trước mặt nàng, Thanh Thu đói phát run. Bát mỳ Dương Xuân không chút vắng mờ thôi cũng tạm chấp nhận, nàng rút đũa ra định ăn, đột nhiên phía sau có người lên tiếng: “Mỳ này mà nàng cũng ăn được?”.

May mà Thanh Thu giữ bình tĩnh, nếu không đã làm đổ bát mỳ, nàng ngệt mặt ra đứng dậy, quay người định hành lễ, bị Vệ Minh giữ, khẽ nói: “Đang ở bên ngoài, không cần hành lễ”.

“Thế...”

Hắn cười khê sửa lại: “Phải gọi là công tử”.

Bà chủ tiệm mỹ quên mất là mình đang thả mỹ vào nấu, đứng ngậy ra nhìn màn này, lòng nghĩ, vị công tử kia không phải anh tuấn bình thường, không biết có quan hệ gì với cô nương kia.

“Công tử, sao người lại tới đây?” Nàng nhìn xung quanh, không có đám hộ vệ lạnh lùng kia theo sau, thế tử mặc áo vải màu trắng, thật giống như người đọc sách nho nhã. Xem ra tâm trạng thế tử rất tốt, nàng thắc mắc: “Sao không có người đi theo?”.

Vệ Minh mỉm cười đáp: “Để họ theo, ta làm gì cũng không thấy hứng thú, hôm nay chỉ có nàng và ta. Chẳng phải nàng muốn ăn cơm ư, đi theo ta, ta đưa nàng đến một nơi có nhiều đồ ăn ngon”.

Thấy trong tay Thanh Thu vẫn còn cầm đĩa, hắn dịu dàng rút đôi đĩa khỏi tay nàng đặt xuống bàn, tiện thể móc ra một ít bạc lẻ đặt lên đó coi như trả tiền. Bà chủ vui sướng luôn miệng cảm tạ, Thanh Thu đành phải đi theo, lẩm bẩm: “Một bát mỹ cùng lăm cũng chỉ năm đồng thôi...”.

Thế tử như vậy, cũng thật hiếm gặp. Thôi, thế tử có tiền, nếu nàng mở phường đậu phụ, hy vọng ngày nào cũng gặp được những khách nhân hào phóng như thế.

Vệ Minh thấy nàng đi theo, mắt nhìn phía trước, giống như tự nói với chính mình: “Nghe nói, nàng đến quận vương phủ?”.

Nàng lập tức nhớ tới những chuyện không vui ấy, buồn bã đáp: “Vâng, lâu rồi không gặp lão quản gia, nô tỳ tới thăm ông ấy”.

Hắn đến đây, là vì nàng sao? Nàng chỉ là một nữ tử bình thường không thể bình thường hơn, một trang nam tử xuất sắc như thế tử, mấy khi nàng được gặp. Có lẽ trong lòng nàng sớm đã bị sự đùa cợt của thế tử làm cho rung động, mỗi lần gặp hắn, nàng phải mất rất lâu mới khôi phục lại được nhịp tim. Hôm nay Vệ Minh đột ngột xuất hiện, càng khiến nàng bất an.

Rốt cuộc nàng vẫn kìm được thắc mắc trong lòng, đành cúi đầu bước đi. Sáng sớm đã bị đám a hoàn tới làm loạn, lòng nàng phiền muộn, đương nhiên không muốn bị người ta coi như đồ vật, bị nạp làm thiếp, hình như còn thấp kém hơn. Nàng hận mình không ra gì, nên dùng một nửa dũng khí đối đáp với Khổng Lương Niên trước đó để thẳng thắn từ chối hắn, nhưng vị thế tử này, e rằng nàng càng kháng cự, càng kích thích hắn.

Nàng thận trọng hỏi: “Công tử, chúng ta đi đâu đây?”.

“Ta đưa nàng đến một nơi yên tĩnh, ăn chút gì trước đã.” Trong thành Việt Đô càng ngày càng náo nhiệt, phồn hoa hơn sáu năm trước nhiều, hắn muốn đi dạo một vòng.

Thanh Thu chẳng còn muốn ăn nữa, bất lực nói: “Thế này về lễ không hợp, nô tỳ sao... xứng đi cùng công tử”.

Vệ Minh dừng bước, niềm vui ngập lòng đột ngột bay mất, chậm chậm quay người lại hỏi: “Nàng không muốn ở bên ta đến thế sao?”.

Vừa rồi Vệ Minh không đáng sợ như vậy, Thanh Thu đột nhiên cảm thấy hắn đáng sợ chẳng kém gì đám hộ vệ kia. Nàng muốn cúi đầu xuống thấp tới mức không thấp hơn được nữa, tốt nhất là cả người chui xuống đất. Nhưng hắn không tha, ngay giữa phố nàng cảm nàng lên, khiến Thanh Thu nổi cáu. Thanh danh, thanh danh của nàng.

“Ta giữ nàng lại Giám Thiên các, là vì nghĩ chỗ ở cũ của nàng không an toàn. Yên tâm, ta không ép nàng, sẽ có ngày tự nàng nghĩ thông suốt thôi.” Trong giọng nói của Vệ Minh mang chút lạnh lùng, giống như vì sự không biết điều của nàng đã làm hắn giận.

Nàng lại nghĩ khác, cái gì mà không ép, bị người ta nói tới mức này rồi, giờ còn nói không ép.

Hai người kẻ nào cũng mang nỗi tức giận trong lòng, chẳng ai để ý tới một đôi mắt u ám bên đường đang chớp liên tục khi chứng kiến cảnh ấy.

Vệ Minh cuối cùng cũng tha cho nàng, lại bước tiếp, còn tiện tay cầm tay nàng, đồng thời mở miệng ngăn cản Thanh Thu vùng ra: “Nàng muốn nhiều người nhìn thấy, thì cứ kêu đi”.

Nàng cắn môi im lặng, tay hẩn rất ẩm, lòng bàn tay có vết chai, chắc do thường xuyên luyện võ mà ra, Thanh Thu bị Vệ Minh kéo lên đi song song, khiến mọi người đều phải ngoảnh lại nhìn. Nàng vội kéo hẩn vào một con hẻm vắng vẻ ít người qua lại, hạ giọng nói nhanh: “Thế tử, người thân phận tôn quý, a hoàn trong phủ ai nấy cũng như hoa như ngọc. Hơn nữa quận vương phi cũng có ý tác thành cho người với tiểu thư Huống Linh Ngọc. Nô tỳ tuổi đã nhiều lại chẳng có gì đặc biệt, tính tình lười nhác, có thể nói chẳng tốt đẹp gì cả, người hãy cho nô tỳ rời phủ, được không?”.

Không phải nàng không hiểu, mà việc này không thể kéo dài thêm nữa, lằng nhằng sẽ khiến quận vương phi ra tay can thiệp, lúc ấy còn phiền phức hơn.

Nhưng ngay sau đó bàn tay nàng bị bóp chặt tới đau nhói, Thanh Thu không nhịn được khẽ rên lên, nước mắt trào ra, nghe tiếng thế tử lạnh lùng hỏi: “Người thật sự nghĩ như thế?”.

Cổ ngăn nước mắt, nàng gạt đầu. Không sai, nàng quả thực nghĩ như thế, hay là đem những lời đã nói với Khổng Lương Niên ra nói với hẩn rằng: Nếu không được tổ chức hôn sự đàng hoàng, không sống với nhau tới đầu bạc răng long, thì nàng không thêm? Rõ ràng là chuyện cười, có thể kiếp sau nàng được đầu thai làm một người may mắn hơn, nói không chừng thế tử sẽ mang kiếp tám người khiêng tới đón nàng, còn kiếp này thì đừng mong tưởng.

“Là vì Khổng Lương Niên sao? Đừng tưởng ta không biết, trước đó nàng đã gặp hẩn.”

Nói mãi, nói mãi, Vệ Minh bắt giắc mắt tự chủ nghiêng người về phía trước, chính hẩn cũng không hiểu tại sao mỗi lần đối mặt với Thanh Thu, đều như hẩn ép buộc. Bản thân thấy nàng nước mắt rờn rờn, Vệ Minh lại có chút không nỡ, thả lỏng lực ở tay, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy eo Thanh Thu, tay kia đưa lên quệt nước mắt cho nàng.

Thanh Thu muốn thoát khỏi vòng tay của hẩn nhưng vô ích, mặt nghệt ra nhìn xem Vệ Minh định làm gì. Lúc này hẩn đang thương xót lau nước mắt cho nàng, vừa rồi sao không nhẹ tay hơn? Chẳng qua do đau quá nên nàng mới khóc, chỉ có một giọt, gió thổi sẽ khô, có cần lau không?

Gần rồi, lại gần rồi, nàng nên gạt phắt bàn tay đó ra hay để mặc hẩn chạm vào mặt mình?

Chính vào lúc đó, bụng nàng kêu ọc ọc khiến động tác vô cùng dịu dàng tình cảm của Vệ Minh khựng lại. Ngay sau đó âm thanh ấy lại vang lên, Thanh Thu ngượng ngùng khẽ dùng sức thoát khỏi hẩn. Vệ Minh phải cố gắng lắm mới không phá lên cười: “Xem ra nàng đói lắm rồi, đi ăn cơm trước đã”.

“Được...”

Đột nhiên từ phía sau Vệ Minh, lao tới một mũi ám khí, hẩn đã nhận ra sự khác thường ngay trước đấy, liền kéo Thanh Thu quay người. Ám khí đó cắm phập vào một thân cây khiến nó gãy đôi, có thể thấy người này cố ý ra tay ám sát. Hẩn nhìn về nơi ám khí bay ra, chỉ thấy đầu hẻm có một bóng người, trong chớp mắt đã biến mất. Vệ Minh hiện tại không đem theo ai, lại lo Thanh Thu hoảng sợ, nên không đuổi theo, không biết là kẻ nào ra tay tàn nhẫn như vậy.

Thanh Thu vốn không biết xảy ra chuyện gì, khó khăn lắm mới thoát được sự bức bách của thế tử. Nàng thở phào nhẹ nhõm, ngay giây sau lại bị Vệ Minh kéo sát vào người, còn nghe thấy tiếng động, nơi hai người vừa đứng vô duyên vô cớ có một thân cây gãy làm đôi. Thanh Thu kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”.

Vệ Minh nhìn cái cây đó một lát rồi nói: “Về thôi”.

10. Q.1 - Chương 10: Nghi Đêm

Từ sau khi về phủ, ba ngày liền Thanh Thu không gặp thế tử, nghe nói đoàn sứ giả Bắc Vu xảy ra chuyện, thế tử bị hoàng thượng gọi vào cung trách mắng một trận. Hằng ngày hẩn về phủ rất muộn, cũng chẳng cần nàng phải lên thực đơn, càng không có thời gian quan tâm tới nàng. Cuộc sống của Thanh Thu bỗng rơi vào im lặng.

Đương nhiên cũng không quá yên ả, nàng đi đến đâu cũng có những ánh mắt kỳ dị nhìn về phía mình. Đám a hoàn vốn đang rất đố kỵ với nàng kia cứ nghĩ rằng nàng đã một bước lên trời. Ai ngờ thế tử mang nàng về bên mình nhưng chẳng có động tĩnh gì, kẻ nào cũng chăm chăm nhìn nàng cười nhạo, chỉ mong Thanh

Thu không có kết cục tốt. Nàng vốn sống rất thoải mái nhàn nhã, sau khi chuyển đến Giám Thiên các, hằng ngày đều có người hầu hạ. Bây giờ địa vị của Thanh Thu trong phủ rất khó xử, nàng không biết thế tử có ý gì. Mỗi chiều khi hoàng hôn xuống, nàng đều thấp thỏm bất an, chỉ sợ sau khi thế tử hồi phủ phải đối mặt với hắn. Không phải sợ hắn ép bức nàng làm gì, chỉ là nhìn hắn thôi, tim nàng cũng loạn nhịp rồi.

Thanh Thu không sợ bị người ta lạnh nhạt, do dự vài ngày, rốt cuộc nàng không dám đến đình Yên Ba nữa. Lúc này tiểu thư Huống Linh Ngọc có lẽ cũng đã biết việc thế tử có ý với nàng, nàng ta sẽ không còn coi nàng là bạn. Bản thân Thanh Thu cũng không dám đến đó để nhìn thấy ánh mắt trách cứ của Linh Ngọc tiểu thư và Tiểu Liên, nàng đành ngồi lì trong phòng than vãn thở dài, đợi tin tức của lão quản gia.

Việc phòng nàng có trộm vào tối hôm tổ chức yến tiệc, đến nay vẫn chưa tìm ra manh mối gì. Quản gia Thanh Thu tăng cường bảo vệ nghiêm ngặt hơn đối với phủ thế tử, Hồng Ngọc lại chẳng sợ gì, gọi thêm hai tiểu a hoàn nữa chuyển đến ở cùng mình, gặp nàng cũng chỉ bình thản gật đầu chào. Thanh Thu nhìn thấy nàng ta là thấy quận vương phi, không biết quận vương phi lúc này đang nghĩ gì.

Tối nay thế tử vẫn về muộn, thế là đã hết một ngày, Thanh Thu thở dài đi ngủ. Trời càng lúc càng lạnh, nàng bảo tiểu a hoàn ra ngủ ở gian ngoài, còn mình chong đèn nằm trong chăn đọc sách. Ở Giám Thiên các chỉ có thứ này là hay, nhiều sách, thuở thiếu thời Vệ Minh thích tìm những thứ độc đáo, nên thu thập được rất nhiều món đồ tinh tế. Sách là một trong những món ấy, phần lớn là những ghi chép về dã sử, lần này chuyển đến phủ thế tử, hắn còn đặc biệt dùng một gian làm thư phòng trong phủ của mình. Thanh Thu ở Giám Thiên các vài ngày, nhờ chỗ sách này nên cũng bớt buồn chán. Hôm nay nàng cầm về cuốn Dã Tiên truyện, kể về những câu chuyện trước khi người còn chưa hóa thành thần tiên. Họ đều gặp tiên nhân nơi hoang dã, đạt được pháp bảo sau đó tu luyện, cuối cùng luyện thành tiên.

Đọc mãi, đọc mãi, hai mắt nàng bắt đầu dí lại, cuốn sách trên tay từ từ trượt xuống. Đêm đã khuya, ánh nến trên bàn lúc này cũng đã lụi, căn phòng chìm trong bóng tối, dù nghe thấy tiếng cửa sổ chưa được đóng chặt thỉnh thoảng lại kêu lên “két” một tiếng. Nó bị gió thổi bật mở, một bóng người mang theo hơi lạnh lướt vào, hắn lẳng lặng đi tới đầu giường, nhìn thấy màn trướng khẽ rung, liền quay lại cẩn thận đóng cửa sổ. Ánh trăng bị nhốt bên ngoài, căn phòng càng thêm tối.

Khi Vệ Minh về đến phủ đã là nửa đêm, nhìn thấy phòng nàng còn để đèn. Ba ngày chưa gặp, hắn muốn nói với nàng vài câu, phát hiện ra hai a hoàn nằm ở phòng ngoài ngủ rất say, giống như bị người ta đánh thuốc mê, hắn giật thót mình. Khi Vệ Minh lao vào phòng, thấy Thanh Thu đang ngủ rất say, bên cạnh không có ai, chỉ có tiếng cửa sổ vẫn kêu két két.

Đột nhiên Thanh Thu nói mơ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Trả đàn cho ta... Lục Ý...”.

Vệ Minh tái mặt nhìn nữ tử này đang nắm chặt cánh tay mình, không dám tin rằng ngay cả trong mơ nàng vẫn tâm niệm cây đàn đó.

“Nàng nhìn cho rõ xem ta là ai!” Nói xong, hắn hất tay nàng ra.

Lúc này Thanh Thu mới bừng tỉnh, phát hiện ra mình đang nắm chặt cánh tay thế tử, liền vội vàng buông ra rồi ngồi dậy: “Sao lại là người?”.

Câu này khiến giọng Vệ Minh càng thêm lạnh lùng: “Nàng nghĩ là ai?”.

Nàng mới tỉnh dậy chưa nhìn rõ mọi thứ trước mắt, thế tử sao lại ở trước giường nàng? Nàng vừa ngồi dậy, theo đà bị trượt xuống đất, để lộ nửa người với chiếc áo đơn màu đỏ, vạt áo hơi hé ra, thậm chí còn nhìn thấy một góc chiếc yếm bên trong, búi tóc lỏng như sắp tuột xuống, mấy sợi tóc mai rủ trước mặt, dính vào phần cổ trắng ngần. Đôi mắt Vệ Minh tối lại, ánh mắt bắt giác men theo sợi tóc nhìn vào trong áo, cảm thấy ba màu hồng trắng đen kia làm người ta rung động, khó mà nói thành lời. Lúc này hắn đang khó chịu vì lời nói mơ vừa rồi, nhưng nhìn khuôn mặt duyên dáng của nàng dưới ánh đèn, bắt giác Vệ Minh chậm chậm ngồi xuống giường, nhìn nàng từ mơ màng cho tới lúc tỉnh táo hẳn. Hơi thở hắn thật nhẹ, như sợ khẽ thở mạnh là khiến người trước mặt sẽ bay mất.

Vệ Minh đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng vào một ngày mùa hạ, khi đó nàng đang ngủ nướng trốn việc. Trong ấn tượng của hắn, nàng vẫn nhàn tản như thế, đến đi trên đường cũng chậm rì rì.

Thanh Thu cuối cùng cũng tỉnh ngủ, định đứng dậy mặc thêm áo, nhưng thế tử lại không tránh mà vẫn

ngồi im, ánh mắt nhìn nàng đầy mờ ám. Nàng lập tức nhớ tới việc mình vẫn lo sợ mấy hôm nay, tìm bắt đầu đập loạn, căng thẳng túm chặt áo, không biết nên làm thế nào. Nghĩ cả nửa ngày Thanh Thu mới lấp ba lấp bắp: “Muộn thế này rồi, thế tử còn chưa đi nghỉ ư?”

Lời vừa nói ra, nàng bèn hối hận vô cùng, tình cảnh giữa hai người lúc này đã vô cùng ám muội rồi, câu nói này giống như mời Vệ Minh ở lại đây nghỉ, ngộ nhờ hần hiểu lầm thì làm thế nào?

Vệ Minh định thần lại, không trêu ghẹo nàng mà còn nghiêm túc hỏi: “Nàng ngủ say, còn nói mơ nữa”.

Nằm mơ? Đúng, hình như nàng mơ thấy trở về con phố nơi nàng và thế tử cùng đi, còn nghĩ mãi đến một việc, thế tử đối xử với mình dịu dàng như thế, có phải đã động lòng thật không? Thật xấu hổ quá, sao nàng lại có suy nghĩ ấy cơ chứ! Nghĩ tới đây, hai má nàng đỏ bừng, gật đầu không dám đáp lời.

Vệ Minh thấy nàng ngượng ngùng lại tưởng rằng đó là vì nàng nằm mơ thấy người tặng đàn, “hừ” một tiếng rồi đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Bên ngoài là mấy khóm chuối tây và hoa hiên, xa hơn nữa là tường bao, chỉ nghe tiếng gió xuyên rừng đánh lá. Trong bóng đêm không có bất kỳ động tĩnh nào khác, đứng một lúc hần nói: “Sao nàng ngủ không đóng cửa sổ?”.

Nàng nhân cơ hội này, vội vàng mặc thêm áo ngoài, đi đến đóng cửa, đáp: “Rõ ràng nô tỳ đã đóng rồi”.

Vệ Minh hỏi ngay: “Nàng chắc chắn chứ?”.

Bị hần hỏi thế, nàng lại không dám khẳng định: “Việc này... chắc là đúng, trước khi ngủ hai tiểu nha đầu đã thu dọn mà, chỉ bằng gọi bọn họ vào hỏi xem sao”.

Xem ra nàng ngủ quá say không biết đã xảy ra chuyện gì. Nửa đêm gặp trộm và bị ném ám khí ngay giữa phố, có lẽ đúng là nhằm vào nàng, cho dù không phải, thì cũng liên quan tới nàng. Rốt cuộc là ai? Vì người, hay là vì cây đàn? Mặc dù mấy ngày nay bận, nhưng Vệ Minh cũng không quên cho người đi điều tra, cây Lục Ý đó là sính lễ của vị hôn phu nàng, Cao gia là phú thương ở Việt Đô, không thể có liên quan gì tới Thiên phủ Bắc Vu. Điều đáng nghi duy nhất là sau khi làm tang cho người con trai độc nhất xong, họ đã rời khỏi Việt Đô, không biết đi đâu, vì sao họ có cây Lục Ý đó cũng không thể điều tra ra.

Lần này hần để Thanh Thu chuyển đến đây ở, một là muốn thăm dò xem nàng có chịu ở lại bên mình không, kết quả đương nhiên thật dễ thấy, nàng không đồng ý, hai là vì nghĩ Giám Thiên các nhiều người canh giữ sẽ an toàn hơn. Không ngờ kẻ đến lại to gan như vậy, đi thẳng vào phòng, nhưng không ra tay, nhất định có ẩn khúc gì trong đó.

Nghĩ đến đây Vệ Minh quay lại hỏi: “Nàng có biết hai nha đầu kia đã bị đánh thuốc mê không?”.

“Sao? Sao thế được?” Thanh Thu đi ra cửa nhìn, quả nhiên hai nha đầu đang ngủ say trên giường, gọi cũng không dậy. Nàng quay đầu lại kinh ngạc hỏi: “Thanh Thu nói sau chuyện lần trước đã tăng cường phòng vệ, sao lại xảy ra chuyện này?”.

“Kẻ đột nhập là cao thủ, người thường không phải là đối thủ của hần.” Vệ Minh ngồi xuống bàn, day day ấn đường, dường như vô cùng mệt mỏi. Thanh Thu đi đến rót cho hần chén trà, lại phát hiện trà đã lạnh, nàng vội vàng đổ đi, định ra ngoài đổi ấm trà nóng khác, nhưng lại do dự: “Có cần gọi người tới không?”.

“Không cần, xem ra hần đã đi rồi.” Thấy nàng sợ, Vệ Minh bèn trêu nàng: “Thanh Thu, nàng có kẻ thù nào không?”.

Thanh Thu suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không có, nô tỳ chưa từng gây thù chuốc oán với ai. Cho dù có, cũng chỉ là những chuyện vụn vặt, đâu đến mức phải tìm cao thủ tới làm khó nô tỳ”.

Chuyện này là thật, nàng chỉ biết có mấy người ấy thôi, cuộc sống hơn hai mươi năm đều rất thanh bình, nghĩ đến việc nửa đêm có người len vào phòng, bất giác toàn thân Thanh Thu ớn lạnh. Chẳng trách thế tử đi đến đâu cũng mang theo tùy tùng, tính mạng quan trọng hơn cả. Nhưng nàng chưa từng giết người, cùng lắm là vì làm đau búp mà gây thù chuốc oán với mấy con gà và các loại động vật. Oan nghiệt, lẽ nào như thế cũng tính ư?

Nàng nhất thời không chủ định đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Liệu có phải vì Lục Ý không? Nô tỳ không có thù oán với người khác. Trong tài sản của nô tỳ chỉ có cây đàn là đáng tiền, có thể hần không đến vì thù mà là vì tiền?”.

Nàng càng nghĩ càng khẳng định nguyên nhân vì cây đàn, nhưng tai họa từ trên trời rơi xuống, mấy năm nay nàng không mang Lục Y ra khoe với ai. Chỉ là gần đây ở trong phủ thế tử quá buồn chán, lại gặp được tiểu thư Huống Linh Ngọc, nên cả ngày trò chuyện vui vẻ, sơ ý quên mất, có lẽ đã khiến người khác ngứa mắt chẳng.

Vệ Minh cười: “Ta lại cho rằng, hấn vì sắc, muốn trộm ngọc châu hương mà đến”.

Thanh Thu ngượng đỏ mặt, khẽ đáp: “Nô tỳ có sắc gì đâu, thế tử quá lời”.

Vì đàn hay vì người, chỉ kẻ đó mới biết, trước mắt ở đây không an toàn. Chuyện tối nay đã khiến nàng sợ đến lạnh cả người, đột nhiên tính mạng bị đe dọa, lại không biết làm cách nào để tránh.

“Thanh Thu, nếu nàng sợ thì chuyển đến ở cùng ta, được không?”

Nàng lập tức lúng túng, vặn vẹo tay đáp: “Không được, không được, thế tử, người hãy trả đàn cho nô tỳ đi, cùng lắm nô tỳ xui xẻo tổn thất về tiền bạc, cho hấn là xong chứ gì”.

“Hả? Cây đàn này chẳng phải của bằng hữu đã khuất tặng nàng ư? Hơn nữa nó đáng giá ngàn vàng, nàng dễ dàng mang cho kẻ trộm như vậy sao?” Hấn hỏi như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, món quà đính ước này nàng luôn mang theo bên người. Rõ ràng nàng không quên được cố nhân, sao giờ lại đồng ý?

“Không sợ bị ăn trộm, chỉ sợ hấn nhất định phải lấy bằng được. Nô tỳ sợ chết lắm, chỉ mong đúng là hấn đến vì cây đàn, nếu không chết rồi mà nô tỳ vẫn không biết vì sao mình chết.”

“Thì ra nàng sợ chuyện này.” Vệ Minh khóc không được cười chẳng xong, nhưng lại thấy nhẹ nhõm. Còn buồn ngủ ập đến, hấn gấp một cái đi về phía giường: “Nếu nàng không đến phòng ta, thì ta đành nghỉ lại đây vậy. Nhớ đấy, nàng là người của ta, không được bỏ đi”.

“Thế tử, như thế sao được? Trước kia đã nói rõ, nô tỳ đến đây chỉ làm a hoàn, lo đọc thực đơn của thế tử. Bây giờ phải chuyển vào Giám Thiên các đã là không thỏa đáng rồi...”

Nàng còn chưa nói xong, thế tử đã tự ý cởi áo ngoài, nằm xuống kéo chăn lên đắp qua loa trên người, chẳng còn nghe được lời nào của nàng nữa, nhưng hấn vẫn hỏi: “Mấy hôm nay ở đây đã quen chưa?”.

Đương nhiên không quen, bị người ta chỉ trở thì cũng thôi, còn cả ngày phải lo lắng thấp thỏm. Nói không chừng ngày mai quận vương phi sẽ cho người đến kéo nàng về chịu tội, chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng hết ngày. Lòng nàng thầm hừ khẽ một tiếng, nhưng miệng vẫn vô thức đáp quấy quấy: “Bẩm thế tử, vẫn ổn”.

Chỉ là vẫn ổn? Hấn hoàn toàn không hài lòng với đáp án này: “Nào, nàng lại đây”.

Thanh Thu do dự không dám đi đến, cô nam quả nữ, đêm khuya thanh vắng lại ở cùng một phòng cũng đủ để người ta dị nghị rồi, giờ lại còn gọi nàng đến, hấn không sợ bị hiềm nghi, nhưng nàng sợ xấu mặt.

“Mấy hôm nay ta mệt quá, mau tới bóp đầu cho ta.”

Thế tử thật sự coi nàng là a hoàn để sai bảo? Thanh Thu do dự đi tới giường, thấy hấn nhắm mắt, vẻ mặt mệt mỏi không phải giả vờ. Nàng ngẫm nghĩ rồi nói: “Nô tỳ đi gọi bọn Tử Liên đến hầu hạ người”.

Những chuyện thế này để bọn a hoàn làm thì thích hợp hơn, nghĩ đến đây, nàng lại nói: “Thế tử không về, chắc bọn họ cũng đang đợi, để nô tỳ qua báo một tiếng”.

Nàng định qua báo một tiếng rồi không quay lại, giao cho người khác là được, ai ngờ Vệ Minh túm chặt lấy cổ tay nàng: “Không cần họ, ta chỉ cần nàng”.

Xem ra không tránh được rồi, Thanh Thu không dám giằng tay về đành bất lực nói: “Nhưng nô tỳ không biết hầu hạ người khác”.

Có lẽ do quá mệt, giọng Vệ Minh trầm dần: “Bóp đại vài cái là được, nhưng nàng không được bỏ đi”.

Miệng thì nói thế, nhưng bàn tay cầm cổ tay nàng vẫn không buông. Thanh Thu đành thận trọng thò một ngón tay ra ấn ấn vào giữa hai lông mày, rồi lại dịch sang hai bên huyệt thái dương. Nàng vừa bóp được

vài ba cái, ngọn nến trong phòng đột nhiên kêu bụp một tiếng, nổ thành những vụn lửa, khiến Thanh Thu sợ hãi rút tay lại, nhưng tay thế tử lại giữ chặt, ra hiệu cho nàng tiếp tục.

Nàng bóp ấn đường năm lần, ở hai bên huyệt thái dương năm lần, lòng bàn tay lại đặt lên trán bóp năm lần nữa, sau đó lặp lại. Vệ Minh nhắm mắt dưỡng thần, cảm nhận ống tay áo nàng không ngừng lướt qua mũi và miệng mình, phảng phất một mùi thơm nhẹ, bất giác tâm trạng bình tĩnh hẳn.

Sống không phong lưu thì uống những năm tháng thanh xuân, từ lâu hắn đã không còn là thiếu niên nổi danh trong kinh vì những thói vui chơi bữa bãi năm đó nữa. Mấy năm ngoài chiến trường đã rèn cho Vệ Minh một ý chí kiên cường và một trái tim sắt đá. Nhưng Thanh Thu ở ngay bên cạnh hắn đây, lặng lẽ, thường xuyên thận trọng tránh né hắn, chỉ dùng một bàn tay nhỏ bóp đầu cho hắn, lại khơi dậy ham muốn đã bị đè nén bấy lâu.

Ồ... Đây không phải ở phòng hắn, bên ngoài còn có hai a hoàn vô tội đang bị hôn mê. Và nữ tử này lại luôn muốn tránh xa hắn, càng như vậy, hắn càng muốn có bằng được, dần dần có chút lơ đãng nghĩ thấy mùi của say đắm. Vệ Minh thậm chí còn cho rằng trong hoàn cảnh này, làm việc đó trên giường của nàng, thương yêu nàng, như thế có phải tuyệt biết bao nhiêu. Cái lạnh bên ngoài phòng không ngăn được nhiệt độ đang đột ngột nóng lên trong người hắn. Vệ Minh hé mắt nhìn, chỉ thấy cổ tay trắng như ngọc đang đưa qua đưa lại, thật muốn cắn một miếng, hơi thở bỗng dồn dập gấp gáp, thật muốn túm chặt bàn tay đó, kéo nàng vào lòng.

Vừa mới có ý định, lại đột nhiên hiện ra cảnh nàng nước mắt tuôn rơi trên đường phố ngày hôm ấy, bất giác trong lòng Vệ Minh run rẩy. Nếu nàng là một a hoàn, thì cùng lắm hắn trở thành một vị chủ ngang tàng hống hách, cưỡng ép nàng thì cũng chẳng sao. Nhưng hắn lại không phải thế, từ trước tới giờ nàng vẫn tự vui với niềm vui của mình, hắn từng thấy nàng chơi đàn, rất tao nhã, cũng từng thấy nàng nấu ăn, rất có phong thái của một đầu bếp lớn. Hai việc mâu thuẫn cùng cực như vậy, mà nàng lại làm rất ung dung. Trước kia vì quan hệ giữa nàng và Tuyết Chỉ nên hắn mới để ý nàng, sau mấy lần quan sát lại bất giác nảy sinh hứng thú. Hằng ngày niềm vui lớn nhất của hắn chính là nhìn thấy thực đơn mình viết ra được nàng biến hóa thành các món vừa ngon miệng vừa đẹp mắt, nghe nàng già mồm cãi lý giải thích vì sao lại dùng những thực phẩm đó.

Nếu tối nay hắn ép nàng, thì sau này chắc chắn sẽ không thể chung sống hòa bình với nàng được. Nghĩ đến đây, Vệ Minh đành kìm nén tà hỏa lại, cơ thể cứng đờ, Thanh Thu đột nhiên như nhận ra, dừng lại hỏi: “Thế tử, nô tỳ đã nói không biết hầu hạ người khác, có phải dùng lực hơi mạnh không, làm đau người ư?”

Vệ Minh cười khỏ, thả lỏng bàn tay đang cầm tay nàng, ngồi dậy: “Tốt lắm, rất thoải mái”.

Cũng may có tấm chăn trên người, nếu không sự hỗn loạn của hắn lúc này không gì có thể che giấu nổi. Sau khi dẹp hết tạp niệm trong lòng, Vệ Minh tung chăn đi xuống, gấp dài nói: “Ta phải về phòng ngủ, nàng yên tâm, bắt đầu từ ngày mai, không, đợi lát nữa ta sẽ cho người canh giữ bên ngoài, điều thêm hai người nữa đi theo bảo vệ nàng, nàng không phải sợ”.

Để đám quân lính mặt sắt đó đi theo bên cạnh, lại còn ngày đêm theo sát? Thanh Thu mặt trắng bệch, vội vàng từ chối: “Sao có thể chiếm dụng tùy tùng của thế tử được, Thanh Thu không sao. Ban ngày không cần phải lo lắng, ngày mai gọi thêm vài người sang ở với nô tỳ là được”.

“Nếu nàng muốn đêm nào ta cũng ở đây với nàng, thì ta rất vui lòng.” Thanh Thu thấy hắn chẳng cần dùng sức, đã áp sát tới trước mặt nàng, kéo nàng ôm vào lòng. Hơi thở của hắn mỗi lúc một gần, cuối cùng không nhìn được hôn lên mặt nàng một cái. Không đợi nàng phản kháng, Vệ Minh đã nhanh chân rút lui, mang theo nụ cười thỏa mãn về đi ngủ.

Cổ nhân đã nói “Nam nữ thụ thụ bất thân” quả thật vô cùng có lý, hơn hai mươi năm nay Thanh Thu tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt. Trước kia là thanh mai trúc mã với tiểu tử họ Cao chẳng qua cũng chỉ mới nắm tay vài lần, nhờ bọn a hoàn chuyển giấy tờ chuyện. Hẹn hò khi hoàng hôn buông xuống là điều không bao giờ xảy ra, trừ ngày tết Nguyên Tiêu, đêm đến nàng phải đi ngủ. Bao năm tháng đẹp đẽ của tuổi trẻ trôi qua như nước, nàng đã lỡ mất rất nhiều thời khắc đẹp, thỉnh thoảng cũng thấy xấu hổ thay ỉn.

Vì vậy thân mật hôn vào má đối với Thanh Thu mà nói đến nghĩ nàng cũng chưa từng nghĩ, tay chân lóng ngóng một hồi, bất giác đưa tay lên ôm mặt, chỉ sợ người ta nhìn thấu. Nàng muốn ra phòng ngoài đóng

chặt cửa lại, nhưng nhìn thấy hai nha đầu đang hôn mê, không biết họ có trông thấy gì không. Thấp thoáng nghe thấy có tiếng người nói chuyện, chắc Vệ Minh đã về phòng, dặn dò gì đó. Chẳng bao lâu sau, Tử Liên đưa hai nha đầu xuống, cung kính hỏi nàng: “Thanh Thu cô nương còn cần gì không?”

Trời đã mờ sáng, thật là khó cho những nha đầu này khi vẫn còn thức để đợi hầu thế tử nghỉ ngơi. Nàng chỉ cần yên tĩnh để suy nghĩ, nhưng trong lúc tâm tư hỗn loạn lại nói không ra lời, chỉ đỏ mặt bảo Tử Liên về. Chuyện vừa rồi, nàng như hiểu lại có phần không hiểu, điều duy nhất nàng chắc chắn là, trái tim vốn không bình tĩnh của nàng qua tối hôm nay, càng khó có thể khôi phục lại.

Từ ba ngày trước, người trong phủ thế tử đã chăm chăm chờ xem rốt cuộc Thanh Thu sẽ được sủng ái tới mức nào. Từ sau khi ở biên ải trở về, Vệ Minh đã thay đổi hẳn tác phong trên hoa ghẹo bướm ngày trước. Ngược lại hẳn trở nên trầm tĩnh, mãi mới thấy thế tử coi trọng một nữ tử, lại là một nữ tử lỡ thì nên người ta cảm thấy không được môn đăng hộ đối cho lắm.

Vì vậy những người tò mò đã bàn tán về chuyện này không biết bao nhiêu lần, thêm mắm dặm muối. Khi những tin này được truyền đến phủ quận vương, thì nó đã được đổi nội dung thành nàng đầu bếp dụ dỗ thế tử. Quận vương phi cũng cố nén bức bối trong lòng lại, đợi xem con trai mình sẽ làm gì với nữ tử không biết liêm sỉ kia.

Nhưng ai ngờ thế tử lại chẳng làm gì, còn liên tục về muộn cả ba ngày, khiến những kẻ có lòng chuẩn bị canh bả cho thế tử phải lãng phí đồ đi. Nữ tử này có được sủng ái hay không, còn phải xem nàng ta cách cái nơi khiến bao người kỳ vọng của nam nhân kia gần hay xa? Đương nhiên, nơi gần nhất với nam tử ấy nhất chính là cái giường. Thanh Thu mặc dù chưa lên giường của thế tử, nhưng lại thành công khiến thế tử lên giường của mình. Chính miệng Tử Liên chứng thực rằng thế tử đã ở lại phòng Thanh Thu ban đêm, khi quay về phòng miệng vẫn cười, rõ ràng đã được ăn no. Tin tức này lập tức truyền đến phủ quận vương, quận vương phi sáng sớm tỉnh dậy đã biết chuyện.

Quận vương phi không nổi giận, mà cảm thấy có phần coi thường trù nường này. Khổng hàn lâm kia nhớ nhung không quên được nàng ta, theo tới tận phủ thế tử, bà biết. Vốn không hiểu tại sao Thanh Thu lại không đồng ý, thì ra là vì có người tốt hơn. Con trai bà đương nhiên là người xuất sắc nhất, một nữ tử không có gia thế, không có tư chất, con trai bà thích liền thu nạp. Bà chỉ lo lắng cho cô cháu gái Linh Ngọc của mình, cho con bé theo sang đây hàm ý rõ ràng như thế, cùng ở trong một phủ, vậy mà lại bị người ta cướp mất. Sau khi thành thân rồi, bà không còn quản được chuyện ở bên phủ ấy nữa, nếu nó bị đám thê thiếp bắt nạt đè đầu cưỡi cổ, thì phải làm sao?

Bà không cho người gọi Thanh Thu về giáo huấn, nhưng lại gọi Huống Linh Ngọc tới dặn dò rất nhiều. Đến Tiểu Liên theo hầu bên cạnh Linh Ngọc cũng được lệnh của bà, phải tỉnh táo một chút trước chuyện chung thân đại sự của tiểu thư, không được để kẻ khác phá hỏng. Người khác này chính là Thanh Thu. Động tĩnh trong phủ thế tử ra sao, quận vương phi có thể không biết, nhưng Linh Ngọc ngây thơ trong sáng như vậy, mà lại giao du với loại người đó. Một trù nường như Thanh Thu thì hiểu gì về đàn?

Trong mắt chủ tớ Huống Linh Ngọc, Thanh Thu là người duy nhất họ có thể trò chuyện, có thể ngồi cùng một cách tự nhiên. Nghe được tin về chuyện biểu ca và Thanh Thu, nàng ta cũng có chút bất ngờ. Từ quận vương phủ về, trên đường suy nghĩ kỹ mọi chuyện, Linh Ngọc lúc này mới thấy muộn phiền. Không biết cảm giác thế nào, nhất thời nàng ta nghĩ con người Thanh Thu rất tốt, biểu ca yêu thích tỷ ấy cũng là lẽ thường tình, Linh Ngọc lại cảm thương ình, nếu chuyện của họ thành, thì sau này mình phải làm sao?

Nửa đường bị công tử nhà thừa tướng – Tống Cung – chặn xe, nàng ta không từ chối hẳn như trước kia, mà còn nói vài câu qua rèm cửa xe. Tống Cung cố ý đợi Linh Ngọc bên ngoài, muốn nhờ nàng ta chuyển tới Thanh Thu mấy lời. Hẳn cũng là muốn giúp người khác, Khổng Lương Niên muốn gặp Thanh Thu nhưng không được, đến nhờ hẳn, khiến Tống Cung nhất thời khó xử. Thay mặt huynh đệ này đào tường nhà huynh đệ khác, hẳn không thể tới rồi nói thẳng với Vệ Minh rằng: Đây, bảo Thanh Thu trong phủ huynh ra gặp Khổng hàn lâm đi. Nên đành quay sang nhờ cậy Huống Linh Ngọc, tiện thể gặp mặt giai nhân, thật là vện cả đôi đường.

Trong lúc hoảng hốt Huống Linh Ngọc đã nhận lời, mới biết Khổng hàn lâm cũng thương nhớ Thanh Thu, nàng ta bỗng thấy ngưỡng mộ Thanh Thu, biểu ca nhất định là rất yêu tỷ ấy. Chuyện chung thân đại sự cả đời, nàng ta đành nhờ cậy cả vào cô mẫu. Nếu thật sự được như cô mẫu sắp xếp, thì quan hệ giữa nàng và

Thanh Thu sau này là tỷ muội, chuyện này liệu tốt hay không?

Linh Ngọc nắm chặt chiếc khăn tay, đồ kỵ là thiên tính của nữ nhi, nếu nói nàng ta không ghen là giả. Từ sau khi cô mẫu để lộ ý muốn tác thành cho Linh Ngọc và biểu ca, nàng ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý, giờ lại xảy ra chuyện không ngờ đến, Linh Ngọc vô cùng thất vọng. Ai chẳng hy vọng phu quân tương lai của mình có thể một lòng một dạ với mình. Linh Ngọc trong lòng vừa kháng cự vừa kỳ vọng, không biết kháng cự việc gả cho biểu ca hay kỳ vọng ngày đó sẽ đến.

Sau khi về phủ, Linh Ngọc bảo Tiểu Liên đi mời Thanh Thu, đột nhiên có chút thấp thỏm. Khổng hàn lắm muốn hẹn riêng Thanh Thu, mình lại đích thân chuyển lời nghe không được hay lắm. Như thế nàng ta muốn đẩy Thanh Thu sang cho người khác vậy, cố ý ly gián biểu ca và Thanh Thu. Nhưng đã nhận lời với Tống Cung, Tống công tử đối với mình một tấm chân tình, hơn nữa lại có quan hệ rất thân thiết với biểu ca, nếu không, nàng ta đã từ chối việc chuyển lời.

Tiểu Liên đến Giám Thiên các, bọn a hoàn nghe nói Linh Ngọc tiểu thư ời Thanh Thu qua gặp, trong lòng tự hiểu, đều bật miệng cười thầm, nghĩ sắp có kịch hay để xem đây. Họ bèn đưa Tiểu Liên tới phòng Thanh Thu, ở đó có hai tùy tùng của thế tử đứng canh, chẳng ai dám lại gần. Tiểu Liên sợ hãi cúi gầm đầu do dự hồi lâu, nghĩ đến chuyện liên quan tới hạnh phúc cả đời của tiểu thư, đành phải bạo gan nói rằng mình muốn gặp Thanh Thu cô nương.

Hai người đó chẳng làm khó Tiểu Liên, tránh ra cho cô bé vào, trong phòng có hai tiểu nha đầu hầu hạ bên cạnh Thanh Thu, thấy cảnh này khiến Tiểu Liên quên mất vì sao mình đến đây, lảng lảng quan sát cách bài trí trong phòng.

Thanh Thu vui mừng gọi: “Tiểu Liên, sao muội lại đến đây, Linh Ngọc tiểu thư có khỏe không?”

“Tiểu thư vẫn khỏe, tiểu thư có lời mời tỷ qua đây nói chuyện.” Mặt Tiểu Liên không biểu hiện gì, giọng nói rất nhỏ, nghĩ đến việc trước kia ở quận vương phủ, Thanh Thu quan tâm tới mình như thế, có chút bối rối. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không trách Thanh Thu được, thế tử là một nhân vật xuất chúng như vậy, ai mà không yêu?

Linh Ngọc tiểu thư muốn gặp nàng? Người ta là con dâu danh chính ngôn thuận được quận vương phi chấm sẵn. Thân phận của nàng chẳng qua chỉ là “a hoàn”, giờ nàng ta muốn gặp nàng, có phải định mặt nặng mày nhẹ với nàng không? Thanh Thu lập tức thở dài, hình như nàng chẳng sai gì cả, tại sao phải lo lắng? Hơn nữa, Linh Ngọc tiểu thư luôn dịu dàng lương thiện, khiến người khác yêu mến, chắc chắn sẽ không làm những việc ghen tuông đánh đá, gặp thì gặp.

Trước khi đi, nàng thu dọn một chút, cây Lục Ý giả được Thanh Thu cố ý đặt trên bàn, còn để lại một mẩu giấy. Đại khái là nếu người đến là khách, thì coi như cây đàn này là quà gặp mặt, nếu không hài lòng, thì Lục Ý thật trong tay thế tử, hy vọng khách sẽ tự tìm đúng người, đừng nửa đêm lên vào phòng nàng nữa.

Không biết làm thế có ích gì không, nếu tên trộm là kẻ thanh cao không trộm tiền tài, chỉ muốn cây đàn, thì hẳn là người hiểu biết. Tại sao không đi đường chính, nếu dùng tiền vàng mua lại, không chừng nàng sớm đã đồng ý rồi. Ngụ xuẩn, thật là ngu xuẩn.

Vừa đến Thượng Thu Uyển nơi Linh Ngọc ở, đã nghe thấy tiếng đàn vui tai, đó là một khúc nhạc có tên Thu Giang, chẳng hề có ý oán trách. Tâm trạng nàng thoải mái hơn, theo Tiểu Liên vào trong, hai người tùy tùng bèn ở lại bên ngoài. Tiểu Liên thấy họ không vào cùng, vỗ ngực nói: “Sợ chết đi được, sao họ lại theo tới cả đây?”

“Gần đây xảy ra vài chuyện, liên tục gặp trộm, còn cả kẻ nửa đêm thần bí lên vào phòng tỷ nữa, thế tử đành cho người theo tỷ vài ngày.” Nàng cũng không muốn như vậy, nhưng hai người đó lại không nghe lời nàng.

Tiểu Liên không vội vào phòng ngay, nhân lúc tiểu thư gảy đàn, khẽ hỏi: “Thanh Thu tỷ tỷ, họ nói tỷ và thế tử... thật không?”

Thanh Thu không biết phải giải thích với Tiểu Liên thế nào về mối quan hệ giữa mình và thế tử, đành thở dài: “Muội cũng biết vì sao ta lại đến phủ thế tử, vốn nghĩ cách nhân lúc thế tử vui vẻ xin người thả ta đi, ai ngờ...”

“Nhưng thế tử rất tốt, ở đây ai chẳng muốn được người ngó ngang tới.”

“Tỷ đã nhiều tuổi thế này rồi, chỉ mong tìm được người phù hợp để gả đi, sống yên bình cả đời, đâu dám trèo cao.”

“Nhưng tiểu thư nói, Thanh Thu tỷ tỷ không phải người bình thường, chỉ là chưa có cơ hội thể hiện tài năng của mình nên mới tạm thời phải chịu ảm ức.” Trong mắt Tiểu Liên, Thanh Thu cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết, vừa quan tâm lại vừa biết chăm sóc người khác, thế là tốt lắm rồi.

“Gi mà tài hoa với không tài hoa, chỉ mong không phải chịu khổ gì thôi...” Nàng cười khổ, Linh Ngọc tiểu thư không hiểu thế giới bên ngoài, không biết con người sống trên thế giới này khổ sở ra sao.

Huống Linh Ngọc đã dừng chơi đàn, cao giọng hỏi: “Thanh Thu, tỷ đến rồi à”.

Thanh Thu cùng Tiểu Liên bước vào, rõ ràng bình thường khuê phòng này rất gọn gàng sạch sẽ, hôm nay sao lại hỗn loạn thế này. Góc tường còn có rất nhiều hoa cỏ, trên bàn bày rất nhiều những đồ chơi nhỏ kỳ lạ, rất khác với trước kia. Huống Linh Ngọc đang đứng đó nghịch con vẹt béo mỗ đỏ, vẻ mặt vô cùng hoạt bát sinh động.

Những thứ này là quà của Tống Cung cho người mang tặng hằng ngày, không biết tại sao hần lại điều tra ra được Huống Linh Ngọc không thích thịt dê, bèn đổi thành tặng cái này. Thỉnh thoảng là đồ chơi, thỉnh thoảng là hoa cỏ, nhiều như nước chảy vào phủ thế tử, khiến nàng ta không biết nên làm thế nào, cũng không có thời gian bận tâm chuyện khác, Linh Ngọc luyện đàn ít đi.

“Sáng nay về phủ thăm cô mẫu, khi ta quay lại phủ thế tử thì gặp Tống công tử.” Nhắc đến Tống Cung, mặt nàng ta ửng hồng, “Chàng thay Khổng hàn lâm chuyển lời, muốn hẹn tỷ ngày mai bớt chút thời gian gặp mặt, Khổng hàn lâm có chuyện muốn nói. Ta biết, chuyện này không hay lắm, nhưng Tống công tử lời lẽ khẩn thiết, Khổng hàn lâm cũng đang đợi chàng trả lời. Ta chỉ thay người khác chuyển lời, đi hay không tùy tỷ”.

Thì ra là vì việc này, Thanh Thu thở phào, nàng đang không biết phải giải thích với Linh Ngọc tiểu thư về chuyện xảy ra mấy hôm nay thế nào, bèn chau mày nói: “Là Khổng Lương Niên phải không? Khổng hàn lâm năm lần bảy lượt tìm cách quấy rầy, thật không giống phong thái người có học, sao cứ lằng nhằng mãi thế, Thanh Thu không muốn đi”.

“Ừ, không đi thì không đi.” Huống Linh Ngọc cũng thở phào, nàng ta sợ lo sợ, sợ Thanh Thu sẽ nghĩ mình khuyến khích Thanh Thu gặp gỡ nam tử ấy.

Cả hai nữ tử cùng chột dạ nhất thời không biết nói gì, căn phòng trở nên yên tĩnh vô cùng. Thanh Thu đành lên tiếng: “Nhờ Linh Ngọc tiểu thư trả lời Tống công tử giúp, nếu không còn việc gì khác, nô tỳ xin cáo lui”.

“Được, ta sẽ cho người đi báo với chàng một tiếng.”

Tiểu Liên lo lắng thay tiểu thư mình, nói: “Thanh Thu tỷ tỷ, chẳng phải tỷ nói muốn rời phủ sao, chi bằng để tiểu thư nhà muội giúp”.

Huống Linh Ngọc không dám nói chuyện này với Vệ Minh, nên từ chối ngay: “Không được, ta không thể quyết định thay biểu ca”.

Thanh Thu vốn đã thắm hy vọng, nghe nàng ta nói thế bèn xịu xuống. Đúng là thế thật, tâm tư của thế tử chẳng ai đoán được.

11. Q.1 - Chương 11: Mưa Thu Phiền Nao

Nửa đêm trời lại đổ mưa, cơn mưa thu này mang theo hơi lạnh, sáng sớm khi Vệ Minh ra ngoài, mưa vẫn chưa tạnh. Gần đây hần tương đối bận, cơ thể mệt mỏi bị gió lạnh thổi vào người liền hắt xì mấy cái. Hai đầu lông mày nhíu chặt lại, hần vẫn quyết định đợi mưa đến bộ Lễ, đám quan lại ở đó gặp chuyện chẳng kể nào biết đối phó. Thật không hiểu tại sao chúng lại được làm quan.

Thanh Thu bị tiếng mưa lạnh đập vào cửa sổ làm cho tỉnh giấc. Nàng chống cửa sổ lên, nằm bò trên bệ cửa ngắm trời mưa rất lâu, nhưng cảm giác trời đất mênh mông, thời tiết u ám thế này không giống như buổi

sáng sớm. Những ngày mưa tâm trạng nàng rất hoang mang, giống như có thứ gì đó bị ông trời vô tình cướp mất. Thanh Thu đột nhiên nhớ lão quần gia đã mấy ngày rồi vẫn chẳng có chút tin tức gì, cũng không biết có nói giúp nàng không, thành hay không thành cũng phải nói một câu chứ.

Nghĩ tới đây, Thanh Thu càng thất vọng, lại thêm trời mưa, khiến không khí trong phòng bức bối không tả được.

Gọi tiểu nha đầu đến hỏi mới biết đã gần trưa rồi, quả nhiên nàng vô cùng lười nhác. Thấy bộ dạng buồn bã của Thanh Thu, tiểu nha đầu tưởng nàng buồn vì hôm qua thể tử không đến nên mới vậy, bèn nói với nàng rằng sáng sớm thể tử đã ra ngoài, còn hắt xì mấy lần, chắc là bị nhiễm lạnh vãn vãn.

Nàng căn bản chẳng nghe lọt tai những gì tiểu nha đầu nói, chỉ nhìn trời mưa ngoài cửa sổ rồi thất thần. Cảm giác lạc lõng trong lòng khiến nàng nhớ đến một đêm thu cũng trời mưa tầm tã của nhiều năm về trước. Lúc ấy, cha nàng cuối cùng đã buông tay rời xa nhân thế, tiếng khóc của nàng và tiếng mưa xé gan xé phổi. Từ đó nàng cô độc một mình sống trên thế giới, thật quá lạnh, không nơi nương tựa chỉ có một mình.

Thế là từ khi ấy, Thanh Thu mới thật sự trưởng thành, một mình lo liệu tang sự cho cha xong, nàng dùng chút ngân lượng ít ỏi còn lại trả cho hơn nửa đám nô bộc để họ về quê bót. Để tang cha ba năm, cuộc sống càng ngày càng khó khăn, nàng đành khóa cửa nhà bỏ đi mang tay nải vào phủ quận vương gia làm đầu bếp. Ba năm, đủ để nàng nghĩ thông hết thấy mọi chuyện bất công trên đời này, làm người nếu tự mình không nghĩ thông thì những ngày sau chỉ còn đường chết. Coi như nàng có một kế sinh nhai nên không đến nỗi bị chết đói, cảm xẻng xào thể hiện uy lực thành nghiệp, còn dễ hơn ôm đàn tấu nhạc. Vậy là nàng cứ thế sống tiếp biết đâu còn có thể tìm được một tương công tốt để cùng nhau đi nốt quãng đời còn lại.

Chỉ là trong những ngày trời mưa, Thanh Thu khó tránh khỏi việc nghĩ đến những khó khăn đã qua, tâm sự ngổn ngang. Trước kia ở quận vương phủ, nàng có thể trút giận vào đám người ở thiện phòng hoặc nấu ăn để giải tỏa tâm trạng. Bây giờ trong phủ thể tử, đến cái bếp nàng cũng không được tới gần, thì lấy đâu ra niềm vui. Chơi đàn càng khiến tâm trạng nàng buồn bã, ngồi ngẩn ngơ chính là việc duy nhất Thanh Thu có thể làm.

Thời tiết này, cũng không ngăn được một số người muốn gặp nàng. Tuyết Chỉ đã mấy ngày không gặp, đột nhiên xuất hiện trong phủ thể tử, nói là tới thăm Linh Ngọc tiểu thư. Khi phủ thể tử mở tiệc tiếp đãi đoàn sứ giả đến từ Bắc Vu, Tuyết Chỉ đúng là đã gặp Huống Linh Ngọc một lần, nhưng chỉ gặp lướt qua. Hôm nay thái độ của Tuyết Chỉ thân thiết như vậy khiến Huống Linh Ngọc vô cùng vui mừng, nàng ta hâm mộ danh tiếng của Tuyết Chỉ đã lâu, chỉ là khó có cơ hội gặp gỡ. Xem ra hôm nay có thể toại nguyện, thậm chí còn có thể nhờ vị đại gia kia chỉ ình hai ngón đàn, đủ để Linh Ngọc dùng cả đời không hết.

Tuyết Chỉ không có a hoàn theo hầu, xe ngựa dừng bên ngoài phủ, hộ vệ mặt dài kia vẫn theo sát nàng ta, không rời nửa bước. Vào Thường Thu Uyển, y mới tự động đứng bên ngoài đợi, hoàn toàn không sợ mưa rét gió lạnh.

Trong Thường Thu Uyển trồng một vườn trúc, Tiểu Liên cuộn mình trúc lên, đập vào mắt là cả rừng trúc xanh mướt mát, không khí trong lành lừa vào phổi. Tuyết Chỉ lên tiếng khen: “Mưa rửa sạch, gió thổi hương. Chỗ này của Linh Ngọc cô nương thật tuyệt. Cảnh đẹp này mới có thể xứng với một nữ tử tâm hồn thanh khiết, khí chất cao sang như nàng”.

Con vẹt bên cạnh cũng đang học nói nên nói theo: “Tâm hồn thanh khiết, khí chất cao sang”, cứ liên thoảng không ngừng, khiến Tuyết Chỉ càng thêm buồn cười. Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Chỉ được trang điểm như hoa phù dung sáng bừng, Tiểu Liên cúi đầu nghĩ: Vị đại gia này thật xinh đẹp.

Huống Linh Ngọc đích thân mang đàn ra, ngượng ngùng đáp: “Linh Ngọc không dám, Tuyết Chỉ đại gia mới là mỹ nhân tuyệt sắc”.

Tuyết Chỉ chính là truyền kỳ thường được các nữ tử trong thành Việt Đô nhắc đến, hoặc nói cách khác, Tuyết Chỉ là truyền kỳ trong mắt đám nữ tử. Nàng ta năm mười lăm tuổi dùng tiếng đàn để chinh phục mọi người, thành danh nước tiếng, lại được chủ nhân Thiên phủ tới rước, giỏi giang hơn rất nhiều so với đám nữ tử vô tri ngồi trong khuê phòng đợi gả kia. Hơn nữa tướng mạo Tuyết Chỉ như hoa, thông minh tài trí, được một nữ tử truyền kỳ như vậy đến tận đây thăm hỏi, vinh hạnh biết bao.

“Nàng và ta vừa gặp đã như cố nhân, đều yêu thích tiếng đàn, hà tất phải khách sáo gọi là đại gia này đại gia kia, cứ gọi thẳng tên cho tiện.” Tuyết Chỉ chăm chú nhìn cây đàn, cười nói: “Cây đàn này là cây đàn tốt”.

“Tuyết Chỉ quá khen rồi, cây đàn này đã theo Linh Ngọc từ lâu, chỉ là đồ bình thường, không đáng được gọi là tốt.” Huống Linh Ngọc nghĩ đến cây đàn của Thanh Thu, có chút xấu hổ, đến cây đàn nàng ta dùng cũng không bì được với Lạc Ý của Thanh Thu, đừng nói gì đến việc so với cây đàn của Tuyết Chỉ.

“Thế theo nàng thì phải thế nào mới được coi là tốt?”

“Cổ thì có danh cầm Minh Ngọc, Đại Nhã...rất nhiều không kể hết được, nhưng Linh Ngọc chưa từng thấy bao giờ. Có điều, Linh Ngọc đã được thấy Lạc Ý, âm sắc trầm lắng, tiếng ngân du dương, thật không hổ danh thiên cổ.”

Tuyết Chỉ tuổi đã hơn hai mươi nhưng do chăm sóc tốt, nên vẻ mặt kiều diễm chỉ như mới mười bảy, chỉ khẽ cười mỉm cũng khiến người ta rung động. “Một người học đàn như nàng, e rằng sẽ không bỏ lỡ cơ hội được một cây đàn như thế nhỉ?”

“Cây đàn đã có chủ rồi.” Nghĩ đến kỹ thuật chơi đàn của Thanh Thu, Linh Ngọc nhất thời nói thêm, “Tỷ ấy chơi đàn cũng rất hay, Linh Ngọc học đàn mấy năm liền, vốn tưởng cũng có chút thành tích, không ngờ đất trời rộng lớn, ngoài núi vẫn có núi cao hơn”.

“Nàng muốn nói tới Thanh Thu?”

Huống Linh Ngọc có chút bất ngờ: “Tuyết Chỉ quen tỷ ấy?”

“Ta và nàng ấy... là đồng môn, đương nhiên biết nhau.” Câu này nói rất rõ ràng, dường như mang vẻ xúc động vô cùng, trước kia nàng ta từng khao khát được dùng Lạc Ý, nhưng chưa bao giờ có được.

“Thì ra là thế, chẳng trách tỷ ấy đàn hay như vậy.” Huống Linh Ngọc chưa từng nghĩ xa, nàng ta chỉ cảm thấy việc này cực kỳ trùng hợp, nghĩ một lúc lại ngại ngần thêm một câu: “Đương nhiên kỹ thuật gảy đàn của Tuyết Chỉ đại gia là tuyệt nhất”.

“Sau khi quay về ta cũng thường gặp gỡ đồng môn cũ, mấy hôm rồi không gặp Thanh Thu, phiền Linh Ngọc mời nàng ấy tới, để ta gặp một lúc được không?”

Huống Linh Ngọc nhận lời ngay, liền sai Tiểu Liên đi mời. Cả ngày nàng ta chỉ ở đây không ra khỏi cửa, đương nhiên không biết hai người họ sớm đã gặp nhau trong quận vương phủ.

Khi Tiểu Liên cầm ô đến Giám Thiên các, Thanh Thu vẫn đang ngồi chờ đợi. Nghe nói Linh Ngọc tiểu thư lại cho gọi, nàng khẽ sững người, tưởng hôm qua đã gặp rồi thì thôi, lẽ nào Linh Ngọc tiểu thư định ngày nào cũng phải gặp nàng? Ngay lập tức tâm trạng của Thanh Thu càng thêm bồn chồn: “Tiểu Liên, tiểu thư nhà muội có việc gì sao?”

Hôm qua nhận chuyển lời cho người ta, hôm nay lại là lý do gì đây?

“Thanh Thu tỷ tỷ, mau đi thôi, hôm nay trong phủ có khách quý tới thăm, đang đợi tỷ ở Thượng Thu Uyển.”

Thượng Thu Uyển bình thường đến con chim cũng chẳng buồn bay vào, từ bao giờ đã có khách quý đến thăm? Nàng đột nhiên rùng mình, ôm cánh tay nói: “Vương phi đến ư?”

Nhất định là thế, quận vương phi thấy Linh Ngọc tiểu thư không làm gì được nàng, nên đã đích thân tới đây!

“Sao thế được, là Tuyết Chỉ đại gia, là người chơi đàn ấy!”

Tin này còn kinh khủng hơn tin quận vương phi tới, Thanh Thu trợn mắt, nhưng lại không thể không đi, đành theo Tiểu Liên tới Thượng Thu Uyển. Hai tùy tùng bên ngoài đã thay bằng hai người khác, vẫn đi theo nàng như mọi ngày.

Dọc đường đi, Thanh Thu cố gắng lẻ mề kéo dài thời gian, chậm chậm bước trên hành lang tránh mưa. Nàng vừa đi vừa nghĩ, tại sao lại gọi là Thượng Thu Uyển nhỉ, cảnh thu thật thê lương, có quá nhiều những chuyện không thể tránh được, nên gọi là Thuở Xuân hay Thuở Hạ mới phải.

Thanh Thu lại suy nghĩ mông lung, không biết Tuyết Chỉ muốn làm gì, nàng ta vẫn chưa chịu từ bỏ ý định tiếp cận nàng, thật phiền phức. Nghĩ đến Tuyết Chỉ lại nhớ tới chủ nhân Thiên phủ, tim nàng khẽ run lên, cảm thấy người này có chút quen quen, có chút cổ quái. Thanh Thu lập tức phải lắc đầu an ủi mình, những chuyện liên quan tới Tuyết Chỉ đều rất cổ quái.

Đi chậm tới đâu thì cũng đến, thân phận của nàng không tôn quý bằng hai người kia nên phải hành lễ với họ. Thanh Thu còn chưa kịp quỳ xuống, Tuyết Chỉ đã kéo nàng giữ lại, thân mật nói: “Thanh Thu tỷ tỷ, hà tất phải khách sáo như thế, tỷ muội chúng ta bao năm không gặp, hôm nay miễn hết mấy thứ lễ nghi này đi”.

Thanh Thu im lặng đứng sang một bên, quả nhiên Tuyết Chỉ đến đây là vì nàng, tỏ ra thân mật một cách không bình thường như thế, xem ra phiền phức không nhỏ rồi. Nhưng nàng lại không thể nói bất cứ điều gì trước mặt Linh Ngọc tiểu thư, nên chỉ diềm đạm nói vài câu. Tuyết Chỉ nói vài câu quanh quẩn rồi bàn đến đàn, hỏi: “Tỷ tỷ, cây Lục Ý đâu rồi, lâu ngày không thấy, có thể uội mượn nó gảy vài khúc không?”.

Nhắc đến Lục Ý, lòng Thanh Thu không tránh khỏi thất kinh, chưa bao giờ nàng nghi ngờ cho Tuyết Chỉ. Nếu như ai đó biết tung tích của Lục Ý, lại muốn có nó thì người đấy chính là Tuyết Chỉ. Có phải là nàng ta không? Nàng mỉm cười đáp: “Thật trùng hợp, mấy hôm trước trong phủ có trộm, mặc dù không bị lấy mất, nhưng cũng bị thế tử thu mất, hiện tại ta không được cầm”.

Khi nói đến từ “trộm”, nàng cố ý nhấn mạnh ngữ khí, nhìn Tuyết Chỉ như muốn phát hiện ra điều gì, nhưng Tuyết Chỉ chỉ nhìn nàng với vẻ hồ nghi: “Thế tử?”.

“Đúng thế, cây đàn đó để ở chỗ ta lại thành tai họa, ta đang định bàn bạc với thế tử, bán cho người, không chừng lại được sống yên ổn.”

“Có lẽ biểu ca cũng muốn tốt cho tỷ.” Huống Linh Ngọc nói tới đây giọng có chút buồn bã, Tiểu Liên vội đưa khăn cho tiểu thư. Linh Ngọc không biết che giấu tâm tư, mặc dù xấu hổ không chịu nói ra, nhưng bị Tuyết Chỉ phát hiện rất dễ dàng. Trong lòng Tuyết Chỉ lơ mơ hiểu ra giữa Thanh Thu và thế tử nhất định là có chuyện gì đó mà mình không biết. Trước kia Tuyết Chỉ chưa từng được nghe thấy tin này bao giờ, điều đó cho thấy nàng ta đã không điều tra kỹ.

Lục Ý là mục đích chính của buổi viếng thăm phủ thế tử ngày hôm nay của nàng ta. Buổi tối tới dự tiệc, đúng là Tuyết Chỉ đã sai người lên vào phủ thế tử, tới phòng của Thanh Thu và Hồng Ngọc trộm đàn, nhưng không lấy được. Nàng ta sốt sắng muốn có được cây đàn, thực ra trong lòng cũng không hiểu mình lấy nó để làm gì. Hoặc có lẽ do Tuyết Chỉ đã nghĩ đây tuyệt vọng rằng, đàn ở đâu thì trái tim người kia sẽ ở đó. Điều này sao có thể chứ, trái tim con người đâu rung động vì đồ vật, thứ khiến người ta thật sự rung động chính là chủ nhân của cây đàn kia.

Về Việt Đô được ba, bốn tháng nay, nhưng Tuyết Chỉ vẫn luôn thấp thỏm không yên. Saulan vô tình gặp lại Thanh Thu, không hiểu vì sao, hai lần Tuyết Chỉ mời Thanh Thu tới ở cùng mình, đều bị đối phương từ chối. Là vì bản thân biết rằng sau khi người đó trở về nhất định sẽ đi tìm Thanh Thu, vì vậy nàng ta mới muốn sớm kéo Thanh Thu đi. Nàng ta không thể bình tĩnh khi đối mặt với Thanh Thu, mỗi một giây một khắc đối với nàng ta đều là sự giày vò. Có lẽ vì trong lòng Tuyết Chỉ còn có một suy nghĩ điên cuồng hơn, tiếp cận nàng để tìm cơ hội khiến nàng biến mất khỏi thế giới này, không chút tăm tích... Nếu trên thế giới này không có Thanh Thu, thì tốt biết bao.

Suy nghĩ ấy, nàng ta đã giấu kín trong lòng suốt mười năm nay.

“Tuyết Chỉ, Tuyết Chỉ đại gia?” Huống Linh Ngọc sớm đã bình tĩnh trở lại, muốn mời Tuyết Chỉ đàn một khúc. Tốt nhất là sau khi đàn, Tuyết Chỉ có thể chỉ cho nàng ta một chút, nhưng trên mặt Tuyết Chỉ đột nhiên lạnh như băng, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bệ đỡ đàn, không nói không rằng.

Sắc mặt Tuyết Chỉ không tốt lắm, khẽ nói: “Đột nhiên ta thấy không khỏe, có thể cáo từ trước không?”.

“Hay là để ta mời đại phu tới?”

“Không cần, bệnh cũ thôi, ta về ngủ một lát sẽ khỏe lại, chỉ là khiến nàng mất hứng, hôm khác nhất định sẽ tới phủ tạ lỗi.”

“Là Linh Ngọc sai, không nên mở cửa sổ, là muội phải tới gặp Tuyết Chỉ để tạ lỗi mới đúng.”

“Đừng nhường qua nhường lại nữa, mấy hôm nữa ta lại tới.” Nàng ta nhìn Thanh Thu vẫn đứng im bên cạnh này giờ, nói tiếp, “Có thể nhờ Thanh Thu tiễn một đoạn không?”.

Huống Linh Ngọc lập tức quay sang nhìn như muốn hỏi ý Thanh Thu, nàng khẽ gật đầu, rồi đi theo Tuyết Chỉ.

Tiểu Liên nhìn hai người bọn họ một trước một sau rồi đi, nói khẽ, “Tiểu thư, nhìn hai người họ không giống tỷ muội thân thiết. Tuyết Chỉ đại gia tâm tư lúc nóng lúc lạnh, Thanh Thu tỷ tỷ hình như cũng chẳng vui lắm”.

Huống Linh Ngọc không nghĩ nhiều như thế, nàng ta chỉ lẩm bẩm: “À, được theo học Ngũ Liễu tiên sinh, họ đều thật đáng ghen tỵ, nhớ lại Tô Diệu ở Nguyệt Trung Thiên hôm đó, cũng là một người chơi đàn rất hay. Chỉ hận ta sinh muộn mấy năm, nếu không nhất định cũng sẽ bá Ngũ Liễu tiên sinh làm sư phụ”.

Trời mưa nặng hạt hơn, cho dù đi trên đường được lát đá xanh cũng không tránh khỏi ướt vạt vấy, Thanh Thu khẽ kéo váy lên, lẳng lặng đi theo Tuyết Chỉ. Phía sau họ là hộ vệ của Tuyết Chỉ và hai người do Vệ Minh điều tới. Tuyết Chỉ ra khỏi cửa sắc mặt đã trở lại bình thường nhưng vẫn không nói gì, nàng ta đang nghĩ tới chút manh mối mà mình vừa nhận ra. Nếu Thanh Thu và thế tử có gì đó, thì chưa chắc đã phải chuyện xấu.

Thanh Thu tiễn nàng ta tới tận cửa phủ, qua làn mưa nhìn thấy xe ngựa tới đón Tuyết Chỉ. Xe ngựa của đoàn sứ giả đến từ Bắc Vu, trông thật khí thế và xa hoa, giờ nàng ta cũng có thể coi là nổi tiếng rồi. Nếu thật sự đúng là tỷ muội thân thiết với nàng ta thì hay, nhưng việc tốt thế này lại không đến lượt nàng. Từ đầu tới cuối, hai người không ai nói câu nào, Thanh Thu đợi nàng ta lên xe, rồi quay vào không hề biết có một chiếc xe xuyên qua màn mưa gấp gấp dừng lại trước cửa, người ngồi trên xe gọi: “Thanh Thu cô nương, xin đợi một lát”.

Mưa đột nhiên ào ào trút xuống, Thanh Thu đứng trên bậc tam cấp, quay đầu nhìn Khổng Lương Niên cầm ô nhảy xuống chạy về phía mình. Gió thốc tới suýt nữa thì lật úp cả chiếc ô của y, chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, nhưng cả người Khổng Lương Niên đã bị mưa hắt ướt một nửa, trông nhếch nhác vô cùng. Y chẳng màng vạt áo nước nhỏ tong tong, vừa đứng vững đã nói: “Thanh Thu, ta có việc tìm nàng”.

Khổng hàn lâm tìm nàng chỉ có một việc, Thanh Thu chẳng cần nghĩ cũng biết. Nhìn bộ dạng đó của y, người không biết lại tưởng đúng là y có việc gấp không thể không gấp nàng. Hôm qua đã nhờ Huống Linh Ngọc từ chối Tống Cửng, hôm nay y lại tìm tới vì việc gì? Nhưng thấy Khổng Lương Niên nhếch nhác nàng lại không nỡ, đành dịu giọng nói: “Trời mưa to thế này, có việc gì mà ngài nhất định phải đến đây vào hôm nay, để mai cũng không muộn”.

Y vội vã đáp: “Nàng nghe ta nói, trước kia ở phủ thừa tướng ta đã nói rằng ta cầu thân nàng vì bên trong có nguyên do, hôm nay nếu Thanh Thu muốn, Khổng mỗ sẽ nói cho nàng nghe”.

Thanh Thu đứng dịch vào trong, cũng mời y vào: “Được, ngài nói đi”.

“Ở đây ư?” Khổng Lương Niên nhìn hai tùy tùng theo sát nàng, lại còn là hộ vệ của phủ thế tử, y có chút ngắc ngứ, ậm ừ đáp: “Nếu phải nói rõ, thì nàng nhất định phải theo ta tới một nơi. Đến rồi nàng sẽ tự hiểu”.

“Phải đi đâu?” Nàng có chút bất lực, vừa mới tiễn một người khó đối phó về, sao lại xuất hiện kẻ hồ đồ này ở đây.

Khổng Lương Niên vội vàng nói, “Khổng mỗ tự thấy phẩm hạnh của mình đứng đắn lương thiện, lẽ nào nàng sợ ta hại nàng?”.

Nhân phẩm của y đương nhiên đảm bảo, trời mưa to thế này tìm tới tận đây, lẽ nào thật sự có việc gấp? Thanh Thu nghĩ đến mấy năm nay, ngoài phu thê lão quản gia, cũng chỉ có người này thường xuyên nhớ tới nàng, luôn muốn giúp nàng. Thanh Thu đành lắc đầu thở dài, thôi thôi, theo y đi một lần xem thế nào. Nàng nghiêng đầu hỏi: “Ta phải ra ngoài một chuyến, hai vị đại ca cũng đi theo ư?”.

Hai gã tùy tùng đó khom người đáp: “Thanh Thu cô nương đi đâu, chúng tôi theo tới đấy”.

Thế cũng tốt, nàng chính là có ý đó.

Xe ngựa không lớn, không thể ngồi cùng lúc nhiều người, nhưng cũng không thể để hai người đó phải dầm mưa. Cũng may hộ vệ nhanh trí, tìm thêm một chiếc xe ngựa của phủ thế tử, ba người Thanh Thu bèn lên xe theo sau Khổng Lương Niên đội mưa đội gió đi ra ngoài thành phía nam.

Mưa to gió lớn, mã phu bị mưa quất vào mặt che mắt tầm nhìn không dám đi nhanh, gíu roi cho ngựa chậm chậm tiến về cửa thành phía nam Việt Đô. Từ xa đã nhìn thấy dòng Đông Giang đang cuộn cuộn, qua làn mưa mờ ảo chỉ thấy bọt trắng xóa. Nơi đây chỉ có nước, Thanh Thu thầm hỏi, Khổng Lương Niên đưa nàng đến Đông Giang làm gì?

Có sông thì đương nhiên phải có Vọng Giang đình[1], Vọng Giang đình bên Đông Giang rất lớn, dường như phía trên là một tiểu lầu, Hằng ngày khi thời tiết đẹp, có rất nhiều văn nhân tụ họp ở đây uống rượu làm thơ thưởng cảnh sông nước. Lúc này mưa to gió lớn, trong đình chỉ có một người, đầu đội mũ màu đen, trên người cũng mặc một chiếc áo choàng tránh mưa màu đen. Người kia hoàn toàn chẳng màng việc gió thốc tới, người thẳng tắp đứng nhìn dòng nước mờ mịt thở dài, khiến bóng dáng đó toát ra cảm giác lạnh lẽo.

[1] Vọng giang đình: Đình ngắm sông.

Xe ngựa của Khổng Lương Niên dừng cách Vọng Giang đình khoảng một, hai chục trượng, y đi đến mời Thanh Thu xuống xe, nói đã tới nơi. Nàng vén rèm lên quan sát xung quanh, hỏi với giọng không chắc chắn, “Đây chính là nơi ta đến sẽ hiểu ư?”.

Khổng Lương Niên quay lại nhìn nàng một cái, “Đương nhiên không phải, vào đình phía trước ta sẽ nói rõ hơn, được không?”.

Ngồi trong xe nàng không nhìn rõ tình hình ở đình, cũng may lúc này mưa lại nhỏ bớt, chỉ thấy gió hơi lạnh. Nàng bèn giương ô xuống xe, đi về phía Vọng Giang đình, nghe tiếng của Khổng Lương Niên vọng từ phía sau: “Mời hai vị dừng bước, ở đây đợi một lát”.

Nàng đã nhận ra trong đình còn một người nữa, trời lạnh thế này, chẳng ai vô duyên vô cớ tới đây, có lẽ người đó đang đợi bọn họ. Khổng Lương Niên ngăn hai hộ vệ lại, chắc không muốn người khác gặp người trong đình, thần bí như vậy nàng rất tò mò.

Hai tùy tùng kia không màng tới lời của Khổng Lương Niên, một mực đợi chỉ thị của Thanh Thu. Thanh Thu nghĩ một lát rồi đáp, “Hai vị đại ca hãy đợi ở đây đi, ta vào một lát rồi sẽ quay ra, dù sao cũng cách không xa, vẫn có thể nhìn thấy ta”.

Mặc dù nói là nhìn thấy người, nhưng ở khoảng cách này, Thanh Thu chỉ thấy một người, hình như nam tử, là ai thì nàng không dám khẳng định. Chắc không phải là Tổng Cửng, nhưng khả năng là vị công tử đó thì không lớn lắm. Con người Khổng Lương Niên rất trọng tình, chắc không phải lại gọi một bằng hữu cũ đến nhờ khuyên nhủ nàng đấy chứ? Thật quá hao tâm tổn sức, sao y không hiểu, nàng thật sự không muốn người khác phải lo lắng vì mình!

Khi đi về phía đình, nàng khẽ hỏi Khổng Lương Niên, “Ngài muốn ta đến gặp ai, người ấy là ai?”.

Khổng Lương Niên trầm giọng đáp: “Nàng gặp sẽ biết, ta nói rồi, nàng sẽ không hối hận đâu”.

Nhìn bộ dạng của y, dường như người này rất quan trọng, Thanh Thu bắt giác mỉm cười. Nếu một người đọc sách thánh hiền như Khổng hàn lâm cũng không cảm thấy việc nàng ra ngoài gặp nam tử là thất lễ, thì nàng có quyền tiêu khiển rồi. Trời mưa gió vô vị như thế này, coi như làm một việc để thay đổi tâm trạng của mình vậy.

Thanh Thu bước vào đình thu ô lại, đợi người đang đứng quay lưng về phía họ quay lại. Khổng Lương Niên mở miệng nói, “Ninh tông chủ, Thanh Thu đến rồi”.

Ninh tông chủ? Thanh Thu lập tức nhớ tới khuôn mặt trắng bệch kia, quả nhiên người đó run rẩy quay người lại, sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ vừa gấp gáp lại vừa ngập ngừng, như có gì muốn nói nhưng không dám nói. Đột nhiên nhớ tới suy đoán của mình, nàng buột miệng hỏi: “Rốt cuộc ngài là ai?”.

Trên khuôn mặt gầy tới tái xanh của Ninh Tư Bình nở nụ cười khổ, Thanh Thu của y, cuối cùng cũng đã nhìn ra thứ được y che giấu dưới khuôn mặt đã biến đổi của mình, thực không hổ là Thanh Thu của y. Ninh Tư Bình im lặng bất động, chăm chú nhìn nữ tử phía trước. Đôi mắt trong veo đó đầy áp súc động, như

muốn hút hết gió mưa ngoài trời cùng cả Thanh Thu vào trong đó. Ngay sau đấy, y bắt đầu thở dốc, kèm theo những tiếng ho nặng nề. Khổng Lương Niên vội đi lướt qua Thanh Thu đến đỡ y ngồi xuống chiếc ghế đá giữa đình, ngẩng đầu nhìn Thanh Thu vẫn đang nghi hoặc đứng đó: “Thanh Thu, nàng không nhận ra ai đây ư?”.

Thanh Thu là nữ nhi, mà nữ nhi trong thiên hạ này có ai không muốn một phu quân thương yêu mình, sống hòa hợp, ái ân cả đời. Trước khi tới tuổi cập kê nàng thật sự đã cho rằng, đến ngày nàng khoác lên người chiếc áo cưới đỏ gả cho nam tử vẫn luôn yêu thương nàng, dành cho nàng nụ cười ấm áp, thì hạnh phúc càng đến gần hơn, sau đó cả đời cứ thế sống với nhau thuận hòa nốt quãng đời còn lại.

Nhưng Thanh Thu chẳng có cái phúc ấy, vị hôn phu của nàng đột nhiên quyết định ra biên ải tham chiến bảo vệ đất nước, đồng thời còn nói với nàng rằng: “Đừng đợi y.”

Một nữ tử yếu đuối như nàng, hiển nhiên chẳng đủ sức phản đối, có khóc cũng đành nuốt nước mắt vào trong, cố gắng để quên người ta đi. Thời gian đầu nàng còn nghĩ, khi y quay lại sẽ giải quyết hôn ước thế nào? Nhưng khi tin y tử trận ngoài sa trường truyền về, khiến nàng không khỏi suy đoán, phải chăng y đã sớm dự đoán về cái chết của mình? Việc này kể cũng khó, nhưng người thì chết rồi, thi thể xương cốt không được đưa về cố quốc. Nàng muốn hỏi cũng chẳng có nơi nào để hỏi, chuyện này mãi mãi không thể tìm ra đáp án.

Thấy nàng ngẩn ngơ chỉ nhìn mà không nói gì, Khổng Lương Niên thở dài: “Đừng nói nàng không tin, thời gian đầu ta cũng không nhận ra, y chính là Hoảng Bình, Cao Hoảng Bình đấy!”.

Phản ứng của Thanh Thu lại là quay đầu nhìn hai người tùy tùng đang đứng chờ nàng bên cạnh xe ngựa, dường như ba từ Cao Hoảng Bình đối với nàng mà nói, chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì. Mưa vẫn rơi, hai gã tùy tùng trung thành đang cầm ô đứng ngoài xe, nhìn thấy cảnh ấy, lòng nàng bỗng thấy yên tâm hơn.

Nhưng trong lòng rốt cuộc không thể bình lặng được, Cao Hoảng Bình, cái tên này có lẽ lâu rồi không có ai nhắc tới. Nàng cũng đã quên từ lâu, chỉ thỉnh thoảng thăm oán trách gọi y là tiểu tử họ Cao. Một người đã chết năm, sáu năm nay sao có thể trở thành chủ nhân của Thiên phủ Bắc Vu? Bất luận thế nào nàng cũng không tin. Huống hồ khuôn mặt này, mặc dù nhìn có chút tương đồng, nhưng cũng không thể là y được. Trước đây nàng cũng từng có suy nghĩ ấy, nhưng chỉ nghĩ mình thật hoang đường, giờ Khổng Lương Niên nói ra, nàng vô thức lặp lại: “Hoảng Bình, Cao Hoảng Bình...”.

Ninh Tư Bình không kìm được khi nghe những lời đầy đau đớn chua xót ấy, khàn giọng đáp: “Là ta, Thu Thu, ta về rồi”.

Có lẽ đúng là y thật, chẳng còn ai gọi nàng như thế nữa, y chỉ hơn nàng có ba tuổi, từ thuở thiếu thời đính hôn với nàng, bắt đầu từ khi ấy, Hoảng Bình tự ý gọi nàng là “Thu Thu”. Nhà họ Cao giàu sang, nhưng chỉ có một người con trai độc nhất, ngoại hình xuất chúng, nên được cha mẹ yêu thương vô cùng. Cũng may y có chí khí, thơ văn học vấn cái gì cũng biết, người bằng hữu tốt nhất chính là tiểu nương tử mới quyết định đính hôn. Những năm ấy hai người còn nhỏ tuổi, Thanh Thu đi học đàn, y ngày ngày chờ nàng trên đường để đưa nàng về, thỉnh thoảng còn đưa nàng đi ăn, chỉ nói vài câu cũng thấy vui.

“Bình ca ca, hôm nay huynh không mang Cửu liên hoàn[2] uội à?”

[2] Cửu liên hoàn là một trò chơi dân gian Trung Quốc, đồ chơi gồm chín vòng tròn làm bằng kim loại gắn trên một thanh ngang hoặc một giá thẳng đứng. Khi chơi, người chơi phải thao tác nhiều lần theo một trình tự nhất định nào đó để tách rời chín vòng tròn đó ra hoặc nhập chúng lại thành một.

“Bình ca ca, sư phụ khen muội đàn hay nhất.”

“Bình ca ca...”

Thanh Thu hồi còn nhỏ xinh đẹp lạ thường, nói chuyện vô cùng ngọt ngào, hễ mở miệng là gọi “Bình ca ca, Bình ca ca” khiến y vô cùng dễ chịu, cảm giác có nghe cả đời cũng không đủ. Chỉ là sau này có thêm một tiểu nha đầu nữa học theo nàng gọi y là “Bình ca ca”, đó chính là Tuyệt Chỉ.

“Ngài, không phải là chủ nhân Thiên phủ ư?” Buổi tối hôm ấy, ở trước Giám Thiên các trong phủ thế tử, rõ ràng nàng nghe thế tử nói thế mà.

“Cao Hoằng Bình là ta, Ninh Tư Bình cũng là ta.” Ninh Tư Bình cố gắng thở lại bình thường, ngồi thẳng người dậy nói. Từ sau khi làm tông chủ của một phủ, không ai gọi thẳng tên họ mới của y, trong lòng y, Cao Hoằng Bình mới là tên của mình.

Tâm trạng Thanh Thu hỗn loạn, chuyện hôm nay thật rắc rối, Khổng Lương Niên tự cho rằng mình đã làm được một việc tốt, để hai người họ gặp nhau. Chắc chắn Ninh Tư Bình đang chờ đợi nàng nước mắt lưng tròng, vui mừng nghẹn ngào nhào tới gọi “Bình ca ca” nhỉ? Nhưng nếu y là Cao Hoằng Bình, tại sao lại tới Bắc Vu làm chủ nhân Thiên phủ? Nếu y là Cao Hoằng Bình, chuyện y chết trận bao năm trước rốt cuộc là thế nào? Những lời này Thanh Thu không hỏi, nam tử bọn họ làm việc đương nhiên có lý lẽ riêng của họ, nữ nhân không cần phải biết, chỉ cần chấp nhận.

Bất luận trước kia y là ai, nhưng giờ y là chủ nhân Thiên Phủ, theo đoàn sứ giả của Bắc Vu xuống phía nam, mang theo đoàn đón dâu, đến rước Tuyết Chỉ, tân nương xinh đẹp giỏi giang của mình. Thanh Thu giờ đã hiểu tại sao Tuyết Chỉ lại nhằm vào nàng, chẳng khác gì gặp đại địch như thế, thì ra là người ta sợ nàng sẽ phá hỏng chuyện vui giữa họ.

Thanh Thu nghĩ tới đây, khóe miệng nhếch lên đầy trào phúng, đáp: “Ninh tông chủ, ta vẫn quen gọi ngài với thân phận này hơn. Còn việc tại sao ngài đã chết rồi sống lại làm chủ nhân Thiên phủ, thì đây là việc riêng nhà ngài. Hôm nay Khổng hàn lâm tìm ta tới đây, nói muốn cho ta biết tại sao ngài ấy lại nhất quyết muốn lấy ta làm nương tử bằng được, không ngờ lại tương ngộ cổ nhân ở đây. Khổng hàn lâm, không còn sớm nữa, Thanh Thu giờ không phải người có thể tự do ở bên ngoài quá lâu, có chuyện gì ngài mau nói đi”.

“Nàng vẫn không hiểu sao, ta làm vậy là vì hai người, vì hai người nên ta mới cầu thân nàng. Ta đã nói rồi, khi đoàn sứ giả Bắc Vu về nước, ta sẽ theo họ đến Bắc Vu dạy học, ở đó tầm ba đến năm năm. Tới lúc ấy ta sẽ đưa nàng đi, nàng có thể cùng Ninh tông chủ nói lại duyên trước đây.”

Khổng Lương Niên khe thở dài, chỉ mong sớm giải quyết cho xong việc này. Y luôn có cảm giác vai trò của mình thật chẳng ra làm sao, nhưng lại không nhẫn tâm đứng nhìn bằng hữu đau khổ, có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Mấy tháng trước Ninh Tư Bình sai người tiếp cận với y, Khổng Lương Niên cũng không sao tin nổi, với tính cách của y, lại lên lút qua lại với người của Bắc Vu. Còn chuẩn bị thành thân giả với nữ tử mà không thể nói rõ lý do cho nàng ấy biết, cũng đủ để thấy y đã tận nghĩa tận tình rồi.

Thanh Thu vỗ tay bôm bốp: “Khổng hàn lâm, Thanh Thu thật sự rất khâm phục ngài! Sự quan tâm của ngài dành cho ta mấy năm nay, Thanh Thu vẫn luôn khắc ghi trong lòng. Giờ ngài nhất định muốn thành thân với ta, mang danh chăm sóc ta cả đời, rồi đưa ta đến bên nam nhân mà ngài cho rằng tốt nhất. Việc nhân nghĩa ấy người thường không phải ai cũng làm được, quả nhiên ngài rất trọng tình, trọng bằng hữu”.

Khổng Lương Niên lau mồ hôi lạnh trên trán, y không ngốc, y nghe ra sự lạnh nhạt trong giọng của nàng, “Không dám, không dám”.

“Thanh Thu, là ta nhờ Khổng huynh làm thế, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ có như vậy, nàng mới có cơ hội rời khỏi đây. Đến Bắc Vu rồi, ta nhất định sẽ không để nàng phải ảm ức.” Ngay khi nhìn thấy Thanh Thu, trái tim y đã âm ỉ đau. Nghĩ đến việc nàng phải sống trong những lời dị nghị, sống những ngày khổ sở, Ninh Tư Bình lại tự trách mình, đều do lỗi của y cả!

Nàng quay mặt đi không nhìn vào đôi mắt thâm tình ấy: “Khổng hàn lâm, ngài dựa vào cái gì mà cho rằng, ta sẽ đồng ý gả cho ngài rồi sau đó theo ngài sang Bắc Vu sinh sống? Ninh tông chủ, ngài dựa vào cái gì mà cho rằng, sau khi tachấp nhận nam tử này, vứt bỏ cả liêm sỉ để nhào vào vòng tay một nam tử khác?”.

Những câu hỏi đó của Thanh Thu khiến cả hai người kia á khẩu chẳng biết phải trả lời thế nào. Sắc mặt của Ninh Tư Bình như trắng thêm vài phần, y khẽ gọi một tiếng: “Thu Thu...”.

Y muốn nói đây chỉ là kế hoạch tạm thời, chỉ đợi đến Bắc Vu rồi mọi chuyện sẽ khác, sẽ tốt lên, y sẽ bố trí thỏa đáng cho nàng. Nhưng bất gặp ánh mắt lạnh lùng sắc lẹm của Thanh Thu, Ninh Tư Bình đành thâm thở dài, không biết nói gì cho phải. Suy cho cùng chia cách sáu năm rồi, nàng đã thay đổi nhiều, không còn ngây thơ đáng yêu như trước kia nữa. Đương nhiên, y cũng thay đổi nhiều.

Ba người trong Vọng Giang đình đều im lặng, Thanh Thu quan sát kỹ Ninh Tư Bình, y thật sự là Cao Hoằng Bình ư? Một người chết cách đây sáu năm, sao có thể sống lại đứng trước mặt nàng chứ?

Tối hôm ấy khi lần đầu gặp y ở phủ thế tử, nàng đã có cảm giác người này rất cổ quái, đặc điểm khuôn mặt gần giống với bộ dạng trước kia của Cao Hoằng Bình. Nếu không nhìn kỹ, căn bản không nhìn ra điểm nào tương đồng, nhưng rốt cuộc y đã đi từ biên cương tới Bắc Vu như thế nào? Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Mấy năm nay mặc dù trong lòng nàng oán trách con người này, trái cũng tiểu tử họ Cao, phải cũng tiểu tử họ Cao. Coi y là căn nguyên ọi bất hạnh của mình, nhưng nàng biết hận một người đã chết rõ ràng là sai, chẳng qua chỉ nói miệng vậy thôi, chứ không cho là thật.

Khổng Lương Niên đột nhiên nói: “Thanh Thu, nàng nói đúng, là bọn ta không suy nghĩ thấu đáo, không nghĩ đến những chuyện này, đã làm khó cho nàng rồi. Ninh tông chủ, chuyện này vẫn nên nghe theo ý của Thanh Thu”.

Thanh Thu cười lạnh, không nói thêm gì nữa, chỉ giơ chiếc ô trong tay lên, “Ta ra ngoài đã lâu, đến lúc phải về rồi”.

Có lẽ nàng nên tò mò hỏi xem rốt cuộc chuyện này là thế nào, năm đó y thật sự tử trận hay không? Cao gia lặng lẽ rời đi mất tăm mất tích có liên quan tới việc này không, tại sao y thân là người của Ninh gia từ nhỏ lại lớn lên ở Nam Vu? Nhưng, những chuyện này giờ chẳng còn liên quan gì nhiều tới nàng nữa.

Mưa bắt đầu ngớt, trước khi đi, Thanh Thu quay đầu lại nhìn chủ nhân Thiên phủ một cái. Nàng vẫn không sao chấp nhận được sự thật rằng Ninh Tư Bình lại chính là Cao Hoằng Bình. Nhưng nàng cũng biết đây chính là sự thật, đành giữ riêng suy nghĩ này trong lòng cho riêng mình thôi.

12. Q.1 - Chương 12: Hoa Quế Đa Tình

Nói ra kể cũng lạ, chuyện cũ như thể từ tám trăm năm trước giờ đây lại ủa về cùng lúc trong tâm trí. Từng chuyện, từng chuyện không hình ảnh nào là không rõ ràng, bảo nàng làm sao không hốt hoảng. Cũng may vừa về đến phủ thế tử, liền có tiểu nha hoàn chạy ra đón, nói là thế tử đã hồi phủ, đang sai Hồng Ngọc tìm nàng, nên nàng chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, vội vàng đi tới Giám Thiên các.

Lúc này mới được nửa buổi chiều, sao thế tử lại về sớm như vậy? Thanh Thu đột nhiên nghĩ đến việc hôm nay mình ra ngoài gặp người Bắc Vu, bất luận trước kia y là ai, thì giờ trên danh nghĩa Ninh Tư Bình cũng là chủ nhân Thiên Phủ. Bắc Vu và Nam Vu đứng ở thế đối lập, mặc dù giờ đang đàm phán hoà bình, nhưng không chừng ngày nào đó lại đánh nhau, sau này vẫn nên ít gặp thì hơn.

Vừa tới ngoài Giám Thiên các, Hồng Ngọc chặn nàng lại: “Thế tử e rằng đã bị cảm lạnh, không được khoẻ lắm. Muội cho người nấu mấy lần canh gừng giải cảm nhưng đều bị thế tử mắng vì chẳng ra sao, bị người hắt đổ”.

Thanh Thu theo trực giác muốn né tránh: “Vậy thì lát nữa tỷ tới gặp người”.

“Muội thấy tỷ lại nên chịu một mỗi một chút, làm bát canh gừng vào thăm mới phải.”

Một bát canh gừng nóng hổi làm cũng chẳng mất mấy công sức, nhưng nàng bưng khay đứng đứng ngoài cửa phòng thế tử hồi lâu vẫn không dám vào. Thanh Thu luôn cảm thấy việc phải gặp gỡ Vệ Minh lúc này quá gượng gạo. Vì hấn mà trong phủ Thanh Thu bỗng thành người nổi tiếng, ai ai gặp nàng cũng đều khách khí chào một tiếng, “Thanh Thu cô nương”. Giờ nàng có đến thiện phòng cũng chẳng ai quản. Nàng chỉ là một trù nương, cũng chỉ muốn làm một đầu bếp, có điều tình hình trước mắt nàng không được làm chủ, trừ phi nàng tỏ ra cứng rắn với thế tử.

Sau cơn mưa, gió mang hơi lạnh lùa vào phòng lớn khiến màn trướng tung bay, lập tức có a hoàn đi đến đóng cửa sổ quanh phòng, thấy Thanh Thu đứng bên ngoài phòng thế tử ngẩn ngơ, liền vội vàng mời nàng vào.

Đây là lần đầu tiên Thanh Thu vào phòng thế tử, cúi đầu tránh tấm rèm cửa mà a hoàn vén lên. Nàng ngược mắt nhìn thấy một thanh bảo kiếm treo trên tường bên phải, một bộ khôi giáp sáng bóng lẳng lẳng đặt trên bộ giá đỡ đặc chế, khiến cho phòng ngủ đầy kim ngọc này cũng đượm mùi chiến tranh.

Vệ Minh đang nửa ngồi nửa dựa ở đầu giường, thấy nàng vào, không khách khí nói luôn: “Đừng nói với ta, nàng lại mang canh gừng vào đây”.

“Đúng là canh gừng, nghe nói thể tử bị lạnh, dù sao cũng nên dùng một ít thì hơn.”

Đại phu đã đến khám và kê thuốc, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Hắn là người luyện võ ít ốm đau, nay lại cảm phong hàn, có lẽ gần đây tinh thần lẫn thể xác vô cùng mệt mỏi vì chuyện đàm phán hoà bình giữa hai nước.

Thanh Thu thấy một chiếc bát không đặt cạnh giường, trong phòng thoang thoang mùi thuốc. Có lẽ thể tử uống thuốc rồi, nàng bưng bát canh gừng do dự, nếu đã dùng thuốc thì bát canh gừng này không cần uống cũng được. Nàng đang định tìm chỗ để đặt xuống. Vệ Minh không đợi a hoàn tới hầu, giơ tay đón lấy bát canh, uống cạn một hơi. Cũng may lúc này bát canh không còn quá nóng, không đến nỗi khiến hắn bị bỏng. Hắn uống thêm chút nước để súc miệng rồi khoát tay ý đuổi a hoàn trong phòng lui ra, “Thanh Thu, nàng đến đây”.

Thanh Thu đang ngắm nhìn cách bày biện trong phòng, một đôi ngọc khối được trạm trổ độc đáo đặt trên trà kỷ, đều là những thứ tốt cả. Nếu là người bình thường thì chắc chắn sớm đã giấu bảo bối này cho kỹ, chỉ có những vương công quý tộc mới coi đây là đồ không đáng tiền mang ra bày trí. Vài năm trước nàng đã thấy nhà họ Cao bày thứ này.

Lời của thể tử nàng không thể không nghe, Thanh Thu theo lời hắn tiến lên phía trước, lúc ấy mới nhận ra trong phòng chỉ còn lại hai người.

Ai cũng nói nếu sức khoẻ không tốt thì tâm trạng sẽ xấu theo, nàng cố gắng hết sức tỏ ra ngoan ngoãn, kính cẩn nói: “Thể tử có gì dặn dò?”.

Nhưng Vệ Minh vẫn nhận ra sự bất an của nàng, chau mày nói: “Không cần làm bộ làm tịch như thế, ta chỉ muốn nói chuyện với nàng, tự tìm một cái ghế ngồi gần lại đây”.

“Vâng.” Nàng chọn một chỗ cách giường không xa cũng chẳng gần rồi ngồi xuống, sau đó tiếp tục ngắm đồ đạc bày biện trong phòng. Ban ngày ban mặt, cũng chỉ có thể nói chuyện mà thôi.

Vệ Minh nhân dịp này ở phủ nghỉ ngơi vài ngày, hắn thật sự không đủ kiên nhẫn để bàn bạc với đám người tới từ Bắc Vu kia. Đã vậy lại còn phải bày ra bộ mặt hết sức nỗ lực, mấy ngày nay hắn sớm đã muốn tìm cách thoát thân rồi. Hôm nay khó khăn lắm mới được về nhà, nào ngờ bước vào phủ lại được tin Thanh Thu đã ra ngoài, hơn nữa còn chẳng ai biết đi đâu. Mặc dù có người đi theo, nhưng hắn vẫn không tìm được suy nghĩ nhiều, trong lòng buồn nên đã đuổi a hoàn mang thuốc vào tới mấy lần.

Giờ Thanh Thu đã về, khuôn mặt bình thản không nhận ra có điểm gì khác biệt, nhưng hắn vẫn thấy có gì đó rất lạ.

“Nàng đang nghĩ gì?”

“À, nô tỳ đang nghĩ trận mưa này cuối cùng cũng tạnh.” Nàng thở dài một cái.

“Hình như nàng không thích mưa, ta nghe nói sáng nay khi tỉnh dậy trông nàng rất mệt mỏi.”

Xem ra đúng là phải ngồi chuyện phiếm với hắn rồi, Thanh Thu bỗng thấy nhẹ nhõm hơn, “Hôm nay trời mưa nên chẳng làm được gì, đương nhiên nô tỳ có chút uể oải.”

“Thể mà ta lại tưởng nàng đang nhớ ta.”

Thanh Thu suýt chút nữa thì ngồi không vững, hắn thường thích dùng những lời như thế này để trêu nàng.

Không biết nghĩ ra điều gì, đột nhiên Vệ Minh bật cười khẽ, vẻ buồn bực trên nét mặt cũng tiêu tan hết, hắn dịu giọng hỏi: “Sao, đúng là không nhớ ta chút nào ư? Cũng may ta và nàng chỉ một nụ hôn đã dính ước xong.”

Nhắc đến chuyện này nàng càng đứng ngồi không yên, chỉ muốn chạy đến bịt miệng hắn lại. Tuổi đã nhiều, tình cảm cũng đã có, những những chuyện xấu hổ như thế nàng chưa từng dám nghĩ, huống hồ là nói ra? Vốn định coi chuyện xảy ra hôm ấy như chưa từng tồn tại, không ngờ hắn lại nói trắng trợn như thế. Nàng lập tức đỏ bừng mặt đáp: “Chuyện không có, xin người đừng nói bừa”.

Hôm nay tâm trạng nàng có chút xáo trộn, nhất thời không chú ý, giọng nói cũng không còn cung kính nữa, đến hai từ “thế tử” cũng quên không gọi, khiến khoảng cách trở nên gần gũi thân thiết hơn.

Vệ Minh chống đầu cổ nhin cười, hỏi: “Vậy được, nói cho ta biết sao trông nàng lại buồn bã thế kia?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là mỗi lần trời mưa thế này, nô tỳ đều cảm thấy rất buồn. Gia phụ mấy năm trước cũng đã qua đời trong một ngày thời tiết như vậy. Khi ấy nô tỳ mới mười lăm tuổi, vì bệnh tình của cha mà không thể tiếp tục theo học đàn, thường xuyên ở cạnh hầu hạ người, trong phòng cha cũng ngập mùi thuốc...”

Mỗi lần nhớ đến chuyện này, Thanh Thu đều cảm thấy vô cùng thê lương, từ nhỏ nàng đã không được sống những ngày có đủ cả cha lẫn mẹ. Vừa trưởng thành, cha lại bỏ nàng ra đi, nàng đã nếm quá nhiều đau khổ vất vả.

Vệ Minh nhìn nàng đầy thương xót, giờ thì hẳn đã hiểu vì sao nàng lại vào quận vương phủ làm đầu bếp. Hẳn từng gặp rất nhiều con cháu danh gia quyền quý, khi gia thế còn hưng thịnh thì chẳng thiếu hữu hảo giai nhân bên cạnh, sau khi gia cảnh sa sút rất nhiều người chỉ biết than thân trách phận, buồn chán sống qua ngày, rất ít người có suy nghĩ phải tự lập tự cường, càng phải sống tốt hơn.

Vệ Minh không biết trong lòng Thanh Thu đã nghĩ đến chuyện khác, thời gian cha nàng bị bệnh rồi nằm liệt giường cho tới tận lúc lâm chung, nàng luôn có một nỗi sợ hãi kỳ lạ với bệnh tật. Giờ thế tử lại nhiệm phong hàn cũng đang nằm trên giường, liệu có nghiêm trọng không?

Từ đó đột nhiên nàng nghĩ đến Ninh Tư Bình, cũng chính là Cao Hoằng Bình. Lần này trùng phùng, nhìn y có phần yếu ớt của người mang bệnh, như thế bệnh đã nhiều năm, liệu có nghiêm trọng không? Vừa rồi ở Vọng Giang đình, phản ứng của nàng hình như đã khiến họ thất vọng, thậm chí còn chẳng buồn hỏi thăm mấy năm nay y sống thế nào.

Người thật sự thất vọng là nàng, thế mà y còn nghĩ tới việc muốn nàng phối hợp, nhìn y đến đây đón Tuyết Chỉ, còn nàng phải mang theo danh xuất giá rồi theo phu quân đến Bắc Vu nhào vào lòng y! Việc này khiến sự phẫn nộ của nàng lớn hơn cả sự tò mò.

Nếu như y xuất hiện bằng một cách khác thì sao? Không, không, lẽ nào nàng còn hy vọng y tôn trọng hôn ước trước kia đến đây đón nàng về làm thê tử? Giờ đâu còn có chuyện liên minh kết hôn nữa, Thanh Thu cũng đâu phải của hiếm. Nàng là quản gia thiện phòng trong phủ quận vương, mặc dù giờ không còn như thế nữa, nhưng tóm lại nàng cũng không cần sống dựa vào người khác. Trừ nường thì đã sao, còn đỡ đáng thương hơn là ngồi đợi có người tới cầu thân.

Nghĩ đến đây nàng bỗng dưng có chút cảnh giác, nói với thế tử những chuyện này làm gì. Cho dù hẳn không phải là công tử quý tộc chỉ biết sống trong nhung lụa, thiếu hiểu biết không có năng lực, nhưng cuộc đời này hẳn hiểu được bao nhiêu? Nên nàng làm bộ vô tình hỏi: “Ai cũng bảo mưa thu chỉ lất phất, thật không ngờ hôm nay lại mưa to như thế. Thế tử giờ tinh thần đã khá hơn, không biết tối nay muốn ăn gì?”

“Chẳng muốn ăn gì cả.” Hẳn định đứng dậy, nhưng cũng biết nếu không nghỉ ngơi tử tế thì bệnh này càng lâu khỏi. Nằm mãi trên giường thật sự rất buồn chán, thức ăn ngon tới đâu cũng chẳng thấy ngon miệng, xem chừng nói chuyện với nàng còn đỡ buồn hơn. “Nói chuyện khác đi, bao nhiêu tuổi thì nàng theo Ngũ Liễu tiên sinh học đàn?”

Thanh Thu nghiêng đầu suy nghĩ, “Tám tuổi, khi ấy nô tỳ cảm thấy việc học này rất lạ lẫm, nhưng ngày nào cũng luyện tập mấy tiếng đồng hồ, lại cực khổ. Nhưng tiên sinh rất nghiêm, cuối cùng luyện nhiều tới mức ngày nào không chơi đàn lại thấy như thiếu thứ gì đó.”

Vệ Minh tưởng tượng đến cảnh một cô bé ngồi sau cây đàn, mặt nhăn mày nhíu dùng ngón tay nhỏ xinh gảy dây đàn. Bất giác hẳn mỉm cười, đột nhiên nghĩ đến Tuyết Chỉ, vận mệnh hai người bọn họ quả thật khác nhau một trời một vực. Một người là danh gia, một người lại làm đầu bếp. Vệ Minh nhớ lại trước kia hẳn từng hỏi nàng rằng tại sao Tuyết Chỉ đến quận vương phủ lại đòi gặp riêng nàng, hai người nói chuyện rất lâu, nàng chỉ nói rằng mình ngưỡng mộ Tuyết Chỉ. Nha đầu này nhìn thì có vẻ diễm đam thật thà nhưng tâm tư lại rất khó dò, Thanh Thu chưa bao giờ trả lời thẳng thắn những câu hỏi của hẳn. Mặc cho hẳn trêu chọc, luôn tỏ thái độ né tránh, hình như đúng là nàng không có ý định ở lại bên hẳn. Nghĩ đến đây, Vệ Minh lại thấy không thoải mái, ho khan một tiếng, “Miệng ta hơi khô, rót chén trà qua đây”.

Đây là sơ suất của nàng, trò chuyện cả buổi, nàng say thì quên mất bổn phận của mình. Thanh Thu vội vàng đứng dậy rót trà dâng hân, Vệ Minh nhìn nàng đứng cách mình khá xa, chỉ lơ đãng nhìn trà tới trước mặt hân. Vệ Minh mỉm cười: “Đặt xuống đã, đỡ ta đứng dậy rồi uống”.

Đỡ thế tử đứng dậy? Thế chẳng sẽ phải chạm vào hân ư? Rõ ràng vừa rồi hân nửa nằm nửa ngồi uống hết bát canh gừng, lúc này sao lại đòi đỡ dậy, đâu phải bị tàn phế, cần người giúp đỡ? Có lẽ thế tử nhiều quy tắc, nàng đành đặt chén trà xuống, tiến lên đỡ hân.

Gần nhau thế này, Vệ Minh nhìn nàng được rõ hơn, chiếc cằm nhỏ xinh xắn khiến cổ họng hân hơi thít lại, mái tóc đen còn buông sát người hân. Vệ Minh để mặc nàng đỡ bả vai mình, nhét một chiếc gối tựa sau lưng, rồi cẩn thận kéo chăn mỏng lên đắp cho hân. Vệ Minh vô thức, ngay sau đó hân vòng tay ôm lấy người Thanh Thu khi nàng định rời đi, khẽ dùng sức một chút đã đủ để kéo nàng vào lòng.

Đột nhiên lại bị một nam nhân ôm trong lòng, Thanh Thu ngoài cảm thấy ngỡ ngàng tức giận ra, còn có cảm giác bất lực trong dự định. Sớm đã biết hân sẽ nhân cơ hội này mà động tay động chân, quả nhiên như vậy! Lòng đã có sự chuẩn bị đề phòng, nên khi vừa bị hân kéo vào lòng Thanh Thu đã lập tức giằng ra. Vệ Minh không định kháng kháng không buông, để mặc nàng giằng ra một lúc rồi cũng buông tay. Hân chỉ cảm thấy phần hông nàng trượt qua dịch lại trên đùi mình mấy cái, khiến hân có cảm giác hôn xiêu phách lạc không thể nói bằng lời. Ở nhà thật tuyệt, thời tiết này rất thích hợp để kê vai sát má với giai nhân, tìm chút lạc thú mới phải. Không đợi Vệ Minh ngồi tưởng tượng, đã thấy Thanh Thu vừa nhảy được xuống khỏi giường liền cần chén trà lên nhằm thẳng mặt hân mà ném.

Vệ Minh nghiêng người tránh được cái chén nhưng không tránh được nước trà. Nước trà nóng bắn lên người khiến hân hít một hơi thật sâu vì rất. Hân thấy Thanh Thu lại định cầm bát thuốc lên ném, nàng cắn bản chẳng màng tới thân phận chủ nhân phủ thế tử của hân, biết mình đuối lý, Vệ Minh bèn ôm ngực kêu lên một tiếng rồi ngã vật xuống giường.

Nàng đã ra tay quá mạnh sao? Hình như cũng không ném phải chỗ hiểm nào, Thanh Thu giờ cao bát thuốc do dự chưa dám ném, mấy ngày nay nàng không có cách nào đối phó với sự tiếp cận lúc thì dùng lời lẽ dịu dàng cầu khẩn, lúc thì có chút vô lại của Vệ Minh. Nàng không ghét hân tới mức ấy, thậm chí còn chút động lòng, lại tôn trọng hân vì hân là thế tử, nên khi đối mặt với Vệ Minh có chút nhân nhượng. Nhưng vừa rồi là do cuống, lại không đủ kiên nhẫn, lẽ nào hân cho rằng trước kia nàng ở thiện phòng rèn luyện được kỹ năng này chỉ để ngắm thôi ư? Mặc dù hiện giờ không có xềng nấu ăn, nhưng cao thủ xuất chiêu, vạn vật đều có thể dùng làm binh khí, chén trà bát thuốc cái nào cũng rất thuận tay!

Thấy hân vẫn nằm trên giường, bộ dạng như vô cùng đau đớn, Thanh Thu bắt đầu thấy hoảng, đặt bát thuốc xuống, hỏi: “Thế tử, người sao thế?”.

Việc cần làm bây giờ là đỡ hân dậy ngồi dựa vào đầu giường, rồi rút khăn tay ra lau mồ hôi cho hân. Thấy Vệ Minh ôm ngực, nàng do dự không biết có nên xoa ngực cho hân không.

Về mặt đối phương như đang cố gắng chịu đựng đau đớn, Vệ Minh hít một hơi thật sâu đáp: “Canh gừng nàng mang tới có vấn đề, ta cảm thấy ngực đau thắt”.

Nói mãi, nói mãi, hơi đã đuối, trán lại rịn mồ hôi, Thanh Thu sợ tới mức tay chân luống cuống, “Sao có thể thế được, để nô tỳ gọi đại phu...”

“Không cần đâu, là độc...”

Độc? Lần trước chẳng qua nàng chỉ muốn dùng các loại thực vật kỵ nhau để hân chịu khổ sở một chút, nhưng không thành công còn khiến nàng say phải chịu đòn. Lần này lại có độc, vậy nàng có thể sống không? Tai họa này, chết cũng không chịu buông tha nàng, nhưng độc ở đâu ra chứ, do kẻ thù của hân hạ độc? Nàng lật mí mắt cửa thế tử lên, rồi thuận tay sờ từ trán xuống lông mày lông mi đến mũi miệng của hân một lượt, chẳng phát hiện ra điều gì lạ thường.

Vệ Minh vốn đang nhắm chặt mắt vì đau đớn, đột nhiên mở trừng mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đang kẻ sát mặt mình của Thanh Thu, cười đầy mê hoặc, “Nàng sợ buồn quá...”.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, xì một tiếng đẩy hân: “Thế này mà bảo là bị bệnh ư? Nô tỳ thấy người khỏe rồi đây”.

“Tương tư ngấm vào tận xương cốt rồi, độc trong canh gừng nhất định là muốn hại ta tương tư đau khổ tới chết. Thanh Thu, ra đối với nàng tình sâu nghĩa nặng, lẽ nào nàng không nhận ra?”

Nàng chẳng may rung động, xoa cánh tay, nói: “Người nói khiến nô tỳ rùng hết cả mình, chắc bệnh trên người thể tử đã chuyển sang nô tỳ, giờ nô tỳ đang lạnh như bị sốt rét đây”.

“Nàng đừng nói, ta nói chuyện một lúc đi, ra đây mồ hôi, giờ đỡ nhiều, canh gừng đúng là hiệu quả.” Vệ Minh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng không chịu buông, nhìn nàng chớp mắt. “Lạnh lắm phải không, để ta sưởi ấm cho nàng”.

Thanh Thu chẳng qua là nhất thời lỡ mất tuổi xuân, lỡ mất thời điểm xuất giá. Nàng vẫn luôn cho rằng mình sẽ tìm được một nam nhân nghiêm túc thích hợp để gả, giúp tương công dạy dỗ con cái, từ đó sống một cuộc sống bình yên hạnh phúc.

Nhưng hôm nay nàng chẳng có chút thanh danh nào, đã ở cùng phòng qua đêm với thể tử, bị hắt khinh bạc. Có điều làm sao có thể nghiêm túc nói với Vệ Minh rằng, mình không phải loại người dễ dãi, sau này nàng còn muốn xuất giá, cứ thế này sao nàng có thể thành thân được? Đúng là trứng chọi đá, nàng không phải a hoàn nô bộc, đâu thể trở thành người của thể tử, nhưng kiên quyết liệu có ích không? Cùng lắm sự kiên quyết mang lại cho nàng một thân phận, một thân phận được coi là vinh dự trong mắt người ngoài, giống như nhị phu nhân của quận vương vậy, làm tiểu thiếp của hắn.

Thể tử cũng không còn ít tuổi nữa, quận vương phi đang trù tính việc tìm thể tử cho Vệ Minh, đương nhiên Thanh Thu không thể làm chính thê của hắn, thân phận không xứng. Nàng không thể làm chính thê của hắn, thỏa mãn với cuộc sống của mình, yêu cầu của nàng không nhiều không ít, đều là những suy nghĩ rất bình thường. Nhưng nàng lại vô cùng căm hận việc làm thiếp cho người ta, Thanh Thu không muốn sống như nhị phu nhân, đợi hắn mười ngày nửa tháng tới sủng ái một lần. Cuộc sống như thế có lẽ rất nhiều nữ tử vẫn đang sống, nhưng nàng sẽ phát điên mất.

Nàng chỉ muốn làm thê tử của một nam nhân, luôn cầm tay mình, cùng sống với nhau tới già. Cúi đầu nhìn cả hai đang nắm chặt tay nhau, Thanh Thu nghĩ, đều tại nàng, ngay từ đầu nàng nên kiên quyết dứt khoát tỏ thái độ với hắn, thì bây giờ cũng không cần phải oán trách người ta đàm tiếu mình.

Nàng suy nghĩ rồi nghiêm mặt nói: “Thể tử hà tất phải mang Thanh Thu ra làm trò đùa, nô tỳ và người cách biệt quá xa. Cứ tiếp tục thế này, về lẽ không hợp, mà cũng vô ích”.

Nụ cười trên mặt Vệ Minh nhạt dần, “Sao, trong mắt nàng, ta chẳng qua chỉ đang trêu ghẹo nàng thôi ư?”.

“Chẳng phải thế sao, a hoàn trong phòng thể tử người nào cũng trẻ trung phơi phới, xinh như hoa như ngọc, hà tất phải trêu ghẹo nô tỳ?”

Hắn “hừ” lạnh một tiếng, “Có phải giống như Khổng Lương Niên thì mới được coi là thật lòng, mới được coi là chân tình? Cũng đúng, đương nhiên, ta không thể so sánh với hắn, mưa to gió lớn còn đứng chờ ngoài phủ để đợi nàng. Thật đúng là quá si tình!”.

Thì ra hắn biết hôm nay Khổng Lương Niên đứng chờ ngoài cửa phủ chặn đường nàng. Vậy thì chắn chắn sau đó Vệ Minh đã biết nàng đi đâu, nàng cũng không chắc chắn liệu hắn có biết nàng đã gặp ai không. Thanh Thu đành hàm hồ đáp, “Khổng hàn lâm chỉ vì thương hại nô tỳ cô độc, muốn chăm sóc nô tỳ mà thôi, không thể nói là si tình.”

“Một nam nhân vô duyên vô cớ sao lại muốn chăm sóc một nữ tử? Sau này nàng đã có ta chăm sóc, bảo hắn không cần lo nữa!”

Vệ Minh nói chắc như đinh đóng cột, nhưng sao có chuyện dễ dàng thế được. Thanh Thu thở dài, nói một cách chậm rãi, “Nô tỳ không dám nhận tình cảm của thể tử, một mình nô tỳ sống quen rồi, sợ không gánh được cái phúc ấy”.

“Thanh Thu, nàng lại thế rồi, lẽ nào nàng chưa từng để ý tới ta? Hay là...” Vệ Minh dừng lại rồi nhìn nàng chăm chăm, hỏi: “Bây giờ nàng không còn muốn xuất giá nữa?”.

Đương nhiên nàng vẫn muốn được gả đi, vì vậy mới sợ hắn gần gũi quá sẽ huỷ hoại thanh danh của nàng, sẽ không có lợi cho cuộc sống sau này. Trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đối mặt với thể

tử và trước sự chênh lệch thân phận quá lớn, nàng lại không thể nói thành lời.

Thực ra hẳn rất tốt, nữ tử bản tính vốn mềm yếu, nàng có kiên cường tới đâu cũng vẫn mong có người sẽ chăm sóc mình cả đời, huống hồ lại là một nam tử như Vệ Minh. Còn cả Ninh Tư Bình nàng gặp buổi chiều nay nữa, y là nam tử duy nhất trong quá khứ mà nàng vẫn còn nhung nhớ. Cho dù y bỏ nàng, nhưng bây giờ y lại đột ngột trở về, còn nói sẽ không khiến nàng phải chịu ảm ức thêm nữa, bảo nàng trong lòng sao có thể không dậy sóng?

Lại có tới hai nam tử nói muốn chăm sóc nàng, cho thấy đời này tìm được một tướng công như ý không phải việc quá khả năng. Trong lòng nàng không tìm được bổng đưa ra so sánh, không phải so sánh thế tử và Ninh Tư Bình ai tốt hơn ai, mà là so sánh xem ai kém hơn ai. Rõ ràng đi Bắc Vu là việc không thể xảy ra, lẽ nào nàng tới đó để cùng chia sẻ tướng công với Tuyết Chỉ? Vậy đầu tiên đương nhiên là nàng phải ở lại Nam Vu, nhưng ở lại cũng chưa chắc đã không phải chia sẻ tướng công với nữ tử khác.

Nàng đáp, có chút buồn bã, “Đương nhiên là phải xuất giá, nhưng nô tỳ để ý thì ích gì? Lẽ nào nô tỳ nói nô tỳ nghiêng về phía thế tử, thì người sẽ vui vẻ cho phép nô tỳ ra khỏi đây sao?”.

Vệ Minh ghét nhất là nghe nàng nói tới việc ra đi, hẳn khê hừ: “Khổng hàn lâm tốt thế nào, nàng lúc nào cũng chỉ tâm tâm niệm niệm muốn đi, là vì hấn ư?”.

Thanh Thu ngăn người, việc này liên quan gì tới Khổng hàn lâm? Hay nói cách khác, căn bản hấn chưa từng nghĩ đến việc cứ cuốn lấy nàng thế này thì kết cục cuối cùng sẽ ra sao. Hấn không chịu nghĩ xem, những ngày gần đây người trong phủ nói nàng những gì, vì chuyện này mà nàng đã mất hết thanh danh. Nếu nàng lập tức đồng ý, sợ rằng tới lúc ấy người không chấp nhận được lại chính là thế tử, đùa cợt bỗng thành thật, xem xem hấn định phản ứng thế nào.

Hay thế tử định đùa tới cùng? Nghĩ đến đây, nàng lại không tìm được buột miệng đáp, “Cũng chẳng có gì tốt, ít nhất thì y cũng sẽ lấy nô tỳ làm thê. À, đúng, Khổng hàn lâm muốn tìm một người vợ kế, mặc dù chẳng phải thân phận tôn quý gì, nhưng vẫn còn hơn làm thiếp. Thậm chí tốt hơn nhiều so với một a hoàn bị thu nạp”.

Nàng không phải tỏ ra thanh cao, nhưng cũng không muốn bị người khác coi thường. Nàng nói những lời này hy vọng Vệ Minh sẽ không cho rằng, nàng vọng tưởng muốn hấn phải hứa hẹn. Lời hứa hẹn ấy nàng không dám nhận, nếu để người khác biết, nhất định sẽ trở thành chuyện cười cho thiên hạ. Một trù nường vọng tưởng được thế tử hứa sẽ ỉnh làm chính thê, chẳng tự lượng sức mình gì cả!

Vệ Minh từ từ bỏ bàn tay Thanh Thu ra, nàng nói cũng không phải không có lý, hấn định làm nào với nàng đây?

Thanh Thu vốn cũng không hy vọng hấn sẽ nói những lời ngọt ngào, nhưng thấy bộ dạng Vệ Minh như vậy lại không tránh được cảm giác chua xót trong lòng. Tình cảm là chuyện nàng không hiểu, nhiều năm trước do được đính ước nên nàng mới tiếp xúc với tiểu tử họ Cao. Nhưng khi ấy còn nhỏ, hai người ở cùng nhau cũng chỉ đi ăn quà vặt, nói chuyện tiểu lâm, chưa kịp làm gì cả.

Đột nhiên xuất hiện một thế tử xuất chúng theo đuổi nàng, cả ngày không nói tương tư thì cũng nói tình sâu nghĩa nặng, dần dần nàng cũng thấy trái tim mình có chút loạn nhịp, dường như đã hiểu mùi vị tình ái. Tạm thời không nói những gì hấn bày tỏ là thật hay giả, nhưng vừa nhắc đến chuyện chính thức, thái độ của Vệ Minh khiến nàng lạnh toát, trái tim cũng lạnh, khẩu khí cũng lạnh theo: “Thế tử không cho rằng ai cũng mong được người thu nhận về làm một a hoàn là đủ đấy chứ?”.

Nàng không đủ đẹp, càng không biết tính tình của hấn để hầu chuyện. Nói xong câu đó Thanh Thu hất tay Vệ Minh rồi bỏ đi, mặt lãnh đạm đi được một lúc, đột nhiên nàng không nghĩ ra mình phải đi đâu. Có lẽ nàng nên quay về phòng, nhưng căn phòng đó là thủ đoạn tỏ ra ân sủng của hấn, nàng hà tất phải quay về? Nghĩ vậy, nàng đứng trước tiền đình, nhìn đám lá khô xơ xác bị mưa gió thổi tới nàng. Thanh Thu thâm nguyên rửa, thế tử gì chứ, giống hệt tên giả dối Ninh tông chủ hôm nay, nam tử trên thế gian này đều bạc tình!

“Người nói, Khổng Lương Niên đưa nàng đến Vọng Giang đình?”

Sau khi Thanh Thu đi, Vệ Minh gọi tùy tùng đã theo nàng hôm nay tới, hỏi rõ hành tung buổi chiều của nàng, mới biết Thanh Thu đội mưa gió đi ra ngoài thành, lòng bất giác tràn đầy nghi hoặc.

Tùy tùng đó đáp: “Thanh Thu cô nương và Khổng hàn lâm đến Vọng Giang đình, ở đây đã có một người đợi sẵn. Chỉ là khoảng cách quá xa, nên chúng thuộc hạ không nhìn rõ là ai.”

Vệ Minh nghịch miêng ngọc bội ở thắt lưng, trở nên trầm tư. Mặc dù hắn không thường xuyên ở trong phủ, nhưng chuyện lớn chuyện bé không có chuyện gì giấu được hắn. Hôm qua khi Huống Linh Ngọc từ quận vương phủ về bèn cho gọi Thanh Thu tới gặp, nghe nói biểu muội không làm khó gì nàng. Thực ra là chuyển lời thay Tống Cung, có điều Thanh Thu đã từ chối, không muốn gặp Khổng Lương Niên nữa. Những chuyện này, Vệ Minh đều biết. Nhưng người mà nàng gặp ở Vọng Giang đình hôm nay là ai, lại khiến nàng thay đổi chủ ý đi theo Khổng Lương Niên, người này nhất định có vấn đề.

Hắn phải làm thế nào với Thanh Thu đây? Câu hỏi hôm nay của nàng, hắn không thể trả lời ngay, giờ cũng chưa nghĩ xong. Hắn tuyệt đối không giống như những gì nàng nghĩ, hắn chỉ trêu đùa nàng trong lúc nhàn rỗi. Nhưng cũng không phải tình sâu nghĩa nặng như hắn vẫn thể hiện, thời gian qua kiểu nữ tử nào Vệ Minh cũng đã từng gặp. Những chuyện trăng gió mây mưa hắn cũng từng làm qua, sao dễ dàng dâng hiến trái tim mình chứ. Huống hồ, hắn không còn trẻ nữa, cũng chẳng phải là một tiểu tử dễ rung động, đối với tình cảm trong lòng, Vệ Minh biết cách khắc chế.

Thanh Thu là nữ tử khiến hắn có chút vui vẻ, có chút thích thú. Có một điểm mà Vệ Minh không nói dối, đó là thức ăn nàng làm đã khiến hắn động lòng, có lẽ đúng là có mùi vị của tương tự ở trong ấy. Nhưng Vệ Minh có phần không chắc chắn, bản thân luôn cho rằng Thanh Thu không đơn giản giống như nàng vẫn thể hiện. Mấy hôm trước tại sao nàng lại gặp trộm trong phòng, có kẻ nào lên vào phòng nàng, thậm chí tiểu a hoàn trúng thuốc mê ngủ như chết, thật sự có kẻ nào đó đến vì Lục Ý?

Vệ Minh nghĩ đến nửa đêm vẫn chưa ra phải làm thế nào với Thanh Thu, chỉ là người của thế tử thì quả thật ám ức cho nàng, lấy nàng làm chính thê lại có quá nhiều khó khăn. Trên đời này không có chuyện vẹn cả đôi đường, với tính cách của nàng, có lẽ rất quan tâm đến việc này. Chỉ là chuyện tương lai, không ai có thể nói chắc, hắn hà tất phải vội vàng quyết định ngay.

Vệ Minh vừa khỏi thì Thanh Thu lại bất ngờ đổ bệnh, cũng là bị cảm phong hàn, hơn nữa lại còn nghiêm trọng hơn thế tử. Ngay tối hôm đó nàng phát sốt, sáng hôm sau đã không dậy nổi. Vệ Minh tâm trạng sáng khoái đi thăm nàng, thấy nàng uể oải ử rũ nằm trên giường bất giác cười ngất. Thật là theo một cách khác, tình hình hôm qua của hai người giờ đã hoàn toàn đảo ngược, nàng nằm trên giường, hắn ngồi cạnh. Mấy ngày nay Vệ Minh định ở nhà nghỉ ngơi, nên ở lì trong phòng nàng không chịu đi, nói rằng mình vẫn chưa khỏi khỏi, cùng nàng đồng bệnh tương liên. Thanh Thu tức giận không được, xấu hổ không xong, đuổi hắn cũng không đi, mà làm mặt lạnh lại chẳng được lâu, đành để mặc hắn.

Trong Tư Thu viên trồng rất nhiều cây quế, tháng Tám đúng mùa hoa quế, đứng từ rất xa cũng ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào. Giờ đã cuối thu, hoa quế bắt đầu rụng, rơi đầy đất, nhưng ở đây hương vẫn rất nồng.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc nhẹ nhàng ngắt mấy bông hoa quế, đặt vào lòng bàn tay quan sát thật kỹ, dưới ánh mặt trời, màu trắng và màu vàng điểm xuyết cho nhau thật nổi bật. Tuyết Chỉ nghiêng lòng bàn tay khiến mấy bông hoa quế đó rơi xuống đất, nhìn những vũng nước nho nhỏ còn sót lại trên con đường đá dần dần nhấn chìm chúng, nàng có chút thích thú.

Từ những toà viện xa xa vọng đến tiếng đàn sáo, còn cả tiếng các nữ tử đang nô đùa, thỉnh thoảng lại rộ lên cười lành lạnh, vang vọng khắp Tư Thu viên. Nơi này vốn rất yên tĩnh, nhưng vì hoàng đế Nam Vu muốn bày tỏ tình cảm với Ninh tông chủ của Bắc Vu phải rời xa quê nhà đến Nam Vu làm khách, nên đặc biệt đưa tới rất nhiều mỹ nhân Nam Vu biết đàn hát ca vũ, khiến nơi này không còn yên tĩnh nữa. Mới sáng sớm mà đã huyền ảo như thế khiến Tuyết Chỉ bất giác chau mày, thật không biết đám nữ tử này có gì mà vui như thế.

Cũng có thể họ đang ở độ tuổi thanh xuân, kẻ nào cũng ngây thơ không biết thời gian càng trôi qua càng không có lợi cho họ. Đến toà viện này cả nửa năm rồi mà vẫn chưa được gặp mặt chủ nhân của Thiên phủ, thế mà họ lại vô tư không để ý.

Tuyết Chỉ ngẩn người nhìn về hướng ấy, không biết đám nữ tử đó có theo họ về Bắc Vu không. Ninh Tư

Bình tĩnh tình lạnh lùng, bên cạnh chẳng dung nạp bất kì nữ tử nào. Cứ để họ cười đi, cười thoả sức đi, sau này bị ném vào Tư Thu viên này không thể ra ngoài, phải ở đây sống cả đời, đến khi ấy có bao nhiêu nước mắt cũng không đủ!

Hộ vệ mặt dài vẫn luôn theo sát bên nàng ta bỗng cử động, do dự nói: “Cô nương, có cần thuộc hạ đi...”

Tuyệt Chi lạnh lùng nhìn về phía ấy một cái, khẽ đáp: “Không cần, sau cơn mưa trời lại sáng, họ đều buồn quá lâu rồi, hà tất phải khiến người ta mất hứng”.

Nàng đổi sang vẻ mặt dịu dàng hỏi: “Cung Hải, người có biết hôm qua tông chủ đi đâu không?”

Đây mới là điều nàng ta quan tâm, hôm qua sau khi từ phủ thế tử về, Tuyệt Chi phát hiện rằng, không chỉ có mình nàng ta khi mưa to gió lớn nhưng không chịu ngồi yên trong nhà, mà còn có cả Ninh Tư Bình. Y cũng đã ra ngoài nhưng không biết đi đâu, xem ra trận mưa to thế này cũng không ngăn được hai người, nhưng y đi đâu?

Cung Hải do dự: “Việc này... Thuộc hạ theo cô nương ra ngoài, tông chủ đi đâu làm sao thuộc hạ biết được?”

Tuyệt Chi cắn môi, trong lòng có chút căm hận, Cung Hải là cận vệ của Ninh Tư Bình, với địa vị của hắn, muốn biết Ninh tông chủ đi đâu là việc rất đơn giản. Nhưng khi nàng ta hỏi, hắn lại nói không biết, kì thực là không muốn nói thì đúng hơn. Không ngờ Cung Hải lại trung thành như thế, đi theo Tuyệt Chi cũng gần hai năm rồi, nhưng vẫn kiên quyết giữ đúng bốn phận của mình.

Đúng lúc này Ninh Tư Bình đi tới, thấy nàng ta cũng chỉ khẽ gật đầu. Giữa họ trước nay vẫn vậy, nếu Tuyệt Chi không nói gì thì y cũng sẽ không nói gì. Nhưng có lẽ hôm nay tâm trạng rất vui, nên y đột nhiên mở miệng nói trước, “Cuối cùng thì cũng tạnh mưa rồi”.

Dường như trong giọng nói có chút nuối tiếc, câu nói không đầu không đuôi ấy khiến Tuyệt Chi chẳng biết phải đáp lại như thế nào. Nàng ta đành khách sáo nói: “Hôm qua mưa to, chàng vẫn ổn chứ? Nửa đêm có ho không?”

Họ là vị hôn phu, vị hôn thê của nhau, cùng ở một nơi là chuyện rất kỳ quặc. Trong nhà Tuyệt Chi cha mẹ vẫn còn, nhưng con gái đi xa đã lâu, lần này quay về, càng không thể nói được nàng ta, Tuyệt Chi muốn thế nào, chẳng ai quản được.

“Phiền nàng lo lắng, ta...”

Ninh Tư Bình còn chưa nói hết thì sự huyền ảo phía bên kia bỗng ồn ào hẳn lên. Đám vũ nữ ở đó không chịu được cô đơn, có mấy đứa nha đầu ăn mặc sặc sỡ thò đầu ra khỏi Nguyệt Nha môn bắt chuyện với hộ vệ, nói cười ha ha. Tuyệt Chi cúi đầu không nói gì, Ninh Tư Bình thích yên tĩnh, những nữ tử này dù bị phạt cũng đáng đời lắm, chỉ trách họ xui xẻo mà thôi.

Ai ngờ Ninh Tư Bình từ xa nghe thấy những nữ tử đó lao xao nói giọng Nam Vu, nét mặt lại thoáng như cười, quay đầu hỏi Tuyệt Chi: “Nàng còn nhớ có lần ta tới cấm viện, những cô nương học đàn đó cũng giống như họ, muốn ra ngoài chơi nhưng không dám, thò đầu ra nhìn ta. Ngũ Liễu tiên sinh quản giáo rất nghiêm, khi ấy Thanh Thu...”

Lúc đó Tuyệt Chi mới mười hai, Thanh Thu cũng chỉ mới mười ba, từ khi hai người cùng học đàn, tình cảm rất thân thiết, đi đâu cũng như hình với bóng. Tình bằng hữu của nữ tử một khi đã sâu đậm thì rất gần bó, Thanh Thu suốt chút nữa còn bỏ rơi thờ ơ với Cao Hoảng Bình. Sau này thì trở thành nhóm ba người. Họ đều nhớ đến chuyện cũ thời ấy, có chút vui vẻ nhưng cũng có chút thất vọng, Ninh Tư Bình nhớ lại thời mà y chưa biết gì về thân phận thực sự của mình, những ngày vui vẻ sống bên Thanh Thu.

Tuyệt Chi lại nghĩ đến những chuyện vui buồn đã xảy ra trong mười năm qua. Từ sau khi về Việt Đô, nàng ta chỉ thấy sợ, sợ y sẽ thay lòng, khó khăn lắm mới đi được cùng y tới ngày hôm nay, liệu chuyển về Việt Đô này mọi việc có thay đổi hay không? Nàng ta có dự cảm hạnh phúc vừa nắm trong tay sẽ lại biến mất.

Về Việt Đô là sự sắp xếp của y, chỉ một câu “Cũng phải về một chuyến, chi bằng ta về Việt Đô đón nàng” đã khiến Tuyệt Chi cam tâm tình nguyện gạt bỏ mọi lo lắng. Nàng ta đã quay về cố quốc, nơi mà bản thân không bao giờ còn muốn đặt chân lên nữa, đợi y đưa người tới đón. Chỉ là sự việc phát triển không theo ý

Tuyết Chỉ, Nam Vu dường như không chỉ là cố quốc của y, mà còn có một ma lực khác hấp dẫn khiến Ninh Tư Bình không thể rời đi.

Tuyết Chỉ hận tất cả, hận nơi này, vì nơi này có người nàng ta không bao giờ muốn gặp.

Nàng ta mấp máy môi, sớm muốn hỏi y rằng quay lại có phải vì muốn đón Thanh Thu không, nhưng lại không muốn nhắc đến cái tên này giữa hai người. Trước kia y ở Bắc Vu cách nơi đây mười vạn tám ngàn dặm, không gặp được Thanh Thu, giờ y quay lại có phải vì nàng ấy?

Có lẽ không phải, Ninh Tư Bình đã không còn là thiếu niên đa tình hay cười trước kia nữa, mà là một người cực kỳ vô tình lạnh lùng. Nam tử coi chính sự làm trọng, không thể vì một nữ tử mà khiến mình lâm vào nguy hiểm. Vấn đề này dằn vặt trong lòng đã lâu, nung nấu sắp nát, nát trong tim Tuyết Chỉ rồi. Giờ y nhắc đến, vậy thì y đã không còn để tâm nữa, hay vẫn chưa từng từ bỏ?

Nhưng lời lên tới miệng nàng ta lại thành: “Nhìn họ thiếp cũng thấy mình trẻ ra mấy tuổi. Không khí phương Nam đúng là rất có lợi, thích hợp cho chàng dưỡng bệnh, không biết chúng ta còn ở lại đây bao lâu nữa?”.

Nàng ta cố ý né tránh không nhắc đến hai chữ Thanh Thu, sợ khơi gợi tình ý Ninh Tư Bình, thực ra tuổi xuân của đám nữ tử ấy, Tuyết Chỉ chẳng ngưỡng mộ chút nào. Mười năm tuổi xuân của nàng ta, tất cả đều hiến dâng cho y, đã dành để tương tư rồi.

Giờ thân phận của Tuyết Chỉ mới khiến người khác phải ngưỡng mộ, không phải nàng ta tự kiêu, nhưng ngay cả đến Thanh Thu, Thanh Thu mà y không bao giờ quên được, chẳng qua cũng chỉ là một đầu bếp mà thôi. Bây giờ nàng ta chỉ mong sớm trở về Bắc Vu, tất cả mọi người đều biết, y đến Nam Vu là để đón Tuyết Chỉ, quay trở về làm lễ thành thân.

Ninh Tư Bình không nhắc đến ngày về, mà lại nhìn cây quế khắp vườn, đột nhiên nói: “Khi hoa quế rụng hết, chính là sinh thần của Thanh Thu, chớp mắt đã đến rồi”.

Thì ra, hôn sự của họ không quan trọng bằng sinh thần của Thanh Thu.

13. Q.1 - Chương 13: Đêm Lạnh Sắc Xuân

Khi lão quản gia tới thăm Thanh Thu, nàng đã trông chờ mòn mỏi rồi, chính là mong ông mang đến cho nàng một tin tức tốt lành. Ai ngờ lão quản gia vừa mở miệng đã nói: “Thanh Thu à, sao cháu lại bị ốm, ta nghe nói thế tử rất sủng ái cháu mà”.

Ông già này, lẽ nào muốn nàng tức chết? Lẽ nào ông không biết chỉ có nàng mới là chỗ dựa của hai phu thê già họ? Tại sao nàng lại có trận ốm này, chẳng phải là vì trong lòng có tâm sự, sợ phải đi làm lễ cho người ta, dẫn đến buồn rầu mà sinh bệnh ư? Thôi được, thực ra là vì nàng đứng dầm mưa trước cửa, sau đó lúc về lại ở cùng phòng với một người bệnh, cuối cùng bị phong hàn nên nàng mới ngã bệnh.

“Vệ thúc, cháu chỉ muốn biết ý của vương phi thế nào, rất giận phải không? Có phải muốn nhân lúc cháu bệnh mà lấy mạng của cháu, hoặc lập tức đuổi cháu ra khỏi phủ không? Vừa hay, cháu cũng muốn ăn canh bổ dưỡng của dì Lưu Hoa nấu rồi”.

“Dì Lưu Hoa của cháu ngày ngày chỉ thích ở nhà thêu y phục đại lễ cho cháu thôi, bận lắm, không có thời gian nấu canh bổ dưỡng đâu. Không biết ngày nào cháu sẽ xuất giá, nên chuyện gì cũng phải chuẩn bị sớm.”

“Vệ thúc, cháu không nghe rõ, thúc nói lại lần nữa đi?” Thanh Thu có phần không dám tin vào tai mình, không phải nàng càng già càng hồ đồ đấy chứ?

“Ta quan sát quận vương phi thấy không có ý phản đối, ngược lại còn mắng ta một trận, nói cái gì mà sớm nên như thế từ lâu rồi. Nếu cháu muốn về quận vương phủ cũng được, dù sao trước kia cháu làm cũng rất tốt, chỉ là sau này theo thế tử, làm việc gì cũng cần phải theo quy tắc.”

Theo những gì Vệ quản gia thấy, Thanh Thu vốn không được quận vương phi yêu quý. Theo lý mà nói khi quận vương phi biết tin này, chắc chắn sẽ nổi giận dùng dũa rồi đuổi Thanh Thu ra khỏi phủ, hoặc nhanh nhanh chóng chóng sắp xếp hôn sự cho thế tử. Ai ngờ bà lại vui mừng như thế, chỉ nhắc nàng mọi chuyện

đều phải theo quy tắc. Vệ quân gia biết quy tắc mà bà nhắc nhở ở đây chính là phải biết thân biết phận của mình. Thấy nàng bất lực thở dài, ông lại khuyên: “Thanh Thu, sao ta lại không biết trong lòng cháu không muốn chứ, nhưng có được cơ duyên này, cháu hà tất phải từ chối? Thế từ dù sao vẫn là người cao quý, bao nhiêu nữ tử muốn gả cho người còn không được...”

Thanh Thu lại chỉ mong ngay khi quận vương phi biết tin sẽ chạy đến đánh cho nàng một trận, sau đó đuổi nàng ra khỏi phủ... như thế thật tuyệt vời. Vệ quân gia nghe xong còn hoài nghi nhìn nàng mấy lần, cho rằng nàng bị ốm đến mức trở nên hồ đồ rồi.

Trong mắt mọi người, Thanh Thu là người không xứng với thế tử, tuổi nàng lại lớn, gia thế thấp kém. Những nữ tử như nàng ở Nam Vu, gả đi được cũng là quá tốt rồi. Vệ quân gia không tiện nói thẳng những lời này, hướng hồ ông luôn coi nàng như con gái, mà con gái thì không bao giờ kém cỏi trong mắt cha mẹ. Lúc này ông chỉ nói đợi khi nào nàng khỏi ốm thì ra khỏi phủ một chuyến, để vợ ông khuyên giải. Tâm sự con gái không ai có thể hiểu, dựa chèn ép cũng không ngọt, để hai dì cháu nói chuyện với nhau sẽ tiện hơn.

Thanh Thu thở dài một tiếng, nếu cứ tiếp tục thế này, nàng còn chưa nghĩ ra cách giải quyết chuyện ấy cho thoả đáng thì đã bị mấy người kia ép phải xuất giá rồi. Sau khi Vệ quân gia đi, thế tử lập tức xuất hiện nhưng không nói gì, chỉ nheo mắt cười nhìn nàng một lúc. Cho đến khi Tô Diệu tới thăm Thanh Thu, thế tử mới rời đi để hai nàng được trò chuyện riêng với nhau.

Tô Diệu xuất hiện nhưng không đi một mình, mà còn đem theo một bé gái, nhìn chỉ chừng sáu, bảy tuổi. Dù mặc áo vải, bên trên thêu hoa văn rất tinh xảo, trông có vẻ như rất hao tâm tổn trí. Con bé lí nhí gọi Tô Diệu là mẹ, thì ra, Tô Diệu lại có một cô con gái lớn thế này rồi.

“Tô Diệu tỷ tỷ sao tỷ lại tới đây? Cô bé này là ai?”

“Cháu là Hoạ My, cháu là con gái của mẹ.” Hoạ My khá giống với Tô Diệu, đường nét trên khuôn mặt thấp thoáng còn nhìn ra hình dáng của một người khác nữa. Con bé khá lanh lợi, thấy người lạ cũng không sợ, chỉ tò mò nhìn ngắm đồ đạc bài trí trong phòng thôi.

“Thanh Thu, đây là con gái tỷ.” Tô Diệu mỉm cười ôm lấy con gái, bảo nó gọi Thanh Thu là dì.

Thanh Thu kinh ngạc khi biết Tô Diệu có con gái, cũng vô cùng cảm khái trước từ “dì” mà mình được gọi. Nàng còn không bằng cả Tô Diệu, ít nhất người ta còn biết người ta muốn gì, khi ấy đủ dũng khí bỏ nhà đi theo tiếng gọi của trái tim. Mặc dù người ấy không còn nhưng đã để lại cho Tô Diệu giọt máu của mình. Thấy cô bé lanh lợi đáng yêu, Thanh Thu không kìm được ôm lấy đứa bé vào lòng, vừa bế con bé vừa nói chuyện với Tô Diệu.

Tô Diệu chơi đàn kiếm sống ở tửu lâu thường ngày phải chịu rất nhiều áp lực. Trước nay nàng ấy vẫn thờ ơ quan sát thế gian, chỉ có những lúc ngắm nhìn con gái, ánh mắt mới dịu dàng ấm áp. Vì Tô Diệu làm việc ở tửu lâu không kiếm được nhiều tiền, thỉnh thoảng cả tối chẳng ai gọi đàn, còn phải nuôi con gái, nên cuộc sống thanh đạm khắc khổ vô cùng. Hôm nay tới thăm Thanh Thu, nàng ấy chỉ mang theo một hộp bánh ngọt. Thanh Thu thấy đôi mắt to tròn đen láy của Hoạ My nhìn xoáy vào hộp bánh, lập tức hiểu ra cuộc sống của hai mẹ con rất khó khăn, trong lòng đầy xót xa, gọi người mang rất nhiều điểm tâm lên cho Hoạ My ăn. Lại nhớ ra lần trước Tô Diệu có nói đang ở hẻm Tiền Bình, những người sống ở đấy đa số đều bần hàn, thế mà nàng lại chưa tới thăm Tô Diệu lần nào, thật hổ thẹn.

“Tô Diệu tỷ tỷ, buổi tối khi tỷ tới tửu lâu, Hoạ My phải làm thế nào?”

“Tỷ nhờ một vị đại nương hàng xóm trông giúp, Hoạ My rất ngoan, không quấy rầy người khác, tính tình khá giống cha nó.”

Cô bé nhỏ nhắn nghe thấy mẹ nhắc đến tên mình, đứng lại nhìn nhìn vào hai người, rồi cúi đầu ăn tiếp.

Hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, Hoạ My bây giờ là tất cả những gì mà Tô Diệu có. Quê Tô Diệu cũng ở Việt Đô, chỉ là người nhà không thể chấp nhận Tô Diệu, khiến nàng phải lưu lạc bên ngoài, thật đáng thương.

Trước mặt Thanh Thu, Tô Diệu tương đối thoải mái, tâm trạng còn khá bình thản, thấy vẻ thương xót trên mặt Thanh Thu, nàng ấy còn an ủi lại: “Đừng nghĩ nhiều quá, không khổ sở như mọi người đâu. Đúng rồi,

đừng trách tỷ lắm lời, vừa rồi nhìn bộ dạng của thể tử, hình như rất để ý muội đấy. Không chừng tỷ phải chúc mừng muội rồi, muội muội, chuyện vui của muội sắp tới rồi”.

“Vui gì mà vui, tỷ tỷ, muội chẳng vui nổi chút nào”.

Tô Diệu vẫn nhớ rất rõ, hồi mới học đàn, tiểu Thanh Thu trắng trẻo xinh xắn, rất nhiều nam học tử muốn tới làm quen với nàng, nhưng nàng đã sớm đính hôn. Sau đó không biết tại sao Thanh Thu lại không thành thân, thậm chí còn đến nỗi trở thành nữ tử lỗ thì. Chỉ nghe nói người đó đã mất, nhưng Tô Diệu không hỏi thêm nữa, sợ sẽ khơi gợi lại những ký ức không vui của Thanh Thu. Nàng ấy lập tức mỉm cười hỏi: “Có lẽ còn chưa quên được vị hôn phu trước kia phải không?”.

Thanh Thu lập tức nhớ đến Ninh Tư Bình, bất giác rung mình, vẻ mặt trở nên thiếu tự nhiên đáp: “Sao có thể chứ, muội chỉ nghĩ đến thân phận của mình thôi”.

Mọi người đều cho rằng Cao Hoằng Bình đã chết trận từ lâu, nhưng bây giờ y vẫn đang sống yên lành, còn trở thành người Bắc Vu. Một bí mật như vậy phải giấu kín trong lòng khiến nàng cảm thấy thật sự không thoải mái.

Trước kia Tô Diệu là một nữ tử dám nghĩ dám làm, vì muốn được sống cùng người mình thật sự yêu thương nên đã bỏ nhà ra đi. Nàng ấy không cảm thấy xấu hổ trước hai từ “thân phận” mà Thanh Thu thốt ra. Nhưng bản thân Tô Diệu sống cũng chẳng tốt đẹp gì, nên không dám cổ vũ Thanh Thu, dù gì đối phương cũng là một thể tử, Thanh Thu lo lắng cũng là điều bình thường thôi.

Sống trong phủ thể tử, Thanh Thu chẳng có ai để chuyện trò, bình thường chỉ hay qua lại với Huống Linh Ngọc, nhưng mấy hôm nay đôi bên xa lạ đi ít nhiều. Tính cách của Hồng Ngọc lại quá lạnh lùng, nàng càng không dám dốc bầu tâm sự với Hồng Ngọc, đành chỉ biết thở dài hỏi Tô Diệu: “Tô Diệu tỷ tỷ, nếu tỷ là muội, lúc này tỷ sẽ làm thế nào? Về phía thể tử, muội không sao hiểu được, tại sao người không chịu buông tha uội...”.

Nói tới câu cuối cùng nàng xấu hổ cúi đầu, nghe cứ như nàng xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành không bằng. Nếu thật sự dung nhan của nàng như tiên nữ, nàng còn có tự tin mà làm bộ làm tịch, nhưng bộ dạng nàng lúc này nói thế nghe thật giả tạo.

Tô Diệu cho Hoạ My uống chút nước, rồi lau vụn bánh dính ở khoé môi cho con, cười đáp: “Nếu là tỷ, đương nhiên sẽ thấy cầu còn chẳng được ấy chứ. Thể tử không phải người bình thường, muội còn lo sợ tương lai sau này sao? Thôi được, nói nghiêm túc, nếu tỷ là muội thì tỷ phải hỏi bản thân mình trước, xem mình có tình cảm với thể tử hay không?”.

Thanh Thu cúi đầu đáp: “Muội đã tự hỏi lòng mình bao nhiêu lần rồi, nhưng muội cũng không biết nữa”.

Nàng thực sự không biết, lúc nào cũng có hai tiếng nói trả lời nàng, dường như nàng không thể tự quyết định.

Một tiếng nói thì ngày này cũng khuyên nhủ nàng rằng: Cơ hội tốt như thế sao lại bỏ qua, dù gì tuổi cũng đã lớn thế này rồi, cũng phải xuất giá, lấy ai chẳng là lấy, áo gấm ngọc thực hàng ngày chẳng phải tốt hơn sao?

Một giọng nói khác lại buồn bã thở dài: Cuộc sống sau này sẽ trở thành một thể tử bị lãng quên, ngày ngày trong phòng trống mà rơi nước mắt.

Ngày hôm đó nàng không tìm được đã nói rằng ít nhất thì Khổng Lương Niên cũng sẽ cho nàng vị trí chính thể, như thể nàng đang đòi hỏi gì ở Vệ Minh không bằng. Thật chẳng biết lượng sức mình gì cả, Thanh Thu hối hận vì đã nói ra những lời như thế, lẽ nào nàng sớm đã nghĩ tới chuyện được sống cùng hắn, nên nàng muốn có nhiều hơn. Nhưng gả cho thể tử để làm thiếp là việc nàng chưa từng nghĩ đến, giờ lại không thể nghĩ. Vừa nghĩ là nghĩ ngay tới kết cục sau này khi cảm giác mới mẻ trong thể tử qua đi, nàng sẽ lâm vào cảnh ngộ thế nào?

Khi ấy thể tử nghe xong những lời nàng nói thì có chút bất ngờ, chính thái độ đó của Vệ Minh đã khiến Thanh Thu bị tổn thương, có thể ngay đến việc cho nàng một danh phận hắn cũng chưa từng nghĩ đến. Sẽ là như vậy ư, phải chăng thể tử coi nàng là một thứ đồ chơi có thể tùy ý vứt bỏ bất cứ lúc nào?

Đây là một nam nhân coi thường nàng, nhưng ngày nào cũng thích ở bên nàng, dịu dàng với nàng, khiến tất cả mọi người đều ngưỡng mộ nàng, đều cho rằng nàng là người của hắn. Tới bây giờ miệng lưỡi thế gian rất ghê gớm, khiến nàng dù không muốn thuận theo cũng chẳng tìm được cơ nào.

Thanh Thu lúc thì hoang mang, khi lại tức giận, có lúc động lòng, nàng không ngờ mình sẽ gặp phải cảnh ngộ này. Giống hệt như việc nàng lo lắng khi làm một món mới không biết phải cho bao nhiêu muối mới vừa, làm món ăn nếu không ngon vẫn có thể làm lại thử lại, cho đến khi mình vừa ý mới thôi. Lẽ nào nàng phải nói thế tử rằng, chúng ta thử đi, hợp thì tiếp tục không hợp thì đường ai nấy đi?

Còn cả Ninh Tư Bình nữa, y xuất hiện vào lúc này, sẽ mang đến cho nàng phiền phức gì đây?

“Đừng nghĩ quá nhiều, muối vẫn còn đang ồm đấy.”

“Muối khoẻ rồi, chỉ là không có tinh thần thôi.”

“Tốt hơn nên đi dạo một lát, khi đến đây tỷ nghĩ thấy mùi hương hoa quế khắp vườn, không ngờ giờ hoa quế vẫn còn nở.”

Thanh Thu đột nhiên nghĩ ra, chẳng bao lâu nữa là đến sinh thần của mình, lại sắp già thêm một tuổi.

Mấy hôm nay Vệ Minh cáo nghỉ ở nhà, không muốn giằng co nói qua nói lại với đoàn sứ giả đến từ Bắc Vu, lãng phí sức lực. Chỉ bằng ở lại trong phủ thỉnh thoảng nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thanh Thu, trêu hoa ghẹo ngọc, đối đáp vài câu với nàng còn vui hơn. Thực ra hai bên tiến hành đàm phán khá hoà nhã, người Bắc Vu từ xa tới tận Nam Vu, thứ họ muốn đâu phải là cãi nhau. Chủ nhân Thiên phủ còn mang cái danh toàn tâm toàn lực ủng hộ quan hệ tốt đẹp giữa hai nước, đích thân tới Nam Vu đón tân nương, Bắc Vu mặc dù thua trận nhưng cũng đều là những nam tử hán nhiệt huyết, lại có thể lực chủ chiến chống đỡ trong triều đình Bắc Vu. Thích khách hôm đó lên vào quận vương phủ là vì nhắm vào Thiên phủ nên mới ra tay với Tuyết Chỉ. Nhưng trước tình hình này, Ninh Tư Bình vẫn hết sức có thành ý đích thân tới Việt Đô, bảo Nam Vu sao còn có thể nói được gì nữa.

Trong mắt hoàng thượng, Vệ Minh là một thần tử trung thành, thậm chí còn là kiểu thần tử sẵn sàng xả thân vì mình. Thật ra thì thân là Hiền Bình vương thế tử, cho dù có đánh nhau cũng chẳng tới lượt hắn ra chiến trường. Nhưng hắn lại muốn đi, thậm chí còn lập được công lớn, một thần tử như thế, đương nhiên sủng ái thế nào cũng không đủ rồi. Nghe nói Vệ Minh đột nhiên nhiễm bệnh, hoàng thượng bèn cho người trong cung tới phủ hỏi thăm, ngoài ra còn tặng ca kỹ, lễ vật chẳng kém những thứ dành cho đoàn sứ giả Bắc Vu, để thể hiện sự ân sủng của mình.

Chuyện này khiến Vệ Minh khóc không được cười cũng chẳng xong, hắn đâu phải là người thật thà ngoan ngoãn gì. Trước khi tham gia chinh chiến, ít nhiều gì cũng là thiếu gia nổi danh trong kinh, những người đẹp thanh lâu trong thành Việt Đô này ai chưa từng được hắn để mắt chứ. Giờ quay về, mọi người đều cho rằng Vệ Minh sẽ tìm vui để lấy lại uy danh trước kia của mình. Ai ngờ hắn lại an phận làm một hiền thần, hết lòng với quốc sự, lao tâm khổ tứ tới sinh bệnh.

Ý tốt của hoàng thượng làm khó người ta, khi thái giám trong cung tới truyền chỉ, Vệ Minh chỉ một mực mỉm cười lĩnh chỉ tạ ân. Sau đó gọi Thanh Thu tới, dặn ông ta bố trí nơi ăn chỗ ở ười hai nàng ca kỹ đang ở tuổi xuân môn mọn này.

Còn hắn lại nhớ tới một chuyện khác, trong lòng rửa thắm: Thật không tử tế chút nào, Ninh tông chủ người ta rõ ràng đến Việt Đô đón tân nương, thế mà hoàng thượng nhà mình lại tặng mỹ nữ cho người ta, cũng không sợ vị hôn thê của người ta cảm thấy ngứa mắt. Nói tới chuyện này, trong phủ đột nhiên có thêm khá nhiều nữ tử, có lẽ cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, nhưng cũng không thể thoái thác. Đành phải nuôi dưỡng đám nữ tử này thôi, chỉ sợ người nào đó vì chuyện này mà càng tránh xa hắn hơn.

Sớm đã có người nhiều chuyện hoả tốc mang việc này về báo lại cho Thanh Thu biết. Nàng vỗ ngực, may mà mình còn chưa lỡ bước, nếu phục tùng thế tử rồi, chỉ riêng ngồi nhìn đám thê thiếp đó của hắn thôi nàng cũng không chịu nổi. Mười hai người, hoàng thượng thật hào phóng, không sợ cơ thể vừa mới hồi phục của thế tử bị đám “yêu nữ” đó làm hại. Vừa hay người của thiện phòng mời nàng đọc thực đơn ngày hôm nay. Mấy ngày qua thế tử ở trong phủ, thiện phòng lại bắt đầu làm phiền đến Thanh Thu đọc thực đơn, nàng bình thần nói với đầu bếp: “Gần đây trời lạnh, thích hợp làm những món ăn bổ dưỡng, hàng ngày làm thêm

cho thể tử một ít thịt dê, thêm gừng tươi vào. À, đã đến giờ cơm tối, thêm món cháo hải sâm, tôm om tỏi tây, canh đuôi bò đương quy...”.

Đầu bếp vừa nghe thấy tên các món ăn liền có chút không dám tin, cười gian tà nói: “Thế này thì lại bổ quá”.

Thanh Thu nhướng nhướng mày: “Người yên tâm, gần đây thứ mà thể tử cần chính là đồ bổ thế này đây!”.

Đến tối khi dùng cơm, Vệ Minh thấy không phải thực đơn hôm nay mình đặt, vừa chau mày thì người bên cạnh lập tức báo: “Đây là do Thanh Thu cô nương dặn dò nô tài làm, nói trời lạnh, thể tử phải ăn những thứ tốt cho sức khỏe, thực đơn của người ngày mai sẽ nấu”.

Hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, đặc biệt là khi nhìn những món ăn được làm rất tinh tế đúng ý mình, Vệ Minh sớm đã đói, liền ăn vài muống canh đuôi bò mà a hoàn múc vào bát. Mùi vị ủa vào tâm thể, toàn thân vô cùng dễ chịu, lại thấy ngon miệng hơn nên ăn cũng nhiều. Hắn ăn được một nửa thì nhớ tới Thanh Thu, gọi người lại hỏi nàng đã dùng cơm chưa, ăn ít hay nhiều, có cần gọi đại phu tới thăm bệnh nữa không, vân vân và vân vân.

Thanh Thu đang nói chuyện với Tiểu Liên, Huống Linh Ngọc cho a hoàn của mình tới hỏi thăm tình hình của nàng. Mấy hôm nay hai người không gặp nhau, hiếm lắm mới thấy Tiểu Liên đến chỗ nàng, Thanh Thu bèn kéo cô bé lại trò chuyện một chút. Nàng vừa nói vừa không kìm được mỉm cười, khiến Tiểu Liên tò mò: “Thanh Thu tỷ tỷ, tỷ ốm tới gốc rồi à? Sao cứ cười mãi thế?”.

“Tỷ như vậy sao?” Thanh Thu ngồi thẳng người dậy, rồi lại ho mấy tiếng, cố kìm ý cười trong lòng: “Được rồi, không cười nữa, muội về nói lại với Linh Ngọc tiểu thư, ngày mai tỷ sẽ qua đó”.

Huống Linh Ngọc suy nghĩ mấy ngày cuối cùng đã thông, bất luận biểu ca lấy ai, tình bản thân nàng ta cũng đâu thể quyết định. Nàng ta chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời cô mẫu, lấy được thì lấy, không lấy được thì nghĩ cách khác. Vị Tổng Cung công tử kia nói gì làm gì, Linh Ngọc cũng chẳng cản được, dù sao làm tỷ muội với Thanh Thu cũng không phải việc quá khó khăn. Bây giờ trong phủ đột nhiên lại xuất hiện thêm mười hai nàng ca kỹ, đều là do hoàng thượng tặng. Thứ được vua ban không thể không nhận, mà cũng không thể mang tặng cho người khác, biểu ca để họ lại trong phủ định làm gì đây?

Mặc dù không để tâm tới thân phận của họ, cùng lắm thì tốt hơn thân phận của a hoàn một chút, nhưng lâu dài thế nào cũng có chuyện. Nhất thời Linh Ngọc sầu muộn, không biết phải làm thế nào mới phải.

Chỉ cần là nữ tử, chẳng ai muốn phu quân của mình có quá nhiều nữ nhân ở bên cạnh, làm sao để giải quyết tình hình trước mắt, nàng ta lại chưa nghĩ ra cách. Hơn nữa còn là một chủ nhân nhát gan, người dám hỏi chỉ có Thanh Thu, vì vậy nàng cho Tiểu Liên qua hẹn Thanh Thu.

Tiểu Liên gật đầu, đứng dậy cáo từ, cô bé cũng đang lo thay cho Linh Ngọc. Vốn Tiểu Liên không giận Thanh Thu vượt mặt tiểu thư lỏi kéo thể tử, mà chỉ hận bản thân không có khả năng giúp tiểu thư một tay. Giờ trong phủ tự nhiên xuất hiện bao nhiêu nữ tử như thế, lẽ nào thể tử định thu nạp toàn bộ? Phàm việc gì cũng sợ nhất là so sánh, giờ cô bé lại càng không giận gì Thanh Thu, mà cảm thấy oán hận thể tử.

Thanh Thu tiễn khách ra khỏi Giám Thiên các, thực ra mười hai ca kỹ kia chẳng phải là việc gì to tát. Những gia đình giàu có quyền quý vẫn thường thích nuôi ca vũ trong nhà, còn đủ các thể loại môn khách, người tài. Khi phủ thể tử được xây dựng, đúng là đã không dùng đến họ. Giờ thể tử cũng đã đến lúc thành gia lập thất, người trong phủ sẽ càng ngày càng đông. Không phải nàng đang nói đỡ cho Vệ Minh, mà là cảm thấy thật kỳ quái. Bắt đầu từ lúc nào, nàng trở thành người đi trên cùng một con đường với Linh Ngọc tiểu thư?

Chủ tớ bọn họ từ xưa tới nay chưa bao giờ dám gây chuyện thị phi, sợ cuộc sống sau này sẽ bấp bênh. Việc ấy cũng hợp tình hợp lý thôi, nhưng nàng đâu có tư cách quản lý thể tử, đừng tưởng bây giờ nàng đang được yêu chiều, nói không chừng tới một ngày nào đó vừa tỉnh dậy đã bị đuổi ra khỏi phủ, làm sao mà nói.

Nói không quản, nhưng trong lòng Thanh Thu vẫn rất tò mò, nàng nghe bọn a hoàn nói chủ nhân Thiên phủ cũng được hoàng thượng tặng mỹ nhân, bất giác cảm thấy rất kỳ quái. Hai người đàn ông có liên quan tới nàng đều nhận được một đồng mỹ nhân. Nàng không vui vì Ninh Tư Bình hay là thể tử? Vừa rồi Tiểu Liên nói rất tò mò về dung mạo của đám mỹ nhân kia, muốn kéo Thanh Thu đi xem, nghe nói đám người

đó ngày đêm mong chờ được biểu diễn cho thế tử xem. Hoàng ân mệnh mông, diễm phúc này không phải người nào cũng được hưởng đâu. Thanh Thu đương nhiên là từ chối, muốn đi cũng không đi cùng với Tiểu Liên, như thế khả năng bị người ta phát hiện rất cao, mà bị phát hiện thì ngượng biết bao.

Bên ngoài Giám Thiên các, Vệ Minh đang nén cơn giận trong lòng ngồi nghe đám nữ tử kia ca múa. Việc gọi họ đến đây đều là chủ ý của quản gia Thanh Thư, muốn thế tử sau khi dùng bữa xong được nghe hát xem múa giải sầu. Hơn nữa, từ khi thế tử hồi kinh, trong chuyện nam nữ cứ như biến thành người khác vậy, hoàn toàn phớt lờ đám a hoàn xinh đẹp mơn mớn ngày ngày hầu hạ bên cạnh. Mãi mới thấy hấn động lòng với Thanh Thu cô nương, thể hiện chút thần thái phong lưu ngày xưa, hoàng ân này của hoàng thượng tới thật đúng lúc!

Đám ca vũ vào phủ đã nghe nói tới nay thế tử muốn gặp họ, lập tức kêu lên vui sướng, vội vã thôi nhưng y phục mát mẻ ra mặc, cố gắng qua điệu múa giành được ân sủng. Vệ Minh vốn định đến phòng Thanh Thu ngủ một lúc, đối với sự bố trí của Thanh Thư có cũng được mà không cũng chẳng sao. Tối nay hấn có chút buồn chán, mùa thu sắp qua, áo ấm cũng đã mặc. Vệ Minh đang băn khoăn tối lạnh thế này sao chẳng có chút cảm chút cảm giác lạnh gì, thì lại nhìn thấy đám vũ công ăn mặc vô cùng mát mẻ, lòng thầm nghĩ có lẽ không lạnh thật.

Tiếng nhạc du dương, mười hai nữ tử hoặc đàn hoặc hát hoặc lả lướt theo từng điệu nhạc. Dưới ánh đèn mờ ảo người nào người nấy cũng như ảo như mộng, tiếng ca mỹ miều, người cũng yêu kiều, sắc mặt Vệ Minh càng lúc càng trầm xuống. Hấn cảm thấy có phần không ổn, cảnh tượng này trước kia hấn cũng đã từng xem nhiều. Theo lý thì hấn sớm đã chẳng còn cảm giác mới mẻ thích thú, nhưng có lẽ ánh nến làm người ta hoa mắt chẳng? Mở cửa sổ hứng gió lạnh hồi lâu cũng không sao khiến nhiệt độ trong người hạ xuống, lại thêm đám vũ công kia cố ý khêu gợi, khiến Vệ Minh càng xem hơi thở càng nặng nề. Suýt chút nữa hấn không kìm chế được dục vọng kỳ quái đang cuộn cuộn trong lòng.

Tâm trí hấn sớm đã được tôi luyện kiên cường như sắt nơi biên cương, và cũng quen với việc khống chế tâm tư cảm xúc của mình. Chỉ cần một chút khác thường hấn sẽ nhận ra ngay, lập tức vận khí kiểm tra toàn thân, không phát hiện mình đã bị trúng thuốc mê hay xuân dược gì. Vệ Minh ngẫm nghĩ lại, đột nhiên mặt hấn thoáng ửng hồng, đứng bật dậy, đẩy vũ nữ đang áp sát vào người mình ra, gọi người tới.

Tiếng nhạc tiếng hát đột ngột ngừng bật, không biết đã sai chỗ nào.

Gió lạnh, Thanh Thu cũng mở cửa sổ nhưng chưa ngủ, thấp thoáng nghe tiếng đàn sáo từ xa vọng lại, nàng có chút ngẩn ngơ, không biết đang nghĩ gì. Bọn tiểu a hoàn len lén liếc nàng, thầm nghĩ Thanh Thu cô nương có lẽ tâm trạng không được vui, nhất định là buồn phiền vì đám ca kỹ vừa được đưa vào phủ. Nghĩ đi nghĩ lại, vừa được thế tử để mắt, còn chưa có danh phận, thì đã xuất hiện một đám nữ nhân tới tranh sủng, sau này liệu còn có được kết cục tốt đẹp hay không cũng chưa dám nói chắc.

Đột nhiên Thanh Thu như không thể chịu đựng được nữa, bịt chặt hai tai định không nghe sẽ không thấy phiền, nhưng cũng chẳng được lâu. Hai tiểu nha đầu thấy nàng luôn miệng lầm bầm: “Phiền chết đi được”, sau đó quay người bỏ ra ngoài.

Nàng vừa ra ngoài được một lúc, thì thế tử lao vào phòng, không thấy Thanh Thu ở đấy, bèn hỏi: “Thanh Thu đâu?”

“Cô nương vừa mới ra ngoài...”

Không đợi hai tiểu a hoàn nói xong, Vệ Minh vội vàng ngắt lời: “Muộn thế này rồi, có biết nàng đi đâu không?”

“Nô tỳ không biết...”

Bóng người lao vụt đi, thế tử đã biến mất tăm mất tích, hai tiểu nha đầu quay sang nhìn nhau, không biết Vệ Minh đi đâu.

Phủ thế tử rộng thế này, phải có nơi nào đó yên tĩnh không nghe thấy những tiếng đàn ca sáo nhị phiền phức kia chứ. Thanh Thu đã ở đây được một thời gian, nhớ tới thủy tạ mà thường ngày mình vẫn hay lui tới, ở đó yên tĩnh, không nghe thấy tiếng đàn phiền lòng kia.

Nàng dựa vào lan can đứng một mình, nghĩ về mối tâm sự mà chính bản thân cũng không hiểu nổi kia, bất giác tự hỏi: Nàng lên thực đơn đó cho Vệ Minh, là muốn nói với hắn rằng nàng đã ghen ư?

Phải, cũng không phải.

Nhìn bên ngoài thì thời gian này hắn chủ quan quần ở bên một mình nàng, nhưng hoàng thượng tặng cho hắn đám nữ tử đó, đã là nam nhân không ai từ chối cả. Mười hai người, hừ, diễm phúc lớn quá nhỉ, cảm giác ghen tuông trong lòng nàng không thể diễn tả bằng lời.

Trước kia nhìn bộ dạng rất nghiêm túc không màng nữ sắc của hắn, không ngờ lại có cảnh ngày hôm nay. Nhớ Hiền Bình quận vương nổi tiếng phong lưu đa tình bên ngoài, dù tuổi đã ngày một nhiều nhưng tính cách ấy cũng chẳng hề thay đổi. Có phụ thân như vậy, Thanh Thu không tin thế tử có thể tốt đẹp đến mức vậy. Không chừng còn chẳng bằng cả quận vương, ít ra thì quận vương cũng không có ý định với những nữ nhân trong phủ.

Nghĩ lại thì, nàng hà tất phải ghen tuông với những người chẳng liên quan tới mình như thế, mà nàng dựa vào cái gì để ghen? Nghĩ tới nghĩ lui, Thanh Thu cảm thấy trong trời đất này, chẳng có ai để nương tựa, không ai có thể khiến nàng cảm động mà thương xót, khiến nàng phải nhớ nhung tới rơi nước mắt.

Thôi thôi, hắn hưởng diễm phúc của hắn, nàng sẽ được yên tĩnh, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không chừng vài hôm nữa thế tử sẽ đồng ý cho nàng rời phủ cũng nên.

Đứng một lúc lâu, đoán có lẽ thời gian thế tử hưởng diễm phúc cũng đã tương đối, Giám Thiên các chắc giờ đã yên tĩnh trở lại, lúc ấy nàng mới thở dài quay về phòng. Thủy tạ không lớn lắm, hai bên đường đều là hòn non bộ, nàng vừa đi vừa nhấp nhồm. Thanh Thu hơi hối hận vì bỏ chạy quá vội vàng, không mang theo đèn lồng, cũng không biết sao mình lại có thể chạy thẳng một mạch tới đây.

Chỗ ra có vài bụi trúc, nàng nghe thấy tiếng gió thổi qua lá trúc, vòng qua bụi trúc là có thể nhìn thấy hành lang. Thanh Thu nhớ ở đó treo đèn lồng, nghĩ tới đây nàng bất giác đi nhanh hơn, vừa vòng qua một hòn non bộ, thì lao thẳng vào trong vòng tay nóng như lửa của một nam nhân.

Hơi thở lạ lẫm của nam tử đó khiến Thanh Thu vô cùng kinh hãi, ngay giây sau nàng nghe thấy tiếng thế tử khẽ cười nói: “Nàng muốn chạy đi đâu?”.

Thì ra là hắn, cơ thể đang căng lên vì sợ của nàng bất giác thả lỏng, vừa rồi nàng còn tưởng là ma hay kẻ trộm, sợ tới mức hồn xiêu phách lạc. Thanh Thu vội vàng giật lùi về phía sau: “Thế tử sau lại tới đây?”.

Nàng lùi một bước, Vệ Minh tiến một bước, chỗ đường vòng ở hòn giả sơn này chật hẹp, Thanh Thu mới chỉ lùi được vài bước đã bị hắn ép dựa vào vách đá. Gió đêm lạnh lẽo khẽ thổi qua, vòng vèo rồi bỏ đi khiến không khí nơi đây dần dần ấm lên. Thanh Thu chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của hai người, còn cả nhịp tim đập mỗi lúc một nhanh của chính mình nữa, cảm giác mờ ám thậm chí còn rõ hơn cả buổi tối ở trong phòng nàng. Hơn hai mươi năm nay, Thanh Thu chưa từng đứng gần như thế này với bất kỳ nam tử nào, huống hồ lại là một nam tử đang hùng hực lửa trong lòng.

Thế tử không ở đó mà chăm sóc đám nữ tử kia, đến đây để làm gì? Bị hắn ép tới không còn một khe hở nào, Thanh Thu lại chẳng đủ sức để đẩy hắn ra, chỉ cảm thấy từng luồng khí nóng xuyên qua lớp áo truyền sang phía mình, nóng tới toàn thân nàng phải run rẩy.

Khi Vệ Minh chạm vào cơ thể mềm mại của nàng, dục vọng bị đè nén bao lâu nay dường như đã tìm được chỗ để xả, nàng hỏi gì? Hình như đang hỏi tại sao hắn lại tới đây, đương nhiên hắn đến vì nàng mà. Lúc đứng ở bên ngoài phòng hắn đã nghĩ ra lý do vì sao cơ thể mình đột nhiên lại nóng bừng như thế, Vệ Minh phát hiện rằng những món ăn nàng lên thực đơn hình như đều có một công hiệu... tráng dương tăng cường sinh lực! Hắn cần những thứ này từ bao giờ? Vệ Minh nhất thời không biết nên cười hay nên giận, tìm khắp cả phủ mới gặp được nàng. Lúc này hắn chẳng muốn nói dù chỉ một câu, chỉ muốn ôm nàng thật chặt, để nàng cảm nhận xem hắn có cần phải ăn những thứ bổ dưỡng đó tới mức ấy không thôi.

Rõ ràng đêm tối mù mịt không nhìn rõ mặt của đối phương, nhưng Thanh Thu lại cảm thấy thật may mắn vì nhờ bóng đêm che giúp khuôn mặt đang đỏ bừng vì ngượng của mình. Vệ Minh đương nhiên không nghĩ thế, làm những việc thế này phải có chút ánh sáng mới thú vị, nhưng không có ánh sáng càng tốt, ở đây cũng đủ ẩn dật rồi, dường như lại khiến hắn nảy sinh ý định ngông cuồng không thể nói bằng lời.

Dù tới tới đâu, Vệ Minh cũng vẫn đặt môi một cách chính xác lên môi nàng, hân mát chặt và quẩn lấy, cánh tay vòng giữ eo nàng khiến hai người gần như dính sát vào nhau, bàn tay kia bắt đầu khám phá cơ thể đang cứng đờ vì căng thẳng của nàng. Đầu tiên hân vượt ve phần lưng rồi thuận thể chuyển lên phía trước, khẽ nắm chặt bầu ngực mềm mại. Vệ Minh mới tăng thêm lực được vài lần thì thấy môi mình đau nhói, hân bị Thanh Thu cắn một cái.

Hân cũng không giận, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn, lúc này để mặc nàng giãy giụa, Vệ Minh dùng giọng trêu chọc để nói với nàng: “Sao lại dừng lại, hử?”.

Cùng với tiếng “hử” ấy, tay hân dùng sức hơn khiến phần eo hai người áp sát vào nhau chặt thêm mấy phần, cảm giác đó không thể dùng lời để miêu tả khiến Vệ Minh suýt chút nữa mất kiểm soát.

Thanh Thu mấp máy môi không thốt nên lời, mũi cay cay, nước mắt trào ra, nàng có thể nói gì chứ? Nói rằng mình ảm ức hay khó chịu? Nụ hôn này khiến trái tim nàng hoảng loạn, cảm giác ham muốn vừa rồi chưa từng xảy ra với nàng. Ban đầu nàng thậm chí còn vô thức muốn áp sát hân hơn, phối hợp với hân hơn. Hai tay Thanh Thu luồn cuống đẩy Vệ Minh ra rồi lại bắt lực đặt trước ngực hân, nàng chìm đắm đến mềm nhũn cả người, cơ thể và trái tim không nghe theo sự sai bảo của trí óc, lúc ấy nàng nghĩ rằng, hân là thế tử thì sao? Làm liều ở nơi này, lẽ nào hân muốn nàng ngay ở đây sao? Lập tức Thanh Thu cắn mạnh vào môi Vệ Minh một cái, lòng nàng cũng hoảng hốt theo.

“Thế tử...” Giọng nàng vừa khàn vừa yếu, Thanh Thu cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn nói tiếp: “Người mau mau buông nô tỳ ra”.

Dù sao nàng cũng là khuê nữ còn tân chưa từng trải sự đời, lần đầu thân mật với một nam nhân tới mức này, nói đến từ cuối cùng giọng nàng đã run lên bần bật. Vệ Minh ôm Thanh Thu khẽ xoay khiến hai người đổi vị trí cho nhau, tự mình dựa lưng vào vách đá lạnh buốt, hân cất giọng chậm chậm giải thích, dịu dàng an ủi nàng: “Đừng sợ, Thanh Thu, tâm ý của ta dành cho nàng nhiều hơn nàng nghĩ. Nếu không, lúc này ta đã ở bên đám nữ tử kia mà tình nồng ý đậm... sao lại tới đây ôm nàng chứ?”.

Có thể tình cảm hân dành cho nàng nhiều hơn dành cho những nữ tử bình thường, nhưng Thanh Thu vừa phát hiện rằng nàng cần nhiều hơn, nhiều hơn, thứ hân có thể cho nàng, sợ rằng không bao giờ đủ. Đang do dự định nói thêm gì nữa, nhưng động tác của Vệ Minh khiến dòng suy nghĩ của nàng bị đứt đoạn. Thanh Thu cắn môi định đẩy hân ra, nếu như làm việc đáng xấu hổ này ở đây tới nay, thì nàng thà chết còn hơn.

Vệ Minh sao có thể cho phép người trong lòng mình dừng lại đúng lúc này, còn nhớ hòn giả sơn này chỗ cao chỗ thấp, rất nhiều nơi mặt đá bằng phẳng có thể làm ghế đá ngồi nghỉ, hân gờ chân ra mò mẫm bên phải bên trái, cuối cùng cũng tìm được một chỗ. Vệ Minh ôm Thanh Thu dịch chuyển ra đó ngồi xuống, lúc này tư thế của hai người trở thành nửa nằm nửa ngồi. Hân dùng thân ép chặt cơ thể đang không ngừng giãy giụa của nàng, mặc kệ tất cả bắt đầu hôn tiếp.

Vệ Minh là người học võ, làm gì có chuyện không khống chế nổi một nữ tử yếu đuối như Thanh Thu. Lúc ấy nụ hôn dịu dàng khiến cơ thể nàng như mềm nhũn, toàn thân nóng bừng, thì ra ý loạn tình mê chính là cảm giác như xương cốt bị huỷ hoại thế này đây. Tay Vệ Minh gian xảo, qua lớp quần áo mò tới nơi chưa ai chạm vào của nàng, thì ra còn có chuyện đáng xấu hổ hơn cả việc hôn rất nhiều!

Thanh Thu cố gắng quay mặt sang bên cạnh tránh môi hân, vội vàng nói: “Thế... thế tử dừng, dừng...”.

Nàng còn chưa nói xong đã bị đôi môi nóng bỏng của Vệ Minh ngậm chặt, cho đến khi nàng không thể thở nổi hân mới buông tha, và cũng dùng giọng nói khàn đặc như thế để đáp lời nàng: “Đừng sợ, nàng vừa bệnh xong, ở đây lại lạnh, ta... ta sẽ không làm gì đâu”.

Tim nàng dịu lại, sự căng thẳng sợ hãi cũng bớt đi nhiều, ít ra thì hân còn nghĩ cho nàng, ngay khi ấy Thanh Thu ôm mặt không dám nói thêm gì nữa.

Vệ Minh phải cắn chặt răng mới nói ra được câu ấy, có trời mới biết quyết định ấy khó khăn tới thế nào. Hân chỉ sợ nàng lại nhiễm lạnh, nên không thể không nén ngọn lửa dục vọng trong lòng xuống. Mặc dù từ lâu Vệ Minh đã có ý này, nhưng nguyên nhân gây ra hoàn cảnh thảm hại khốn khổ hiện giờ lại chính là những món ăn của nàng. Hân bèn nói: “Chẳng phải tại nàng cả ư? Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát”.

Tội sống? Hắn nói như thế nàng cố ý chuẩn bị những món đó không bằng? Mỗi lần nàng định chinh hấn thì cuối cùng người xui xẻo vẫn cứ là nàng. Thanh Thu còn đang suy nghĩ xem hắn sẽ trừng phạt mình như thế nào thì đột nhiên cảm thấy trước ngực tê dại. Hoá ra Vệ Minh dùng miệng và tay vuốt ve bầu ngực mềm mại của nàng. Thanh Thu bất giác kinh hãi bật thành tiếng, hai tay bị bàn tay kia của hắn giữ chặt không thể cử động, trái tim vừa mới thả lỏng lại bắt đầu căng thẳng. Ngoài sự sợ hãi đầy bờ ngõ còn có cả cảm giác rã rời kỳ lạ, khiến nàng không biết phải làm sao, chỉ còn biết nhắm nghiền mắt lại. Thanh Thu cũng biết thế này là thế nào, định mở miệng ngăn hắn nhưng lời nói lại biến thành những tiếng rên rỉ kéo dài.

Âm thanh hết sức nhẹ nhàng khiến Vệ Minh càng không thể khống chế nổi ham muốn của mình. Hắn không muốn làm nàng bị tổn thương, nhưng cũng không muốn bỏ cho qua nàng, vừa rồi còn nghĩ chuyện này xảy ra ở đây thật hết sức kích thích, nhưng giờ hắn hối hận tại sao lại là ở đây! Vệ Minh đột ngột dừng lại, bế nàng lên định quay về phòng, thầm thở rằng, đợi sang năm khi không khí ấm áp hơn, hắn nhất định sẽ cùng nàng tới đây “thỏa ý nguyện”!

Đường về phòng không gần cũng chẳng xa, đủ để tâm trí Thanh Thu tỉnh táo trở lại, nàng cảm thấy đêm nay quả thật quá hoang đường, hai tay che kín khuôn mặt nóng bừng của mình định bỏ xuống. Vệ Minh biết Thanh Thu xấu hổ, đặt nàng xuống nhưng vẫn nắm chặt tay nàng không buông, chẳng nói chẳng rằng kéo nàng đi về phía trước, trong lòng chỉ mãi nghĩ lát nữa hắn sẽ đối xử với nàng dịu dàng như thế nào. Cả hai vừa tới cửa Giám Thiên các, thủ hạ đã vội vàng vàng đi tới nghênh đón, quỳ một gối xuống lớn tiếng báo cáo: “Thế tử, đại nhân ở bộ Lễ có chuyện gấp muốn cầu kiến, đoàn sứ giả Bắc Vu xảy ra chuyện, Ninh tông chủ gặp thích khách ở Tư Thu viên!”

Vệ Minh trầm xuống, việc hai nước đàm phán hoà bình là việc lớn, hắn đành dẹp bỏ mọi tạp niệm cá nhân sang một bên, chậm chậm buông bàn tay nhỏ nhắn ấm áp của Thanh Thu ra, khẽ thì thầm bên tai nàng: “E rằng ta phải bận mấy ngày, tạm thời tha cho nàng”.

Thanh Thu lại thở phào nhẹ nhõm, chẳng buồn hành lễ vội vàng bỏ về phòng. Nàng chỉ mong thế tử bận rộn không còn thời gian mà nghĩ đến mình nữa, nhưng Ninh Tư Bình... Vết thương của y có nặng không? Lần này gặp thấy y gây yếu bệnh tật, tại sao lại đi làm chủ nhân Thiên phủ làm gì chứ? Nhưng những việc này không còn liên quan gì tới nàng nữa, Ninh tông chủ là khách quý, còn sợ thiếu người hao tâm tổn trí lo lắng cho y ư? Hơn nữa còn có Tuyết Chỉ mà. Thanh Thu vừa đi vừa quay đầu nhìn, thấy thế tử đứng tại chỗ hỏi rõ tình hình, nhưng miệng vẫn mỉm cười dùng mắt tiễn nàng, khiến nàng sợ hãi mà suýt vấp vào bậc cửa, phải túm váy lên chạy thẳng vào Giám Thiên các.

Thì ra tối nay Tư Thu viên không yên tĩnh như ngày thường, Ninh tông chủ đột nhiên nổi hứng, gọi đám ca vũ mà hoàng thượng Nam Vu tặng y đến, nhân lúc trăng thanh gió mát, cùng vị hôn thê thường thức múa hát. Ai ngờ trong đám ca vũ này lại có vài tên sát thủ trà trộn vào, đàn còn chưa tấu thành khúc đã rút kiếm muốn sát hại y, mấy hộ vệ chết ngay tại trận mới bắt bắt sống được hai tên. Trong lúc hỗn loạn Ninh tông chủ đỡ một kiếm cho vị hôn thê Tuyết Chỉ, kiếm đâm trúng ngực, mặc dù vết thương cũng không nghiêm trọng nhưng mất rất nhiều máu, lúc này vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Đoàn sứ giả Bắc Vu xảy ra chuyện ở Nam Vu, ảnh hưởng lớn đến việc đàm phán hoà bình của hai nước. Vệ Minh nghe xong Lễ quan đến báo, chau mày trầm tư, ý của hoàng thượng hắn đã hiểu. Dù không sợ chiến tranh nhưng đánh nhau nhiều năm như thế, hắn cũng chán ngán cùng cực, hai nước cũng đến lúc phải tu thân tính dưỡng. Trong lúc tạm thời đình chiến, Ninh Tư Bình không thể có chuyện, y là chủ nhân của Thiên phủ Bắc Vu, trong tay nắm một nửa lực lượng của Bắc Vu, lại gặp hoạ ở Nam Vu, thế chẳng phải mất mặt người Nam Vu lắm sao? Huống hồ Vệ Minh lại là nhân vật chủ chốt tham gia vào việc đàm phán hoà bình, hắn mới biến mất có vài ngày đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu việc này xử lý không ổn thỏa, chắc chắn hắn phải gánh tội làm việc không hoàn thành nhiệm vụ. Mặc dù đang nửa đêm, hắn vẫn phải lập tức áo mũ chỉnh tề tới Tư Thu viên để giải quyết chuyện này.

Thanh Thu quay về phòng, đầu tóc rối loạn, mặt đỏ bừng, tiểu nha đầu đoán chắc thế tử đã làm chuyện gì đó, thầm tặc lưỡi: Xem ra vị cô nương này đúng là nhân vật nổi tiếng trong phủ, mười hai mỹ nhân mà hoàng thượng ban tặng cũng không thể thắng nổi nàng. Tiểu nha đầu lập tức đỏ mặt tiến tới hầu nàng, khi định cởi áo cho Thanh Thu thì nàng vội vàng bừng tỉnh xua tay từ chối, đuổi hai tiểu nha đầu ra phòng ngoài, còn mình thì than vãn thở dài. Nàng vội mặt vào trong chăn, một lúc lâu sau cũng chẳng nhúc nhích gì, muốn khóc cũng không khóc nổi, chỉ thấy tức giận vô cùng.

Lúc này nàng phải làm thế nào? Luôn miệng nói không muốn không muốn, nhưng khi hai môi hoà quện, nàng lại để mặc hân giở trò là sao? Phải làm thế nào để thể hiện sự cương quyết muốn rời phủ của mình, muốn rời xa hân? Không gột sạch được nữa, mặc dù chưa thật sự thuộc về thế tử, nhưng nàng cũng chẳng khác gì đã cùng Vệ Minh làm tới bước cuối cùng. Chưa từng ai đối xử với nàng như thế, cho dù năm xưa đính hôn với tiểu tử họ Cao, nhưng cũng lắm nàng cũng chỉ đủ dũng cảm cầm tay một lát rồi buông ngay. Sự thân mật ngày hôm nay, mang lại cho nàng cảm xúc chưa bao giờ có. Thì ra, giữa nam nữ không chỉ cần hai người làm lễ bái đường, mà khi đưa vào động phòng rồi, trọng điểm lại nằm ở những việc xảy ra sau khi vào động phòng.

Những việc thế này, trước khi con gái xuất giá, người mẹ cũng sẽ đề cập đến, để nữ tử đó hiểu. Nhưng mẹ Thanh Thu mất sớm, mà nàng cũng mãi chưa thành thân, nên nàng không hiểu. Đột nhiên bị thế tử đánh thức xuân tình bị chôn sâu nhiều năm, giống như được ăn món thịt bọc vùng đen nổi tiếng của thành Việt Đô. Mùi thơm và cảm giác tê tê đó vẫn khó diễn tả bằng lời, chỉ cảm thấy dư vị ấy vẫn vương, ăn xong rồi vẫn muốn ăn nữa. Nhất định là nàng thật không biết xấu hổ, lại cứ nghĩ mãi nghĩ mãi đến dư vị tinh tế kia.

Thanh Thu tâm rối như tơ suy nghĩ tới nửa đêm mới ngủ, lúc thì khinh miệt mắng mỏ bản thân, lúc lại lại đỏ mặt tía tai không dám ngẩng đầu, đến nằm mơ cũng là những tâm tư rối bời.

14. Q.1 - Chương 14: Lo Lắng Vì Thiếp

Đến tận sáng sớm hôm sau Vệ Minh mới về phủ, người của đoàn sứ giả đến từ Bắc Vu đứng đầy trong Tư Thu viên. Ở Bắc Vu, địa vị của Ninh Tư Bình chỉ đứng sau quốc chủ, sự an toàn của y quan trọng hơn hết thảy, có một quan viên của Bắc Vu đã nói ngay tại đây rằng: Lễ nào hoàng đế Nam Vu tặng chủ nhân Thiên phủ đám ca kỹ này là để ám sát trọng thần Bắc Vu ư? Tuyết Chỉ vẻ mặt lạnh lùng trầm ngâm, ra lệnh cho thuộc hạ trời hết đám nữ tử vô tội còn lại giao trả Vệ Minh, nói rằng không dám nhận hoàng ân, chỉ mong hân sớm điều tra ra kẻ chủ mưu vụ này.

Rốt cuộc là ai to gan như thế, dám ra tay cả với chủ nhân Thiên phủ? Kỳ thực thủ phạm có thể là một trong hai kiểu, một là kiểu có tư thù với Ninh Tư Bình, hai là người không muốn tiến trình đàm phán hòa bình giữa hai nước tiếp tục.

Vệ Minh cho người kiểm tra lai lịch của thích khách, hai tên thích khách bị bắt tại trận không chịu khai bất cứ điều gì, lại ngang nhiên cắn thuốc độc tự sát trước mặt tất cả mọi người. Nhưng cũng phát hiện ra một điểm, đó chính là loại độc mà hai tên thích khách đó cắn rất kỳ dị, giống như mật độc nổi danh thiên hạ của Thiên phủ ở Bắc Vu.

Bọn thích khách lại có quan hệ với Thiên phủ, chứng cứ này đương nhiên sẽ khiến người ta nghĩ đến việc Bắc Vu có chuyện tranh giành bất đồng nội bộ. Đám quan viên Nam Vu đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, đã là chuyện nội bộ của nhà người ta thì không còn liên quan gì tới họ nữa. Việc ai là chủ mưu đứng sau vụ này, đợi khi nói rõ với Ninh tông chủ, để y tự định đoạt, chỉ cần không ảnh hưởng tới việc đàm phán thôi.

Vệ Minh ở lại Tư Thu viên tới tận nửa đêm cũng không gặp được Ninh Tư Bình, muốn vào thăm hỏi nhưng bị chặn lại. Đoàn sứ giả Bắc Vu lại không quan tâm tới chứng cứ mà họ tìm được, cho dù loại độc đó có xuất xứ từ Thiên phủ, nhưng cũng có khả năng người Nam Vu giả hoạt cố ý đảo lộn đánh lừa dư luận. Huống hồ danh tiếng của Vệ Minh quá lớn, vô số tướng sĩ Bắc Vu đã chết dưới tay hân, việc đàm phán hoà bình lần này hân lại là người đứng ra hứng mũi chịu sào, người Bắc Vu vẫn canh cánh trong lòng. Nếu có thể, họ thậm chí còn muốn dùng đầu của Vệ Minh làm điều kiện, lùi cứ điểm của Vọng Xuyên sơn về phía Bắc.

Ninh Tư Bình mãi vẫn không tỉnh, kinh động đến hoàng cung phải cho thái y tới chẩn trị, uống vài thang thuốc vẫn không thấy có khởi sắc gì rõ rệt. Vệ Minh đành để thuộc hạ lại tăng cường bảo vệ cho đoàn sứ giả của Bắc Vu, còn mình quay vào cung bẩm báo sự việc với hoàng thượng, chỉ mong không quá lớn chuyện.

Những lúc thế này, Tuyết Chỉ, người vốn luôn phải túc trực bên Ninh Tư Bình lại trở thành người nhàn rỗi. Nhát dao đó lao tới quá nhanh, khi ấy nàng ta đang tấu đàn góp vui cho Ninh Tư Bình. Hiếm khi y đồng ý ngồi ngắm trăng cùng nàng ta, mặc dù xung quanh có thêm những kẻ gây chướng mắt khác, nhưng vẫn còn hơn là cả ngày chẳng được gặp y lần nào. Vì vậy khi sự cố xảy ra, khúc Tương tư ý của nàng ta mới

tấu được một nửa, mượn tiếng đàn để thổ lộ tâm can, Tuyết Chỉ căn bản không chú ý đến ánh đao nhúc nhắt ấy. Cho đến khi bị Ninh Tư Bình kéo sang một bên, tận mắt chứng kiến y vì mình mà nhận một đao chí mạng.

Ngoài cảm giác kinh hãi nàng ta còn thấy cay cay sống mũi, sau khi thị uy đuổi hết đám ca vũ đi, Tuyết Chỉ lo lắng muốn vào thăm y, dù nàng ta là chủ mẫu tương lai của họ, nhưng thân là người Nam Vu nên vẫn khiến họ phải cảnh giác. Chỉ có Cung Hải là nhẹ nhàng lên tiếng khuyên nàng ta cứ yên tâm chờ đợi, tông chủ nhất định sẽ bình an vô sự.

Tuyết Chỉ không đòi co với họ, ai bảo Ninh Tư Bình hằng ngày đối xử lạnh lùng xa cách với nàng ta, người của Thiên phủ có mù đâu, họ đều nhìn thấy cả. Tông chủ hoàn toàn chẳng yêu thương gì vị chủ mẫu tương lai này, khiến nàng ta trở thành một kẻ hữu danh vô thực, làm việc gì cũng vô cùng bất tiện. Ninh Tư Bình chưa tỉnh lại, nên Tuyết Chỉ cũng không có tâm trạng nào mà tính toán với họ, đành lẳng lặng chờ ở phòng ngoài. Hành động ngày hôm nay của y khiến nàng cảm thấy vô cùng xa lạ, thường ngày y đối xử với Tuyết Chỉ lạnh lùng, tại sao trong lúc nguy cấp lại lao ra hứng chịu nguy hiểm thay nàng ta? Lẽ nào trong lòng y, cuối cùng cũng dành một chút tình cảm ỉn rồi? Nghĩ tới thời gian đầu, bản thân vì muốn được y nhìn một cái, được gặp y một lần, thời gian chờ đợi đâu chỉ một năm hai năm. Cho đến cuối cùng y cũng nói: “A Chỉ, chẳng phải muội vẫn muốn chúng ta là phu thê sao, sẽ như muội muốn, ta đến đón muội”.

Cả đời người con gái, chính là muốn chờ đợi phu quân mình yêu tới đón. Nhưng lời hứa của Ninh Tư Bình có thật không? Hay là vì Thiên phủ cần một người thừa kế chính thống nên mới đành phải làm vậy?

Đó là vào một ngày tuyết rơi rất dày, Ninh Tư Bình cầm ô đứng bên ngoài cửa sổ, che những bông tuyết ột cái cây non chỉ mới cao tới vai y, còn nàng ta cũng cầm ô, nhưng lại là đang che tuyết cho y. Đây là một cây quế, đất Bắc thời tiết lạnh lẽo, những ngày đông như thế này, cây đều khô héo cả. Ai cũng biết cây quế là loại không thể nào trồng được ở trên đất Bắc. Nhưng y kiên quyết phải trồng bằng được, thử hết lần này đến lần khác, dù biết độc mộc khó sống, nhưng cuối cùng cây quế ấy cũng không chết. Chính vào ngày tuyết rơi này, hai người bọn họ đã buông lời hẹn ước trước một cái cây mà không còn biết còn sống được nữa hay không.

Sắp mùa đông rồi, trong Tư Thu viên vẫn còn một vài cây quế chưa tàn, Ninh Tư Bình chọn sống ở đây, có lẽ vì thật sự yêu loại cây này. Tuyết Chỉ không khẳng khẳng đòi được ở bên y, lấy cớ tiền Hiền Bình quân vương thế tử, rồi rời đi luôn. Nàng ta nghĩ, nếu Thanh Thu biết Ninh Tư Bình là người đó, còn vì nàng ta mà trọng thương, thì sẽ thế nào? Có lúc xúc động Tuyết Chỉ muốn đi nói cho Thanh Thu biết: Bình ca ca chưa chết, giờ đang ở trong Tư Thu viên, vừa rồi còn nhận một đao vì muội. Rốt cuộc thì huynh ấy cũng biết người nào mới là người huynh ấy nên coi trọng, hơn nữa cuối cùng còn kết thành phu phụ với muội.

Trong lòng Tuyết Chỉ vô cùng coi thường Thanh Thu, cũng coi thường cả Tô Diệu nữa. Có lẽ hoàn cảnh của Thanh Thu khá hơn Tô Diệu bây giờ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một trù nường. Mấy hôm trước nàng ta có tới phủ thế tử thăm dò, cuối cùng cũng có một tin hữu ích, đó chính là vị Hiền Bình Vương thế tử đang đi phía trước mình đây có quan hệ bất thường với Thanh Thu. Tuyết Chỉ cho người qua đó thăm dò, nhưng không có thêm được tin gì nữa, chỉ biết trước mắt vị trí của Thanh Thu trong phủ thế tử rất tế nhị. Còn tế nhị tới mức độ nào, Tuyết Chỉ đã suy nghĩ rất nhiều, nàng ta thậm chí còn ác ý khi nghĩ, tốt nhất Thanh Thu nên theo vị thế tử kia, như thế bản thân mình cũng có thể cất bớt gánh nặng.

Trời đã sáng rõ, thủ vệ bên ngoài của Tư Thu viên lại nhiều, khiến bách tính quanh đây vây lại xem. Đa phần ở đây đều là người dân, hiếm khi thấy cảnh tượng hoành tráng như thế, nên bọn trẻ còn nhòm qua mái tường vào trong xem náo nhiệt. Những kẻ đứng gần nhất nhìn thấy một tiểu thư thướt tha đi từ trong ra, đều giật mình kinh ngạc, bắt đầu chỉ trỏ bàn tán.

Vệ Minh đang nghĩ đến Tuyết Chỉ tiền khách ra tận đây cũng đã tận tâm lắm rồi, thân là chủ mẫu tương lai của Thiên phủ, tiếp khách thế này miễn cưỡng cũng coi là được. Khi hần quay người lại cảm ơn thì phát hiện nàng ta đang ngẩng đầu nhìn bức hoành treo trên cổng. Vệ Minh ngược lên nhìn theo, ba chữ lớn đập vào mắt “Tư Thu viên[1]”, bất giác trong lòng xúc động, ba chữ này thật phù hợp với tâm trạng của hần bây giờ. Nhớ Thu, nhớ Thu, trong lòng hần vẫn luôn nhớ đến Thanh Thu. Xem ra hần càng ngày càng thích tính cách lúc thì khéo léo, lúc lại âm thầm chịu đựng của nàng rồi, thích bộ dạng hoảng loạn lúng túng của nàng, thích sự diễm đam của một người có tài năng nhưng không thể hiện trước mặt người khác của nàng. Thì ra hần đã thích nhiều như thế, nhưng không biết Thanh Thu đối với hần là sự bất lực, hay

cũng có tình cảm với hắn. Nghĩ kỹ thì có lẽ là bất lực nhiều hơn. Vệ Minh chau mày, không muốn tin nàng có suy nghĩ ấy.

[1] “Tư thu”: Tư là nhớ nhưng.

Tuyệt Chỉ định thần lại. cung tiễn thế tử rời đi, vờ như vô tình nhờ Vệ Minh chuyển lời cho Thanh Thu: “Sắp đến sinh thần của Thanh Thu tỷ tỷ, ta đã chuẩn bị một món quà nhỏ. Vài hôm nữa muốn mời Thanh Thu và Linh Ngọc tiểu thư cùng gặp gỡ chúc sinh thần của tỷ tỷ, mong thế tử đồng ý”.

Tuyệt Chỉ muốn ngầm nhắc nhở nam tử này rằng, sắp đến sinh thần của Thanh Thu rồi, nếu giữa hắn và Thanh Thu có gì thì chắc chắn hắn sẽ hành động, tiện thể giúp nàng ta đẩy thuyền theo nước. Nếu không có gì, thì cùng lắm là gặp gỡ nhau một lần, dù sao bây giờ người nổi danh là nàng ta, còn kẻ sa cơ lỡ vận là Thanh Thu. Tuyệt Chỉ cố chấp cho rằng, đòi gặp Thanh Thu hết lần này đến lần khác sẽ khiến Thanh Thu bị tổn thương.

Vệ Minh là người hiểu biết, cũng sớm nhận ra mối quan hệ giữa Thanh Thu và Tuyệt Chỉ không bình thường. Hắn cảm thấy Thanh Thu không thích gặp nữ tử này, có lẽ trước kia khi học đàn cùng nhau, quan hệ giữa hai người bọn họ không được tốt, nói không chừng còn không phục nhau. Dù sao theo những gì hắn được nghe, thì kỹ năng chơi đàn của Thanh Thu còn cao hơn Tuyệt Chỉ nhiều. Nhưng yêu cầu này hoàn toàn không quá đáng, còn mời cả Linh Ngọc, hắn không thể chối thay Thanh Thu. Vệ Minh nhìn về mặt kỳ vọng của Tuyệt Chỉ, như đang chờ đợi câu trả lời của hắn, liền cười đáp: “Tuyệt Chỉ đại gia khách khí rồi, Thanh Thu là đồng môn với cô, thật khiến người ta phải bất ngờ. Về phần ta đương nhiên không vấn đề gì, chỉ là không biết sinh thần của Thanh Thu vào ngày nào?”.

Mắt Tuyệt Chỉ sáng lên, quả nhiên Vệ Minh muốn biết ngày sinh của Thanh Thu, lập tức đáp: “Mùng Tám tháng sau, tới lúc ấy ta sẽ tới phủ đón hai người họ. À, ta hồ đồ rồi, nên chính thức gửi thiệp mời đến, Linh Ngọc tiểu thư là người tôn quý, được quận vương phi yêu thương nhất”.

Mùng Tám tháng sau cũng đã vào đông, điều đó có nghĩa là đoàn sứ giả Bắc Vu sẽ ở lại Thanh Đô qua mùa đông, đồng nghĩa với việc đàm phán phải kéo dài lâu hơn nữa, như thế thật tổn thời gian và tổn sức lực, rốt cuộc người Bắc Vu đang nghĩ gì? Một mặt họ muốn đàm phán hoà bình, mặt khác họ lại kéo dài thời gian lừng chừng không quyết. Lẽ nào vì Thiên phủ kia không còn khả năng chống đỡ cả triều đình Bắc Vu nữa? Lần đàm phán hoà bình này không được thuận lợi như hắn đã nghĩ, việc Ninh tông chủ gặp thích khách có lẽ là màn mở đầu, tiếp theo liệu việc đàm phán có được thuận lợi hơn không?

Những suy nghĩ này cứ quẩn quanh trong lòng Vệ Minh, nhưng ngoài mặt hắn vẫn cười và đồng ý, lại phát hiện những tia u ám loé lên trong mắt Tuyệt Chỉ. Có lẽ nàng ta không chỉ vì muốn chúc mừng sinh thần cho Thanh Thu, mà hắn có âm mưu khác nữa, bất giác ý cười trên môi hắn nhạt đi vài phần, xem ra ân oán giữa hai người bọn họ không đơn giản. Vệ Minh quyết định không nghĩ nhiều nữa, giờ đã biết mùng Tám tháng sau là sinh thần của Thanh Thu, hắn phải thể hiện rõ ràng, không biết nàng thích quà như thế nào nhỉ, nếu nàng yêu cầu rồi phủ thì sao? Khi ấy, hắn sẽ đồng ý hay là không?

Những lúc rảnh rỗi Vệ Minh cũng từng nghĩ đến việc phải sắp xếp Thanh Thu như thế nào, đến giờ hắn vẫn chưa quyết định được. Mẫu thân chẳng phải đã nói đến lúc hắn thành thân rồi ư, vừa hay lại có Thanh Thu, mà hắn cũng thích nàng, gì mà đầu bếp nha đầu, đều chỉ là hư danh thôi, trong mắt hắn, Thanh Thu chẳng thua kém bất kỳ ai. Lẽ nào hắn phải lấy một nữ tử có thân phận tôn quý hơn thân phận của mình, đón về phủ để cung phụng sao? Nhưng thành thân với Thanh Thu cũng không được, bởi vì vấn đề mấu chốt ở đây chính là thân phận.

Thời gian đầu, Vệ Minh có cho người đi điều tra về Thanh Thu. Mặc dù gia thế nàng bản hàn, nhưng trước khi sa sút vẫn là con nhà gia giáo, nếu không lấy đâu ra một người chơi đàn giỏi như thế. Thật không ngờ, trong tình cảnh ấy, không cha không mẹ không anh chị em, một nữ tử cô độc lại có đủ dũng cảm vào quận vương phủ làm đầu bếp để tự nuôi sống bản thân. Nếu đổi lại là người khác, có lẽ sớm đã dùng nước mắt để rửa mặt, sống dựa vào sự giúp đỡ của họ hàng thân thích hoặc mau chóng tìm một người để xuất giá rồi. Khi mới biết chuyện, Vệ Minh thường tán thưởng nàng vì sự dũng cảm, sau nghĩ ra, mới cảm thấy thế lương trong ấy, trong lòng nàng mấy năm nay nhất định rất khổ sở.

Tính cách của những nữ tử như vậy, chắc chắn rất quật cường, nhìn ngoài Thanh Thu khá hoà nhã, thực ra vô cùng kiêu ngạo. Mặc dù tuổi đã à vẫn chưa xuất giá, nhưng nàng cũng không để ai được coi thường

minh. Nàng là người có tài, ai cũng cho rằng nàng chỉ biết nấu ăn, nhưng lại không biết kỹ thuật chơi đàn của nàng không hề kém Tuyết Chỉ đại gia.

Sớm đã nghe danh Thanh Thu cầm xẻng nấu ăn đánh đuổi những nam nhân đến hỏi nàng làm lẽ hoặc vợ kế. Nếu hấn có ý định mở miệng ra ban ơn cho nàng một danh phận là thiếp thất hoặc phòng nhì thì kết cục cũng sẽ thảm hại. Chỉ là trong mắt người khác, thân phận giữa họ quá khác biệt. Vệ Minh có thể tưởng tượng ra được những gì mà mẫu thân sẽ nói: “Minh nhi muốn nạp thiếp? Chỉ cần con thích, đương nhiên cha mẹ không có ý kiến gì, nhưng chỉ được nạp thiếp. Đợi con chính thức thành thân sinh con xong, thì sẽ phong cho cô ta làm phu nhân, thế cũng đã tử tế với cô ta rồi”.

Vợ bé? Thiếp? Chính Vệ Minh cũng cảm thấy không có khả năng ấy, suy đi nghĩ lại chẳng kết quả gì, hấn đành tạm thời gạt qua một bên. “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng”, dù gì sau chuyện tối qua, quan hệ của hai người cũng đã tiến thêm một bước, có thể Thanh Thu sẽ đối xử với hấn đặc biệt hơn một chút.

Có không?

Vệ Minh nghĩ mãi mà không dám chắc chắn, có chút đau đầu, sau khi hồi kinh cuộc sống yên bình nhàn hạ, chỉ một đêm không ngủ thôi đã cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. Hấn day day ấn đường vào cung gặp hoàng thượng, để mặc người làm cao nói đã quá kỳ vọng vào hấn, tốt nhất phải giữ vững bốn phận của mình. Có lẽ trong cung đã biết chuyện mật độc của Thiên phủ, cũng không muốn can thiệp vào mâu thuẫn nội bộ của họ. Cuối cùng hoàng thượng nhắc đến tiến độ đàm phán, đương nhiên người muốn nhanh chóng có kết quả, để yên tâm hưởng một cái Tết thanh bình.

Làm hoàng thượng chẳng dễ dàng gì, chắc sống trong cung cũng không yên ổn, vừa cứng vừa mềm giáo huấn một trận mới cho hấn đi. Lúc này mới giờ Mão, Vệ Minh không nói phải về phủ thế tử ngay, nên xe ngựa đưa hấn đi loanh quanh trong thành. Hấn muốn tỉnh táo để suy nghĩ, liền vén góc rèm cửa xe lên để mặc gió lạnh lùa vào trong. Ở đây là nơi sống của quan lại, nếu không có chuyện tụ tập chợ sớm, có thể nói là một nơi yên tĩnh nhất trong thành Việt Đô. Thực ra còn có một nơi yên tĩnh hơn cả nơi này, đó chính là những chốn phong hoa tuyết nguyệt vào giờ sáng sớm, phải gần sáng lời ca tiếng hát mới ngưng, bảo sao không yên tĩnh.

Từ sau khi hồi kinh, Vệ Minh rất ít lang bạt bên ngoài, không phải là không có, những lúc bằng hữu cũ tụ tập không thể từ chối, thì hấn cũng đi một hai lần, đương nhiên phải vui vẻ xong mới về. Không phải nam tử thích đến thanh lâu, sự thích thú trong quá trình đó chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể diễn tả bằng lời, không nhất định đến thanh lâu là phải qua đêm. Thứ mà nam nhân cần đó là cảm giác dịu dàng mềm mại, tìm kiếm cảm giác ấm áp từ cơ thể những cô gái lạ.

Trước kia thuở thiếu thời Vệ Minh cũng từng có vài ba hồng nhan tri kỷ, lần này trở về, kẻ thì đã hoàn lương, người thì đã hương phai ngọc tàn. Những tài nữ thanh lâu miệng thể thốt sẽ đợi hấn trở về, đuổi theo hấn tới tận biên ải, giờ tuổi đã à còn rơi vào cảnh ngộ hết sức khổ sở, hấn cũng bị mang danh là kẻ bạc tình phụ nghĩa.

Nghĩ đi nghĩ lại bây giờ thứ mà hấn có thể cho Thanh Thu, chỉ là những dịu dàng và sủng ái hơn so với những gì hấn có thể cho những nữ tử ấy. Nếu Thanh Thu muốn nhiều hơn thì sao? Trước kia nàng hoàn toàn chẳng có ý gì với hấn, chính hấn đã từng bước tiếp cận nàng, nhân lúc nàng tâm ý rối loạn ép nàng vào trầm luân. Thủ đoạn không được in cho lắm, nhưng nếu không làm thế thì với tính cách của kiên cường của Thanh Thu, hấn còn chưa tiếp cận, đã tìm cách bỏ đi cũng không chừng.

Vệ Minh nghĩ mãi nghĩ mãi bất giác thấy không yên tâm, sau tối qua, sẽ có hai khả năng: Một là Thanh Thu toàn tâm toàn ý thuộc về hấn, từ đó nàng sẽ ở lại; hai là có thể nàng sẽ thấy mất mặt, bắt đầu né tránh không muốn gặp ai... Lập tức hấn chẳng còn tâm trạng đầu mà ngắm cảnh bên ngoài nữa, lệnh cho xe ngựa hồi phủ.

Vừa quay về, Vệ Minh đã cho người gọi Thanh Thu đến, nhưng tìm khắp Giám Thiên các cũng không thấy nàng đâu. Hỏi bọn tiểu nha đầu chẳng kẻ nào biết, chỉ nói Thanh Thu cô nương chắc chắn còn trong phủ, chỉ là không biết ở đâu thôi. Hồng Ngọc thấy sắc mặt không vui của thế tử, bèn nói: “Các người hầu hạ cô nương kiểu gì thế, đến cô nương đi đâu các người cũng không biết, chưa biết chừng có ngày ngay cả bản thân mình các người cũng đánh mất?”.

Hai nha đầu cúi đầu không dám trả lời, mặc dù bị đưa sang đây hầu hạ Thanh Thu nhưng trong mắt họ, Thanh Thu chẳng qua cũng chỉ là một cô nương không danh không phận. Nàng chẳng cao sang hơn họ bao nhiêu, hơn nữa Thanh Thu vốn không thích có người hầu hạ bên cạnh, thường đuổi họ ra phòng ngoài, một mình ở phòng trong, nên họ rất rảnh rỗi. Sáng nay khi tỉnh dậy, không thấy Thanh Thu trong phòng, họ cũng không để ý, giờ hồi hận khóc lóc thảm thiết, từ nay không dám không quan tâm đến nàng nữa.

Vệ Minh đầu đủ kiên nhẫn đứng nhìn Hồng Ngọc giáo huấn hai nha đầu, phát tay áo bỏ đi. Hồng Ngọc cũng đi theo bẩm báo: “Thế tử, vương gia cho người tới báo, muốn thế tử về bên đây một chuyến, vương phi rất nhớ người”.

Vệ Minh nghĩ, đúng là gần chục ngày nay cũng không về vương phủ. Thời gian trước bận rộn lo lắng cho việc đàm phán hoà bình có lơ là thăm hỏi phụ mẫu thì vẫn tha thứ được. Gần đây bản thân chỉ chăm chăm việc tiếp cận Thanh Thu, mà không màng gì tới cha mẹ ở cùng trong một thành, sau khi rời khỏi quận vương phủ, hẳn rất ít khi về thăm an, thật là bất hiếu.

Nhất thời không tìm thấy Thanh Thu, hẳn cũng chẳng lo lắng, bởi vì hẳn sớm đã bố trí hai thuộc hạ bám sát theo nàng không rời, chắc ba người bọn họ cũng chưa ra khỏi phủ. Đương nhiên Vệ Minh sẽ không chạy loạn đi tìm nàng như tối qua, như vậy quá mất mặt, hẳn đành buồn bực đi đi lại lại trong thư phòng, tiếp tục cho người tìm kiếm. Phủ thế tử không xa hoa nhưng cũng không nhỏ, tối qua là do ý trời nên hẳn mới gặp Thanh Thu bên thuy tạ. Chỉ có điều ông trời đã có ý giúp hẳn, sao sau đó lại làm gián đoạn chuyện tốt của hẳn chứ?

Thanh Thư đưa theo một người vội vã vào cầu kiến, thì ra là một quản gia ở quận vương phủ, lần này ông đến chuyển lời của quận vương. Chuyện đoàn sứ giả Bắc Vu gặp thích khách tối qua đã đến tai quận vương, nghĩ đến việc con trai mình có tham gia vào quá trình đàm phán, lo lắng vô cùng, mới cho người tới mời hẳn về phủ một chuyến. Chẳng mấy khi người cha nhàn tản của hẳn mới nhớ hẳn đến mức này, Vệ Minh đột nhiên nghĩ ra vừa rồi Hồng Ngọc cũng nói quận vương phi có mời. Hai người đó, một vì việc công, một vì hôn sự của hẳn, không hẹn mà cùng gọi Vệ Minh hồi phủ.

Điều mà quận vương phi muốn là Vệ Minh sớm thành thân với Linh Ngọc, chủ ý này quá hoang đường. Hẳn không muốn nghe theo, hẳn và Linh Ngọc từ nhỏ không lớn lên cùng nhau, giữa họ vô cùng xa lạ. Lần này gọi Vệ Minh về chắc chắn vì việc của Thanh Thu, xem ra từ nay về sau, bao gồm cả chuyện xảy ra hôm qua, mọi động tĩnh giữa hẳn và nàng, bên phủ quận vương đều biết hết. Cũng tốt, đi xem họ phản ứng ra sao. Việc cần gấp trước mắt bây giờ là giải quyết việc đàm phán hoà bình.

Sau khi cho quản gia bên quận vương phủ về, Vệ Minh chuẩn bị thay y phục đến phủ Kinh Đô, kiểm tra xem việc điều tra án có manh mối gì không. Đến này hẳn không dám khẳng định thích khách có liên quan tới Nam Vu hay không.

Quản gia Thanh Thư vội vàng ngăn hẳn lại, nói: “Thế tử đừng cuống, người mới ở ngoài về, dù vội tới đây cũng phải dùng cơm đã, nô tài cho người của thiện phòng đi chuẩn bị rồi, sẽ xong ngay thôi”.

Lúc này Vệ Minh mới nhớ ra mình chưa ăn cơm, tối qua ăn phải những món có “lửa”, chẳng trách sáng nay không đói lắm.

Khi người của thiện phòng mang đồ ăn tới, Vệ Minh thoáng sững lại, chính là Thanh Thu bưng khay đồ ăn bước vào, một bát cháo trắng, và mấy món ăn đi kèm. Hẳn ở đây đang tìm người đến loạn cả lên, còn nàng lại chạy vào bếp.

Vừa vào thư phòng, lại bị hẳn nhìn đến đỏ cả mặt, Thanh Thu đi tới trước bàn, cúi đầu dọn dẹp một chỗ trên bàn, đặt đồ ăn xuống, rồi nhỏ giọng nói: “Thế tử vất vả rồi, mời dùng cơm”.

Vệ Minh rất tò mò muốn biết Thanh Thu nghĩ thế nào, tối qua vội vàng vàng bỏ nàng lại rồi đi, theo lý mà nói cho dù nàng không oán trách, cũng nên giận hẳn. Vừa rồi Vệ Minh còn tưởng chừng nàng xấu hổ trốn mất không dám đối mặt với mình, sao đột nhiên bộ dạng lại dịu dàng như nước vậy, thà rằng nàng cứ mặt lạnh mày nhạt đuổi hẳn đi còn hơn. Nhưng Thanh Thu tiếp tục mỉm cười hết sức lễ phép nói: “Thế tử yên tâm, mấy món này chỉ có tác dụng giải nhiệt, sức khỏe của người... không sao cả”.

Bữa sáng không cần quá thịnh soạn, quý ở tấm lòng, nàng cố ý làm cho Vệ Minh những món này chính là vì muốn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hẳn, trong lòng có phần buồn cười, biết rằng mình làm thế sẽ khiến

hắn bất ngờ.

Vệ Minh bắt đầu thấy bối rối, lẽ nào Thanh Thu tới qua chinh hấn, cho hắn dùng những món tráng dương tăng cường sinh lực, hôm nay sáng sớm đã dậy, chỉ là vì muốn làm cho hắn mấy món “giải nhiệt” hay sao? Thật sự quá quan tâm, quan tâm tới mức chẳng giống nàng gì cả.

Bình thường Thanh Thu là một người ưa làm biếng, lúc nào cũng chỉ thích ngủ, lần đầu tiên khi hắn gặp nàng, lúc đó Thanh Thu đang ngủ. Hôm nay lại dậy sớm như vậy, điều đó chứng minh rằng, hắn đã khiến nàng vô cùng bối rối.

Tục ngữ có câu, thứ khó tiêu thụ nhất chính là ơn của mỹ nhân, xem ra hắn phải từ từ thích ứng thôi. Tóm lại là hôm nay Thanh Thu rất không bình thường, Vệ Minh thăm dò nắm lấy tay nàng, Thanh Thu lại không hề phản đối, còn cúi đầu cụp mắt im lặng không nói gì, cứ như thế đây là việc hết sức đương nhiên. Hắn bỗng thấy thiếu tự nhiên, không còn đùa cợt nữa, nghiêm túc nói: “Thế là sao?”.

Sao? Thanh Thu cũng cảm thấy mình rất không bình thường, mặt thản nhiên đáp: “Cũng chẳng có gì, thực ra đây là bổn phận của nô tỳ mà thôi”.

Nói đến câu cuối cùng, ngữ khí có chút ngượng ngập, nàng đang hồi hận, nghĩ bao lần rằng đời này phải tìm được một lang quân như ý, không ngờ cuối cùng lại gặp một chủ nhân thế này. Đương nhiên không phải thế tử kém cỏi, bao nhiêu nữ tử đợi vị quý nhân anh minh thần vũ này liếc mắt nhìn một cái kia kia. Nàng cứ từ chối hết lần này tới lần khác thì thật không biết điều, không chừng còn bị người ta nghĩ mình giả bộ cũng nên.

Tô Diệu từng nói với nàng rằng, chuyện gì cũng nên hỏi trái tim mình trước. Thời gian đầu, nàng không hiểu trái tim mình đang nghĩ gì, giờ cũng vẫn không hiểu. Nhưng cơ thể nàng thật thà hơn trái tim nhiều, chuyện tới qua cho thấy nàng không phải không có cảm giác với thế tử. Cũng có thể đối với Vệ Minh mà nói, chuyện ấy chẳng là gì cả, nhưng nàng là nữ tử, suy nghĩ về lễ tiết đã trở thành thâm căn cố đế. Dù gì cũng đã có những hành động thân mật với hắn, thế thì từ nay về sau nàng coi như đã là người của thế tử rồi, lẽ nào nàng còn dám vác mặt đi thành thân với người khác ư? Thanh Thu phải cắn chặt răng, hít một hơi thật sâu để đưa ra quyết định này. Vài phần muốn chấp nhận, vài phần lại không cam tâm, nửa đêm còn lại nàng ngủ không yên giấc, trời vừa sáng đã tỉnh. Nghe tiếng gió tiêu điều thổi qua lá cây bên ngoài cửa sổ, Thanh Thu đột nhiên nghĩ thông hần, đời người không quá dài, chỉ vài lần mười năm mà thôi, lẽ nàng muốn cứ do dự cả đời thế này?

Nếu sau này hắn không đối xử tử tế với nàng, cùng lắm nàng sẽ bỏ đi, có phải nàng không thể tự nuôi bản thân đâu. Làm như vậy cũng không nhất định là vì nàng nghĩ cho đại cục, chỉ là ép bản thân đừng nghĩ quá nhiều, nghĩ quá xa mà thôi.

Đã lâu rồi Thanh Thu không vào bếp, nàng cũng ít khi đến thiện phòng của phủ thế tử. Hai thuộc hạ của Vệ Minh lúc nào cũng theo sát phía sau nàng, nên không ai dám ngăn cản nàng cả. Thanh Thu muốn đi đâu thì đi, quản gia thiện phòng còn chưa dậy, những người khác lại càng chẳng dám nói gì, để mặc nàng trở hết tay nghề trong bếp. Hai thuộc hạ đó theo Thanh Thu từ đầu tới cuối, nàng cũng thấy khổ thay cho họ, nhưng không dám đuổi đi, chỉ đành để mặc hai người ấy theo mình.

Thấy tâm trạng của nàng có chút u ám, Vệ Minh thở dài, đứng dậy kéo nàng lại: “Gì mà bổn phận với không bổn phận, ta thật sự muốn nàng suy nghĩ được như thế này, ta sẽ bớt lo lắng hơn. Dù nàng không làm vậy, chỉ cần trái tim nàng ở bên ta là được rồi”.

Thanh Thu không nói gì, có chút chần chừ, nên không đáp lời, chỉ nghe hắn nói tiếp: “Nàng có biết là vừa về tới phủ ta liền cho người tìm nàng, lại không thấy nàng đâu, ta tưởng... tưởng nàng xấu hổ...”.

“Chuyện đó, thế tử hãy dùng cơm trước đã, nguội rồi sẽ mất ngon.” Thanh Thu sợ thế tử sẽ nói những lời đáng xấu hổ gì khác, nên vội vàng lảng tránh. Hắn vì chuyện Ninh Tư Bình gặp thích khách mà cả đêm không về, Thanh Thu thật muốn hỏi thăm xem tình hình ra sao, nhưng lại cảm thấy không ổn, vô duyên vô cớ khiến người ta thắc mắc tại sao nàng quan tâm tới những việc này làm gì. Dù sao cũng là người từng rất quan trọng trong đời nàng, biết y vẫn còn sống, không thể không nghĩ, chuyện này có chút mâu thuẫn, rốt cuộc nàng có nên hỏi hay không?

Vệ Minh không nhiều lời, ngồi xuống dùng cơm, trước khi ăn còn hỏi đầy gian xảo: “Trong đồ ăn hôm nay, có gì cổ quái không?”.

Hắn nói cứ như thể nàng có ý xấu không bằng, thật uổng công nàng đã dậy sớm chuẩn bị những món này, Thanh Thu lập tức đáp: “Thật là, nô tỳ là ai chứ, thân mang tội, nấu cơm không có độc mới kỳ quái. Thế tử người đừng ăn, đến lúc xảy ra chuyện đừng trách nô tỳ đây”.

“Có độc thì cũng là độc tương tự, ta muốn thế, ha ha”.

Còn chưa ăn xong, bên ngoài đã thấy có tiếng lao xao vọng vào, các nơi trong kinh lục tục đưa thiệp tới, có lẽ họ đã biết tin đoàn sứ giả Bắc Vu hôm qua xảy ra chuyện nên mới hành động. Phe chủ chiến trong triều, họ sớm đã mong hắn có chuyện, ngoài ra còn có cả những kẻ nhàn rỗi muốn tới kết giao quan hệ nhân việc này. Trong số đó còn có cả thiệp của Tổng Cung, theo lý đây là bằng hữu tốt huynh đệ gần gũi với Vệ Minh, muốn đến thì đến, cần gì phải gửi thiệp. Nhưng vì chuyện của Khổng Lương Niên, Tổng Cung từng nhờ Huống Linh Ngọc lên chuyển lời, trong lòng hắn cảm thấy hổ thẹn, luôn cảm thấy không phải với Vệ Minh. Hơn nữa Khổng Lương Niên bỗng nhiên thay đổi thái độ, nói với hắn rằng có lẽ do việc cầu thần không thành nên đã quyết định chấm dứt. Trong lòng Tổng Cung nhẹ nhõm đi nhiều, ngay sau đó lại nghĩ đến chuyện riêng của mình, không biết ý của Linh Ngọc tiểu thư ra sau. Hắn hạ quyết tâm mời Vệ Minh một bữa, xem có khả năng gì không.

Vệ Minh gạt đám thiệp sang một bên, xem ra mấy ngày tới hắn không có cả thời gian để cầm bàn tay nhỏ nhắn của Thanh Thu, hay trêu chọc nàng vài câu nữa rồi. Thôi cũng đành, hắn nên qua gặp cha mẹ trước, nhanh chóng kết thúc việc đàm phán hòa bình này mới có thể sống những ngày yên ổn.

Cuối thu lá vàng rụng đầy, mấy ngày nay Thanh Thu sống rất yên bình, phần lớn thời gian nàng không thường gặp Vệ Minh, cũng có thể đây là cuộc sống sau này mà nàng phải đối mặt, nàng và đám ca vũ kia có khác gì nhau? Bỗng nhiên gặp hắn, nghe nói Tuyết Chỉ muốn chúc mừng sinh thần của nàng, thế là sao? Sinh thần của nàng từ bao giờ lại khiến người khác phải hao tâm tổn trí phải làm tiệc chúc mừng? Nhưng cũng qua đó mà nàng biết có lẽ Ninh Tư Bình không có gì đáng ngại, vị hôn thê tốt của y lại có lòng muốn làm những chuyện này.

Nàng biết Vệ Minh vừa về quận vương phủ một chuyến, nhưng không biết nói những gì, khi thấy hắn cũng không nhìn ra có gì vui vẻ. Ngược lại, lão quản gia cho người gửi lời bảo nàng hôm sinh thần thì về nhà. Dù sao nàng đã khỏi ốm rồi, sớm nên về thăm dì Lưu Hoa, không thể trì hoãn mãi được. Thế cũng tốt, còn bữa tiệc của Tuyết Chỉ, nàng thật sự không muốn đi.

Nhị phu nhân lâu ngày không gặp cũng cho Lục Châu đến thăm nàng, còn mang theo rất nhiều vải vóc, đồ phấn son trang điểm đắt tiền nữa chứ. Nghe nói mấy ngày trước Thanh Thu bệnh, nên không tiện tới thăm nàng, giờ bù cho nàng, đồng thời cũng là chúc mừng sinh thần của nàng trước.

Điều này khiến Thanh Thu thấy được sủng ái mà thất kinh. Đầu tiên là làm mai cho nàng, sai đó nàng rời phủ thì bên đó biệt vô âm tín, giờ những hành động này của nhị phu nhân lẽ nào lại là muốn nhắc tới chuyện đó? Ngàn lần không muốn, nàng không muốn gả cho người đó chút nào cả. Còn cả sinh thần của nàng nữa, trở thành ngày quan trọng từ bao giờ thế, sao hết người này tới người kia đòi chúc mừng?

Lục Châu vẫn ăn mặc trang điểm lòe loẹt như trước, thứ duy nhất thay đổi chính là thái độ của cô ta. Trước kia khi nói chuyện bao giờ cô ta cũng ngẩng cao đầu, bộ dạng coi thường người khác, bây giờ lại tỏ ra thân mật vô cùng. Lục Châu cứ cầm tay nàng một câu Thanh Thu cô nương, hai câu Thanh Thu cô nương, giọng điệu hết mực ngưỡng mộ, khen nàng có phúc.

Không thể không thừa nhận Lục Châu quả là người có tài ăn nói, sau khi thể tử chuyển khỏi quận vương phủ, tình hình lớn nhỏ trong phủ cho tới việc mấy hôm trước thể tử gặp vương phi đều được cô ta kể lại tường tận. Cuối cùng Thanh Thu cũng hiểu được lý do vì sao cô ta tới, thì ra muốn thay nhị phu nhân tới lấy lòng nàng.

Nhị phu nhân còn có thể làm gì? Đời này nàng ta luôn coi việc chống đối quận vương phi là niềm vui của mình, chắc chắn quận vương phi bất mãn với nàng ta, nên mới khiến nhị phu nhân hao tâm tổn trí thế này.

Trong lòng Thanh Thu thầm cười nhạo, muốn dùng nàng làm bia đỡ ư? Chuyện này mãi mãi là việc cho dù có cố gắng thế nào cũng không thể lấy lòng, là vì thế tử ư? Còn mang tặng cả phấn son, cho rằng nhan sắc

của nàng không đủ ư?

Dù phần nộ nhưng nàng không dám nói, đành phải im lặng, người duy nhất nàng nhớ chính là tiểu quận chúa không biết bây giờ thế nào, đáng tiếc cơ hội gặp cô bé nàng cũng không có. Thanh Thu quay sang hỏi thăm tình hình gần đây của những người ở thiện phòng, quản gia mới được bổ nhiệm là người ở trong cung, tính tình ghê gớm, đến Lục Châu cũng không dám làm căng với vị quản gia ấy. Ngưng Vũ và Hàm Yên sớm đã không còn quyền ghi chép sổ sách, mà làm những việc lật vặt cùng bọn a hoàn. So với những người này, thì việc Thanh Thu cầm xẻng gỗ người khác, hoặc mắng mỗ vài câu cũng chẳng là gì to tát. Bọn họ đều nhớ tới mặt tốt của Thanh Thu, nhưng người ta được thể tử để mất, sau này có số làm quý nhân, sao có thể quay về quận vương phủ làm quản gia chứ.

Số tốt sao? Điều này thì Thanh Thu không dám chắc chắn, nhưng có một việc nàng có thể khẳng định, dù có muốn quay về những ngày tiêu dao trước kia cũng là chuyện không thể nữa.

Đêm rất lạnh, phòng Thanh Thu lại cực kỳ ẩm, phủ thể tử lấp ống dưới đất, ngày ngày đúng giờ là đốt lửa để đưa khí nóng qua ống ngầm dưới đất vào phòng, nên vô cùng dễ chịu. Đây là thứ quý hiếm do thể tử mang về từ biên ải, nghe nói mấy năm nay Bắc Vu mới hưng thịnh, cũng chỉ có những người giàu mới dùng được thứ này. Có điều mùa đông ở Nam Vu lạnh tới đâu thì cũng không thể có người chết công, cùng lắm có hai ba tháng là sẽ có cảm giác ớn lạnh mà thôi.

Do chuyển vào ở trong Giám Thiên các nên Thanh Thu cũng được hưởng lây, coi như đây là một trong những “phúc lợi” của nàng có được sau khi thể tử để mất tới.

Gọi là một trong những “phúc lợi”, bởi vì chỉ trong một thời gian ngắn, liên tục quà cáp được gửi tới tận phòng nàng, mà lại còn đều vì một lý do. Đám người hầu mang quà tặng tới nói, đây đều là quà sinh thần tặng cho nàng. Ai tặng? Chẳng ai nói, thực ra không cần nói nàng cũng biết, ngoài thể tử thì còn ai nữa. Trong lúc bận rộn trăm công nghìn việc thể mà hần vẫn còn có thời gian nghĩ đến nàng nên Thanh Thu cũng không đành từ chối.

Từ nhỏ tới lớn không phải nàng chưa từng được nhận quà, nhưng nhiều như thế này thì đúng là lần đầu tiên, nhất thời vô cùng cảm động, trong vòng ba năm để tang cha không thể nào có người tới chúc mừng sinh thần, cho đến tận khi vào quận vương phủ, mới có mấy người thân cận bên cạnh để ý nhớ đến. Nếu không thì từ xưa tới nay nàng cũng chẳng quá để ý tới sinh thần mình.

Đột nhiên bây giờ có người coi trọng ngày sinh thần của nàng, niềm vui lẫn át cả sự lo lắng, ai lại muốn cô độc chẳng có người nhớ tới chứ? Sinh thần năm nay khác biệt như vậy, hà tất phải làm thể tử mất hứng.

Thanh Thu chọn mấy thứ có thể dùng được ỳnh, còn lại để người ta thu dọn mang đi. Hôm nay trong đồng quà được mang tới, có một thứ mà nàng không biết gọi là gì. Nhìn giống như con thú nhỏ, nhưng được làm bằng hoàn toàn bằng vàng, trên lưng mang một hạt gỗ màu đỏ đậm, phát ra mùi hương nhẹ nhẹ. Nàng thích nhất thứ này, cầm trong tay chơi mãi không nỡ đặt xuống, đến tối châm đèn lên rồi vẫn còn ngồi ngắm, không nghĩ ra tại sao viên gỗ ấy hình như còn phát sáng.

Nàng nhìn tới chảy nước mắt mà cũng không biết là thứ gì, đành lên giường đi ngủ. Trải qua buổi tối kinh hồn bạt vía lần trước, mỗi lần trước khi đi ngủ Thanh Thu đều phải làm một việc, đó chính là kiểm tra xem cửa sổ đã đóng hay chưa. Tối nay cũng không ngoại lệ, sau khi nàng kiểm tra hết xong mới yên tâm thối nển lên giường, nửa đêm nàng đang ngủ rất say, thì có tiếng người khê đánh thức.

15. Q.1 - Chương 15: Chuyện Cũ Không Nhắc

Tối nay Ninh Tư Bình không sao kiềm chế được cơn giận. Y mới biết một tin, thể tử Vệ Minh không nghiêm túc điều tra việc y bị thích khách gây trọng thương, ngược lại còn bỏ bê việc chính nghĩ đông nghĩ tây, bận rộn chuẩn bị quà sinh thần của một nữ tử mà gần đây hần sủng ái! Và cái người mà gần đây được thể tử sủng ái đó lại chính là Thanh Thu của y. Vì vậy cho dù phải tiết lộ bí mật của mình, y cũng phải đi gặp Thanh Thu, nói rõ tâm ý của mình để nàng hiểu rằng chỉ có đi cùng y mới là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là Ninh Tư Bình không ngờ lại gặp phải thuộc hạ canh giữ bên ngoài phòng Thanh Thu, hơn nữa công phu đối phương cũng chẳng vừa. Suýt chút nữa thì kinh động đến mọi người trong phủ, y đành phải ra

tay kết liễu đời hắn, có trách thì hãy trách hắn mệnh xấu đi. Rồi y lại thả thuốc mê cho hai nha đầu nằm phòng ngoài, sau đó đến trước giường Thanh Thu. Lần trước Ninh Tư Bình cũng đứng lặng lẽ ngắm nàng đang ngủ như vậy, y nguyện mãi mãi đứng ngắm nàng như thế.

Nhưng đêm nay y phải gọi nàng dậy, Ninh Tư Bình khẽ gọi: “Thu Thu, Thu Thu...”.

Nàng chậm chậm mở hai mắt nặng trĩu nhìn y, đêm tối không ánh đèn, Thanh Thu thất kinh khi thấy một người đang đứng trước giường, cúi đầu khẽ gọi “Thu Thu”. Đây là cách gọi của tiểu tử họ Cao, trong giây lát không nhớ ra việc y còn sống, nàng vẫn tưởng y đã chết ngoài biên ải, trước mắt mình chỉ là hồn ma, Thanh Thu lập tức sợ tới mức cứng cả người không thốt nên lời.

Ninh Tư Bình cảm thấy lạ, khẽ vỗ vai nàng: “Đừng sợ, là ta, đợi ta thấp đèn”.

Đợi đến khi y thấp đèn quay lại, Thanh Thu đã bình tĩnh hơn. Cảnh tượng gặp gỡ mấy hôm trước như hiện ra trước mắt nàng, thì ra không phải là ma, là Ninh Tư Bình, chủ nhân Thiên phủ đã gặp thích khách và bị thương trong tin đồn gần đây, lúc này lại xuất hiện trong phòng nàng.

Giống như một giấc mộng kinh hoàng, người đứng trước mặt mặc áo choàng rộng màu tối, áo trong màu trắng ngà, cách ăn vận giống hệt tiểu tử họ Cao trước kia, thuộc kiểu ăn mặc đến điển hình của thiếu niên Nam Vu. Thậm chí đến cả thói quen thích để thừa một mảnh vải nhỏ ở tay áo của người Nam Vu cũng giống, nhưng giờ y đã là người Bắc Vu chính thống rồi.

Thanh Thu tức giận túm chặt chăn, nhìn Ninh Tư Bình quay người đi, sau đó nàng khoác áo đứng dậy, có phần tự trào nhĩ: Không lẽ phòng nàng trở thành nơi vui vẻ chơi đùa của các thiếu gia công tử rồi, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Kiểm tra cửa sổ đóng hay chưa cũng vô ích. Khoan đã, từ sau sự việc lần trước, ngoài cửa ra vào của Giám Thiên các, hàng tối trong vườn bên ngoài cửa sổ, đều có người đứng gác, y làm thế nào lại vào được đây?

Cùng Ninh Tư Bình ngồi xuống, Thanh Thu nghĩ nếu không phải vì trà đã nguội, không biết nàng có cần tuân thủ đạo chủ khách mà rót trà mời y không? Nghe nói Ninh Tư Bình bị thương khá nặng, mất nhiều máu, ba ngày ba đêm mới tỉnh lại, đến nay vẫn không thể ngồi dậy. Nhưng nhìn đi nhìn lại, Thanh Thu không thấy dấu tích của vết thương, nàng chau mày nói: “Ngài... không phải bị thương ư?”.

Y tay xoa ngực, từ ngoài nhìn vào, đúng là không nhìn ra bộ dạng của người bị thương, nhưng cái đó hoàn toàn không quan trọng.

“Thu Thu, ta đến vẫn vì chuyện muốn nàng đi cùng ta, hôm đó nàng không suy nghĩ đã từ chối rồi. Điều ta muốn nói là, ta đến đón Tuyết Chỉ chỉ vì muốn tìm cơ quay về đây mà thôi, dù sao với thân phận hiện giờ của ta, cố che giấu thân phận cũng không tiện”.

Nửa đêm canh ba Ninh Tư Bình lẳng lặng xuất hiện trong phòng nàng, vẫn là muốn hỏi chuyện ấy, Thanh Thu thật sự không nghĩ thông được. Ngay khi nhìn thấy y, nàng không hét lên, là vì nhìn rõ đối phương là ai. Niệm tình hai người từng quen biết, hay vì sự cố chấp kỳ lạ của y, mà nàng lựa chọn im lặng. Ninh Tư Bình nói đến đón Tuyết Chỉ vì cần một cái cớ, nàng chẳng tin chút nào, họ gặp nhau ra sao, ở bên nhau thế nào, nàng cũng không muốn nghe, có liên quan gì đến nàng chứ?

Nghĩ một lúc nàng hỏi ngược lại: “Tại sao ta phải đi cùng ngài?”.

Câu hỏi này Ninh Tư Bình chưa bao giờ nghĩ đến, trong mắt trong tim y, Thanh Thu luôn là cô bé gọi y là “Bình ca ca”, kéo y hỏi hết chuyện này tới chuyện khác, một lòng một dạ đợi sau khi tới tuổi cập kê sẽ gả cho y. Nhưng vào năm nàng đến tuổi cập kê, Ninh Tư Bình lại rời xa nàng, bây giờ quay về lại là để đón một nữ tử khác về làm thê tử, nói cho cùng y nợ nàng quá nhiều.

Ninh Tư Bình vô cùng đau xót đáp: “Lẽ nào còn phải hỏi ư, ta có lỗi với nàng, năm đó là do nỗi khổ bất đắc dĩ, không thể không đi, muốn giải thích cũng không giải thích rõ được. Khi ấy đến bản thân ta còn có thể tiếp tục sống hay không chính ta còn không biết, đành bảo nàng đừng đợi, không ngờ... để nàng phải đợi tới tận giờ, thật sự ta rất áy náy”.

Giống như nghe được một câu chuyện tiểu lâm quá lố bịch, nàng mỉm cười hết sức tự nhiên, rồi mới hỏi: “Ngày nói ta đang đợi ngài? Ha, thật buồn cười, tại sao ta phải đợi ngài? Rốt cuộc đến ngài là ai ta còn chưa rõ nữa kia!”.

Vì dễ gặp nàng, Ninh Tư Bình đã phải ra sức tính toán, nhưng lần trước mãi mới gặp thì đã bị sự lạnh lùng của nàng làm cho nghẹn đến nói không nên lời. Lần này y đích thân tới đây, bản thân cũng đã có sự chuẩn bị, “Nàng sẽ không nói, nàng không quen ta đấy chứ? Nhưng Cao Hoằng Bình chính là ta, Ninh Tư Bình chính là Cao Hoằng Bình. Nếu nàng cần chứng minh, ta sẽ chứng minh cho nàng thấy”.

Nàng nhìn y bằng ánh mắt phức tạp hồi lâu, cuối cùng thừa nhận: “Cho dù ngài có là chàng, vậy thì sao nào, ngài chưa chết, quá tốt, đây đúng là một việc vui cần chúc mừng. Chỉ có điều không ngờ Ninh tông chủ ngài lại có suy nghĩ ấy, ta chẳng qua để tang cha ba năm nên thành nữ tử lỗ thì mà thôi. Ngài cũng biết đấy, Nam Vu không giống Bắc Vu, nữ tử chỉ hơi lớn tuổi một chút là khó kiếm được chồng, thế là vì đời ngài ư?”.

Những gì Thanh Thu nói đều là thật, vị hôn phu của nàng đột nhiên muốn đi vào chỗ chết, nàng cũng không cần phải gào khóc đòi theo y để chết vì tình. Người đã chết thì đã chết rồi, nàng còn cha già ốm đau cần chăm sóc, đến thời gian nghĩ tới y còn chẳng có nữa là. Mấy năm nay nàng không tìm được nam tử phù hợp, nàng đổ hết lỗi và trách nhiệm lên người y, thỉnh thoảng nhớ tới y, là vì thâm mắng chửi y trong lòng. Ngoài những lúc ấy ra, nàng không cảm thấy có chút quyến luyến nào cả, khi biết tin y còn sống, nàng cảm thấy oán trách nhiều hơn.

Thấy Ninh Tư Bình cúi đầu im lặng, Thanh Thu lại hỏi thêm câu nữa: “Ninh tông chủ sao lại như biến thành người khác thế, ngài giỏi như vậy thật ư? Có lẽ việc gặp thích khách rồi bị thương là giả nhỉ? Cao minh, không biết chuyện này làm là vì ai đấy?”.

Bị thương là thật, chỉ có điều là người đóng thế của y bị thương. Chuyện thích khách từ mấy hôm trước, Ninh Tư Bình sớm đã đến tất cả các điểm liên lạc bí mật ở Nam Vu, nhưng không thể nói với nàng. Chỉ cảm thấy tâm trạng trong lòng phức tạp, một lúc lâu sau y mới hỏi: “Thu Thu, nàng không hề để tâm chút nào tới việc lần này ta quay về tìm nàng ư? Cho dù ta có không phải với nàng, nhưng giờ hãy cho ta cơ hội để bù đắp cho nàng, được không?”.

Thanh Thu thở dài đáp: “Ninh tông chủ, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không, ngài không còn là Cao Hoằng Bình, giữa chúng ta cũng không còn hôn ước nữa, thực sự không cần nhắc mãi chuyện trước kia. Còn nữa, Tuyết Chỉ đối với ngài thật lòng thật dạ nên sớm đón nàng ấy quay về Bắc Vu, sống cuộc sống của hai người đi”.

Thấy y im lặng không nói gì, nàng tiếp tục khuyên: “Giờ thân phận của ngài đã khác, phải chú ý đến hành vi lời nói mới phải. Sau này cũng đừng đến nữa, nếu để người ta biết được thân phận trước đây của ngài, thì đối với ngài và ta đều không tốt”.

Nàng đã nói hết lời rồi, không muốn nói thêm chuyện khác, Ninh Tư Bình khẽ đáp: “Lần này nàng không muốn gặp ta...”. Nói đến đây y đột nhiên chau mày: “E là vì thế tử Vệ Minh phải không?”.

Thanh Thu khẽ ngẩn ra, sao y lại biết chuyện giữa nàng và thế tử, có điều chuyện này nàng không muốn nói, nên diêm dăm trả lời: “Nếu ngài nghĩ thế, ta cũng không có cách nào giải thích”.

“Thu Thu, nàng thật sự quyết định làm thiếp của hần?”

Từ “thiếp” này khiến trái tim nàng nhức nhối. Thanh Thu cố nén phần nộ đáp: “Ngài nói linh tinh gì thế, ai muốn làm thiếp của hần?”.

“Lẽ nào không phải ư? Động tĩnh phía Vệ Minh bọn ta luôn giám sát. Không biết tin tức từ đâu truyền ra, sắp tới sinh thần ái thiếp của hần, còn hần lại buồn rầu lo lắng không biết tặng gì cho nàng. Những kẻ muốn bỏ dờ hần biết được, người nào người nấy cố gắng tìm đủ mọi thứ quý giá lạ lẫm mang tặng, để chúc mừng sinh thần của nàng, thực ra là nhằm lấy lòng thế tử đại nhân, nàng... không biết gì?”.

Thanh Thu kinh ngạc, thì ra những thứ đồ kia đều do người khác đem tới tặng. Nàng cầm con thú nhỏ bằng vàng trên bàn lên, trước khi ngủ tiện tay ném nó trên bàn. Ninh Tư Bình nhìn nó rồi nói: “Đấy là nghênh hương thú, bản thân nó không có gì đặc biệt, quý ở viên ngọc làm bằng thạch hương mọc trên lưng nó, viên gỗ này màu đỏ trầm, là hàng thượng hạng, người tặng quà cũng thật phóng tay”.

Cùng với những lời y nói, vẻ mặt Thanh Thu càng lúc càng kinh ngạc, cuối cùng ném nghênh hương thú sang một bên, bĩu môi đáp: “Đấy là ngài nói, ta không có ý định làm thiếp của ai hết, bao gồm cả ngài”.

trong đó!”.

Đúng thế, dù theo y đến Bắc Vu, Tuyết Chỉ cũng ở đấy, lẽ nào mệnh nàng chỉ đáng làm thiếp thôi?

Ninh Tư Bình nghe nàng nói sẽ không gả cho thể tử làm thiếp liền thở phào, nhưng y vẫn không yên tâm: “Nhưng rõ ràng hấn đối với nàng...”.

“Đối với ta làm sao? Lẽ nào ta không thể có người thích mình ư? Mấy năm nay Thanh Thu tự sinh tự diệt giống như cỏ dại, nhưng phàm những kẻ có ý định với ta, không phải dạng trong nhà có vài bà vợ thì cũng thiếu tay mất chân, những người bình thường thì chê ta là nữ tử lỗ thì, thủ tiết với vị hôn phu. Dù hấn thật lòng hay giả vờ, thì đã sao, thể tử thích ta, tốt quá rồi, ta cảm kích hấn, báo đáp hấn, sống những ngày dễ chịu, thể cũng không được sao? Chẳng qua là ta chỉ mong đối phương đối xử với mình thật lòng mà thôi, có yêu cầu cao quá không?”

Đường ống ngầm dưới mặt đất đã ngừng bơm hơi nóng, căn phòng trở nên lạnh lẽo, Thanh Thu nói mãi nói mãi cũng thấy có chút run rẩy. Không biết do nàng quá kích động hay là lạnh thật, lấp bắp không thành lời. Nàng thà mong khi ấy y chết ngoài biên ải, trong lòng oán hận, tại sao y còn trở về làm gì? Sao y không lập gia thất sinh con sống cuộc sống may mắn của mình, vui vẻ ở lại Bắc Vu làm chủ nhân Thiên phủ đi? Tại sao còn quay lại cứ hễ mở miệng là gọi nàng “Thu Thu”, liên tục nói muốn bù đắp cho nàng, còn mang việc nàng định làm thiếp người ta ra chế giễu để nàng khó xử!

Ninh Tư Bình lặng lẽ thầm nói: “Ta cũng là thật lòng.” Y nghĩ đến câu Thanh Thu nói nàng sống tự sinh tự diệt giống như cỏ dại, lòng như thất lại. Dù không biết vết thương trong lòng nàng sâu tới đâu, nhưng thủ tiết với vị hôn phu, đều là vì y nên Thanh Thu mới bị gán cho cái danh này. Ninh Tư Bình khẽ nhắm mắt lại đau lòng đáp: “Cho dù hấn thật lòng, thì nàng thật sự định theo hấn?”.

“Không dám phiền Ninh tông chủ phải lo lắng, mời ngài!”

Thanh Thu chẳng có sức để ứng phó với y, nếu y không đi, nàng sẽ gọi người!

Đuổi Ninh Tư Bình đi rồi, Thanh Thu bất lực ngã xuống giường lặng lẽ khóc. Mấy hôm nay nàng vẫn luôn lảng tránh chuyện này, lẩn tránh việc chất vấn bản thân, không ngờ lại bị y ép hỏi!

Trước đây nàng cũng từng nghĩ những điều giống như đã nói với Ninh Tư Bình, thể tử quả thật đối với nàng rất tốt, nàng tạm thời không muốn nghĩ quá nhiều, sống những ngày được người ta sủng ái yêu thương. Mặc dù Thanh Thu không chắc chắn sự yêu thương sủng ái ấy có phải là do thể tử nhất thời nổi hứng hay không. Cũng có thể đến cuối cùng nàng sẽ bỏ đi, cho dù nàng càng ngày càng thích thể tử, nhưng không đến nỗi cứ ở lại mà chẳng màng tới thân phận. Sống quãng đời năm ba ngày mới được gặp hấn một lần, có điều tương lai để sau hấn nói đi, cho dù tương lai ấy có là ngay ngày mai.

Cứ thể lần nữa hết lần này tới lần khác kéo dài hết ngày này qua ngày khác, giờ nàng nghe tin tức truyền ra ngoài, Thanh Thu còn chưa quyết định danh phận đã bị người ta mặc nhiên gọi là thiếp. E rằng mọi người đều cho rằng, nàng chỉ có thể làm thiếp mà thôi. Từ này thật khiến người ta quá đau lòng, nhưng chuyện đã đến mức ấy, nàng làm sao có thể thanh cao nói với người khác rằng: Nàng không thêm làm thiếp, thứ nàng cần là một chính thê danh chính ngôn thuận có mai mối đàng hoàng, thật lòng thật dạ đối với nàng?

Sáng sớm tỉnh dậy, Thanh Thu vẫn thấy người dờ dẩn, không biết đã khóc đến mấy giờ mới ngủ, chỉ nghe bên ngoài vọng vào tiếng huyền ảo, đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng. Nàng đang định đứng dậy ra xem, thì bên ngoài có người gõ cửa, không những có vẻ sốt ruột, mà tiếng gõ càng lúc càng mạnh. Tiểu nha đầu lần khẩn hồi lâu mới đứng dậy mở cửa, nghe giọng là của thể tử, sớm thế này, hấn đến đây làm gì?

Thanh Thu vốn mặc cả quần áo đi ngủ, vừa ngồi dậy xuống giường, thì rèm cửa đã bị người ta vén lên, thể tử bước nhanh vào phòng, thấy nàng bình an, mới thở phào nhẹ nhõm. Hấn dịu dàng hỏi: “Ngủ ngon không?”.

Mấy ngày nay hai người không có cơ hội nói chuyện với nhau, chỉ biết hấn rất bận, nam tử ra ngoài làm việc, nữ tử không có quyền can dự. Thanh Thu tự vẫn mình còn chưa đến nỗi bị lạnh nhạt phải chịu ảm ức, nên nàng không quan tâm việc thể tử ở đâu, cũng không sợ hấn lại gọi đám ca vũ trong phủ tới múa hát. Chỉ cần hấn không e ngại mình sẽ lại giống như chủ nhân Thiên phủ, trong lúc hưởng diễm phúc bị thích khách đâm một kiếm, thì nàng hà tất phải lo lắng.

Chỉ có đám a hoàn trong phủ lại rộ lên bàn tán rằng nàng bị thể tử lạnh nhạt, nếu không, nhẽ ra hàng ngày phải có người mang quà của thể tử đến tặng nàng chứ. Những lời xì xào đó Thanh Thu không nghe thấy, nhưng bản thân luôn có cảm giác bất an. Có lẽ tối qua nghĩ quá nhiều, lại không ngủ đủ, lúc này vừa nhìn thấy hấn, cảm giác sống mũi cay cay, cảm giác thương hại chính bản thân mình hiếm khi trào dâng bỗng dừng ủa về. Thanh Thu cố gắng đè nén cảm giác chua xót ấy xuống, đi tới mời Vệ Minh ngồi xuống, nhẹ giọng đáp: “Ngủ cũng ngon”.

“Mắt đỏ hết thế kia, chẳng thấy ngon gì cả... Đứng suốt ngày ở trong phủ thế, muốn đi dạo ở đâu, thì cứ bảo bọn họ chuẩn bị, mấy hôm nữa có thời gian rảnh ta sẽ đi cùng nàng.”

Đi cùng nàng? Thanh Thu cười khỏ, nàng sao gánh nổi phúc phận ấy.

Vệ Minh thấy sắc mặt nàng tiêu tụy, chỉ thầm đoán chắc có lý do. Sáng sớm có người báo, thủ hạ đứng gác bên ngoài cửa sổ phòng Thanh Thu đã biến mất. Họ đều là những tinh binh theo hấn nhiều năm, tuyệt đối không lười biếng đi ngủ, càng không thể vô duyên vô cớ rời bỏ vị trí, tìm khắp cả phủ cũng không thấy tăm hơi đâu, rõ ràng là mất tích một cách kỳ lạ.

Vệ Minh nhớ tới lần trước có người lên vào phủ, trong lòng lo lắng nàng xảy ra chuyện nên vội vàng đi tới phòng Thanh Thu. Thuộc hạ bên ngoài vẫn ở đấy, báo rằng không có gì bất thường, đập cửa gọi mãi mới có người mở, tiểu nha đầu chỉ nói ngủ say quá, không biết chuyện gì xảy ra. Thực ra Vệ Minh vào tới gian ngoài đã ngửi thấy mùi mê hương giống hệt lần trước, lòng kinh hãi, chuyện này đã có manh mối, người này đến đây vì Thanh Thu, nhưng nàng lại không sao.

Cả hai lần người này tới đây đều đánh thuốc mê bọn nha đầu hầu hạ bên Thanh Thu, còn Thanh Thu, nàng rõ ràng không trúng mê hương, vậy người tới đây hấn có quen nàng? Không, hấn không muốn nghĩ thế, Thanh Thu không giống kiểu người có quá nhiều bí mật, nhưng nàng vì ai mà tiêu tụy thế này? Nghĩ đến có khả năng là vì người khác, Vệ Minh đau nhói tim.

Rõ ràng trong lòng có nghi vấn, nhưng hấn không hỏi, ngược lại còn thản nhiên tỏ ra mình chỉ đến hỏi thăm xem nàng ngủ có ngon không mà thôi. Vệ Minh đứng dậy đi quanh phòng một lượt, nhìn thấy con thú nhỏ bằng vàng trên bàn, cười nói: “Đồ mà ta cho người mang đến tặng rất nhiều, nàng chỉ giữ lại vật này, những thứ khác đều không thích ư?”

“Mong thể tử hãy mang hết những thứ này về đi, đều là tặng cho ái thiếp của người, sao nô tỳ dám giữ lại chứ.” Hàng lông mi dài của nàng khê run run, cố che lấp sự thất vọng trong lòng.

Vệ Minh biết vì sao đám người đó tặng quà nhưng lại không biết kẻ nào nói đến tai nàng rằng nàng là tiểu thiếp của hấn. Thật nực cười, nhưng hấn cũng không bóc mẽ nàng, hấn đang đợi, đợi xem phản ứng của nàng, có lẽ nàng cũng đang ngầm thừa nhận. Mấy hôm nay hấn cố ý không gặp nàng nhiều, sợ nàng lại nói cái gì mà thân phận với không thân phận, cái kiểu âm thầm chịu đựng của nàng sao hấn không nhìn ra chứ. Hôm đó Vệ Minh về vương phủ, đối mặt với sự truy hỏi và sắp xếp của mẫu thân, hấn chỉ cười chứ không nói. Nhìn thì như đã có chủ ý, song hấn vẫn đang mâu thuẫn vì tâm ý không rõ ràng của mình, muốn Thanh Thu theo mình, lại sợ khiến nàng phải chịu ảm ức.

Giờ đây, nàng thể hiện sự không tình nguyện của mình rõ ràng đến mức khiến hấn phải bật cười. Lông mày Vệ Minh cau lại, sau hồi lâu trầm mặc, hấn mới chậm chậm nói: “Đây là họ nói linh tinh... nàng đừng cho là thật”.

Thanh Thu khê thở dài, sao nàng có thể không suy nghĩ, không hoang mang hoảng loạn, trong sự hoảng loạn còn có cả chút vui thích ngọt ngào. Nàng sợ nhất những lời bàn ra tán vào xì xầm to nhỏ của mọi người, thậm chí cả việc quận vương phi sẽ đối xử với nàng ra sao cũng khiến nàng tối như tờ vò. Tối qua nàng đã nghĩ thông rồi, liền cúi đầu nói: “Đương nhiên nô tỳ không cho là thật, nhưng nếu nhận những thứ này, thì có lẽ sẽ phải gánh cái danh ấy, nên không nhận là hơn”.

Thể cũng có thể coi là khéo léo bày tỏ tâm ý của mình rồi chứ? Trước mắt, thể tử không nói muốn sắp xếp cho nàng một danh phận gì, nếu nàng không tiện nói thẳng ra rằng mình không muốn làm thiếp, Thanh Thu muốn thăm dò thêm xem sao, dù gì thể tử cũng là người thông minh, chắc sẽ hiểu ngay thôi. Nàng ngẩng đầu bắt gặp vẻ mặt điềm tĩnh của hấn, không giận cũng không buồn, chỉ ném nghênh hương thú trên tay xuống, giọng dịu dàng đáp: “Không nhận thì không nhận, nàng thích gì ta tặng nàng, hay muốn đi đâu,

nghe nói vở kịch Ngọc Mẫn Đường ở đoàn hát Tề gia rất hay, hôm nào gọi đến phủ diễn một lần, nàng thấy được không?”.

Nàng thử thăm dò mà hấn lại phản ứng một cách không nặng cũng chẳng nhẹ như thế. Thật không hiểu tại sao thế tử lại đối xử với mình như vậy, nếu nói chỉ do sự mới mẻ nhất thời, thì sau khi nghe những lời vừa rồi của nàng chắc chắn Vệ Minh sẽ tức giận mà ném nàng sang một bên không thèm quan tâm. Nếu nói là thật lòng thật ý, hiểu rõ rằng nàng không muốn làm thiếp, thì cũng nên làm khó nàng mà buông lời thuyết phục. Thái độ kiên định hiện tại của hấn như thế chẳng có gì đáng lo, khiến Thanh Thu không biết đường nào mà lần.

Còn có quận vương phi nữa? Tại sao cũng không thấy động tĩnh gì, nàng còn mong quận vương phi ra mặt đuổi nàng đi, việc ấy có khi lại là lối thoát. Thanh Thu không phải là loại người bị coi thường tới mức đuổi mới đi, song trong lòng nàng vẫn kỳ vọng có người hiểu nàng biết nàng, chân thành đối với nàng. Mặc dù biết rõ điều này là không thể, sẽ chỉ khiến người ta cười nàng đòi hỏi quá nhiều mà thôi.

Đợi thế tử đi rồi, Thanh Thu ôm đầu nghĩ hồi lâu, thực sự không hiểu hấn có ý gì, ngăn ngớt chẳng nói chẳng rằng. Hai tiểu nha đầu do ngủ say quá nên dậy muộn, trong lòng lo sợ, đợi mãi mới dám vào phòng hầu hạ Thanh Thu. Nàng thấy sắc mặt hai người đó rất lạ liền hỏi nguyên do, hai tiểu nha đầu bèn đáp: “Vừa rồi nghe tỷ tỷ cùng phòng nói trong phủ xảy ra chuyện, có một thủ vệ đột nhiên mất tích, nghe nói chính là thủ vệ canh ngoài Giám Thiên các, ở gần như thế, thật khiến người ta sợ chết khiếp”.

Nghe nói có thủ vệ mất tích trong đêm, Thanh Thu bỗng dưng cảm, không lẽ là do Ninh Tư Bình? Nội phủ bình thường chỉ có nữ giới, hằng ngày không cho phép nam tử ra vào, chỉ có Giám Thiên các là có thủ vệ canh giữ. Lần trước thế tử nói có kẻ lẻn vào phủ, nàng vẫn luôn bán tín bán nghi, giờ thì tin rồi, nhất định việc này do Ninh Tư Bình làm tối qua, người đó e rằng lạnh ít dữ nhiều?

Nàng chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về những việc Ninh Tư Bình làm, nhưng hôm nay mới biết ý công phu cao thâm lại ra tay tàn khốc, xem ra không chỉ diện mạo thay đổi, mà tính tình cũng thay đổi đến khó nắm bắt.

Như y đã nói, đến đón Tuyết Chỉ chỉ là cái cớ quang minh chính đại quay về Việt Đô mà thôi, dù sao với danh nghĩa chủ nhân Thiên phủ mà đích thân đến Nam Vu đàm phán hoà bình thì có phần không hợp với thân phận. Còn lần này y giả vờ gặp thích khách, là có ý gì? Ninh Tư Bình tới đây là vì muốn đàm phán hoà bình, lẽ nào việc đàm phán hoà bình có biến? Hằng ngày chứng kiến cảnh thế tử bận rộn vì việc đàm phán giữa hai nước, nhưng có vẻ không thuận lợi cho lắm.

Cho dù là thế, nàng cũng không thể đi nói với thế tử rằng, việc Ninh Tư Bình gặp thích khách rất kỳ lạ. Nàng chỉ là một trù nương trong phủ thế tử, tại sao lại biết những việc này? Lẽ nào muốn nàng thừa nhận mình quen Ninh Tư Bình, hoặc chứng minh thân phận trước kia của y? Nói ra như thế cũng chỉ khiến mọi người biết rằng trước kia nàng từng là vị hôn thê của chủ nhân Thiên phủ Bắc Vu. Nay y lên vào phòng gặp riêng nàng, người của Thiên phủ Bắc Vu cấu kết với đầu bếp của phủ thế tử, mà trù nương này lại là người con gái mà thế tử để mắt đến, nói ra chắc không ai tưởng tượng nổi.

Thế tử là ai? Là người đại diện của Nam Vu đứng ra đàm phán hoà bình với Bắc Vu, là danh tướng đánh cho quân Bắc Vu tan tác tới bờ. Còn cả việc nàng là đồng môn với Tuyết Chỉ, thế tử mà chủ nhân Thiên phủ chuẩn bị rước về Bắc Vu nữa, mối quan hệ này thật quá rối loạn phải không?

Thanh Thu hít một hơi thật sâu, quyết định chẳng nói gì hết. Tốt hơn nàng hãy quan tâm đến việc của mình đi đã.

Thấy sắp tới gần sinh thần của mình, thế tử không còn cho người mang quà tới phòng tặng Thanh Thu nữa. Nhị phu nhân mấy lần tới lôi kéo nàng, nàng cũng phớt lờ coi như không biết. Hôm nay trong lúc mãi suy nghĩ, nàng bỗng nhớ ra Tô Diệu cũng có một cô con gái trạc tuổi tiểu quận chúa của nhị phu nhân, bèn muốn tới thăm hai mẹ con họ. Ban ngày chắc Tô Diệu không đến Nguyệt Trung Thiên, nếu đủ thời gian, nàng còn có thể tới thăm dì Lưu Hoa luôn. Lần này đúng là nàng có chút nhớ bà, mặc dù lão quân gia đã dặn là hôm sinh thần hãy về, về trước mấy ngày cũng chẳng sao.

Không biết từ khi nào, Hồng Ngọc cũng mở miệng gọi nàng “Thanh Thu cô nương” giống đám nha đầu kia, bộ dạng vô cùng lễ phép khiến Thanh Thu ngẩn ngại. Trong phủ nàng vốn chẳng có ai để trò chuyện, giờ

nàng cũng chẳng thích ra khỏi phòng. Phía Linh Ngọc tiểu thư càng không phải nói, gặp mặt thấy vô cùng gương gao, giống như mình đã làm gì người ta không bằng.

Hồng Ngọc từng nói nàng hãy nắm bắt cơ hội này, khi ấy Thanh Thu thấy lời nói đó thực quá hoang đường, không ngờ lại thành lời tiên tri, có điều nàng vẫn chưa đến mức ấy. Nữ tử này nhìn người nhìn việc đều rất máy móc, lại là người bên cạnh quận vương phi, chỉ một tiếng “cô nương” thôi đã khiến khoảng cách giữa hai người giãn ra rất xa, hay đây là ý của quận vương phi? Mặc kệ là ý gì, Thanh Thu đều có chút xấu hổ, nàng thì thành cô nương gì chứ, như thể đột nhiên trở thành chủ nhân, thực ra trở thành cái gai trong mắt các a hoàn khác mà thôi.

Nàng muốn ra ngoài phải nói với Hồng Ngọc một tiếng, hai người tùy tùng kia cũng đi theo nàng khắp nơi để tìm người. Họ đi theo nàng bao nhiêu ngày như thế, dù nàng có không thích cũng đã quen rồi. Cuối cùng Thanh Thu cũng tìm được Hồng Ngọc trong nhà kho, nghe thấy nàng muốn ra khỏi phủ, nàng ta chỉ bình thản nhìn Thanh Thu hành lễ: “Cô nương muốn ra ngoài, phải để chúng tôi chuẩn bị mới phải”.

Có gì mà cần phải chuẩn bị? Thanh Thu băn khoăn, đột nhiên nghĩ tới mấy hôm trước thế tử có nói nếu nàng muốn ra khỏi phủ thì để bọn nô tỳ chuẩn bị, xem ra giờ nàng đi đâu cũng trở thành việc lớn rồi.

Chỉ thấy Hồng Ngọc gọi hai nha đầu theo hầu nàng đến gần vài câu, đồng thời bảo người ở tiền viện đi chuẩn bị xe ngựa. Sau đó nàng ta hỏi rõ Thanh Thu đi đâu, gặp ai, trong lòng thăm tính rồi quay người vào kho lấy ra mấy đỉnh bạc, còn cả hai phần quà bốn màu. Gói xong, mặc dù chẳng mất thời gian, nhưng Thanh Thu vẫn chau mày: “Cái này... là thế nào?”.

Hồng Ngọc kính cẩn đáp: “Cô nương muốn đi gặp họ hàng bằng hữu, đương nhiên phải mang theo chút quà mới phải chứ. Mấy đỉnh bạc này e rằng cô nương sẽ cần dùng tới, mang theo người cũng tiện hơn”.

Hồng Ngọc cư xử chu đáo, nếu không sẽ không thể trở thành quản gia của phủ thế tử, cùng với Thanh Thu một người lo đối nội với một người lo đối ngoại, quản lý phủ thế tử đâu ra đây, người ta làm gì cũng nghĩ cho nàng, sao nàng có thể phản đối chứ. Thanh Thu nhìn nàng ta một lúc, lắc đầu đáp: “Tỷ vốn chẳng dùng đến những thứ này, thật phiền muộn quá”.

“Cô nương nói đi đâu thế... đúng rồi...” Hồng Ngọc nhớ ra một việc, giậm chân nói: “Chỉ mãi chuẩn bị đồ, quên mất việc quan trọng, hôm nay cô nương nên trang điểm một chút rồi mới ra khỏi phủ. Mau, các người mau đi trang điểm cho cô nương, dùng đồ trang sức tốt nhất”.

Hai nha đầu đứng cạnh nghe thấy vậy vội đỡ Thanh Thu về phòng, chải lại tóc, trang điểm cho nàng. Thanh Thu khóc không được cười cũng chẳng xong, “Làm những việc này làm gì, lẽ nào phải mặc áo vàng trầm ngọc?”.

“Không cần phải thế, nhưng cũng nên tươi tắn hơn, giờ nhất cử nhất động của cô nương đều đã bị người ta nhìn vào.”

Nàng nghiêng đầu, lập tức hiểu ngay. Hồng Ngọc làm như vậy là muốn nói giờ thân phận của nàng đã khác. Nhắc tới lại khiến lòng Thanh Thu không vui, nhưng không thể phản bác, nàng bị người ta cũng đáng đời, nàng mập mờ, người ta nói không sai, cũng không nhìn lầm. Thanh Thu đành cắn môi im lặng.

“Thế này rất đẹp.” Vệ Minh đột nhiên đi vào, nhìn nàng cười nói: “Chỉ là bên ngoài trời hơi lạnh, nên mặc thêm áo mới phải”.

Hắn nói rất đẹp, những người bên cạnh lại không nói gì thêm, Hồng Ngọc cùng đám đầy tớ quỳ xuống hành lễ, Thanh Thu đột nhiên đứng nguyên đó, nghiêng đầu, thế tử? Chẳng phải thế tử bận tới mất mũi cả ngày ư, sao đột nhiên lại về phủ?

Vệ Minh giơ tay ý bảo những người kia đứng lên, mới đáp: “Ta còn tưởng nàng sẽ ở lì trong phòng tới tận mùa xuân năm sau cơ, chẳng mấy khi nàng ra ngoài, định đi đâu?”.

“Cả ngày ở trong phòng cũng buồn, nô tỳ định ra ngoài gặp một vị bằng hữu.” Thanh Thu cụp mắt cúi đầu đáp, không phải trong mắt bọn họ nàng đã là phận thê thiếp rồi sao, vậy nàng phải làm ra vẻ phúc tùng của thê thiếp chứ.

Vệ Minh đi lên phía trước không ngại ngần gì cầm lấy tay nàng, “Được, ta đi cùng nàng”.

Không chỉ Thanh Thu kinh ngạc, mà những nô tỳ đứng xung quanh cũng thất kinh. Hồng Ngọc buông thõng tay không dám nói gì. Nàng ta không hiểu thế tử làm vậy là để ọi người nhìn, hay thật sự là nhân rồi, dù sao tâm tư thế tử dành cho Thanh Thu cũng không hề ít. Quận vương phi đã dặn nàng ta rằng, nhìn nhiều, nghe nhiều, nhưng không được có bất cứ hành động nào, lúc này cũng không được làm khó Thanh Thu, chỉ cần báo lại chi tiết những việc có liên quan đến Thanh Thu là được.

Rốt cuộc thì quận vương phi đang nghĩ gì, Hồng Ngọc không dám đoán bừa, nhưng nàng ta hiểu quận vương phi không dễ dàng cho qua như vậy. Nàng ta và Thanh Thu không thù không oán, đương nhiên cũng không muốn nhiều chuyện.

“Sao, đi gặp Tô Diệu thôi mà, ta không thể đi cùng ư?”

“Nơi Tô Diệu tỷ tỷ ở hơi hẻo lánh... việc này...” Thế tử mà ta khỏi phủ thì khí thế không vừa, nhìn hấn một thân mặc cẩm bào màu tím sẫm, lưng quần đai bằng ngọc, nếu xuất hiện ở những nơi như thế, đừng nói làm người ta chú ý, mà còn khiến Tô Diệu sợ chết khiếp.

Hấn lại chẳng cảm thấy có gì bất tiện, nhún nhún vai: “Không sao, hẻo lánh tới đâu cũng thể xa bằng ra biên ải, phải không?”.

Có thể tử đồng hành, nên xe ngựa đã chuẩn bị trước đó không cần dùng nữa. Xe ngựa Vệ Minh thường dùng có rèm trường màu tím, cang xe bóng loáng, người điều khiển đằng hoàng. Những hộ vệ theo sau cũng vô cùng khí thế, khiến Thanh Thu nhìn mà không biết phải nói gì. Sau khi lên xe, nàng thở dài nặng nề, khiến hấn quan tâm hỏi: “Tại sao nàng lại thở dài?”.

Có lẽ đã ra khỏi phủ thế tử, trong xe lại chỉ có hai người, Thanh Thu không cần phải lo lắng quá nhiều, nên tâm lý cũng được thả lỏng, nghe hấn nói nàng cười đáp: “Lần trước cùng thế tử ra ngoài, nô tỳ còn cho rằng số mình vất vả, a hoàn không phải a hoàn, trù nường không phải trù nường, còn được chủ nhân đưa đi học nấu ăn. Suốt dọc đường ngồi trên sàn xe, đến cái đệm cũng không được dùng, lần này lại được ngồi, có thể thấy lợi ích của việc kết thân với người địa vị cao sang, chẳng trách ai ai cũng muốn trèo cao”.

Thanh Thu vốn định đi ra ngoài cho khuây khoả, đến phút cuối vẫn phải đối mặt với người gây ra mọi buồn phiền vui vẻ ình. Nàng có thể không thể không thở dài được ư, chỉ mong Tô Diệu không nghĩ nàng đưa thế tử đến để khoe khoang gì là được. Thực ra có gì đáng để khoe khoang đâu, nàng đang buồn bực vô cùng.

Vệ Minh khẽ cười, không để ý tới sự châm chọc trong lời nói của nàng, nhớ lại lần đến Nguyệt Trung Thiên lần trước, lại hỏi: “Nếu không phải ta ép nàng làm các món Bắc Vu, thì nàng cũng sẽ không đi Nguyệt Trung Thiên. Như thế nàng sao có thể gặp Tô Diệu tỷ tỷ của nàng, việc này phải cảm ơn ta”.

Nói mãi nói mãi hấn lại nắm tay nàng, Thanh Thu vội vàng quay người né tránh, đặt tay ra sau lưng, tâm trạng cũng theo đó mà bắt đầu căng thẳng. Giữa ban ngày ban mặt, ở trong xe ngựa, thế tử sẽ không làm việc gì đáng xấu hổ chứ? Nếu thật như thế thì quá coi thường nàng rồi.

Không khí giữa hai người trở nên rất mờ ám, tiếng người và bánh xe lăn bên ngoài dường như trở nên xa dần, khoang xe vô cùng yên tĩnh. Vệ Minh nhìn nàng đắm đuối, nhưng không nói gì, dường như đang đợi, đợi nàng lên tiếng trước.

Thanh Thu cũng biết hấn quá nuông chiều mình, cho dù thế tử không thật lòng, cũng không giở thói vô lại ra để cưỡng ép nàng. Nếu đối là công tử thiếu gia nhà khác, đã nhắm trúng ai thì coi như đây là phúc phận của người đó. Nếu dám có ý phản kháng, chắc chắn sẽ mắng chửi nàng là đồ không biết điều, cần đánh chắc cũng sẽ đánh cho đến khi nào nàng đồng ý mới thôi. Vệ Minh thân là quận vương thế tử, đương nhiên chẳng thiếu gì người hầu hạ, thế mà lại muốn đến làm vui lòng nàng, mỗi lần nghĩ tới việc này, cảm giác trong lòng Thanh Thu rất đặc biệt. Có lẽ nàng nên cảm tạ sự ngọt ngào dịu dàng nhất thời này của hấn, nhưng không thể vì thế mà để mình trầm luân trong đó, nàng muốn lập tức hạ quyết tâm phân rõ quan hệ với Vệ Minh, nhưng lại không biết nói gì cho đúng.

Nàng suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, cuối cùng khó khăn nói: “Thế tử, nô tỳ tự hỏi mình cũng chẳng phải tuyệt sắc giai nhân gì, nếu người định coi Thanh Thu như món đồ chơi, thế thì không được”.

Vệ Minh nhìn Thanh Thu, đồ chơi? Nàng không chỉ coi thường hấn, mà còn coi thường cả chính bản thân mình rồi, cảm giác như bị hiểu lầm, buồn bực không nói được nên lời. Ngay lúc ấy hấn nhớ lại thời niên

thiếu vui vẻ khi mình cười ngửa rong ruổi khắp thành Việt Đô, khi ấy chẳng hề để ý tới việc nữ tử sẽ nhìn mình như thế nào. Thứ mà Vệ Minh quan tâm chỉ là đối phương để kiểu tóc gì, trâm cài hoa gì, hát bài gì, múa có đẹp không.

“Ta chưa từng coi nàng là đồ chơi gì cả, Thanh Thu, lẽ nào những gì ta nói, những gì ta làm, còn chưa đủ để thể hiện tâm ý của ta?”

Mấy hôm nay trong lòng nàng luôn canh cánh một chuyện. Ngày hôm đó khi những lời từ chối khéo léo của nàng bị Vệ Minh đẩy trả lại rất nhẹ nhàng, lúc nào nàng cũng muốn có cơ hội để nói rõ lòng mình với hắn, nhưng lại có phần không nỡ. Khó khăn lắm, giờ nàng mới nói ra được, giống như thở hắt một hơi dài thoải mái. Nghe hắn nói thế, cùng lúc cả hai thứ cảm xúc khó chịu và vui mừng đều ủa về quần lầy Thanh Thu, nghĩ cuối cùng cũng vô dụng thôi, nàng chán nản nói: “Lòng người chẳng qua cũng chỉ muốn bản thân thân có thêm thê thiếp thôi, nhưng thế tử, nô tỳ đã hai mươi hai tuổi rồi, nếu nô tỳ muốn làm thiếp thì đâu đợi tới tận khi nhiều tuổi thế này mới làm. Có lẽ người ta sẽ nói, làm thiếp của thế tử với làm thiếp của người khác không giống nhau, thực ra có gì không giống chứ, đối với nô tỳ mà nói, đều như nhau cả thôi, không thế nào”.

Vệ Minh vẫn nhìn nàng bằng vẻ mặt thâm trầm, sau đó nhẹ nhàng nhả ra mấy từ: “Sau đó thì sao?”

Sau đó, còn sau đó gì nữa, Thanh Thu khẽ nhắm mắt lại, ép những giọt nước mắt chảy ngược vào trong: “Xin thế tử đừng đến chọc ghẹo Thanh Thu nữa, thứ mà nô tỳ muốn e rằng người không thể cho được”.

Nhìn sự chua xót trong mắt nàng, Vệ Minh không kìm được, đến gần nàng, tay kia vòng ôm kéo nàng vào lòng, dịu dàng đáp: “Sao nàng biết ta không thể cho được?”

Trong lòng hắn hiểu, Thanh Thu không muốn bị người khác xem thường, càng sợ hắn hư tình giả ý. Thực ra sai là do hắn, Vệ Minh biết rõ vì sao nàng phiền muộn, nhưng mặc kệ dù nàng có bối rối khó xử ra sao, hắn cũng tìm đủ mọi cách để ép nàng phải tự mình nói ra mới thôi. Nếu nàng không nói, không hề muốn tranh giành, không mở miệng đòi hỏi, giống như chẳng màng quan tâm tới việc có gã cho hắn làm thiếp hay không, thì dù hắn có nặng lòng tới đâu cũng có thể làm gì chứ?

Thanh Thu bị Vệ Minh ôm chặt, đành thuận theo ngã vào lòng hắn, hắn tham lam lưu luyến sự ấm áp của vòng tay ấy. Nàng suy nghĩ kỹ những gì hắn nói, lại càng thấy khó hiểu, rốt cuộc là thế tử có ý gì? Dù sao nàng cũng đã tỏ rõ thái độ của mình rồi, kiên quyết không làm thiếp gì hết, hắn có cho được hay không lại là chuyện khác.

Có điều, rốt cuộc hắn vẫn là người được lợi, tránh bị cầm tay, nhưng cả người lại nằm trong lòng hắn.

16. Q.2 - Chương 16: Mỹ Nhân Như Ngọc

Đường đến phía bắc thành khá xa, không thể cứ ngồi ôm mãi được, Thanh Thu tạm thời tách ra. Trời đã vào đông, nàng mặc một chiếc váy thêu hoa phù dung bằng chỉ vàng. Tóc vẫn tết bím quần mây vòng quanh đầu phía trước, không cài hoa và trâm, chỉ thấy đỉnh mấy hạt tua rua trần châu ở đuôi tóc.

Cách trang điểm như thế trong mắt Hồng Ngọc lại có phần nhạt nhẽo, bình thường, nhưng trong mắt Vệ Minh thì rất đặc biệt. Quả nhiên trong mắt người tình có Tây Thi, nàng không phải quá đẹp, lại vẫn lọt vào mắt hắn. Lúc này nàng đang ngó nghiêng bên cửa sổ quay lưng về phía hắn ngắm đường phố, còn Vệ Minh lại ngắm nhìn những sợi tua rua đỉnh trần châu khẽ rung đưa trên bím tóc nàng.

Hôm nay tiết trời ấm áp, trong những ngày ấm áp thế này người ra đường rất nhiều, có những lúc xe ngựa đi còn chậm hơn cả người đi bộ. Vệ Minh cũng chẳng vội gì, để mặc Thanh Thu vén rèm nhìn cảnh náo nhiệt ngoài đường phố.

Tô Diệu sống ở một nơi khá yên bình phía bắc thành, đây là vùng vành đai hẻo lánh tập trung dân nghèo. Những căn nhà thấp lè tè thành dãy, chỗ nào cũng giăng mắc, nhân lúc trời nắng mang quần áo ra phơi, thậm chí còn có nam tử không sợ lạnh cởi áo chơi tung hứng, cũng chẳng thiếu người già trẻ nhỏ đứng bên đường ăn xin.

Nam Vu có trù phú tới đâu cũng có những bộ phận dân nghèo, có thể nhận ra nơi này rỗng rảnh lẫn lộn, Thanh Thu nghĩ đến mình, những lúc khó khăn nhất, nàng cũng không nhếch nhác đến thế, bất giác sống mũi cay cay. Khi nhìn thấy một cửa hàng bán đậu phụ bên đường, Thanh Thu lại không kìm được phì cười, nàng vốn có ý định buôn bán ấy, mở một phường đậu phụ nho nhỏ, nhưng mãi vẫn chưa làm được. Không cần gấp, nàng có linh tính, ngày ấy sẽ đến thôi.

“Hả?” Phía trước tụ tập rất nhiều người, chắn mất đường đi, hồi lâu mà xe ngựa cũng không nhúc nhích được chút nào, Thanh Thu có chút sốt ruột, lần chân mãi đi từ phủ tới đây đã gần giờ Ngọ, không biết phải đợi thêm bao lâu nữa. Đều tại hấn cả, nếu đi đứng giản tiện thì sớm đã đến từ lâu rồi, khoa trương tới mức này có ích gì đâu?

Vệ Minh gõ vào vách xe, thuộc hạ bên ngoài đã đi kiểm tra tình hình, một lúc sau quay lại bẩm báo: “Bẩm thế tử, phía trước là miếu Quan Đế, hằng tháng các hộ giàu thường tới đây làm từ thiện phát gạo, hôm nay là mấy vị phu nhân và tiểu thư của phủ Quốc Công đang làm từ thiện”.

Hành thiện tích đức là việc tốt, nhưng mấy phu nhân tiểu thư này chắc cũng có suy nghĩ giống hệt thế tử mà thôi, chỉ là mang tâm trạng háo hức tới để xem náo nhiệt, thật sự đâu biết gì đến nỗi thống khổ của nhân gian.

Lúc đi đã mất rất nhiều thời gian, bây giờ mà quay lại để vòng đường khác thì lại càng mất thời gian thêm nữa, Thanh Thu bực bội liếc xéo thế tử một cái, hấn chẳng bận tâm nhảy xuống xe, rồi sau đó quay lại đón nàng, định đi bộ qua đoạn này.

Đây chỉ là cái miếu Quan Đế nhỏ xíu, bình thường chẳng mấy ai lui tới, chỉ có mừng Một đầu tháng là có một vài người đến đây làm việc thiện bố thí gạo, thu hút rất nhiều người nghèo tập trung ở đây.

Hôm nay hiếm có dịp đám thiên kim gia đình danh giá này xuất hiện, đương nhiên họ bị vây chặt cứng. Chỉ có điều mấy phu nhân, tiểu thư kia sẽ không dích thân động tay, mà dựng lều ngồi một bên nghỉ ngơi. Trước cửa miếu túi gạo được chất thành đống, nô bộc đang phát gạo cho đám người ồn ào trước mặt, còn cả gia đình đứng thành hàng duy trì trật tự, ngăn chặn những kẻ vô công rồi nghề xông vào gặp quý nhân.

Phu nhân tiểu thư phủ Quốc Công xuất hành, nghi thức cũng rầm rộ chẳng kém, vì vậy xe ngựa của Vệ Minh mặc dù xa hoa, nhưng hôm nay trước miếu Quan Đế chẳng thu hút được bao nhiêu sự chú ý. Người thật sự quá nhiều, mấy đứa trẻ con nghịch ngợm còn leo lên cả cột cờ để nhìn cho rõ. Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, nhưng mãi không lách được qua, mặc dù phía trước đã có hộ vệ đi dẹp đường, nhưng Vệ Minh vẫn không khỏi chau mày.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, cán cờ cũng đã nhiều năm nên không chịu được sức nặng mà gãy đôi, đổ ập xuống, nhằm thẳng vào lều của mấy vị phu nhân tiểu thư kia. Trong đám đông có tiếng người la hét, thấy thảm kịch sắp xảy ra, một bóng người từ ngoài vòng vây phi người bay lên, nhanh như chớp đã đứng trước cửa miếu, tung chân đập vào thân cột cờ, khiến nó đổ ập vào phần tường miếu, ở đó trống không nên sẽ không ai bị thương. Người đó thậm chí còn có cả thời gian để đỡ lấy đứa trẻ rơi từ trên cột cờ xuống, rồi nhẹ nhàng đặt chân nơi thềm miếu.

Thân thủ của người này nhanh nhẹn, tư thế khoáng đạt, lại cứu được một đám đàn bà con gái, khiến mọi người reo hò cổ vũ. Người nhanh mắt nhận ngay ra đây chính là tướng quân thiếu niên danh chấn thiên hạ, là thế tử trẻ tuổi giỏi giang nhất của thành Việt Đô, bất giác hét gọi: “Là Vệ thế tử!”.

Thế là lập tức loạn càng thêm loạn, khắp nơi dậy tiếng huýt sáo, mọi người vừa nghe tin thế tử cũng đến đây, lại còn thể hiện thần uy của mình trước bàn dân thiên hạ, ai cũng vô cùng thần phục, cảm khái hôm nay quả không uổng công họ. Mấy vị quý phu nhân và thiên kim tiểu thư được cứu lần lượt đứng lên cảm tạ, họ chỉ nghe được những tiếng gào thét kinh hãi, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã thoát nạn, đến khi nghĩ lại sợ hãi vô cùng, đã sớm nghe danh tiếng của thế tử, bèn đi tới gặp mặt.

Vệ Minh vốn không định lừng chừng ở đây lâu trong tình huống này, nhưng liếc mắt thấy muội muội của Tổng Cung – Tổng Nhã trong đám mỹ nhân kia, bèn đứng lại chào hỏi. Thì ra Tổng Nhã là bạn của tiểu thư phủ Quốc Công, thấy có trò náo nhiệt thích thú vô cùng, bèn xin phép cha mẹ theo họ tới đây, không chỉ mình nàng ta mà còn cả mấy tiểu thư khuê các khác nữa. Năm nay Tổng Nhã vẫn chưa tới tuổi cập kê, tính tình hoạt bát, chạy lên trước gọi “Thế tử ca ca”.

Rồi Tống Nhã lần lượt giới thiệu các tiểu thư khác phía sau mình, hành lễ với hấn, trong số mấy người này có con gái của Uy Vũ tướng quân là Khang Tùng Nhị là xinh đẹp nhất. Nàng ta chỉ khẽ nhún người chào Vệ Minh rồi cúi đầu mỉm cười, nụ cười kiều diễm như hoa nở, khiến người ta xao xuyến vô cùng. Vệ Minh chỉ điềm nhiên đáp lễ.

Thực ra cũng chẳng có gì, nhưng mấy bà cô bà dì đứng ngoài nhìn vào thì lại luôn miệng bàn tán: “Thím này, thím đến lĩnh gạo chưa? Còn không mau về nấu cơm đi”.

“Đợi một lát, nhìn thấy gì không? Chỗ này có kịch hay, hiếm khi mới gặp được quý nhân, thế tử với thiên kim, còn hay hơn bất cứ vở kịch nào.”

“Đúng thế, tài tử giai nhân, anh hùng cứu mỹ nhân, tôi thấy vị thế tử này đã ứng tiểu thư kia rồi!”

Đám bà tám đã xuất hiện rồi, mấy nam tử nhàn rỗi ra về tường việc đời cũng xen vào: “Nữ tử các bà thì hiểu gì, tương lai thế tử sẽ kế vị phủ quận vương, lấy ai, ai mới là quận vương phi tương lai, hôn sự của người không thể tùy tiện định đoạt thế đâu”.

Tình cảnh này từ khi bắt đầu cho tới khi kết thúc, Thanh Thu chỉ bình thần đứng xem như những người ưa náo nhiệt kia thôi. Nàng đứng tí đằng xa, lắng nghe người ta nói cười chỉ trỏ, chẳng có cảm xúc gì, nhưng câu cuối cùng của nam tử kia khiến nàng như rớt xuống hầm băng.

Từ xưa đến nay nàng vẫn biết đây là sự thật, vừa rồi ngồi trên xe hấn nói “Sao nàng biết ta không cho được” đã mang lại cho nàng rất nhiều hy vọng. Lúc này chẳng còn tâm trạng gì nữa, mắt thấy anh hùng cứu mỹ nhân còn đang tình tự với đám giai nhân kia, rốt cuộc vẫn là chờ đợi đến khổ sở. Thanh Thu định mặc kệ hấn nhắc chân bỏ đi trước những mấy tên thuộc hạ khom người hành lễ, quyết không nhường bước.

Được lắm, Thanh Thu vô cùng khâm phục lòng trung thành của đám thuộc hạ này, lại không muốn thu hút sự chú ý của người khác, nàng bèn hạ giọng nói: “Các người đứng đây đợi thế tử là được rồi, ta còn có việc, hãy để ta đi”.

“Thanh Thu cô nương, cô đợi thế tử quay lại thì hơn.”

Đợi hấn quay lại thì trời tối mất, ai biết tiếp theo đám tiểu thư công tử này sẽ nổi hứng đi đâu, không chừng còn dùng cơm, thưởng hoa. Hôm nay thế tử đòi đi cùng nàng chứ không phải nàng muốn tới để xem hấn thể hiện phong độ!

Giờ vị trí đảo ngược, nàng lại trở thành người nhàn rỗi, phải chờ đợi. Thanh Thu quay đầu nhìn mấy người trước miếu vẫn đang trò chuyện, nữ tử đứng bên cạnh Vệ Minh là thiên kim nhà ai? Tại sao lại xinh đẹp mỹ miều nhường ấy chứ?

Vệ Minh nói với Tống Nhã vài câu, bảo họ sớm quay về, khi hấn quay lại đi đến chỗ Thanh Thu, nàng đã giận tới mức không thể chịu đựng được nữa, chẳng nói chẳng rằng quay người bỏ về, thế lần sau không bao giờ ra ngoài cùng hấn nữa. Lúc này chẳng ai ngăn nàng, hai tên thuộc hạ còn tranh đi lên phía trước mở đường cho nàng. Vệ Minh nhìn là hiểu ngay, hấn mỉm cười đi theo sau, thấy nàng không thềm quay đầu, lại thấy vô vị, cố ý thở dài một tiếng.

Thanh Thu quay đầu lại nhìn vừa hay bắt gặp ý cười tinh quái thoáng lướt qua trong mắt hấn, còn cả sự mập mờ không nói thành lời, nàng liền thấy khó chịu, nhưng ngay sau đó lại buồn bã. Không biết sau này còn được như vậy không, có thể được ra ngoài cùng hấn thêm mấy lần nữa? Nàng bắt giác bước chân chậm lại sánh vai cùng hấn.

Tô Diệu ở trong một khu dân cư gần Nguyệt Trung Thiên, rất khó tìm. Thanh Thu vốn không định đi quá đông, sợ nhiều người khiến nàng ấy hoảng, cũng may xe ngựa không thể vào sâu, nên đoàn tùy tùng phải ở ngoài một nửa, không còn nhúc nhích như trước nữa. Cả đoàn người rẽ trái rẽ phải trong con hẻm nhỏ, hồi một hồi mới tìm tới nơi, nhà nhỏ, rất đơn sơ, thứ duy nhất đáng khen đó là sạch sẽ.

Thanh Thu nhớ trước kia gia thế của Tô Diệu không tệ, vốn ở Dư Khánh, từ nhỏ không phải động tay động chân làm gì, giờ sống một cuộc sống thanh đạm khổ cực, việc lớn việc bé đều tới tay, thật là thế sự vô thường.

Nàng đi lên trước gõ cửa, nghe thấy giọng nữ tử từ bên trong hỏi vọng ra: “Ai đấy?”.

Một nữ tử xinh đẹp đầu quấn khăn bước ra mở cửa, chính là Tô Diệu. Vừa thấy Thanh Thu, nàng ấy liền vui mừng, sau không biết nhớ ra chuyện gì, lại có chút e dè hỏi: “Thanh Thu, sao muội lại đến đây?”.

Nói xong Tô Diệu mới thấy sau lưng Thanh Thu còn có mấy nam tử nữa, trong lòng nghi hoặc, nhìn kỹ liền nhận ra thế tử, vội vàng cúi người hành lễ. Vệ Minh cười: “Hôm nay ta đi cùng Thanh Thu tới thăm bằng hữu, cần gì phải hành lễ nghiêm túc như thế, mau đứng dậy”.

Tô Diệu không dám quá thất lễ, mời hai người vào trong, lòng thầm lo lắng, hôm nay là ngày gì, sao lại cùng đến thế này.

Thanh Thu vừa đi vừa hỏi: “Tiểu Họa My nhà tỷ đâu rồi?”.

Chưa đợi Tô Diệu trả lời, một nam tử từ phòng trong đi ra, tay còn cầm cuốn “Tam Tự Kinh”, khom người hành lễ chào: “Bái kiến thế tử”.

Thanh Thu giật thót mình, nàng nhớ Tô Diệu ở một mình, chỉ có một cô con gái sáu tuổi, sao tự nhiên trong nhà lại có nam tử?

Nàng định thần nhìn kỹ, thì ra lại chính là Khổng Lương Niên, nam tử vẫn luôn một lòng giúp đỡ bằng hữu, hy sinh cả thanh danh của mình vì muốn đưa nàng đến Bắc Vu. Từ sau lần gặp ở Vọng Giang Đình, lâu rồi Thanh Thu không nghe thấy tin tức của y, thì ra đã qua lại với Tô Diệu không biết từ khi nào, thật khiến người ta nghĩ không thông.

Sắc mặt của Khổng Lương Niên cũng đỏ dần dần như phát sốt, y vẫn còn nhớ những lời mình đã từng nói trước mặt thế tử. Khi ấy y vì muốn nhanh chóng thuyết phục Thanh Thu, muốn sớm được thành thân cùng nàng.

Tranh giành nữ tử với thế tử? Khổng Lương Niên chưa từng nghĩ đến, nhưng vì bằng hữu, hình như y đã làm thế thật, thậm chí còn theo đuổi tới tận phủ thế tử. Ánh mắt của thế tử nhìn y lạnh lùng, chỉ một hai câu đã đuổi y đi, nghe Tống Cử nói, thì Thanh Thu đã rơi vào tầm ngắm của thế tử rồi, giờ cả hai người họ cùng đến đây, lẽ nào những gì Tống Cử nói là đúng ư?

Vậy thì chắc chắn Ninh tông chủ phải quay về trong thất bại rồi. Haizz, cặp phu thê đính ước đẹp đôi như thế, cuối cùng lại có kết cục này. Giờ những gì y phải làm đều đã làm xong, không cần thành thân với Thanh Thu nữa. Lòng Khổng Lương Niên nhẹ nhõm không ít, nhưng ánh mắt vừa rồi của thế tử khi nhìn y, như thấu hiểu tất cả ấy lại khiến y không dám nhìn thẳng, có cảm giác như bị người ta lột hết quần áo, xuyên thấu tất cả những bí mật của mình vậy.

Mỗi người đều ôm theo suy nghĩ của mình im lặng, Tô Diệu giải thích: “Khổng hàn lâm tới là để dạy học cho Họa My, muội cũng biết rồi đấy, đến trường quá đắt...”.

Mỗi một người kiến thức đầy mình nổi tiếng như Khổng hàn lâm tới làm thầy cho con, thì chi phí có lẽ cũng đủ để mở hai trường tư ấy chứ, Thanh Thu cảm thấy tốt nhất nàng vẫn nên không hiểu gì thì hơn. Nàng lập tức mỉm cười đưa quà cho Tô Diệu, rồi lại cầm một miếng bánh ngọt ở trong đó đồ Họa My. Thanh Thu rất thích chơi với trẻ con, nàng trêu Họa My cười tít mắt, kể rành mạch hết vì sao “Khổng phu tử” lại đến dạy chữ ình, hằng ngày đưa nó đi đâu chơi...

Vệ Minh và Khổng Lương Niên ngồi trong một căn phòng nhỏ, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa, nơi Thanh Thu đang chơi với Họa My. Thì ra nàng thích trẻ con, hồi còn ở phủ quận vương, con gái của nhị phu nhân, đứa em gái đáng yêu của hắn thường xuyên thấy xuất hiện bên cạnh nàng.

Khổng Lương Niên rất giữ lễ nghĩa, ngồi ngay ngắn, nghe thế tử hỏi chuyện: “Nghe nói Khổng hàn lâm và Thanh Thu là chỗ quen biết cũ?”.

Thế tử hỏi vậy khiến y hơi chột dạ, việc này rất ít người biết, thế tử nghe được từ đâu? Bởi vì hễ nhắc tới chuyện vì sao hai người bọn họ quen nhau, thì sẽ phải nói đến người bằng hữu cũ đó của y. Nếu người đó thật sự đã chết rồi thì cũng thôi, nhưng đối tượng lại chưa chết, còn trở thành nhân vật quan trọng của Bắc Vu. Phàm những việc có liên quan tới người đó, đều khiến y sợ hãi, không tìm được việc dẫn đo suy đoán xem thế tử lại hỏi như thế là có ý gì.

Nghĩ đến chuyện mình và Ninh Tư Bình năm lần bảy lượt lén lút gặp nhau, mặc dù không liên quan gì tới việc nước, nhưng lòng Khổng Lương Niên vẫn hoang mang, chỉ sợ nói nhiều sẽ sai nhiều, bèn thận trọng đáp: “Vâng, từng quen biết nhau từ vài năm trước”.

“Ta còn nhớ thời gian trước đó không lâu, ngài còn nhất định nếu không phải Thanh Thu thì không lấy, tại sao chớp mắt đã cùng sư tỷ của Thanh Thu rồi? Đừng nói với ta là ngài chỉ muốn nhận trò dạy học đây.”

Trước cửa nhà quả phụ thị phi nhiều, Tô Diệu ở một mình, Khổng Lương Niên là người đọc sách, thứ kiêng kỵ nhất chính là quan hệ nam nữ kiểu này, sao lại tự hủy hoại thanh danh mình, không ngại hiềm nghi mà tới đây.

Khổng Lương Niên còn đang nghĩ xem nên làm thế nào để tránh được việc thế tử sẽ chất vấn, không ngờ thế tử lại chẳng dỗi co với y về chuyện quen biết với Thanh Thu, quay sang hỏi chuyện y và Tô Diệu. Y cầu còn chẳng được nữa là, mặc dù ngượng ngùng nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc bị hỏi về quan hệ giữa mình và Thanh Thu.

Từ lúc gặp thế tử đến giờ, Khổng Lương Niên căng thẳng tới mức trán lấm tấm mồ hôi, y khẽ đưa tay áo lên lau rồi mới đáp: “Tại hạ dạy học là thật, Họa My sáu tuổi rồi vẫn chưa được đến trường, từ sau lần nghe tiếng đàn của Tô Diệu ở phủ của ngài, đã có cảm giác như là tri kỷ, sau này tình cờ gặp gỡ vài lần, thương nàng cô nhi quả phụ nên mới giúp, cũng là việc trong tầm tay thôi”.

Hay cho câu “việc trong tầm tay”, Vệ Minh cười nhạt, lại nói, “Sau khi việc đàm phán kết thúc, Khổng hàn lâm phải đi Bắc Vu, không biết chuẩn bị thế nào rồi? Ta nghe nói chính sứ đại nhân của đoàn sứ giả Bắc Vu lần này rất sùng bái người, mấy lần mời đều bị Khổng hàn lâm từ chối. Thực ra không cần xa cách thế, rốt cuộc thì người cũng phải đến Bắc Vu lâu dài, nên sớm thiết lập các mối quan hệ, tới nơi xa lạ cũng tiện hơn”.

Đoàn sứ giả Bắc Vu sớm đã nghe ngóng được tin bên Nam Vu sẽ phái những người này sang dạy học. Trong số đó họ rất tôn trọng Khổng Lương Niên, mặc dù đã mời nhiều lần, nhưng y vì việc gặp gỡ liên lạc lén lút với Ninh Tư Bình mà trong lòng bất an, đâu dám qua lại quá thân thiết với người Bắc Vu nữa. Y sợ mình thật sự trở thành kẻ thông đồng với địch phản quốc, vì vậy mà không nể mặt họ nhận lời dự tiệc lần nào.

Vệ Minh nói có tình có lý, như thế hoàn toàn đang nghĩ cho Khổng Lương Niên, nhưng y lại trầm mặc không nói. Mồ hôi trên trán y đã khô hết nhưng toàn thân lại lạnh run, sao đến việc này mà thế tử cũng biết.

Sớm hay tin hoàng thượng cho phép thế tử mang theo nhiều binh lính thân cận từ biên ải về tùy ý sử dụng. Việc hai nước đàm phán hoàng thượng đã chỉ đích danh Vệ Minh, ai cũng biết, thế tử tham gia đàm phán hòa bình là để trấn áp đối phương. Danh tiếng và năng lực vĩ đại của hần, không ai không biết. Có thể từng lời nói từng hành động của mình đều trong tầm kiểm soát của thế tử...

Y càng nghĩ càng sợ, ngẩng đầu nhìn bộ dạng điềm đạm như cười như không của Vệ Minh mà thấp thỏm bất an, thật muốn rời khỏi đây ngay.

Song Vệ Minh lại nhàn nhã ngồi uống trà, chẳng có ý định bóc mẽ y ngay, thực ra hần cũng chỉ biết được bảy tám phần. Tất cả đều là vì việc Khổng Lương Niên theo đuổi Thanh Thu tới tận phủ thế tử, khiến Vệ Minh rất khó chịu, nên hần mới lạng lẽ cho người đi điều tra, biết rằng y chẳng qua chỉ muốn chăm sóc người bạn cũ mà thôi.

Vốn chẳng định để mắt tới y, chỉ có điều một lần, trong ngày trời mưa ấy, Khổng Lương Niên đưa Thanh Thu tới bên bờ sông gặp một người. Sau lần ấy trở về, bộ dạng lời nói của nàng đều rất khác, còn ốm một trận, Vệ Minh vì vậy mà canh cánh trong lòng, không biết người đó là ai?

Sau vô tình thăm dò được rằng y và Tư Thu viên từng có liên lạc, người ở Tư Thu viên đâu phải là người bình thường. Khổng Lương Niên thân là quan viên của Nam Vu, lại sắp được phái sang Bắc Vu, một mặt thì từ chối những lời mời của đoàn sứ giả Bắc Vu, mặt khác lại lén lút liên lạc với người trong Thiên phủ, việc này không thể khiến người ta không suy nghĩ.

Tô Diệu không ngờ thế tử lại cùng Thanh Thu đến đây, đúng lúc tới giờ cơm. Khi họ đến, nàng ấy đã nấu xong bữa cơm đơn giản đạm bạc, nhưng không thể để thế tử đại nhân dùng bữa thế này được? Tô Diệu bần

với Thanh Thu, nàng lại chỉ chăm chăm chơi với Họa My, hoàn toàn chẳng để ý gì, đáp: “Không sao, có gì ăn nấy, nếu thế tử không thích, tự sẽ bỏ đi”.

Điều nàng quan tâm hơn cả là, tại sao Khổng Lương Niên lại xuất hiện ở đây, giống như thế tử, Thanh Thu chẳng hề tin cái việc Khổng hàn lâm tới đây để dạy Họa My học. Ép hỏi nửa ngày trời, mới biết hai người gặp nhau lần đầu ở phủ thế tử, sau đó gặp lại ở Nguyệt Trung Thiên. Lúc ấy Tô Diệu bị mấy kẻ uống say làm càn, Khổng Lương Niên và Tống Cung nhìn thấy mới giải vây cho nàng ấy, từ đó kết giao với nhau.

Thì ra anh hùng cứu mỹ nhân chuyện này ở đâu cũng có, nghĩ đến việc xảy ra trên đường tới đây, Thanh Thu bĩu môi, khi nàng gặp nạn, sao chẳng thấy anh hùng nào xuất hiện thế?

Tô Diệu rất lo lắng cho Khổng Lương Niên đang ngồi trong phòng kia, từ phòng ngoài nhìn vào, hình như y có vẻ sợ điều gì đó, liên tục dùng tay áo lau trán, thời tiết này, nóng tới mức ấy ư?

Cuối cùng Thanh Thu bế Họa My vào trong phá vỡ không khí bức bối đó, nàng cũng nhìn thấy giữa hai người bọn họ có điều gì đó không ổn, nhưng không nghĩ nhiều. Cùng lắm là thế tử vẫn còn đang khó chịu về việc Khổng Lương Niên tới phủ thế tử tìm nàng mà thôi, thật không nhận ra Vệ Minh lại là người nhỏ nhen như thế.

Chớp mắt đã đến mừng Tám, sau khi ngủ dậy hai tiểu nha đầu khéo ăn nói chúc mừng nàng một chập, rồi lại giúp nàng trang điểm. Cho đến khi Tiểu Liên tới mời, Thanh Thu lúc này mới nhớ ra, nàng đã quên mất phải từ chối lời mời trước đó của Tuyết Chỉ.

Tiểu Liên đứng trong phòng, chờ nàng từ gian trong đi ra, cô bé chỉ đứng ngoài cửa rèm một lát mà đã thấy người ấm dần lên. Từ lâu nghe nói dưới Giám Thiên các có hệ thống sưởi ngấm, các phòng đều ấm áp dễ chịu, nhưng chưa có cơ hội được thấy, không ngờ đúng là ấm áp thật, giờ mới hiểu.

Hai nha đầu trong phòng này đều mặc rất mỏng, cử động vô cùng thoải mái, bất giác Tiểu Liên thấy thật ngưỡng mộ. Trong Thuởng Thu uyển đương nhiên không thiếu lò sưởi và chậu than, nhưng không thể tốt bằng sưởi ngấm ở đây, không chỉ không ngửi thấy bất cứ mùi khói nào, mà còn ấm áp vô cùng.

Linh Ngọc tiểu thư sau này sẽ là nữ chủ nhân của phủ thế tử, sau nữa sẽ là quận vương phi, nhất định sẽ chuyển vào Giám Thiên các, đến khi ấy Tiểu Liên cũng đi theo, sẽ được hưởng phúc lây.

Ai cũng nói người thế tử sủng ái nhất là Thanh Thu tỷ tỷ, nhưng tại sao lại không cho tỷ ấy một danh phận, con gái nào mà chẳng quan tâm tới việc này. Hơn nữa gần đây Linh Ngọc tiểu thư có chút khác lạ, chẳng quan tâm chút nào tới chuyện tương lai, chẳng lẽ những lời quận vương phi nói hôm ấy, tiểu thư không nhớ gì nữa sao?

Thanh Thu sớm đã mất kiên nhẫn với cảnh bị người ta xoay trái xoay phải, nàng vén rèm bước ra, nói: “Tiểu Liên mau vào đây”.

Tiểu Liên thấy bím tóc thường được tết gọn quanh năm của nàng đã cởi ra, mái tóc đen cuốn một vòng rất đẹp trên đầu bằng chiếc vòng ngọc lớn, những lọn tóc mai thả xuống, nhìn rất tình tứ, Thanh Thu mặc váy lụa màu xanh, xinh đẹp hơn ngày thường rất nhiều.

Tiểu Liên rụt rè gọi: “Thanh Thu cô nương”.

Thanh Thu nghiêm túc nghĩ, những ngày gần đây chủ tử Linh Ngọc tiểu thư chẳng đến tìm nàng dù chỉ một lần, bất giác mắt nàng tối lại, xem ra muốn làm “Thanh Thu tỷ tỷ” của Tiểu Liên không dễ dàng gì nữa. Lần trước nàng nói với Tiểu Liên thế nào? Hình như nói và làm hoàn toàn trái ngược với nhau.

“Tiểu thư bảo muội đến hỏi một tiếng, mấy giờ mới đi được, Tuyết Chỉ đại gia sớm đã cho người tới, đứng đợi ngoài cổng.”

Thanh Thu chau mày, biết ngay là vì chuyện này mà, nàng lắc đầu đáp: “Tỷ vừa mới dậy, dùng cơm xong hãy đi, Linh Ngọc tiểu thư ăn gì chưa? Gần đây tiểu thư có khỏe không, mùa đông lại đến rồi, Linh Ngọc tiểu thư vẫn thường sợ lạnh, cần phải dùng đồ bổ dưỡng mới được”.

Nàng hỏi han kỹ càng đến nửa ngày trời mới tha cho Tiểu Liên đi, từ từ ăn sáng, cố tình để Tuyết Chỉ đợi. Có thể kéo dài được một canh giờ, thì bớt được một canh giờ gặp mặt Tuyết Chỉ. Càng ngày nàng càng không hiểu được Tuyết Chỉ, nàng biết đối phương vì muốn nhằm vào mình nên mới dùng chiêu này. Nhưng

Ninh Tư Bình chẳng phải đã là của nàng ta rồi ư, lẽ nào còn sợ Thanh Thu khóc lóc mang hôn ước cũ với Ninh Tư Bình ra, bố cáo với thiên hạ ép y phải lấy nàng chắc?

Thanh Thu rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình, làm thế chỉ khiến bản thân thêm mệt mỏi. Đạo lý đơn giản như vậy Tuyết Chỉ nhất định là hiểu, thật không biết nàng ta đang mưu đồ chuyện gì, mà lại làm sinh thần cho nàng, thật khiến người ta bất an. Nàng còn nhớ vào sinh thần mười lăm tuổi của mình là thời điểm Tuyết Chỉ sợ nhất, bởi vì vừa tới tuổi cập kê, có nghĩa là Thanh Thu sẽ được gả cho Bình ca ca mà nàng ta yêu nhất đời, từ khi ấy, Thanh Thu mới nhận ra, tiểu muội muội này tâm tư thật khó dò.

Khi Thanh Thu cùng Huống Linh Ngọc đi dự tiệc, không kìm được suy nghĩ liệu có may mắn đột nhiên gặp được thế tử như lần trước không, hắn sẽ cười và nói rằng “Ta đi cùng nàng”. Thế tử đương nhiên không xuất hiện, hắn đang bận việc trong triều, chỉ e rằng lúc Thanh Thu còn say giấc, Vệ Minh đã rời phủ đi công chuyện rồi. Quả nhiên, nàng luôn nằm mơ giữa ban ngày.

Huống Linh Ngọc đi đâu cũng phải có Tiểu Liên, còn bên cạnh Thanh Thu lúc nào cũng là hai người tùy tùng ấy, khí thế cũng chẳng ai kém ai. Bọn a hoàn lớn bé trong phủ trộn mắt nhìn hai vị chủ mẫu lớn nhỏ tương lai cùng ra khỏi phủ. Mặc dù chưa đến mức khoát tay nhau thể hiện sự ăn ý và hòa hợp, nhưng viễn cảnh tươi đẹp đó có lẽ cũng chẳng còn xa nữa, phủ thế tử sẽ không giống như hai vị phu nhân ở phủ quận vương, tranh chấp đấu đá cả ngày không nghỉ.

Huống Linh Ngọc im lặng không lên tiếng, Thanh Thu không biết nên nói gì, khoang xe im ắng lạ thường. Hôm nay người mà họ gặp là cao thủ cổ cầm, một cơ hội thật hiếm có như vậy đương nhiên Huống Linh Ngọc không quên mang theo đàn, muốn nhờ Tuyết Chỉ chỉ giáo cho vài chiêu.

Hơn nữa Tống Cung hôm qua gửi thư tới nói rằng đã biết lịch trình của Linh Ngọc, sẽ tìm cách gặp nàng ta ở Tư Thu viên. Căn bản cũng được tính là hẹn hò riêng tư, trái với phép tắc, Linh Ngọc đến từ chối cũng không từ chối được, nhất thời hai má đỏ bừng, liếc nhanh Thanh Thu một cái. Nhưng thấy nàng vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy tư điều gì, hoàn toàn không cảm nhận được sự bất an của mình, nên Linh Ngọc cũng yên tâm hơn.

Thực ra, ban đầu Thanh Thu cũng nhìn nàng ta, khuôn mặt thanh tú của Linh Ngọc như thơ như họa, ngưỡng mộ sự tươi trẻ của tuổi thanh xuân trên người nàng ta. Còn mình giờ đã già yếu trước tuổi, chưa thành thân sinh con đã vội vã đón sinh thần thứ hai mươi ba, lớn hơn Linh Ngọc những sáu tuổi, bảo sao không buồn ngủ.

Thanh Thu chẳng muốn chúc mừng sinh thần gì hết, ngày sinh chẳng qua chỉ là cái mốc nhắc nhở bản thân rằng nàng tuổi đã à vẫn chưa tìm được một đức lang quân như ý. Nếu Tuyết Chỉ muốn nàng phải buồn phiền, thì nàng ta đã đạt được mục đích rồi. Tâm trạng Thanh Thu rất khó chịu, qua bức rèm lờ mờ nhìn ra ngoài cửa sổ giống như nhìn xuyên thấu tất cả.

Lần trước cũng trong xe ngựa, nàng đã nói với thế tử rất rõ ràng rằng, nàng không làm thiếp của ai hết, thứ nàng muốn hắn không thể cho được. Nghĩ đến chuyện đó trái tim Thanh Thu vẫn đập thành thịch, sao đột nhiên nàng lại nói ra, sao có thể không biết liêm sỉ như thế?

Thế tử cuối cùng lại chẳng nói rõ ràng điều gì, nàng buồn chán đến thê lương, bao nhiêu cảm xúc bị dồn nén tới mức nàng sắp không thở được, sao hắn có thể quên?

Xe ngựa dừng trước Tư Thu viên, tên của khu vườn này khiến bước chân nàng phải dừng lại. Mọi viên tử trong khắp thành Việt Đô này không phải cái nào nàng cũng biết, nhưng mấy năm trước nơi đây không phải tên là Tư Thu viên, rõ ràng được gọi là Quế viên. Bên trong trồng rất nhiều cây quế, vốn là sản nghiệp của họ Cao, sau này nhà họ Cao chuyển đi nơi khác, khu vườn cũng đổi chủ. Cũng phải, giờ người sống ở đây là chủ của nó, y thích gọi là gì thì gọi.

Hôm nay, Tuyết Chỉ ăn mặc trang điểm vô cùng nhẹ nhàng, nghĩ tới chuyện chủ nhân của viên tử vẫn chưa hồi phục, nên không đành ăn vận trang điểm rực rỡ. Nhưng mỹ nhân đúng là mỹ nhân, nàng ta chỉ mặc một chiếc váy màu trắng, khuôn mặt lộ ra trên phần cổ áo bằng lông cũng màu trắng, bộ dạng yếu ớt đáng thương khiến người ta đau lòng.

Chắc là đợi đã lâu, nên đôi mắt của Tuyết Chỉ trông có vẻ lo lắng, vừa thấy hai người bên thân thiết gọi: “Hai vị đến rồi, ta còn tưởng phải đích thân chạy đến phủ thế tử cơ. Thanh Thu tỷ tỷ, hôm nay là sinh thần

của tỷ, muội vốn định bao một kịch lâu bên ngoài, mời gánh kịch Tề gia diễn một hai vở cho náo nhiệt. Có điều sức khỏe của Tư Bình chưa bình phục hẳn, nên muội không yên tâm để huynh ấy một mình, đành bày tiệc trong nhà thôi, tỷ không phiền chứ?”

Ninh Tư Bình có bị thương hay không, trong lòng Thanh Thu biết rất rõ, Tuyết Chỉ đang che giấu giúp y hay là không biết thật? Nàng còn đang buồn phiền vì không biết tới đây rồi có phải gặp Ninh Tư Bình hay không, giờ nghĩ lại thấy, người ta là bệnh nhân, dù là giả vờ nhưng cũng phải nằm im một chỗ.

Những việc xảy ra ở đây vài hôm trước chỉ có Huống Linh Ngọc là không biết, nàng ta quan tâm hỏi: “Ninh tông chủ bị ốm sao?”

“Không hẳn, mấy hôm trước, trong đám ca vũ mà hoàng thượng ban thưởng lại có thích khách trà trộn, làm Tư Bình bị thương, cũng may không quá nghiêm trọng. Haizz, muội muội cũng nên để ý, nghe nói trong phủ thế tử cũng được ban thưởng không ít ca vũ.”

Huống Linh Ngọc nghe mà buồn bã, mặc dù ở trong cùng một phủ, nhưng nàng ta và thế tử biểu ca mấy hôm nay không gặp nhau. Nghe Tiểu Liên nói, dù bận bịu thế nào, biểu ca cũng đến thăm hỏi Thanh Thu. Nàng ta không buồn bã đau thương như mọi người nghĩ, dù sao giả cho biểu ca cũng là ý của cô mẫu, không phải nàng ta muốn thế. Ngược lại người bạn thân của biểu ca là Tổng Cung, liên tục tặng quà quan tâm Linh Ngọc, khiến nàng ta cảm thấy một sự ấm áp trước nay chưa từng có.

Thanh Thu quan sát quang cảnh trong Tư Thu viên, căn bản không để ý tới sự châm chích trong lời nói của Tuyết Chỉ, vừa đi vừa hỏi: “Tô Diệu tỷ tỷ có đến không? Có đưa Họa My đến cùng không?”

Tuyết Chỉ điềm đạm đáp: “Đã đến rồi, chỉ có mình tỷ ấy, muội đợi đón hai người, nên đã mời tỷ ấy ra phòng ngoài, giờ có lẽ tỷ ấy đang được đưa tới đây, muội bày tiệc ở Nhiễm Hương các khoản đãi ba vị”.

Vậy ý của nàng ta là khách như Tô Diệu, không cần phải tiếp đón.

17. Q.2 - Chương 17: Cần Gì Phải Cố Chấp

Tư Thu viên không lớn, mà tâm tư của mấy người bọn họ cũng chẳng đặt nặng vào việc ngắm cảnh, huống hồ hoa quế trong vườn đã rụng cả rồi, giờ chỉ còn lá, Nhiễm Hương các cũng chỉ có tên là Nhiễm Hương mà thôi.

Thanh Thu đang nghĩ bây giờ thân phận của nàng rốt cuộc là gì? Theo lý thì nàng là nhân vật chính, nói rằng tổ chức sinh thần cho nàng, nhưng Tuyết Chỉ chỉ cầm tay Huống Linh Ngọc đi phía trước, nói chuyện về nhạc lý, nói về những kiến thức mà nàng ta có được khi chu du bên ngoài. Trong mắt Tuyết Chỉ, thân phận của Huống Linh Ngọc còn tôn quý hơn nàng, nàng chẳng qua chỉ là nhờ phúc của Linh Ngọc tiểu thư, nên mới có cơ hội đến đây mà thôi.

Tô Diệu thở dài, “Nếu không phải vì muội thì ta đã không tới, không khí này đưa Họa My ra ngoài chơi cũng rất tuyệt”.

“Khổng phu tử hôm nay không đi cùng tỷ sao?”

Tô Diệu đỏ mặt, “Người ta đâu phải ngày nào cũng rảnh, đúng rồi Thanh Thu, hôm nay nhìn muội trang điểm rất xinh, chắc hẳn thế tử không nỡ để muội đi đâu”.

“Tô Diệu tỷ tỷ, tỷ cũng biết đấy, người ta con gái mười tám, càng lớn càng xinh đẹp, muội thì khác, muội càng thay đổi càng xấu, giờ thì vừa xấu vừa già”, Thanh Thu sờ mặt mình nói với giọng cảm khái vô cùng, nếu có thể, nàng thật sự muốn trở lại hồi còn nhỏ, lúc ấy ai cũng khen nàng xinh đẹp.

“Lạ nhỉ, thế tử sao lại thích một nữ tử vừa già vừa xấu như muội, xem ra ta phải thông báo với tất cả tiểu thư trong thành Việt Đô này, sau này khi ra ngoài phải trang điểm cho trông càng già càng xấu mới được.”

Hai người cười nói vui vẻ vô cùng, Tuyết Chỉ đi phía trước không kìm được “xì” một tiếng, tiếp tục nói với Huống Linh Ngọc, “Giỏi hay không là do mình, tiểu thư Linh Ngọc thông tuệ như thế, cảm nghệ nhất định sẽ giỏi thôi”.

Huống Linh Ngọc ngược ngàng đáp: “Muội chỉ muốn được bằng một phần mười của tỷ là đủ rồi”.

Mấy người họ đều hiểu về đàn, ngồi cùng nhau chắc chắn không tẻ nhạt, đến tận khi ăn cơm cũng còn bàn luận về sự tranh chấp giữa các trường phái hiện nay. Phần nhiều là Tuyết Chỉ nói, Linh Ngọc biết rất ít về những chuyện này, chăm chú lắng nghe thỉnh thoảng có đặt câu hỏi, Thanh Thu và Tô Diêu chỉ ngồi bên cạnh quan sát cách bài trí của Nhiễm Hương các.

Cho đến khi Tuyết Chỉ cho người mang lên một tờ bài thuốc bí truyền, nói là mấy năm trước ngẫu nhiên có được cách điều chế Ngọc Cơ Thanh ở đô thành gần biên ải. Thứ này có tác dụng gìn giữ tuổi xuân, là một loại linh dược khó kiếm, là thánh phẩm mà tất cả các cô gái trong nhân gian này đều mong có được, hôm nay ta tặng lại cho Thanh Thu làm quà sinh thần.

Thanh Thu cầm tờ giấy đã ngả vàng đó không biết nên nói gì cho phải, trầm nghĩ, quả nhiên bữa tiệc này chẳng tốt đẹp gì. Tuyết Chỉ muốn chế nhạo dung nhan của nàng đã xuống cấp, đến lúc phải bảo dưỡng cho tốt rồi. Lẽ nào nàng ta ít tuổi hơn nàng nhiều lắm ư?

Thanh Thu trong lòng không phục, muốn nói thứ này muối cứ giữ thì tốt hơn, nhưng thấy làn da Tuyết Chỉ mịn màng như ngọc, nếu đem hai người ra so với nhau, thì đúng là mình phải đa tạ người ta mới phải.

Tuyết Chỉ thấy sắc mặt nàng không được ổn lắm, mỉm cười, “Thanh Thu tỷ tỷ nhan sắc ngồi ngồi, đương nhiên không cần dùng đến cái này, có điều hai năm nay tỷ thường xuyên phải vào bếp, da tay cũng kém đi. Người chơi đàn, thứ quý nhất chẳng phải là đôi tay mình ư, vì vậy muối tặng tỷ Ngọc Cơ Thanh, là món quà thiết thực nhất rồi nhỉ?”

Thanh Thu nghe những lời dịu dàng quan tâm của nàng ta, gật đầu đáp: “Thế thì ta phải cảm ơn muối thật, bắt muối mở tiệc chúc mừng sinh thần, lại còn hao tâm tổn trí tìm cho ta món quà tốt thế này, Tuyết Chỉ muối muối, mấy năm không gặp, quả nhiên muối đã trưởng thành lên nhiều”.

“Mấy năm không gặp, muối vẫn luôn nhớ đến những ngày cùng học đàn với tỷ, Thanh Thu tỷ tỷ, tỷ còn nhớ không?”

Những ngày tháng ấy là quãng thời gian bình yên nhất trong cuộc đời Thanh Thu, nàng có cha mẹ, bằng hữu. Ngày ngày được bầu bạn với tiếng đàn mà nàng yêu thích nhất, còn cả Bình ca ca thương yêu nàng từ nhỏ, cuộc sống đầy đủ, có thể nói là không sầu không lo, sao có thể quên được.

Đương nhiên ngày ấy nàng và Tuyết Chỉ thật sự thân thiết, không giống bây giờ một tiếng gọi tỷ tỷ của nàng ta khiến Thanh Thu khó chịu cả nửa ngày.

Đệ tử của Ngũ Liễu tiên sinh rất đông, tôn trọng tiền bối, những môn đệ mới vào thường do những học trò lâu năm kèm cặp. Năm đó khi Tuyết Chỉ mới đến học đàn, tuổi còn nhỏ mà đã xinh đẹp khác thường, vô số người muốn kèm cặp nàng ta nhưng nàng ta lại chỉ thích Thanh Thu, ngày nào cũng theo sau Thanh Thu.

Trong nhà, Thanh Thu không có huynh đệ tỷ muội, đột nhiên có thêm một cái đuôi cứ quấn lấy mình, mở miệng ra là gọi “Thanh Thu tỷ tỷ”. Trong lòng nàng vui thích vô cùng, nên cũng yêu quý Tuyết Chỉ, nhất thời xa lánh vị hôn phu nhỏ tuổi của mình, khiến Cao Hoằng Bình khó chịu tiểu quỷ không biết từ đâu mà xuất hiện kia vô cùng.

Thanh Thu đi đâu, Tuyết Chỉ bèn theo đấy, Cao Hoằng Bình cũng theo sát bên cạnh Thanh Thu của mình. Cứ thế ba người thành một nhóm rất lâu, lâu đến mức Thanh Thu còn cho rằng, cuộc sống vui vẻ này sẽ không bao giờ kết thúc.

Chuyện nàng không muốn nhắc đến nhất, là những chuyện liên quan tới Tuyết Chỉ, nên lập tức trầm giọng đáp: “Trước kia là bao lâu? Con người càng cao tuổi càng quên nhiều, chuyện mấy ngày trước chưa chắc đã nhớ được, chứ nói gì đến mấy năm”.

“Chỉ cần cảm nghệ không quên là được, nhớ khi đó chúng ta thường cùng tấu đàn, tỷ và muối phối hợp rất ăn ý. Chỉ bằng hôm nay chúng ta hợp tấu lần nữa, bản Thu Phong Từ, tỷ thấy thế nào?”. Tuyết Chỉ nói xong không đợi Thanh Thu trả lời, đã lệnh cho người mang đàn tới, quay sang nói với Huống Linh Ngọc: “Chắc Linh Ngọc tiểu thư không biết, cảm nghệ của Thanh Thu tỷ tỷ cao hơn ta nhiều, khúc Thu Phong Từ tỷ ấy đàn luôn được sư phụ ta khen không ai bì kịp”.

Thanh Thu vẫn ngồi ngay ngắn bất động, nhìn nụ cười xinh đẹp của Tuyết Chỉ, chỉ cảm thấy rất xa lạ, đây có còn là Tuyết Chỉ ngày xưa không?

Cổ cầm từ trước tới nay chỉ hợp tấu với tiêu và tỳ bà, nhưng tuổi trẻ tính tình bông bột, mang đàn cổ ra hợp tấu cùng nhau. Hai người hợp tấu mà chỉ như một người chơi, sự ăn ý của họ khiến tiếng đàn mượt mà như nước chảy mây trôi, du dương vang xa khỏi bức tường cao của học viện.

Tuyết Chỉ ngồi sau bệ đỡ đàn chậm chậm gảy vài dây để thử âm, nhưng mắt lại nhìn Thanh Thu, có ý khiêu khích.

Thu Phong Từ sao? Đã lâu rồi Thanh Thu không chơi khúc này, đôi tay của nàng giờ chỉ linh hoạt khi nấu ăn, nhưng thấy bộ dạng của Tuyết Chỉ bắt giặc phần nộ.

Nàng thầm nghĩ, ta đâu có ý tranh giành nam tử của cô, nhưng cô cứ quần lấy ta không chịu tha, cô ngay không sợ chết đứng, ta sợ cô chắc? Chủ mẫu tương lai của Thiên phủ Bắc Vu thì sao, đại gia cầm nghề vang danh khắp thiên hạ thì sao, thì có thể bắt nạt ức hiếp người khác thế này chắc?

Khúc Thu Phong Từ này vô cùng thương cảm, Thanh Thu đã lâu không đàn, phải chơi đến hai đoạn mới bắt đầu quen tay. Nàng sớm biết hôm nay chẳng tốt đẹp gì, nhưng cũng phải chơi cho hết khúc đàn này mới rút lui sớm được, thế là nàng tập trung toàn tâm toàn ý vào tiếng đàn.

Ngũ Liễu tiên sinh từng nói, khi nàng chơi khúc này, không ai bì kịp, Tuyết Chỉ đã dừng lại từ khi nào nàng cũng không biết. Khúc đàn chơi xong, âm vang của nó vẫn còn du dương trong không trung. Tiếng đàn động lòng như thế, Huống Linh Ngọc vô cùng khâm phục, muốn mời Thanh Thu chơi lại nhưng Tô Diệu đã khẽ giật gấu áo nàng ta, hai người rời khỏi Nhiễm Hương các.

Không biết từ lúc nào, đến tỳ nữ đứng đợi hầu trong tiểu các cũng đã lui ra, Tuyết Chỉ khẽ vỗ vào bệ đỡ đàn không nói gì, ánh mắt nhìn Thanh Thu có oán, có hận, còn phảng phất cả sự hưng phấn.

Thu Phong Từ âm điệu bi thương, tâm trạng Thanh Thu lại uể oải, nên nàng không để ý tới ánh mắt Tuyết Chỉ, càng chẳng có tâm trạng mà tiếp tục đùa cợt với nàng ta, không kìm được lên tiếng trước: “Giờ chỉ còn lại hai ta, cô muốn nói gì thì mau nói ra đi”.

“Thanh Thu tỷ tỷ...”

Tiếng tỷ tỷ này hôm nay nàng ta đã gọi không biết bao nhiêu lần, Thanh Thu cũng không muốn nghe thêm nữa. Nàng chưa bao giờ nghĩ mình và Tuyết Chỉ có khả năng trở lại thân thiết như xưa, đối với việc năm lần bảy lượt nhất định phải nói chuyện với nàng của Tuyết Chỉ khiến nàng vô cùng khó chịu.

Thanh Thu không khách khí đáp: “Mong Tuyết Chỉ đại gia nhớ một điều, đừng bao giờ gọi ta là tỷ tỷ nữa, nếu không ta sẽ không kìm được mà bỏ đi đấy”.

Tuyết Chỉ cười buồn, “Thôi được, Thanh Thu, cô muốn thế nào mới buông tha cho ta?”.

“Nực cười, giờ cô đã nổi danh thiên hạ, tiếng tăm lẫy lừng, sắp được gả vào Thiên phủ hưởng vinh hoa phú quý, ta đã làm gì khiến cô cho rằng ta ngáng đường cô?”

“Tiếng tăm? Nếu ta nổi danh thế, sao lại phải vào ở Tư Thu viên này? Còn nhớ không, chính viên tử này được xây dựng để chờ ngày cô và chàng thành thân, ta sống ở đây không ngày nào thấy yên ổn. Đến ngay cả cái tên của viên tử này cũng khiến ta khó chịu, ngày đêm giày vò ta”, giọng nàng ta như đang run rẩy.

Muốn giữ nàng lại, chỉ là vì muốn nói những chuyện chẳng liên quan này ư? Thanh Thu có chút băn khoăn, thầm nghĩ, cô sống có tốt hay không, chẳng liên quan gì tới ta cả, sống không yên ổn thì đổi nơi khác, trong thành Việt Đô có phải thiếu viên tử đâu, lẽ nào cô không có tiền?

Thực ra cách tốt nhất bây giờ là việc đàm phán hòa bình mau mau kết thúc, Ninh Tư Bình sớm đón Tuyết Chỉ về Bắc Vu, mọi người không còn phải tranh chấp gì nữa, tốt biết bao.

Nhưng việc hệ trọng này không đến lượt Thanh Thu quyết định, nàng thần nhiên đáp: “Thì ra cô vì cái này mà lo lắng, nhưng ta cũng chẳng có cách nào. Dù sao viên tử này ta cũng chưa ở ngày nào, giờ viên tử đã đổi chủ, tên nó là gì, ai ở trong này, đều không liên quan tới ta. Phải nhớ, bây giờ cô mới là nữ chủ nhân của nó”.

Ai ngờ Tuyết Chỉ nghe xong những lời này, đột nhiên mặt biến sắc: “Cô đang cười nhạo ta sao?”.

Tuyết Chỉ nghĩ tới cảnh mấy hôm nay ngay cả đến mặt Ninh Tư Bình nàng ta cũng ít gặp, căn bản chẳng phải nữ chủ nhân gì cả, bất giác nổi giận. Sau đó lại khẽ nhếch mép cười, vẻ mặt như chợt hiểu: “Chẳng qua cô oán hận ta cướp mất Bình ca ca phải không?”.

Tuyết Chỉ luôn suy đoán xem Ninh Tư Bình đã gặp Thanh Thu chưa, giờ nàng ta đã hiểu, chắc chắn hai người họ gặp nhau rồi. Thanh Thu nhất định biết được Ninh Tư Bình là ai, nếu không việc viên tử này có tên là Tư Thu cũng chẳng có gì khác thường. Thanh Thu về lý sẽ không hiểu tại sao nàng ta lại buồn bực vì cái tên, nhưng nhìn bộ dạng điềm tĩnh của Thanh Thu, rõ ràng đã biết nguyên do.

“Oán hận?” Câu nói này từ đâu mà có? Thanh Thu suy nghĩ, nàng chỉ oán hận ông trời đã bắt nàng phải sống cô độc quá sớm, không được ngày ngày sống bên người thân, oán hận không được phát tài gì đó, nàng đã bao giờ oán hận nữ tử này chưa?

Cái gì mà Bình ca ca, hồi nhỏ thì gọi thân mật thế, nhưng giờ nghe thật sỗ da gà? “Ta hận cô? Thôi tha cho ta đi, ta đâu có sức mà đi hận người khác, cho dù có những chuyện không vui, cũng là chuyện đã qua rồi, giờ nhắc lại vô nghĩa.”

Tuyết Chỉ lại cho rằng mình đã nói trúng tâm tư của nàng, thấy nàng không né tránh, tự lẩm nhẩm nói tiếp: “Đương nhiên cô hận ta vô cùng, không, cô ngưỡng mộ ta thì đúng hơn, vì vậy, cô không chịu được khi thấy ta sống tốt...”.

“Đủ rồi! Nếu cô còn nói năng kỳ quặc như thế, ta nghĩ mình không muốn nghe tiếp nữa.” Thanh Thu chỉ cảm thấy thật phục Tuyết Chỉ, phục sự tự tin là đúng của nàng ta, rốt cuộc là ai không cho ai được sống yên ổn đây?

“Không, cô để ta nói, cô không muốn biết những chuyện xảy ra sau khi ta rời Việt Đô ư?”

Người khác đều chỉ biết rằng Tuyết Chỉ học thành tài khi chưa tới tuổi cập kê, sau đó chu du khắp các nước, chỉ vì một khúc nhạc mà thành danh trong thiên hạ. Nhưng không hề biết rằng, năm đó nàng ta rời khỏi Việt Đô, là bỏ nhà đi theo người trong lòng.

Chiến sự ở biên cương vô cùng căng thẳng, người trong thiên hạ ai ai cũng buồn phiền. Tuyết Chỉ lo cho Cao Hoảng Bình ở nơi biên ải xa xôi, chẳng thiết ăn uống. Cuối cùng khiến chú thích lo lắng, nhớ ra hai năm nữa là đứa cháu gái của mình đã đến tuổi cập kê mà còn chưa đính hôn, bèn ra sức tìm chồng cho nàng ta.

Cũng may đứa cháu gái của họ xinh đẹp mỹ miều, gả ột người tốt không phải chuyện khó khăn gì. Nhưng đối với Tuyết Chỉ mà nói đây là việc tồi tệ nhất, trái tim nàng ta đã đi theo người nào đó ra ngoài biên ải, nên chẳng vừa mắt ai cả. Đang đổ mắt mong người đó sớm trở về, thì tin xấu đã truyền tới, y lại chết trận ngoài biên ải.

Thời gian đó Thanh Thu liên tiếp bị đả kích bởi những tin buồn khiến cả thể xác lẫn tinh thần nàng đỡ dần. Vừa làm tang cha xong, Thanh Thu còn chưa biết sau này sống ra sao, việc Tuyết Chỉ lén rời khỏi nhà thúc thúc, nàng hoàn toàn không biết. Chỉ đoán chừng Tuyết Chỉ đi đâu, sau này vì sao lại cùng Ninh Tư Bình đã chết quay về, đây là chuyện của họ, cũng có lẽ hai người bọn họ đã hẹn nhau trước, chỉ mình nàng không biết mà thôi.

Hai lần gặp Ninh Tư Bình, Thanh Thu đều không hỏi rốt cuộc chuyện ngày ấy là thế nào, nàng đã vạch rõ ranh giới giữa mình và y. Nàng coi người khi xưa thật sự đã chết ngoài biên ải, tốt biết bao, nàng tỏ ra rằng mình không muốn nghe, đến hỏi cũng chẳng thêm.

Cô không muốn biết những chuyện xảy ra sau khi ta rời thành Việt Đô ư?

Thanh Thu bình tĩnh lắng đầu, nhưng cho dù nàng nói rằng không muốn, Tuyết Chỉ cũng phải nói tiếp: “Thời gian đầu khi rời khỏi Việt Đô, ta sợ thúc thúc đuổi theo, nên trốn ở Biện thành một thời gian, làm việc vặt ột phường thôn thừa. Đến mùa xuân năm thứ hai thì lên đường, ngồi xe suốt cả tháng trời mới tới núi Vọng Xuyên, đây là ranh giới giữa hai nước. Đa phần là núi non hoang dã, rất ít người, nghe nói những tướng sĩ chết trận đều được chôn ở đây. Ta không biết phải đi đâu để tìm mộ của Bình ca ca, đành loay quanh gần núi Vọng Xuyên. Ta luôn nghĩ, chẳng mặc dù đã chết, nhưng linh hồn chắc chắn vẫn còn ở đây, ít ra ta còn được ở bên chàng”.

Ánh nắng mặt trời ấm áp đầu đông chiếu vào Nhiễm Hương các, nghe giọng nói trầm thấp của Tuyết Chỉ, Thanh Thu lại cảm thấy ớn lạnh. Thì ra, ngày ấy Tuyết Chỉ cũng không hề biết rằng Bình ca ca chưa chết.

Nàng càng lúc càng khâm phục Tuyết Chỉ, yêu một người, lại có thể yêu tới mức ấy, biết rõ y đã chết trên nơi sa trường, vẫn không quản ngại ngàn dặm xa xôi, chỉ vì muốn được ở cùng y. Khi ấy Tuyết Chỉ vẫn còn nhỏ lại xinh đẹp, nàng ta không sợ ư?

Tuyết Chỉ đột nhiên dừng lại không kể nữa, quay đầu nhìn Thanh Thu một cái: “Lần này ta quay về, nhìn thấy cô nghèo túng đi làm trù nương cho nhà người ta, trong lòng rất thoải mái. Thì ra, không phải chỉ có mình ta chịu khổ, mà cô sống cũng chẳng dễ dàng gì. Núi Vọng Xuyên khắp nơi hoang vắng, số tiền ta mang theo vốn không đủ, không biết đã lưu lạc ở đây bao lâu. Có những lúc không chịu nổi khổ sở, thậm chí đã nghĩ, thế cũng tốt, cuối cùng Bình ca ca cũng chịu tới đón ta đi theo chàng rồi”.

“Sau này thì sao?”

“Ta chẳng có sở trường gì, chỉ biết chơi đàn, còn có thể làm gì chứ? Đành dựa vào gánh hát Vân Thường đi khắp nơi ca múa cho đám vương công quý tộc cho qua ngày, làm cầm sư mưu sinh, sau này, mới dần dần có chút danh tiếng.”

Nói đến đây, lòng Tuyết Chỉ xót xa, cuộc sống như thế chẳng dễ dàng gì khiến mỗi lần nhìn thấy Tô Diệu, nàng ta liền liên tưởng tới cuộc sống của mình khi xưa. Thấp kém và nhẫn nhịn, thậm chí muốn thở cũng không dám, sự khổ sở của nàng ta chẳng ai biết.

Thanh Thu im lặng, nàng cũng đang nghĩ đến Tô Diệu, ba người họ là đồng môn, nhưng số phận mỗi người lại khác nhau, ai cũng có nỗi khổ chẳng thể nói thành lời.

Sắc mặt Tuyết Chỉ bỗng sáng lên, mỉm cười nói tiếp: “Sau đó nữa thì ta đến Trần Đô Bắc Vu và gặp lại, gặp lại chàng...”.

Chàng ở đây chính là chỉ Ninh Tư Bình sao? Thấy nàng ta bắt đầu nói tới vấn đề mấu chốt, Thanh Thu nín thở, nhưng Tuyết Chỉ lại không tiếp tục đề tài này nữa, mà đột nhiên hỏi nàng: “Có phải cô cho rằng ta quá ngốc? Lại làm những việc như thế?”.

Nàng ta còn chưa kể đã gặp Ninh Tư Bình thế nào mà, Thanh Thu ngăn người đáp: “Sao có thể chứ, cũng coi như đã được toại nguyện”.

“Còn có? Cô mới là vị hôn thê của chàng, tại sao cô chẳng quan tâm gì thế? Khi tin chàng chết trên truyền về, thậm chí cô còn chẳng rơi một giọt nước mắt!”

Thanh Thu cũng thấy có phần hổ thẹn, khi ấy đúng là nàng chẳng rơi giọt nước mắt nào cả, một là vì phụ thân sức khỏe không tốt, hai là tiểu tử họ Cao làm việc gì cũng chẳng bao giờ suy trước tính sau, khóc vì loại người ấy, không đáng. Cũng vì thế mà người nhà họ Cao thấy bất mãn, sau này chuyển nhà đi nơi khác cũng chẳng nói tiếng nào.

Nhưng Tuyết Chỉ dựa vào đâu mà trách cứ nàng? Thanh Thu chau mày, nói qua nói lại, lại nói về nàng? Vô hình trung vì mấy lời của nàng ta mà khơi dậy những chuyện cũ đã nhiều năm không nghĩ đến. Nàng định nói gì đó, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn, chuyện đã qua nhắc lại cũng vô ích.

Thấy nàng không đáp, Tuyết Chỉ truy hỏi: “Cô thật quá vô tình, những gì Bình ca ca đối với cô, e rằng cô đã quên sạch từ lâu rồi nhỉ?”.

“Y có một tri kỷ có tình có nghĩa như cô là đủ rồi, không cần phải lãng phí nước mắt lãng phí tâm tư của ta nữa.” Mất Thanh Thu bùng lên lửa giận, nhưng trên mặt vẫn cố giữ nụ cười như có như không: “Vừa rồi chẳng phải nói, bảo cô đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa, giờ thêm một yêu cầu, đừng nói về điều gì mà Bình ca ca đối tốt với ta nữa, ta thấy buồn nôn lắm”.

Giờ đến lượt Tuyết Chỉ kinh hãi không thôi, nhất thời chẳng nói được câu nào, một lúc lâu sau mới hỏi: “Tại sao, cô hận ta thì cũng không nói làm gì, tại sao hận Bình ca ca?”.

“Phải cần ta nói ra sao?” Thanh Thu đột nhiên học được khẩu khí của người nào đó, “Ta thật sự không muốn ra biên ải, không muốn rời xa Việt Đô, không muốn rời xa hai người, chỉ là không thể không đi. Về

phần Thu Thu, ta thật sự không biết phải mở miệng nói với nàng ấy thế nào, ta sợ nàng ấy sẽ không tha thứ ừnh”.

Người gọi nàng là Thu Thu, chỉ có tiểu tử họ Cao. Tuyết Chỉ trong nháy mắt nghĩ đến tình cảnh ngày hôm ấy, sắc mặt vô cùng quái dị hỏi: “Cô nghe thấy ư?”

Thanh Thu gật đầu, chuyện này nàng luôn muốn né tránh không nghĩ đến, cũng chẳng nhắc đến với bất kỳ ai.

Ngày hôm đó nàng chẳng qua vô tình rời khỏi học viện sớm, khi quay lại lấy đồ, mới thấy cảnh tượng ấy bên ngoài tường của cấm viện.

Lúc nhìn thấy họ nàng còn buồn bực, sao hai con người vẫn luôn bất hòa đó lại đứng đấy thì thầm với nhau. Chẳng đợi nàng nghe rõ, đã thấy Tuyết Chỉ ôm chầm lấy Cao Hoằng Bình.

“Đừng đi, muội không muốn huynh đi, cho dù cả đời này huynh không thèm nhìn muội lấy một cái, không nói chuyện với muội. Cho dù huynh thành thân và sinh con với Thanh Thu tỷ tỷ, muội chỉ cần nhìn huynh là đủ rồi!”

Rốt cuộc thì Tuyết Chỉ đã yêu Cao Hoằng Bình từ khi nào? Trong khoảng thời gian rất dài, Thanh Thu luôn suy nghĩ vấn đề này. Hôm ấy nàng lẳng lặng rút lui, nhớ ra y đã có một thời gian khá dài tâm trạng khác thường, không biết là vì mâu thuẫn không thể không đi biên ải, hay là vì... Tuyết Chỉ.

Bất luận là vì ai, thì cũng không nên nhắc tới nữa, hôm nay là sinh thần của nàng mà chẳng hề vui vẻ. Thanh Thu nghĩ mình cũng tận nghĩa tận tình rồi, nàng nhìn ra ngoài cửa, không biết Tô Diệu và Linh Ngọc tiểu thư đã đi đâu, mãi không quay lại, miệng thì nói: “Cô bảo ta hận y cũng được, hận cô cũng được, dù sao ta cũng cầu xin cô, đừng đến làm phiền ta nữa, được không?”.

Tuyết Chỉ cúi gầm đầu, túm chặt gấu áo, trực giác mách bảo nàng ta rằng Thanh Thu chỉ nhìn thấy cảnh mình ôm Bình ca ca, chứ không thấy cảnh sau đó nàng ta bị y đẩy ngã xuống đất trông vô cùng nhếch nhác. Mắt nàng ta ánh lên những tia sáng tinh quái, nhưng không ngẩng đầu, giọng nói hết sức dịu dàng và có chút hối lỗi, “Là ta không tốt, ta thật không ngờ...”.

“Được rồi, đừng nói cái gì tốt với không tốt nữa, ta chỉ cầu xin cô sau này hãy buông tha cho ta, đừng túm chặt lấy ta không thả nữa. Cô xem, hôm nay việc đã đến mức này, mọi người đều rất tốt, ta thật lòng chúc phúc cho Ninh tông chủ mãi mãi bền chặt đồng lòng đến đầu bạc răng long!”

Thanh Thu nói xong bèn bỏ đi tìm hai người Tô Diệu và tiểu thư Huống Linh Ngọc, thì bị Tuyết Chỉ chặn đường, túm chặt lấy cánh tay nàng, nghiêm túc hỏi: “Cô sớm đã không còn nhớ nhung gì tới Bình ca ca nữa thật sao?”.

Thanh Thu cảm thấy bất lực, nàng nhớ hay không chẳng quan trọng, tại sao Tuyết Chỉ lại cố chấp nói mãi đề tài vô vị này?

“Đúng là thế, ta nhớ hình như chẳng bao lâu nữa cô sẽ thành thân, có gì mà không yên tâm. Có thể bỏ ta ra được chưa?”

“Câu hỏi cuối cùng.” Tuyết Chỉ vẫn túm chặt Thanh Thu không buông, “Ta biết thế tử có ý với cô, vậy cô thì sao, cô cũng chung tình với thế tử ư? Nếu cô sớm tìm được phu quân, thì ta cũng yên tâm hơn”.

Có lẽ việc chung thân đại sự của nàng cũng khiến Tuyết Chỉ mệt mỏi lo lắng chẳng? Thanh Thu lạnh lùng hừ một tiếng, Tuyết Chỉ không yên tâm về nàng, nếu như thế, nàng ta nên đi tìm Ninh Tư Bình bàn bạc mới đúng chứ, lẽ nào nàng phải lập tức gả cho ai đó Tuyết Chỉ mới yên tâm?

Thanh Thu lạnh lùng đáp: “Việc này không cần đại gia phải lo”.

“Không, cô hãy nói cho ta biết, xin cô đấy.”

“Được, vậy ta cho cô biết, thế tử thật lòng với ta, đương nhiên ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý với chàng. Hai chúng tôi tâm đầu ý hợp, cả đời này sẽ không bao giờ rời xa.” Nàng nói một hơi, Tuyết Chỉ cũng chậm chậm bỏ tay khỏi cánh tay nàng, khẽ nói: “Chỉ mong cô nhớ những gì mình nói”.

Thanh Thu không buồn nói qua nói lại với Tuyết Chỉ nữa, quay người ra khỏi Nhiễm Hương các. Vừa bước chân ra khỏi bậc cửa thì ngẩn người ra, bên ngoài không biết từ bao giờ đã tập trung một đám người, nghe hết những gì họ vừa nói.

Trong số đám người ấy, Thanh Thu biết hai người, lại là hai người có liên quan tới nội dung mà vừa rồi nàng và Tuyết Chỉ nói.

Ninh Tư Bình ngồi dựa vào ghế tựa có đệm mềm, bốn cận vệ mặc áo bông vẫn khiêng chiếc ghế đó, rõ ràng sợ kinh động đến cuộc nói chuyện của hai người, chắc đã đứng lâu lắm rồi.

Vệ Minh lại đứng chấp tay sau lưng, khoác bộ cẩm bào xanh sẫm, bên trên thêu từng đám từng đám vân mây bằng chỉ bạc. Không biết dùng chất liệu gì, những sợi chỉ màu bạc ấy lấp ló trong lớp vải gấm, chói sáng làm người ta hoa mắt.

Thì ra sáng sớm hần ra khỏi phủ là để đến Tư Thu viên, không biết hần tới đây làm gì, rõ ràng không phải vì việc công. Vệ Minh đã nghe được bao nhiêu?

Thanh Thu không dám nhìn thẳng vào mắt hần, nàng hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Tuyết Chỉ vẫn đang đứng bên trong, thấy nàng ta đứng đó chẳng hề có chút lúng túng nào. Trong số này chỉ có nàng thân phận thấp kém, đành nhìn thế tử và Ninh Tư Bình hành lễ: “Thanh Thu bái kiến thế tử, bái kiến Ninh tông chủ”.

Đương nhiên Tuyết Chỉ không vô duyên vô cớ kéo nàng ở lại để nói chuyện, rồi kể những chuyện xưa cho nàng nghe, khúc Thu Phong Từ đã khiến Ninh Tư Bình tìm đến. Ai mới là người thật lòng thật dạ với y, lại ép Thanh Thu phải tỏ ra tuyệt tình, thật đúng là khổ nhục kế.

Làm khó bọn họ phải lằng lằng tìm đến, mấy nam tử cao lớn thậm chí đứng bên ngoài nghe trộm mà cũng không đỏ mặt. Thanh Thu nghĩ rồi lại nghĩ, dường như vừa rồi mình chẳng nói gì không thỏa đáng cả, thậm chí những lời nhạy cảm như thân phận của Ninh Tư Bình nàng cũng không nhắc tới.

Bất giác vô cùng khâm phục Tuyết Chỉ, chẳng trách đối phương không kể tới đoạn nàng ta và Ninh Tư Bình trùng phùng, thì ra đã sớm lên kế hoạch cả rồi.

Tuyết Chỉ đi ra ngoài Nhiễm Hương các, ánh mặt trời chiếu thẳng vào khiến nàng ta phải nheo mắt lại, thấy Vệ Minh liền khẽ nhún mình hành lễ: “Thì ra thế tử đã đến rồi, chắc là không yên tâm để một mình Thanh Thu tới đây, vậy lúc này đã yên tâm chưa?”.

Nàng ta nói đầy ám chỉ, những lời đó còn có ý tranh công nữa. Cũng phải, nếu không nhờ nàng ta, Vệ Minh cũng sẽ không nghe được những lời toàn tâm toàn ý của Thanh Thu, mấy từ như “không bao giờ rời xa” ấy của nàng.

Muốn một người mà đi một bước cũng phải suy nghĩ cả nửa ngày trời, vô cùng thận trọng như Thanh Thu, nói ra những lời như thế, e rằng không biết phải đợi tới bao giờ. Cho dù trong lòng có tình cảm, nàng cũng sẽ nhấn mạnh mình quyết không làm thiếp, chứ không bao giờ nói ra những lời ràng buộc mình như dùng chân tình đổi lấy chân tình.

Hần phỏng đoán lúc này lòng Thanh Thu nhất định vô cùng bối rối, nên nở một nụ cười tươi rồi đáp: “Đúng, giờ đã dùng cơm xong rồi, Tuyết Chỉ đại gia cũng nên trả lại người cho ta mới phải”.

Nói xong Vệ Minh đi lên phía trước cầm tay Thanh Thu, nhận ra nàng đang cúi gằm mặt nhìn xuống đất, có vẻ rất bất ổn chứ không phải là bất an, nhìn bộ dạng thì đúng là bị dọa thật rồi.

Hôm nay hần bị Tổng Cung kéo tới Tư Thu viên, Tổng Cung không thể thường xuyên qua phủ thế tử gặp giai nhân. Hôm nay đặc biệt đến Tư Thu viên để “vô tình” gặp phải Linh Ngọc, sau đó mấy người bọn họ nghe thấy tiếng đàn mà tìm tới. Tổng Cung đi nửa đường gặp được Huống Linh Ngọc lúc ấy đang bị Tô Diệu kéo ra ngoài, thế là chỉ còn lại hai người Ninh Tư Bình và Vệ Minh thôi.

Khi tới ngoài Nhiễm Hương các, tiếng đàn đã ngừng từ lâu, đúng lúc Tuyết Chỉ kể đến đoạn vì sao nàng ta rời thành Việt Đô, nghe thấy những lời chân tình mà Tuyết Chỉ dành cho vị “Bình ca ca” kia, lòng đầy tương tư. Ánh mắt của Vệ Minh và đám cận vệ không kim được liếc nhìn Ninh Tư Bình một cái, thâm nghĩ

vị Tuyết Chỉ đại gia này nguy rồi, sắp được gả vào Thiên phủ, lại bị vị hôn phu biết được chuyện tình trước đây, thật đúng là bất hạnh.

Sắc mặt Ninh Tư Bình đương nhiên rất xấu, nhưng hoàn toàn không tức giận vì nghe thấy việc vị hôn thê của mình từng yêu thương một người khác. Người khác mà nàng ta nhắc đến kia, đương nhiên y rất rõ, y không thể ghen tuông với chính bản thân mình được.

Y giận vì ý đồ của Tuyết Chỉ khi nói ra những điều đó với Thanh Thu, cũng lo lắng rằng hai người sẽ nhắc đến thân phận của mình. Vệ Minh đứng ngay cạnh y, nếu không cẩn thận để hấn biết được những chuyện này thật phiền phức.

Càng như vậy thì lòng càng phiền loạn, Ninh Tư Bình vừa muốn lập tức xông vào chấm dứt cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng lại nhẫn nhịn vì muốn nghe tiếp, y muốn nghe xem Thanh Thu sẽ nói gì. Chỉ nghe một lúc, mà sắc mặt Ninh Tư Bình thay đổi mấy lần, đau lòng cảm khái hối hận xấu hổ tất cả những cảm xúc ấy đan xen lẫn lộn.

Đột nhiên Ninh Tư Bình hiểu ra vì sao lần này y trở lại, Thanh Thu lại lạnh lùng vô tình với mình như thế, thậm chí còn quyết liệt không muốn gặp y dù chỉ một lần. Có lẽ vì cảnh mà nàng bắt gặp nhiều năm trước, y muốn giải thích cho nàng rõ, chỉ là liệu có nói rõ được thật không thôi?

Có cơn gió thổi qua, khiến tà áo bọn họ đều phấp phới, Tuyết Chỉ khẽ đi đến cạnh Ninh Tư Bình, quan tâm hỏi: “Hôm nay có đỡ hơn không, thời tiết đẹp lại có nắng, nhưng chỉ có một lúc buổi trưa này thôi, lát nữa sẽ nổi gió, chàng giờ không thể ra gió được, vẫn nên về phòng nghỉ ngơi thì tốt hơn”.

Những lời này thật diễm tĩnh biết bao, về mặt tự nhiên làm sao, trong tình huống như vậy mà còn làm bộ như chẳng có chuyện gì, thật khiến người ta khâm phục. Vệ Minh biết Ninh Tư Bình bị thương trước ngực, chuyện hôm nay không khiến y phải tức giận tới mức vết thương nứt toác, tâm trạng tổn hại chứ? Chuyện đàm phán hòa bình không thể kéo dài hơn nữa, y càng sớm khỏe ngày nào thì việc đàm phán càng sớm kết thúc ngày ấy.

Thanh Thu khẽ run run hàng mi lén liếc Ninh Tư Bình một cái, y ngồi dựa vào ghế mềm, từ đầu tới cuối chẳng nói chẳng rằng. Hai mắt nhắm hờ như toàn thân không còn chút sức lực nào cả, đôi tay để trong tay áo, nghe những lời Tuyết Chỉ vừa nói mà vẫn ngồi im bất động. Cho tới khi Tô Diệu và mấy người kia quay lại, Vệ Minh liền lên tiếng cáo từ, y mới nhắc tay lên khum lại: “Thế tử đi từ từ, không tiễn không tiễn”.

Đôi mắt đỏ lóe lên những tia u ám, khiến Thanh Thu nhìn mà bất an, người này giờ đã thay đổi quá nhiều. Vừa rồi nàng nói không còn nhớ tới việc và người của ngày xưa, không phải là đối phó với Tuyết Chỉ, mà thật sự không còn nhớ tới người đã chết nữa, chỉ mong y nghe thấy, đừng tới tìm nàng nữa.

Tiệc tàn người tan, Tuyết Chỉ tiễn họ một đoạn, biết Ninh Tư Bình vẫn ở Nhiễm Hương các, nàng ta quay về gặp y. Như nàng ta vừa nói, ánh nắng ấm áp đã tắt, mây mù che phủ, sắc trời ảm đạm, khiến trong Nhiễm Hương các cũng có phần lạnh lẽo âm u.

Hai người chẳng có gì để nói, Tuyết Chỉ ngồi xuống trước bệ đỡ đàn của mình, làm như chưa xảy ra chuyện gì, nói: “Cũng không có việc gì, thiếp đàn cho chàng nghe, được không?”.

“Cho tới tận giờ này hôm nay, ta mới biết nàng giỏi như thế, cũng phải, có thể sống sót ở núi Vọng Xuyên, lại thành danh thiên hạ, thì không phải hạng bất tài.” Y vừa mở miệng là buông lời lạnh lùng, hoàn toàn không chút niệm tình, “Nàng cũng chẳng cần đàn gì cả, về mặt này nàng kém hơn Thanh Thu nhiều”.

Tuyết Chỉ ngẩng phắt đầu lên, dường như không tin Ninh Tư Bình tuyệt tình tới mức này, rồi đột nhiên nàng ta cười một tiếng: “Đương nhiên, thiếp làm gì đều không thể bì được với vị trí của cô ta trong lòng chàng, hai người đã gặp nhau rồi, phải không?”.

“Lẽ nào ta không nên gặp nàng ấy?”

“Nèn, người mà chàng nên gặp nhất là cô ta! Không sai, thiếp sớm đã biết rằng, lần này chàng trở về đều là vì cô ta, gì mà đàm phán hòa bình, gì mà đón vị hôn thê là thiếp chứ, đều giả cả, tất cả đều là vì cô ta.”

Từ nhỏ nàng ta đã khổ luyện cầm nghệ, nhưng chẳng có được nổi một lời khen của sư phụ. Giờ nàng ta đã có danh có lợi, được người trong khắp thiên hạ ngưỡng mộ, nhưng người mà Tuyết Chỉ quan tâm nhất vẫn

không chịu thừa nhận nàng ta. Cảm xúc trong lòng đã không còn là hận nữa, mà là sự thất vọng vô bờ, có điều Tuyết Chỉ quyết không chịu thua.

“Nhưng chắc chàng không ngờ nhỉ, cô ta đã thay lòng, chàng thấy rồi đấy, giờ bên cạnh người ta là một nam nhân xuất chúng như thế tử, một anh hùng hào kiệt thẳng thắn rộng lượng, dù đã gặp thì sao nào?”

“Thế tử thật lòng với ta, đương nhiên ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý với chàng. Hai chúng tôi tâm đầu ý hợp, cả đời này sẽ không bao giờ rời xa.”

Câu này Ninh Tư Bình đứng ngoài cửa nghe rất rõ ràng, y không tin cũng không được. Y nhìn Tuyết Chỉ lạnh lùng hỏi: “Nàng làm những việc này thì có lợi gì ỉn?”

“Có lợi gì ư?” Nàng ta cười đầy thâm lương, nước mắt không kiềm được tuôn rơi lã chã: “Thiếp chỉ muốn chàng nghe thấy những lời ấy rồi, sẽ hết hy vọng, nhớ tới thiếp một chút, thiếp đối với chàng cũng toàn tâm toàn ý, không bao giờ rời xa.”

Hôm đó khi Ninh Tư Bình nói muốn thành thân với Tuyết Chỉ, nàng ta đã cảm thấy lời này không thật. Thậm chí Tuyết Chỉ còn nghĩ rằng cứ giữ y cả đời như thế chưa chắc đã là không may mắn. Cả đời đều được nhìn thấy y, giữ y trong tim, nhưng Ninh Tư Bình lại không cần, còn lợi dụng tấm lòng của nàng ta.

Những giọt nước mắt ấy chẳng có tác dụng gì với y, Ninh Tư Bình dùng một bàn tay đỡ lấy đầu, im lặng hồi lâu mới nói: “Đã bao lâu rồi ta chưa được nghe thấy tiếng đàn của nàng ấy?”

Sau khi y rời xa Việt Đô nơi mình sống từ nhỏ đến lớn, sau khi giả chết nơi biên ải tới Bắc Vu nhận lấy thiên mệnh của mình. Ninh Tư Bình mới chỉ rời xa Thanh Thu có sáu năm, vậy mà như thể đã rời xa cả một đời.

Con người sống trên thế gian này, lại có bao nhiêu là việc bất đắc dĩ như vậy, nếu y không về lần này, trong trái tim chỉ mãi mãi nhớ tới nàng ở nơi xa, thì có lẽ y sẽ không đau khổ như thế.

Tuyết Chỉ cho rằng Ninh Tư Bình nghe thấy tiếng lòng của mình, sẽ để tâm tới tình cảm mà nàng ta đã bỏ ra. Ai ngờ y chẳng buồn để ý, ngược lại còn nhớ tới tiếng đàn của Thanh Thu, cùng lúc nàng ta đau lòng rơi nước mắt y còn bồi thêm một đao nữa, quả thật vô tình tới cùng cực.

Tuyết Chỉ đang định hỏi y tại sao khi trước lại hứng một đao của thích khách thay mình, thì thấy Ninh Tư Bình vốn vì bị thương nặng tới mức không thể cử động được, lúc này từ từ đứng dậy, đi tới trước bệ đỡ đàn, khẽ gảy vào dây đàn. Vừa rồi Thanh Thu đã ngồi trước cây đàn này gảy khúc Thu Phong Từ đã bao năm nàng chưa gảy, Tuyết Chỉ vẫn nhớ được ca từ ấy: Gió thu mát, trăng thu sáng, lá rơi tản mát, chim tránh rét bay về, tương tư tương kiến biết ngày nào, lúc này đêm nay khổ vì tình...

Ninh Tư Bình quay lại như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tuyết Chỉ, khẽ cười: “Cho dù thế nào, hôm nay vẫn phải cảm ơn nàng, ta đã biết được Thanh Thu năm lần bảy lượt vô tình với ta như vậy, là vì lý do ấy”.

Nói rồi y vỗ tay gọi bốn cận vệ vẫn đứng bên ngoài vào, Ninh Tư Bình ngồi xuống ghế, bộ dạng yếu ớt vì bị thương để mặc chúng khiêng về nghỉ ngơi. Tuyết Chỉ đứng ngẩn ra cả nửa ngày, lẩm bẩm: “Không thể nào... rõ ràng chàng đã cho ta một đao, vết thương nặng còn chưa khỏi...”

Cuối cùng Tuyết Chỉ hiểu ra, chẳng qua nàng ta tình nguyện nghĩ chuyện ấy là thật mà thôi.

18. Q.2 - Chương 18: Thật Lòng Thật Dạ

Tổng Cung có ý khác nên đã tìm cách theo Vệ Minh cùng hồi phủ, vừa bước vào cửa đã làm bộ như chưa từng đến đây bao giờ, khen chỗ này đá đẹp, nói chỗ kia khóm trúc xinh, rõ ràng đang tìm chuyện để nói.

Thực ra phủ thế tử vẫn là phủ thế tử, đình đài lầu các như cũ, Tổng Cung chẳng qua muốn kéo dài thời gian ở bên Linh Ngọc tiểu thư. Huống Linh Ngọc định tránh về phòng, nhưng Tiểu Liên lẳng lặng chỉ chỉ vào Thanh Thu và thế tử, mấp má môi không thành tiếng nói hai từ “Vương phi”, khiến nàng ta do dự không dám bỏ đi.

Vệ Minh vẫn đang nghĩ tới những lời mà hắn nghe thấy ở Tư Thu viên, không thể không nói, câu cuối cùng của Thanh Thu khiến hắn vô cùng đặc ý, có thể gọi là vui sướng ngập lòng.

Nhưng hắn còn để ý tới một chuyện nữa, đây chính là vị hôn phu đã chết của Thanh Thu, Vệ Minh đoán biết quan hệ giữa Thanh Thu và Tuyết Chỉ từ lâu không phải là mối quan hệ quen biết thông thường, nhưng không ngờ lại như vậy. Thanh Thu, có đúng như nàng vừa nói rằng nàng đã không còn nhớ nhưng gì người ta nữa, hay chính vị hôn phu đó mà nàng không chịu lấy ai?

Chẳng qua mới hai mươi ba tuổi, dung mạo phẩm hạnh đều hơn người, từ xưa tới nay phong tục ở Nam Vu đã vậy, cho dù khó tìm được một người ưng ý nhưng đâu đến nỗi phải ở vậy kéo dài tới bây giờ.

Đột nhiên nhớ ra trước kia trong quận vương phủ, từng thấy Thanh Thu nửa đêm, một mình mang Lục Ý ra chơi. Đây là vật đính ước của nàng và người đó, cũng là thứ quý giá nhất mà nàng có. Nếu không có tình, thì tại sao còn giữ tới bây giờ?

Vừa nghĩ đến việc Thanh Thu vì lý do ấy mà giữ mình bao nhiêu năm như thế, trong lòng Vệ Minh lại ngập tràn phiền muộn. Có lẽ nàng từ chối hắn không phải vì việc danh phận chưa định như nàng đã nói, mà căn bản nàng chẳng rung động trước hắn chăng? Cũng có thể những gì mà Thanh Thu nói với Tuyết Chỉ ngày hôm nay, toàn tâm toàn ý không rời xa, chẳng qua là để đối phó với Tuyết Chỉ mà thôi.

Không phải không có khả năng, Vệ Minh cũng được coi là người từng trải mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chẳng qua chỉ vì một câu nói đơn giản của nàng mà khiến hắn tưởng thật, vui sướng cả nửa ngày, hắn còn là chính mình không?

Thanh Thu tâm trạng cũng bất ổn, né tránh ánh mắt sáng rực của thế tử, đồng thời nàng đang nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm nay. Những lời đã nói nàng không thể thu lại, nàng thật không ngờ lại đúng lúc để thế tử nghe thấy. Chỉ có điều như thế, hắn nhất định sẽ cho rằng cuối cùng nàng đã bày tỏ tấm chân tình, không bao giờ rời xa hắn nữa, chắc Vệ Minh hài lòng lắm nhỉ?

Nam tử trên thế gian này đều giống nhau, chẳng qua chỉ muốn tùy ý giẫm đạp trái tim người con gái dâng lên tình mà thôi. Thanh Thu vô cùng bất an, điều khiến nàng bất an không chỉ có thế, nàng cẩn thận nghĩ lại xem mình đã nói những gì. Tuyết Chỉ có chuẩn bị còn nàng là vô ý, ngộ nhỡ để lộ thân phận thật của Ninh Tư Bình, không phải nàng lo lắng cho y, mà là cảm thấy việc này vẫn không nên để người khác biết thì hơn.

Ba người bị Tổng Cung gắt sức lôi đi một vòng khắp phủ, ngắm cảnh xung quanh, tới tận giờ cơm tối. Tổng Cung đương nhiên ở lại dùng cơm, lúc này thì hắn lại tỏ ra như người thân thuộc, nghiêm nhiên thay Vệ Minh làm chủ, bày tiệc rượu nói là muốn chúc mừng Thanh Thu, thực ra đang mượn cơ hội để ở lại thêm lát nữa.

Sinh thần này khiến người ta phiền muộn, Thanh Thu chỉ mong nó nhanh nhanh kết thúc, còn không bằng khi nàng cô độc một thân một mình chẳng ai thăm hỏi. Cùng lắm thì nàng qua chỗ dì Lưu Hoa ăn bữa cơm là xong, đâu giống bây giờ, Tổng Cung đường đường là công tử của phủ thừa tướng, ý lớn bắt nạt bé, không ngừng dùng đủ mọi lời lẽ chọc vui nàng, chén rượu trước mặt Thanh Thu hình như lúc nào cũng đầy.

Rượu là gì? Phật gia kỵ rượu, bởi vì rượu sẽ khiến tâm tính của người ta loạn. Thông thường khi một nam tử mời nữ tử uống rượu, thì đều là có ý xấu cả.

Tổng Cung đương nhiên không thể có ý xấu gì với Thanh Thu, mà là muốn tác thành cho chuyện tốt của Vệ Minh. Theo hắn thấy, người vốn rất đa tình như Vệ huynh ở biên cương đã lâu, mấy chuyện phong nguyệt cũng giảm đi ít nhiều, giờ chỉ nhắm trúng một nhà đầu nhưng lại để bên cạnh chứ không động đến, huynh đệ tốt như hắn cũng lo lắng thay cho Vệ huynh. Nhân dịp sinh thần của Thanh Thu, hắn mời rượu nàng liên tục, đương nhiên cũng không quên cười nói với Huống Linh Ngọc.

Thanh Thu từ trước đến nay không uống rượu bao giờ, làm sao chống đỡ nổi sự cố ý của Tổng Cung, mới uống vài chén đã gục, mê man không biết trời đất gì nữa. Thấy nàng say sớm như thế, Vệ Minh gọi a hoàn đưa nàng về phòng, còn mình vẫn ngồi im bất động.

Tổng Cung liên tục nheo mày nháy mắt ra hiệu cho hắn cứ mặc kệ mình, nên làm gì thì cứ đi làm đi, bị

Vệ Minh lạnh lùng lườm lại một cái. Tổng Cửng muốn nói chuyện thêm với Huống Linh Ngọc một lát nữa, nhưng Huống Linh Ngọc cũng không ở lại lâu, sau đó cùng Tiểu Liên về Thường Thu uyển.

Bản thân Vệ Minh biết lúc này rồi mà còn so đo việc trước kia Thanh Thu từng đính hôn thì thật nực cười. Sống trên thế gian này, việc không nên làm nhất là so đo với người đã chết. Cho dù trái tim nàng từng thuộc về người khác, thì đây cũng là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Tổng Cửng muốn làm gì hẳn hiểu rõ, từ bao giờ chuyện này cũng phải cần người khác giúp thế? Hơn nữa trong tình huống này mà chiếm đoạt Thanh Thu, chẳng ý nghĩa gì. Nhưng nếu quay về phòng mình, nhớ tới khuôn mặt đỏ bừng của Thanh Thu khi nàng được dìu về phòng, thật khiến người ta không kìm được lòng thương, không kìm được ý muốn tới thăm.

Phòng của Thanh Thu vốn là một căn phòng nhỏ, trước kia bố trí cho nàng ở đây là vì rất gần phòng hắn. Từ khi nàng chuyển vào, cũng không thay đổi cách bày biện bên trong, có điều dù gì vẫn là nữ tử, rèm giường màu xanh nhạt được nàng thay bằng một tấm rèm sa mờ mờ, bên trên còn thêu hoa nhưng không biết hoa gì, nhìn bóng người mờ ảo bên trong, không khỏi khiến người ta suy nghĩ viển vông.

Vệ Minh vén rèm hoa lên, cúi người xuống nhìn nàng, ánh nến xuyên qua màn trướng chiếu lên cơ thể duyên dáng của nàng. Một chiếc áo nhỏ màu xanh thêu hoa mẫu đơn, phối với chiếc quần bằng lụa màu xanh nhạt. Tấm chăn mỏng không an phận đắp vội trên người Thanh Thu, nàng còn quấn nó thành một đồng giữa đùi và eo, cái giường lộn xộn nhưng lại hấp dẫn người ta vô cùng.

Tiểu nha đầu hầu nàng đi ngủ xong, thấy thế tử vào phòng bèn biết ý rút lui. Đầu óc Thanh Thu quay cuồng tất nhiên là chẳng biết gì, cảm giác hỗn loạn chóng mặt, không biết phải làm sao cho dễ chịu. Nàng đổi tư thế mấy lần rồi mà vẫn không thoải mái, chẳng biết mình đang ở đâu, lúc này hơi men bốc lên, mới ngủ thiếp đi. Thanh Thu định gọi người mang trà giải rượu vào, nhưng cố gắng mãi mà không thốt ra được nửa lời.

Ổng sưởi của Giám Thiên các hôm nay nóng hơn bình thường, tâm trạng Vệ Minh rối bời, muốn giơ tay ôm nàng vào lòng, nhưng lại cố gắng kiềm chế.

Vừa rồi khi Tổng Cửng mải mê chúc rượu cho nàng, hẳn không lên tiếng, nhưng Vệ Minh không có ý nghĩ xấu xa như Tổng Cửng, mà ấp ủ một ý định khác. Người ta đều bảo say rượu sẽ nói thật lòng, bình thường Thanh Thu rất thận trọng, nếu hắn hỏi có phải nàng chưa từng quên người xưa không, nhất định nàng sẽ nổi giận, hoặc sẽ lạnh lùng không đáp.

Đợi lát nữa nếu có thể nhân lúc nàng nửa mê nửa tỉnh hỏi rõ những gì cần hỏi, nàng sẽ giúp hắn giải tỏa được những nghi ngờ trong lòng. Nhưng không ngờ nàng chẳng có chút tử lượng nào, nhìn Thanh Thu say mềm không còn biết gì nữa, Vệ Minh thở dài, bộ dạng này thì còn có thể hỏi không?

Hắn lại không nỡ bỏ đi, đành ngồi bên giường cầm bàn tay nàng, nghĩ cách làm sao cho nàng tỉnh lại một lúc, cũng không cần quá tỉnh táo, có thể nói chuyện là được rồi. Thanh Thu thì như tỉnh như không, nheo mắt nhìn hắn một cái, cũng chẳng biết có nhìn rõ là ai không, nhắc cánh tay để lộ hơn nửa lên gối đầu, khiến áo trong cũng bị kéo theo. Khuôn mặt ửng đỏ vô cùng quyến rũ, đôi môi hồng hé cười, cứ như chuẩn bị chìm vào giấc mộng đẹp.

Nến, mỹ nhân, say rượu, nhìn một lúc mà hơi men trong cơ thể Vệ Minh bốc cao, rõ ràng hắn chỉ uống rất ít, có lẽ tình cảnh này mới là nguyên nhân khiến hắn say. Thanh Thu khi say rượu càng nhìn càng đẹp, không chỗ nào là không mê hoặc khiến hắn muốn tiến lại gần hơn lại gần hơn nữa...

Như thế hôn vào đôi môi nhỏ, vuốt ve bàn tay nàng chẳng có gì đáng ngại, hẳn có phải chưa từng làm đâu. Thấy trán nàng lấm tấm mồ hôi, bất giác Vệ Minh đưa tay lên lau, ở đó ướt rịn, chẳng trách lại không ngoan như thế. Tối nay đúng là nóng hơn, giúp nàng ngủ dễ chịu một chút cũng là việc nên làm. Tay Vệ Minh chạm vào phần eo mềm mại của Thanh Thu, chỉ dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng tháo thắt lưng, chỉ cần một chút thôi, phong cảnh yêu kiều mà hắn muốn thấy sẽ bày ra trước mắt, rất... đẹp.

Chỉ nhìn thấy cảnh đẹp đó mà không làm gì cả, dường như không phải tác phong của Vệ Minh, hẳn là một nam tử bình thường. Hai năm gần đây mặc dù đã nghiêm khắc với bản thân rất nhiều, nhưng cảm giác tuyệt vời thúc giục hắn phủ người xuống, khẽ chạm vào nàng.

Chiếm cứ phần mềm mại trắng như bông trước ngực mà hấn vẫn thèm muốn kia, hay là hôn lên đôi môi hồng xinh thơm ngát của nàng. Vệ Minh không nhớ nổi những việc mà mình đã làm qua lớp áo váy gần thủy tạ lần trước, lần này hấn có thể làm lại một lượt mà không gặp trở ngại gì rồi.

Rèm hoa của giường đã được thả xuống, ngăn cách ánh nến yếu ớt bên ngoài, trong rèm càng thêm u tối, Vệ Minh rút cuộc đã nghĩ thông một chuyện, giường này còn tốt hơn là đặt mình lên phiến đá nhiều...

Thanh Thu bị cảm giác khao khát khó nén được kia đánh thức một phần sự tỉnh táo, trong lúc mê loạn nàng chỉ biết bên cạnh mình có người, nhưng mí mắt nặng trĩu không sao mở ra nổi. Trong bóng tối không nhìn rõ ai là người đã khiến nàng vừa tê dại vừa dễ chịu thế này. Thanh Thu mơ hồ hỏi một câu: “Ai...”.

Gian phòng trong tĩnh mịch, Vệ Minh ngẩng đầu lên khỏi vị trí mềm mại như mây trước ngực nàng, trong đôi mắt đen lấp ló ra những tia sáng sắc bén, hấn trầm giọng hỏi: “Nàng nghĩ là ai?”.

Làm gì có người chứ, rõ ràng là tiếng gió, Thanh Thu nghĩ nhất định đây là gió, nếu không sao nàng lại có cảm giác lạnh lạnh. Nàng muốn kéo chăn lên, nhưng cánh tay mệt mỏi bị trói chặt không nhấc nổi, mơ mơ màng màng không biết lắm lắm câu gì. Vệ Minh dính chặt lấy nàng, khoảng cách gần như không thể gần hơn vậy mà còn không nghe rõ. Không nghe thấy điều mà mình muốn nghe, bất giác hấn buồn bã khẽ thở dài, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Cảm giác tê dại khiến Thanh Thu không sao yên giấc, nàng khẽ rên lên theo từng động tác của hấn. Nàng muốn biết rõ vì sao cả cơ thể mình đều run rẩy như thế, thậm chí đến đầu ngón chân cũng khẽ run lên không ngừng. Cảm giác vui sướng từ trước tới nay chưa từng có đang giày vò nàng, vừa muốn khao khát có nhiều hơn nữa, lại vừa muốn đẩy thứ đang đè nặng trên người mình ra để tỉnh táo trở lại.

Ngay sau đó nàng bị người ta ôm dậy, Thanh Thu đang định cố gắng mở mắt ra thì lại bị cái ôm siết chặt tới mức đầu ngửa ra sau, nàng khẽ kêu lên một tiếng. Cuối cùng cũng dần dần tỉnh hẳn, dần dần nhận ra người đang ôm chặt mình kia là thế tử! Nàng tỉnh dậy trong tình cảnh thế nào, trong bức rèm buông xung quanh thấp thoáng mùi của dục vọng, quần áo trên người nàng đã bị cởi sạch, chỉ có chiếc áo lót sau khi cởi ra còn vướng ở hai cổ tay, giống như trói tay nàng, Thanh Thu toàn thân bất lực dựa vào lòng hấn.

Nàng vừa xấu hổ vừa ảm ức quay đầu đi, chỉ lặng lẽ bất lực phản kháng, nhưng vẫn bị trêu chọc đến mức thở gấp không dứt được. Cuối cùng Vệ Minh cũng rời khỏi ngực Thanh Thu, hôn thẳng lên môi nàng. Giống như một đốm lửa, mỗi nụ hôn đều khiến cơ thể nàng bị thiêu đốt, thấp lên muôn vàn đốm lửa khác, đầu lưỡi của hấn lướt qua từng điểm trên môi nàng, cánh tay dùng sức như muốn nàng gãy ra thành từng khúc.

Đây chính là mùi của nam tử ư? Thanh Thu vô thức để mặc bàn tay của Vệ Minh tự do khám phá. Mỗi lần hấn chạm đến, nàng đều phát ra tiếng rên không thể kiềm chế, thật quá xấu hổ, nhưng nàng không thể không chế nổi bản thân. Cơ thể và trái tim dường như không còn là của nàng nữa, là của hấn.

Lúc này Vệ Minh đã khống chế toàn bộ con người nàng, ngay cả khi hấn bế nàng nằm xuống, chỉ hơi rời xa nàng một chút, cơ thể của Thanh Thu cũng không chịu nghe lời mà cong lên muốn được gần hấn hơn.

Cuối cùng Vệ Minh cũng đã nhắm nháp đủ mật ngọt trên người nàng, hấn đặt nàng xuống, toàn thân áp sát lấy nàng, cảm thấy người phía dưới mình như một đống lửa... Những tiếng kêu ngân nga kiêu diễm của nàng như lời gọi hấn giữ lấy, làm sao hấn chống đỡ nổi đây? Vệ Minh hưởng thụ niềm hoan ái mang lại bởi sắc dục đượm nồng...

Có lẽ Vệ Minh đã dùng sức quá mạnh, cũng có thể vì đây là lần đầu tiên Thanh Thu làm việc này, nàng chỉ cảm thấy kinh hãi, đau đớn. Men rượu trong người nàng lập tức giảm đi tới bảy phần, vừa rồi vì động tình mà rịn mồ hôi, bây giờ lại nước mắt ghen ngào. Cho dù Vệ Minh cúi xuống nhẹ nhàng dỗ dành thế nào, cũng không sao ngăn được nước mắt nàng chảy ra.

Tên đã bắn ra rồi sao có thể rút lại? Nước mắt nàng chảy ra bao nhiêu, Vệ Minh dụ dỗ hôn hết bảy mươi, đầu lưỡi còn dạo một vòng quanh tai nàng, khiến Thanh Thu vừa buồn vừa mềm nhũn cả người... Cho đến khi nàng phục hồi tâm trạng, thích ứng được với Vệ Minh, hấn mới đưa nàng cùng lên Vu Sơn, thả sức mây mưa[1].

[1] Đời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường du ngoạn tại vùng đất Cao Đài, cạnh đầm Vân Mộng.

Một hôm trong lúc mệt mỏi, nhà vua nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn, trong giấc mộng, ngài mơ thấy mình ân ái với một thiếu nữ tuyệt sắc, khi nhà vua hỏi nàng từ đâu đến, thì nàng nói rằng mình là thần nữ Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường. Một danh sĩ thời đó đã làm một bài phú để nói về điển tích Sở Tương Vương ân ái cùng thần nữ Vu Sơn. Từ đó từ “Vu Sơn”, “mây mưa” có ý chỉ việc ân ái, giao hoan của nam nữ.

Không biết giờ đã là canh mấy, Vệ Minh vẫn chưa ngủ, hần khê hôn lên môi Thanh Thu lúc này đã say giấc, rồi cầm một chiếc khăn nhẹ nhàng lau hết mồ hôi trên người nàng, suy nghĩ về những chuyện có thể xảy ra sau đêm nay.

Nói chưa từng nghĩ tới việc biến nàng thành người của hần là nói dối, chỉ có điều hôm nay là sinh thần của nàng, còn chưa tặng nàng món quà nào, mà lại khiến nàng mệt. Ngoài cảm giác thỏa mãn ra còn có cả sự hối hận, với tính cách của Thanh Thu, sáng mai tỉnh dậy sẽ ầm ức, nếu nàng khóc thì hần phải làm sao? Trước mắt còn chưa cho nàng một thân phận rõ ràng, trong phủ khắp nơi toàn những kẻ thừa hơi rồi chuyện, bên phủ quận vương cũng đang chờ hần quyết định. Chắc sáng sớm mai ra ngoài giải quyết công vụ, Vệ Minh nên đến phủ quận vương trước mới được.

Bên ngoài tiếng chim hót líu lo, còn cả tiếng nói chuyện của bọn tiểu a hoàn, họ cho rằng đã nói bé hết sức, vậy mà Thanh Thu vẫn nghe thấy rất rõ ràng: “Thế tử nói thế thật ư? Ta thấy Thanh Thu cô nương sau này nhất định sẽ được phong làm phu nhân”.

“Ừm, bao giờ thế tử mới chịu nhìn ta một cái...”

“Đừng có mơ, bao nhiêu tỷ tỷ như thế, khi đến lượt chúng ta, thì cũng tới lúc phải rời phủ rồi.”

Vô cùng ngưỡng mộ và nuôi tiếc, như thế thật sự có chuyện thế tử sẽ lần lượt sủng ái từng người vậy. Thanh Thu không dám mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, nàng dù mệt dù thiếu ngủ tới đâu cũng ngủ đủ rồi.

Nàng không dám mở mắt, vì sợ vừa mở mắt ra lại nhìn thấy người mà mình chẳng thể đối diện, sau đêm qua, tất cả đều đã khác, trái tim nàng, thân thể nàng, từ nay về sau đều đã khác.

Đột nhiên, hàng lông mi run rẩy, rơi xuống những giọt ngọc trắng muốt, lặng lẽ ngấm vào trong chiếc gối vuông bọc gấm.

Chuyện mà nàng sợ, cuối cùng cũng xảy ra. Bị người ta dị nghị nàng có thể coi như không nghe thấy, thực tế nàng cũng không hay nghe thấy, cuộc sống thế này qua được ngày nào hay ngày ấy.

Nếu nàng muốn đường đường chính chính ở bên thế tử, thì phải đối mặt với phu thê quận vương, đặc biệt là quận vương phi, người luôn có khúc mắc với nàng. Thời gian đầu vì muốn gần nàng tiếp cận quận vương, giờ lại phải tiếp nhận nàng làm... con dâu? Bà ta sẽ coi nàng như kẻ dè tiện như cỏ rác, chà đạp nàng, biết nàng không muốn làm thiếp, bà ta dùng chuyện này để khiến nàng phải buồn, phải khóc.

Thanh Thu cũng chẳng còn nhớ đã từng đồng ý nói với thế tử rằng mình không muốn làm thiếp vào ngày nào nữa. Lúc ấy nàng vẫn còn mong hần tôn trọng nàng một chút, sẽ bắt đắc dĩ mà tha cho nàng. Thanh danh và danh dự của nàng đã chẳng còn lại bao nhiêu, ít nhất nàng vẫn còn giữ được phong tuyến cuối cùng, trong sạch hay không trong sạch mình nàng biết. Không ngờ chỉ trong một đêm, tất cả đều đã thay đổi.

Không biết từ bao giờ, lại là Hồng Ngọc đích thân vào hầu hạ Thanh Thu, chuẩn bị nước sạch, quần áo mới, rửa mặt chải đầu cho nàng. Thanh Thu nhếch miệng, xem ra phủ quận vương đã biết từ lâu rồi, nàng khê nhấm mắt lại, lòng càng thêm hỗn loạn. Hồng Ngọc làm xong phận sự của mình, không rời đi ngay, lẳng lặng đứng đợi nàng lấy lại tinh thần, rồi mới nói: “Thanh Thu cô nương, vương phi cho người tới dẫn khi nào cô nương dậy thì đến phủ quận vương một chuyến”.

Thanh Thu từ khi ra khỏi giường chẳng nói chẳng rằng, nàng ngẩn ngơ nhìn cách ăn vận của mình trong gương, cách trang điểm mới, phần phủ khá dày. Cách trang điểm kỹ càng thế này, có một ưu điểm đó là có thể giấu được những vết nước mắt.

Tại sao lại khóc? Nàng không biết, có lẽ là vì đã làm chuyện ấy trong lúc hồ đồ nửa tỉnh nửa mê, nên không cam tâm, còn cả sự hoảng hốt đối với tương lai mù mịt sắp tới.

Thấy không, vừa mới dậy, còn chưa gặp mặt thế tử, người giày vò nàng suốt đêm qua, đã phải đối phó với lời truyền gọi của quận vương phi. Quận vương phi cuối cùng cũng quyết định không vờ vịt xem nhẹ

chuyện này nữa rồi sao? Lòng nàng chua xót, từ lâu đã mong quận vương phi gọi nàng đến, mắng mỏ nàng một hồi rồi đuổi nàng đi, ai ngờ ngày này đến quá muộn, lại là sau đêm qua. Lúc này tâm sự ngổn ngang, Thanh Thu chỉ muốn đóng cửa trong phòng chẳng gặp ai, nhưng không thể không nghe lệnh, nàng đành gắng gượng ra khỏi phủ với cơ thể vẫn còn đau nhức.

Một chiếc kiệu nhỏ đợi nàng ở cửa ngách, theo quy định của phủ quận vương thì thể này là khá ưu đãi nàng rồi. Chắc đây là cách quận vương phi tỏ thái độ của mình, một kiểu thừa nhận, nghe nói nữ tử một khi về làm thiếp chỉ có thể đi cửa ngách vào phủ, dâng trà ọi người, cả đời này không có địa vị gì cả, không tự do, về sau cho dù có sinh được con trai, cũng chẳng được quyền nuôi dưỡng.

Nhị phu nhân chẳng phải như thế sao, hằng ngày nhìn thì ra ra vào vào như một phu nhân, trong phủ cũng đường hoàng hống hách, nhưng khi ra ngoài không được đi cửa lớn. Nếu không phải vì quận vương phi không thích nàng ta, dẫn đến cũng không thích Vệ Vi tiểu thư, thì e rằng đến gặp mặt con gái mình, nhị phu nhân cũng chẳng được tự do như thế.

Nàng vịn vào chiếc kiệu đứng bên cạnh nó hồi lâu, khóc không được cười cũng chẳng xong, có nên đi hay không? Đến để nghe người ta sắp đặt?

Không, mấy năm nay chẳng ai quan tâm hỏi han nàng, nên tính cách cũng hoang dã đi không ít, có sự quật cường không chấp nhận số mệnh, lãng phí tháng năm cho tới tận bây giờ, Thanh Thu cũng chẳng ngại phải tiếp tục sống cô độc tới già.

Hồng Ngọc đỡ tay nàng lên kiệu, khi thả rèm kiệu xuống có nói một câu, “Nghe người tới truyền lệnh nói, thể tử tử sáng sớm đã đến phủ quận vương gặp quận vương và quận vương phi. Hình như còn có cả tranh chấp, nhưng cũng đừng lo lắng quá”.

Chẳng mấy khi Hồng Ngọc nói ra những lời an ủi người ta như vậy, trông bộ dạng của nàng giống lo lắng ư? Thanh Thu thoáng nở một nụ cười ngẩn ngơ, nàng còn vốn tưởng người ở phủ thể tử truyền tin tức về, không ngờ lại là đích thân thể tử đi. Vệ Minh đến đó sẽ nói những gì? Tranh chấp, là vì việc nhập phòng hay là danh phận của thiếp mà tranh chấp?

Thật là khó cho thể tử quá, làm khó cho hần vì mới sáng ra đã chạy đi tranh chấp cho nàng một danh phận mà nàng thấy thật sỉ nhục khi phải nhận. Không phải nàng muốn tự coi thường mình, không dám nghĩ đến việc thể tử lấy về làm thiếp, mà chuyện tốt đó, chẳng đến lượt nàng. Còn về chuyện trong lúc động tình mà nàng nghe được tối qua, chắc là hần nói cho xong vậy thôi.

Vệ Minh sáng sớm đã đến phủ quận vương thông báo cho cha mẹ mình biết không lâu nữa hần sẽ lấy Thanh Thu về, phu thê Hiền Bình quận vương vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là quận vương phi. Trước kia bà có ý để con trai cưới Linh Ngọc, khi ấy hần nói đang bận việc đàm phán giữa hai nước, thân mang trọng trách nên không thể phân tâm, muốn để lui lại một thời gian hẵng nói, sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Bà vẫn luôn chú ý đến Thanh Thu, nên lập tức nói: “Không được, không được, cô ta thân phận thấp kém, sao xứng với quận vương phủ.”

Quận vương phi giận quá thành hồ đồ rồi, từ nhỏ con trai bà đã có chính kiến, không chuyện nào Vệ Minh muốn làm mà không được. Nếu hần cố chấp muốn lấy Thanh Thu, còn bà cứ chống lại, chỉ e rằng hần sẽ làm thật, đành đổi giọng hòa hoãn: “Ý ta là, thân phận đó của cô ta không xứng với con”.

Quận vương ngồi bên cạnh nghĩ một lúc mới nhớ ra, đây là một đầu bếp trước kia ở phủ của ông, cười hi hi nói: “Ta và con trai giống nhau, thích người có tài nghệ”.

Lời nói vô cùng đặc ý, quận vương phi tức tới mức không thốt nên lời. Thanh Thu kia chẳng qua chỉ biết nấu vài món ăn, tướng mạo cũng chẳng phải quá xinh đẹp đoan trang gì, làm sao đủ bản lĩnh mê muội khiến Vệ Minh sáng sớm đã phải chạy đến đây, nói muốn lấy cô ta làm thiếp. Nếu để con trai bà lấy một nữ tử như vậy, không khiến toàn thành Việt Đô này cười chê mới lạ.

Hai cha con nhìn nhau cười, quận vương phi dụ giọng: “Vương gia, Minh nhi sau này sẽ kế thừa tước vị, hôn sự của nó sao có thể tùy tiện quyết định như thế. Nếu chỉ là nạp phòng cho Thanh Thu hoặc cưới cô ta về làm thiếp đương nhiên thiếp không có ý kiến gì, chỉ có điều mấy hôm trước chuyện Khang tướng quân có tới tìm, ông quên rồi sao?”.

Quận vương thấy cũng phải, liền vỗ vai con trai, nói: “Con muốn con bé đó thì nạp phòng cho nó ở cạnh mình, việc này dễ mà. Đợi vài ngày nữa sau khi hôn sự quyết định xong, muốn lấy vợ nạp thiếp đều do con, thỏa sức tận hưởng mọi phúc phận của con người cũng được”.

Vệ Minh thầm chau mày, nhưng bề ngoài vẫn rất điềm đạm hỏi: “Hôn sự của con, sao con không biết?”.

“Có điều là Uy Vũ tướng quân mấy hôm trước có tới thăm phủ ta, nhắc đến việc mình có một cô con gái, mới qua tuổi bích ngọc[2], rất hợp với con, có ý muốn kết thông gia với nhà ta. Ha, nghe ông ta nói, chúng ta mới biết con gái của Khang tướng quân đã từng gặp con một lần, coi là có duyên.”

[2] Tuổi bích ngọc: Tuổi cập kê.

Vệ Minh nghe nói họ Khang, cũng nhớ tới chuyện gặp phải ở miếu Quan Đế, liền kể lại sự việc ngày hôm đấy một lượt: “Lúc ấy đâu chỉ có mình Khang tiểu thư, nếu thế cũng coi là duyên phận, thì chẳng phải con có duyên với từng người trong bọn họ sao”.

Quận vương phi cười vui vẻ, “Đương nhiên là duyên phận rồi, gia thế các cô gái ấy đều không tệ, dù con thích cô nào cũng được, vương phủ chúng ta cao quý vinh hiển, họ chẳng ước được gả vào nhà chúng ta ấy chứ. Mẹ biết, con không thích Linh Ngọc, là tại mẹ đã sắp xếp không thỏa đáng, con cứ tự ý chọn một cô trong số đó. Thế này đi, mẹ cho người mang tranh của những nữ tử ở độ tuổi phù hợp trong thành tới cho con, chắc chắn sẽ có người con vừa ý”.

Giọng Vệ Minh đành lại nhắc nhở bà, “Mẫu thân, hôm nay con đến chính là vì việc này, không phiền mẫu thân phải bận lòng, chỉ một mình Thanh Thu là đủ rồi”.

Đối với Vệ Minh mà nói, việc lấy vợ từ xưa tới nay, vẫn là việc của riêng hắn, chỉ có người hắn muốn lấy, chứ không có người khiến hắn phải lấy. Cũng giống như thời niên thiếu khi Vệ Minh bỏ nhà đi tới biên ải xa xôi vậy, tất cả mọi chuyện đều do mình hắn định đoạt.

Có điều dục tốc bất đạt, cha mẹ không đồng ý cũng trong dự liệu của hắn, hôm nay chỉ là thông báo, bên phía Thanh Thu còn phải an ủi. Chuyện trong cung hôm qua cũng chưa giải quyết xong, dồn lại sang hôm nay, hắn chỉ mong có thể sớm về phủ.

Thanh Thu ngồi kiệu nhỏ đi thẳng một mạch không nghĩ tới phủ quận vương, quận vương phi gặp nàng ở Tú An đường.

Lâu ngày không gặp, quận vương phi vẫn rất phong thái, váy vóc thêu chỉ vàng vô cùng quý phái, ngọc bội đeo đầy người, cộng thêm khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng, trông bà vẫn xuân sắc như ngày nàng rời đi.

Trong phòng một đám đầy tớ đứng quanh đợi hầu, không ai dám thở mạnh, lão quản gia quỳ giữa phòng, chẳng biết vì chuyện gì mà bị mắng mỏ. Thanh Thu thở dài quỳ xuống bên cạnh, làm thế này chắc là để cho nàng thấy đây?

Quận vương phi khẽ giơ tay lên, đại a hoàn đứng bên cạnh lập tức bưng chén trà thơm vừa pha đến. Bà chậm chậm nhấp một ngụm, rồi gọi Thanh Thu đứng dậy, tiện thể cũng miễn cho lão quản gia khỏi quỳ. Lúc này gọi nàng đến là muốn nàng nhìn rõ thân phận của mình, cho nàng làm thiếp thất cũng đã quá tốt rồi. Một nữ tử lễ thì như thế, có người muốn lấy là mừng lắm rồi, đừng mơ mộng vọng tưởng gì cả, tưởng nhất thời được sủng ái mà đòi những thứ không nên đòi.

Những lúc thế này quận vương đương nhiên không có mặt, ông hẹn mấy bằng hữu đi săn. Vừa mới đầu đông, động vật chim muông thứ nào nấp được thì nấp, chạy được thì chạy rồi. Săn thú? Có mà săn sắc thì còn nghe được.

Quận vương phi không suy nghĩ đến chuyện này nữa, liếc mắt nhìn Thanh Thu, nhìn nàng chậm chậm đánh giá một hồi, cách trang điểm này cũng coi như phù hợp. Bà nghĩ đến xuất thân trước kia của nàng cũng không tệ, suy nghĩ cân nhắc một lúc mới mở miệng: “Hôm nay thân thể không tiện, ngồi đi”.

Nhìn nàng thân thể không tiện, nhưng cũng không cần chỉ ra trước mặt mọi người chứ? Thanh Thu nhìn chiếc ghế đặt sau mình, đáp một tiếng, “Vâng, vương phi”.

Nàng chậm chậm ngồi xuống, chỉ cảm thấy toàn thân bất an, căn phòng này khiến người ta bị áp lực, nàng cup mắt, đến lão quản gia cũng không dám nhìn thêm cái nào.

Quận vương phi định nói gì đó, nhìn đám người hầu trước mặt, đành tạm thời cho họ lui ra, chỉ giữ lại một mình Thanh Thu trong phòng.

Thanh Thu bình tĩnh đối mặt với quận vương phi, lão quân gia lúc chuẩn bị lui ra có nhìn nàng một cái, có lo lắng, có thương xót. Nàng có thể đoán được ông đang nghĩ gì, nhưng đây là việc riêng của nàng, mọi chuyện nàng phải tự gánh chịu.

“Ta nghe nói tối qua thế tử qua đêm ở phòng ngươi?” Quận vương phi cũng không nghĩ là chỉ sau một đêm, con trai bà bị chấp dây thần kinh nào rồi, sao cứ nhất quyết đòi lấy cô ta.

Đây rõ ràng là cổ tình hởi, Thanh Thu có chút khó chịu, đầu cúi càng thấp hơn.

Quận vương phi uống trà rồi lại từ từ lên tiếng: “Người đừng nghĩ nhiều, con trai ta từ trước tới nay là người trọng tình, không dễ dàng nạp phòng, mãi mới thấy nó để mắt đến ngươi, đương nhiên ta phải hỏi chút. Từ nhỏ nó đã sống trong nhung lụa, mấy năm trước đột nhiên muốn ra biên ải tòng quân, ở đó khổ sở sao bì được với kinh thành, không ngờ lại lập công, là mẫu thân như ta, đương nhiên vui mừng còn không kịp”.

Thanh Thu ngồi nghe bà nhàn nhã kể lại những chuyện thú vị của Vệ Minh khi còn niên thiếu, trong lòng có chút buồn cười, quận vương phi không giống như những phu nhân làm bộ làm tịch, nói những chuyện này chẳng qua là để nàng biết, con trai là của bà, không ai có thể trái ý bà.

“Ta vẫn luôn mong phòng nó có thêm người để chăm sóc, mấy tiểu nha đầu kia căn bản chẳng hiểu chuyện. Người không giống chúng, Thanh Thu, ta hiểu rõ về ngươi, giờ Vệ Minh đã có người chăm sóc, ta rất yên tâm.”

Bà một tiếng lại nhắc người trong phòng, hai tiếng lại nhắc nạp phòng, Thanh Thu chỉ cúi đầu im lặng. Quả nhiên, vấn đề của nàng căn bản chẳng là gì, người ta chỉ coi nàng là phận “người trong phòng” của hân mà thôi.

“Ta nghe nói trước kia gia đình ngươi cũng khá giả, là a hoàn hầu hạ bên cạnh thế tử thật quá ảm ức cho ngươi.”

Quận vương phi thoáng trầm ngâm giống như nuốt tiếc, nói tiếp: “Nhưng Vệ Minh vẫn chưa lấy vợ, cho dù nó muốn đối xử tử tế với ngươi, thì cũng phải đợi nó thành thân rồi ngươi mới có thể xuất giá. Người cũng biết quy định trong phủ quận vương là thế, người ở trong phủ này làm việc cũng không phải một ngày hai ngày, quy định đạo lý gì ta không cần phải nói nữa. Mấy hôm tới ta sẽ hỏi vương gia, nhận lời với Vệ Minh, cần nhắc cho ngươi danh phận trắc phu nhân. Sau này khi nó đã chính thức thành thân, nạp ngươi làm thiếp, rồi đến khi nó kế thừa tước vị, ngươi tìm cho Vệ Minh một người nữa, sẽ lập làm trắc phu nhân”

Ban tước vị thật to quá nhỉ, Thanh Thu ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy quận vương phi đang nheo mắt đợi nàng trả lời, nàng nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Ý của vương phi nô tỳ hiểu, chỉ là Thanh Thu không muốn làm thiếp”.

“Ngươi phải nghĩ cho kỹ, đừng học nhị phu nhân kia, kéo khiến người ta chê cười.”

Nhị phu nhân lên sai Lục Châu đi lôi kéo Thanh Thu, quận vương phi biết rõ nhưng không thềm nói gì. Trước kia để nàng ta vào phủ đã không sợ trở thành phu nhân rồi tác oai tác quái, nếu không tại sao đến tận giờ nàng ta vẫn chỉ là nhị phu nhân, mà không được làm trắc phu nhân, đều là do thủ đoạn của quận vương phi. Bà muốn nàng ta cả đời này không nở mày nở mặt được, danh phận chưa có được nên ám ảnh cho tới tận bây giờ, trở thành nỗi đau trong lòng nhị phu nhân, nên nàng ta rất hận quận vương phi.

“Xin vương phi yên tâm, cho dù là nạp phòng hay sau này lập trắc phu nhân, nô tỳ cũng không nhận.”

Quận vương phi thoáng giận, bà đã ra tay bố thí mà Thanh Thu còn chống lại, nên lạnh lùng hừ một tiếng, “Nói xem, thế nào ngươi mới chịu nhận?”.

Thanh Thu vẻ mặt đầy lạnh lùng, đáp: “Hồi nô tỳ còn làm đầu bếp trong phủ, cũng có người tới cầu thân với nô tỳ, nhưng hễ là người muốn cưới nô tỳ về làm thiếp đều bị đuổi đi cả, Thanh Thu không màng điều gì, chỉ không muốn chung phu quân với người khác mà thôi”.

Những lời này quả có chút đại nghịch bất đạo, đắc tội cả với quận vương phi, bà giận tới mức suýt thì ném vỡ chén trà: “Sao, có phải ngươi cho rằng bây giờ Vệ Minh sủng ái ngươi, nên vọng tưởng nó sẽ lấy mình về làm chính thê? Không phải ngươi đã quá coi trọng mình đấy chứ, phải biết thân biết phận, những kẻ ấy sao có thể so sánh với con trai ta?”.

Thân phận của nàng, ha, phải, thân phận của nàng thấp kém, vì vậy vị hôn phu đã chết rồi sống lại của nàng mới muốn nàng đi theo y với danh nghĩa là vợ của người khác, tới Bắc Vu đã có Tuyết Chỉ làm phu nhân của y. Giờ đến thế tử sau khi chiếm đoạt nàng xong, nàng cũng phải đợi hắn lấy vợ rồi mới có thể vào cửa làm lẽ. Thật tốt, danh phận đó địa vị đó, mai mối cưới hỏi đằng hoàng, đầu bạc răng long đều là của người khác, không có phần của nàng.

Từng lời từng lời của quận vương phi đều khiến Thanh Thu tổn thương, làm cho nàng không thể ngồi yên liền đứng thẳng dậy đáp: “Vương phi sai rồi, cho dù là chính thê, Thanh Thu cũng không cần. Khi ấy nô tỳ đến phủ thế tử là vương phi cho phép, Thanh Thu cũng đã hỏi thế tử bao giờ có thể cho mình đi. Bây giờ rất đúng lúc, cũng may nô tỳ còn chưa bán thân cho quý phủ, chỉ cần một câu của vương phi là được”.

“Được!” Quận vương phi vừa nói xong từ “được”, đột nhiên lại nghĩ ra không thỏa đáng, lúc này nếu đuổi nàng đi, e rằng Vệ Minh sẽ trở mặt hận mình, bà lập tức cười nhạt nói: “Khoan, lúc này ta để ngươi đi, Minh nhi chắc chắn không nghe, Thanh Thu, ngươi muốn gây chuyện chia rẽ để Minh nhi coi ta là kẻ ác, thủ đoạn hay lắm, đã tâm lắm!”.

Quận vương phi càng nghĩ càng thấy đúng, chính thế, có thể mẹ hoặc con trai bà tới mức mất lý trí thì thủ đoạn nhất định phải cao siêu. Thật không nhận ra, nữ tử tên Thanh Thu này đã tâm cũng chẳng kém nhị phu nhân là bao. Lúc này đuổi đi không được, giữ lại cũng chẳng xong, về phía con trai, bà cũng phải nhanh chóng chấm dứt suy nghĩ vô lý này của nó, trong phủ cũng không thể để tin tức truyền ra.

Nghĩ đến đây ngực bà đau nhói, sớm biết có ngày hôm nay thì bà đã định việc hôn sự cho Minh nhi rồi. Có thể đuổi Thanh Thu đi là tốt nhất, ai bảo cô ta không biết tốt xấu, cho cô ta làm trắc phu nhân còn từ chối.

Thanh Thu cảm thấy mình nói gì cũng sai cả, nàng đành bất lực đáp: “Vương phi yên tâm, nô tỳ hiểu ý của bà, lúc nào đi nô tỳ tự có tính toán, quyết không li gián tình cảm mẹ con của vương phi và thế tử, khi cần, mong vương phi giúp đỡ”.

“Được, ngươi phải nhớ những gì hôm nay đã nói, nếu để ta biết ngươi về tố khổ với Vệ Minh, nhất định ta sẽ không tha cho ngươi!” Quận vương phi nghĩ ngợi một lát rồi lại dặn, “Hai tùy tùng bên ngoài là đi theo ngươi tới? Hôm nay về phải nói thế nào với Minh nhi ngươi nên nghĩ cho kỹ”.

“Về phần thế tử, nô tỳ sẽ không nói gì cả, mong vương phi tha cho lão quần gia, chuyện của Thanh Thu không liên quan tới họ.” Nàng vẫn còn nhớ, bóng lão quần gia quỳ khi nàng bước vào, cả đời hầu hạ trong phủ quận vương, vất vả công lao thôi chẳng nói, ít nhất thì gần đây quận vương và quận vương phi đã miễn cho ông phải quỳ, nàng không thể để ông vì mình mà liên lụy.

Nói bao nhiêu lâu như vậy, đúng là phí lời, quận vương phi gạt phắt ý định ban đầu sai người mang vòng ngọc châu báu đồ nữ trang ban tặng cho nàng, nhắm mắt xua tay bảo nàng đi.

19. Q.2 - Chương 19: Lòng Này Khó Yên

Khắp nơi trong vương phủ đều đã dùng rèm bằng vải bông, Thanh Thu vén tấm rèm bông nặng trĩu lên đi ra ngoài, thở dài một hơi. Nghe nói ở Bắc Vu lúc này đã tuyết bay đầy trời, hơi thở ra nhìn giống như một làn khói trắng, nước mắt chảy xuống má lập tức sẽ biến thành giọt băng. Cái lạnh đó lạnh tới mức nào, Thanh Thu không thể tưởng tượng, còn ở Nam Vu lại chẳng hề có tuyết.

Bị hạn chế về kiến thức khiến con người ta thiếu cận, trong mắt quận vương phi, nàng chính là nữ tử ngu xuẩn không biết thế nào là đủ. Thanh Thu vừa mới trải qua sự thay đổi lớn nhất trong cuộc đời của một người con gái, tâm trạng hỗn loạn vô cùng, lại còn bị gọi đến để đối phó với những lời mĩ mai của quận vương phi, nhất thời trong lòng có chút ảm ức không nói được thành lời. Nhưng ảm ức gì chứ?

Tình cảnh này, những lời khiến nàng khó chịu này, thậm chí cả việc tối hôm qua, chẳng phải nàng đều từng có dự liệu trước trong lòng rồi ư? Nàng không phải là một thiếu nữ ngu dốt, ngay khi thể tử mấy lần trêu đùa nàng, Thanh Thu đã nghĩ ngay tới việc nếu lỡ yêu lỡ thất thân thì hậu quả sẽ thế nào.

Việc đến bước này sẽ có những khó khăn gì, nàng đều đã nghĩ, nhưng nghĩ rồi thì sao, trái tim nàng không được kiên định như trước kia, cơ thể nàng... Nghĩ kỹ lại, không phải vì say rượu mà nàng mới hoan ái cùng Vệ Minh, nói không chừng không say nàng cũng sẽ dần dần đánh mất mình...

Người quen ở phủ quận vương rất ít, cũng không có quá nhiều người biết lần này nàng tới đây là vì chuyện gì, nhưng đều đã nghe phong phanh việc thể tử để mất tới nàng, nên ai ai cũng chào hỏi nhiệt tình. Thanh Thu chẳng còn lòng dạ nào mà đáp, nàng phải đi tìm lão quản gia trước, còn chưa mở miệng, lão quản gia đã quan tâm hỏi: “Vương phi có làm khó con không?”.

Có gì để làm khó, vương phi thậm chí chẳng nói mấy câu đại loại như nàng liếc mắt đưa tình dụ dỗ mê hoặc thể tử kia mà, ngược lại còn dùng những lời ngon ngọt để thương lượng về thân phận cao thấp của nàng.

Thanh Thu đáp: “Bà ấy nói thật ám ức cho con khi phải đợi thể tử thành thân xong mới được nạp làm thiếp, còn hứa nhất định sẽ không đối xử tệ bạc với con”.

“Con nói thế nào?” Thực ra không cần nói lão quản gia cũng biết, Thanh Thu phản cảm nhất là chuyện bảo nàng làm thiếp, nhất định nàng sẽ từ chối.

“Con chẳng nói gì, Vệ thúc, quy tắc trong vương phủ vừa lớn lại vừa nhiều, từ lâu con đã không muốn ở đây nữa, sao còn quay lại chứ?”

Thanh Thu có chút buồn bã, xem ra nàng đúng là có số đi bán đậu phụ rồi. Mặc dù nàng không sống chết đòi bằng được phải vào cửa bằng cách này, nhưng bị người ta đuổi đi, dù sao cũng có phần ám ức, còn cả chút nuối tiếc nữa. Thanh Thu ngẩng đầu nhìn lão quản gia, nói: “Vệ thúc, làm phiền đến thúc quá”.

Lão quản gia cười ha ha, “Con nói đi đâu thể hả, quận vương và vương phi không phải là dạng chủ nhân khắt khe đối đãi tệ bạc với kẻ dưới, vừa rồi chẳng qua bà ấy tức giận quá thôi. Con phải biết, từ sáng sớm thể tử đã đến nói muốn lấy con làm chính thê, không chỉ dọa chết bà ấy mà còn khiến bọn ta đây sợ giật thót cả mình”.

Thanh Thu không biết có phải vì quá vọng tưởng nên nảy sinh ảo giác hay không? Cái người luôn trêu đùa khiến nàng không biết phải đối đáp ra sao, luôn ép buộc để giữ nàng lại, không coi thường nàng như nàng vẫn nghĩ? Thể tử nói muốn lấy nàng là thật ư? Đầu óc Thanh Thu hỗn loạn, lăm lăm: “Con không hề biết...”.

Cho dù là thế, Thanh Thu cũng không thể vui vẻ trở lại, chỉ còn biết thở dài.

“Ta biết đây là ý của thể tử, con sợ nhất là phiền hà, nên sẽ không gây chuyện. Nhưng vương phi lại không nghĩ thế, gọi con đến là muốn nói rõ mọi chuyện trước, rồi sẽ khuyên thể tử thành thân với người khác. Ta cũng có thể được coi là người nhìn thấy thể tử trưởng thành, từ nhỏ ngài ấy đã rất có chính kiến, chuyện này chắc chắn không yên đâu.”

Lão quản gia lắc đầu, khuyên nhủ: “Con cũng đừng nghĩ quá nhiều, cùng lắm về nhà ở với chúng ta, con về sớm thì bà lão sẽ càng vui. Nói đi cũng phải nói lại người xuất sắc như thể tử, rốt cuộc thích con ở điểm nào chứ?”.

Khi Thanh Thu quay về vẫn đi kiệu nhỏ, suốt chặng đường lắc lư nàng chỉ nghĩ đến vấn đề này, thể tử thích nàng ở điểm nào?

Chẳng qua chỉ là nàng nấu món ăn hợp khẩu vị với hắn, bị hắn chọn đưa tới phủ thể tử mà thôi. Nhớ lại thời gian đầu nửa đêm Vệ Minh đột nhập vào phòng Thanh Thu, chỉ vì nghi ngờ nàng có quan hệ với thích khách và Thiên phủ Bắc Vu, giờ lại nói muốn lấy nàng làm thê, thật chẳng có đạo lý gì hết.

Vừa rồi trước khi rời phủ quận vương, Thanh Thu đã nhờ lão quản gia nghĩ giúp nàng một cách, như ông nói cùng lắm là rời khỏi đây về nhà với họ. Có điều giờ tấm thân nàng không còn trong sạch nữa, đời này cũng chẳng thể lấy ai, ông và dì Lưu Hoa sẽ nhìn nàng thế nào đây?

Thanh Thu mong thế tử sớm hồi phủ, nhưng nàng lại sợ gặp hắn, lẽ nào hỏi Vệ Minh muốn lấy nàng là thật ư? Thật thì sao, lấy thế tử mà không phải chịu phạt làm thiếp? Đây lại càng là chuyện không có khả năng, tự cổ chí kim chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Tất cả đều phải nghe theo lời của cha mẹ, lời của mai mối, dạng mồ côi như nàng sao xứng đứng bên cạnh thế tử. Chính vì như thế, nàng luôn muốn tránh xa hắn, mới không đến nỗi lún càng sâu.

Về tới phủ thế tử, Thanh Thu chẳng thiết ăn uống gì, vừa đặt mình xuống là ngủ li bì, nàng quá mệt, mệt tới mức không muốn nghĩ, không muốn làm gì nữa, trời sắp xuống cũng còn có người cao hơn nàng đỡ trước mà. Nhưng tới quá trưa, sau khi vô duyên vô cớ tỉnh khỏi giấc mơ, rồi không sao ngủ được nữa, đến Chu Công[1] cũng bạc đãi nàng, đuổi nàng khỏi côi mộng. Nàng lăn qua lộn lại một hồi, cuối cùng đành ngồi dậy.

[1] Người Trung Quốc thường có cách nói “đi gặp Chu Công” ý chỉ đi ngủ.

Sắc trời u ám giống như những chuyện buồn chán tích tụ trong sâu thẳm cõi lòng nàng vậy. Tiểu nha đầu thấy Thanh Thu thức giấc, theo lời căn dặn của Hồng Ngọc, liền mang cơm canh nóng lên. Vì thế tử yêu cầu rất khắt khe trong việc ăn uống, nên các món ăn trong phủ thế tử nhìn khá bắt mắt và ngon miệng.

Thanh Thu vẫn luôn chán ghét những món như thế, có điều từ sáng sớm tới giờ nàng vẫn chưa có miếng cơm nào vào bụng, lòng không muốn ăn, nhưng cơ thể không thể chịu được, bụng đói tới mức khó chịu. Nàng nhìn thấy trong khay thức ăn có một bát cháo nấu bằng gạo nếp táo tàu nấm phục linh mà nàng thích ăn, Thanh Thu liền múc một bát nhỏ, ăn vài miếng nhưng lại chẳng ngon miệng.

Không ngủ được, không muốn ăn, Thanh Thu hoang mang đi dạo quanh phủ, trong vô thức đi tới thiện phòng. Lúc này ở thiện phòng không còn ai nấu nướng nữa, các đầu bếp đều tụ tập lại một chỗ nói chuyện. Đầu bếp trưởng nhìn thấy nàng vội đứng dậy chào: “Thanh Thu cô nương, buổi tối thế tử có về dùng cơm không? Cô nương cho người tới gọi ta một tiếng là được rồi, đâu cần phải đích thân tới đây”.

“Không có chuyện gì đâu, miệng ta hơi nhạt, muốn tự làm ít đồ ăn.”

“Mời cô nương.” Đầu bếp trưởng nghĩ nàng đâu phải nhạt miệng, mà là tâm trạng không tốt. Ông ta nháy mắt với những người đứng quanh bếp, ai thổi lửa thì đi thổi lửa, ai gánh nước thì đi gánh nước, trong chớp lát thiện phòng lại bắt đầu bận rộn.

Thanh Thu nhìn nguyên liệu, củ cải trắng, cà màu xanh tím, củ sen trắng như tuyết, gà đã được vặt sạch lông treo sẵn, cá trong chậu. Tất cả những thứ này nàng đã từng sống chung hơn hai năm có lẽ, chỉ riêng ngửi mùi của thiện phòng thôi nàng cũng thấy vô cùng quen thuộc rồi, trái tim đang bất an không chốn nương tựa của Thanh Thu bỗng bình tĩnh trở lại ít nhiều.

Đã bao lâu nàng chưa nấu ăn? Hình như lần trước nàng có nấu mấy món hương vị Bắc Vu đãi đoàn sứ giả tới từ phương Bắc, từ khi đến phủ thế tử, nàng quên mất cả bản thân mình. Đột nhiên Thanh Thu có suy nghĩ muốn làm mấy món ngon, làm cho chính nàng ăn.

Nghĩ đến đó Thanh Thu liền bắt tay vào làm ngay, khi đã vội thì không màng quy tắc, đến tạp dề chuyên dụng chỉ mặc khi nấu ăn, nàng cũng chẳng thay. Thanh Thu xắn tay áo bộ đồ mới thay lên, quần tũn vấy quanh eo, rồi cầm một con dao ngồi xổm dưới đất, vớt con cá đang bơi lội tung tăng đầy vui vẻ trong chậu nước.

Đầu bếp trưởng vội ngăn lại: “Thanh Thu cô nương, vậy cá khó đánh lắm, để ta phụ cô”.

“Không cần, mọi người ra ngoài cả đi.” Về mặt nàng rất nghiêm túc, như thể đang muốn làm chuyện lớn gì đó, người của thiện phòng đều biết ý mà lui ra.

Chỉ giết một con cá, mà nàng làm như sắp giết người vậy, đám người của thiện phòng bị đuổi ra ngoài, bên trong vọng ra âm thanh ồn ã. Chẳng hiểu tại sao Thanh Thu cô nương lại âm ỉ như thế, không biết liệu có làm bị thương chính mình không?

Cuối cùng, tiếng cá quẫy đạp không còn vọng ra nữa, một lát sau tiếng thái rau trên thớt truyền ra, sau đó là dầu nóng, tiếng lèo xèo không ngừng vang lên liên tục. Giờ cơm sắp đến nhưng không ai dám vào, quản gia thiện phòng nghe được chuyện này, cười lạnh một tiếng nhưng cũng chẳng quản, cùng lắm cả phủ không ăn cơm nữa là xong, có trách cũng không trách ông ta được.

Cho tới tận khi Vệ Minh về phủ, Thanh Thu vẫn chưa ra khỏi thiện phòng, mọi người đứng ngoài cũng thấy đói, mà bên trong mùi thơm bay ra ngào ngạt, khiến ai nấy đều chảy nước miếng. Đám đầu bếp bắt đầu suy đoán xem Thanh Thu cô nương đang nấu món gì, vừa rồi có mùi của tương chắc là món vịt hầm tương, giờ lại thoang thoảng vị ngọt, chắc là chân giò hun khói mật ong...

Khi thể tử vào thiện phòng, Thanh Thu đang ngồi bất động trên một cái ghế nhỏ quay lưng ra cửa trông nồi nấu trên bếp, nhìn làn khói trắng bay lên. Dường như nàng rất mệt, tay chống má người co lại, bên cạnh là một đồng lộn xộn, nồi niêu bát đĩa bẩn bừa bãi, dưới đất nước rớt khắp nơi, chỉ có trên bàn dài để thức ăn mười mấy món trông gọn gàng đẹp mắt.

Các món ăn rất thịnh soạn, Vệ Minh liếc mắt nhìn, thăm thỏ dài một tiếng, cuối cùng nàng vẫn để ý tới chuyện tối qua. Hắn đi đến khẽ gọi một tiếng: “Thanh Thu”.

Sống lưng nàng thoáng cứng lại, nhưng không quay đầu, ngược lại còn cúi thấp hơn.

Sau khi làm một mạch mười mấy món, Thanh Thu cuối cùng cũng đã bình tâm trở lại, lúc này nàng đang ngồi trông lò. Chiếc nồi sôi trên bếp là nồi cháo nếp đã nấu xong từ lâu, nghe tiếng “ùng ục” nóng rực phát ra, ánh lửa ấm áp khiến trái tim nàng cũng ổn định hơn.

Người của thiện phòng không vào làm phiền nàng, thật tốt, xem ra hai tên tùy tùng do thể tử phái đi theo nàng cũng có chút hữu dụng. Nhưng có thể ngăn được tất cả mọi người, không thể ngăn được thể tử, Vệ Minh quay về phủ nhanh như thế, Thanh Thu không quay đầu, cho đến khi hắn đi vòng tới trước lò, kéo nàng đứng dậy, nàng mới ngẩng lên rất nhanh nhìn một cái rồi cúi xuống khẽ gọi: “Thể tử, người về rồi”.

Hắn vẫn còn mặc trang phục khi đi ra ngoài, khí thể hiên ngang, xem ra tâm trạng không tồi. Đứng cạnh một nam tử như thế, thì dù bị đẩy vào hang hùm miệng sói cũng đáng lắm.

Thanh Thu có chút do dự, vừa rồi ngồi đối mặt với ánh lửa nàng không ngừng suy nghĩ. Có lẽ người sai là nàng, nam tử ở Nam Vu từ xưa tới nay nhiều thê thiếp là chuyện hết sức bình thường. Những gì quận vương phi nói hôm nay không sai, bảo một nam tử có thân phận xuất chúng như thế lấy một nữ tử tư chất bình thường như nàng đúng là để hắn chịu ảm ức rồi, huống hồ nàng còn đòi làm chính thê. Giống như việc nàng không sao chấp nhận chuyện mình làm thiếp, quận vương phi cũng không thể nào chấp nhận một người con dâu như nàng.

Trước kia Thanh Thu chưa từng để ý tới chuyện này, mẫu thân nàng mất sớm, nhưng từ nhỏ nàng được giáo dục nghiêm khắc, lại có cơ hội làm học trò theo Ngũ Liễu tiên sinh học đàn, nàng đã may mắn hơn rất nhiều nữ tử khác rồi. Làm phận nữ nhi mà không nghĩ cho phu quân mình là phạm vào thất xuất[2], ghen tuông lại càng tối kỵ. Những lời dạy bảo này là những điều mà cả đời một người con gái phải tuân theo, bất cứ thể nào cũng không được quên.

[2] Thất xuất: Bảy quy định trong hôn nhân đối với người phụ nữ thời xưa ở Trung Quốc. Người phụ nữ nếu phạm một trong bảy điều này thì gia đình nhà chồng hoặc người chồng có thể yêu cầu ly hôn, bỏ vợ.

Trước kia khi còn là thanh mai trúc mã với tiểu tử họ Cao, sánh đôi bên nhau, tuổi còn nhỏ, trong mắt nàng đã không chịu được có người khác xen vào, nạp thiếp lại càng là chuyện xa vời. Hơn nữa, thành thân xong tiểu tử họ Cao có nạp thêm thiếp hay không hoàn toàn không quan trọng. Đương nhiên, nàng từng kiên định tin rằng tình cảm của mình cùng phu quân tương lai sẽ càng ngày càng quấn quýt, giống như cha mẹ nàng vậy, một lòng một dạ nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Giả sử không có Tuyết Chỉ, giả sử tiểu tử họ Cao không “chết trận”, giả sử khi ấy nàng có thể suôn sẻ gả cho Cao gia, thì nàng vẫn phải đối mặt với tình cảnh chung chồng cùng người khác. Cao gia giàu có, nạp phòng nạp thiếp đương nhiên không phải bàn, vậy thì chẳng phải nàng sẽ trở thành một phu nhân bình thường, hiền lương thực đức chủ động đi nạp thiếp cho phu quân của mình, giúp Cao gia thêm cảnh thêm lá.

Lấy đâu ra mà giả sử như thế, cho đến khi Tuyết Chỉ xuất hiện đột nhiên ôm chầm lấy tiểu tử họ Cao, Thanh Thu mới biết những chuyện như vậy không bao giờ nàng có thể chấp nhận được. Việc xuất giá không thuận lợi, còn trở thành nữ tử lẽ thì, mấy năm nay nàng thường nghĩ, cũng may không phải lấy tiểu tử họ Cao, cũng không cần sống những ngày tranh chồng tranh sủng với thê thiếp khác. Có lẽ nàng nên đa tạ Tuyết Chỉ, vì đã khiến nàng hiểu ra, rốt cuộc nam tử đó có thể cho nàng những gì, và cái nàng cần là gì.

Vệ Minh sờ bàn tay nhỏ dính đầy dầu mỡ của nàng, đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào. Dưới ánh lửa hắt vào trông Thanh Thu thật yếu đuối, khiến người ta không khỏi xót thương. Cả ngày hẩn đều nghĩ, khi Thanh Thu tỉnh dậy, nàng sẽ khóc hay là thế nào? Buổi tối khi hẩn về nàng có sầm mặt đuổi hẩn cút đi không?

Dù sao tối qua cũng là hẩn không tốt, hôm qua là sinh thần của nàng, chưa tặng cho Thanh Thu được món quà nào vừa ý, ngược lại còn... Lẽ ra sáng sớm nay hẩn không nên rời xa dù chỉ một bước, giữ chặt nàng bên mình không bỏ đi, lại khăng khăng vừa tỉnh dậy đã không chịu nổi vội vàng tới phủ quận vương.

Phía Bắc Vu đột nhiên lại thay đổi thái độ lừng chừng kéo dài việc đàm phán hòa bình không rõ ràng trước đây của họ. Việc đàm phán trở nên vô cùng thuận lợi, thấy sắp có thể kết thúc, nên Vệ Minh không thể cùng lúc phân thân để về an ủi nàng. Cuối cùng khi được về để gặp Thanh Thu, chỉ có điều không ngờ nàng lại dùng phương thức đặc biệt này để giải thoát mọi lo lắng của mình.

Vệ Minh có ý muốn dịu dàng hỏi thăm an ủi nàng, hỏi xem cơ thể nàng có khó chịu không, dù sao tối qua cũng là lần đầu tiên, nhưng sợ nàng ngượng, cuối cùng hẩn đành nhún nhún thở dài: “Tại sao lại trốn ở đây, để ta tìm mãi”.

Rồi sau đó hẩn nhìn những món ăn trên bàn, cười nói tiếp: “Xem ra ta có phúc về đường ăn uống rồi”.

Vệ Minh khẽ ôm nàng vào lòng, cảm giác cơ thể đang căng cứng của Thanh Thu từ từ mềm ra, sau đó nàng lặng lẽ dựa vào hẩn. Không biết nàng đang nghĩ gì, đột nhiên lại giăng ra: “Người thiếp đây mùi thức ăn, cẩn thận không ám sang thể tử”.

Vệ Minh có chút thất vọng, phải đợi cả ngày trời mới có thể ôm cơ thể mềm mại của nàng vào lòng, cho dù người nàng đầy mùi dầu mỡ, cho dù là có thì căn bản đây cũng không phải việc quan trọng. Quan trọng là bộ dạng của nàng, giống như thế nào cũng phải tìm ra lý do để cách li hai người ra xa một chút mới được.

Trước khi vào thiện phòng, Vệ Minh đã nghe quản gia Thanh Thư và thuộc hạ kể về việc hôm nay nàng bị gọi tới phủ quận vương. Vậy thì có lẽ nàng cũng biết sáng sớm hẩn về phủ quận vương là vì chuyện gì rồi, phải biết hẩn thật lòng thật dạ với nàng, nhưng tại sao vẫn có chút không an tâm?

Phản ứng của mẫu thân nằm trong dự liệu của hẩn, nhưng Vệ Minh không ngờ bà lại gọi Thanh Thu đến nhanh thế, nhất định hôm nay nàng đã phải chịu ầm ục, nên mới cự tuyệt hẩn như vậy.

Hoặc đây cũng chỉ là một trong số những nguyên nhân, điều mà nàng đang bận tâm, chính là việc xảy ra tối qua.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của hẩn bắt gặp dịu xuống, ân cần hỏi: “Sao không nghỉ thêm chút nữa? Cơ thể thấy đỡ hơn chưa?”.

Quả nhiên lời này khiến mặt nàng đỏ bừng như lửa, sắc trời vốn đang u ám, lại không có ai dám vào thấp đèn, chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ bếp lò bập bùng, chiếu lên khuôn mặt hai người lúc sáng lúc tối.

Cảnh tượng tối qua hiện ra trong đầu nàng vô cùng rõ ràng, Thanh Thu sau khi ngượng ngừng xong, không thể kiềm chế được nước mắt rơi lã chã. Nàng không muốn để hẩn nhìn thấy, vội vàng quay đi định bắc nồi cháo trên bếp xuống, còn không kịp cả đeo bao tay. Vệ Minh nhìn thấy rất rõ, túm chặt tay nàng nói: “Cẩn thận bỏng!”.

Trong lúc hoảng loạn đầu ngón tay vẫn chạm tới nên bị bỏng, nàng cắn chặt môi không lên tiếng, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn. Vệ Minh cầm chặt tay nàng vừa thổi vừa xoa, trầm mặt xuống: “Nàng không nên đến đây, Hồng Ngọc đâu? Hai tiểu nha đầu kia đâu? Đều để bày hết thôi sao?”.

Phải một lúc lâu sau mới thấy Thanh Thu nghẹn ngào đáp lại: “Làm sao ngủ được, thiếp...”.

Vệ Minh bị những giọt nước mắt của nàng làm ảm lòng, liên tục dỗ dành: “Được rồi, tại ta, tại ta được chưa? Đều tại ta quá vội vàng, vốn định quyết sớm hơn để nàng yên lòng, nhưng giờ lại khiến nàng phải chịu ầm ục. Phía mẫu thân ta sẽ tới chịu tội, sau này không để nàng một mình tới phủ quận vương nữa”.

Làm sao nàng có thể yên lòng, cơn khủng hoảng hoang mang còn tạm chịu được, nhưng chẳng có cách nào để kể rõ cho hẩn biết nàng đang sợ điều gì.

Thanh Thu lau khô nước mắt đáp: “Thiếp chẳng phải chịu ảm ức gì cả, quận vương phi cũng không làm khó thiếp. Nếu chàng còn tới xin chịu tội, chẳng nói chẳng rằng chắc chắn sẽ to chuyện, tội của thiếp lại càng lớn. Hơn nữa sao chàng biết thiếp sẽ vì chuyện ấy mà yên lòng? Không chịu nạp phòng làm thiếp, lại cũng không yêu cầu mong được gả cho chàng. Tình hình hiện nay, giống như thiếp đang ép chàng không lấy thiếp không được, như thế người khác sẽ nhìn thiếp thế nào?”.

“Thanh Thu, nàng không cần nghĩ nhiều quá, hôm khác ta sẽ đưa nàng tới phương Bắc chơi, phong cảnh con người nơi ấy thú vị hơn phương Nam này nhiều. Bất luận nam tử, nữ tử, già hay trẻ, đều rất phóng khoáng, chẳng có nhiều phép tắc thế này đâu.”

Nấu ăn mất cả nửa ngày, lại khóc lóc một trận, tâm trạng Thanh Thu cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, nàng không khách sáo hừ một tiếng: “Chàng đương nhiên không cần nghĩ quá nhiều, thế tử, Nam Vu chúng ta không thể so với Bắc Vu, quy tắc ở phủ quận vương cũng nhiều. Nếu để người ta biết chàng định lấy một nữ tử lỡ thì, không cười chàng tới chết mới lạ. Chàng từng ở Bắc Vu, đương nhiên cảm thấy chuyện này chẳng có gì, nhưng ở đây thì khác, thời gian này trong phủ người trên kẻ dưới đều nói sớm muộn gì thiếp cũng là người của chàng. Thanh danh đã chẳng còn, giờ thì hay rồi, nữ tử lớn tuổi không lấy được chồng lại còn chẳng biết thân biết phận. Chỉ e sẽ còn bị người ta đàm tiếu những lời khó nghe hơn thế, mơ mộng hão huyền, không biết thế nào là đủ, thiếp không chịu được nữa”.

Nói xong, sắc mặt Thanh Thu lại lộ vẻ buồn bã, nàng giờ không còn trong sạch, không rời khỏi phủ thế tử thì còn được, có thể coi là người của thế tử, nhưng một khi đã rời đi, thì không còn đất sống trong thành Việt Đô này nữa, đi đến đâu cũng bị người ta dị nghị, đàm tiếu.

Vệ Minh chỉ còn biết thở dài: “Thế này tốt hơn so với việc nàng lẳng lặng không nói gì mà chỉ biết khóc, ta thà để nàng muốn nói gì thì cứ trút cả vào ta. Đến nước này rồi, nếu nàng còn nghĩ như trước kia, tránh xa ta, ta cũng sẽ không buông tay, nàng đi tới đâu ta cũng phải tìm được nàng về. Thanh Thu, nàng là của ta, đây là việc không thể thay đổi”.

“Vây ít nhất cũng để mọi thứ bình thường trở lại đi, thực đơn của chàng cứ để thiếp nghĩ, thiếp vẫn nên làm một đầu bếp nhàn hạ, được không?”

Vệ Minh suy nghĩ, thông thả hỏi: “Thanh Thu, lấy ta khiến nàng khó nghĩ vậy sao?”.

Thấy nàng không đáp, hấn lại thở dài: “Nếu nàng cố chấp như thế, thì tạm thời cứ để mọi việc bình thường như cũ. Dù sao việc đàm phán hòa bình vẫn chưa kết thúc, thật không biết những người Bắc Vu này tại sao nán lại ở thành Việt Đô tới tận bây giờ, xem ra họ định ở tới mùa xuân năm sau mới chịu rời đi”.

Điều đó có nghĩa là, Ninh Tư Bình, Tuyết Chỉ cũng phải tới năm sau mới đi? Lần này việc đàm phán có vẻ kéo dài bất thường. Thanh Thu cảm giác như Ninh Tư Bình cố ý kéo dài thời gian, thậm chí giả vờ bị trọng thương, không phải y đang âm thầm âm mưu điều gì đó chứ, có gì bất lợi cho Nam Vu không? Có gì bất lợi cho thế tử không?

Vệ Minh cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng: “Thức ăn nguội cả rồi, Thanh Thu, nàng không đói ư?”.

Thanh Thu nhìn thiện phòng lúc này bữa bộn, có chút xấu hổ, có điều tốt xấu gì cũng đã đạt được thỏa thuận với Vệ Minh. Tất cả lại như cũ, thời gian này đợi nàng nghĩ thông suốt nên sắp xếp tương lai mình thế nào rồi tính tiếp.

“Thức ăn nguội có thể hâm lại, dù gì cũng không cần chàng động tay, đây không phải là nơi thế tử nên đến.” Thanh Thu nói xong bèn đi ra ngoài trước, vừa ra khỏi cửa đã giật thót mình, phủ thế tử dựng đài kịch từ bao giờ không biết, mọi người đều vây quanh ở đây để xem kịch sao?

Tất cả lại trở về đúng như những gì Thanh Thu mong muốn vào tối hôm đó, sau khi thế tử lo nốt khâu cuối cùng trong tiến trình đàm phán, ngoài việc dùng ánh mắt đầy tình cảm để nhìn nàng ra, hoàn toàn không có hành động nào khác. Quận vương phi cũng không cho truyền nàng đến nữa, lão quân gia mấy lần tới thăm, hỏi nàng định thế nào, nàng đều cười thản nhiên đáp chưa có dự định gì.

Đúng là Thanh Thu chưa từng nghĩ đến việc sau này sẽ ra sao, bởi vì nàng cũng có chút không đành lòng, mỗi lần nghĩ đến việc bản thân sẽ rời xa Vệ Minh, nàng lại buồn bã. Phàm việc gì cũng cần có thời cơ, có những việc muốn vội cũng không được.

Từ sau lần làm loạn ở thiện phòng ấy, Thanh Thu thỉnh thoảng vẫn tới đó làm vài món để giải tỏa tâm trạng u uất của mình. Ngoài việc ấy ra, nàng chỉ lặng lẽ ở trong phòng.

Người trong phủ không ai đoán được thể tử và vị Thanh Thu cô nương này đang làm trò gì. Có người nói rằng thể tử muốn lấy Thanh Thu cô nương, nhưng do áp lực từ quận vương, nên phải gạt bỏ ý định đó. Còn Thanh Thu cô nương không được như nguyện vọng, ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt, lòng sinh oán hận không cả buồn nhìn mặt thể tử.

Quận vương phi thấy con trai chỉ sầm to mà mưa nhỏ[3], sau khi làm cái việc động trời ấy xong lại nhạt hân với Thanh Thu. Trong lòng bà vui sướng vô cùng, nhân dịp gần đây rảnh rỗi, quận vương phi muốn nhanh nhanh chóng chóng định đoạt việc hôn sự cho con trai, có điều riêng việc chọn thiên kim tiểu thư nhà nào làm con dâu mình cũng khiến bà sầu não.

[3] Ý chỉ lời nói thì đao to búa lớn, nhưng hành động lại chẳng có gì.

Dựa vào gia thế của Hiền Bình thể tử và danh tiếng lẫy lừng của hân bấy giờ, muốn chọn một người như hoa như ngọc cũng chẳng cần phải phí công tìm kiếm. Thiên kim nhà quyền quý, tiểu thư phú gia xếp hàng đợi thể tử đoái hoài, cùng lắm do hoàng thượng quyết định, muốn lấy mấy người chẳng được.

Quận vương phi trong lòng đã có tính toán từ lâu, những tiểu thư thiên kim con nhà danh giá có độ tuổi thích hợp với Vệ Minh, phẩm chất tốt thì rất nhiều. Trừ những người đã đính hôn ra, chỉ còn lại tiểu thư nhà họ Khang là phù hợp nhất, hơn nữa Khang gia sớm cũng có ý này, đúng là buồn ngủ lại gặp chiều manh.

Bà có ý muốn quyết ngay chuyện hôn sự, nhưng quận vương lại nhắc nhở bà phải thận trọng, ngộ nhỡ con trai bà không thích, khăng khăng không lấy, cuối cùng chuyện tốt sẽ thành chuyện xấu. Quận vương phi bèn không vui, hối hận lẽ ra mình không nên đồng ý cho Thanh Thu theo thể tử. Sau đó bà lại nhớ đến cô cháu gái Huống Linh Ngọc của mình, lúc này còn đang ở phủ thể tử đợi gả cho biểu ca, giờ không lấy được lại còn dùng dằng mãi, nhất định là rất buồn.

Bản thân Huống Linh Ngọc lại không hề biết những chuyện này, tốt xấu gì nàng ta cũng là tiểu thư, bọn a hoàn đầy tớ sợ uy của quận vương phi, không dám bàn tán nghị luận về nàng ta. Tiểu Liên tính tình giống hệt chủ nhân, nhát gan, việc gì cũng sợ, bình thường theo sát tiểu thư nửa bước không rời, hai chủ tớ ấy lại ít đi dạo trong phủ, có chuyện cũng hiếm khi truyền tới tai họ.

Nhưng chuyện thể tử thích Thanh Thu, Linh Ngọc lại biết, trong lòng khó tránh khỏi có chút bối rối, nhưng không kìm được ý muốn tới nhờ Thanh Thu chỉ giáo cầm nghệ, trong lòng nàng ta cho rằng kỹ năng chơi đàn của Thanh Thu cao hơn Tuyết Chỉ một chút.

Thanh Thu lại chỉ ao ước cả đời này dính chặt vào thiện phòng không phải gặp Linh Ngọc tiểu thư, tránh bị người ta dị nghị hai người vui vẻ hòa thuận, thể tử thật có phúc. Chưa giờ phút nào nàng quên việc mình đã nhận lời với quận vương phi, lại thêm mỗi lần Hồng Ngọc gặp nàng đều mang bộ dạng ngáp ngừng muốn nói nhưng thôi. Không cần nói, quận vương phi nhất định là bảo nàng ta theo dõi nhắc nhở nàng, bao giờ mới tự động rời đi.

Thời tiết khắc nghiệt, Thanh Thu không nghĩ ra chỗ nào muốn đi. Mặc dù gia cảnh sa sút tới mức phải làm một đầu bếp, nhưng nàng cũng chưa từng sống những ngày đói ăn thiếu mặc. Huống hồ làm đầu bếp điều tối thiểu nhất là được ăn ngon, giờ bảo nàng phải đi đâu đây?

Đột nhiên Thanh Thu thấy bất mãn với chính mình, sao nàng chỉ biết làm có mấy món ăn chứ, nếu biết thêu thùa chút đỉnh, nàng có thể đi thêu rồi. Lẽ nào lại như Tô Diệu tỷ tỷ, trở thành một cầm sư, lang bạt khắp nơi chơi đàn cho người ta, kiếm vài lạng bạc ít ỏi?

Nếu như nàng đi, thể tử sẽ nhớ nàng trong bao lâu? Thanh Thu nghĩ mãi nghĩ mãi, trong lòng lại bất giác đau khổ, thì ra số phận của nàng ngang trái như thế.

Tuyết bay đầy trời, khi thành Việt Đô đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, sau hơn ba tháng đàm phán hòa bình tổn công tổn sức cuối cùng cũng kết thúc. Bắc Vu là bên thua, đương nhiên không tránh khỏi việc phải nhượng bộ, quân trấn thủ ở núi Vọng Sơn phải rời về phía bắc sáu mươi dặm nữa, đương nhiên không nhiều, nhưng đó chính là sự nhượng bộ, lãnh thổ cũng bị cắt bớt.

Không nói gì tới việc trước kia hai nước đánh nhau bên nào chết nhiều hơn bên nào, giờ lại liên minh kết nghĩa huynh đệ, ít nhất cũng sẽ có vài năm thậm chí là mười mấy năm, mấy chục năm hòa bình rồi. Bắc Vu sai sứ giả tới, Nam Vu đương nhiên cũng có qua có lại, sau mùa xuân Nam Vu sẽ phái một đoàn đến Bắc Vu đáp lễ.

Lần đàm phán này là chính thức kết thúc, nghe nói hoàng thượng rất hài lòng. Bao nhiêu năm nay, núi Vọng Xuyên luôn là nơi trọng yếu để hai nước phát động những trận chiến tranh giành lẫn nhau, đánh rồi lại dừng, không ai chịu nhường ai. Giờ đây, triều đình lại có chút thay đổi, có thể gọi là việc xưa nay hiếm thấy, khiến tâm trạng của hoàng đế Nam Vu vô cùng vui vẻ, muốn trọng thưởng cho các quan viên đã lao tâm tận lực vì việc đàm phán suốt ba tháng nay.

Đám người trong triều thấy tiền đồ của thế tử sáng láng rộng mở, đều tìm mọi cách để bợ đỡ hấn, kiếm có tiếp cận. Mấy hôm trước nghe nói sinh thần một vị tiểu thiếp của thế tử, những ai không kịp mang quà tới tặng đều thở vắn than dài, chỉ mong không biết gần đây tiểu thiếp đó của thế tử có tổ chức sinh thần nữa hay không, hoặc sinh thần của vị tiểu thiếp khác nào đấy của thế tử cũng tốt.

Sau khi kết thúc đàm phán, hoàng đế mới nhớ ra một chuyện vui khác, đây là chủ nhân Thiên phủ lần này tới thành Việt Đô là để đón Tuyết Chỉ đại gia xuất sắc nhất của bốn quốc, điều đó một lần nữa lại chứng minh rằng người tài ở Nam Vu rất nhiều. Hoàng thượng còn đặc biệt cho phép hai người họ thiết yến khoản đãi mọi người ở biệt uyển Hy Xuân, công thần các phủ đều có mặt, coi như tiễn Tuyết Chỉ đại gia xuất giá, và cũng coi như bữa tiệc chúc mừng kết quả viên mãn của lần đàm phán này.

Nam Vu là chủ, Bắc Vu là khách, sức khỏe của Ninh tông chủ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nên mọi việc đều do Nam Vu đứng ra chủ trì. Hy Xuân uyển là biệt uyển của hoàng thất, lại do hoàng đế đại diện, quy định giống với quốc yến, đều dùng người trong kinh cả, hoàng thượng thậm chí còn sai một nhánh ngự lâm quân tới bảo vệ Ninh tông chủ.

Một yến tiệc như thế, khách được mời tới cũng phải là những người cao quý có một không hai, khâu chuẩn bị mất tới cả nửa tháng trời. Hơn nữa, lần trước Ninh tông chủ gặp thích khách ở Việt Đô, tới nay vẫn chưa tìm ra manh mối. Lần này bên quan viên bộ Lễ không dám sơ suất, ngoài nghiêm trong lỏng, chỗ nào cũng có ám vệ, còn phải chú ý đến cả sự an toàn của đoàn sứ giả Bắc Vu, đảm bảo không để xảy ra chuyện gì. Trời còn chưa tối hẳn, xung quanh đã đèn đuốc sáng trưng, khắp biệt uyển bao trùm một thứ ánh sáng nhàn nhạt, kẻ tới người đi đều là những quý nhân hoa lệ.

Vốn dĩ với địa vị đặc biệt của Thiên phủ Bắc Vu, nếu Ninh tông chủ không cố chấp đòi vào Tư Thu viên ở, thì Nam Vu đương nhiên sẽ thiết đãi với y theo quốc lễ. Chẳng ai biết tại sao y lại từ chối ý tốt đó của hoàng thượng, hành sự vô cùng cẩn trọng. Từ sau khi đến Nam Vu, ngoài lần tới phủ thế tử ra, ngày thường chủ nhân của Thiên phủ chỉ ở trong nhà, từ chối thăm viếng, vô cùng thần bí, tới nay là lần chính thức y gặp mặt mọi người.

Bên ngoài của Hy Xuân uyển do quản gia bên bộ Lễ bố trí, báo cáo cụ thể tên tuổi và chức quan của từng người có nhiệm vụ đón khách. Khi dọc đến tên “Thái Thường hữu phủ chủ quản Khổng Lương Niên”, một bóng người lặng lẽ đi đến phía sau Khổng Lương Niên, theo y vào trong Hy Xuân uyển, với những người chỉ biết đọc sách thánh hiền như y thì không cần cảnh giác. Dọc đường đi Khổng Lương Niên chào hỏi những người mình quen biết, nhìn thì như vô tâm song y lại từ từ đi về phía tối tăm nhất của biệt uyển.

Hy Xuân uyển không hổ là lâm viên của hoàng thất, khí thế vô cùng, đình đài lầu gác đèn hoa rực rỡ, chỗ nào cũng rất náo nhiệt. Trong biệt uyển, cứ cách vài trượng lại có rượu ngon và hoa quả để khách khứa dùng, đám nô tỳ đi đi lại lại, tay cầm lò sưởi hoặc trà thơm, đến các chỗ xem quan khách nào cần dùng.

Khổng Lương Niên đi một mình đến bên hồ nơi xa nhất trong Hy Xuân uyển, nhìn ngó một lúc thấy chỗ này là nơi khuất nhất rồi, chỉ còn đợi Ninh Tư Bình ra gặp y một lát. Lần trước bị kinh sợ vì Vệ Minh vô tình thăm dò hỏi han, nên y không dám chủ động liên lạc với Ninh Tư Bình, Khổng Lương Niên nghĩ chắc đối phương cũng hiểu được vì sao tự dừng mình lại thận trọng như thế. Nhưng đêm nay lại có cơ hội, y tới dự tiệc, chỉ muốn nói với Ninh Tư Bình vài câu, mặc dù trước đó chưa hẹn nhưng Ninh Tư Bình nhất định sẽ tìm cơ hội tới gặp y, đến khi ấy nói lại với Ninh Tư Bình một tiếng rằng việc Ninh tông chủ nhờ không thể thành được, sau này đừng liên lạc nữa.

Khổng Lương Niên nhìn lên đồng tuyết chưa tan trên hòn đá bên hồ, liền nghĩ đến việc mùa xuân năm sau

phải tới Bắc Vu, nói thì là làm sứ giả, nhưng không được cho gia quyến theo cùng. Lần này đến đó dạy học, thánh ân đặc biệt cho phép y mang theo gia quyến, năm năm là khoảng thời gian quá dài, sợ rằng ai đó không chịu nổi sự cô đơn, sau năm năm trái tim có khi cũng rơi mất ở Bắc Vu. Y muốn đưa Tô Diệu đi, chỉ là phải nói với nàng ấy thế nào đây?

Nơi khuất ở bên hồ thế này chỉ những người có việc mới tìm tới. Nhưng cái người “có việc” mà Khổng Lương Niên đợi là Ninh Tư Bình lại không đến, mà người đến là một nữ tử, nàng ta cưỡi chiếc mũ lông trên đầu xuống, khẽ cười một tiếng: “Khổng hàn lâm đang đợi ai ư? Ta nghĩ chắc ngài phải đợi uống công rồi”.

“Sao lại là cô nương?” Khổng Lương Niên nhận ra nàng ta, đây là Tuyết Chỉ đại gia, người mà Ninh Tư Bình đến đón. Nàng ta còn là sư muội đồng môn của Thanh Thu và Tô Diệu. Nhưng chuyện Ninh Tư Bình và y hẹn nhau vô cùng bí mật, sao nàng ta lại biết mình đang đợi ai. Tuyết Chỉ còn không đợi Khổng Lương Niên lên tiếng, nói tiếp: “Ta nói thật đấy, Ninh tông chủ lúc này không ở trong Hy Xuân uyển”.

Không ở đây thì đi đâu, hôm nay Ninh Tư Bình là nhân vật chính. Khổng Lương Niên trong lòng lo sợ bất an, nữ tử này không phải tới oán trách y đâu chứ. Dù sao nàng ta cũng sắp gả vào Thiên phủ, còn y lại là người giúp phu quân nàng ta lôi kéo vị hôn thê trước kia về bên mình. Khổng Lương Niên cố nặn ra một nụ cười, đáp: “Cô nương hiểu lầm rồi, ta chẳng qua thấy chỗ này yên tĩnh, chứ đâu có đợi ai”.

Tuyết Chỉ cúi đầu cười, “Ồ đây không có người ngoài, Khổng hàn lâm không cần gạt ta, ngài và chàng có giao ước gì, ta đã biết”.

20. Q.2 - Chương 20: Hiểu Lầm

Lúc này Vệ Minh mới tới cửa của Hy Xuân uyển, tối nay hắn không chỉ đến đây để dự tiệc, mà còn vì một người. Từ sau khi phát hiện ra Khổng Lương Niên có bí mật, Vệ Minh vẫn luôn cho người theo dõi điều tra về y. Mặc dù nhìn Khổng Lương Niên không giống với người tư thông với kẻ địch bên ngoài, nhưng con người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Mùa xuân sang năm Khổng Lương Niên sẽ theo đoàn sứ giả đến Bắc Vu, hơn nữa còn ở lại đó tận năm năm. Câu đố trong việc Ninh tông chủ gặp thích khách vẫn còn chưa có lời giải, nếu Khổng Lương Niên có bí mật thật, để y tới Bắc Vu thì đúng là không ổn. Vệ Minh không ngừng điều tra theo dõi, nhưng lại chẳng tìm ra điều gì. Thân thể y vô cùng trong sạch, lại là môn sinh đệ tử của Tổng thừa tướng, trung quân ái quốc, Vệ Minh cũng không muốn tóm chặt lấy y không tha, chỉ vì hắn thấy không yên tâm thôi.

Tối nay nếu Khổng Lương Niên không tới dự tiệc, thì Vệ Minh cũng không nghĩ nhiều, nhưng trước đó có người nhận được tin báo, y vừa đến, giờ đang ở bên hồ.

Không khí ở Hy Xuân uyển vui vẻ náo nhiệt, bữa tiệc này nói là tổ chức để chúc mừng chủ nhân Thiên phủ, nhưng thật ra là cái cớ để các vị quan viên ở Nam Vu thể hiện sự phú quý của mình. Hoàng thượng đã hạ lệnh, các vị đại nhân đều phải nỗ lực đến dự, ít nhiều cũng phải có quà mừng, người của đoàn sứ giả Bắc Vu trong lòng không vui, cũng đành cố gắng gượng để tiếp đón bọn họ.

Khi Vệ Minh đến sảnh chính nhập tiệc, cùng nâng chén chúc rượu với mấy vị đại nhân, vừa uống vừa đợi tin tức từ Hy Xuân uyển đưa về. Hắn ngồi ngay bàn chính, chỗ của hai vị khách quan trọng nhất bữa tiệc vẫn bỏ trống, đương nhiên là ghế dành cho Ninh tông chủ và vị hôn thê của y.

Chủ nhân bữa tiệc mãi không thấy đến, sắc mặt của vị trưởng đoàn sứ giả có phần lo lắng, liên tục xin lỗi các vị khách quý trong phòng, nói rằng sức khỏe của tông chủ vẫn còn rất yếu không thể đến đây, còn Tuyết Chỉ đại gia, đương nhiên phải lấy việc chăm sóc hôn phu làm trọng.

Cuối cùng thì tối nay vẫn không thể gặp được chủ nhân Thiên phủ thần bí kia, Ninh Tư Bình bị thương không muốn xuất hiện cũng là lẽ thường. Bữa tiệc vẫn được tiến hành như cũ, không thể vì thiếu hai người họ mà hủy cả bữa tiệc thịnh soạn do đích thân hoàng thượng sắp xếp.

Không lâu sau Khổng Lương Niên xuất hiện, vẻ mặt điềm đạm, y nhìn khắp một lượt quan khách trong phòng rồi đi về chỗ của mình, xem ra đã gặp được người cần gặp. Vệ Minh đoán rằng người mà y gặp riêng chắc chắn là người trong Thiên phủ, nhưng không biết rốt cuộc là ai.

Hắn lặng lẽ rời khỏi bàn tiệc, hai tùy tùng đứng đợi ngoài cửa liền tiến đến bấm báo, không biết họ nói những gì, mà trông vẻ mặt của Vệ Minh càng lúc càng trầm xuống. Hắn nheo mắt đứng lặng ở đó một lúc, cũng không lên tiếng sai người đi bắt Khổng Lương Niên về truy hỏi, chỉ quay đầu lại nhìn tình hình trong phòng tiệc một cái. Xuyên qua cánh cửa gỗ được chạm khắc tinh xảo, vừa hay nhìn thấy ngay chỗ ghế trống dành cho chủ nhân bữa tiệc.

Sắc mặt Vệ Minh lạnh lùng, trong mắt phóng ra những tia phẫn nộ, rồi nói: “Quay về!”

Bên ngoài thiện phòng của phủ thế tử, hai tùy tùng tận tụy với công việc đang đứng canh ngoài cửa. Đây là nơi mà gần đây hai người bọn họ thường lui tới nhất, dường như ngày nào Thanh Thu cô nương cũng phải đến đây một lát, có lúc sáng sớm đã đến, có lúc lại tối muộn. Hôm nay thật kỳ lạ, khuya khất thế này không ngủ lại chạy tới thiện phòng.

Thanh Thu đứng nhìn đồng bí đao trên bàn bếp mà ngẩn người, chỗ bí đao này là của người có trách nhiệm đi chợ ở thiện phòng mua về nhằm lấy lòng nàng. Mùa đông các loại rau vốn cũng ít, mấy hôm trước nàng vô tình nói mình muốn ăn canh thịt viên bí đao, không ngờ người đi chợ lại mua giúp nàng.

Chẳng mấy khi đã qua thu rồi mà còn có thứ rau hiếm thế này, đương nhiên phải tận dụng. Nàng đã nghĩ ra mấy món, bí đao chung[1], bí đao nấu xương, nếu chỉ nấu mỗi món thịt viên bí đao thì không biết phải ăn bao nhiêu bữa mới hết.

[1] Chung ở đây là cái chén, đồ đựng. Món ăn này người ta dùng một nửa quả bí đao đã khoét ruột làm chung, phần còn lại nấu với thịt. Canh nấu xong sẽ đựng vào nửa quả bí đao ấy.

Tối nay thế tử có ý muốn đưa nàng đến Hy Xuân uyển dự tiệc, nhưng Thanh Thu lắc đầu từ chối. Sau khi nhìn thấy vẻ thất vọng trên khuôn mặt Vệ Minh, nàng lại có chút không đành lòng, định làm mấy món ăn đêm thanh đạm, đợi hắn về là có thể dùng ngay.

Có Thanh Thu ở đây, những đầu bếp phải trực đêm vui mừng lui về phòng nghỉ. Nàng đứng ngẩn ngơ hồi lâu, mới bắt đầu làm món canh thịt viên bí đao cho tối nay.

Đầu tiên nàng cắt đôi quả bí đao ra, rồi lấy một đoạn mềm và non nhất cắt làm đôi, gọt lớp vỏ xanh bên ngoài, khoét ruột, bỏ vào chậu nước rửa sạch, hai miếng bí đặt trên thớt gỗ màu đen nhìn trắng như ngọc. Thanh Thu ngẫm nghĩ, do dự không biết nên thái miếng hay cắt lát, thế tử chắc sẽ về muộn, thái miếng khi nấu sẽ không bị nát, nàng bèn cắt thành từng miếng vừa miệng, cho vào chậu để sẵn.

Nếu làm người cũng giống như làm món ăn thì đơn giản biết bao.

Thanh Thu không phải là người thích nấu ăn lắm, nhưng càng ngày nàng cảm thấy chỉ những lúc nấu ăn, bản thân mới tạm thời quên đi phiền não trong lòng. Canh thịt viên, đương nhiên là phải có thịt viên, có thể dùng thịt ức gà để làm. Nàng cẩn mật băm nát miếng ức gà, giống như đang giải tỏa ảm ức trong lòng vậy.

Dựa vào cái gì mà nàng mới từng này tuổi đầu đã phải gánh cái danh “Vọng môn quá”[2], không tìm được người tử tế để thành thân?

[2] Vọng môn quá: Thủ tiết với vị hôn phu.

Dựa vào cái gì mà người đã biến mất từ lâu lại xuất hiện trước mặt nàng, cứ nhảy đi nhảy lại vào nỗi đau của nàng?

Dựa vào cái gì mà nàng phải chịu ảm ức như thế, người ta không thích nàng, vậy nàng sẽ đi?

Dựa vào cái gì, rõ ràng nàng đã thất thân lại đánh mất cả trái tim. Chẳng qua chỉ không đi dự tiệc với Vệ Minh, mà bản thân cứ như mắc nợ hắn không bằng. Nửa đêm nửa hôm còn tự động chạy tới đây làm đồ ăn khuya cho hắn?

Cho tới tận khi miếng ức gà bị băm nát nàng mới dừng tay, Thanh Thu đập trứng vào bát, lấy phần lòng trắng trộn cùng chỗ thịt đã băm, nặn thành từng viên nhỏ, rồi cho lửa to chờ dầu sôi.

Đây coi như chút ảm áp cuối cùng cho những ngày còn lại nàng ở bên hắn, Thanh Thu còn ở trong phủ này thêm một ngày thì thời gian ở bên hắn sẽ bớt đi một ngày. Vệ Minh càng lúc càng coi trọng nàng, mỗi lần

về phủ đều sẽ tới thẳng phòng tìm nàng, thỉnh thoảng hẳn còn kể nhưng chuyện thú vị mình gặp bên ngoài cho nàng nghe, có lúc chỉ cười rồi ôm chặt nàng vào lòng, như châu như ngọc thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tính canh giờ thì có lẽ lúc này hẳn đang vui vẻ chúc rượu khách khứa trong Hy Xuân uyển. Mấy hôm nay tâm trạng Vệ Minh rất vui, Thanh Thu cũng biết việc đàm phán hòa bình cuối cùng đã kết thúc, điều đó có nghĩa là Ninh Tư Bình sẽ đi ư?

Hy Xuân uyển là nơi tổ chức tiệc mừng đại hỷ của y và Tuyết Chỉ, đây là chỗ nàng không nên xuất hiện. Hơn nữa, nàng phải đối mặt với tình huống ấy thế nào đây, dù nàng nói mình không còn nhớ nhưng gì y nữa, nhưng xét cho cùng Ninh Tư Bình vẫn là người từng dính hôn với nàng, đã từng là nam tử mà nàng coi trọng nhất trong cuộc đời này. Bảo nàng làm sao có thể cùng thế tử đến uống rượu mừng y cùng vị hôn thê mới?

Nghĩ đến Cao Hoằng Bình năm xưa đối với mình hết lòng hết dạ, Thanh Thu có chút ngẩn ngơ, trong những năm y trưởng thành, cũng là để đợi nàng lớn lên, thỉnh thoảng Cao Hoằng Bình sẽ ngượng ngùng nói với nàng rằng, sau này y sẽ đối với nàng thật tốt thật tốt. Khi nghe những lời đó, nàng chỉ muốn thật nhanh đến tuổi cập kê để được gả vào Cao gia.

Nhưng đúng vào thời điểm trước đó, cha nàng bắt đầu đổ bệnh, nàng lúc nào cũng túc trực bên giường, đúng là đã trở nên hơi hợt với Cao Hoằng Bình, khiến y lúc nào cũng nặng trĩu tâm tư. Ánh mắt né tránh của y nhìn vào mắt nàng có chút khổ sở, phải tới tận sau này Thanh Thu mới hiểu.

Sau khi việc y ra biên ải được quyết định, Cao Hoằng Bình từng đến nhà cáo biệt nàng.

Tiếng củi nổ lách tách trong lò, soi rõ nét mặt Thanh Thu, bất giác nhớ lại những chuyện cũ năm xưa, nàng chỉ biết thở dài, gần đây đúng là nàng đa sầu đa cảm hơn rất nhiều. Chảo đã nóng, đợi dầu sôi lăn tăn, nàng bèn bỏ vào vài lát gừng và số bí đao đã xắt miếng vào đảo mấy cái, rồi đổ nước ngồi chờ nước sôi. Cách làm món canh này vô cùng đơn giản, chỉ cần viên thịt thật khéo rồi bỏ vào nồi nước sôi, thêm chút gia vị là xong.

Những đầu bếp khác khi làm món ăn này thường sẽ dùng thịt lợn viên, nhưng nàng lại dùng phần thịt ức gà. Còn một điểm khác nữa, đây là trình tự cho thịt viên trước hay cho bí đao trước, vì vậy món canh nàng nấu đương nhiên rất khác. Nàng cảm thấy chỉ cần dùng loại thịt gà hơi non, lại không có mỡ, thì vị của món canh sẽ càng thêm thanh đạm.

Trong nửa năm trời cha lâm bệnh nặng, vì không muốn suy nghĩ nhớ nhung tới hai người khiến nàng lòng đau như thắt, Thanh Thu luôn nghĩ cách khiến mình trở nên thật bận rộn, bận đến mức ngay cả đàn cũng chẳng có thời gian động tới.

Nàng tìm đủ mọi cách để cha có thể dùng các món khác nhau, kết quả là khả năng nấu ăn của nàng tiến bộ trông thấy. May là nàng nghĩ ra được thì cũng làm được, mới không đến nỗi sau khi gia cảnh lụn bại, nàng không nơi nương tựa biến mất trên thế gian này.

Trong bát nước canh trong vắt như bạch ngọc điểm xuyết vài miếng bí trắng, còn cả những viên thịt màu hồng phấn, mùi hương thanh đạm vô cùng, đáng tiếc thế tử vẫn chưa về, nếu không có thể nếm nó khi vẫn còn nóng. Món ăn này để nguội rồi đem hâm lại sẽ không còn vị tươi ngon như vừa mới bắc khỏi bếp. Nàng thu dọn dao thớt, rửa tay, đẩy bát canh vào, đặt bên cạnh bếp lò đang nóng rực, đợi sau khi thế tử hồi phủ sẽ bảo a hoàn mang lên cho hắn.

Thanh Thu vừa quay lại liền ngẩn ra, đêm tối vắng lặng, một người đứng bất động ở cửa, thân hình hơi gầy, lại chính là Ninh Tư Bình, người lẽ ra lúc này nên có mặt ở Hy Xuân uyển cho khách khứa chúc mừng.

Thanh Thu giơ tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt, không biết nên nói gì. Mấy lần gặp, nàng vẫn chưa quen được với sự thật rằng y còn sống trên thế gian này. Đột nhiên Thanh Thu nhớ ra mấy ngày trước Ninh Tư Bình tới thăm nàng, đều là đến Giám Thiên các, lần đó còn liên lụy tới một tùy tùng của Vệ Minh biến mất không tăm tích. Tối nay hai người đứng ở cửa kia, sao có thể im hơi lặng tiếng cho y vào, lẽ nào đã...

Nàng lùi lại phía sau mấy bước, run rẩy hỏi: “Ngài đã làm gì hai người ngoài cửa rồi?”.

Giọng nàng có phần sợ hãi, Ninh Tư Bình khẽ mỉm cười: “Yên tâm, chỉ là chút thuốc mê thôi”.

Y đến đã khá lâu, khuya khoắt thế này không ngờ Thanh Thu lại xuống bếp, sớm biết mấy năm nay nàng dựa vào công việc này để kiếm sống, nhưng khi tận mắt chứng kiến, y vẫn không kìm được xót xa.

Thanh Thu phần nào yên tâm hơn, nhưng bất giác lại tức giận, ngày đại hỷ như vậy y không ở bên Tuyết Chỉ, mà lại lén lút vào phủ thế tử để gặp nàng, chuyện này là thế nào?

Y muốn đến thì đến muốn đi thì đi, chẳng coi việc cô nam quả nữ lén lút gặp nhau ra gì, chưa bao giờ nghĩ đến việc sau này nàng phải giải thích những chuyện kỳ quái đã xảy ra thế nào. Không phải những a hoàn hầu hạ cạnh nàng hôn mê, thì cũng là tùy tùng mất tích. Lần này lại tới lượt hai thuộc hạ luôn theo sát bên nàng cùng lúc hôn mê, nàng có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra không?

Ngay lập tức, giọng Thanh Thu đầy chế giễu: “Ta quên mất, hôm nay là ngày vui của ngài và Tuyết Chỉ, nhưng Ninh tông chủ, ngài không ngoan ngoãn ở cạnh vị hôn thê của mình, sao lại chạy đến đây gây phiền phức cho ta, đến khi hai người ngoài kia tỉnh lại, ta phải giải thích thế nào đây?”

Ninh Tư Bình ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trong bếp, đột nhiên y vô cùng thèm muốn bát canh thanh đạm kia, “Ta có thể nếm một chút không?”

Hướng theo ánh mắt y, Thanh Thu nhìn bát canh bí đao thịt viên mà mình vừa nấu xong, trong lòng rối bời. Vốn nàng sẽ được gả cho y để lo cơm nước, giờ tạo hóa trêu người, duyên phận giữa hai người đã hết. Dù là thế tử, cũng khó có mấy cơ hội được như thế này nữa, Thanh Thu bất giác buồn bã nói: “Ngài không mau đi đi, đây không phải là nơi ngài nên đến”.

“Muộn thế này mà nàng còn xuống bếp, xem ra vị thế tử kia đối xử với nàng chẳng tử tế gì. Thanh Thu, theo ta rời khỏi nơi này đi, hãy tin ta, lần này ta quay lại Việt Đô hoàn toàn là vì nàng. Hai lần trước nàng vô tình cự tuyệt, ta vẫn không hiểu tại sao, thậm chí còn cho rằng nàng đã thay lòng, trái tim nàng giờ đã đặt cả vào thế tử. Cho đến khi nghe nàng nói chuyện với Tuyết Chỉ, ta mới biết thì ra nàng hiểu lầm ta từ ngày ấy, ta...”

Bao nhiêu năm qua, Thanh Thu đều oán trách số phận mình xui xẻo, nàng cũng đã cam chịu số phận từ lâu rồi. Đột nhiên có một ngày, mọi việc thay đổi, hết chuyện này tới chuyện khác xảy ra khiến nàng phải nhớ đến cảnh ngộ của mình. Thanh Thu chỉ nhận ra một điều rằng, đây là số phận của nàng không phải xui xẻo bình thường, mà là cực kỳ xui xẻo.

Thanh Thu lạnh mặt đáp: “Ta chẳng muốn hiểu gì cả, đối với ta mà nói, Cao Hoằng Bình, người từng có hôn ước với ta đã chết ngoài biên ải rồi”.

Còn vị Ninh tông chủ này quyền cao chức trọng, lại sắp đón Tuyết Chỉ về nước, lẽ nào y có thể để cả thiên hạ biết đến sự tồn tại của nàng?

“Nhưng rõ ràng là ta chưa chết, nàng thật sự không quan tâm chút nào ư?”

Gió lạnh thổi thốc vào, ngọn lửa trên bếp lò lay động, Ninh Tư Bình dùng tay áo che miệng ho một hồi, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Thanh Thu thấy y mặc ít áo, không kìm được hỏi: “Tại sao sức khỏe của ngài gần đây lại kém như thế?”

“Mấy năm trước, không phải ta chưa từng nghĩ tới việc về tìm nàng, chỉ là khi ở biên ải ta gặp mấy biến cố lớn, vài lần suýt nữa phải đi gặp diêm vương, hai năm gần đây khá hơn ta mới dám đến gặp nàng.”

Ninh Tư Bình buông tay xuống, khẽ thở dài, nói tiếp: “Ta cứ tưởng khi tin ta chết trận truyền về, bá phụ nhất định sẽ tìm cho nàng một chàng rể khác, khi biết tin nàng chưa lấy ai, ta thật sự rất vui”.

Trong mấy năm đó, Thiên phủ thù trong giặc ngoài, suýt nữa thì tan thành mây khói. Ninh Tư Bình không ngờ thứ đón đợi mình lại là một cục diện như thế, hơn nữa y mới qua đây, chưa được lòng người, không có thế lực, gần như chẳng đối phó nổi với các nguy cơ. Bản thân giữ lại được cái mạng nhưng cơ thể lại gặp không ít thương tích, đến khuôn mặt cũng không còn như trước kia nữa.

“Trước khi ta đi, đúng là đã khiến nàng có chút hiểu lầm...” Chuyện đã xảy ra mấy năm rồi, y không biết nên giải thích rắc rối của mình hồi ấy thế nào.

Nếu có thể giải thích rõ ràng, thì khi tới tìm nàng cáo biệt, Ninh Tư Bình đã nói rõ ngay từ đầu. Thanh Thu không hề nhắc đến việc nhìn thấy cảnh Tuyết Chỉ ôm y, càng không hỏi y tại sao. Mới mười lăm tuổi mà nàng đã hiểu ra một đạo lý, đối với nam tử không trân trọng mình, thì nói nhiều cũng vô ích.

Trong căn phòng ngập mùi thuốc, nàng từng hỏi Ninh Tư Bình một cách rất bình tĩnh rằng có phải y muốn hủy hôn ước hay không. Y kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhưng lại ngượng ngùng giải thích: “Ta không biết lần này đi có thể quay về nữa không, nhưng không có ý hủy hôn”.

Không biết có về hay không, lại vẫn không chịu hủy hôn với nàng, vậy là y có tình hay vô tình? Nàng lắc đầu nói: “Hiểu lầm hay không hiểu lầm giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa, lẽ nào ngài muốn nói với ta, những gì ta và ngài gặp phải mấy năm gần đây đều vì hiểu lầm ấy? Giờ đại khái ta cũng có thể đoán được ra, nguyên nhân ngày đó ngài rời Việt Đô tới Bắc Vu. Có lẽ chức chủ nhân Thiên phủ hấp dẫn ngài hơn cả, lẽ nào khi ấy ngài sẽ ở lại không đi?”.

Đi là đi liền sáu năm, không quay trở lại. Nàng mang danh “Vọng môn quả”, như hoa dại tự sinh tự diệt, những khổ sở đó ai có thể hiểu?

Sắc mặt Ninh Tư Bình lộ vẻ phức tạp, từ khi người của Thiên phủ tới nói muốn đón y về tiếp nhận chức chủ nhân, y đã rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Đi hay không đi, dù phải trả cái giá đắt tới mức nào cũng phải quay về, đây là số mệnh của y.

Cha mẹ nuôi chỉ biết thân thế y kỳ lạ, trước khi rời đi, Ninh Tư Bình đã bố trí xong xuôi mọi việc, chỉ đợi tin mình chết trận truyền về, họ mất con trai độc nhất, đau lòng sẽ rời khỏi Việt Đô tới nơi khác ẩn cư. Còn về Thanh Thu, y vốn tưởng nàng có cha đứng ra làm chủ, cha sẽ gả nàng cho người khác, không ngờ nàng lại lưu lạc tới mức này.

Thanh Thu có chút buồn bã, nam nhi chí ở bốn phương, khi ấy Ninh Tư Bình quyết định như vậy không sai. So với việc đến Thiên phủ một tay che cả bầu trời, thì những chuỗi ngày sống ở thành Việt Đô lặng lẽ làm người của một mình nàng thực sự rất vô nghĩa. Ngược mắt nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của y, nàng giục giã: “Muộn lắm rồi, mời Ninh tông chủ về đi”.

Ninh Tư Bình bưng tỉnh, ánh mắt như thoáng sáng rực, ngập ngừng đáp: “Đúng, ta đi bao nhiêu năm như thế, bỏ lại một mình nàng, trong thành Việt Đô nàng lại không có họ hàng thân thích, giờ đến tư cách để hỏi nàng câu mấy năm gần đây sống thế nào, ta cũng chẳng có”.

Thanh Thu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng y cũng đã hiểu ra, nếu không cứ nhắc chuyện cũ, thật khiến nàng không chịu nổi. Vậy thì, coi như hôm nay hai người đã nói rõ ràng hết với nhau rồi được chưa?

Qua xuân, đoàn sứ giả sẽ rời khỏi Việt Đô về Bắc Vu, đến lúc đó y và Tuyết Chỉ phu thê ân ái, nên quên nàng đi mới phải. Chắc đây là lần cuối cùng y xuất hiện trước mặt nàng nhỉ? Nhìn bộ dạng buồn rầu của Ninh Tư Bình, dường như vô cùng quyến luyến với những chuyện đã qua, thực ra Cao Hoảng Bình thời niên thiếu vẫn để lại chút hồi ức ngọt ngào trong lòng nàng.

Nhưng y lại lập tức lạnh lùng nói: “Nàng không muốn đi với ta, e rằng không phải chỉ vì oán giận, nàng là vì Hiền Bình thế tử kia, nếu không tại sao ngay cả cơ hội bù đắp cũng không cho ta?”.

Dù gì thế tử cũng là một nhân tài như thế, là người trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ. Vì vậy Thanh Thu lập tức từ một người con gái cô độc không nơi nương tựa trở thành nữ tử ham hư vinh, muốn trèo cao nên đã quên cố nhân.

Lẽ nào người sai giờ lại thành ra là nàng? Thanh Thu nghĩ nam tử này không hề nghĩ thông điều gì cả, Ninh Tư Bình nghiễm nhiên cho rằng nàng nên khổ sở đợi y về cứu vớt. Chỉ cần vừa xuất hiện là lập tức lao đến ôm lấy chân y mà kể lể những vất vả mình phải chịu đựng mấy năm qua, khóc lóc xin theo về Bắc Vu. Sau đó mang bộ dạng khổ tận cam lai cảm kích y từ tận đáy lòng, cam tâm tình nguyện làm một nữ tử không danh không phận bên y cả đời.

Đối mặt với người từng là vị hôn phu trên danh nghĩa này, Thanh Thu cố nén đau khổ trong lòng xuống, lạnh lùng đáp: “Ngài nghĩ như thế cũng không có gì là sai, nói nhiều vô ích, ngài không đi thì tùy ngài, ta phải về phòng rồi”.

Khi Thanh Thu chuẩn bị đi lướt qua Ninh Tư Bình, nàng không kịp đề phòng bị y vòng tay ôm chặt vào lòng, hai cánh tay như thép, khiến nàng kê sát vào vai đối phương chẳng thể nhúc nhích. Thanh Thu hoảng sợ giãy giụa định hét lớn, nhưng lại sợ người trong phủ biết chuyện, đành nghiêm giọng quát: “Bỏ ta ra, Ninh tông chủ chó nên quên thân phận hiện giờ của mình là gì, lẽ nào muốn tất cả mọi người biết ngài đang ở đây sao?”.

Ninh Tư Bình không nói gì, chỉ dùng sức khóa chặt lấy cơ thể Thanh Thu, một giọt nước mắt nóng hổi rơi vào cổ áo nàng, rồi lại thêm giọt nữa... Thanh Thu bị bộ dạng đó của y làm hoảng sợ, lòng vừa bất lực vừa thê lương, để mặc y ôm một lúc, “Buông ta ra, có chuyện gì từ từ nói”.

Nàng mới là người nên khóc nhất, khổ cực bao năm qua người ngoài không thể biết hết, đương nhiên từ bộ dạng của Ninh Tư Bình nàng cũng có thể đoán được những năm qua y chịu khổ thế nào. Chủ nhân Thiên phủ đâu phải dễ làm, nghe những lời của y nói có lẽ còn gặp cả nguy hiểm, nhưng đường do y chọn, dù thịt nát xương tan cũng là đáng thôi.

“Đi cùng ta.”

“Nàng ấy sẽ không đi cùng ngài!”

Đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng nói đồng dục, chính là giọng của thể tử Vệ Minh, lòng Thanh Thu trầm xuống, bị thể tử nhìn thấy trong tình huống này, nàng phải giải thích sao cho rõ đây. Cơ thể Ninh Tư Bình thoáng cứng lại, y chậm chậm buông tay ra, lúc ấy nàng mới có cơ hội thoát thân, vội vàng lùi về sau mấy bước, căng thẳng không biết phải nói thế nào cho phải.

Vệ Minh bước vào bếp, ánh đèn mờ mờ hắt lên mặt hắc, Thanh Thu có thể nhận ra cơn phẫn nộ đang bị dồn nén. Có trời xanh làm chứng, nàng chỉ đến thiện phòng để làm đồ ăn đêm cho hắc, vậy mà lại lén lút biến thành gặp người khác, vừa rồi còn ôm nhau, thể tử không hiểu lầm mới là lạ.

Cũng tốt, đúng lúc nàng cũng định rời đi, bị Vệ Minh bắt gặp chuyện đang quyến luyến tình cũ, chắc hẳn sẽ dễ dàng đi dễ dàng hơn. Có điều sao thể tử lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Trong Hy Xuân uyển, Tuyết Chỉ không ép được Khổng Lương Niên nói ra chuyện gì quan trọng, không cần đoán cũng biết việc này nặng nhẹ ra sao, y đối phó với Tuyết Chỉ vài câu rồi quay người bỏ đi. Nhưng chỉ vài lời qua lại cũng đủ để do thám đứng cạnh nghe hiểu, thì ra chủ nhân Thiên phủ hiện nay, Ninh Tư Bình chính là vị hôn phu trước kia của Thanh Thu. Chính người này đã nhờ Khổng Lương Niên cầu thân với nàng, vì muốn mang Thanh Thu đi.

Vệ Minh sớm đã biết chuyện Thanh Thu từng có hôn ước, chỉ là vị hôn phu của nàng chết trận nhiều năm trước. Nếu nói chủ nhân Thiên phủ chính là người từng có hôn ước với Thanh Thu, lại có quan hệ cá nhân với Khổng Lương Niên, thì người đó có lẽ chính là người đã chết trận năm xưa.

Tin này quả thật vô cùng chấn động, Vệ Minh bỗng nhiên cảm thấy sự việc trở nên phức tạp. Điều tra việc Khổng Lương Niên lén lút qua lại với người của Thiên phủ, cuối cùng lại điều tra ra người của mình. Nhất thời ngay cả Thanh Thu, hắc cũng cảm thấy trở nên xa lạ, Thanh Thu, nàng có biết những chuyện này không? Có phải nàng cũng đang giấu hắc?

Không tìm thấy Ninh Tư Bình trong Hy Xuân uyển, vậy khả năng cao nhất là y đã tới gặp Thanh Thu. Vệ Minh vội vàng đi thẳng từ Hy Xuân uyển về, lao vào phòng Thanh Thu, nhưng không thấy nàng. Tiểu nha đầu nói nàng cùng hai tùy tùng đến thiện phòng, hắc căn bản chẳng kịp nghe họ nói với nhau những gì, đã lao ngay đến thiện phòng. Không ngờ, Ninh Tư Bình ở đây thật, y đang đứng trong thiện phòng của phủ hắc, ôm nữ tử mà hắc một lòng một dạ thương yêu.

Vệ Minh quan sát hai người buông nhau ra, Ninh Tư Bình sắc mặt ồm ồm như người bệnh, Thanh Thu trầm mặc không nói, vẻ mặt hoảng hốt không biết đang nghĩ gì, dường như chẳng hề quan tâm đến việc hắc có giận hay không, Vệ Minh gờ tay ra nói: “Thanh Thu, nàng lại đây”.

Thanh Thu lại cúi gầm đầu, giống như đang vô cùng khó xử, sau khi đấu tranh hồi lâu, cuối cùng nàng cũng đi về phía hắc.

Ninh Tư Bình thu tay lại trong tay áo, không ai thấy bàn tay y đang nắm chặt thành nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt, nhưng lại chẳng có cảm giác đau đớn. Tim y còn đau hơn, tận mắt chứng kiến Thanh Thu

đi qua trước mặt mình, thậm chí khi đi ngang qua y nàng còn bước nhanh hơn. Lẽ nào nàng không chút lưu luyến gì với y?

Rõ ràng thân phận che giấu bấy lâu nay đã bị người ta phát hiện, Ninh Tư Bình quay đầu lại đối mặt với Vệ Minh, sắc mặt có phần tái nhợt, thậm chí còn có ý cười, nhưng y vẫn điềm đạm khách sáo với hắn: “Thế tử về nhanh thật, ta cứ tưởng ngài ở Hy Xuân uyển sẽ vui vẻ tới nửa đêm, dù gì đây cũng là bữa tiệc chúc mừng cho việc đàm phán hòa bình kết thúc tốt đẹp”.

Gan của y cũng to thật, dám vút lại vị hôn thê, bỏ mặc khách khứa đầy Hy Xuân uyển, chỉ vì muốn tới đây gặp Thanh Thu, thật đúng là quá huênh hoang. Về mặt Vệ Minh cũng không để lộ thần sắc gì, hắn chấp tay đáp: “Nếu sớm biết Ninh tông chủ tới thăm, thì ta nhất định sẽ bày tiệc đón tiếp. Hóa ra Ninh tông chủ không thích rượu ngon và cao lương mỹ vị ở Hy Xuân uyển, mà lại quan tâm đến tay nghề nấu nướng của Thanh Thu nhà chúng tôi”.

Vệ Minh ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức, trong lòng vô cùng khó chịu, Thanh Thu mặc dù đã đi đến sau lưng hắn, nhưng nhìn bộ dạng do dự và khó xử của nàng, lẽ nào vừa rồi bọn họ đang ôn lại tình xưa ở đây, còn cùng nhau thưởng thức đồ ngon? Thật đúng là biết cách hưởng thụ, lại chọn thiện phòng trong phủ hắn!

Có nên gọi người tới giữ Ninh Tư Bình ở lại? Y vốn là người Nam Vu nhưng giờ đang là tông chủ Thiên phủ, thân phận không giống trước nữa. Với địa vị Thiên phủ ở Bắc Vu, nếu như bây giờ phủ thế tử bắt giữ y, thì ngày mai quan hệ vừa được làm dịu giữa hai nước chắc chắn sẽ quay lại điểm xuất phát, lập tức chiến tranh loạn lạc. Xem ý của hoàng thượng, thì trước mắt dĩ hòa vi quý, cho dù biết nhiều năm y mai phục ở Việt Đô hắn có dã tâm khác, nhưng cũng khó truy cứu.

Trên đường quay về, Vệ Minh đã nghĩ đến chuyện này, nên lúc tới gần thiện phòng, hắn cho đám tùy tùng lui xuống, tự mình lẳng lặng lên trước kiểm tra. Quả nhiên Ninh Tư Bình ở đây, không ngờ vị chủ nhân Thiên phủ này lại có ẩn tình sâu nặng như vậy đối với Thanh Thu.

Luận về công về tư, Vệ Minh đều không muốn tha cho Ninh Tư Bình, bản thân hắn cũng biết “giá trị” của mình trong mắt đám người Bắc Vu, e rằng ai cũng muốn giết hắn cho sớm. Tức là họ đều là kẻ thù trong mắt nhau.

Mùa đông gió đêm buốt giá thốc vào, Ninh Tư Bình lại ho lên từng cơn, y thở dốc nói: “Bữa tiệc này là quốc chủ của quý quốc ban tặng, ta vui mừng không kịp. Có điều xa nhà đã lâu, nghĩ đến những món ăn đơn giản mang hương vị Bắc Vu lần trước được nếm trong phủ thế tử, lại càng nhớ hơn, bèn tới làm phiền”.

Y đến, nhưng lại chẳng được ăn gì, Thanh Thu làm món ăn đêm là cho thế tử. Ninh Tư Bình nhìn hai người họ cầm tay đang bên nhau. Vệ Minh áo gấm đai ngọc, uy nghiêm tuấn tú, chính là đối tượng trong mơ của các nữ nhi trong thiên hạ, bất giác y thấy tức giận.

Vệ Minh kéo Thanh Thu lùi lại phía sau nhường đường: “Giờ đã khuya, Ninh tông chủ lại đang bị thương, vẫn nên về sớm nghỉ ngơi thì hơn”.

“Cũng phải, đến lúc ta nên cáo từ rồi.”

“Không tiễn.” Vệ Minh vốn cho rằng Ninh Tư Bình không biết võ công, mấy lần trước lên vào phủ thế tử, hắn là có cao thủ trợ giúp. Ai ngờ y vừa ra khỏi cửa đã nhún chân nhảy lên, tạo thành một đường cong, nhanh chóng mất hút trong màn đêm. Cơ thể trông có vẻ ốm yếu tiều tụy ấy, thì ra võ công lại cao cường đến vậy, việc y gặp thích khách bị thương mấy hôm trước quả thực rất đáng ngờ.

Mấy hôm trước chủ nhân Thiên phủ vô cớ gặp thích khách, không tìm ra bất kỳ manh mối nào, mà đám thích khách ấy lại dùng mặt độc của Thiên phủ. Liệu có phải bọn họ đang giở trò, vì muốn kéo dài thời gian đàm phán? Nhưng tại sao y lại muốn kéo dài thời gian, lẽ nào chỉ đơn thuần là muốn ở lại Việt Đô thêm mấy ngày, để tìm cách đón Thanh Thu đi thôi sao?

Quay đầu lại đối mặt với Thanh Thu, nhưng Vệ Minh lại không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu. Hắn đã biết Ninh Tư Bình là vị hôn phu “đã chết” trước kia của nàng, hơn nữa chỉ là giả chết, giờ thành chủ nhân của Thiên phủ. Cây Lục Ý kia có lẽ là vật cũ của Thiên phủ, Ninh Tư Bình từ nhỏ lớn lên ở Việt Đô, cây đàn

theo y, còn được y đưa cho Thanh Thu làm vật đính ước. Những việc kỳ quái xảy ra quanh nàng trước kia, giờ không cần nói cũng rõ, có điều vẫn còn rất nhiều chuyện hẩn muốn xác nhận lại với nàng.

Ví dụ như Thanh Thu biết người này chưa chết từ bao giờ, ví dụ như tại sao Ninh Tư Bình lại lớn lên ở Nam Vu sau đó mới đến Bắc Vu... Nhưng khi hẩn buột miệng ra lại là: “Đây hình như là nơi rất tốt để hẹn hò thì phải”.

“Không sai, thiếp cũng cảm thấy như vậy.” Chỗ này thật tuyệt, chẳng có ai đến, nửa đêm thì thăm to nhỏ, cao hứng còn có thể làm vài món ăn vừa ăn vừa trò chuyện. Thanh Thu hoàn toàn không có ý định trả lời bất kỳ câu hỏi nào của thế tử, nàng chẳng có tâm trạng nào để kể lể những chuyện đã qua.

“Nàng...” Thế tử sầm mặt, “Xem ra nàng sẽ không giải thích với ta, chuyện này là thế nào”.

Thanh Thu đau khổ nghĩ, phải giải thích thế nào đây? Có câu nói rằng càng vẽ càng đen, nàng đương nhiên chẳng có gì phải hổ thẹn. Có lẽ thế tử rất tức giận, nhưng giờ cả cơ thể lẫn trái tim của nàng đều mệt mỏi, thực sự không muốn phải đối mặt với màn truy hỏi của hẩn nữa.

Dù nàng và thế tử từng có một lần ân ái, nhưng nàng không dám nói mình thực sự hiểu con người này. Giữa hai người không thể non hẹn biển, dù hẩn nói sẽ lấy nàng nhưng nàng lại cho rằng điều đó không thể.

Giữa họ đến sự tin tưởng tối thiểu cũng không có, hẩn nghi ngờ, hẩn phẫn nộ điên cuồng, đều rất có lý. Nàng cũng từng nghĩ đến việc không đi nữa, trong lòng ai chẳng muốn được thoải mái thảnh thơi, chẳng qua chỉ là làm vợ lẽ của người ta đúng không?

Ở lại bên cạnh thế tử, cuộc sống nhất định vô cùng an nhàn, nhẩn nhện thì cũng qua thôi, con người sống trên đời cũng chỉ mấy chục năm, trái tim yêu thương nào có sống được lâu bằng thế. Nói không chừng vài năm nữa đến bản thân nàng cũng cảm thấy hoang mang trước sự kiên định ban đầu của mình.

Đương nhiên nhưng suy nghĩ này nàng cũng ít khi nghĩ đến, nếu không, Khổng Lương Niên cầu thân, Ninh Tư Bình muốn nàng theo y, nàng hà tất phải bám lấy thế tử không buông.

Giờ thì không được rồi, vừa nãy nàng đột nhiên cảm thấy thà đau một lần còn hơn cứ dùng dằng mãi. Sao không để thế tử nghĩ rằng giữa nàng và Ninh Tư Bình trước kia đã lén lút qua lại với nhau, giờ vẫn còn đang vương vấn. Dù gì hẩn cũng nhìn thấy cảnh họ ôm nhau như thế, còn có thể giải thích rõ ràng ư?

Thanh Thu không nói cũng không biện bạch, nàng đứng lặng hồi lâu mới đáp: “Không sai, tai nghe là giả, mắt nhìn là thật, chàng cũng thấy rồi đấy... Thiếp chẳng có gì để giải thích cả”.

Vệ Minh không kìm nổi thấy lòng nhói đau, hẩn giận là giận ở thái độ của Thanh Thu, vừa rồi khi có mặt Ninh Tư Bình, lúc hẩn bảo nàng tới đây, mặc dù nàng không khiến hẩn thất vọng, nhưng tại sao thái độ lại có chút do dự như thế? Lẽ nào trong lòng nàng, việc này còn phải suy nghĩ hay sao?

Hẩn sớm đã nghĩ đến khả năng trong lòng Thanh Thu vẫn còn nhớ nhung người cũ, nhưng tranh chấp với người đã chết, thật chẳng cần thiết. Chỉ có điều giờ người đó chưa chết, mà còn quay về tìm nàng, muốn đưa nàng đi, đám hẹn hò gấp riêng ngay trước mặt hẩn, hoàn toàn không coi hẩn ra gì.

Buổi tối hôm nay thật quá nhiều màu sắc, Vệ Minh đi dự tiệc phải bỏ về giữa chừng để “bắt gian”. Thanh Thu bộ dạng thờ ơ như muốn nói “Muốn nghĩ thế nào đấy là việc của chàng”.

Nếu hẩn còn tiếp tục truy hỏi, có lẽ nàng sẽ lạnh lùng nói câu cáo từ rồi ôm tay nải bỏ đi. Vệ Minh bất lực nói: “Nàng biết rõ ràng những gì ta vừa nói chỉ là tức giận, giải thích cũng có thiệt cho nàng đâu, trong lòng nàng có phải ta còn chẳng bằng Ninh Tư Bình kia?”.

Hẩn nói những lời nhân nhượng miễn cưỡng như thế, theo lý thì Thanh Thu phải nói vài câu mới phải, nhưng nàng chỉ một mực im lặng. Vệ Minh oán giận nói tiếp: “Hẩn muốn nàng đi theo hẩn, vậy nàng định bao giờ thì đi? Ta quên mất, đoàn sứ giả Bắc Vu phải qua Tết mới lên đường, hơn nữa khi ấy cũng là thời điểm hẩn đón Tuyết Chỉ về nước, hẩn có thể cho nàng thân phận gì? Hay nàng định không cần danh phận cứ thế đi theo hẩn?”.

“Thế tử mệt rồi, nên nghỉ sớm đi!” Thanh Thu không còn sức mà giải thích, tối nay trong thiện phòng quả thực vô cùng nóng nực, bát canh thịt viên bí đao bên bếp giờ đã lạnh. Nàng u uất nhìn nó một cái, trong lòng nghĩ thế tử mới là kẻ gây họa, quay người định bỏ về phòng thì bị Vệ Minh giữ chặt tay không buông.

“Từ hôm nay trở đi, nàng chuyển đến phòng ta, ở cùng ta, để tránh chuyện này tái diễn. Chuyện tối nay ta không truy cứu, nhưng nàng nghe kỹ đây, Thanh Thu”, Vệ Minh dùng ngữ khí lạnh lùng để nói với nàng: “Ta sẽ không để nàng đi, hấn không đưa nổi nàng đi!”.

Hấn không định truy cứu, bởi chuyện gì cũng đều có cách để điều tra, lẽ nào không thể tra ra? Quan trọng là trái tim Thanh Thu dành cho ai.

Thanh Thu vội nói: “Thế không được, thế tử, làm vậy không đúng phép tắc”.

Chuyện gì thế này, nghiêm túc mà nói, nam tử chẳng phải đều không cho phép nữ nhân của mình lên gặp tình cũ hay sao? Bộ dạng vừa rồi của nàng, kiểu gì cũng phải phạt một trận.

“Quy tắc của phủ thế tử là do ta đặt ra, ta nói được là được.”

Dù Thanh Thu phản đối thế nào, nàng vẫn bị kéo về phòng ngủ của thế tử, a hoàn trực đêm đang mắt nhắm mắt mở, thấy nàng thì hàm hồ hỏi: “Thanh Thu cô nương, đồ ăn đêm của thế tử đã làm xong chưa, có cần mang lên đây không?”.

Đột nhiên nhìn thấy thế tử, a hoàn lập tức bừng tỉnh, hoảng hốt hành lễ. Vệ Minh hỏi: “Đồ ăn đêm gì?”.

“A hoàn hầu bên cạnh Thanh Thu cô nương đến nói, bao giờ thế tử về thì đến thiện phòng mang đồ ăn đêm do cô nương chuẩn bị cho thế tử lên. Nô tỳ không cẩn thận ngủ quên mất, hu hu...”

Thì ra nàng tới thiện phòng là để làm đồ ăn cho hấn, biết ngay là Thanh Thu không bao giờ làm việc có lỗi với hấn mà. Trái tim Vệ Minh có phần dịu đi, miệng lại nói: “Đồ vô dụng, người khóc lóc cái gì, ta chưa trách phạt người, đến một câu nặng lời cũng chưa nói!”.

Lời này vào tai Thanh Thu lại nghe ra ý khác, thế tử như đang nhắc nhở nàng, sự khoan dung đối với nàng đã tới giới hạn cuối cùng. Nàng mím môi im lặng, thấy Vệ Minh chau mày đuổi hết đám a hoàn ra ngoài, quay người nói với nàng: “Ngủ thôi”.

Đèn đã tắt, giường rất rộng. Hai người nằm cùng một giường, nhưng mỗi người lại ôm một tâm sự riêng. Đây là lần đầu tiên Thanh Thu ngủ cùng giường với hấn trong tình trạng tỉnh táo, mà càng nằm lại càng tỉnh, không sao ngủ được.

Nàng lặng lẽ cuộn người lại, cố gắng không phát ra tiếng động, nghĩ đến bộ dạng kỳ lạ của đám a hoàn tùy tùng, Thanh Thu bất giác cười khổ, xem ra thanh danh của nàng trong phủ càng ngày càng chẳng ra sao. Còn cả thế tử nữa, Vệ Minh tin nàng được mấy phần, và không tin nàng được mấy phần?

Sao cũng được, dù gì nàng cũng đã có dự tính, chuyện tối nay chỉ là ngoài ý muốn, đến lúc nàng bỏ đi rồi, e rằng thế tử sẽ giận càng thêm giận.

Vệ Minh nghe thấy hơi thở cố gắng đè nén của Thanh Thu mà thầm phẫn nộ. Hấn sớm đã biết với tính cách của nàng, tuyệt đối sẽ không nhún nhường van xin, hoặc dịu dàng khuyên hấn bớt giận. Cứ nghĩ đến cảnh hai người ôm nhau, Vệ Minh lại giận, nơi sâu nhất trong trái tim bỗng đau nhói. Nhưng hấn không thể trút giận lên Thanh Thu thêm nữa, làm vậy chỉ khiến nàng càng rời xa hấn hơn mà thôi.

Giữ nàng ở bên cạnh không biết là việc tốt hay xấu, thời gian này hấn phải kiềm chế rất nhiều. Rõ ràng ở ngay bên cạnh, nhưng Vệ Minh lại không dám ôm nàng vào lòng để vuốt ve an ủi, đây chẳng khác nào là hình phạt dành cho hấn.

21. Q.2 - Chương 21: Tiểu Thư Họ Khang Tới Thăm

Từ sau buổi tối ngày hôm đó, Thanh Thu chính thức vào ở trong phòng của thế tử, hai tiểu nha đầu cũng theo để hầu hạ nàng. Trong nháy mắt trở thành nữ tử chính thức, duy nhất của thế tử, chỉ thiếu mỗi nghi thức nạp thiếp mà thôi. Đương nhiên là thiếp, tất cả mọi người đều cho là như thế.

Là nữ tử duy nhất trong phủ được Vệ Minh thừa nhận, Thanh Thu không cần phải có bất kỳ hành động nào, cũng đủ khiến cho rất nhiều người thầm ghen ghét trong lòng. Lý do không có gì khác, ai bảo trước kia nàng từng là người cùng tầng lớp với họ, giờ đột nhiên một tắc lên trời, trở thành chủ nhân.

Mấy đại a hoàn trong phòng Vệ Minh, ví dụ như bọn Tử Liên ngoài miệng thì không nói gì, nhưng trong lòng đều ôm một bụng tức anh ách. Trước kia Thanh Thu chỉ ở phòng mình, thỉnh thoảng gặp nhau thì khách sáo chào hỏi, giờ nàng chuyển hẳn tới đây, bọn họ phải toàn tâm toàn ý thận trọng phục vụ nàng. Dù có tức tối cũng phải nhẫn nhịn, thậm chí sau này Thanh Thu chỉ được thế tử nạp phòng thôi, còn mọi người ai ấy đều phải cúi đầu trước chính thê, lúc đó họ mới thấy hả dạ.

Nhưng quan hệ giữa thế tử và Thanh Thu cô nương cũng thật lạ. Mặc dù ngủ cùng một giường, việc chung chăn chung gối khuấy đảo phóng túng mới được coi là bình thường. Có điều hai người này hoàn toàn không có động tĩnh gì, không phải bọn họ nghe lén nhìn trộm, muốn trách thì phải trách sự lãnh đạm giữa họ để lộ quá rõ, muốn đám nha đầu a hoàn không nhận ra cũng khó. Thế tử đi sớm về muộn, Thanh Thu cô nương cả ngày ôm đàn chẳng nói chẳng rằng, đến chuyện trò với thế tử cũng vô cùng kiệm lời.

Đám đầy tớ giữa hai phủ thế tử và quận vương vẫn đi đi về về trao đổi tin tức, quản gia thiện phòng bên đó đã bắt tin tới, quận vương phi đang vì hôn sự của thế tử mà buồn bã lo nghĩ. Máy nàng thiên kim tiểu thư đoan chính xinh đẹp kia đều là hàng thượng phẩm, không biết chọn ai mới phải, bà có ý định vào cung xin hoàng thượng chỉ hôn.

Tin tức này lan truyền khắp phủ thế tử, nhưng còn chưa có ai đến trước mặt Thanh Thu để bép xép. Sau khi Tiểu Liên nghe được, cũng do dự không biết có nên tới báo cho Thanh Thu hay không, cuối cùng Tiểu Liên cũng tặc lưỡi cho qua. Tự cổ chí kim môn đăng hộ đối luôn là chuyện hết sức chính đáng, Thanh Thu tỷ tỷ mặc dù được thế tử sủng ái, nhưng cuối cùng thì cũng chẳng thể làm chính thê. Tỷ tỷ là người thông minh, có lẽ sớm đã hiểu ra đạo lý này, cần gì tới lượt mình lăm chuyện. Chỉ là khi Tiểu Liên nhắc tới chuyện này trước mặt Huống Linh Ngọc, không ngờ tiểu thư thờ dài liên tục, cảm thấy đáng tiếc thay cho Thanh Thu.

Thanh Thu cũng đã quen với việc bọn Tử Liên trước mặt thì cung kính, nhưng thật ra thái độ rất không phục. Nàng cũng hiểu tâm tư của bọn họ, người trong phòng của thế tử, đám công tử quyền quý đều thế cả, chẳng coi người ta ra gì. Bọn Tử Liên có suy nghĩ và kỳ vọng như vậy cũng là hết sức bình thường.

Hơn nữa đây đều là những người mà thế tử đích thân tuyển chọn sau khi dọn về đây, người nào người nấy đều cho rằng ngày mình được nạp phòng không còn xa nữa. Thanh Thu hoàn toàn chẳng để ý tới những lời dị nghị sau lưng của họ, hằng ngày nàng cung tiễn thế tử ra khỏi phủ từ sáng sớm, tới muộn đợi thế tử quay về. Ban ngày nàng ngồi đánh đàn để giết thời gian, Huống Linh Ngọc cũng đã lâu không tìm tới, Thanh Thu thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng lớn trong lòng.

Năm mới sắp đến, trong phủ mọi người náo nhiệt chuẩn bị đón Tết, Hồng Ngọc nhiều lần mang sổ sách và cả đồ quý giá tới muốn nàng quyết định xem nên xử lý thế nào, đều bị Thanh Thu tìm cách từ chối. Nực cười, nhưng chuyện này đâu đến phiên nàng nhúng tay vào, nhìn ánh mắt của Hồng Ngọc khiến nàng cảm thấy mất tự nhiên, Thanh Thu thật sự muốn bảo thẳng với nàng ta rằng mình chưa quên những gì đã nói.

Bây giờ bên cạnh nàng không chỉ có mỗi hai tùy tùng thân cận kia, chỉ cần nàng ra khỏi phòng là ít nhất cũng sẽ có năm sáu người đi theo. Tiểu a hoàn không cần nói rồi, trước kia từ hai tùy tùng nay thêm thành bốn.

Từ Giám Thiên các cho tới khắp phủ thế tử chỗ nào cũng canh phòng nghiêm ngặt, nàng đi ra đi vào không được tự do, đến muốn ra khỏi phủ tới thăm Tô Diệu cũng bị từ chối. Trong tình hình này, nàng muốn bỏ đi cũng khó, đành lặng lẽ sống qua ngày.

Vệ Minh làm vậy chẳng qua là sợ nàng và Ninh Tư Bình lại gặp nhau, nhưng giữa nàng và y đã là quá khứ, không thể quay về như trước kia nữa, lần gặp trong thiện phòng ấy là bất ngờ. Nhưng Vệ Minh hoàn toàn không nghĩ thế, trong mắt hắn Thanh Thu và Ninh Tư Bình là tình cũ chưa quên, ít nhất thì Ninh Tư Bình vẫn chưa chịu từ bỏ.

Hắn thậm chí còn mang Lục Ý ra trả lại cho Thanh Thu, cây đàn này nhất định có ý nghĩa quan trọng đối với nàng, hẳn mong Thanh Thu sẽ trả lại cho Ninh Tư Bình. Hai âm của từ “cầm” chính là tình[1], là vật đính ước trước đây của họ, giờ trả lại đàn cũng có thể sẽ khiến trái tim hắn thoải mái hơn một chút.

[1] Hai âm là âm đọc gần giống hoặc giống nhau. Phiên âm của từ “cầm” là qín, của từ “tình” là qing.

Nhưng Thanh Thu không trả, cả ngày hoặc nàng ngồi ngẩn ngơ trước cây đàn hoặc chẳng nói chẳng rằng, hoặc đánh đàn mua vui. Điều này khiến Vệ Minh khó chịu, đối mặt với nàng, hẳn lúc nào cũng chau mày, chỉ đến tối khi Thanh Thu nằm bên cạnh mình, hẳn mới cảm thấy yên tâm, nhưng đồng thời đó cũng là một kiểu giầy vò.

Lục Ý là vật mà Thanh Thu rất yêu quý, điều đó không có nghĩa rằng nàng cũng yêu cả người tặng đàn. Cả ngày chẳng có việc gì làm, chỉ biết chơi đàn để giết thời gian, không thì nàng còn có thể làm gì?

Từ sau buổi tối hôm ấy, thế tử cũng không nói gì, nàng hà tất phải suy đoán tâm trạng của hắn, có điều mỗi tối khi cùng Vệ Minh dùng cơm, món canh thịt viên bí đao trên bàn luôn khiến khóe miệng nàng giật giật liên hồi.

Nàng nghĩ món ăn đêm mà nàng làm tối ấy khiến Vệ Minh canh cánh trong lòng, bằng không đã chẳng tới mức tối nào cũng đòi ăn món đó. Nhưng người của thiện phòng cho dù có nấu ngon tới đâu, tinh tế tới đâu, chẳng qua cũng chỉ là món canh bí đao thịt viên bình thường, khi bùng lên hẳn cũng chỉ nếm qua một chút rồi cho người mang xuống.

Sự im lặng của Vệ Minh như muốn nói bóng gió với nàng rằng, nàng có thể nấu món canh đó cho hắn một lần nữa, như thế nếu làm vậy hẳn sẽ không để tâm tới chuyện đã qua nữa.

Thanh Thu vẫn sinh hoạt rất quy củ, ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, nhưng đầu óc lại luôn tính chuyện khác. Nàng không thể ra khỏi phủ nên đành cho người mời Tô Diệu tới, gặp nàng trong phủ thế tử.

Tô Diệu đến, nhưng không đi một mình.

Nói một cách chính xác thì vị tiểu thư họ Khang đó không phải đi cùng Tô Diệu đến đây, mà hai người bọn họ gặp nhau ở cửa phủ. Theo hầu Khang tiểu thư có rất nhiều a hoàn nha đầu, trông vô cùng khí thế, xe ngựa rồi kiệu đồ đứng chặt trước cổng phủ, bọn họ đợi người trong phủ vào bẩm báo, xong mới được mời vào.

Tô Diệu vốn không quen Khang tiểu thư, đợi mọi người vào xong, nàng ấy mới nghe tiếng người gác cổng thở dài, “Cũng chả thềm xuống kiệu cho người ta xem diện mạo của mỹ nhân đệ nhất kinh thành ra sao”.

Lúc đó Tô Diệu liền để ý, đệ nhất mỹ nhân gần đây được tôn xưng trong thành Việt Đô, chẳng phải là con gái của Khang tướng quân ư? Gần đây có lời đồn rằng nữ tử này muốn được làm vợ thế tử, và cũng là cô con dâu vừa ý quận vương phi nhất. Sao hôm nay lại tới phủ thế tử, lẽ nào việc nàng ta lấy thế tử như đình đóng cột rồi?

Vậy Thanh Thu phải làm thế nào, Thanh Thu đáng thương, còn chưa được người ta đón vào cửa đã phải làm thiếp, đến khi ấy không biết nàng liệu có bị vợ lớn bắt nạt không?

Tô Diệu đi thẳng vào Giám Thiên các, dọc đường dù bước vội nhưng không đuổi kịp đoàn người của Khang tiểu thư. Vào phòng thấy Thanh Thu đang lười biếng nằm bò trên bệ đỡ đàn, phòng không bóng người, lúc đó Tô Diệu mới thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Thu thấy nàng ấy, tinh thần khá hơn hẳn, “Tô Diệu tỷ tỷ, tỷ đến rồi”.

Tô Diệu nhìn quanh phòng một lượt, hỏi với giọng không chắc chắn, “Chỉ... có mình muội?”.

Lẽ nào Khang tiểu thư tới phủ thế tử không phải để gặp nàng?

“Đúng vậy, chỉ một mình, lẽ nào tỷ muốn gặp Khổng hàn lâm ở đây?” Thanh Thu bắt giắc trêu chọc Tô Diệu.

Tô Diệu “xì” một tiếng, rồi ngay lập tức vẻ mặt trở nên lo lắng, nghĩ đến khoảng thời gian gần đây Khổng Lương Niên gặp khá nhiều trắc trở. Vốn y định sang năm sẽ tới Bắc Vu ở một thời gian, nhưng giờ bị đổi đến một nơi khác cách kinh thành không xa, làm một chức quan chẳng to cũng chẳng nhỏ. Việc này quá đột ngột, Khổng Lương Niên vốn là người có tiếng tăm nhất trong Hàn lâm viện, kết quả ấy thực sự khiến người ta bất ngờ.

“Nhắc tới Khổng Lương Niên, muội còn chưa hỏi tỷ, đầu năm sau ngài ấy tới Bắc Vu, có phải sẽ đưa tỷ đi cùng không? Tỷ cùng Họa My tới đó năm năm, muốn gặp hai mẹ con tỷ cũng khó.”

Thanh Thu không thấy vẻ mặt Tô Diệu có chút khác thường, lại đang nghĩ đến cuộc sống hiện giờ của bản thân, sẽ chẳng có ai đưa nàng đi, nàng sẽ phải đi đến đâu đây. Chi bằng nàng cũng đi tới cái nơi khổ sai trong truyền thuyết kia một chuyến xem sao, nhưng vừa nghĩ tới Ninh Tư Bình và Tuyết Chỉ, ý nghĩ này lập tức bị dập tắt.

Tô Diệu uống một hộp trà, nàng ấy còn chưa hỏi tại sao Thanh Thu lại đổi phòng: “Chuyện này muội không cần phải lo, mẹ con tỷ không đi Bắc Vu”.

“Gi cơ? Lẽ nào Khổng Lương Niên muốn bỏ lại hai mẹ con tỷ đi một mình? Thật quá đáng, vậy trước kia y có ý gì?”

Trong mắt Thanh Thu, hành động hôm đó của Khổng Lương Niên chẳng khác gì lời tuyên bố muốn được nắm tay Tô Diệu đi đến hết cuộc đời, nếu y không có ý đó, tại sao lại gần gũi Tô Diệu như vậy?

“Muội đừng lo, không phải chàng không đưa ta đi, mà là chàng không đi Bắc Vu nữa.”

“Sao có thể thế được, hoàng thượng đã hạ chỉ, có thể không đi ư?”

“Tỷ cũng chẳng biết rốt cuộc là chuyện gì? Tổng thừa tướng là môn sư của chàng, sau khi biết chuyện này cũng đã đích thân đi hỏi, nghe nói thế tử có lời với hoàng thượng, do vậy...”

Tô Diệu không có ý định nhờ Thanh Thu nói giúp gì với thế tử, bởi biết quan hệ giữa thế tử và Thanh Thu không phải quan hệ bình thường. Nhưng giờ cả thành đã hỗn loạn cả lên, ban này vừa tới cửa lại đụng phải người kia, nàng ấy thậm chí cuộc sống của Thanh Thu cũng chẳng dễ chịu gì.

Thanh Thu liền hiểu ra nguyên nhân trong đó, Khổng Lương Niên cũng không hề đắc tội với thế tử, trước kia vì lời ủy thác của Ninh Tư Bình mà tới cầu thân với nàng. Nàng không nghĩ thế tử lại là người nhỏ mọn đến thế, tới mức vì chuyện đó mà canh cánh giữ mối hận trong lòng.

Nàng không quan trọng như vậy, có lẽ là do sau khi biết được thân phận thật của Ninh Tư Bình và Khổng Lương Niên nên Vệ Minh mới làm thế. Còn về việc tại sao tới hôm đó thế tử lại đột ngột hồi phủ và bắt gặp “chuyện tốt” đó thì nàng không rõ lắm, đương nhiên cũng không tiện hỏi thế tử.

“Khổng hàn lâm... Tô Diệu tỷ tỷ, muội cũng chẳng biết nên nói gì nữa, tóm lại muội đã làm liên lụy tới Khổng hàn lâm rồi.”

“Sao lại liên quan tới muội? Hơn nữa đến đó cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, giờ không cần phải xa quê hương, cả ta và chàng đều cảm thấy rất tốt. Đúng rồi, muội tìm ta tới có việc gì?”

Thanh Thu vốn định gặp để hỏi Tô Diệu, một nữ tử khi ra ngoài sống thì cần chuẩn bị những gì, Tô Diệu dù sao cũng sống một mình bên ngoài nhiều năm, chắc sẽ có chút kiến thức và kinh nghiệm. Rồi nàng lại nghĩ giờ không tiện hỏi về chuyện năm xưa Tô Diệu bỏ nhà đi theo tiếng gọi của tình yêu, bèn chuyển đề tài.

“Không có gì, muội muốn gặp tỷ, còn cả tiểu Họa My nữa, nhưng tỷ không đưa con bé tới. Chi bằng thế này, tỷ kể uội nghe những chuyện vui tỷ gặp bên ngoài đi, muội chưa bao giờ rời khỏi thành Việt Đô, đến đi thế nào cũng không biết.”

“Tại sao đột nhiên muội lại có hứng với chuyện này, hơn nữa muội chẳng cần lo, có thế tử bên cạnh, khắp thiên hạ chỗ nào rồi cũng sẽ được đi thôi.”

Nàng cố gắng vờ như không quan tâm, nói: “Nhàn rồi không có việc gì làm, coi như học hỏi thêm chút kiến thức mà”.

Năm đó Tô Diệu rời khỏi thành Việt Đô trong tâm trạng hoang mang, kinh nghiệm không nhiều, hai phu thê gặp xe là lên luôn, đi tới tận Mậu Châu mới yên tâm xuống xe. Sau đó hai người tìm gặp người đứng đầu nơi đó nộp rất nhiều tiền bạc, mới được an cư. Chuyện này nói ra nghe thì đơn giản, nhưng những khổ sở khó khăn ngày ấy, Tô Diệu tới giờ vẫn chưa quên.

Đương nhiên chuyện vui cũng không ít, những nam hán tử phiêu bạt giang hồ, gánh hát, tạp kỹ, tất cả bọn họ sống cũng không đến nỗi nào. Chiến tranh nhiều năm như thế, nhưng không hề ảnh hưởng tới cuộc sống hằng ngày của bách tính, người dân sống cuộc đời bình an nhàn hạ. Tô Diệu trải qua những năm tháng

chẳng tốt cũng chẳng xấu, sau này phu quân của nàng ấy bệnh nặng mà chết, Tô Diệu một thân một mình mang con quay về Việt Đô.

Hai người đang nói chuyện thì a hoàn vào tiếp trà, Thanh Thu vừa nhìn đã biết không phải hai tiểu nha đầu trong phòng mình, nghi ngờ hỏi: “Tử Liên? Họ đâu rồi, sao lại bảo người vào đây phục vụ?”.

Tử Liên cúi đầu đáp: “Trong phủ có khách quý tới, Linh Ngọc tiểu thư đang đi dạo với khách trong vườn, họ đều chạy ra xem cả rồi”.

Ngày đông hoa tàn lá rụng, trong vườn có cảnh gì mà ngắm? E rằng vị “khách quý” đó tự mang mình ra làm cảnh cho người khác ngắm thôi. Phải mời cả Linh Ngọc tiểu thư ra tiếp đón, xem chừng vị khách quý này là nữ tử, hơn nữa thân phận chắc rất đặc biệt, nếu không sao lại có nhiều người chạy đi xem như thế. Lẽ nào Tuyết Chỉ lại đến? Thanh Thu bất giác chau mày, cũng một khoảng thời gian rồi nàng không còn nghe tới hai từ Tuyết Chỉ nữa, tâm trạng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Nhìn lại Tử Liên, bình thường nàng ta chưa bao giờ tận tâm hầu hạ nàng, hôm nay lại không không tới xem náo nhiệt mà chạy vào đây tiếp trà, thật đúng là kỳ lạ. Hay là đang đợi nàng hỏi tới vị khách quý kia? Nàng liền đem cười hỏi: “Không biết vị khách quý đó là tiểu thư nhà nào?”.

Tử Liên vội vàng đáp: “Nghe nói là con gái của Khang tướng quân, vừa được người ta phong là mỹ nhân đệ nhất kinh thành. Vì vậy mọi người trong phủ mới chạy tới ngắm nhìn nhiều như thế”.

Chính là Khang Tùng Nhị đó sao? Trong đầu Thanh Thu lập tức hiện lên một bức tranh, đây là một thiếu nữ có nhan sắc và dáng hình tuyệt thế, dịu dàng đứng cạnh thế tử. Nàng đã từng gặp nữ tử này, hôm đó thế tử diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trước miếu Quan đế, và Khang tiểu thư là một trong số mỹ nhân đó.

Nàng ta tới đây làm gì? Một nữ tử sao lại vô duyên vô cớ tới phủ thế tử, lẽ nào...

Trái tim Thanh Thu đột nhiên trào dâng đủ các loại cảm xúc, nàng hít sâu một hơi, việc này còn khó chịu hơn cả Tuyết Chỉ đến.

Thanh Thu chậm chậm đứng dậy, đi tới trước khung cửa sổ nhìn ra vườn, hướng mắt về phía ấy với vẻ mặt hết sức bình tĩnh.

Đáng tiếc, bên ngoài Giám Thiên các còn có một bức tường bao, từ đây nhìn ra không thấy được cảnh gì đẹp, cũng chẳng thể thấy vị khách quý kia yêu kiều diễm lệ như thế nào.

Tử Liên cuối cùng cũng đạt được mục đích, khoe miệng lộ ra một nụ cười không dễ gì bị phát hiện, khom người lui ra.

Tô Diệu đương nhiên hiểu Thanh Thu đang nghĩ gì, chỉ là chuyện này khó tránh, sớm muộn gì cũng xảy ra, đành khuyên nhủ nàng: “Đừng nghĩ nhiều, dù gì thì bây giờ muội cũng là người quan trọng trong lòng thế tử. Sau này ngài ấy có lấy chính thê, thì muội vẫn được sủng ái nhất”.

“Tô Diệu tỷ tỷ, muội không muốn sống một cuộc sống như thế.”

Thanh Thu không quay đầu lại, giọng trầm xuống mà bi thương, nếu thật sự coi trọng thì hà tất nàng luôn nghĩ tới việc bỏ đi. Cái nàng sợ là chuyện này sẽ xảy ra vào một ngày nào đó, thế tử lấy vợ, nàng phải chung chồng với một nữ tử khác. Chuyện này dù thế nào cũng không sao có thể chấp nhận nổi, huống hồ khi thật sự phải đối mặt, cảm giác tức giận đến nghẹt thở cứ quần lấy nàng.

Nàng sẽ không ra ngoài đó có ý chạm mặt với thiên kim tiểu thư họ Khang, mục đích người ta đến đây đã thể hiện quá rõ ràng. Đương nhiên nàng có thể phản kháng, nói dăm ba câu khiến tiểu thư họ Khang ô hân bỏ đi thì có ý nghĩa gì, như vậy cũng đâu có khác đám nữ tử ngu ngốc ghen tuông làm loạn?

Người ta muốn đứng ngoài chịu lạnh, nhưng nàng thì không, trời lạnh thế này nàng chỉ muốn ở lì trong phòng mãi không phải ra ngoài.

Tô Diệu cho rằng nàng có lòng tự tôn rất cao, lo lắng sau này sẽ chịu thiệt thòi, nghĩ ngợi thế nào rồi cũng vẫn quyết định kể cho nàng biết nhưng điều mình nghe được gần đây: “Ta nghe người ta nói quận vương phi muốn quyết định sớm hôn sự cho thế tử. Thiên kim tiểu thư của tướng quân họ Khang đó, nhân phẩm

nghe nói rất tốt, chắc là tính tình cũng dễ chịu. Muội hà tất phải cố chấp, thân phận của thế tử cũng không tầm thường, nghe nói còn có vài thiên kim tiểu thư khác không màng danh phận tình nguyện gả cho ngài cơ”.

“Chẳng qua chỉ là một vị khách quý, tỷ nghĩ nhiều như thế làm gì?” Thanh Thu quay đầu lại, giọng nói không còn buồn bã như ban nãy nữa, mặt mày nhẹ nhõm, nhìn rất thanh thoát, cười: “Chi bằng Tô Diệu tỷ tỷ hãy đàn cho muội nghe một khúc, sẽ khiến muội vui vẻ hơn đây”.

Tô Diệu nhã nhặn đáp: “Cũng được, hiếm khi có dịp chạm vào Lục Ý, giúp Thanh Thu giải sầu, Tô Diệu đương nhiên cung kính không bằng tuân lệnh”.

Nàng ngồi trước bệ đỡ đàn, ngẫm nghĩ không đàn khúc Tương tư, cũng không đàn Thanh phong, mà đàn khúc Tái thượng. Khúc đàn thời niên thiếu Tô Diệu thường mang ra để tôi rèn tâm trí, đây là khúc nhạc mà các học trò cần phải học trước khi làm lễ nhập môn với Ngũ Liễu tiên sinh. Phải đàn tới thuần thục không vấp mới được học khúc mới, Thanh Thu im lặng lắng nghe, nàng nhớ đến những năm tháng đi học đàn, những buồn bã trong lòng dần chìm xuống, xem ra nàng đã già thật rồi.

Khúc đàn còn chưa hết, Hồng Ngọc cao giọng truyền lời từ ngoài vào: “Thanh Thu cô nương có ở đó không?”.

Tiếng đàn của Tô Diệu đột ngột dừng lại, nghe Tử Liên đứng ngoài đáp: “Cô nương ở bên trong”.

“Cô nương đang chơi đàn ư? Linh Ngọc tiểu thư nói mấy ngày nay không được nghe Thanh Thu chơi đàn, vừa hay vị khách quý đó cũng muốn gặp cô nương một lát.”

Cách mấy lớp tường mà vẫn còn có thể nghe thấy tiếng đàn, tai thính thật đấy. Thanh Thu thở dài, xem ra nàng muốn trốn không gặp cũng chẳng được, nàng cười nhìn Tô Diệu đẩy bát lực, cao giọng: “Là Hồng Ngọc phải không? Để ta chuẩn bị một chút rồi sẽ ra gặp Linh Ngọc tiểu thư”.

Tô Diệu lo lắng thay cho nàng, “vợ lớn” còn chưa chính thức đón về mà đã tới thị uy với Thanh Thu, vậy cuộc sống sau này có lẽ chẳng tốt đẹp gì. Thanh Thu đứng dậy chỉnh lại y phục, cũng không cài thêm hoa lên tóc đã vén rèm bước ra.

Vệ Minh bị quận vương phi gọi về phủ để bàn bạc đại sự, hoàn toàn không biết hậu viên trong phủ lửa đang cháy bùng bùng.

Cái gọi là đại sự, chính là chuyện chung thân cả đời của hắn.

Quận vương phi và phu nhân Khang tướng quân cùng đến chùa Long Dụ thắp hương. Việc hai nhà kết thân cũng đã quyết định, chỉ là bà vẫn chưa thuyết phục được con trai. Đúng như quận vương đã nói, Vệ Minh rất có chủ kiến của mình, muốn thuyết phục hắn rất khó.

Vậy là quận vương phi bèn nghĩ ra kế hoãn binh, ngoài mặt thì đồng ý cho con trai lấy Thanh Thu, có điều trong ngày thành thân cũng phải đón Khang Tùng Nhị về. Chỉ cần Vệ Minh đồng ý, thì hôm đó cho dù cùng đón về một ngày, nhưng ai là chủ ai là thứ, điều đó đã quá rõ ràng. Hơn nữa con trai bà cũng là người biết nặng nhẹ, lẽ nào định trở mặt trước mặt vương công quý tộc đầy phòng hay sao?

Đều tại Thanh Thu kia cả, dám kiêu ngạo trước mặt bà, còn nói không đồng ý làm thiếp, vừa về đã chuyển ở vào phòng thế tử ở, rõ ràng là có chủ ý độc chiếm Minh nhi.

Ai ngờ Vệ Minh từ chối ngay: “Không được, con đã nói chỉ lấy một mình Thanh Thu là đủ, mẫu thân hà tất phải sắp đặt hôn sự cho con”.

Hắn biết việc mình muốn lấy Thanh Thu sẽ khiến mẫu thân không vui, gần đây bản thân cũng nghe được nhiều tin đồn. Mỗi lần Khang tướng quân gặp hắn đều tỏ ra vô cùng hòa nhã vui vẻ, thái độ rất hài lòng, thì ra là vì chuyện này.

“Hôm đó con cũng nói thế, nhưng thân phận và gia thế của Thanh Thu chẳng có chỗ nào xứng được với con. Ai cho là thật chứ, ta đương nhiên phải tìm cho con một chỗ môn đăng hộ đối hơn, giờ hôn sự đã được định rồi, lẽ nào con định hủy hôn? Phủ quận vương không chịu nổi nỗi nhục này đâu, con bảo Khang tướng quân phải giấu mặt vào đâu chứ, toàn dân trong thành đang nhìn kia kìa.”

“Chưa gửi lễ, chẳng có gì chắc chắn cả”, Vệ Minh giọng bất mãn. Trước kia hẳn ra biên ải cũng vì cha mẹ thấy hẳn tuổi cũng không còn nhỏ mà chẳng lo nghĩ gì, nên định sắp xếp thay hẳn, giờ mẫu thân lại muốn can thiệp vào cuộc đời của hẳn ư?

Quận vương phi chau mày: “Chẳng phải mẹ đang thương lượng với con ư, nếu con đồng ý, có thể sớm đón Thanh Thu về. Ta nghe nói gần đây cô ta đã chuyển vào phòng con ở, ngộ nhờ có thai, lẽ nào khi ấy vác bụng mà qua cửa ư?”

Vệ Minh bật cười, hẳn và Thanh Thu mặc dù đêm đêm cùng phòng nhưng lại vô cùng trong sáng, Thanh Thu làm sao có thai được. Nhưng ngay sau đó lại bần khoản ngộ nhờ Thanh Thu có thai thì trông sẽ ra sao, cả nửa ngày cũng không tưởng tượng nổi.

“Mẫu thân, con biết người không thích Thanh Thu, nhưng trong chuyện này, con không thể nhượng bộ!” Lòng Vệ Minh đột nhiên hỗn loạn bất an, cũng có thể là vì vừa có cảm giác này, cũng có thể từ lâu đã có rồi, đột nhiên hẳn muốn về gặp Thanh Thu ngay lập tức.

Khang tướng quân nửa đời chinh chiến, Khang Tùng Nhị rất có phong thái của cha, nàng ta vừa nghe nói mình có khả năng sẽ được đón về phủ thế tử cùng một ngày với nữ tử khác, bất giác tính kiêu ngạo nổi lên, nhất định đòi tới xem người nào mà lại được thế tử sủng ái như vậy.

Có điều Khang Tùng Nhị là thiên kim tiểu thư hiếu lễ nghĩa, không thể vừa vào phủ đã gọi nữ tử kia đến gặp nàng ta, đành tối gặp trước cháu gái của quận vương phi, nghe nói cô gái đó sau này cũng có khả năng là tỷ muội của mình.

Trời hôm nay khá lạnh, Khang Tùng Nhị kéo Huống Linh Ngọc đi dạo mấy vòng trong vườn, cuối cùng cũng tìm được chỗ để gặp nữ tử kia.

Đầu tiên nàng ta nhìn a hoàn và tùy tùng theo sau Thanh Thu, rồi nhìn lại đám a hoàn tùy tùng hùng hậu cạnh mình, không tránh khỏi có cảm giác so sánh khỉ thế. Trong lòng Khang Tùng Nhị thầm cười nhạo một tiếng, bản thân nàng ta là con gái của tướng quân, còn cô ta là a hoàn chẳng ra a hoàn, đầu bếp chẳng phải đầu bếp, mang theo nhiều người như thế làm gì?

Có lẽ ở trong phòng có hệ thống sưởi khá lâu, nên nét hồng hào vẫn đọng lại trên khuôn mặt Thanh Thu, giống như được đánh một lớp má hồng. Khang Tùng Nhị thở phào, nàng ta đã nghe nói bên cạnh thế tử không có nhiều nữ tử, chỉ gần gũi người con gái này. Vốn tướng dung mạo của Thanh Thu sẽ hơn mình, giờ xem ra chẳng qua cũng tầm tầm, hơn nữa tuổi còn khá cao, sao có thể xinh đẹp thanh xuân như nàng được, thậm chí còn không bằng Huống Linh Ngọc.

Nàng ta khẽ ngẩng cao đầu, chiếc cằm tinh tế thoáng cử động, giọng nói dịu dàng như bay: “Cô chính là Thanh Thu ư? Chơi đàn hay lắm”.

Thanh Thu khẽ cúi đầu: “Tiểu thư quá khen, vừa rồi người chơi đàn không phải là ta”.

“Ồ? Vậy là ai?”

“Là sư tỷ của ta.”

“Nghe Huống Linh Ngọc nói, cô cũng là môn sinh của Ngũ Liễu tiên sinh, là tỷ muội đồng môn với Tuyết Chỉ đại gia. Xem ra cũng không phải hạng tầm thường, sau này thành tỷ muội với ta, coi như không đến nỗi nào, thật tốt.”

Khang tiểu thư dù sao cũng xuất thân quyền quý, tính cách dịu dàng mềm mỏng, những lời đó vừa thốt ra, mọi người bên cạnh không ai không khen nàng ta hiểu chuyện, nhã nhặn.

Làm tỷ muội với con gái của tướng quân, nàng đâu có phúc phận ấy! Thanh Thu ngẩng đầu, chằm chằm nhìn Khang Tùng Nhị, nàng ta thật trẻ trung, lại xinh đẹp mỹ miều, mười ngón tay trắng thon chẳng khác gì cọng hành, nõn nà như bầm ra được nước. Khang Tùng Nhị vững vàng đứng trước đám người, vẻ mặt ba phần vui bảy phần trang nghiêm, đây mới chính là phong thái của chủ mẫu phủ thế tử, sau này thế tử sẽ cùng nữ tử ấy mãi mãi bên nhau...

Sắc hồng trên mặt Thanh Thu biến mất không tăm tích, chỉ còn lại khuôn mặt trắng bệch, gió mùa đông buốt giá thổi qua mặt nàng cửa vào tim nàng, đau tới phát hoảng.

Huống Linh Ngọc thấy vẻ mặt Thanh Thu lúng túng, trong lòng thầm thở dài, vừa rồi vị Khang tiểu thư cũng nói những lời như thế với nàng ta. Lúc ấy Linh Ngọc mới biết thì ra cô mẫu vẫn có ý định gả mình cho thế tử, phải làm thế nào, giờ nàng ta chẳng còn suy nghĩ muốn lấy biểu ca nữa.

Không phải vì biểu ca và Thanh Thu có tình cảm với nhau, mà cho dù nàng ta có làm vợ cả, nàng cũng cảm thấy mình chẳng thể xen nổi vào giữa hai người. Huống hồ mặc dù nàng vẫn chưa nhận lời Tống Cung, nhưng lòng nàng đã hướng về phía chàng, chỉ đợi ngày chàng tới phủ quận vương cầu thân.

Huống Linh Ngọc không giỏi ăn nói, nghĩ một lúc mới khẽ nói: “Trong vườn lạnh quá, chi bằng chúng ta vào phòng nói tiếp”.

“Ừm, vừa hay ta cũng muốn thỉnh giáo Thanh Thu cô nương về cầm nghệ.” Khang Tùng Nhị hài lòng với cục diện trước mắt, hai nữ tử trong phủ này đều rất hiền lành, không đáng để nàng ta phải lo lắng, sau này mọi người chung sống hòa thuận là được.

Khang Tùng Nhị đang định đưa theo đám người về phòng nói chuyện, quay đầu đã thấy thế tử đứng ngay sau lưng mình, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng, thấy mọi người đã nhận ra mình, Vệ Minh liền bước tới.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, Huống Linh Ngọc cúi đầu gọi biểu ca, Khang Tùng Nhị nhẹ nhàng hành lễ, ngượng ngùng dời hẳn nắm tay mình kéo lên. Nhưng Vệ Minh chẳng thèm nhìn đến, hẳn đi thẳng tới trước mặt Thanh Thu, nắm lấy bàn tay lạnh cóng của nàng, nhìn vào đôi mắt thất thần của nàng, đau lòng bảo: “Ra ngoài mà không chịu mặc thêm áo, tay lạnh cóng cả rồi”.

Tay hẳn rất ấm nhưng không thể sưởi ấm được trái tim nàng, là thế thiếp được hẳn sủng ái, thì cũng chỉ là thiếp mà thôi. Ánh nhìn hoang mang như không dám tin vào mắt mình của thiên kim tiểu thư họ Khang trong chốc lát biến thành những mũi dao cắm hận phi về phía nàng. Thanh Thu có thể đoán được, sau khi vị tiểu thư này được gả về phủ, e rằng cuộc đời nàng sẽ gặp nhiều khó khăn.

Vệ Minh nhìn lướt qua mặt từng người một, ai nấy trong phủ thế tử đều lần lượt lẩn tránh ánh mắt của hắn, xem nào nhiệt đủ rồi, giờ cũng nên rút lui thôi. Khi ánh mắt của hắn dừng lại trên khuôn mặt đầy ảm ức của Khang Tùng Nhị, Vệ Minh xa lạ hành lễ rồi hỏi: “Cô là nữ tử nhà ai, tại sao lại ở trong phủ của ta?”.

Không đợi Khang Tùng Nhị đáp lại, Vệ Minh nhìn Huống Linh Ngọc: “Linh Ngọc, là đến tìm muội à? Vừa rồi ta nghe thấy cô ta nói muốn thỉnh giáo cầm nghệ của Thanh Thu, thật chẳng có phép tắc gì hết, đến làm khách trong phủ ta phải biết an phận một chút, thật khiến người ta khó chịu”.

Lời vừa nói ra, đến ngay Khang Tùng Nhị cũng không biết phải đáp lại thế nào, bị hắn chọc tức tới nước mắt ầng ậ, không nói nổi nữa lời. Huống Linh Ngọc mồ hôi ướt đầm, biểu ca mở miệng quả chẳng nề mặt, xem ra vô cùng bất mãn với sự sắp xếp của cô mẫu. Nhưng dù thế cũng không nên đắc tội với Khang tướng quân chứ, làm vậy sẽ khiến hai phủ bất hòa.

Huống Linh Ngọc định nói gì đó, nhưng không thốt nổi thành lời, trong lúc nàng ta còn đang ngẩn người nhìn thì Khang Tùng Nhị đã hai tay ôm mặt đem theo đám tùy tùng nhà họ Khang rời đi, Vệ Minh mỉm cười với Linh Ngọc một cái, rồi kéo Thanh Thu về phòng.

Tô Diệu đang nghĩ không biết con gái của Khang tướng quân sẽ gây khó dễ cho Thanh Thu như thế nào. Nàng ấy vẫn ngồi đợi tin của Thanh Thu trong Giám Thiên các, thấy thế tử cùng Thanh Thu bước vào, mới thở phào nhẹ nhõm, ở lại thêm nữa e rằng không hay, nên Tô Diệu cáo từ ra về.

Bọn Tử Liên đi vào vây quanh hầu hạ thế tử, dè dặt cởi áo cho hắn, đổi sang một chiếc áo dài mỏng để mặc trong phòng, rồi dâng khăn nóng, pha trà. Vệ Minh thay y phục xong, uống một hớp trà nóng, nhìn thấy bộ dạng đăm chiêu suy tư của Thanh Thu, cười hỏi: “Có phải gần đây ở trong phủ lâu ngày nên buồn bực không? Vài hôm nữa ta sẽ đưa nàng ra ngoài chơi cho khỏi khỏa”.

Nhưng Thanh Thu chẳng hề cảm kích, vừa rồi bị người ta gọi ra để “ngắm nghía”, rồi lại bị người khác kéo về, nói vòng vo chẳng qua cũng là bị người khác đá qua đá lại, chẳng được tự mình làm chủ. Hơn nữa lại thêm mấy ngày gần đây hẳn vẫn vì chuyện của Ninh Tư Bình mà không thấy thoải mái, nên nàng lạnh nhạt đáp: “Thế tử về thật đúng lúc”.

Vệ Minh không nói gì nữa, hẳn không biết nên nói gì, tình cảnh vừa rồi hẳn rất hiểu. Tiểu thư họ Khang không phải người thô lỗ không hiểu biết vô duyên vô cớ xông vào phủ của mình, chắc chắn đã được sự cho

phép của mẫu thân nên mới làm như thế. Trên danh nghĩa thì đến để kết giao với Huống Linh Ngọc, thực ra là cố ý cho Thanh Thu thấy, để nàng hiểu rằng ai mới là người phù hợp với hần.

Từ sau lần Thanh Thu bị gọi về phủ quận vương, Vệ Minh liền đề phòng việc mẫu thân lại tìm cách ép Thanh Thu. Mặc dù Hồng Ngọc là người của mẫu thân, nhưng tốt xấu gì cũng đang làm a hoàn trong phủ thế tử, cho nên không dám lộ liễu hành động. Mẫu thân không còn trợ thủ, giờ có Khang Tùng Nhị đến phủ đi dạo một vòng, coi như giúp bà tuyên bố việc này.

“Ta đâu phải quay về đúng lúc, mà ta biết Khang tiểu thư tới đây.” Vệ Minh khoát tay bảo bọn Tử Liên lui xuống, thấy Thanh Thu lại ngồi xuống bên cạnh bệ đỡ đàn, hần liền giơ tay kéo nàng vào lòng. Đã lâu rồi họ không gần gũi như thế, Vệ Minh không muốn giằng vò bản thân vì chuyện tối hôm ấy nữa: “Sau này nếu có người muốn gặp nàng, nàng không cần phải để ý”.

“Người ta muốn gặp thiếp, người có thân phận thấp kém như thiếp, không thể không gặp.” Người ta mà nàng nhắc tới ở đây là Khang tiểu thư, một thiên kim tiểu thư gia giáo có học, sao đột nhiên lại đến phủ của một nam tử, rõ ràng là đến vì nàng.

Nỗi ám ức trong câu nói của Thanh Thu, hần nghe thấy rõ, Vệ Minh chau mày đáp: “Nàng nói đi đâu thế, nàng là người của ta, ở đây không tới lượt cô ta làm chủ”.

Bây giờ chưa tới lượt, nhưng tương lai thì không chắc. Thanh Thu muốn hỏi chỉ vì nàng là người của hần thôi sao? Lẽ nào nàng cũng giống như đồ vật trong phủ, được gắn mác của thế tử rồi không để người khác xâm phạm? Nhưng Thanh Thu không thốt nên lời, đành cúi đầu im lặng, nàng đứng là người của hần, thân thể là của hần, trái tim cũng thuộc về hần, nàng chỉ có tuổi tác là thuộc về mình thôi.

“Nàng đang nghĩ gì vậy? Thanh Thu, nàng... đang nghĩ tới hần ư?”

Không cần hỏi cũng biết “hần” là ai, Thanh Thu cắn môi không đáp, nàng chưa bao giờ mong có người nhận ra tâm tư của mình, khiến nàng yên tâm. Nhưng bị Vệ Minh hỏi như thế, bất giác Thanh Thu nổi giận, vậy là dùng sức đẩy nam tử đang ôm mình ra!

Nàng giận rồi, tâm trạng Vệ Minh lại khá hơn rất nhiều, thuận theo lực đẩy của nàng mà đổi tư thế khác. Cả hai cùng lăn xuống giường, hần quấn chặt lấy nàng khiến Thanh Thu không thể cử động. Sau nụ hôn dài triền miên họ mới ngồi dậy, Vệ Minh vén mở tóc lò xo ra sau tai nàng, cầm bím tóc của nàng hít hà, cười nói: “Mấy hôm nữa ta cho người đến đo rồi may hỷ phục cho nàng, được không?”.

Đặt may hỷ phục, vậy là muốn nàng xuất giá, ý của Vệ Minh là sẽ lấy nàng? Lần trước hần tới phủ quận vương, nói muốn lấy nàng làm vợ, đấy chẳng qua chỉ là sự kích động nhất thời sau “đêm xuân” nồng nàn. Trước mặt nàng, hần chưa hề nhắc tới, lần này là thế nào đây? Thanh Thu mở to đôi mắt trong veo như nước, ngẩn người nhìn Vệ Minh.

“Ta thật sự không muốn thấy bộ dạng này của nàng.” Hần dùng đuôi tóc quẹt quẹt lên bờ môi bị hôn tới đỏ ửng của Thanh Thu, khiến nàng bất mãn, “Thế tử muốn thế nào, muốn thiếp vui sướng tới ngắt đi ư?”.

Quận vương phi sao có thể cho phép chuyện này xảy ra, toàn thân nàng giống như bị kim đâm, nhắc nhở nàng rằng bớt mơ mộng đi.

“Không đến nỗi ấy, Thanh Thu, ít nhất nàng cũng nên ngượng ngùng gật đầu chứ. Bộ dạng này, giống như sắp phải tới chỗ đoạn đầu dài vậy.”

“Thật ư?” Thanh Thu cười khổ, không đến nỗi là bước tới đoạn đầu dài, nhưng cũng chẳng kém việc bước lên ấy là bao, lại còn bị bao nhiêu người nhìn vào, có khả năng không?

“Nàng còn chau mày nữa, đúng là trong lòng nàng vẫn đang nhớ nhung tới cái tên Ninh tông chủ đó, không muốn làm vợ ta.” Miệng hần cười, thực ra trong lòng có chút bức bối.

Là vợ của thế tử, có khả năng không? Nhiều lần nàng cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng sao có thể chứ, nàng thật sự muốn giống như Lục Châu, trở thành người của một vị gia gia nào đó là đã thỏa mãn rồi. Sau này làm thiếp được sung ái kiều ngạo vênh mặt với đời, dù gì trong phủ thế tử ngoài nàng ra cũng chẳng có ai khác.

Nhưng mỗi lần chỉ mấp mé nghĩ thế thôi nàng đã không tìm được thâm mắng mình hy vọng hảo huyền. Người ta lấy làm thiếp đã tốt cho nàng rồi, đâu dám nghĩ tới làm thê chứ?

“Thế tử, người lại nói đi đâu thế.”

Cánh tay của Vệ Minh ôm nàng rất chặt, “Tối đó, ta thấy hấn ôm nàng, thật sự ta đã sợ rằng nàng sẽ đi theo hấn”.

Nàng sẽ không đi theo Ninh Tư Bình, nhưng muốn đi khỏi đây. Đôi lúc Thanh Thu thấy mình tiến thoái lưỡng nan, vừa muốn đi lại vừa không muốn đi, cứ kéo dài thế này trong lòng mâu thuẫn càng lớn.

Vệ Minh lại nói: “Mấy ngày nay nàng và ta như vậy, nàng khó chịu, lòng ta sao dễ chịu cho được. Sau này nếu có chuyện gì nữa thì cứ nói hết ra, tránh hiểu lầm”.

“Hiểu lầm sao? Chuyện tiểu thư họ Khang, không phải là hiểu lầm, người ta nói muốn làm tỷ muội với thiếp. Đây là chuyện tốt, ở độ tuổi này rồi còn có thể xưng tỷ gọi muội với nàng ấy, thật có phúc mà.”

“Chuyện này ta không cần giấu nàng, mẫu thân đúng là có ý đó, có điều ta không đồng ý.”

Vệ Minh cảm thấy đau đầu, mẫu thân tự ý quyết định, hấn có thể không chấp nhận, nhưng cũng phải nghĩ cách giải quyết êm đẹp với Khang tướng quân. Hấn vốn định đợi ngày nào đó thời tiết ấm áp hơn sẽ đi giải quyết việc này, nhưng xem ra không thể kéo dài thêm được nữa.

“Còn nhớ có lần nàng nói với ta, đời này không làm thiếp, ta vẫn nhớ.”

Thanh Thu đột nhiên rơi nước mắt, thật khó cho thế tử, hy vọng mong manh đó của nàng thật sự có cơ hội thành hiện thực sao?

Nghĩ thế nào, nàng vẫn chưa xốt đáp: “Được thế tử thương yêu, Thanh Thu vô cùng lo lắng. Thân phận của thiếp và chàng một trời một vực, chỉ khiến người khác chê cười, vương phi sẽ không chấp nhận đâu”.

“Hôm đó nàng tới phủ quận vương, mẫu thân đã nói những gì ta có thể đoán được, nàng không cần phải canh cánh trong lòng, từ nhỏ đến giờ ta làm gì cũng có chủ kiến của mình.”

Xuất thân từ gia đình quý tộc mà có người như Vệ Minh, thật hiếm, trước kia trong mắt không ít người, Vệ thế tử chẳng qua cũng chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng có chút tài hoa, chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt. Không ai nghĩ hấn sẽ ra biên ải tạo nên danh tiếng lẫy lừng, dường như sinh ra đã có tố chất làm nhân kiệt.

Vệ Minh tiếp tục nói: “Nếu nàng buồn chán, hay muốn gì, cần gì, cứ nói với Thanh Thu, hoặc những việc nàng không muốn làm, thì giao cho Hồng Ngọc. Nhưng có một chuyện nàng không thể giao cho người khác, tối nay hãy làm đồ ăn đêm cho ta, được không?”.

Những món nàng nấu luôn rất hợp khẩu vị của hấn, Vệ Minh vẫn còn nhớ món thịt viên bí đao mà mình chưa kịp nếm, không biết mùi vị sẽ thơm ngon tới mức nào. Hấn vẫn để bụng việc gấp gáp giữa Thanh Thu và Ninh Tư Bình, nhưng nếu một người thật sự trân trọng người khác, sẽ quan tâm tới những chuyện liên quan tới người ấy, Ninh Tư Bình vẫn luôn là cái gai trong tim hấn.

Đôi lúc Vệ Minh nghĩ, hấn và Thanh Thu chưa từng tiếp xúc, những thực đơn kỳ quái của hấn đều do nàng hóa giải. Rất cuộc là sự trêu đùa của hấn dẫn tới sự phối hợp ăn ý định mệnh, hay còn vô tình tạo ra sợi dây tình cảm, đi vào lòng người biến thành tương tư, cho đến bây giờ vướng mắc hai người vào nhau, tương tư đã không còn là điều vô duyên vô cớ.

Thanh Thu thở dài, thật làm khó người của thiện phòng, thời tiết này còn phải bỏ công bỏ sức đi tìm bí đao nấu canh, làm đầu bếp ở phủ thế tử thật chẳng dễ dàng gì.

“Thế tử...” Vừa nãy nàng còn thăm dò những thứ cần chuẩn bị khi đi xa với Tô Diệu, giờ đột nhiên ngồi đợi xuất giá, tâm tư nàng khó bình tĩnh được. Nàng muốn được gả đi, lúc này có người lấy nàng, lại còn là một đức lang quân như ý, nhưng trong tình cảnh này, nàng không thốt được những lời vui sướng.

Nhưng nghe Vệ Minh dịu giọng đáp: “Phủ này của chúng ta mới xây, vừa hay có thể làm phòng cưới. Sau này nàng gọi ta là phu quân, ta gọi nàng nương tử, thêm mấy người nữa, tới khi ấy vui vẻ náo nhiệt, được không?”.

Phu quân? Nương tử? Mặt Thanh Thu thoảng đỏ, chưa thành phu thê, mà đã làm chuyện phu thê. Vì tình mà chìm đắm vào bể khổ, nhưng nàng không mong đến mức mãi mãi chẳng thể siêu sinh.

Nàng không thể coi lời của quận vương phi như gió thoảng bên tai, trên đời này đâu có chuyện vừa lòng đẹp ý như thế, thành thân ư? Mùa đông lạnh lẽo chưa qua, cho dù trong căn phòng ấm áp chẳng khác gì mùa xuân này, Thanh Thu vẫn cảm thấy vô cùng bất an, dường như có chuyện hệ trọng gì đó sắp xảy ra vậy.

22. Q.2 - Chương 22: Hỷ Sự Của Linh Ngọc

Quận vương phi biết được chuyện mà Khang Tùng Nhị gặp phải ở phủ thế tử, bà tức tới choáng váng cả đầu. Bà thật sự muốn làm như những lời đồn đại bên ngoài hiện nay, vào cung xin ý chỉ, xin hoàng thượng chỉ hôn cho con trai, vậy là xong.

Nhưng quận vương phi suy nghĩ một hồi vẫn không vào cung, bà hà tất phải vì việc này mà khiến quan hệ giữa hai mẹ con xấu thêm. Phu quân đã không phải là của riêng mình bà, không thể cả con trai cũng lạnh nhạt. Bà đang định tới trấn an nhà họ Khang thì Vệ Minh đã đến gặp bà và quận vương nói rằng mấy ngày gần đây đang chuẩn bị hôn sự để lấy Thanh Thu về.

Quận vương phi đương nhiên không đồng ý cho Vệ Minh tùy tiện đón một trù nương rẻ mạt về. Có điều bà cũng hết cách với con trai mình, ai bảo từ nhỏ hẳn là người rất có chủ kiến, hơn nữa càng lớn càng khiến bà cảm thấy, có một người con trai như Vệ Minh thật là phức. Quận vương phi đau đầu nghĩ phải làm sao để Thanh Thu ra đi một cách êm đẹp nhất, sao bà có thể để cô ta ở cạnh con trai mình một thời gian dài như thế được?

Lúc này ở Tư Thu viên, mọi việc vẫn rất bình thường, giữa Ninh Tư Bình và Tuyết Chỉ dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Bữa tiệc ở Hy Xuân uyển, y đã đi đâu, còn nàng ta phải đối phó với cảnh nguyệt ngừng khi không có người bên cạnh như thế nào, chẳng ai hỏi ai.

Theo Tuyết Chỉ thấy, hà tất phải hỏi, không cần đoán cũng biết y đi đâu. Cung Hải là người duy nhất trung thành với nàng ta ở nơi này, hẳn đã từng khuyên nàng: “Bất luận xảy ra chuyện gì, người vẫn sẽ là chủ mẫu của Thiên phủ, tông chủ đã tuyên cáo với thiên hạ, sự thật này sẽ không bao giờ thay đổi”.

Thứ mà nàng cần không chỉ là danh phận, Tuyết Chỉ chờ đợi bao nhiêu năm, nàng còn muốn có được trái tim người mình yêu. Tại sao khi nàng sắp đạt được hạnh phúc, mọi thứ bỗng nhiên hóa thành bong bóng chứ?

Hai người họ gặp nhau có phải đã bàn bạc xem sau này sẽ tương phùng ở Bắc Vu thế nào không? Không Lương Niên chẳng phải chỉ vì muốn đưa Thanh Thu tới Bắc Vu cho y, mới cầu hôn cô ta hay sao? Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Tuyết Chỉ không kìm được muốn cười gằn, Ninh Tư Bình đáng thương lại có thể nghĩ ra chiêu đó, chỉ vì muốn được sống cùng Thanh Thu!

Tuyết Chỉ tự nhận mình không phải một nữ tử bình thường, nàng ta thậm chí còn nhạy bén cảm nhận được rằng Ninh Tư Bình không chỉ giấu mình mỗi chuyện này. Đương nhiên, y dường như cũng chẳng định giấu nàng, nếu không cũng không biến mất trong bữa tiệc long trọng như thế dành cho hai người hôm ấy.

Từ sau lần y gặp thích khách nàng mới nghĩ đến việc, tại sao Ninh Tư Bình phải vờ bị trọng thương, không, không, có thể nói vết thương đó là thật, đao sắc đâm vào ngực, hơn nữa Ngự y của Nam Vu cũng có khám và chữa trị cho y. Nhưng rõ ràng vết thương nặng tới mức chẳng thể đứng dậy, sao y có thể hành động thoải mái như thế?

Trên thế gian này người tàn nhẫn nhất vẫn không bằng được với kẻ bạc tình, vậy mà Tuyết Chỉ còn nghĩ rằng y vì mình mà bị thương. Dù được làm chủ mẫu Thiên phủ thì đã sao, chỉ sợ bị người ta chê cười thêm mà thôi.

Một người bị tâm sự dồn tới chỗ chết, vậy thì nàng ta không còn gì phải băn khoăn nữa rồi.

Trong đêm tối, những bông tuyết lặng lẽ rơi, xâm nhập vào từng góc ngách của thành Việt Đô. Dù là ban ngày, trên phố cũng không hề náo nhiệt như trước đây, thương nhân ở lì trong nhà không chịu ra ngoài.

Người miền Nam không thích ra ngoài vào hôm trời tuyết, dù sao cũng còn mấy ngày nữa mới đến Tết, vẫn còn thời gian để đi mua sắm. Đây đã là trận tuyết thứ hai của thành Việt Đô rồi, những năm trước chỉ lát phát lác đác, chẳng được coi là trận tuyết rơi. Năm nay cả hai trận đều rơi đúng lúc, không biết là dự báo một năm phồn thịnh, hay ông trời đang chúc mừng cho nhân gian đã hết cảnh khói lửa chiến tranh.

Một bức mật thư được chuyển tới tay Ninh Tư Bình, chỉ là vài mẩu giấy mỏng, y đọc xong tiện tay vo tờ giấy lại ném vào lò sưởi bên cạnh, để mặc ngọn lửa từ từ nuốt chửng bí mật ấy vào trong. Ninh Tư Bình ngẩng đầu nhìn người đứng đầu của đoàn sứ giả Bắc Vu ngồi cạnh mình, nói: “Về đi, không cần lo lắng, ta tự khắc biết sắp xếp”.

“Nhưng tông chủ, chúng ta cứ ở lại đây có ý gì, đám người ngu ngốc chủ chiến trong triều chỉ biết ngáng chân chúng ta, ngài không lo sao?” Sau khi hẩn tới Việt Đô, phạm việc gì cũng nghe theo chỉ thị của Ninh Tư Bình, lần nữa kéo dài cuộc đàm phán lâu như vậy, giờ đã là giữa đông còn không lên đường, thì rốt cuộc là vì cái gì?

Phòng ngoài không biết cánh cửa sổ nào không được khép chặt, thỉnh thoảng lại rin rít kêu lên một tiếng. Âm thanh không có quy luật ấy khiến Ninh Tư Bình buồn bực, y ho khù khụ không ngớt.

Gió tuyết phương Nam sao bì được với phương Bắc, nhưng lại mang theo hơi ẩm, xâm nhập vào phổi phế làm bệnh cũ tái phát. Mấy hôm nay y chẳng cần giả vờ, toàn thân vô cùng mệt mỏi, cũng may trong mắt người khác y bị trọng thương chưa khỏi, nên ôm ngực ho không ngớt, xua xua tay ý bảo sứ giả lui ra.

Sau khi người kia lui ra ngoài, khoe miệng Ninh Tư Bình nhếch lên khe cười. Chuyến đi lần này vất vả có đáng là gì, chỉ cần liên lạc được với những người của Thiên phủ mà y cài ở Nam Vu là ổn thôi. Mấy năm gần đây Thiên phủ trải qua nhiều biến cố, thế lực dần suy yếu, những quân cờ cài cắm ở Nam Vu cũng đã lâu không liên lạc. Bọn họ ở phương Bắc chiến tranh liên miên, lẽ nào ở phương Nam những người ấy không mong đợi, nếu y không đích thân đi lần này, e rằng không thuận lợi.

Mục đích thật sự của chuyến đi này bất luận vì việc công hay việc tư, đều không thể để người ngoài biết được. Từ trước tới nay Thiên phủ vẫn luôn hành động bí mật, dù là người của đoàn sứ giả cũng phải giấu, không thể coi thường thế lực phản đối thống trị mấy trăm năm nay của Thiên phủ trong triều. Y thận trọng từng bước, quyết không để bao nhiêu tâm huyết công sức của mình hóa thành tro bụi.

Đêm đã khuya, Ninh Tư Bình làm xong những việc này, không lên giường đi nghỉ mà lại nhìn ánh nến chập chờn đến ngẩn ngơ, không ngờ đời này lại còn có thể quay về Việt Đô, hơn nữa còn ăn Tết ở đây. Trước kia y từng nghĩ, ngày nào đó thu phục được Nam Vu rồi mới có cơ hội này, bây giờ lại mượn cơ tới đây đón dâu, dù sao cũng toại nguyện.

Nhưng Thanh Thu... nếu nói việc liên hệ với các đầu mối ở Nam Vu là việc công, thì Thanh Thu chính là việc riêng, nhưng nàng lại trở thành tâm nguyện khó thực hiện nhất. Trái tim nàng đã thuộc về người khác! Đều tại y cả, lẽ nào y còn có thể trách nàng thay lòng? Không thể, y tự trách bản thân, hối hận cũng không thể thay đổi được sự thật này, nghe nói thế tử Vệ Minh rất sủng ái nàng, thậm chí đêm nào cũng ngủ cùng nàng!

Phải làm thế nào mới có thể đưa Thanh Thu rời khỏi vị thế tử kia? Y và Thanh Thu hứa hôn từ nhỏ, chứng kiến nàng từ một cô bé dần lớn lên trở thành thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều. Ninh Tư Bình cũng chỉ được cầm tay nàng, không dám thất lễ, giờ y quay về, nàng đã nằm bên cạnh nam tử khác!

Khi biết được tin này, Ninh Tư Bình chỉ hận không thể lập tức cướp Thanh Thu về, nhưng y không thể. Từ sau khi biết thân thế thật sự của mình, tới Bắc Vu kế thừa thiên mệnh, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, y đã trải qua rất nhiều biến cố nguy hiểm. Bản thân y cũng đã thay đổi, tính cách trở nên vô cùng kiên định, căn bản không thể vì chuyện này mà làm rối loạn toàn bộ kế hoạch.

Nghe nói thế tử sắp thành thân với tiểu thư họ Khang trong kinh thành, Thanh Thu không muốn cùng y về Bắc Vu, lẽ nào nàng tình nguyện làm thiếp được sủng ái cạnh thế tử?

Bên tai văng vẳng tiếng đàn, nhất định là Tuyết Chỉ còn chưa ngủ. Đám thị vệ a hoàn trong Tư Thu viện này cũng thật có phúc hưởng thụ, thường xuyên được nghe nàng ta chơi đàn, chỉ có điều tại sao nửa đêm rồi còn chưa chịu ngủ.

Khi chưa biết nguyên nhân vì sao Thanh Thu lại lạnh nhạt với mình, sự si tình của Tuyết Chỉ, việc bôn ba ngàn dặm xa xôi của nàng ta thật sự khiến y rung động. Tình cảm đắm say gửi gắm trong khúc Tương tư y thậm chí đã khiến Ninh Tư Bình đồng ý để nàng ta bầu bạn, ở cạnh mình trong những ngày mà y cảm thấy cô đơn và nguy hiểm nhất, ra tay giúp nàng ta nổi danh trong thiên hạ.

Giờ tiếng đàn này nghe chỉ thấy nhức tai, bất luận có phải vì việc y giả chết bỏ đi khiến Thanh Thu lạnh nhạt với mình hay không. Nhưng Thanh Thu thật sự chẳng còn tình cảm với y bắt đầu từ khi nàng chứng kiến cảnh Tuyết Chỉ ôm mình, có giải thích cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Bản thân Ninh Tư Bình đến đây là để đón Tuyết Chỉ, e rằng điều này càng khiến lòng Thanh Thu nguội lạnh. Năm đó là hiểu lầm, giờ là vừa khéo, cho dù như vậy thì trước mắt, y cũng không thể quan tâm quá nhiều. Y còn phải đón Tuyết Chỉ, đón nàng ta về làm chủ mẫu của Thiên phủ.

Nghĩ tới đây, Ninh Tư Bình ho càng dữ hơn, rời khỏi Xuân Thượng cũng được một thời gian. Việc quan trọng trong kế hoạch đã xong, chuyện của Thanh Thu mới thật sự là điều khiến y phải suy nghĩ, còn về Tuyết Chỉ, cảm giác khó chịu trong mắt y dâng tràn, Ninh Tư Bình dùng một chương dập tắt nển, trong bóng tối trầm mặc không nói gì.

Xuất giá phải chuẩn bị những gì? Các bước trong tam thư lục lễ[1] ai ai đều biết, những điều không thể thiếu. Thế tử thành thân lại càng phải trịnh trọng hơn, những lễ tiết rườm rà xem chừng nhiều không kể xiết.

[1] Những quy tắc nghi lễ truyền thống quan trọng trong hôn lễ.

Nói là chuẩn bị thành thân, nhưng Thanh Thu không dám tin, Vệ Minh bố trí người tới may đo hỷ phục cho nàng. Hồng Ngọc và Thanh Thư thỉnh thoảng tới hỏi ý nàng về một vài việc quan trọng, như lựa đồ cần bao nhiêu, cửa hàng vải nào trong kinh vừa đáng tin lại vừa tốt, ngày cưới định vào ngày nào... chẳng có gì bất thường.

Vệ Minh là người có tiếng tăm, mọi động tĩnh trong phủ thế tử lúc nào cũng có người để ý. Những thiếu nữ ngưỡng mộ thế tử năm đó giờ đều đã xuất giá, lúc này nghĩ tới việc trước kia tìm mình từng có một nam nhân như thế, còn đỏ mặt, chứ đừng nói gì tới nữ tử đang ở tuổi cập kê. Chủ đề gần đây họ bàn tán không phải là chuyện mình muốn tìm một phu quân ra sao mà thế tử sẽ lấy tiểu thư nhà nào.

Còn về hôn sự của thế tử Vệ Minh, trong thành Việt Đô có một cách nói mới, nói rằng hần sắp đón một trù nương trong phủ về làm vợ, nghe thôi đã kinh ngạc rồi. So với tin này, mọi người vẫn tin rằng con gái của Khang tướng quân mới là tân nương thực sự. Ai ngờ tin đồn càng truyền đi lại càng lan nhanh, chính miệng bà chủ của cửa hàng tơ tằm đã nói, từng vào phủ thế tử đo y phục cho nữ tử đó, thứ mà người ta đặt đó là đồ mặc khi xuất giá.

Đây là sự kiện lớn, thậm chí còn truyền tới tai của vị cửu ngũ chí tôn trong cung. Hoàng thượng chỉ biết vị hiền thần này của mình trước kia là một thiếu niên phong lưu. Mấy năm gần đây tâm tính thay đổi, ngài còn đang lo lắng hần học Liễu Hạ Huệ[2], lần trước đã cố ý ban tặng mỹ nhân cho hần, hoàng thượng đang đắn đo xem có nên nể tình, ban hôn cho Vệ Minh hay không, ai ngờ hần đột nhiên nói muốn thành thân.

[1] Liễu Hạ Huệ tên thật là Triền Cẩm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Hoàng thượng cũng là người, lúc này gần tới Tết, sự vụ không nhiều, bèn sai người đi nghe ngóng gần đây trong dân gian đang bàn luận chuyện gì, coi đó làm niềm vui. Phản ứng của phu phụ quân vương nằm trong dự đoán của ngài, nhưng họ không dám tỏ thái độ quá cứng rắn ép con trai lấy người mà mình ưng, thật khiến người ta thấy ly kỳ.

Xem ra Vệ Minh không chỉ giỏi đối phó với kẻ địch mà thủ đoạn với người nhà cũng không thể xem thường. Hoàng thượng không ngờ Uy Vũ tướng quân của mình cũng có liên quan, con gái nhà họ Khang tướng mạo có một không hai, không phải ngài chưa từng nghe, có thể khiến Vệ Minh bỏ vàng lấy ngãi, điều đó cho thấy nàng đầu bếp nhỏ bé kia đặc biệt thế nào.

Sau khi việc đàm phán kết thúc, Vệ Minh không phải bận rộn nữa, hần sớm đã xin nghỉ phép ở nhà, có điều kẻ tới cửa cầu kiến không ít, nên hần vẫn phải dành thời gian để tiếp đón, đối phó. Vốn dĩ thời gian quản

quýt bên Thanh Thu cũng không nhiều, lại thêm mối quan hệ với phủ quận vương đang trong thời kỳ nước sôi lửa bỏng.

Chuyện Vệ Minh khẳng khái lấy Thanh Thu, phụ mẫu phản đối, quận vương phi thậm chí còn mấy lần mời ngự y tới xem bệnh, nói rằng mình ốm không nhẹ, chỉ cần cử động là ngực lại đau thắt. Hẳn biết rõ đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn vật vãn của mẫu thân, nhưng thân là con, sao có thể làm ra những việc đại nghịch bất hiếu.

Ngày nào Vệ Minh cũng về qua phủ thỉnh an, khi quay về không hề nhắc tới chuyện này trước mặt Thanh Thu, cũng không cho phép người trong phủ lời ra tiếng vào. Hắn chỉ cười nói với Thanh Thu rằng mình lại nghĩ ra công thức của mấy món đặc biệt, xem nàng có thể làm được không.

Đối với một người kén ăn như thế tử, Thanh Thu nhiều lúc cũng phải bó tay, tên món ăn thì rất hay, nhưng công thức lại cổ quái, thật không biết hắn lấy ở đâu ra những thứ kỳ quặc như thế. Sau này nàng mới biết, hẳn dùng Kinh Thi để đặt tên món ăn.

Nếu thế tử đã thích tranh luận đạo lý, giảng giải Kinh Thi với nàng như thế, thì Thanh Thu cũng không cần khách sáo nữa. Món thịt tẩm bột hấp thì gọi là “Bất hoài quy”, cà nấu tỏi băm thì tao nhã gọi thành “Thục nhân quân tử, kỳ đức bất hối”, món mì nấu tôm bóc vỏ lại dùng lá sen, nấm, hạt sen ba thứ nguyên liệu này đun nhỏ lửa lấy nước dùng.

Cứ đầu qua đầu lại như thế, nàng cũng làm ra được những món với hương vị hết sức đặc biệt. Không chỉ Vệ Minh được ăn ngon thỏa mãn, mà Tổng Cung, người thường tìm cơ hội tới gặp Huống Linh Ngọc cũng được thơm lây, lấy cớ tới thưởng thức mỹ thực trong phủ thế tử, đường đường chính chính ra vào nơi đây.

Một hôm, Thanh Thu cầm quyển Kinh Thi lật xem, khi đọc đến dòng “Tư lạc Phán Thủy, bạc thái kỳ mao”[3], nàng tự nhiên nhớ tới món canh cá lư rau rút. Trước kia quận vương thường ăn món này, cũng chính nhờ món này mà nàng được vào làm đầu bếp rồi làm quản gia trong phủ quận vương. Sau đó thế tử về nhà, khi ấy họ cũng như bây giờ... nổi bất an mà nàng cố gắng đè nén bỗng nhiên trỗi dậy. Bây giờ thế tử nói muốn thành thân với nàng, có lẽ bên phủ quận vương đang phản đối kịch liệt, muốn họ phải chấp nhận một trù nương làm con dâu, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

[3] Vui ở Phán Thủy, hái rau rút (Phán Thủy là địa danh).

Tính cách của nàng mặc dù mạnh mẽ hơn người khác, nhưng rốt cuộc Thanh Thu vẫn là một nữ tử truyền thống, nếu không nàng cũng chẳng thăm khao khát được gả ột lang quân như ý, sống bình an cả đời.

Sống những ngày tháng độc thân lâu như thế, nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, khi thế tử xuất hiện, dù đã kháng cự và cố gắng không tiếp xúc với Vệ Minh, nhưng đây là thứ mật ngọt trong mắt nàng, một khi đã nếm thử thì không bao giờ thấy đủ. Sau này nàng còn phải đối diện với vô số ngày tháng sống trong cô độc nữa, nên giờ hãy nhận nhiều hơn một chút, tương lai cũng có thể đem ra an ủi bản thân.

Thanh Thu đang ngẩn ngơ suy nghĩ, cuốn sách trên tay bị Vệ Minh giật mất, vừa rồi người bên phủ quận vương sang mời hắn về, không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Thanh Thu hết sức lo lắng. Giờ nhìn nụ cười có chút kỳ quái trên môi hắn, lại chẳng thể đoán ra chuyện vui hay buồn, lòng nàng càng thấp thỏm: “Thế tử, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Vệ Minh đặt cuốn sách sang bên cạnh, ôm nàng cười: “Đừng sợ, không phải chuyện của hai ta, mà là hỷ sự của Linh Ngọc”.

Thì ra Tổng thừa tướng cho người đến cầu thân, muốn làm mai cho con trai thứ hai là Tổng Cung, đón Huống Linh Ngọc – cháu gái của quận vương phi về làm con dâu.

Tổng Cung nhìn thì phóng túng trác táng, thực ra tâm địa không xấu, một lòng một dạ với Huống Linh Ngọc. Hắn vô tình biết được việc quận vương phi muốn gả Huống Linh Ngọc cho Vệ Minh để thân lại thêm thân, Tổng Cung không dám chậm trễ, bèn nói rõ với phụ mẫu rằng mình muốn thành gia lập thất, hơn nữa đã có ý trung nhân.

Tổng thừa tướng thấy con trai đã đến tuổi kết hôn, bèn để phu nhân đến ướm lời với quận vương phi. Quận vương phi thì nghĩ, kết thân với phủ thừa tướng tốt hơn nhiều so với việc ép gả Huống Linh Ngọc cho Vệ

Minh. Đương nhiên bà không bỏ lỡ việc tốt như thế, liền đồng ý ngay, hôm nay thừa tướng chính thức tới phủ Hiền Bình quận vương để cầu thân.

Quận vương phi chỉ có một yêu cầu, đây là phải tổ chức hôn sự sớm, bà hy vọng hôn sự này có thể ngăn được việc Vệ Minh tự ý chuyển thành thân của mình, được lúc nào hay lúc ấy. Vệ Minh về phủ quận vương lại bị khuyên nhủ hồi lâu, nhưng hắn vẫn không chịu từ bỏ, khiến quận vương phi tức tới đỏ mặt tía tai chỉ còn biết nhẹ nhàng khuyên bảo rằng, không thể vì Thanh Thu mà nhà cửa âm ỉ ảnh hưởng tới việc biểu muội xuất giá. Tóm lại, hôn sự mà hắn khẳng khái tiến hành đó phải hoãn một thời gian.

Hoãn là hoãn bao lâu? Vệ Minh biết đây chỉ là cái cớ, nhưng cũng đành đồng ý. Thanh Thu thở phào nhẹ nhõm, đây không phải tin xấu, mà phải nói là một tin rất vui. Trong phủ thế tử, nàng chỉ thân thiết với mỗi Linh Ngọc tiểu thư, đương nhiên nàng rất mừng trước hỷ sự này.

Trước kia nàng luôn cảm thấy Tổng Cử đạo này hình như rất chăm chỉ tới chơi, mà tới tới còn tìm đủ mọi cách gặp mặt Linh Ngọc tiểu thư xong mới chịu về, không ngờ cũng mưu mô, đã đến cầu thân rồi. Vốn với quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân, hai người bọn họ không có nhiều cơ hội thường xuyên gặp gỡ. Có điều Vệ Minh nửa như vô tình nửa như hữu ý ngầm tác hợp, luôn tạo điều kiện cho Tổng Cử được hành sự thuận lợi.

Thanh Thu đang định đi tìm Linh Ngọc tiểu thư để chúc mừng, thì thấy thế tử tay cầm cuốn Kinh Thi, gò khe xuống mặt bàn, nàng hơi do dự, rồi không kìm được hỏi: “Có gì không ổn ư?”

Việc đầu tiên mà nàng nghĩ đến là quận vương phi không đồng ý với hôn sự này, bởi vì Linh Ngọc tiểu thư chuyển tới phủ thế tử ở, vốn là để chuẩn bị gả cho thế tử biểu ca. Người trong phủ đều biết, bây giờ chuyển thế tử muốn lấy người khác tạm thời không nhắc đến, nhưng bỗng dưng xuất hiện nhị công tử của thừa tướng, không chừng lại trái ý của quận vương phi.

“Không có gì, chỉ là với tuổi của Linh Ngọc thì không thể chờ nữa, hai nhà đã quyết định đầu năm sau sẽ cử hành hôn lễ, Thanh Thu...”

Vệ Minh cười có chút giễu cợt, mấy hôm trước hắn còn nói không thể đợi thêm nữa muốn lấy nàng, giờ lại nói tạm hoãn, chỉ vì phải đợi biểu muội thành thân xong, dường như có chút mâu thuẫn khó mà tự bào chữa.

Do dự một lát, hắn vẫn lên tiếng: “Hôn sự của chúng ta e rằng phải hoãn lại một thời gian”.

Vì việc Vệ Minh muốn lấy Thanh Thu, mà gần đây quan hệ giữa hắn và phủ quận vương rất căng thẳng. Cha mẹ mặc dù không tán thành nhưng cũng không dùng bất cứ thủ đoạn nào để ép hắn, chỉ nói mọi việc đều có thể thương lượng, nên cứ kéo dài việc thành thân của hắn không nhắc tới.

Tuổi của Linh Ngọc đúng là không còn nhỏ nữa, tổ chức hôn sự cho biểu muội trước cũng là hợp tình hợp lý. Huống hồ chỉ là tạm hoãn, chứ không phải hắn phụ bạc Thanh Thu, chuyện mà Vệ Minh đã quyết định làm thì không bao giờ thay đổi, nhưng liệu Thanh Thu có nghĩ ngợi không?

Thanh Thu nghe mà như thấy một việc chẳng liên quan đến mình vậy, cười khẽ đáp: “Đúng là nên làm thế, Tổng công tử thỏa ước nguyện, Linh Ngọc tiểu thư tìm được đức lang quân như ý, đương nhiên phải chuẩn bị chu đáo cho họ mới phải”.

Dù gì nàng cũng đã chịu đựng tới tận bây giờ, không còn gì phải băn khoăn nữa, nhường người ta cũng là đúng thôi. Chỉ là đợi lâu như vậy, mỗi nhân duyên mà nàng đang chờ giống như một giấc mộng đẹp đầy hư ảo. Nàng thật sự có thể lấy hắn và trở thành thê tử, sống cả đời cả kiếp bên Vệ Minh ư?

Nàng không sao tin được rằng ngày ấy thật sự sẽ đến, mặc dù hỷ phục đang được may gấp, mặc dù Hồng Ngọc và Thanh Thu vẫn đang bận rộn chuẩn bị, nhưng nàng chỉ cố gắng ép mình chấp nhận rằng ngày đó sắp thành sự thật.

Quả nhiên, hôn lễ vốn được định tổ chức trước Tết giờ bị hoãn lại, còn hoãn tới bao giờ, nàng không đủ dũng khí để hỏi.

Và nếu nàng hỏi, hắn sẽ trả lời, rồi cũng vẫn phải đợi, vậy hà tất phải hỏi làm gì?

Vệ Minh sao lại không nhận ra sự không thoải mái trong lòng nàng, hẳn muốn nắm lấy tay nàng nói gì đó, nhưng Thanh Thu lúc này đã cầm lại cuốn Kinh Thi, đánh dấu một trang trong sách, rồi đặt lại giá sách. Nàng vừa khoác thêm áo choàng bằng lông cừu, vừa làm như không có chuyện gì, nói: “Thiếp phải tới chúc mừng Linh Ngọc tiểu thư, sau đó sẽ đi dạo quanh phủ, cả ngày ngồi trong phòng xương cốt sắp rỉ tới nơi rồi”.

Nàng đi rồi, đi rất nhanh, trong không khí dường như vẫn phảng phất mùi hương trên cơ thể nàng, Vệ Minh ngồi xuống chiếc ghế mà Thanh Thu vừa ngồi, cảm nhận hơi ấm lưu lại trên thảm ghế. Nàng sợ lạnh, căn phòng ấm áp thế này vẫn phải trải thảm trên ghế ngồi, Thanh Thu nói thời tiết lạnh giá như vậy có đánh chết nàng cũng không muốn ra ngoài. Giờ nàng còn không phải nấu ăn nữa, những việc không cần thiết nàng cũng chẳng muốn làm.

Lẽ nào tất cả mọi thứ trong phòng này khiến nàng không thể chịu đựng thêm được nữa, thà ra ngoài chịu lạnh rét còn hơn? Vệ Minh không tìm được thở dài, đã qua Lạp Bát[4], sắp đến Tết, đợi xuân mới tiết trời ấm áp hoa nở, Linh Ngọc sẽ xuất giá, tất cả chỉ là tạm hoãn mà thôi.

[4] Lạp Bát là chỉ ngày thứ tám trong tháng Mười hai âm lịch (Ngày mùng Tám tháng Mười hai), còn gọi là Tết Lạp Bát. Đây là ngày Tết truyền thống của Trung Quốc, vào ngày này mọi người sẽ nấu và ăn cháo Lạp Bát.

Mọi động tĩnh ở phủ thế tử, quận vương phi đều nắm rất rõ, nhưng không ngờ đứa cháu gái từ trước tới nay vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời của mình cũng có lúc khiến bà phải lo lắng. Linh Ngọc lại dám nhiều lần qua lại với một nam tử, tâm đầu ý hợp, tự quyết định việc chung thân. Cho dù đối phương là nhị công tử của phủ thừa tướng, cho dù hôn sự này bà rất hài lòng, nhưng bà vẫn cảm thấy tức giận trước sự cả gan đó của Huống Linh Ngọc.

Vì vậy, sau khi cùng phủ thừa tướng quyết định ngày hôn sự xong chưa bao lâu, Huống Linh Ngọc bị quận vương phi triệu về. Trong mắt bà phàm những người tiếp xúc gần gũi với Thanh Thu đều chẳng ra gì. Nhất định là Thanh Thu bày mưu, làm hỏng kế hoạch tốt đẹp muốn thân càng thêm thân của bà.

Vốn quận vương phi cũng định gọi cả con trai về phủ quận vương, tránh xa Thanh Thu một chút, tách họ ra một thời gian xem sự việc có cơ hội xoay chuyển hay không.

Tết sắp đến, theo lý mà nói Vệ Minh chuyển về phủ quận vương ở một thời gian cũng là chuyện bình thường, gia đình đoàn tụ, cùng hưởng niềm vui. Không biết hẳn nghĩ thế nào mà lại không về theo lời bà, khiến quận vương phi ngày nào cũng sai người sang mời từ sáng sớm, hẳn sẽ về nán lại ở đó buổi sáng, nhưng dù muộn thế nào, Vệ Minh vẫn quay lại phủ thế tử.

Trong số người được quận vương phi sai sang phủ thế tử, cũng có mấy lần là Vệ quân gia đích thân tới. Ông không yên tâm về Thanh Thu, nhưng gặp nàng rồi cũng chẳng nói gì, chỉ trách mắng nàng mấy câu thay vợ, dặn nàng đến Tết phải về nhà.

Huống Linh Ngọc vừa đi, người duy nhất Thanh Thu có thể trò chuyện cũng chẳng còn nữa, ban ngày Vệ Minh không ở trong phủ, ngày nào nàng cũng ở lý trong phòng không đi đâu. Không phải nàng định trở thành một nữ tử oán giận, mặc dù nàng cảm thấy mình có quyền được hờn trách, chỉ vì nàng thực sự chẳng nghĩ ra việc gì để làm. Chỉ cần rời khỏi phòng nửa bước, là sẽ có mấy người theo sau ngay, Thanh Thu làm gì cũng không được tự do.

Đôi khi nàng cũng thấy vất vả thay cho thế tử, nên thật lòng khuyên hẳn, nếu muộn quá không cần phải về nữa. Nàng đúng là nghĩ như thế, đêm đông giá lạnh đang ngủ say lại bị Vệ Minh đánh thức, hẳn sợ mang theo khí lạnh vào phòng, còn đứng ở gian ngoài một lúc lâu mới vào trong.

Đến khi Thanh Thu biết việc này, nàng không sao chịu được, chỉ cần nghe thấy có động tĩnh là chủ động ngồi dậy đón hẳn. Chẳng phải nàng tốt bụng gì, mà là không muốn bị người khác lườm nguýt.

Người lườm nàng đó không phải ai khác ngoài mấy đại a hoàn như Tử Liên, thời gian đầu khi quận vương phi đích thân chọn mấy nô tỳ cho phủ thế tử, đều là chuẩn bị để đợi sủng. Từ sau khi Thanh Thu chuyển về đây, phải hầu hạ nàng thì thôi không nói làm gì, nhưng giấc mộng được thế tử đoái hoài đến cũng trở nên xa vời, thất vọng rồi sinh ra bất mãn.

Nếu lần này thế tử về phủ quận vương sống, họ có thể được theo về bên đó hầu hạ hần, nhưng tới nào thế tử cũng hồi phủ rất muộn. Họ phải thức nhiều đêm chờ hần về hầu hạ, sự giày vò ấy thật khiến người ta không sao chịu đựng nổi, cho nên đều âm thầm bất mãn với Thanh Thu.

Vệ Minh lại hiểu sai thành ý của nàng, cảm giác áy náy vì bản thân thiếu nợ nàng quá nhiều, nghĩ ngợi thế nào ôm chặt Thanh Thu vào lòng cười trừ: “Thế sao được, nếu hằng đêm không có nàng nằm cạnh, ta lại chẳng thể ngủ ngon”.

Thanh Thu cười gượng một cái, chỉ thấy có chút bối rối. Trong lòng nàng luôn có một cảm giác nuôi tiếc, đây là không thể xuất giá khi đến tuổi cập kê. Bao nhiêu nữ tử đều tuân theo quy tắc, đến tuổi xuất giá thì xuất giá, tại sao nàng không phải là một người trong số bọn họ?

Giờ còn chưa được gả đi mà thân thể đã thuộc về thế tử, những tiếp xúc thân mật về da thịt khiến trái tim cơ thể nàng dần dần phụ thuộc vào hần, đồng thời sự hổ thẹn trong lòng cũng khiến Thanh Thu cảm thấy vô cùng bất an.

Nàng vĩnh viễn không thể giống như tiểu thư họ Khang, đợi lệnh của cha mẹ chờ người mai mối, quang minh chính đại gả cho thế tử. Vào đêm tân hôn trao tấm thân trong trắng của mình cho phu quân, còn nàng giống như một nữ tử tùy tiện dễ dãi, bị người ta xì xào bàn tán, bị người ta xem thường.

Trước câu nói đùa của thế tử, nàng chỉ còn biết câm lặng.

Vệ Minh lại thở dài, hần có cảm giác quan hệ của họ bây giờ khi nói chuyện càng lúc càng phải rón rén thận trọng, chỉ cần sơ suất cũng tạo thành hiểu lầm. Nghĩ một lúc lâu hần mới nói: “Yên tâm, sau Tết một thời gian ngắn, sẽ tổ chức hôn sự của chúng ta”.

Đến bước này rồi, Thanh Thu cũng chẳng biết phải nói gì, dường như nàng đang toàn tâm toàn ý đợi thế tử thực hiện lời hứa thành thân với mình. Nếu không như vậy thì không được tính đã tu thành chính quả. Đương nhiên, sự chân thành của Vệ Minh là thật, một nam nhân như hần nói được là làm được, tự có những điểm khiến người khác phải tin phải phục.

Hần nói sẽ đối xử tốt với nàng càng khiến bản thân cảm thấy rõ ràng, đời này sẽ không còn người nào khác đối xử với mình như thế nữa. Chỉ có điều, mỗi lần ở một mình, Thanh Thu lại suy nghĩ lung tung, cảm thấy bản thân không nên, không xứng có được những thứ đó.

Ngày Tết đến gần, ai ai cũng vui mừng hoan hỷ, chuẩn bị đón người mới đến, còn nàng càng ngày càng ủ rũ âu sầu. Trong lòng nóng như có lửa đốt, Thanh Thu không thích ban ngày, chỉ mong ban đêm có thể dài hơn một chút, dường như nơi mà Vệ Minh đến không phải phủ quận vương, mà là một nơi nào khác.

Cuối cùng cũng có ngày, thế tử ra ngoài từ sáng sớm, cả đêm không về.

Thanh Thu đã sớm quen với việc đi ngủ sớm, đợi nửa đêm hần về rồi trần trọc một lúc lâu mới ngủ tiếp được, giờ không có ai quấy nhiễu, nàng ngủ một mạch tới gần sáng rồi không sao ngủ tiếp được. Bên cạnh không có ai, cũng không biết giờ là canh mấy, thế tử còn về nữa không? Nhất thời Thanh Thu cảm thấy hoang mang, giấc ngủ của nàng thì ra lại ngắn như thế, nàng nằm trên giường đợi đến khi trời hừng sáng, mới biết một đêm đã trôi qua.

Nàng ngồi dậy ôm chăn không biết nên làm gì, chính nàng khuyên Vệ Minh không cần phải về, nàng cũng cảm thấy hần không về quấy rầy mọi người là việc tốt, đến đêm nay khi hần không về, lòng nàng lại bất an. Chẳng qua thế tử về phủ quận vương, đây cũng là nhà hần, nàng không cần phải lo lắng, nghĩ thế Thanh Thu lại nằm xuống.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không ngủ lại được nữa, nằm trên giường trần trọc, mãi mới đợi được tới khi trời sáng. Tiểu nha đầu vào hầu nàng rửa mặt, không thấy thế tử, cảm thấy rất lạ, nhưng chẳng dám nhiều lời. Cho đến khi Tử Liên và đám đại a hoàn lớn, bàn tán cả nửa ngày về việc đêm qua thế tử không về, họ suy đoán liệu có phải thế tử đã có niềm vui mới, liệu có phải Thanh Thu thất sủng rồi không.

Thanh Thu vẫn dùng cơm, chơi đàn, đọc sách, như bình thường, ghi lại cách làm những món ăn độc đáo mà mình có thể nghĩ ra. Đây là việc mà mấy ngày gần đây nàng thường làm, ghi chép, có lợi cho việc tính tâm. Có thể chỉ một giây sau đó thế tử sẽ vén rèm bước vào, cười hỏi nàng rằng hôm nay có nghĩ ra món ăn nào không, sau đó nói tối qua có việc nên không về kịp.

Ủm, nhất định là như thế, nàng đã ngủ, thế tử vì quan tâm không muốn nàng bị người khác làm phiền nên mới không cho người truyền tin về. Đợi khi nào Vệ Minh về sẽ hỏi nàng có nhớ hẳn không, Thanh Thu cũng sẽ thật thà trả lời: “Được ngủ thẳng một giấc tới sáng quả nhiên rất tuyệt”.

Nàng lặng lẽ tìm việc để giết thời gian, cho tới tận tối thế tử cũng chưa về.

Đêm đã khuya, Thanh Thu giữ lại một cây nến, ngẩn ngơ ngồi nhìn sáp nến chảy càng lúc càng nhiều, đóm lửa bập bùng cuối cùng cũng tắt dần tắt dần. Không ai nói cho nàng biết tại sao thế tử không về, cho dù hẳn định ở lại ăn Tết ở quận vương phủ, thì cũng nên báo với nàng một tiếng chứ! Thanh Thu cắn môi ngồi trong bóng tối, bất động giống một pho tượng.

Nàng phải đi hỏi ai đây? Hồng Ngọc ư? Hôm nay Hồng Ngọc cũng có đến nhưng không nói với nàng câu nào, chỉ trách mắng bọn Tử Liên, đám người hầu nhân lúc chủ nhân vắng nhà, lại căng dây thừng trước cửa Giám Thiên các, chơi nhảy dây, rất vui. Điều này cũng khó trách, dù sao họ cũng chỉ là những nha đầu mười lăm mười sáu tuổi.

Có điều nhìn bộ dạng của họ, cũng biết thế tử sẽ không về ngay. Đến a hoàn cũng biết thế tử đi đâu, chỉ mình nàng không biết. Thanh Thu đột nhiên nhận ra bản thân thậm chí còn không bằng cả một a hoàn. Nàng không thể đi hỏi Hồng Ngọc, cũng không thể tìm Thanh Thư, lẽ nào tới phủ quận vương tìm ư?

Trương buồng giường lạnh, ôm áo không thể ngủ.

Hai câu thơ chua xót ấy vừa thoáng xuất hiện trong đầu Thanh Thu, nàng cảm thấy thật vô lý, ống sửi dưới đất của Giám Thiên các lúc nào cũng hoạt động, trong phòng ẩm áp như không khí mùa xuân, lấy đâu ra chút hơi lạnh. Nhất định là do trái tim nàng lạnh, thế tử bỏ mặc người trong phòng này một ngày một đêm, bảo nàng sao ngủ yên đây.

Lúc này mới là giờ Tuất ba khắc, Tử Liên và đám a hoàn đã ngủ từ lâu, xem ra tối nay thế tử không về. Trước kia vào giờ này, nàng chuẩn bị đốt thêm một lư hương nữa, cầm sách đọc, còn bây giờ nàng dùng tâm sự chất ngất trong lòng để giày vò bản thân, có phải vì nàng quá dễ ỷ? Những ngày sau còn dài, mới chỉ một ngày một đêm mà nàng đã không chịu đựng nổi, thì tương lai ân ái sớm muộn, nàng sẽ có bao nhiêu trống trải? Nghĩ tới đây, Thanh Thu bất giác ngửa cổ cười khê một tiếng.

Trong bóng tối đột nhiên có người như hồn ma hỏi nàng: “Nàng cười gì thế?”.

Thanh Thu thất kinh, nhảy dựng lên hỗn loạn túm lấy một đồ vật chắc chắn trước người, còn chưa đợi nàng hét, thì ngọn nến đã tắt trong phòng đột nhiên được thắp sáng. Một người đứng cạnh giá nến, áo lông trắng như tuyết, đôi mắt thâm trầm, chính là Ninh Tư Bình xuất quỷ nhập thần.

23. Q.2 - Chương 23: Lòng Vua Lòng Ta

Khi Thanh Thu đã nhìn rõ người đó là ai, trái tim đang đập thành thạch của Thanh Thu mới từ từ bình tĩnh trở lại. Nàng cảm thấy rất phiền não khi phải đối mặt với sự xuất hiện bất ngờ của người đã từng là vị hôn phu của mình này, không hiểu sao y có thể lặng lẽ lẻn được vào phòng nàng.

Thanh Thu nhìn lại thứ đồ mình vớ vội trong tay, thì ra là một góc rèm gấm. Nàng buông bàn tay đang nắm chặt đó của mình ra, nhớ tới người bị mất tích lần trước, bất giác Thanh Thu chau mày: “Xem ra trong mắt Ninh tông chủ, phủ thế tử là chốn không người, cứ thêm bao nhiêu người canh giữ nữa cũng chỉ mất mạng oan”.

Ninh Tư Bình mỉm cười, nếu đúng là thế thật, thì Vệ Minh kia sớm đã chết không biết bao lần rồi. Sau trận chiến ở núi Vọng Xuyên, từ trên xuống dưới khắp đất Bắc Vu, bất luận là phe chủ chiến hay phe chủ hòa, cả hai bên đều hành động rất nhanh, sai người đi ám sát tên sát thần đó, ai ngờ thế tử bên ngoài nhìn thì nho nhã lịch sự, kỳ thực lại rất khó đối phó. Chính vì Ninh Tư Bình biết chắc chắn tới nay Vệ Minh không ở trong phủ, đám tùy tùng theo sát hẳn cũng đi quá nửa, nên mới tới đây gặp Thanh Thu.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Thanh Thu im lặng không biết phải nói gì, y đến quá đột ngột lạ không nói không rằng, chỉ từ tốn quan sát xung quanh. Đây là phòng ngủ chính trong Giám Thiên các, không giống với căn phòng trước kia nàng ở. Rõ ràng nàng là người của thế tử, hơn nữa hai người họ lại đứng ở cái nơi

đầy khó xử này, dù Ninh Tư Bình có muốn “bù đắp” cho nàng – vị hôn thê đã bị y bỏ rơi nhiều năm qua, cũng muộn mất rồi.

Nàng đợi y lên tiếng, đột nhiên nghĩ bộ dạng này của Ninh Tư Bình, như thể không hề có chút lo lắng nào về chuyện thể tử sẽ đột ngột quay về hoặc bị ai đó phát hiện.

Lẽ nào y cũng biết đêm nay thể tử không về phủ? Khóe miệng Thanh Thu nhếch lên, thật thú vị, tất cả mọi người đều biết thể tử đi đâu, chỉ có nàng không biết.

Thấy sắc mặt nàng kỳ lạ, Ninh Tư Bình mới nói: “Nàng cười gì?”

Đây là lần thứ hai trong đêm nay y hỏi như vậy, Thanh Thu không cười nữa, điềm đạm đáp: “Không cười lẽ nào khóc sao?”

Nàng sẽ không khóc, sống bao nhiêu năm như vậy, điểm tốt duy nhất của nàng lúc đó là lúc nào cũng suy nghĩ rất thoáng, chẳng qua chỉ là một nam nhân thôi mà.

“Lẽ nào nàng không hỏi xem tối nay ta đến vì việc gì sao?”

Thanh Thu hỏi như một cái máy: “Không biết đêm hôm Ninh tông chủ ngày hạ cố đến đây là vì việc gì?”

“Thu Thu, ta vẫn muốn biết, nàng có đồng ý đi cùng ta không?”

Giọng y bình thản, nhưng lộ rõ sự cố chấp, khuôn mặt gầy gò thoát ẩn thoát hiện dưới ánh nến bập bùng trông không thật, chỉ có sự u buồn trong ánh mắt, Ninh Tư Bình đợi câu trả lời của Thanh Thu. Năm xưa nàng dịu dàng gọi y “Bình ca ca”, giờ lại một câu Ninh tông chủ, hai câu Ninh tông chủ, nàng đang cố ý tạo khoảng cách với y.

Thanh Thu cảm thấy thật hoang đường, lúc này đây nàng đang cảm thấy buồn phiền và ám ức vì bị thể tử bỏ rơi vô duyên vô cớ, thì lại có một nam tử cố chấp hỏi nàng có muốn đi cùng y hay không.

Tại sao không đi chứ? Nàng ở lại cũng chỉ để chờ một kết quả không thể xảy ra mà thôi.

Thanh Thu hoàn toàn không tin việc thể tử nói muốn lấy nàng làm vợ, mỗi ngày trôi qua, nàng thật sự sợ hãi đến cuối cùng mọi chuyện chỉ là giấc mơ, hoặc nàng đã nhìn thấy trước kết cục sau khi tỉnh mộng. Có điều giờ bỏ đi, nàng cũng không muốn đi tới Bắc Vu.

Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng nàng đáp: “Ý tốt của Ninh tông chủ, ta xin nhận”.

Những lời đồn đại gần đây trong thành Ninh Tư Bình cũng có nghe, y chưa từng nghĩ Vệ Minh có thể lấy Thanh Thu, lẽ nào nàng không hiểu điều này ư? Đấy chẳng qua chỉ là thủ đoạn của đám công tử quý tộc dùng đối phó với nữ tử, đầu tiên cho họ hy vọng, sau đó bội tình bạc nghĩa.

Ninh Tư Bình không thể để Thanh Thu bị tổn thương thêm nữa, nếu nàng không chịu Bắc tiến, cố chấp ở lại bên Vệ Minh, thì hãy để nàng được nhìn rõ chân tướng sự việc.

“Thu Thu, nàng thật sự tin thể tử ư? Mặc dù ta phụ bạc nàng trước, nhưng hắn cũng chẳng phải kẻ tử tế gì. Tạm thời không nói tới việc hắn muốn lấy nàng là giả hay thật, nàng hãy tự hỏi lòng xem quận vương phi có thể đồng ý với hôn sự này không thôi?”

Tại sao lại không thể? Chỉ bởi vì nàng không có một gia thế lẫy lừng, không phải gia nhân tuyệt sắc hay sao? Thanh Thu đột nhiên cảm thấy phần nợ trước sự bất công trên thế gian này, khuôn mặt vì thế cũng trở nên trắng bệch, có điều sao nàng phải giải thích việc mình đi hay ở với Ninh Tư Bình? Điều này chẳng cần thiết.

Thanh Thu hít một hơi thật sâu, đáp “Hà tất ngài phải gọi thân thiết như thế nữa, Ninh tông chủ có lẽ cũng không dòn ép người khác tới đường cùng. Ta và ngài giờ là hai người xa lạ, thật đấy, sau này ngài đừng đến nữa”.

Ninh Tư Bình nhìn Thanh Thu, ánh mắt vừa đau đớn vừa bất lực: “Ta không ép nàng, chỉ có một điều, nếu Vệ Minh thật sự là người xứng đáng để nàng gửi gắm cuộc đời, thì lúc này hắn đang ở đâu? Tại sao nàng lại cô độc ở đây một mình?”

“Việc đó không cần ngài lo”.

Ninh Tư Bình im lặng cúi đầu, một lúc lâu sau mới đưa ra quyết định, y ngẩng lên nói: “Tối nay ta tới đây, là muốn đưa nàng đến một nơi”.

Nói xong, Ninh Tư Bình không đợi Thanh Thu đồng ý, ra tay nhanh như một cơn gió, điểm huyệt người nàng. Thanh Thu cảm thấy toàn thân cứng đờ, không thể cử động, nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn y, muốn mở miệng nói gì đó xong không sao thốt ra được, lẽ nào y muốn ép nàng, ép nàng đi theo?

Ninh Tư Bình khẽ áp tay lên mặt nàng, thương xót nói: “Đừng sợ, đừng sợ, ta chỉ muốn đưa nàng đi xem người đó đang ở đâu, đang làm gì. Đây chẳng phải là những điều nàng băn khoăn suy nghĩ khi ngồi một mình trong phòng hay sao?”.

Nói rồi Ninh Tư Bình cởi chiếc áo choàng lông màu trắng trên người ra, quấn chặt Thanh Thu, ôm eo nàng, phóng qua cửa sổ.

Mặc dù còn phải ôm theo một người nữa nhưng động tác của Ninh Tư Bình rất nhẹ nhàng, y mang theo Thanh Thu vượt qua từng nóc nhà, tan vào màn đêm tăm tối. Trong mắt Thanh Thu, tất cả trở nên vô cùng thần kỳ, gió lạnh lướt qua khiến mắt nàng cay xè phải nhắm chặt lại.

Những tòa nhà cao vút hằng ngày giờ nằm dưới chân nàng, trên nóc một vài ngôi nhà còn vương từng mảng tuyết chưa kịp tan hết, chẳng bao lâu bị bỏ lại phía sau. Đêm lạnh thế này, không ai đi du ngoạn khắp thành Việt Đô giống như nàng, chỉ có vài ngôi sao sáng lấp lánh trên nền trời đen, khiến Thanh Thu nhớ ra hôm nay đã là Hai mươi một tháng Chạp, đừng nói trăng tròn, đến trăng khuyết cũng không có.

Áo lông có ấm tới đâu cũng vẫn bị gió lọt vào, khi Ninh Tư Bình dừng lại, môi Thanh Thu đã trắng trợt. Thời gian nàng “bay” cùng y không ngắn, nàng thấy mình đã ở ngoài thành, thì ra y đi đi về bằng cách này, đám thủ vệ trong phủ thể tử chắc chắn không xứng là đối thủ của Ninh Tư Bình. Giờ Thanh Thu chẳng còn sức để đứng vững nữa, người nàng mềm nhũn dựa vào lòng y.

Chỉ đứng khoảng một lúc, một chiếc xe ngựa lao tới, Thanh Thu được đỡ lên xe, dựa vào gối mềm, Ninh Tư Bình vào theo ngồi cạnh nàng, vừa đóng cửa đã bắt đầu ho sù sụ. Trong xe chỉ có một ngọn đèn gió leo lét, nàng thấy sắc mặt Ninh Tư Bình đã đỏ rần lên vì ho.

Không biết y bị bệnh gì, Thanh Thu nhìn rồi lại nhìn, trong ánh mắt có phần không đành lòng. Ai ngờ sau khi Ninh Tư Bình ho xong, lại quay sang an ủi nàng: “Không sao, sắp tới rồi”.

Y định đưa nàng đi đâu? Lẽ nào thế tử cũng ở ngoài thành? Nàng không thể nói cũng không thể cử động, chỉ biết cười khổ. Một nữ tử yếu ớt như Thanh Thu, dù Ninh Tư Bình không dùng thủ đoạn ấy, nàng cũng không chạy nổi, hà tất phải phiền phức thế này? Vừa nghĩ đến đây, cơ thể đột nhiên được thả lỏng, cảm giác cứng đờ và bó buộc như biến mất, Ninh Tư Bình thu tay về: “Ta giải huyệt cho nàng rồi, đến đây không cần phải làm vậy nữa”.

Thanh Thu cử động cơ thể, ngồi đối diện với Ninh Tư Bình.

“Chúng ta đi đâu?”

“Xem ra đúng là nàng không biết Vệ Minh ở đâu”. Y lắc đầu, thở dài: “Nơi mà chúng ta đến là Đông Hoàng Lâm, đó chính là nơi ‘điện tiền hoan, quân thần lạc’. Hôm qua là tiết Thiên Thu[1], hoàng thượng của các nàng, cũng chính là Nam đế, ông ta cho rằng tổ chức yến tiệc vui vầy với đại thần quý tộc trong cung thì không đủ tận hứng, bèn khởi giá tới Đông Hoàng Lâm, muốn đi săn. Vệ Minh giờ được coi là cận thần của Nam Đế, sao có thể thiếu được”.

Thì ra đã đến tết Thiên Thu, ngày này năm ngoái, quận vương cùng quận vương phi vào cung chúc thọ hoàng thượng, thiện phòng được nghỉ một ngày, Thiên Thu lại quên mất chuyện này. Nghe Ninh Tư Bình gọi hai từ “Nam đế”, nàng cau mày, trước kia y cũng là con dân của Nam Vu, giờ đã hoàn toàn thay đổi, đến hai từ “hoàng thượng” cũng không chịu gọi nữa.

[1] Ngày sinh thần của hoàng đế

Đông Hoàng Lâm là khu rừng của hoàng thất, người bình thường không được vào, thế tử chỉ là đi theo hoàng thượng ra ngoài không về mà thôi, chẳng có gì không phải cả, Ninh Tư Bình đưa nàng tới đây là có ý gì?

Dù thế tử không nói với nàng cũng là chuyện bình thường, nhất cử nhất động của Vệ Minh quả thực không cần phải báo cáo với nàng, chỉ là Thanh Thu cảm thấy không vui, giống như bị lạnh nhạt một chút mà thôi.

Nàng nghĩ một lúc rồi hỏi: “Việc này không liên quan gì tới ta, thế tử hộ giá ra ngoài, có gì không thỏa đáng?”.

Ninh Tư Bình lại không trả lời, y nhớ về những ký ức xa xăm sâu kín trong lòng, nói: “Nàng còn nhớ có một năm, cũng trời đông giá rét như thế này, cũng là ngày Nam Đế đến Đông Hoàng Lâm đi săn. Khi đội ngũ đó rầm rộ đi qua phố, long trọng náo nhiệt, hôm ấy ta đã nói rằng sẽ có ngày ta đưa nàng đi không?”.

“Thật ư?” Nàng đã từng muốn đến Đông Hoàng Lâm sao? Có thể đã từng, nhưng đêm nay là y tự ý đưa nàng đến đây, bỗng nhiên trong lòng Thanh Thu trỗi dậy một cảm giác lo lắng, không biết chuyện gì đang đợi mình. Nàng có phần căng thẳng, gì mà Đông Hoàng Lâm, gì mà Bắc Vu, đều là tên địa danh, Bắc Vu xa tít tận chân trời, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Bình ca ca lớn lên cạnh nàng lại đi tới đó và không bao giờ về nữa. Cũng có thể Đông Hoàng Lâm giống Bắc Vu, sẽ khiến cho những suy nghĩ mà nàng vốn không có chút tin tưởng nào kia hoàn toàn tắt lịm.

Khi Thanh Thu nghĩ chiếc xe ngựa này sẽ đi mãi không bao giờ dừng lại, thì nó dừng thật. Nàng kéo chiếc áo lông quần quanh người rồi theo Ninh Tư Bình xuống xe, đây là một khu rừng, trong đêm tối mặc dù không nhìn rõ, nhưng những thân cây to lớn kia nhắc nhở nàng rằng, đây chính là Đông Hoàng Lâm.

Phu xe không nói câu nào, thổi tắt ngọn đèn trong xe, mọi thứ dường như bị bóng tối nuốt gọn, đến những con ngựa cũng biết nghe lời mà đứng yên bất động. Rõ ràng chiếc xe này sẽ đợi ở đây, đợi đón họ về, Thanh Thu rùng mình, mặc dù đến đây không phải là ý của nàng, những đã đến rồi thì phải chấp nhận thôi, nàng có thể đòi về sao?

Hoàng đế ra ngoài đi săn đương nhiên không giống người bình thường, dù quyết định có vội vàng thì khí thế cũng rất lớn. Ngự lâm quân vây vòng trong vòng ngoài, lều trại dựng san sát nhau quanh phía tây bìa rừng, nhiều tới mức không đếm xuể, căn lều nằm ở chính giữa là lều của hoàng đế. Hôm nay là ngày thứ hai hoàng đế xuất hành, ban ngày thu hoạch khá khá, có lẽ buổi tối sẽ mở yến tiệc để vui vầy cùng thần tử, quần thần cùng say.

Thanh Thu theo Ninh Tư Bình đến bên vòng ngoài cùng của doanh trại, tiệc rượu mới tàn, gió lạnh rít từng hồi thổi qua các tán cây, tiếng cành khô gãy khiến nàng suýt chút nữa đứng không vững. Thanh Thu từ chối để Ninh Tư Bình đỡ, nàng nấp sau một thân cây lớn định thần lại, rồi nhìn từng căn lều vẫn sáng đèn xa xa kia, trong lòng thầm đoán xem lều nào mới là lều của thế tử. Nàng tiến về phía trước, thấp thoáng thấy bóng đá lính tuần tra, áo giáp sáng loáng, đao kiếm lạnh lùng.

Ninh Tư Bình cũng nhìn phía lều ở chính giữa, ánh mắt thâm trầm bỗng hiện lên một tia sáng, với công lực của y, hoàn toàn có thể xâm nhập vào căn lều đó, giết chết tên hoàng đế Nam quốc kia. Như thế Nam quốc chắc chắn sẽ đại loạn... nhưng, chỉ là nghĩ thôi, trước mắt Thiên phủ phải án binh dưỡng sức, nội bộ Bắc Vu còn đang loạn, y chỉ có thể nói thời cơ chưa tới.

Có lẽ ánh sáng trong mắt y quá rõ, đến Thanh Thu cũng nhận ra sự bất an đấy. Với một nữ tử chưa từng gặp mặt hoàng đế như Thanh Thu, thì thân thủ của Ninh Tư Bình trong mắt nàng vô cùng cao siêu, hơn nữa càng ngày càng thần bí. Trước kia nàng chưa từng nghe thấy chuyện y thích cầm đao cầm kiếm. Tại sao Ninh Tư Bình vừa từ Bắc Vu trở về, mọi thứ đều thay đổi, công phu cao siêu, trọng trách nặng nề, công trên lưng sinh mạng của bách tính, dường như không thể thì y không sống nổi.

Dù quân lính canh phòng nghiêm ngặt, nhưng Thanh Thu nghĩ Ninh Tư Bình chắc chắn sẽ đột nhập thuận lợi vào trong. Người này gan lớn, chiếc áo lông màu trắng của y đang quấn trên người Thanh Thu, nhưng áo trong của y mặc cũng là màu trắng. Giữa đêm tối bọn họ trong thật bất mắt, làm chuyện không quang minh chính đại không nên ngông nghênh như thế, Thanh Thu không hiểu, Ninh Tư Bình căn bản coi nhẹ chuyện đó.

Cũng không thấy y có động tĩnh gì, chỉ kéo Thanh Thu mem theo rìa doanh trại, nhấp nhô một hồi cuối cùng đã tiến sát căn lều chính giữa. Càng đi sâu, Ninh Tư Bình càng cẩn thận, nhưng thấy y không dừng lại mà vẫn tiến tiếp, Thanh Thu nghĩ có lẽ y biết vị trí của Vệ Minh.

Căn lều cạnh lều chính giữa không giống với những căn xung quanh, giữa các căn lều người ta dùng vải bạt tạo thành những con đường tắt thông nhau, mỗi căn lều gắn với nó tạo thành một hệ thống giống như tiểu viện độc lập. Đây là để dành cho bề tôi và gia quyến đi theo, không phải ai cũng có cơ hội được đến Đông Hoàng Lâm, những người được ở lại trong lều đó, đều có thân phận cao quý, hoàng ân dào dạt, mấy vị hoàng phi và nữ gia quyến cũng được vào Đông Hoàng Lâm.

Nơi ở của Vệ Minh nằm sát với mé phía tây, trong lều đèn vẫn sáng, bên ngoài có hai thủ vệ, có điều không phải là những thân cận theo hần hằng ngày, trong chuyến đi này hần không được tùy tiện mang người theo.

Ninh Tư Bình ôm Thanh Thu nhẹ nhàng hạ xuống chỗ đất trống ngoài lều, căn lều này chính là lều của Vệ Minh. Y biết Vệ Minh không phải người bình thường, nên hết sức thận trọng, chăm chú tập trung nghe ngóng động tĩnh bên trong. Ninh Tư Bình chờ thời cơ rồi nhảy lên, đứng ở khe hở giữa hai căn lều, chỗ này vô cùng khéo giống như một con đường hẹp, chỉ đủ để một người đứng, nếu không đi vòng ra sau lều, thì chẳng ai có thể phát hiện ra có người đứng ở đây.

Thanh Thu căng thẳng nín thở, suốt dọc đường tới đây, nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, thứ mà Ninh Tư Bình muốn nàng thấy, chắc chắn không phải thứ gì. Nàng loáng thoáng nghe thấy như có tiếng trò chuyện của một nam một nữ, trái tim không kìm được bỗng căng thẳng, nàng sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì đây?

Tết Thiên Thu chỉ diễn ra trong vòng ba ngày, chẳng mấy khi hoàng thượng được có ba ngày nghỉ ngơi thoải mái, lại thêm sắp tới tết Âm lịch, ông ta cũng không thể ở bên ngoài chơi mười ngày, nửa tháng được, ngày mai đã phải khởi giá hồi cung. Có lẽ vì vậy mà buổi yến tiệc hôm nay các vị thần tử đều xả thân vì vua, uống đến say mềm, vui vẻ tới tận nửa đêm, ít có người nào còn tỉnh táo.

Vệ Minh cũng không phải ngoại lệ, mặc dù trong lòng có tâm sự, nhưng vẫn là người xuất sắc nhất, hần sẵn được không ít thú quý, nên trong bữa tiệc được chúc rượu rất nhiều, bản thân sớm đã say từ lâu. Không biết tại sao, sau khi tiệc tàn hần lại không về lều nghỉ ngay, mà chần chừ mãi bên ngoài.

Vệ Minh vừa đi tới trước cửa lều, hai thủ vệ đã khom người chào: “Thế tử!”.

Hần khẽ gật đầu, bước vào lều nghỉ ngơi. Về mặt lãnh đạm của Vệ Minh khiến hai tên thủ vệ tự nhủ, thế tử đại nhân tuổi trẻ tài cao, phải vui vẻ hăng hái mới đúng, tại sao trông ngài dường như không được vui cho lắm. Đám mỹ nữ đi đi lại lại trước lều hai hôm nay, không kẻ nào là không muốn tiếp cận Vệ Minh, nhưng thế tử lại không cho phép ai vào lều cả, đến mỹ nhân mà hoàng thượng ban tặng đêm qua cũng bị từ chối.

Vệ Minh vừa ngồi xuống thì bên ngoài có tiếng người, hần chau mày cho rằng hoàng thượng lại có ý tốt giống tối qua, ý tốt của hoàng thượng thật khiến người ta khó chấp nhận. Mấy lần Nam đế định dùng việc ban thưởng mỹ nhân để lôi kéo hần, Vệ Minh đều không có hứng thú, liền đuổi hết bọn họ về. Âm thanh bên ngoài im bật, hần gọi một tiếng nhưng không thấy thủ vệ vào báo, trong lòng có phần kinh ngạc bèn đứng dậy ra ngoài xem.

Bên ngoài lều là một nữ tử xinh đẹp, tay cầm khay ngọc bích, bên trên để cơm và canh nóng, thủ vệ đứng gác bên ngoài đã không thấy tầm hơi đâu. Hai người nhìn nhau hồi lâu, nữ tử kia thoáng đỏ mặt, nửa đêm nàng ta tìm tới đây quả thật to gan. Thực ra trong lòng nàng ta vô cùng căng thẳng, cơ thể khẽ run rẩy khiến bát đĩa bên trên cũng rung theo.

Vệ Minh bất lực nói: “Muộn thế này rồi, sao Khang tiểu thư còn chưa đi nghỉ?”.

Khang Tùng Nhị đi theo cô mẫu mình là Khang phi đến đây, từ sau lần gặp trong lòng nàng ta có bóng dáng Vệ thế tửm mọi tâm tư đều dành cả cho hần. Lúc này nghe thấy giọng nói trầm ấm thoáng hơi men của hần, xấu hổ không dám ngẩng đầu, lại có chút thấp thỏm, Khang Tùng Nhị lí nhí đáp: “Ta... thế tử... ta mang canh giải rượu đến”.

“Không dám, chuyện này tự khắc có người khác làm, đầu cần Khang tiểu thư phải đích thân tới. Chỗ này cách lều của nữ nhân lại xa, để ta cho người đưa tiểu thư về!”. Nói rồi không đợi Khang Tùng Nhị phản đối, hần nghiêm mặt gọi người đến.

Hai tên thủ vệ kia lại không thấy đâu, Khang Tùng Nhị đáp: “Chuyện này... họ bị... Mạnh thống lĩnh gọi đi rồi”.

Mạnh thống lĩnh là người đứng đầu ngũ lâm quân, cũng chính là thuộc hạ của Uy vũ tướng quân, với mối quan hệ ấy chẳng trách nàng ta có thể tự do đi lại trong doanh trại vào giờ này. Lần trước sau khi bị thể tử dùng những lời ác ý đuổi đi, phải đối mặt với hắn, Khang Tùng Nhị vẫn luôn cảm thấy có chút sợ hãi. Chỉ có điều nàng ta không thể dùng lại nỗi nhớ nhung này, tối nay, sau khi bị cô mẫu là hoàng phi dạy bảo mấy câu, cuối cùng Khang Tùng Nhị cũng lấy hết can đảm đến gặp Vệ Minh, nhưng những lời chuẩn bị trước khi tới đây giờ đều đã quên sạch, đến nói cũng không nói nổi thành lời.

Hai mắt Vệ Minh nheo lại, nhớ đến chuyện mà hoàng thượng nói trong lều, hắn bất giác cảm thấy khó chịu, xem ra nhà họ Khang vì việc hai nhà kết thân mà bỏ ra không ít công sức. Giờ bên cạnh hắn không có nổi một tùy tùng thân cận, gặp tình huống này quả thật rất đau đầu, nhưng thấy bộ dạng khẽ run rẩy của Khang Tùng Nhị giữa đêm lạnh, cuối cùng Vệ Minh cũng không nhẫn tâm, đành nói: “Nếu đã vậy, mời tiểu thư vào lều ngồi một lát, để ta đi tìm người đưa tiểu thư về”.

Hắn chỉ có thể làm thế, nếu đích thân hắn đưa tiểu thư họ Khang ra ngoài, để người ta nhìn thấy thì quả thật không ổn. Việc tổn hại tới thanh danh nàng ta thì thôi không nói, không chừng Khang tướng quân chính là có ý đó, cố ý để mọi người đều biết quan hệ giữa họ không bình thường. Hắn phải đi tìm Mạnh thống lĩnh, kẻ nào dẫn người tới thì đến mà đưa đi.

Không ngờ Vệ thể tử lại cứng rắn như thế, mắt Khang Tùng Nhị tối lại, căn môi suy nghĩ hồi lâu, quyết định vào lều trước đã.

Lúc này Thanh Thu đang đứng bên ngoài lều, trong bóng tối Ninh Tư Bình không nhìn rõ vẻ mặt nàng, nhưng y biết nàng đang khó chịu.

Vì mùa đông nên bên ngoài lều người ta còn dùng những tấm thảm dày phủ lên trên, chỉ có ánh nến thấp thoáng lọt qua những khe nhỏ, cho nên chỗ hai người đứng cũng không tối lắm. Ninh Tư Bình đưa tay ra, không biết dùng vật gì mà khe hở đó lộ ra chút ánh sáng, rồi một lỗ nhỏ xuất hiện trước mắt Thanh Thu, đúng là chỗ tốt nhất để nhìn lén vào bên trong.

Thực ra không cần Vệ Minh phải gọi thẳng tên Tùng Nhị tiểu thư, Thanh Thu cũng có thể đoán ra nữ tử ấy là ai, qua lỗ nhỏ nàng có thể nhìn thấy Khang tiểu thư đang đặt cái khay trên tay mình xuống bàn. Trên người Khang Tùng Nhị mặc một chiếc váy dài bằng lông cừu trắng như mây, trâm cài tóc trên đầu khẽ đọng đưa. Dưới ánh nến mờ mờ, đôi mắt to chan chứa tình cảm, bộ dạng xinh đẹp ngập ngừng như định nói gì lại thôi của nàng ta khiến Thanh Thu tự thấy hổ thẹn: Đây đúng là một mỹ nhân.

Nàng túm chặt chiếc áo lông, bàn tay nắm chặt vạt áo, khiến các khớp ngón tay trắng bệch ra.

Một bàn tay nhẹ nhàng gỡ các ngón tay của Thanh Thu ra, Ninh Tư Bình nhận thấy rõ tay mình đang lạnh. Y bỗng nảy sinh cảm giác hối hận, y đưa nàng đến đây, vốn có ý để Thanh Thu thấy rõ mọi chuyện. Lời hứa mà Vệ Minh nói với nàng căn bản không thể thành hiện thực, vậy nàng định ở lại làm thiếp của người ta ư? Hay sẽ đến Bắc tiến với y? Thanh Thu chỉ cần bình tĩnh có lẽ sẽ hiểu rõ, vả lại về Bắc Vu rồi, chỉ cần y nói là được, Tuyệt Chỉ chẳng là gì, Thanh Thu mới là người quan trọng nhất trong lòng y.

Vệ Minh quay người định ra khỏi trướng, Khang Tùng Nhị thấy mục đích chuyến đi này của mình sắp tan thành mây khói, cuối cùng nàng ta cũng chẳng màng lễ pháp, đi tới kéo vạt áo hắn: “Thể tử xin đừng bước!”.

Vệ Minh đi không được đành dừng lại, vô cùng bình tĩnh nhìn nàng ta, đêm khuya như vậy, chỉ sợ Khang Tùng Nhị có hành động khác, hắn khó lòng thoát thân. Rốt cuộc thì nàng ta cũng chỉ là một cô gái, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn không dám làm gì nữa, nàng ta buông vạt áo của hắn ra, ngượng ngùng lên tiếng: “Cũng không cần phải gấp, bát canh giải rượu này là ta đặc biệt làm cho thể tử... ta... mời thể tử dùng hết, ta còn có lời muốn nói”.

Khang Tùng Nhị vội vàng múc một bát, cầm bát canh nóng đưa lên, đợi Vệ Minh nể mặt mình mà uống hết. Vệ Minh im lặng, ánh mắt đảo quanh bát canh có mùi thơm ngọt ngào đang bốc khói nghi ngút, đột nhiên bật cười.

Uy Vũ tướng quân cho dù có muốn mối quan hệ giữa bọn họ gần gũi tới đâu, cũng không đến nỗi dâng con gái mình tới làm chuyện này với hắn. Bản thân ông ta càng không làm cái việc thất đức khiến con gái mình

bị tổn hại thanh danh, bát canh này chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng không biết Khang tiểu thư đến đây muốn nói gì với hần?

Vệ Minh không nhận lấy bát canh, chỉ điềm đạm nói: “Đa tạ tiểu thư, có điều đêm đã khuya rồi, ta và tiểu thư cô nam quả nữ trong cùng một lều, sẽ không hay đâu, có gì để sau hẵng nói”.

Khang Tùng Nhị đáp “ừm” một tiếng, âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, nhưng nàng ta vẫn đứng im. Vệ Minh lại thở dài: “Mời tiểu thư về đi, ngày mai còn phải tùy giá hồi cung, ngủ sớm một chút mới tốt”.

“Gặp mặt thế tử quả thật rất khó, ta chưa nói xong những lời cần nói, Tùng Nhị không thể về”.

Về mặt Khang Tùng Nhị đầy bối rối và tủi thẹn, là nhan sắc của nàng ta quá tầm thường nên không lọt vào mắt thế tử ư? Tại sao thế tử lại vô tình với nàng ta như thế, bảo nữ tử như Khang Tùng Nhị nửa đêm ra ngoài, cho dù là đi sau Mạnh thống lĩnh, cũng khó tránh được ánh mắt của đám thủ vệ trên đường. Họ nhất định sẽ thắc mắc nữ tử này là ai, tại sao lại ra vào trong khu vực của các quan lại, đây là lần đầu tiên Khang Tùng Nhị làm như vậy, nếu để lộ ra ngoài thì nàng ta chẳng thể lấy ai được nữa.

Vệ Minh suy nghĩ: “Khó ư? Ta không thấy vậy, nếu không tại sao Tùng Nhị tiểu thư có thể đi lại tự do ở nơi được canh phòng nghiêm ngặt như thế này? Ta thấy năng lực của ngự lâm quân cần phải xem xét lại, để hôm khác ta sẽ kiến nghị hoàng thượng chú ý khi tuyển chọn thống lĩnh”.

Khang Tùng Nhị có chút hoảng hốt, vội nói: “Thế tử đừng trách Mạnh thống lĩnh, cũng không liên quan tới cha ta, đều là ta tự ý quyết định. Ta có chuyện này muốn trao đổi với thế tử, là chuyện liên quan tới hai ta...”.

Bọn họ? Thanh Thu đang nín thở đứng bên ngoài, trong đầu nghĩ ra rất nhiều khả năng, hai người một nam một nữ ở bên trong định nói chuyện cho tới sáng sao? Liệu thế tử có thuận tay đẩy thuyền kéo Khang tiểu thư ngã vào lòng không? Ninh Tư Bình tại sao lại biết tối nay Khang Tùng Nhị sẽ đến, chuyện này là trùng hợp, hay y còn biết nhiều hơn nữa? Giờ hai người bọn họ chỉ là đang trò chuyện, còn có điều gì không thể chấp nhận được đang đợi nàng đây?

“... Ta cũng chỉ là mới biết chuyện này, hôm nay gia phụ đã gặp hoàng thượng, nói người rằng, ừm, hôn sự của chúng ta... Thế tử đừng hiểu lầm, Tùng Nhị tuyệt đối không có ý ép buộc ai, ta biết, trong phủ của chàng không thiếu những người như ta. Nếu hoàng thượng nhận lời thỉnh cầu của gia phụ, thế tử nhất định sẽ không vui, nên ta cố ý muốn đến báo cho thế tử trước, để chàng có sự chuẩn bị. Không ngờ hoàng thượng mở tiệc chung vui với các vị đại thần, nên tới tận nửa đêm Tùng Nhị mới đi được, ta không phải loại nữ tử tùy tiện, làm việc này thật ra cũng là bất đắc dĩ”.

“Có chuyện đó sao?” Vệ Minh nghe thấy vậy liền chau mày, nhưng hần không ngạc nhiên, thực ra vừa rồi khi tiệc rượu kết thúc, hoàng thượng có giữ hần ở lại một lúc, chính là nói tới chuyện này.

“Là thật, cô mẫu đích thân nói cho ta biết. Gần đây Tùng Nhị cũng nghe nhiều lời đồn đại, sau Tết thế tử sẽ thành thân với Thanh Thu cô nương. Sao ta dám có ý định gì khác, có điều quận vương phi vẫn nói với gia phụ chuyện đây sẽ không xảy ra. Vì vậy gia phụ mới hiểu lầm như thế, chỉ mong thế tử độ lượng, đừng vì chuyện này mà nổi giận”.

Những lời này của Khang Tùng Nhị rất có tình có lý, quận vương phi vẫn luôn muốn tác thành cho bọn họ, Khang tướng quân rất quý Vệ Minh, việc hai nhà kết thân, muốn giấu cũng không giấu nổi, giờ lại kinh động tới cả hoàng thượng, chỉ đợi hoàng thượng mở miệng ban ân là xong.

Vệ Minh cười nhạt, day hai bên thái dương, nếu vị tiểu thư Khang Tùng Nhị này giống lần trước, tức giận bỏ đi một mạch khỏi phủ của hần thì thật hay. Không biết nàng ta bị ai kích động lại to gan tìm tới tận lều, rồi để hần buồn lòng như thế, mà bộ dạng vẫn tỏ ra yếu đuối đáng thương.

Hai hôm nay hần chưa về phủ thế tử, không biết lúc này Thanh Thu đang làm gì? Khi đi quá gấp gáp, không biết nàng có biết hần đi đâu không?

Thanh Thu đứng ngoài lều thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, bị thương trong lòng trời dấy, nếu hoàng thượng ban hôn, thì nàng chẳng thể gả cho thế tử nữa rồi.

Vệ Minh dịu giọng: “Tiểu thư nói hết chưa?”.

Khang Tùng Nhị thắc mắc tại sao hắn chẳng hề để tâm, lẽ nào Vệ Minh không muốn thành thân với trù nương kia nữa, hay thế tử không phản đối việc mình cũng được gả vào phủ của hắn?

Nghĩ đến đây, mặt Khang Tùng Nhị đỏ lựng, nghe Vệ Minh hỏi, nàng ta gật đầu rồi lại lập tức lắc đầu, một lúc sau mới kiềm chế được cảm xúc ngượng ngùng ấy, run rẩy hỏi: “Ta nói hết rồi, thế tử, chàng định thế nào?”.

Khang Tùng Nhị căng thẳng đợi thế tử đưa ra quyết định, khiến nàng ta yên tâm, đời này nếu được gả ột phu quân như thế thì quả không uổng công chuyến đi này.

Vệ Minh không đợi Tùng Nhị nói xong cũng đoán được Khang gia đã cầu xin trước mặt hoàng thượng, nhưng hắn đã có hôn ước, đương nhiên không đồng ý. Hoàng thượng cũng lạ, kéo hắn lại hỏi han nửa ngày trời, toàn tò mò về Thanh Thu.

Nhìn Khang Tùng Nhị nửa đêm cả gan tới thăm mình, mặt mày bối rối, thỉnh thoảng lại lén liếc hắn một cái, vệ Minh thật sự không nỡ nói thẳng cho nàng ta biết rằng, ta sẽ không lấy tiểu thư, ta chẳng hứa hẹn gì với hoàng thượng cả. Đúng, nàng ta buồn hay vui chẳng liên quan gì tới hắn, nhưng ngộ nhỡ nếu nàng ta nghe xong khóc lóc thảm thiết, người khác thấy được lại tưởng hắn làm gì nàng ta, nên Vệ Minh khuyên nhủ: “Tiểu thư Tùng Nhị, hoàng thượng vẫn chưa có ý chỉ”.

“Vậy... nếu hoàng thượng chỉ hôn thì làm thế nào?” Khang Tùng Nhị không kìm được hỏi, cô mẫu đã khẳng định chắc chắn với nàng ta rằng, mọi chuyện sẽ được như mong muốn.

Khang Tùng Nhị thật sự mong thánh ý sớm đến, không cần phải tính toán thiệt hơn gì nữa. Nhưng Vệ Minh lại không đưa ra câu trả lời mà nàng ta muốn nghe, về mặt có phần dăm chiêu trầm mặc, dường như đang tính toán đến rất nhiều khả năng. Cuối cùng hắn vẫn dịu giọng nói: “Càng ở lâu càng không tiện, chi bằng ta đưa tiểu thư về vậy”.

Thế tử không gọi người tới tiễn nàng về nữa, mà đích thân đưa nàng đi? Có lẽ sau khi thế tử biết chuyện ban hôn đã thay đổi thái độ với mình. Suy nghĩ đó khiến Khang Tùng Nhị thở phào nhẹ nhõm, vui mừng theo Vệ Minh rời khỏi lều.

Thanh Thu thấy hai người cùng đi ra, qua lỗ chỉ còn lại ánh nến chập chờn, nàng có cảm giác trái tim vỡ vụn, ánh mắt đầy hoang mang, tiếp theo thế nào? Nàng quay lại nhìn Ninh Tư Bình, không biết y còn dự định gì nữa.

Ninh Tư Bình hạ giọng nói: “Chúng ta đi thôi”.

Thanh Thu thấp giọng châm biếm: “Đi? Ta còn tưởng có kịch hay để xem”.

Ninh Tư Bình im lặng, tâm trạng của y quả thực rất tệ, người đưa Thanh Thu đến đây là y. Biểu hiện vừa rồi của Vệ Minh không nói lên được điều gì, thậm chí thế tử còn giữ lễ nghĩa khoảng cách với mỹ nữ tìm tới tận nơi muốn gả vào lòng hắn, hành động xung khắc và lời nói hoàn toàn không có chút mâu thuẫn. Chỉ có một điểm khiến người ta bất ngờ, đó chính là hoàng thượng muốn ban hôn cho hai người bọn họ.

Ở đây nói chuyện không tiện, Ninh Tư Bình đưa Thanh Thu theo lối cũ đi về. Đến lúc tới chỗ chiếc xe ngựa đang đợi, Thanh Thu mệt mỏi dựa vào thành xe im lặng không nói gì, nếu thật sự thánh thượng ban hôn cho họ, phải làm thế nào đây? Khi Khang Tùng Nhị đợi câu trả lời của thế tử, nàng cũng đợi, có điều thứ mà Khang Tùng Nhị đợi được là chút hy vọng le lói, còn nàng lại đợi được sự thất vọng nặng nề.

Thanh Thu âm ức phần nộ lại thương xót chính mình, đây hoàn toàn là do nàng tự làm tự chịu, nhẽ ra nàng nên rời bỏ thế tử từ lâu rồi, nàng nên bỏ chạy trước khi mình bị lún sâu vào việc này. Nhưng nàng lại không đi, để mặc trái tim mình đắm chìm trong đó, vì những lời dịu dàng của Vệ Minh, vì nụ cười đa tình của hắn, vì lời hứa xa xôi của hắn.

Thậm chí nàng còn hùng hồn nói với quận vương phi rằng mình sẽ không làm thiếp, giờ nghĩ lại sự ân ái triển miên bao ngày qua, đúng là một trò cười.

Ninh Tư Bình chăm chú quan sát vẻ mặt của Thanh Thu, đột nhiên hỏi: “Thu Thu, lẽ nào vẫn chưa đủ để nàng nhận ra sự thật?”.

Thanh Thu mở đôi mắt đang khép hờ ra, rõ ràng tâm trạng u ám, nhưng đôi mắt lại sáng rực như ngọc, nàng mỉm cười: “Sự thật gì, thế tử không phải người bình thường, có rất nhiều nữ tử muốn lấy chàng. Tiểu thư nhà họ Khang xinh đẹp lại trẻ trung, đúng là ta không thể sánh được, hai người họ đứng cạnh nhau rất đẹp đôi”.

“Nàng đang nói gì thế? Vừa rồi nàng không nghe thấy hoàng thượng sẽ ban hôn cho họ sao? Nàng nói xem, Vệ Minh sẽ giải thích thế nào về việc hắt không thể lấy nàng làm vợ?”

Nụ cười trên môi Thanh Thu đông cứng lại, nàng không giận Ninh Tư Bình vì đã nhìn thấu tâm tư nàng: “Giải thích? Thanh Thu chưa bao giờ cần giải thích. Ta là ai? Một đầu bếp hơn hai mươi tuổi không thể xuất giá, chẳng đáng để ai bận tâm cả. Đến vị hôn phu từng vứt bỏ ta lại Nam Vu một mình để người đời chê cười, ta còn chưa một lời oán trách, sao có thể trách thế tử người mà ta mới biết chưa đầy một năm đây”.

Về điểm này, Ninh Tư Bình biết bản thân mãi mãi thiếu nợ nàng, y thở dài: “Thu Thu...”.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, thành xe rung lắc khiến nàng không có chỗ dựa, Thanh Thu ngồi thẳng dậy: “Ninh tông chủ, thế sự vô thường, nhiều lúc ta chỉ coi mọi việc xảy ra trước mắt như một giấc mộng. Cho dù đều là ác mộng, tỉnh mộng rồi, ta vẫn phải tiếp tục sống đúng không?”.

Trời còn chưa sáng, xe ngựa đã dừng lại bên ngoài thành, Thanh Thu cười khổ, xem ra vẫn phải cười mây đạp gió giống như lúc đi rồi, thật là một trải nghiệm trước nay chưa từng có, nhưng quả thực là không hợp với nàng.

Không hiểu tại sao Ninh Tư Bình lại chẳng động tĩnh gì cả, y lắc đầu thất vọng nói với nàng: “Suốt dọc đường đi ta vẫn đợi, đợi nàng nói không muốn về phủ thế tử, nhưng nàng lại không nói”.

Thanh Thu hiểu ý của Ninh Tư Bình, chỉ cần nàng đồng ý, là có thể trở thành nữ tử của y, bất luận trước đó nàng và thế tử có quan hệ gì, Ninh Tư Bình cũng sẽ chấp nhận nàng. Nhưng nàng lại có dự định khác, đó là dù có nghèo túng khốn khổ tới đâu, cũng không đến mức phải rời bỏ nam nhân này để nhào vào lòng nam nhân khác. Huống hồ, nam nhân khác ấy đã từng bỏ rơi nàng khi còn niên thiếu, mà bên cạnh y giờ đây không phải là không có người mới.

Ninh Tư Bình không nghe thấy Thanh Thu trả lời, tiếp tục hỏi lần nữa: “Nàng thật sự muốn quay về sao?”.

“Đạ tạ ý tốt của Ninh tông chủ, đương nhiên là ta phải về rồi.”

Nói xong Thanh Thu tự ý xuống xe, hai hàng nước mắt lã chã rơi xuống khi nàng cứ động trong nháy mắt lệ bị gió thổi khô, nàng sờ lên má, thầm nghĩ, cuối cùng vẫn không tìm được mà rơi lệ.

Sao có thể không buồn chứ? Thế tử đồng ý ban hôn hay không giờ không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là nàng không xứng đáng trở thành thế tử danh chính ngôn thuận của Vệ Minh, không ai cho rằng nàng đúng, thậm chí đến Ninh Tư Bình cũng muốn nhúng tay can thiệp. Cũng phải, ai muốn nàng rời khỏi thế tử, vậy thì nàng sẽ đi, dù sao nàng cũng có ý này từ lâu rồi. Tối nay khi nhìn thấy cảnh ấy, chẳng qua cũng chỉ đặt thêm một cọng rơm lên trái tim vốn đã nặng trĩu của nàng mà thôi.

Ninh Tư Bình đưa nàng về, trong phòng nến vẫn cháy, Thanh Thu cởi áo khoác trả y, vừa quay người liền phát hiện một nữ tử đang nằm trên giường, diện mạo giống hệt nàng.

Thanh Thu vô cùng kinh hãi, chắc đây là thể thân mà Ninh Tư Bình bố trí, y quả nhiên suy nghĩ thấu đáo, hoặc là y đã chuẩn bị sẵn, nếu nàng không muốn về phủ thế tử, thì nữ tử này sẽ lừa được đám người trong phủ.

Thấy họ quay về, nữ tử kia có chút kinh ngạc, nàng ta lặng lẽ hành lễ với Ninh Tư Bình sau đó rời đi. Ninh Tư Bình cuối cùng cũng không thuyết phục được Thanh Thu, nàng là nữ tử mà y được tận mắt chứng kiến sự trưởng thành, bao tâm tư đều đặt hết vào nàng, đến giờ Ninh Tư Bình lại phát hiện ra, y chẳng hiểu gì về nàng. Trên đường quay về, y có chút yếu đuối hoang mang nhưng giờ ánh mắt kiên định hơn. Nước mắt nàng giống như lửa, biết rõ không phải rơi vì mình, nhưng Ninh Tư Bình vẫn cảm thấy đau rát như bị bỏng.

24. Q.2 - Chương 24: Khởi Hành Đêm Đông

Sau khi Ninh Tư Bình đi khỏi, Thanh Thu đi đi lại lại trong phòng, đây là phòng của thế tử, từ lúc nàng chuyển tới đây, y phục, trang sức tất cả đều dùng đồ mới. Trong rương đựng toàn đồ mặc hàng ngày mà mấy hôm trước tiệm may mang đến, màu sắc vô cùng rực rỡ.

Đối với một người muốn đi xa mà nói, những thứ đó hoàn toàn không phù hợp. Nhưng trong đồng đồ được đưa tới, còn có cả một chiếc hỷ phục, ban đầu Vệ Minh giục gấp nên tiệm may phải làm ngày làm đêm cho xong, đến lúc mang đến phủ rồi thì lại chưa dùng, hôn lễ bị lùi ngày, không biết nó có cơ hội được trưng ra ọi người ngắm nhìn hay không.

Màu đỏ rực truyền thống, đây là màu mà chính thất mới được mặc, thiếp thất vào cửa đều phải dùng màu hồng, đây là một chiếc hỷ phục đắt tiền. Đồ tuy làm vội nhưng rất tinh tế, vẫn là hàng thượng hạng, vì đang là mùa đông, hai bên cổ áo có đính một dải lông mềm, vạt trước buông vài sợi dây dài, rất vừa ý.

Thanh Thu không dám nhìn kỹ, từ sau khi Hồng Ngọc đưa áo tới, nàng chỉ mặc thử có một lần, màu sắc của nó khiến nàng hoa mắt, căn bản không quan tâm sau khi mặc lên rồi trông mình thế nào, vội vội vàng vàng cởi ra cất qua một bên.

Chỉ là chiếc hỷ phục nhưng lại khiến nàng tần ngần hồi lâu, cuối cùng Thanh Thu quyết định bỏ xuống, tìm mãi rốt cuộc cũng thấy một chiếc áo vải, là cái áo nàng thường mặc khi đột nhiên có hứng muốn vào thiện phòng, Thanh Thu sợ lửa bén vào những loại sợi tơ, thêu trên y phục nên mới chuẩn bị chiếc áo bằng vải thô này. Nàng mặc nó lên người rồi chọn một chiếc áo choàng bông màu tối để tránh gió, lúc này mới nhớ, ra ngoài phải mang theo ít bạc.

Đã là giờ Dần, tiểu a hoàn ở gian ngoài thấy đèn trong phòng vẫn chưa tắt, lại thấy có tiếng động, vội vàng vào hầu, trong phòng khá loạn, Thanh Thu cô nương ăn mặc chỉnh tề, đang định ra ngoài: “Không cần các người đầu, đột nhiên ta nghĩ ra cách làm món ăn mới, chắc sẽ mất khoảng một ngày, giờ muốn vào thiện phòng chuẩn bị, trời còn chưa sáng, các người đi ngủ đi”.

Hai đêm trước thế tử không về, bọn tiểu a hoàn đều biết, nghe Tử Liên tỷ tỷ nói họ biết thế tử ở đâu, chỉ giấu mỗi Thanh Thu cô nương. Không phải họ cảm thấy khó chịu với nàng, mà do bên quận vương phi đã có lệnh, không ai được nhiều lời. Còn nữa, cho dù Thanh Thu cô nương biết thế tử đi đâu, lẽ nào nàng sẽ không giận ư? Nhìn bộ dạng lúc này, xem ra Thanh Thu cô nương cả đêm không ngủ, chẳng trách, nhất định là giận tới bất thường rồi. Hai tiểu a hoàn định đi theo nàng tới thiện phòng, nhưng bị Thanh Thu từ chối. Dù sao nàng cũng không ngăn được hai tên tùy tùng, nên tiểu a hoàn không đi theo cũng được.

Trước khi ra khỏi cửa, nàng nhìn Lục Ý lần cuối, nói thật, nếu có thể, nàng thật sự muốn mang nó đi theo.

Thiện phòng đã nổi lửa, đầu bếp trực đêm vừa đi, chỉ có người phải đi chợ sớm là đang chuẩn bị xuất phát. Mùa đông ai cũng chỉ muốn ở trong chăn ấm, Chu quản gia đương nhiên sẽ không xuất hiện ở đây lúc này, Thanh Thu sớm đã thân quen với người của thiện phòng, dễ dàng giành được niềm tin của người phụ trách việc mua bán.

Có một loại thực phẩm ít khi dùng đến, để nấu món ăn mới cho thế tử, cần đích thân Thanh Thu cùng đi chọn mới được. Mấy đại nương và nô bộc vội vàng đồng ý, người như Thanh Thu, muốn nịnh hót làm quen còn không được, hống hờ nàng lại tới cậy nhờ. Bọn họ liền đưa Thanh Thu ra ngoài từ cửa sau thiện phòng, lên xe rời phủ.

Thanh Thu tốt xấu gì cũng làm trù nương trong phủ quận vương hai năm, dám thủ vệ canh cửa ở những nơi kín cổng cao tường thế này, trong mắt người ngoài vô cùng thâm nghiêm, nhưng với nàng lại là bình thường vô cùng. Trăm gác lúc nào là lúc lỏng lẻo nhất, lúc nào sẽ nghiêm ngặt nhất, nàng đều biết rõ, chỉ cần nói vài câu rồi nhẹ nhàng ngồi lên xe rời khỏi nơi đây.

Căn bản không cần cải trang, không cần cố ý lẩn tránh họ, càng không cần phải cười mây đáp gió như Ninh Tư Bình, ai ngờ nàng sẽ đi thật chứ? Quận vương phi muốn nàng biến mất, thế tử cho người đi theo nàng từng giây từng phút, a hoàn trong phủ cho rằng nàng sẽ ngồi vững trên ngai cao được cưng chiều sủng ái, không ai ngờ nàng lại từ bỏ vinh hoa phú quý đang có trong tay vào lúc này.

Vinh hoa phú quý? Thanh Thu chỉ hối hận không đi sớm hơn, khi đó trời còn chưa lạnh, không cần phải xông ra ngoài giá rét chịu khổ thế này. Nàng ở thêm vài ngày, tranh thủ chút hơi ấm, chút dịu dàng của thể tử, bản thân luôn cảm thấy bao nhiêu cũng không đủ, đến bây giờ lại không thể không đi, nếu còn chần chừ không chừng nàng sẽ phải xưng tử muội với tiểu thư họ Khang kia mất.

Ra khỏi phủ không lâu, Thanh Thu không đủ kiên nhẫn để nghe mấy đại nương nịnh nọt lấy lòng mình, nàng liền tìm cớ, xuống xe đi bộ.

Nhìn theo bóng xe ngựa đi xa dần, nàng thở dài thườn thượt. Bắt đầu từ bây giờ, nàng lại cô độc một mình.

Quyết định này khiến Thanh Thu thấy đột ngột, lại vừa như trong kế hoạch. Trong buổi sớm giá lạnh, trái tim Thanh Thu có chút buồn bã, nàng thậm chí còn không kịp cả chào lão quản gia người mà nàng luôn coi là người thân kia, lễ thành thân của Linh Ngọc tiểu thư, nàng cũng không tham dự được, còn cả nương tử triệu gia ở trà quán. Đến ngay cả những tùy tùng mặt lúc nào cũng lạnh như sắt đi theo, nàng cũng nhớ đến, đi thế này hình như thật có lỗi với hai người họ vẫn đang đợi nàng ngoài thiện phòng. Người ta ngày ngày vất vả khổ sở theo sát nàng, cuối cùng vẫn để mất nàng, hy vọng thể tử sẽ hạ thủ lưu tình.

Còn thể tử... vừa nghĩ đến thể tử, tâm trạng trong lòng nàng bỗng hỗn loạn, không cam tâm, ầm ục, oán hận thậm chí là hổ thẹn, đủ mọi cảm xúc, mất một lúc lâu cũng không sao bình thường lại được. Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện ấy, chiếc áo choàng bông trên người nàng được quấn chặt, Thanh Thu cúi đầu mò mẫm đi về cửa Đông Thành Môn.

Đông Thành Môn là cửa thành phồn hoa nhất Việt Đô, bởi vì trạm dịch thông tới mọi nơi đều ở bên ngoài cửa thành này. Những người đi Nam về Bắc sẽ dừng ở trạm đó, hoặc thuê xe ngựa để lên đường, hoặc dừng chân mua hàng. Ngày đông giá rét, cửa thành phải tới giờ Thìn mới mở, khi Thanh Thu đến, đã có rất nhiều người đợi trước cổng thành.

Thì ra những người ra ngoài vào ngày giá lạnh thế này không hề ít, Thanh Thu tìm một chỗ hơi khuất để đứng. Không lâu sau xuất hiện một lão phu nhân tay chống gậy cùng nữ tử khoác tay nải đứng dựa vào nhau, nhìn họ rất giống hai mẹ con, mặc dù mặc áo vải thô, nhưng rất sạch sẽ. Hai người thỉnh thoảng lại quay sang trò chuyện với nhau, giống như đang bàn về hành trình trước mắt. Thanh Thu nghe rất rõ hai người này cũng sắp rời Việt Đô, đến nhờ nhà họ hàng ở phủ Thuận Châu, lát nữa sẽ lên xe ở chỗ trạm dịch.

Dù gì thì nàng cũng chẳng biết đi đâu, sau khi nghe được ba từ “phủ Thuận Châu”, trong nháy mắt Thanh Thu liền quyết định sẽ đến nơi đó. Ngoài Việt Đô ra, Thuận Châu được coi là một châu phủ khá phồn hoa, đến đó cuộc sống có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Tiền tiết kiệm mấy năm nay giờ phải mang ra dùng, sau này ổn định rồi sẽ kiếm lại, nàng chỉ mong đến được Thuận Châu một cách suôn sẻ, nhưng ông trời dường như cố ý đối đầu với nàng, chính vào lúc cửa thành vừa mở thì bên ngoài tường thành vang lên tiếng huyền não, thì ra hoàng thượng ngự giá hồi cung, vừa hay tới ngoài cửa thành.

Sắc mặt Thanh Thu như đông cứng lại, thể tử nhất định có mặt trong đó. Thật không ngờ trước lúc đi còn được gặp gỡ Vệ Minh thế này, ngay sau đó nàng cười khổ quỳ xuống nền đá theo những người khác, nghênh đón nhà vua trở về.

Nàng cúi sát người xuống đất, không dám ngẩng đầu lên nhìn. Bên tai vọng tới tiếng vó ngựa đi lướt qua, còn cả âm thanh bàn tán xì xào của bách tính xung quanh. Xe ngựa của hoàng thượng đi qua tiếp đó là đoàn xe của các quan, không cần phải quỳ dưới đất nữa, mọi người đứng dậy đợi đoàn người dài đó qua cổng thành, mỗi lần nhận ra vị triều thần nào đó là dân chúng lại rộ lên bàn tán.

Đến khi xe ngựa của Vệ Minh xuất hiện, rộ lên trong âm thanh bàn tán đó có cả những tiếng khen, Thanh Thu nhìn thể tử cười ngựa hồi thành, lòng vừa tự hào vừa chua xót. Dù là trước kia hay sau này, nàng mãi mãi không thể đứng cạnh hắn, giữa họ sẽ luôn như lúc này: Vệ Minh ở trên cao, còn nàng thấp kém dưới đất, chỉ được đứng nhìn hắn từ xa, có duyên nhưng không phận.

Khi ra khỏi cửa thành, trái tim Thanh Thu chất đầy thương cảm, nghĩ đến vừa nãy thể tử đi lướt qua mình, hai mẹ con nhà kia đã không thấy tấm tích đâu nữa. Đứng ngoài trạm dịch, nhìn xe ngựa lớn có nhỏ có, Thanh Thu bỗng không biết phải chọn thế nào. Dù trước kia có hỏi Tô Diệu về tình hình khi ra ngoài, nhưng thật sự phải đối diện với chuyện này rồi, nàng vẫn có chút bối rối.

Phía sau vang lên tiếng “tránh đường” khiến Thanh Thu bừng tỉnh, nàng dịch sát sang bên cạnh, kinh ngạc nhận ra hai mẹ con nhà kia đứng ngay sau mình, chỉ thấy hai người họ đi về một chiếc xe khá lớn, bọn họ nói với phu xe vài câu, rồi lại lục tìm gì đó trong tay nải hồi lâu, lấy ra một ít bạc vụn đưa cho người đó, rồi lên xe.

Thanh Thu cũng trả tiền hết như vậy, người đánh xe thấy nàng đi một mình, bèn hỏi: “Cô nương muốn đi đâu?”.

“Phủ Thuận Châu”.

“Thế thì lên đi, còn một chỗ”.

Thanh Thu vén rèm định lên xe, ngay lập tức kinh hãi, cớ một xe đầy chật toàn người là người, chia thành hai hàng ngồi hai bên thành xe, đang đồng loạt quay sang nhìn nàng. Quả nhiên chỉ còn một chỗ, vừa hay lại là vị trí bên cạnh hai mẹ con nhà kia, chỉ là quá sát rìa xe, chỗ đó hơi gồ ghề. Nàng còn đang do dự, đã có người lên tiếng: “Lên thì lên đi, đứng đó làm gì, muốn lạnh chết à?”.

Thanh Thu vội vàng xin lỗi, bám vào thành xe trèo lên. Xe đã đón đủ khách, phu xe liền bắt đầu xuất phát.

Xe ngựa từ từ lăn bánh chạy trên đường, Nam Vu trù phú, có lẽ cũng bỏ ra không ít tiền bạc và công sức trên con đường thông tới Châu phủ này. Ngày Tết cận kề, những người ngồi trên xe này có lẽ đa phần không phải là người Việt Đô, họ chuẩn bị về quê ăn Tết, sẽ xuống xe dần ở dọc đường, những người đi tới trạm cuối cùng là Thuận Châu, chỉ có Thanh Thu và hai mẹ con nhà kia.

Mặc dù cả đêm không ngủ nhưng Thanh Thu không buồn ngủ chút nào, nàng cố gắng chịu đựng cảm giác tròng trành suốt quãng đường. Thanh Thu khẽ vén rèm lên nhìn, cổng thành cao cao của Việt Đô càng lúc càng xa dần, trong lòng nàng lại tràn ngập cảm xúc xót xa.

Người ngồi trên xe bắt đầu làm quen với nhau, dù sao cũng phải đồng hành tới mấy ngày trời, có thương nhân bắt đầu kể về những gì mình mắt thấy tai nghe, trong xe thêm phần náo nhiệt, nội dung dù phong phú tới đâu cũng không khiến Thanh Thu chú ý. Nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn hai mẹ con ngồi cạnh mình một cái, nữ tử kia còn ít tuổi nhưng đã vắn tóc, ăn vận giống một phu nhân, thấy Thanh Thu đi một mình, đường xóc đến nổi mặt trắng bệch, động lòng nói: “Em gái, nào, ngồi dịch vào đây, sắc mặt cô trông xấu quá”.

Thanh Thu sờ mặt, cúi đầu túm chặt gấu áo, khẽ đáp: “Đa tạ”.

“Ta thấy cô đến tay nải cũng không mang, có thật là muốn đi Thuận Châu ư?”.

Thanh Thu cười gượng, nàng chỉ lo tìm cách rời khỏi phủ, trong lúc tâm trạng rối bời chẳng nghĩ được nhiều, tay nải cũng không tiện mang theo: “Đương nhiên là đến phủ Thuận Châu rồi, lúc đi vội quá, đành mua những thứ cần dùng trên đường vậy”.

“Trời lạnh thế này, mẹ con ta về đoàn tụ với gia đình, cô đi làm gì?”

“Tôi... cũng đi đến nhà họ hàng.”

Nhưng Thanh Thu làm gì có họ hàng nào ở đấy, lúc này không biết thế tử đã hồi phủ hay chưa, nàng đang ở trên xe, nhưng trái tim thì vẫn ở trong phủ thế tử. Nàng tự dưng biếng mát, thế tử sẽ phản ứng ra sao, có buồn không? Vệ Minh sẽ nhớ nàng được bao lâu? Quận vương phi chắc chắn sẽ vui mừng vô cùng, vậy cũng tốt, ít ra nàng đi rồi sẽ có nhiều người vui hơn.

Nữ tử bên cạnh thỉnh thoảng lại nói với nàng một câu, Thanh Thu vốn chẳng có tâm trạng trò chuyện nhưng lại không tiện hờ hững với họ, một lúc sau thì biết tướng công của cô gái họ Bạch, xưng hô là Bạch nương tử, còn lão phu nhân đi cùng không phải là mẹ cô ta, mà là mẹ chồng. Bà cụ nhớ con trai quá, chuyến này tới Thuận Châu để đoàn tụ với con trai đang làm thuê ở đấy, ăn một cái Tết đoàn viên. Sự thân thiện của Bạch nương tử không khiến người ta khó chịu, Thanh Thu cố gắng tỏ ra tự nhiên, chỉ khi người ta hỏi phải xưng hô với nàng thế nào, nàng do dự một lát, rồi đáp: “Tướng công tôi họ Vệ”.

Khi nghe Bạch nương tử gọi nàng là Vệ nương tử, khóe miệng Thanh Thu nhếch lên cười khổ, nàng làm gì có phúc được xuất giá. Nhưng nàng biết bộ dạng của mình nhìn thế nào cũng không giống một người chưa lấy chồng, càng không muốn người khác nhìn mình với ánh mắt khác thường dò hỏi tại sao đến giờ vẫn chưa

xuất giá, nên nàng mới bắt đầu dĩ nhiên nói dối như thế. Nàng chỉ mong mình thật sự được gặp người họ Vệ, có thể làm một Vệ nương tử đúng với cái tên đó.

Xe ngựa đi cả ngày chỉ dừng mỗi một lần, tìm một nơi rộng rãi dừng lại ọi người nghỉ ngơi, để ngựa uống nước, ăn cỏ. Đôi lúc người ta còn không bằng con ngựa, đa phần đều ăn vài miếng lương khô mang theo là xong bữa. Thanh Thu đến tay nải cũng không có thì lấy đầu ra lương khô. Cũng may lần này dừng lại ở một thị trấn ven đường, có khách điếm, cũng có cả tiệm bán đồ ăn, rất náo nhiệt. Thanh Thu mua một ít đồ dùng hằng ngày rồi lại mua thêm lương khô, bỏ vào thùng xe phía sau.

Sống cùng thế tử lâu ngày, Thanh Thu ăn uống cũng kén chọn hơn, trong con mắt một người cả ngày chỉ nhìn thấy cao lương mỹ vị như nàng, mấy cái bánh bao loại này thật không nuốt nổi, nhưng trong tương lai chắc chắn sẽ cần dùng đến bạc, nàng phải chi tiêu tiết kiệm. Người trên xe còn chưa quay lại, nàng cầm một chiếc bánh bao dựa vào thành xe từ từ ăn. Đột nhiên, Bạch nương tử thần thần bí bí đi đến trước mặt nàng: “Vệ nương, cô nói thật đi, có phải cô bỏ nhà đi theo trai không?”.

Theo trai? Nói kiểu gì thế, Thanh Thu nhìn cô ta không hiểu.

Trong mắt Bạch nương tử, những người đi xa chẳng có ai là không mang tay nải, Thanh Thu ăn vận kì dị, áo váy đều bằng vải thô nhưng không che được đôi giày màu trắng thêu chỉ vàng dưới chân, nàng ăn vận giống như một tiểu thiếp của nhà giàu có bỏ trốn.

Nhìn theo ánh mắt cô ta, Thanh Thu vội rút chân về, nàng chỉ kịp khoác chiếc áo vải lên người, cầm theo áo bông chắn gió, nhưng lại quên đôi giày này không hợp với quần áo. Thanh Thu ngượng ngùng đáp: “Không phải, Bạch nương tử đừng nói linh tinh”.

Bạch nương tử nghi ngờ nhìn nàng một cái, rồi nói không chắc chắn lắm: “Vừa rồi ở trà quán có một đám người đi vào, nói là muốn tìm một nữ tử tầm tuổi cô, ta còn tưởng...”.

Chiếc bánh bao trong tay Thanh Thu rơi xuống đất, ánh mắt giống như bị lửa vây hãm, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Thanh Thu chính là thế tử cho người đi tìm nàng, suy nghĩ thứ hai là phải tìm cách ẩn náu, tốt nhất là lập tức biến mất khỏi đây. Đã bỏ đi rồi nàng không muốn quay về nữa, không muốn đối mặt với thế tử, không muốn sống lại cuộc đời trống rỗng như trước kia.

Nhưng, giờ nàng phải làm thế nào? Đến Bạch nương tử còn nhận ra sự khác thường của nàng, nếu người của thế tử đuổi đến thật thì chỉ nhìn thoáng qua cũng nhận ra nàng.

Bạch nương tử nhìn bộ dạng của Thanh Thu lập tức hiểu ra ngay, không nói không rằng, đẩy nàng lên: “Ta và muội vừa gặp đã như cố nhân, lại cùng tới Thuận Châu đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau rồi. Cô cứ ở trong đó đừng xuống, ta sẽ đối phó với họ”.

Như thế có được không? Thanh Thu ngồi trong xe mà tim đập thình thịch, tai nghe tiếng người bên ngoài hét: “Đâu là xe ngựa khởi hành từ Việt Đô?”.

Giọng Bạch nương tử vang lên: “Chính là chiếc xe này, các vị muốn làm gì?”

Thanh Thu suýt nữa thì kêu lên, không phải nói là muốn giúp nàng ư, tại sao lại bán đứng nàng như vậy?

“Không cần người lo, tránh ra!”, rồi tiếng va chạm, cả tiếng kêu ré lên của Bạch nương tử vì bị đau. Thanh Thu thầm nghĩ thôi đi, cần gì liên lụy tới người khác, nàng ra là xong, đang định vén rèm xe, thì nghe có tiếng người nói: “Trên xe không có ai”.

Nàng kinh ngạc bất động, khi mấy người kia rời đi, Bạch nương tử vén rèm xe, cười: “Xong rồi, họ đi rồi”.

Trong sân này có mấy chiếc xe ngựa lớn đều dừng chân nghỉ ở đây, ai bảo xe ngựa chạy đường dài nào nhìn cũng giống nhau. Mấy kẻ truy tìm thấy Bạch nương tử đứng trước một chiếc xe, vẻ mặt lo lắng, nhìn đã thấy có vấn đề, đương nhiên sẽ xông thẳng vào chiếc xe phía sau cô ta đứng, và chỉ thấy xe đó trống không.

Thanh Thu không biết phải nói gì, tình cờ gặp nhau, khó lắm mới gặp được người nhiệt tình thế này, cho dù cô ta có nghĩ nàng là một tiểu thiếp bỏ nhà theo trai thì đã sao, dù gì sau này cũng không gặp lại nhau nữa.

Bạch nương tử lấy từ trong tay nải của mình ra một đôi giày, nói: “Nếu cô không chê, thì đi đôi giày này vào, đợi tới Thuận Châu rồi trả lại cho ta”.

Đương nhiên là nàng không chê, vừa định giơ tay nhận lấy thì nghe thấy một tiếng “hừ” đầy lạnh lùng vang lên bên ngoài xe. Rèm cửa bị ai đó kéo xoẹt một cái, chính là mấy người lúc soát vừa bỏ đi giờ quay trở lại, đang đứng hết bên ngoài nhìn họ.

Người đứng đầu cúi mình nói: “Thanh Thu cô nương, mời theo chúng tôi quay về!”.

Thanh Thu nhận ra người này, chính là một trong những tùy tùng của thế tử, cũng đã đi theo bảo vệ nàng một thời gian dài. Hắn là người trở về từ sa trường, cảnh này chắc gặp không ít, chỉ cần thoáng suy luận cũng sẽ nhận ra ngay điểm bất thường, chơi một vở “hồi mã thương”[1]. Thanh Thu cúi đầu, là nàng đã lừa họ trước, nhất định họ sợ bị trách phạt nên mới đuổi theo nàng.

[1] Hồi mã thương: Quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch

“Thanh Thu cô nương, chúng ta ra ngoài sớm, thế tử quay về sẽ biết ngay cô nương bỏ đi, lúc này e rằng đang trên đường đuổi tới đây, cô nương hà tất phải làm khó chúng tôi, mau xuống xe đi”.

Xem ra họ vừa phát hiện nàng biến mất liền lập tức đuổi theo, vậy thì chưa chắc thế tử đã biết chuyện nàng rời phủ. Mặc dù biết rằng mấy người này sẽ không nghe theo lời mình, nhưng nàng vẫn nói rất chân thành: “Thật xin lỗi, xe ngựa này sắp khởi hành rồi, ta không thể xuống được. Về phần thế tử, phiền hãy chuyển lời tới ngài, rằng Thanh Thu không xứng cũng không muốn ở trong phủ, được không?”.

Nàng vừa dứt lời, Bạch nương tử vẫn luôn ngồi cạnh nàng từ này giờ vùng hai tay lên, phóng ra một đám khói trắng về phía đám tùy tùng kia, không người nào kịp phản ứng, nằm la liệt dưới đất, chẳng biết sống chết ra sao.

Thanh Thu lạnh toát cả người, bất giác co rúm lại, muốn tránh xa Bạch nương tử kia một chút. Nhìn đám người của phủ thế tử ngã dưới đất nàng vừa kinh hoàng vừa sợ hãi. Bạch nương tử này rốt cuộc là ai? Cả nửa ngày đồng hành với nhau, nàng thấy cô ta là một nữ tử thật thà nên mới kết giao, sao đột nhiên lại thay đổi như vậy, chỉ một động tác nhẹ nhàng đã khiến mấy nam tử cao lớn ngã lăn ra đất, cô ta là ai? Tại sao lại làm thế?

Bạch nương tử thở dài, dường như có chút hối hận vì mình đã ra tay: “Thanh Thu cô nương đừng sợ, ta tới là để giúp cô”.

“Giúp ta làm gì, giết người ư?” Nàng kinh hãi khiến giọng nói có chút cay nghiệt, tiếng người cười cười nói nói trong quán phía trước vẫn náo nhiệt, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, chẳng ai biết ở đây đã xảy ra chuyện gì. Đầu Thanh Thu thấy quay cuồng, những cảnh tượng diễn ra từ tối qua cho tới giờ khắc này bắt đầu tua lại. Nhất định là nàng đang nằm mơ, nếu không tại sao lại thấy khuôn mặt của Bạch nương tử biến thành giống hệt như nàng.

Trong mơ hồ nàng nghe thấy cô ta nói: “Cô quên rồi à, tối qua chúng ta đã gặp nhau ở phủ thế tử. Thanh Thu cô nương, Ninh tông chủ lệnh cho ta theo sát cô, giúp cô thoát khỏi những phiền phức kia, họ chưa chết, chỉ ngất đi mà thôi...”.

Vệ Minh theo vua hồi cung, hoàng thượng giữ riêng hắn ở lại trong cung dùng xong bữa trưa mới cho về, trong thời gian đó cũng không nhắc chuyện ban hôn nữa. Nhưng Khang quý phi người luôn được hoàng thượng sủng ái lại thương cho hắn không ít đồ, dụng ý vô cùng rõ ràng, Vệ Minh không tiện từ chối đành phải nhận hết.

Rời cung về phủ, Thanh Thư đã đứng đợi ngoài cửa cung từ lâu, Vệ Minh có dự cảm xấu trong lòng, chuyện gì khiến Thanh Thư phải đứng chờ hắn ở đây? Không lẽ Thanh Thư...

Tại sao nàng muốn đi? Sau khi nghe Thanh Thư kể sơ lược việc Thanh Thu trà trộn vào đám đầu bếp lên ra khỏi phủ rồi rời thành, Vệ Minh chau mày im lặng. Lần này hắn đi Đông Hoàng Lâm, không mang theo tùy tùng nào, trước khi đi có sai người về thông báo tin tức, Thanh Thu không đến nỗi vì chuyện này mà giận hắn bỏ đi chứ.

Tìm khắp một lượt trong thành, thậm chí đến căn nhà cũ của Thanh Thu, Vệ quân gia của phủ quận vương cũng đã đến tìm, nhưng đều không thấy bóng dáng nàng đâu.

Có lẽ không phải tự nàng bỏ đi, mà bị người ta bắt cóc? Nghĩ đến khả năng này, Vệ Minh bất giác nhớ tới Ninh Tư Bình, hẳn sai người theo sát Thanh Thu nửa bước không được rồi, chính là muốn đề phòng vị chủ nhân Thiên phủ kia. Ngày nào y còn chưa rời khỏi thành Việt Đô, thì ngày ấy hẳn còn chưa yên tâm. Trong lúc lo lắng và mông lung, Vệ Minh cho ngựa đi về phía Tư Thu viên, hẳn hoàn toàn không chú ý đến tiếng gọi của Thanh Thư bên cạnh, chỉ nghĩ đến nguồn gốc của ba chữ “Tư Thu viên” kia.

Tư thu tư thu, chẳng phải thể hiện rõ sự nuối tiếc của Ninh Tư Bình hay sao? Hẳn cũng biết mình cứ đi tìm Thanh Thu mà chẳng có chút manh mối thế này thật không ổn, nhưng lúc này hẳn chẳng còn nghĩ được gì nhiều, Vệ Minh cứ thế rong ngựa đi khắp phố.

Thanh Thư cuối cùng cũng đuổi kịp thế tử, vừa thở vừa nói: “Thế tử, người đi sai đường rồi, bọn tiểu nhân đã nghe ngóng biết được Thanh Thu cô nương đi về phía Đông Thành Môn. Cô nương lên xe ngựa tới Thuận Châu, lúc này người của phủ thế tử đã đuổi theo rồi”.

“Đông Thành Môn...” Vệ Minh đột nhiên siết cương dừng ngựa, nhớ ra lúc hẳn hồi kinh đã đi qua Đông Thành Môn, tính thời gian thì Thanh Thu khi ấy đang ngồi trên chiếc xe ngựa nào đó đợi rời thành. Không ngờ họ đã từng gần nhau như thế, Thanh Thu lúc nhìn hẳn vào thành, trong lòng nàng đang nghĩ gì? Nghe báo đã có người đuổi theo, hẳn cũng yên tâm phần nào, đột nhiên nổi giận: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta chẳng qua chỉ đi vắng có hai ngày!”.

“Thanh Thư tội đáng chết! Xin thế tử trách phạt!”

Vệ Minh cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, quay ngựa về phía Đông Thành Môn, dọc đường đi hỏi kỹ mới biết, Thanh Thu không hề biết hai ngày qua hẳn đi đâu, đám người trên người dưới trong phủ chỉ giấu một mình nàng, vì một câu nói của quận vương phi.

Vệ Minh không ngờ mẫu thân nhân lúc hẳn vắng mặt lại dùng thủ đoạn này. Hẳn có thể lệnh cho người đi theo bảo vệ nàng, nhưng không ngăn được ánh mắt của thế tục nhìn nàng, bọn họ đâu hiểu sự kiên quyết, sự quật cường của nàng.

Chỉ bằng một câu, mẫu thân đã đạt được mục đích của mình, không cần động lấy một ngón tay cũng có thể đuổi Thanh Thu ra khỏi phủ. Thanh Thu trông có vẻ yếu ớt dịu dàng, nhưng thính thoảng trong vẻ mặt, lời nói của nàng lại để lộ ra tính cách mạnh mẽ.

Mấy ngày gần đây bị hẳn ép ở trong phòng, người bình thường sẽ cho rằng nàng được sủng ái yêu thương, nhưng Thanh Thu lại không thế. Nàng thường tự chế giễu rằng mình là một số nữ tử lỡ thì không xuất giá được, bị người khác coi thường, giờ còn chưa có danh phận đã động phòng với hẳn. Sao nàng có thể không cảm thấy mâu thuẫn và do dự chứ?

Lại thêm trong phủ kẻ nói ra người nói vào, bị đối xử như vậy, không cần nghĩ cũng biết Thanh Thu khổ sở ra sao. Nàng sợ lạnh như thế, nhưng thà lang thang nơi trời đông rét như cắt cũng không muốn ở lại trong phủ thế tử, đủ để thấy rõ quyết tâm của nàng.

Vệ Minh đuổi theo ngựa không dừng vó dù chỉ một giây, hẳn đến nơi mà xe ngựa qua lại nhất định sẽ dừng chân, chỉ thấy thuộc hạ của mình bị hôn mê vẫn chưa tỉnh. Xe ngựa đã lên đường từ lâu, đám tùy tùng dưới đất được ông chủ trà quán đỡ vào phòng nằm còn chưa tỉnh.

Những tùy tùng này đều là người theo chàng về đây từ sa trường, võ công cao cường, vậy mà không giữ được một nữ tử, còn bị trúng mê hương, thật khiến người ta không thể ngờ được. Vệ Minh chỉ còn biết tóm lấy người ở trà quán mà hỏi, nhưng không ai biết gì, chỉ nói sau khi họ bị hôn mê thì khách trên cái xe đó thiếu mất ba người, một nữ tử và hai mẹ con nhà kia.

Đây chỉ là một tiểu trấn sơ sài, không tìm được thuốc giải thích hợp, Vệ Minh phải tốn khá nhiều thời gian mới khiến bọn họ tỉnh lại. Sáng sớm hôm sau, những kẻ sai đi đuổi theo xe cũng quay về, đúng như ông chủ quán trà đã nói, trên xe thiếu Thanh Thu và hai mẹ con nhà kia nữa. Tùy tùng bị trúng thuốc mê nói chỉ thấy một nữ tử lạ ngồi cạnh Thanh Thu, chính là cô gái đã ra tay với mấy người họ.

Sự việc có phần phức tạp, nếu Thanh Thu tự ý rời khỏi phủ, tại sao bên cạnh nàng lại xuất hiện thêm nữ tử nào nữa, mà thủ đoạn cũng không tầm thường, Thanh Thu giờ này đang ở đâu?

Thế tử đi vắng có hai, ba ngày, Thanh Thu cô nường biến mất, tình huống đó nào có ai ngờ tới, quận vương phi cũng không ngờ được. Bà chẳng qua thấy bức mình, không muốn cuộc sống của Thanh Thu quá dễ chịu, nên mới lệnh cho Tử Liên, Hồng Ngọc cùng đám nô bộc phớt lờ nàng, không ngờ lại có hiệu quả kinh ngạc như vậy.

Khi Thanh Thu còn chưa đi, bà chỉ mong Thanh Thu đi sớm, nhưng giờ nàng đi thật rồi bà lại thấy bất an, dường như sợ con trai quay về trách hỏi mình. Khang phu nhân đến phủ quận vương nhắc chuyện kết thân, còn nói có khả năng hoàng thượng sẽ hạ chỉ, quận vương phi cũng chỉ ậm ừ cho qua, thầm nghĩ giờ mà ban hôn, Vệ Minh liệu có đồng ý không?

Nghe nói Thanh Thu trên đường đi xảy ra chút chuyện, giờ sống chết thế nào còn chưa biết. Mấy ngày nay Vệ Minh không về phủ quận vương, người được sai đến mời hẳn hỏi phủ, đều quay về bẩm báo rằng thế tử không có trong phủ thế tử. Sắp Tết đến nơi rồi, nghĩ đến cảnh vì một trù nường bỏ đi mà không được gặp con trai, bà rất khó chịu, đích thân đến phủ thế tử tìm Vệ Minh.

Vừa tới phủ thế tử, quận vương phi đi thẳng một mạch vào trong, nhưng tới Giám Thiên các thì bị ngăn lại. Tên tùy tùng to gan kia lại dám nói rằng thế tử có dặn bất kỳ ai cũng không phép vào, bà là “bất kỳ ai” ư?

Không đợi bà chau mày nổi giận, Vệ Minh đã xuất hiện ở hành lang, lạnh lùng đẩy tên tùy tùng chặn đường ra, buồn bã nói: “Mẫu thân đến đây có việc gì?”

Ánh mắt u ám của Vệ Minh quét qua người Thanh Thu và Hồng Ngọc, khiến bọn họ run sợ. Mấy hôm nay thế tử không có tâm trạng xử lý những kẻ không nghe lời trong phủ, không có nghĩa là hẳn bỏ qua cho họ.

Bình thường họ hầu hạ hẳn chu đáo, nhưng trong lòng thế tử, hai người này vẫn là kẻ bất trung, ép Thanh Thu cô nường phải bỏ đi, mặc dù người khiến họ phải bất trung chính là mẫu thân hẳn. Giờ đến cả Thanh Thu và Hồng Ngọc cũng không được phép bước chân vào Giám Thiên các. Bọn Tử Liên sớm đã bị đuổi đi từ lâu, dù thế tử có về phủ cũng chỉ giam mình trong phòng, chẳng cần ai hầu hạ.

“Việc này... hai phủ ở cùng một thành, Minh nhi đã mấy hôm không về phủ quận vương. Ta và phụ vương rất nhớ con, chứ không có chuyện gì khác”.

“Mẫu thân hãy quay về trước đi, con còn có việc”.

“Minh nhi, sắp Tết rồi, còn chuyện gì quan trọng hơn việc cả gia đình đoàn tụ, có thể tạm gác các việc khác lại được không? Muội muội Linh Ngọc của con sắp xuất giá rồi, chẳng còn mấy cơ hội được gặp nó nữa, mau theo mẫu thân về nhà đi!”

Vệ Minh cũng chẳng tỏ thái độ gì, đáp: “Con đang có chuyện muốn bẩm với mẫu thân, Thanh Thu và Hồng Ngọc làm trong phủ thế tử chưa lâu, nhưng mọi việc trong phủ đều xử lý rất ổn thỏa. Con thấy có lẽ để hai người này ở phủ thế tử thật thiết thời cho họ, mà họ lại rất tôn sùng mẫu thân, chỉ bằng mời mẫu thân mang hai người bọn họ cùng về. Tết đến rất nhiều việc, có thể giúp được ấu thân, cũng coi như tấm lòng hiếu thảo của con trai dành cho cha mẹ!”.

Lời vừa nói xong, Thanh Thu cùng Hồng Ngọc quỳ sụp xuống đất, không dám nói nửa lời xin tha. Không đợi quận vương phi lên tiếng, Vệ Minh nói tiếp: “Còn cả Tử Liên và đám a hoàn kia mẫu thân cũng đem về hết đi, con không giữ những kẻ vô dụng cạnh mình!”.

Quận vương phi biết lòng hẳn đang oán hận, không ngờ Vệ Minh lại chẳng nể tình, bà nhất thời kích động tới mức không nói thành lời: “Minh nhi, con...”.

“Mẫu thân, con còn có hẹn với người ta, con cũng có người thân cận bên mình rồi, giờ không thể ở lại tiếp chuyện mẫu thân nữa”.

Vệ Minh cho người đi tìm Thanh Thu khắp nơi, thậm chí đến cả Tư Thu viên, chỗ ở của đoàn sứ giả Bắc Vu, hẳn cũng cho người ngày đêm giám sát. Giờ lòng đang nóng như lửa đốt đợi tin nàng, nhưng Thanh Thu lại giống giọt nước nhỏ hòa vào biển lớn, không chút tung tích. Thiên hạ rộng lớn, nếu người ta cố ý, hẳn biết tìm nàng ở đâu?

Mọi thứ trong phòng chẳng khác gì lúc hần đi, nàng không mang theo quần áo lộng lẫy, không mang theo vàng bạc châu báu, đi rất ung dung, giống như hoàn toàn chẳng liên quan gì tới hần vậy. Chỉ có cái gương đựng đồ hỷ phục là hỗn loạn, giống như bị người ta lục tìm, chắc là Thanh Thu đã làm trước khi đi.

Mặc dù nàng không nói ra, nhưng trong lòng nhất định rất mong hần thực hiện lời hứa thành thân với mình. Nàng không đợi hần, chỉ bởi vì trong phủ có người khinh thường nàng, đến cơ hội bảo vệ nàng chu toàn, Thanh Thu cũng không cho, nàng đã vứt bỏ tất cả mà đi rồi.

25. Q.2 - Chương 25: Chạy Trốn

Thanh Thu không biết mình đã ngủ thiếp đi bao lâu, chỉ cảm thấy cơ thể đang rung lắc dữ dội, nàng bỗng nhớ lại người mà nàng nhìn thấy trước khi ngất đi cùng những việc mà cô ta đã làm, đột nhiên vô cùng hoảng sợ.

Trong nháy mắt Thanh Thu hoàn toàn tỉnh táo, nàng cố gắng ngồi dậy, tám chân đạp trên người tuột xuống theo động tác của mình. Sau khi định thần lại, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa lọc cọc vang lên bên ngoài, Thanh Thu kinh ngạc khi nhận ra mình vẫn đang ngồi trên xe ngựa, chỉ là chiếc xe này rất lớn, không hề có cảm giác bức bối, mặc dù ngoài ô cửa sổ nhỏ xíu ra, thì không có bất kỳ một kẻ hở nào khác, đến gió cũng khó mà lùa vào. Nàng đang nằm trên một tấm thảm nhung có hoa văn kỳ lạ, có gối mềm và bàn án cố định, chỉ điều đó thôi cũng cho thấy chủ nhân chiếc xe này thật biết cách hưởng thụ, nhưng chủ nhân của nó là ai nhỉ?

Trong khoang xe không có người, Thanh Thu vừa định ngó ra ngoài xem ai là phu xe, tay chạm vào vách xe như chạm vào thứ gì đó lạnh buốt, rõ ràng được làm bằng sắt. Nàng khẽ sững người, dùng tay đẩy cửa xe ở phía trước, nếu không mở được thì nàng chắc chắn bị giam trong chiếc lồng sắt di động này rồi.

Cửa xe đột nhiên bị mở từ bên ngoài, một người khom lưng bước vào mang theo cả hơi lạnh, khiến Thanh Thu bất giác rung mình. Nàng vội liếc thấy ngoài trời tuyết đang rơi, rồi rút tay về chăm chăm nhìn người vừa xuất hiện, đối phương quay người đóng cửa xe lại, cởi chiếc áo khoác lông dày bên ngoài ra, thì ra là một tiểu nha đầu tết tóc bím, mặc váy màu xanh. Tiểu nha đầu nhìn nàng mỉm cười, ôm chiếc chăn gấm bên cạnh lên định đắp cho Thanh Thu, rồi nói: “Ta ở ngoài nghe thấy có tiếng động liền biết cô nương đã tỉnh, nào, mau đắp vào kẻo lạnh”.

Thanh Thu gơ tay ngăn hành động của cô ta lại, lùi về phía sau, nàng từ nhỏ tới lớn đều sống ở Việt Đô, đây là lần đầu tiên đi xa tới vậy, nàng ngủ mê mệt không biết gì, khi tỉnh dậy sao có thể không hỏi cho rõ ràng. Nha đầu kia không được xinh xắn cho lắm, sắc mặt có phần vàng vọt, khiến người ta không muốn nhìn lâu, rốt cuộc cô ta là ai?

“Cô là ai?”

Nha đầu mặt vàng thấy Thanh Thu phòng bị như vậy đành bỏ chăn xuống, nửa ngồi nửa quỳ đáp: “Cô nương không cần phải sợ, ta đã nói, chúng ta từng gặp nhau rồi”.

Câu này nghe quen quen, Thanh Thu bỗng nhớ ra khuôn mặt giống hệt mình đó, còn cả chuyện trước lúc bị hôn mê, nàng khẽ mấp máy môi sững sốt, một lúc lâu sau mới do dự hỏi: “Cô là... Bạch nương tử?”.

“Không sai, sau này nhớ gọi tên của ta, Bạch Lộ”. Bạch Lộ trong lúc nói chuyện tay vẫn không dừng lại, lấy từ trong chiếc hòm bên cạnh xe ra một ít thực phẩm và nước đưa cho Thanh Thu, nhưng nàng lại nhíu mày.

Bạch Lộ? Còn có sau này nữa sao? Thanh Thu nhìn vào khuôn mặt với làn da vàng ửng của cô ta, nàng không muốn sống cùng nữ tử này, đáp: “Ta đang ở đâu?”.

“Cô nương chẳng phải muốn tới Thuận Châu ư, chúng ta đang trên đường đi Thuận Châu”.

“Ta nhớ cô nhắc tới tông chủ, vậy là Ninh Tư Bình bảo cô đến? Ngài ấy muốn làm gì?”

Bạch Lộ nghe nàng không hề lễ độ mà gọi thẳng tên của tông chủ nhà mình ra, thầm nghĩ nữ tử này quả thật to gan, rồi cô ta gật đầu đáp: “Tông chủ sợ cô nương một mình lên đường gặp bất trắc, mới bảo hai người bọn tôi đi theo. Phu xe bên ngoài cô nương cũng gặp rồi, cứ gọi hần là Lưu Tam Nhi là được”.

Lưu Tam Nhi nghe tên thôi cũng biết là nam tử, lại đi cùng Bạch Lộ, nàng đã gặp rồi, chắc chắn là bà mẹ chồng của Bạch nương tử mà thôi, giờ còn đang đánh xe, xem ra lão phu nhân đó chính là hân. Thanh Thu chỉ còn biết thầm than mình quá nông cạn, những chuyện ly kỳ trên thế gian này quả nhiên chẳng hiếm. Ninh Tư Bình làm sao lại biết nàng sẽ rời khỏi phủ thế tử?

Rõ ràng là quá nửa đêm hai người bọn họ mới gặp nhau ở phủ thế tử, lẽ nào nỗi buồn chán của nàng dễ dàng bị người ta nhìn thấy như vậy ư, khiến y đoán được rằng nàng sẽ dứt khoát bỏ đi? Nghĩ tới đây Thanh Thu đột nhiên nói: “Đa tạ ý tốt của quý chủ nhân, phiền hai vị cho ta xuống chỗ này, ta có thể tự đi được”.

“Thế sao được, Ninh tông chủ có lệnh, chúng tôi phải bảo vệ cô nương chu toàn trên đường đi”.

“Người của phủ thế tử đuổi đến đã bị cô hạ thuốc mê rồi, còn gì phải lo lắng nữa?”

“Không thể nói thế được, cô nương một thân một mình, phải có người hầu hạ”. Ninh tông chủ đã hạ lệnh, họ nghe lời nàng mới lạ.

Thanh Thu biết có nói tiếp với cô ta cũng chỉ phí công vô ích, mặc dù bộ dạng Bạch Lộ nhìn nhún nhường, nhưng chỉ cần khẽ động ngón tay thôi cũng đủ khiến nàng ngất xỉu, làm thế nào đây? Cứ bị nhốt trong xe thế này, đưa thẳng tới Thuận Châu ư? Ở đó điều gì đang đợi nàng?

Nàng im lặng không nói, tính toán mọi đường đi nước bước trong đầu, Bạch Lộ nói tiếp: “Cô nương yên tâm, chúng tôi chỉ đưa cô nương tới Thuận Châu thôi, đến đó sẽ quay về bẩm báo, sau này cô nương muốn đi đâu thì tùy”.

Nàng mong là như thế thật, bất luận ra sao Thanh Thu đều không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với Ninh Tư Bình cả. Đầu tiên y cho người dụ nàng tới Thuận Châu, cải trang để theo sát bên nàng, vừa ra tay đã khiến mấy hảo hán võ nghệ cao cường ngất xỉu. Đấy đều là những người trở về từ sa trường, bình thường Thanh Thu nhìn họ thôi đã run rẩy, giờ chớp mắt bị người ta quật ngã, chẳng phải cho thấy Bạch Lộ rất đáng sợ sao? Cô ta lúc to lúc nhỏ, giờ lại đóng giả một cô nương nhỏ tuổi yếu ớt, thật không sao phát hiện được sơ hở của cô ta, làm cho người ta khó hiểu.

Tuyết bên ngoài chắc chắn rơi khá dày, tiếng bánh xe nặng nề lăn trên nền tuyết khiến lòng người bất an. Thanh Thu nhìn khuôn mặt vàng vọt rất thành khẩn của Bạch Lộ, chỉ còn biết cố nén những suy đoán của mình xuống, nặn ra một nụ cười, hỏi: “Ta đã ngủ bao lâu rồi?”.

Bạch Lộ xoa hai tay vào nhau, thoáng ngượng đáp: “Lo cô nương sẽ kinh sợ, nên ta dùng ninh thần hương, cô nương đã ngủ một ngày một đêm rồi”.

Ninh thần hương? E rằng đó chính là thuốc mê, đám người Thiên phủ từ trên xuống dưới đều sử dụng chiêu này. Mỗi lần Ninh Tư Bình đến gặp nàng đều dùng thuốc mê với hai tiểu nha đầu, hôm nay người hầu của y cũng dùng với nàng, thật đúng là một thủ đoạn hay. Thấy bộ dạng thiếu tự nhiên của Bạch Lộ, nàng chỉ còn biết thở dài: “Lần sau trước khi dùng hương, thì hãy bàn bạc qua với ta”.

Bạch Lộ cúi đầu vâng dạ, vị cô nương này là người thế nào với Ninh tông chủ, cô ta không biết, nhưng nhất định là người rất quan trọng. Lần này Bạch Lộ nhận lệnh lên đường, những lúc không cần thiết phải dùng mê hương thì cô ta sẽ thận trọng hầu hạ nàng, ngộ nhỡ đắc tội với nàng, sợ rằng tương lai cũng không sống yên được.

Xe ngựa đi chậm chậm, Thanh Thu dịch người về phía ô cửa sổ, muốn ngó ra xem mình đang ở đâu, nhưng đập vào mắt nàng chỉ là một màu trắng mênh mông mù mịt. Tất cả cây cối và toàn bộ mặt đất đều được phủ một lớp tuyết trắng, nàng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời có chút ngẩn ngơ. Dù thời tiết Nam Vu gần đây hơi bất thường, nhưng tuyết cũng không thể rơi dày thế này được.

Thanh Thu chậm chậm ngồi xuống, cầm áo khoác khoác lên người, đây là chiếc áo nàng mang đi từ phủ thế tử, là thứ đồ duy nhất có liên quan tới Vệ Minh mà nàng cầm theo. Y phục của thế tử màu sắc đều rất tươi sáng rõ ràng, ít khi dùng đồ màu tối, chỉ có chiếc này là tối màu không quá bắt mắt, hân mặc một lần rồi bỏ đó. Thanh Thu bỗng thấy tủi thân, nàng cũng giống như chiếc áo này không phù hợp với hân, đồng mệnh bị vứt bỏ như nó, giờ nàng chỉ vì tức giận trong lòng mà không quản giá rét bỏ đi, hân sẽ phản ứng ra sao?

Thanh Thu hoàn toàn không biết lúc này thế tử Vệ Minh đang cho người đi tìm nàng khắp nơi, càng không biết chiếc xe ngựa nàng đang ngồi hoàn toàn không đi tới Thuận Châu, mà là về phía bắc.

Trước khi trời tối, xe ngựa dừng lại nghỉ chân ở một tiểu trấn, dọc đường đi tuyết cũng ngừng rơi, không còn ào ào thả những bông tuyết trắng xóa xuống như thế không bao giờ có thể dừng lại nữa. Nhưng đường rất khó đi, rõ ràng là một cuộc hành trình gian nan.

Quán trọ Tây Thành tọa lạc gần cổng phía tây của thành Vân Châu, thương nhân qua lại vào thành, thứ đầu tiên mà họ nhìn thấy chính là tám biển bốn chữ “quán trọ Tây Thành”. Tiểu nhị không cần phải đứng ngoài cửa mời chào khách những quán trọ ngày nào cũng rất đông.

Hôm nay đã là Hai mươi ba tháng Chạp, nhà nào nhà nấy đều chúc ông Công ông Táo, qua hôm nay sẽ bắt đầu những ngày giáp Tết, nhưng chủ quán trọ Tây Thành vẫn đang nhắc nhở người làm: “Tinh táo lên cho ta, hầu hạ khách cho tốt, kẻ nào kẻ nấy đều chỉ muốn về nhà ngay, ta không muốn về chắc? Ai bảo ông trời quá chiều cổ chúng ta nên khách cứ đến hết tốp này tới nhóm khác. Lời xui xẻo phải nói trước, ai làm tốt sẽ có hồng bao, còn không làm tốt thì đừng trách năm nay kẻ đó phải ăn Tết trong nước mắt!”.

Không ai dám nói gì, chẳng người nào muốn về nhà ăn Tết mà mặt mày ủ rũ buồn thảm, hơn nữa nếu chăm chỉ còn có hồng bao mang về. Kẻ thính tai đã nghe thấy tiếng vó ngựa dừng trước cửa quán trọ, vội vàng chạy ra đón, chủ quán trọ mặt mày hớn hở, lòng thầm nghĩ trận tuyết này rơi quả thật đúng lúc, rất tốt cho việc làm ăn của ông, không ngờ gần Tết rồi mà công việc vẫn thuận lợi như thế này.

Hai con ngựa kéo một cỗ xe màu đen, kiểu xe này thật hiếm khi thấy, kẻ ra đón khách vội đặt ghế gỗ trước xe, đợi khách bước xuống. Cửa mở, đầu tiên là một tiểu a hoàn, thông dong giẫm lên ghế gỗ bước xuống, rồi quay lại đỡ người trên xe.

Đây nhất định là một quý nhân, tiểu nhị trông chờ nhìn về phía cửa xe, nhưng người bước xuống lại là một nữ tử khoác áo lông dày, hoàn toàn chẳng màng gì tới a hoàn kia. Nữ tử đó xuống xe rồi còn quay lại nhìn chằm chằm vào phu xe một lúc, đợi a hoàn gọi hai tiếng “cô nương” mới quay người vào quán trọ.

Thanh Thu để mặc Bạch Lộ thương lượng với chủ quán trọ xem còn phòng nào trống hay không, nàng ngồi im lặng một bên suy nghĩ. Lúc xuống xe nàng có nhìn qua người đánh xe Lưu Tam Nhi, hắn không cao lắm, râu để lún phún, nhìn có vẻ rất thật thà, Thanh Thu thật không ngờ đây là người đã cải trang làm mẹ chồng của Bạch Lộ.

Đột nhiên nghe thấy chủ quán trọ tăng bốc quán trọ Tây Thành là quán trọ lớn nhất Vân Châu, Vân Châu là ở đâu? Đến Thuận Châu có cần phải qua đây không? Nàng không dám khẳng định, qua chuyến đi này, Thanh Thu mới nhận ra mình thật thiếu hiểu biết.

Phòng thượng hạng đã chuẩn bị sẵn sàng, thật ra có bạc thì làm việc gì cũng dễ, Thanh Thu nhìn Bạch Lộ giao một đĩnh bạc cho chủ quán trọ, bất giác sờ tới túi tiền trên người mình. Không ai lấy mất chúng nhân lúc nàng hôn mê cả, thực ra trong đó cũng chỉ có vài tờ ngân phiếu, chắc không lọt vào tầm mắt người Thiên phủ. Nhưng dù nàng có thoát được người của Thiên phủ, thì liệu có thể sống yên ổn được mấy ngày?

Bạch Lộ thỉnh thoảng lại hỏi ý kiến nàng, ăn gì, uống gì, có muốn vào xe ngựa lấy đồ đạc cá nhân không. Thanh Thu không hiểu cô ta đóng kịch quá đạt, hay bản thân nàng không chấp nhận nổi sự thật rằng mình đang bị người khác điều khiển. Thanh Thu chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, chẳng muốn nói nhiều, dùng ít cơm canh rồi lấy cớ không khỏe đi nghỉ sớm.

Lưu Tam Nhi là phu xe, ngủ ở phòng của quán trọ, Bạch Lộ thân là a hoàn, đương nhiên ngủ cùng phòng với Thanh Thu. Nói dễ nghe thì là để tiện hầu hạ nàng mọi lúc mọi nơi, nói khó nghe một chút, chính là giám sát.

Có lẽ Thanh Thu đã ngủ quá nhiều, nên giờ nàng không thấy buồn ngủ nữa. Những suy nghĩ vụn vặt cứ luẩn quẩn trong đầu nàng, chẳng ý nghĩ nào là không liên quan tới Vệ Minh. Hắn có tiếp tục phái người đi tìm nàng không, hay hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn, hắn đang bắt đầu chuẩn bị cho đại lễ thành thân của mình ư?

Buổi tối hôm tới Đông Hoàng Lâm, Thanh Thu đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, và đúng là nàng phải quay về trong thất vọng. Không phải bởi thế tử gặp tiểu thư họ Khang ở trong lều, mà nàng không muốn trút thêm

gánh nặng lên thứ tình cảm vốn đã khổ sở của mình. Người ta hứa hôn, thành thân đều rất dễ dàng, tại sao tới lượt nàng lại khó khăn như thế? Xem ra nàng không có duyên với cuộc sống yên bề gia thất, nàng ở lại đó bị người ta xem thường thì còn ý nghĩa gì nữa?

Bên này nàng nằm yên suy nghĩ, Bạch Lộ lại tưởng nàng đã ngủ, khẽ trở dậy ra ngoài. Thanh Thu nhất thời cảm thấy căng thẳng, rốt cuộc cô ta định làm gì?

Bạch Lộ rón rén đi ra hậu viện của quán trọ, xe ngựa đang đỗ ở đấy, hai con ngựa đã được dắt vào chuồng, có người đứng trước xe, chính là phu xe Lưu Tam Nhi. Cô ta lạnh lùng hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt không ngủ bảo ta ra đây làm gì?”

“Chẳng phải vì vị cô nương kia ư?” Lưu Tam Nhi hất cằm, ý chỉ Thanh Thu đang nằm trong phòng trên lầu của quán trọ, thở dài thườn thượt “Những lời hai người nói trong xe ta nghe rất rõ, tại sao lại lừa cô nương ấy nói rằng chúng ta đang tới thành Thuận Châu. Bây giờ mới đến Vân Châu, sớm muộn gì cô nương ấy cũng biết đi sai đường, lúc đó phải làm sao?”

Làm sao? Bạch Lộ chau mày, không phải cô ta chưa từng nghĩ đến việc này, nhưng giấu được lúc nào hay lúc ấy, không lẽ phải đi nói với Thanh Thu rằng, Ninh tông chủ muốn đưa cô tới Bắc Vu?

Nhiệm vụ lần này do chính Ninh tông chủ trực tiếp giao, Lưu Tam Nhi mặc dù là một tay lão luyện trong đội hộ vệ nhưng phải nghe lệnh cô ta, đầu đến lượt hần lên tiếng chất vấn ở đây. Bạch Lộ lập tức cười nhạt một tiếng: “Sao, người có cách gì à?”

Lưu Tam Nhi xoa hai tay hà hơi cho ấm, rồi đưa ra ý kiến: “Bạch cô nương chẳng phải có mê hương ư, cứ cho cô nương đó hôn mê suốt dọc đường đi, vừa đỡ lo lắng vừa an toàn”.

Dù trời quang mây tạnh đường xá thuận lợi, thì muốn tới Bắc Vu cũng phải mất hơn một tháng, cứ dùng mê hương đối phó, không chết thì cũng tàn tật. Khi vừa ra khỏi phòng, Bạch Lộ còn đang do dự, sợ bỏ lại Thanh Thu ở một mình trong phòng, nhưng rốt cuộc vẫn không dùng mê dược, dùng với tần suất dày quá cũng không tốt, dù gì giờ cũng đã nửa đêm Thanh Thu chắc không thể chạy đi đâu được.

Nghe lời của Lưu Tam Nhi đột nhiên cô ta chẳng buồn khách khí nữa: “Thôi đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ta phải báo cáo với tông chủ thế nào chứ? Nếu không còn chuyện gì nữa, ta về ngủ đây”.

Cô nói xong định quay người bỏ đi, thì mắt Lưu Tam Nhi đảo nhanh, “Chờ đã, Bạch Lộ cô nương cũng không nghĩ đến cho bản thân mình ư?”

Bạch Lộ dừng bước, quay đầu hỏi: “Người có ý gì?”

Sắc mặt Lưu Tam Nhi lo âu đáp: “Không biết Bạch cô nương từng nghĩ chưa, bên cạnh tông chủ còn có Tuyết đại gia, đây mới chính là chủ mẫu của Thiên phủ. Nếu sau này về để Tuyết đại gia biết hai người chúng ta hợp sức giúp tông chủ mà sinh lòng thù hận với ta và người, thì phải làm thế nào đây?”

Từ xưa tới nay chính thất vẫn là to nhất, cho dù có là thiếp thất được sủng ái tới đâu, thì trước mặt chủ mẫu vẫn phải thấp hơn một cái đầu, lời của Lưu Tam Nhi không phải không có lý. Bạch Lộ hoàn toàn không biết giữa Thanh Thu và Ninh tông chủ rốt cuộc có chuyện gì, chỉ biết nữ tử này hiện giờ là người được sủng ái nhất của thế tử sát thần ở Nam Vu. Thời gian đầu khi biết nhiệm vụ của mình, cô ta còn tưởng Ninh tông chủ muốn dùng nữ tử này để uy hiếp Vệ Minh. Dù gì nam nhân cũng rất dễ tâm những chuyện như thế này.

Sau đó Bạch Lộ phát hiện ra chuyện không phải như mình nghĩ, Ninh tông chủ tìm đủ mọi cách để đưa Thanh Thu cô nương về Bắc Vu bình an, còn đặc biệt dặn dò cô ta không trái ý nàng. Thanh Thu rốt cuộc là ai? Đầu bếp trong phủ thế tử? Sủng thiếp của Vệ Minh? Hay là của Ninh tông chủ? Bạch Lộ ngẫm nghĩ, cuối cùng đáp: “Tông chủ rất coi trọng Thanh Thu cô nương, ta và người trên đường hành sự thận trọng là được”.

Nói thì nói thế nhưng trong lòng Bạch Lộ vẫn do dự, thầm nghĩ Lưu Tam Nhi chỉ là hộ vệ nhưng lại có thể nói ra được những lời như thế, thật không dễ dàng: “Người suy nghĩ rất chu đáo, là do vị cao nhân nào mớm lời thế?”.

“Khi ta ra ngoài, Cung hộ vệ đã dặn dò, bản thân cũng đã suy nghĩ suốt dọc đường đi, không biết phải quyết định thế nào, nên mới tìm cô nương thương lượng”. Còn cụ thể Cung hộ vệ dặn dò gì, chỉ có hần mới biết.

Cung Hải luôn theo Tuyết Chỉ, điều này họ đều biết, nếu thật sự về tới Bắc Vu, đừng nói tới việc đợi Ninh tông chủ thưởng, mà e rằng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Bạch Lộ bực mình nói: “Thương lượng gì, không lẽ muốn chúng ta giết cô nương ấy đi để vị chủ nhân kia vui lòng sao?”.

“Đương nhiên không được, ta chỉ muốn người đừng giấu nữ tử kia mà nói rằng chúng ta đang đi thành Thuận Châu. Cứ nói thẳng là Ninh tông chủ muốn cô nương ấy tới Bắc Vu, nếu cô nương ấy đồng ý, hà tất Ninh tông chủ phải yêu cầu chúng ta dụ người ta đi về Thuận Châu, nhất định là biết đối phương không đồng ý nên ngài mới làm thế. Nếu vừa nghe chúng ta nói chuyện muốn đi tới Bắc Vu, mà cô nương ấy nhất định sẽ nghĩ cách tới Bắc Vu, thì chúng ta cũng chẳng cần phải đi cùng. Khi đó ai đi đường này, về chỉ cần bám lại với tông chủ rằng theo lệnh của ngài nên không dám làm căng với Thanh Thu cô nương”.

Những lời của Lưu Tam Nhi khiến Bạch Lộ mềm lòng, nhưng cô ta vẫn không dám hành sự lỗ mãng, “Không được, tông chủ vẫn sẽ trách phạt hai ta”.

“Hai hôm nay Bạch cô nương đều gửi tin tức về, giờ tuyết lớn đường xa không thể đi lại, chúng ta chỉ cần nói không đợi kịp lệnh trên. Tính cách cô nương đó lại quật cường, trong lúc tranh cãi suýt nữa thì nguy hiểm tới tính mạng, nên không nghĩ ngợi được gì nhiều”.

“Đây là ý ngu ngốc gì thế! Tông chủ là người dễ bị lừa ư!” Bạch Lộ biết thủ đoạn của chủ nhân mình, cô ta sợ Ninh tông chủ quá coi trọng nữ tử này sẽ đích thân tới điều tra, hoặc khi gặp Thanh Thu thì bọn họ sẽ bại lộ.

“Ha, chi bằng ngươi cứ đợi cô nương ấy biết rõ sự tình xong xem phản ứng thế nào”. Dù sao hần cũng có người đứng sau chống lưng, chuyện Cung hộ vệ giao cho hần phải tìm cách giải quyết thỏa đáng mới được.

“Hiện giờ chỉ có thể làm cho tốt việc trước mắt, chuyện sau này để sau này nói”. Bạch Lộ đột nhiên cảm thấy chóp mũi lạnh lạnh, tuyết lại bắt đầu rơi, cô ta bất giác lẩm bẩm chửi khê một tiếng, chỉ mong đừng chết dí ở đây không đi đâu được. Sắp Tết tới nơi rồi còn phải đội giá rét ra ngoài làm việc vô tích sự, lại còn là chuyện tiến thoái lưỡng nan, thật không biết phải làm gì với cô nương trong phòng nữa.

Khi cô ta quay lại căn phòng trống không, Bạch Lộ hoảng sợ, đang định đi tìm thì thấy Thanh Thu cầm nến đứng ngoài cửa phòng, sắc mặt điềm tĩnh hỏi: “Cô sao thế?”.

“Không sao, cô nương đi đâu?”

“Chương quỹ sai tiểu nhị mang bánh cúng ông Công ông Táo lên, ta nhớ ra hôm nay là ngày Hai mươi ba tháng Chạp. Người quanh năm làm việc dưới bếp như ta, nhất định phải xuống vái một vái mới phải, nên đi xuống bếp, Bạch Lộ cô nương, còn cô đi đâu?”

Bạch Lộ chẳng biết phải đáp thế nào “Ta... không ngủ được, ra ngoài xem sao, phải rồi, tuyết lại rơi”.

“Ừm, ta nghe tiểu nhị nói, nếu tuyết còn rơi nữa thì chúng ta sẽ không thể đi được”.

“Thật ư?” Bạch Lộ trầm ngâm im lặng, cô ta không biết, trông vẻ ngoài thì non nớt mà lúc nào cũng làm ra vẻ từng trải, thật không phù hợp. Bạch Lộ chỉ chăm chăm nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào, nếu ở lại đây vài ngày thì không tránh khỏi việc nói cho Thanh Thu biết đây là Vân Châu, và họ đang đi đâu.

Thanh Thu quay lưng cười nhạt, vừa rồi nhân lúc Bạch Lộ ra ngoài, nàng đã xuống dưới lầu một lát. Những khách trọ bị ông trời giam chân ở đây cũng khá nhiều, trong đại sảnh vẫn còn vài ba người đang tụ tập bàn bạc xem khi nào thì lên đường.

Nghe nói dọc vạ cuốn sách không bằng đi vạ dặm đường, nàng phải thăm dò mãi mới biết Vân Châu không phải nằm trên tuyến đường đi Thuận Châu như vẫn tưởng tượng. Thuận Châu đi về hướng đông, Vân Châu lại ở hướng bắc, cho dù định trốn người của phủ thế tử đuổi theo, cũng không đến nổi phải vòng sang tận phía bắc rồi lại vòng lại, vậy mà Bạch Lộ lại nói dối không chớp mắt với nàng rằng họ đang đến Thuận Châu.

Tình thế lúc này rất nguy cấp, Thanh Thu chẳng quan tâm Ninh Tư Bình muốn làm gì, phải làm sao để thoát khỏi hai người này mới là quan trọng nhất. Tối nay đang Tết ông Công ông Táo, nhưng nàng lại ở

đây, ở cùng với một người hoàn toàn xa lạ có tên Bạch Lộ, sự sắp xếp của ông trời thật khiến người ta bất ngờ.

Chưởng quỹ của quán trọ Tây Thành cười tít cả mắt nhìn tuyết rơi đầy trời, lòng thầm cầu khẩn ông trời hãy cứ tiếp tục cho tuyết rơi, việc làm ăn của quán trọ cứ tốt đẹp như vậy cho tới tận năm sau. Lúc quay về người liền thấy một nữ tử, chính là vị khách đến thuê phòng trong đêm trước, mặc dù giờ đang mặc áo vải bình thường, nhưng chỉ nhìn xe ngựa và hai kẻ nô bộc đi theo thôi, cũng biết đây là người không thể coi thường. Hai hôm nay người này đều ở trên phòng chữ Thiên, chưa bước chân xuống lầu, đến hai kẻ hầu kia cũng hiếm khi xuất hiện.

“Vị này...” Chưởng quỹ nhất thời không biết phải xưng hô thế nào, chỉ thấy nàng tết tóc, rồi dùng trâm ngọc vấn lại, không giống nữ tử khuê các, cũng không phải cách trang điểm ăn vận của các phu nhân, ông đành ậm ừ: “Khách quan có chuyện gì ư?”.

Thanh Thu gật đầu, hơi ngượng ngùng nói “Ta có một việc, muốn làm phiền chưởng quỹ, không biết có tiện không?”.

“Xin cứ nói”.

“Ta muốn mượn bếp của quán trọ dùng một lát”. Nói xong Thanh Thu móc ra một ít bạc lẻ đặt lên bàn, chưởng quỹ lại cho rằng nàng không ăn quen đồ của quán trọ, muốn a hoàn mặt vàng hầu bên mình kia đích thân xuống bếp làm vài món ngon, nên vội vàng nhận bạc, cười đáp: “Được được”.

Bạch Lộ vẫn luôn cho rằng, nữ tử Nam Vu đều là những nữ tử không biết gì, mềm yếu, lại thấy Thanh Thu hai hôm nay chỉ biết ở trong phòng than vãn thở dài, chẳng thiết ra ngoài. Dần dần cô ta cũng nới lỏng cảnh giác, chỉ cần nàng an phận đợi tới ngày có thể khởi hành lên đường là xong.

Nhưng hôm nay Bạch Lộ chỉ chạy ra ngoài xem bờ cầu đưa thư có đến không, thế mà quay về đã không thấy Thanh Thu đâu, bất giác luống cuống, đột nhiên mũi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, cảm giác như được trở về Bắc Vu, ăn những món ăn hợp khẩu vị, lòng đầy kinh ngạc.

Hai ngày nay ăn đồ ăn của quán trọ sớm đã chán ngấy rồi, Bạch Lộ bèn ra khỏi phòng thấy những người ở phòng khác cũng thò đầu ra nghe ngóng, rồi gọi tiểu nhị tới hỏi xem mùi thơm từ đâu bay ra, có phải hôm nay đầu bếp đổi món không.

Tiểu nhị không ngờ lại bị mọi người hỏi như vậy, chỉ xoa đầu đáp: “Không phải đầu bếp của bốn tiệm làm, là một vị khách đích thân xuống bếp nấu, không ngờ lại thơm như vậy”.

Mọi người khen ngợi vài câu, biết là không có cơ hội ném thử nên đều quay về phòng. Bạch Lộ đã biết phải tìm Thanh Thu ở đâu, đến cửa bếp vừa hay gặp Lưu Tam Nhi, hai người nhìn nhau, hần ngượng ngùng cười một tiếng: “Bạch Lộ cô nương cũng đến rồi à?”.

Không đợi họ vào, Thanh Thu đã bưng một khay đi ra, thấy hai người đang đứng ở cửa cũng không hề kinh ngạc, nàng thản nhiên nói: “Chẳng có việc gì làm, ta xuống bếp làm mấy món, nếu hai vị không chê, thì đi theo ta”.

Bạch Lộ không biết Thanh Thu nghĩ thế nào, mà lại bỏ phũ thế tử đi, và vì sao không chịu tiếp nhận ý tốt của tông chủ. Mấy ngày liền nàng chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên xuống bếp, có điều cô ta nghĩ nàng vốn là một trù nương, dường như việc nàng nấu ăn chẳng có gì là bất bình thường cả. Giống như Bạch Lộ bình thường rất thích thay đổi cách cải trong, con người ta thường rất tự đắc trước sở trường của mình, muốn được biểu diễn cho bản thân xem, cho người khác xem. Những món ăn này... lâu lắm rồi cô ta chưa được nếm.

Thân phận của Lưu Tam Nhi là phu xe, đương nhiên không có tư cách theo vào phòng, hần nhìn theo bóng hai nữ tử đi lên lầu, Thanh Thu dừng lại trên cầu thang, nói: “Lát nữa ta sẽ nhờ Bạch Lộ cô nương mang cơm canh cho người”.

Không ngờ Thanh Thu lại chu đáo thế, Lưu Tam Nhi đương nhiên cầu còn chẳng được, hoàn toàn quên mất rằng mình vẫn luôn tìm cách để khiến nữ tử này biến mất.

Ngược lại với cảnh tuyết rơi đầy trời ở Vân Châu, thành Việt Đô lại nắng đẹp, khắp nơi tràn ngập không khí đón Tết, đến Tư Thu viên cũng trang trí lại, đón năm mới theo kiểu Nam Vu. Ninh Tư Bình vẫn như thường lệ không tiếp khách, đến thế tử là người duy nhất mà trước kia y chịu gặp giờ cũng từ chối. Y chỉ cùng vị hôn thê ở trong Tư Thu viên ung dung tự tại qua ngày, đợi qua Tết lên đường về Bắc Vu.

Còn hai người trong Tư Thu viên kia tình chàng ý thiếp thế nào thì sự suy đoán của người ngoài hoàn toàn sai hết, hai người bọn họ chẳng hòa hợp, rõ ràng tương kính như tân. Tuyết Chỉ đã quen vì Ninh Tư Bình mà cho đi quá nhiều, dù y có làm tổn thương nàng ta tới mức nào, Tuyết Chỉ cũng hoàn toàn chẳng để ý. Ngược lại nàng ta còn cho rằng mình không tốt nên mới khiến Ninh Tư Bình giận, suốt mấy ngày liền tìm đủ mọi cách lấy lòng y.

Ninh Tư Bình chỉ muốn duy trì tình trạng như hiện giờ với Tuyết Chỉ cho tới khi về Bắc Vu, vì vậy y cũng không tới mức tuyệt tình, nhưng cũng chẳng thể thân thiện với nàng. Tuyết Chỉ mặc dù có thể ra vào phòng ngủ của Ninh Tư Bình, nhưng lần nào cũng muốn khóc mà không ra nước mắt vì vẻ mặt lạnh lùng của y.

Cung Hải âm thầm khuyên nhủ nàng ta, tỏ ý rằng nhất định sẽ không khiến Tuyết Chỉ phải thất vọng. Mặc dù hần luôn trầm mặc ít nói, nhưng lại vô cùng trung thành với nàng ta, thậm chí từng vì Tuyết Chỉ mà nửa đêm lên vào phủ thế tử trộm đàn. Tuyết Chỉ trong lòng thật ra vui mừng, nhưng ngoài mặt lại làm như thể buồn bã, bộ dạng bất lực lặng lẽ đợi tin tốt truyền về.

Hôm nay, nàng ta cảm thấy sắc mặt Cung Hải hơi khác lạ, nhưng không hỏi được gì, khi Tuyết Chỉ tới chỗ Ninh Tư Bình, làm mấy việc như bưng cơm đưa thuốc, thì thấy y giam mình trong phòng. Ai gọi cũng không ra, chỉ nói vết thương nơi ngực tái phát, kinh động cả thái y trong cung, Nam Đế còn sai người tới trực ở Tư Thu viên, có vấn đề gì phải báo về ngay.

Tuyết Chỉ nắm chặt khăn tay, lòng thầm nghĩ, y căn bản không bị thương thì lấy đâu ra tái phát, nhất định lại có hành động gì đó không thể cho người khác biết, nhưng lúc này thì có chuyện gì được?

Cung Hải tướng mạo thì không ra sao nhưng võ công lại rất khá, hần là một trong số những hộ vệ hiếm hoi thân cận bên Ninh Tư Bình. Hần từng bảo vệ Tuyết Chỉ an toàn tới Nam Vu, một lòng một dạ với vị đại gia này. Khi Tuyết Chỉ tìm Cung Hải để thăm dò xem đang có chuyện gì, mới biết hần đã ra ngoài, hơn nữa lại còn vừa đi, chỉ để lại cho nàng ta một mẩu tin có hai chữ, Vân Châu.

Tuyết Chỉ vốn vẫn đang nghi ngờ việc Ninh Tư Bình giả vờ vết thương tái phát vì Thanh Thu, nhìn cảnh đám người ùn ùn kéo tới thăm hỏi sức khỏe của Ninh tông chủ, nàng ta lạnh lùng nhếch miệng cười. Đến bước này rồi, lẽ nào Ninh Tư Bình vẫn còn muốn cướp nữ nhân khỏi tay Hiền Bình quận vương thế tử?

Tuyết Chỉ không hề biết việc Thanh Thu đã rời khỏi phủ thế tử, khi nghe Cung Hải nói tới Vân Châu, trái tim nàng ta liền thấy bình yên trở lại, chỉ cần không phải là đi tìm Thanh Thu, thì Ninh Tư Bình có muốn đi Vân Châu, Thủy Châu gì cũng mặc.

Đương nhiên, nàng cũng từng nghe rất nhiều lời đồn đại liên quan tới hôn sự của thế tử Vệ Minh, chỉ mong Vệ Minh nhanh chóng lấy Thanh Thu, làm chính thê hay thiếp thất gì cũng được. Không phải vì Tuyết Chỉ tốt bụng thật lòng muốn Thanh Thu tìm được chốn yên ổn, nhưng ít nhất thì nàng ta cũng không cần phải lo lắng việc Ninh Tư Bình tơ tưởng Thanh Thu nữa.

Nhưng những gì Cung Hải nói, thật sự có đáng tin không? Phải hơn một tháng nữa mới về đến Bắc Vu, tới khi ấy nàng ta mới thật sự yên tâm.

Ninh Tư Bình đem theo người sống chết đuối tới Vân Châu, y không cho nghỉ thì chẳng ai dám nghỉ. Con đường phủ đầy tuyết còn chưa tan khiến đi lại khó khăn, chỉ cần không cẩn thận sẽ trượt ngã ngựa. Hơn một ngày mới đi tới ngoại thành Vân Châu, trời đã tốiมืด, hôm nay là Ba mươi Tết, cửa thành đã đóng từ lâu, mấy người bọn họ đành bỏ ngựa lại, treo tường thành tìm đến quán trọ Tây Thành.

Trong đại sảnh của quán trọ Tây Thành, Bạch Lộ và Lưu Tam Nhi đợi đã lâu, thời gian tông chủ nắm quyền ở Thiên phủ chưa lâu, nhìn vị tông chủ thân hình yếu ớt nhưng tính cách vô cùng tàn độc trước mặt mà cảm thấy tim mình run rẩy.

Bạch Lộ hạ giọng kể lại tỉ mỉ những chuyện xảy ra ngày hôm ấy, chỉ là ăn một bữa cơm do Thanh Thu cô nương nấu, ăn xong bụng dạ khó chịu, không phát hiện có độc gì trong đó. Sau khi hai người đau bụng cả

nửa ngày trời mới phát hiện ra Thanh Thu cô nương đã biến mất. Bọn họ vội vàng đi tìm khắp nơi, nhưng Vân Châu lớn thế này, đi tìm ở đâu đây, đợi chim đưa tin rồi lại chuyển tin về, thì đã mất đứt hai ngày.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại vọng vào tiếng pháo nổ đì đùng, Ninh Tư Bình có cảm giác lửa bốc ngùn ngụt trong người, khiến cơ thể y nóng bừng bừng. Y cởi nút thắt của chiếc áo lông, cổ nén giận hỏi: “Nói như vậy nàng ấy đã biến mất ba ngày rồi?”

“Vâng”. Bạch Lộ run rẩy đáp, đúng thế, ba ngày rồi, tuyết bên ngoài vẫn chưa tan hết, nhưng Thanh Thu cô nương đã biến mất. Những nơi có thể tìm ở Vân Châu họ đã tìm rồi, nhưng ai dám chắc nàng chưa rời khỏi Vân Châu chứ? Trời cao đất rộng biết đi đâu tìm người đây? Ngộ nhỡ thân gái một mình Thanh Thu ở bên ngoài gặp chuyện gì bất trắc, thì cô ta phải ăn nói với tông chủ thế nào?

“Mấy hôm nay vì có tuyết rơi, trên các con đường đều bị đóng băng, đến chim đưa thư cũng tới muộn, thuộc hạ lực bất tòng tâm”.

Ninh Tư Bình hít một hơi thật sâu: “Bạch Lộ, khi đi ta đã dặn người thế nào? Đầu tiên người để lộ thân phận của mình trước mặt người của phủ thế tử, giờ lại lạc mất Thanh Thu, còn nói gì mà lực bất tòng tâm?”

Người trong Thiên phủ phạm đã theo y tới Nam Vu, kẻ nào kẻ ấy đều là cao thủ. Ninh Tư Bình suy đi tính lại mãi mới quyết định giao việc này cho Bạch Lộ, thực sự chỉ hy vọng qua Tết khi quay về Bắc Vu, có thể được trùng phùng với giai nhân, khi đó y sẽ khuyên nhủ để nàng hồi tâm chuyển ý. Thanh Thu giờ không cần thế tử, lại cũng không muốn đến Bắc Vu, rốt cuộc nàng muốn gì?

Bạch Lộ chỉ hận không có lỗ nào mà chui xuống, hai ngày nay bụng cô ta mới đỡ đau một chút, nhưng nghe những lời này, toàn thân như bị rút hết sức lực. Bạch Lộ quỳ sụp xuống đất: “Tông chủ, thuộc hạ làm việc không chu toàn, xin tông chủ trách phạt!”.

Lưu Tam Nhi cũng quỳ xuống theo, mắt lại nhìn về phía Cung Hải đứng sau tông chủ, thầm nghĩ việc này không thể trách hẳn, dù Thanh Thu kia có chạy hay không thì cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái chết. Chỉ có thể nói rằng người ta mạng lớn, nhưng việc để Thanh Thu chạy mất không thể đổ lên người hẳn, nếu không Lưu Tam Nhi sẽ tiết lộ người đứng sau mình.

Ninh Tư Bình im lặng, Cung Hải đột nhiên bước lên trước một bước, nói: “Tông chủ, hôm nay là đêm giao thừa, hãy tạm tha cho họ đã, hơn nữa tuyết trên đường còn chưa tan hết. Thanh Thu cô nương chỉ là một cô gái, không xe không ngựa, có thể chạy được bao xa, nhất định vẫn ở trong thành Vân Châu thôi”.

Nhắc đến việc tìm người, Bạch Lộ đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Tông chủ, sáng sớm hôm nay, quan quân trong thành đột nhiên ra phố tuần tra, giống như cũng đang tìm ai đó”.

Sao có thể trùng hợp như thế, họ tìm người, quan quân cũng tìm người, lẽ nào bọn họ cùng đi tìm một người? Ninh Tư Bình chau mày, nếu quan quân cũng đang tìm Thanh Thu, thì nhất định đây là người do Vệ Minh phái đi, sao họ biết Thanh Thu đang ở Vân Châu?

Chỉ mong Thanh Thu vẫn còn ở thành Vân Châu! Ninh Tư Bình không mong nàng sẽ ngoan ngoãn theo mình về Bắc Vu, nhưng để nàng một thân một mình lang bạt khắp nơi, thật khiến y không sao yên tâm được. Việc đã tới nước này, Ninh Tư Bình đành dốc toàn tâm toàn lực đi tìm người ở thành Vân Châu, vừa đứng đây, đột nhiên như có trực giác, y khẽ quát: “Ai ở bên ngoài?”.

Cửa sổ đột nhiên bị một lực mạnh từ bên ngoài đẩy bật ra, “bộp” một tiếng đập vào tường bắn quay trở lại. Cứ như thế hai ba lần, giá lạnh ủa vào phòng, cùng lúc ấy không biết nhà ai đốt dây pháo đầu tiên chúc mừng khoảnh khắc giao thoa giữa năm cũ và năm mới. Tiếng đì đùng vang lên như sấm, bách tính toàn thành cũng bắt đầu nổ pháo theo, rất lâu sau, âm thanh ấy vẫn chưa dừng lại.

Vệ Minh đạp chân xuống, cơ thể đã nhẹ nhàng bay vào trong phòng, cùng với hai sợi dây thừng có móc bạc “cách” một tiếng cắm trên thành cửa sổ, kéo một cái là cửa sổ đóng chặt lại, chặn những tiếng pháo nổ vang ở bên ngoài. Có lẽ Vệ Minh mang theo không ít thuộc hạ, không cần nhìn, Ninh Tư Bình cũng biết lúc này bên ngoài đã bị bao vây.

Chỉ là không ai theo Vệ Minh vào trong, hắn nhìn khắp bốn người trong phòng một lượt, rồi nói: “Nghe nói vết thương của Ninh tông chủ tái phát, thì ra lại chạy tới Vân Châu đón Tết, thật là cao hứng!”.

Bị người khác bóc mẽ vở kịch giả vờ bị thương, Ninh Tư Bình lại chẳng hề hoang mang, khước miêng còn nhếch lên cười, điềm đạm phản kích lại: “Đâu có, thế tử chẳng phải cũng vậy sao? Xem ra sở thích của ta và ngài rất giống nhau”.

Đương nhiên, ngay cả nữ nhân mà họ cũng cùng thích một người, thật quả không phải sự giống nhau bình thường.

Ghế trong phòng không nhiều, chỉ có hai chiếc, Vệ Minh kéo một chiếc ngồi xuống, ra hiệu cho Ninh Tư Bình không cần cảnh giác, “Ngồi đi, ta chỉ muốn nghe Ninh tông chủ giải thích thôi, tại sao lại cho người đi theo Thanh Thu, còn khiến người của ta bị hôn mê, lại nữa, mấy người cướp Thanh Thu đi giờ giấu ở đâu rồi?”.

Ninh Tư Bình đương nhiên cũng không tỏ ra yếu thế, y vỗ tay đợi Cung Hải cùng hai người kia lui ra mới kéo cái ghế còn lại ngồi xuống “Sao lại là cướp? Thu Thu lần đầu tiên ra khỏi nhà, ta không yên tâm, đương nhiên phải cho người đi theo bảo vệ nàng”.

Thu Thu? Vệ Minh trầm mặc trước cách gọi thân mật ấy một lát: “Ninh tông chủ sao biết nàng muốn bỏ đi?”.

“Ta không giống ai đó, đến trong lòng nữ nhân của mình nghĩ gì cũng không biết”.

Vệ Minh không giận mà còn bật cười: “Vậy ta phải hỏi lại Ninh tông chủ rồi, ngài biết trong lòng Thanh Thu đang nghĩ gì ư?”.

Khi hẳn biết nàng đang ở Vân Châu, đầu tiên Vệ Minh sai người truyền tin cho thuộc hạ ở Vân Châu, để họ lưu ý hành tung của Thanh Thu, sau đó hẳn vội vàng đi đường tắt tới đây. Con đường tắt này ít người qua lại, hơn nữa tuyết dày còn chưa tan, vô cùng khó đi, đuổi đến được đây rồi thì người của Ninh Tư Bình lại để lạc mất nàng! Vệ Minh cũng từng nghĩ đến vô số các khả năng mà Thanh Thu bỏ đi, sợ nhất là Thanh Thu đi cùng Ninh Tư Bình.

May mà không phải, trong lúc vui mừng, hẳn càng không hiểu tại sao Thanh Thu lại muốn đi, chỉ vì sự thờ ơ khinh thường của bọn người dưới thôi ư?

“Thế tử hà tất phải tới hỏi ta, ngài chỉ cần dùng trái tim suy nghĩ một chút là hiểu thôi...”

Rõ ràng là đến để tìm hành tung của Thanh Thu, và cũng ám chỉ rằng kẻ cầm đầu để lạc Thanh Thu chính là y, nhưng Vệ Minh lại đàm luận với Ninh Tư Bình về tâm sự của nàng. Thật khiến người ta khó tin, hẳn nhắm mắt suy nghĩ, “Ta đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, chỉ có mấy tin đồn nhắm ấy thôi”.

Ninh Tư Bình nói thẳng: “Tin đồn chưa chắc đã không phải là thật, thế tử là trụ cột của nước nhà, hoàng đế của quý quốc vô cùng xem trọng ngài, hôn sự của ngài nhất định sẽ do Nam đế quyết định. Nếu ta là Thu Thu, đương nhiên cũng không ở lại để đợi xem ngài đón chính thê về rồi”.

Việc ban hôn chẳng qua là do nhà họ Khang tự ý tới cầu xin thánh thượng hạ chỉ, nhưng không phải điều gì Khang gia muốn là sẽ được. Vệ Minh không lo hoàng thượng hạ chỉ, nếu không sao người còn hỏi qua ý hẳn. Có điều việc này thì liên quan gì đến Ninh Tư Bình? Khi tới Đông Hoàng Lâm đi săn, mọi người chẳng qua chỉ nhắc đến thôi, Ninh Tư Bình lấy đâu ra tin tức ấy?

“Là ngài đã nói với Thanh Thu chuyện này?”

Ninh Tư Bình điềm đạm cười một cái, “Ta nói chưa chắc nàng đã tin, ta chỉ đưa nàng tới để chính tai nàng nghe thấy, mắt nàng nhìn thấy mà thôi”.

Sau đó Ninh Tư Bình học bộ dạng của tiểu thư họ Khang yêu kiều gọi: “Thế tử...”.

Y là nam tử mà lại học cách nói của một cô nương vốn là một chuyện vô cùng nực cười, nhưng Vệ Minh nghe xong mà lòng vô cùng đau khổ. Chuyện hẳn và Khang Tùng Nhị đêm khuya một mình trong trường ở Đông Hoàng Lâm, không ngờ lại bị kẻ dã tâm như Ninh Tư Bình lấy để lợi dụng. Mặc dù khi ấy hẳn không có hành động gì thất thổ, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ khiến Thanh Thu quyết định đoạn tình mà bỏ đi trong đêm.

Vệ Minh bất lực đáp: “Ninh tông chủ thật là người có lòng dạ thâm sâu! Không sai, Thanh Thu rời bỏ ta, giờ lưu lạc nơi đâu không rõ, vậy ngài đã toại nguyện chưa?”.

“Thế tử nói xem?” Hai người bọn họ chẳng ai chịu nhún nhường trước đối phương, trừng mắt nhìn nhau hồi lâu, tiếng pháo bên ngoài đã dần lắng xuống. Trong phòng không khí đặc quánh, Vệ Minh giờ đã biết Thanh Thu không nằm trong tay Ninh Tư Bình, nên cũng chẳng định lằng nhằng thêm với y: “Đương nhiên ta sẽ cho người đi tìm Thanh Thu, thân phận của Ninh tông chủ đặc biệt, vẫn nên tìm ở trong thành thì hơn”.

Vệ Minh thật sự hết cách với Ninh Tư Bình, người này võ công cao cường thì không nói, nhưng hần chẳng đoán được hành tung của y. Dù hoàng thượng biết Ninh Tư Bình trước kia từng lớn lên ở Nam Vu, thì chắc chắn người cũng cảm thấy, nếu để thiên hạ biết Nam Vu từng nuôi dưỡng người thừa kế của Thiên phủ Bắc Vu, thì đây là chuyện vô cùng đáng hổ thẹn. Tuyệt đối hoàng thượng sẽ không bố cáo thiên hạ, Vệ Minh dù có oán hận tới đâu cũng phải nhẫn nhịn.

26. Q.2 - Chương 26: Tiểu Trấn Vân Thủy

Trấn Vân Thủy nằm ở phía đông thành Vân Châu, có khoảng một trăm hộ dân, nơi đây là gần Châu Thành nhất, chỉ cách một đoạn đường và một con sông nhỏ. Năm mới vừa bắt đầu, vạn vật như được hồi sinh, trong một tiểu viện gần bờ sông thính thoảng lại vọng đến tiếng lửa kêu, trên cửa vẫn còn dán một tờ cáo thị màu đỏ rất to: Ba ngày nữa phường Đậu phụ sẽ khai trương.

Tiểu trấn chính là như vậy, không có những cửa hiệu bán chuyên biệt một thứ đồ, vì trấn Vân Thủy cách thành Vân Châu quá gần, gần đến mức các bà các mẹ muốn mua kim chỉ dầu mỡ đều đến các phố lớn của thành Vân Châu để mua, rất ít khi mua ở các cửa hàng trong trấn. Ở đây mà mở cửa tiệm đa phần là vì trong nhà có phòng trống, bỏ ra chút tiền vốn mở một chỗ buôn bán, giết thời gian.

Thanh Thu từng thấy lửa, nàng rất thích thú và tò mò trước những tiếng kêu kỳ quái mà chúng phát ra. Trước kia nàng luôn nói muốn mở một phường đậu phụ, hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được, mặc dù nàng biết đậu phụ làm từ đậu tương, những miếng đậu mềm mềm trắng trắng đó chủ yếu phải dựa vào sức kéo của con lửa mới thành. Nhưng khi thật sự đối mặt với loài vật bốn chân kia, nàng vẫn phải lùi lại.

“Tiểu Tứ ca, con lửa này sẽ không cắn người chứ?”

Nam tử đứng cạnh nàng cười hiền hậu: “Muội yên tâm đi, chưa bao giờ nó cắn ai, rất nghe lời”.

“Vậy... nó làm việc thế nào?”

“À, đeo dây thừng vào cổ nó, quấn một vòng, để nó kéo áy xay đậu quay là được.” Tiểu Tứ vỗ lên con lửa, rồi lại nói: “Nếu muội sợ thật, thì cứ để thằng nhóc phụ việc làm, muội chỉ cần lo bán đậu phụ thôi”.

Nói thì nói vậy, nhưng Thanh Thu vẫn không yên tâm, nàng dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn nhìn con lửa, trông nó gầy yếu thế kia không biết kéo được mấy vòng.

“Hay là cho nó ăn nhiều một chút, muội thấy nó gầy tới mức gió thổi cũng ngã.”

“Thanh Thu, muội yên tâm, thứ mà ta mang đến chắc chắn là thứ tốt nhất, trông nó tuy gầy nhưng rất khỏe đấy.” Tiểu Tứ lại đỡ vài bao đậu tương ở trên xe xuống, cùng thằng nhóc phụ việc bê vào xếp ở bên trong, xoa tay nói: “Được rồi, mấy hôm nữa muội có thể khai trương được rồi”.

“Đa tạ Tiểu Tứ ca.”

“Khách sáo gì chứ, sau này chúng ta là hàng xóm, mẹ ta bảo tối muội sang nhà ăn cơm.”

Thanh Thu cũng không khách khí: “Ồ, muội biết rồi”.

Tiểu Tứ đi rồi, Thanh Thu lại đến hậu viện nhìn căn phòng nhỏ, thằng nhóc phụ việc chăm chỉ nhanh nhẹn đang quét dọn trong sân. Nàng nhìn con lửa một lúc, một kẻ thì chưa biết mình đã được đối chủ, người còn lại thì không biết nên đối xử với nó bực của mình thế nào. Nàng nghĩ một hồi sau đó cầm một

nắm cổ ném tới trước mặt con lừa, dùng giọng điệu hết sức “bề trên” nói: “Chăm chỉ làm việc đi, nếu làm tốt, ta sẽ dắt người ra đồng ăn cỏ xanh”.

Làm đậu phụ đòi hỏi phải có tay nghề, từ trước tới nay Thanh Thu chỉ dùng đậu phụ để chế biến các món, dùng đậu phụ chứ chưa đích thân làm đậu phụ từ đậu tương bao giờ. Nhưng cậu bé phụ việc trong viện này lại có kỹ năng ấy, nhà cậu ta trước kia vốn mở phường đậu phụ, chỉ bởi vì người cha ham cờ bạc khiến gia cảnh lụn bại còn làm cho người mẹ vốn bệnh tật của cậu ta tức mà chết, bắt đực dĩ mới phải ra ngoài làm thuê.

Trong tiểu viện có một cái cửa nhỏ, ra khỏi cửa là nhìn thấy dòng sông. Mùa xuân ở Nam quốc tới sớm, đến rằm những rặng liễu ở đây đã ra lá non, mấy trận tuyết lớn trước Tết dường như thúc cho không khí mùa xuân thêm rộn rã. Cỏ xuân đâm chồi nảy lộc, chưa tới hai ngày mà đã xanh rì hai bên bờ sông. Thanh Thu đứng ở đó, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người nàng, cảm giác dễ chịu không thể diễn tả bằng lời.

Nhớ lại ngày nàng rời Vân Châu tuyết còn đang rơi, dù giờ đây đang được ánh nắng mặt trời tưới trên người, nhưng Thanh Thu vẫn không kìm được khẽ rung mình một cái. Nếu không phải gặp được phu thê Tiểu Tứ ca trên đường đi mua hàng Tết về nhà, không chừng nàng đã chết cứng trên đường rồi.

Chỉ dùng một mảnh khố vắt vãnh, Thanh Thu đã thoát khỏi sự giám sát của Bạch Lộ và Lưu Tam Nhi thành công. Thứ mà nàng dùng không phải độc dược, cùng lắm cũng chỉ khiến bụng dạ của bọn họ khó chịu một lúc. Thanh Thu không dám ở lại trong thành, dù tuyết đang rơi, nàng vẫn phải vội vàng rời đi.

Quán trọ Tây Thành ở phía tây, Thanh Thu lại bắt đầu đi từ phía đông thành, bên ngoài cửa thành tuyết dày đặc. Nàng không nhìn rõ phương hướng, từ đông đi ngược về phía tây phải mất tầm nửa ngày đường, lại bị ngăn cách bởi một con sông. Đang lúc không biết phải làm sao thì gặp được phu thê Tiểu Tứ, thấy nàng một thân một mình đứng trong tuyết lạnh, quả thật đáng thương, bèn kéo nàng về.

Thanh Thu vốn như con chim sợ cành cong, sao dám lên xe của họ, thủ đoạn của Bạch Lộ nàng từng chứng kiến, đừng nói tới vợ của Tiểu Tứ, mà ngay cả Tiểu Tứ trắng kiện thật thà kia cũng có thể do Bạch Lộ cải trang mà thành, giờ đuổi theo để bắt nàng về.

Nhưng chưa đợi nàng lắc đầu từ chối, thì người đã mềm nhũn ngã xuống đất, phu thê Tiểu Tứ thấy thế bèn đưa nàng về nhà trước. Cũng may ở trấn Vân Thủy này cũng có đại phu, sau khi được chữa trị bệnh tình của nàng cũng không còn đáng lo ngại nữa, có lẽ do gần đây kiệt sức, tâm trạng lại bất an nên mới thành ra vậy, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.

Đợi chỗ cỏ này cao hơn một chút là có thể cho con lừa ra đây ăn. Thanh Thu nhìn xung quanh, cõi miêng vải hoa vẫn quần quanh đầu xuống, thả tóc ngang vai. Khi rời khỏi thành Vân Châu, nàng vẫn ăn vận giống như một phu nhân, không ngoài mục đích gì khác, chỉ vì muốn thuận tiện thôi. Nàng không muốn bị người khác hỏi nguyên nhân tại sao bây giờ vẫn chưa kết hôn, lại ở một nơi hoàn toàn xa lạ như thế này. Nàng chỉ nói là đã xuất giá, nhưng sau khi tướng công mất được ba năm thì nhà chồng đuổi đi.

Trước khi đi khỏi nhà chồng thì ở đâu? Và định đi đâu? Nàng không nói rõ, cũng chẳng ai ép hỏi. Tiểu Tứ ca có một bà mẹ già, cũng là người ở vậy nuôi con đến giờ, nên rất đồng cảm trước tình cảnh của Thanh Thu. Bà cứ khẳng khái đòi giữ nàng lại ăn Tết, khi ấy Thanh Thu cũng nghĩ, lang thang mãi không mục đích đi về phía đông như thế này, vậy chi bằng ở lại đây mở một phường đậu phụ mà nàng ao ước đã lâu còn hơn. Nhà đã có, cạnh nhà Tiểu Tứ có một tiểu viện, nhân lực cũng có, Thụy Lâm và Tiểu Tứ ca, còn vài người họ hàng chưa có công ăn việc làm, giờ mọi việc đã xong, chỉ đợi ngày khai trương bán hàng.

Dòng nước lững lờ trôi khiến Thanh Thu nhớ tới Đông Giang Thủy bên ngoài thành Việt Đô, con sông này liệu có phải là một nhánh của Đông Giang Thủy không? Cuối cùng nó sẽ chảy xuôi về phía đông hợp dòng với Đông Giang Thủy rồi đổ ra biển không bao giờ quay lại nữa.

Tâm tư nàng cũng theo đó mà bay tít về tận thành Việt Đô xa xôi, thực ra từ đây đi tới kinh thành, ngồi xe cũng chỉ mất hai ba ngày đường, nếu cưỡi ngựa có khi chỉ mất chưa đến hai ngày, rất gần.

Thanh Thu không biết rời khỏi phủ thế tử nàng có nhẹ nhõm đi nhiều không, mấy ngày trước khi bị người của Ninh Tư Bình theo sát, nàng chẳng có tâm trạng mà suy nghĩ về vấn đề này. Giờ mọi thứ đã được thu xếp ổn thỏa, nàng phải suy nghĩ thật kỹ. Cảm giác nặng nề trong lòng hoàn toàn không biến mất, cảnh

tượng mà Thanh Thu nhìn thấy ở Đông Hoàng Lâm vẫn đè nặng trong tim nàng, thể tử và tiểu thư họ Khang kia liệu có thành thân hay không?

Nàng không để lại lời nào lửng lơ bỏ đi, có lẽ thể tử sẽ vô cùng tức giận? Nhưng nàng lại nghĩ đến những tâm sự bao lâu nay vô duyên vô cớ mình phải gánh chịu, là vì đâu cơ chứ? Thất thân, cũng đánh mất luôn trái tim mình, liên tục suy đoán về việc liệu thể tử có lấy nàng không, trong tim Vệ Minh nàng ở vị trí nào.

Nàng ra đi, thật sự không phải vì những ánh mắt và cách đối xử lạnh lùng của đám người hầu trong phủ. Mà là nàng phát hiện rằng càng ngày mình càng quan tâm tới thể tử, càng thế này càng sợ ngày mất hẳn sẽ đến gần. Nhắm tính ngày, nàng mới rời khỏi phủ thể tử được một thời gian, sao cảm giác như đã một năm rồi nhỉ?

Trần Vân Thủy cách thành Vân Châu không xa, nên thỉnh thoảng nàng cũng nghe được ít tin tức, ví dụ như quán trọ Tây Thành trong thành Vân Châu đã bị niêm phong, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trong kinh cho người tới bắt bớ. Có ai đó đang tìm kiếm nàng sao? Khả năng này khiến Thanh Thu hoảng sợ, không thể nào, đến tận bây giờ Bạch Lộ vẫn chưa đuổi tới, có lẽ sẽ không ai tìm nàng nữa. Chẳng ai ngờ được rằng nàng đang ở một nơi rất gần Vân Châu, vừa không phải ở trong nội thành Vân Châu, cũng chẳng chạy đi đâu xa, có lẽ đây là nơi an toàn nhất.

Tin tức khác nữa mà nàng nghe được chính là không lâu nữa đoàn sứ giả Bắc Vu sẽ rời khỏi kinh thành về nước. Nghe nói Tuyết Chỉ đại gia, người chuẩn bị được gả vào Thiên phủ trong lúc bất cẩn đã bị thương ở tay, có khả năng không thể chơi được đàn nữa...

Thụy Lâm năm nay mười một tuổi, khi Tiểu Tứ đưa nó đến, Thanh Thu trợn mắt lắc đầu, luôn miệng nói: “Không được không được, nhỏ quá, nó có thể làm được không?”

Chính thiếu niên nhỏ gầy này đã chăm lo mọi công việc trong tiểu viện, cậu ta cố gắng làm tốt mỗi việc mình được giao, chỉ mong bà chủ Thanh Thu giữ mình lại.

Thụy Lâm tìm một vòng trong viện tử, đến bên con sông nhỏ, bất ngờ khi nhìn thấy bà chủ của mình. Đường như Thanh Thu đang có tâm sự nghĩ không thông suốt được, mái tóc dài thả ngang vai khẽ lay động. Mặc dù nàng nói mình là quả phụ, nhưng chẳng hề giống những quả phụ khác trong trấn. Thụy Lâm từng đi học, nên trong mắt cậu ta, bà chủ có dáng vẻ của những người trong Kinh Thi, mặt mày thanh tú, đoan trang dịu dàng.

“Bà chủ Thu, bà Tứ ca gọi về ăn cơm rồi.” Bà Tứ mà Thụy Lâm gọi ở đây chính là mẹ của Tiểu Tứ ca.

Thanh Thu vẫn tự nhận tướng công của mình họ Vệ, nhưng lại không cho phép mọi người gọi mình là Vệ nương tử. Thụy Lâm đành phải gọi nàng là bà chủ Thu, Thanh Thu ngẫm nghĩ rồi gật đầu đồng ý, gọi thế này có vẻ hay hơn gọi chưởng quỹ Thu, cũng xứng với nghề làm đậu phụ của nàng.

Thanh Thu quay người, lại thở dài lần nữa, Thụy Lâm điểm nào cũng tốt, chỉ có điều là tuổi hơi nhỏ một chút, mới mười một tuổi, nếu không... Nếu không còn có thể thế nào? Nàng đâu phải tới đây để tìm nam tử, hơn nữa người ta tuổi còn nhỏ thế mà đã có nghề trong tay, còn phải nuôi cả gia đình. Nghe nói trong nhà còn có em gái, người cha không ra gì kia của cậu ta đúng là nghiệp chướng.

Thanh Thu quần tóc lên, vừa đi vừa nói: “Thụy Lâm, cậu cũng đến ăn cùng đi”.

“Tôi không đến đâu, cơm còn thừa hôm qua đủ để ăn rồi.”

Cơm khô như thế lại chẳng có thức ăn, thì sao nuốt được? Nhưng Thanh Thu biết cậu ta muốn tự mình ăn cơm để dành lại một ít mang về cho cô em gái trong trấn. Nàng có phần buồn bã, liếc vào bếp, nhìn quanh, đồ đạc vẫn còn khá đầy đủ, mấy hôm nay Thụy Lâm tự nấu tự ăn, rồi thu dọn rất sạch sẽ, có điều thức ăn còn ít, ngoài mấy quả trứng và ít cơm thừa, chẳng còn gì cả.

Thanh Thu ngày nào cũng ăn cơm ở nhà Tiểu Tứ ca, chỉ chăm chăm ăn cho no bụng, đã mấy ngày nay không vào bếp. Hôm nay nàng nổi hứng, dặn Thụy Lâm nhóm bếp, tìm mấy quả trứng gà đập vào bát đánh tan, cho thêm dầu vào chảo, rồi đổ cơm nguội vào nồi rang cùng trứng gà, bỏ thêm muối và gia vị, mùi cơm rang thơm nức mũi bay khắp bếp.

Suốt quá trình nằng nấu, Thụy Lân đều thấy hết, cho đến khi Thanh Thu đi rồi mới nhận ra nằng rang cơm ỳnh ăn, trong lòng vô cùng cảm động, cái xẻo xào trong tay nằng sinh động hơn hẳn, sao nằng làm được như thế?

Thanh Thu vừa đi vừa chau mày ngửi mùi thức ăn trên người mình, dường như mùi dầu mỡ quá nặng. Buổi chiều khi ra phố mua đồ, nằng nhất định phải nhớ mua ít vải thô về may quần áo dùng khi vào bếp.

Ba hôm sau, cửa hàng đậu phụ thứ hai của trấn Vân Thủy chính thức khai trương, chủ cửa hàng là một quả phụ từ nơi khác đến, sự kiện này cũng không phải chuyện quá ầm ĩ ở đây. Mấy ngày đầu mới khai trương, phường đậu phụ lúc nào cũng nườm nượp người qua lại, các bà các cô đều tới xem, mua miếng đậu phụ về nhà làm cơm. Ai cũng khen bà chủ Thu chín chu, làm ăn buôn bán cũng mát tay, khách mua đậu phụ còn được tặng đậu tương, cả tào phớ, sáng sớm mà được ăn bát tào phớ mát lạnh, thật dễ chịu vô cùng.

Gà gáy ba tiếng, Thanh Thu choàng tỉnh, nằng vén rèm nhìn ra ngoài, trời vừa hửng sáng, nằng cũng chưa vội dậy mà ôm chần ngồi trên giường rất lâu. Bản thân muốn ngủ thêm cũng không được, nằng lại mơ quay về phủ thế tử, đi hết chỗ này tới chỗ khác, từng cảnh tượng hiện ra trong đầu nằng y như thật, nhưng nằng chẳng gặp bất kỳ ai.

Trong một tháng nay, Thanh Thu đã mơ giấc mộng này mấy lần rồi, thời gian đầu nằng còn vỗ mặt tự mắng mình, đòi đi bằng được, giờ lại như thể không sống thiếu hẳn vậy, thế này chẳng phải rất thấp hèn hay sao? Mấy hôm sau nằng không còn gặp giấc mơ này nữa lại có chút nhớ nhung. Đêm yên tĩnh lại bỗng nhớ nhung, nhớ nhung tới không sao chịu được. Có lẽ chỉ ở trong mơ, nằng mới có thể có được chút an ủi.

Tới khi tiếng Thụy Lân quét dọn vang lên, nằng mới từ từ ngồi dậy, vươn vai một cái rồi mặc quần áo vào, vấn tóc, trang điểm nhẹ nhàng mở cửa bước ra. Ánh mắt trời rực rỡ khiến nằng chói mắt, Thanh Thu nheo mắt đi lại trong viện mấy vòng mới tỉnh ngủ hẳn.

Thụy Lân rất tận tụy với công việc, quay sang chào nằng: “Chào bà chủ Thu”.

Mỗi lần nhìn bộ dạng nửa người lớn nửa trẻ con của cậu ra nằng lại muốn cười, nhưng nghĩ tới việc phải mở cửa bán hàng nằng lại cười không nổi: “Xay xong đậu hôm nay chưa?”.

“Rồi ạ.”

Bán đậu phụ thật sự chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, đậu phụ chính là đậu phụ, xào xào nấu nấu cũng chỉ là một món ăn, người ta không thể ngày nào cũng ăn đậu. Cửa hàng này của Thanh Thu trừ buổi sáng một chút ra, về cơ bản cả ngày rất vắng khách, thì ra bán đậu phụ kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng gì.

Nằng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Sau này đừng làm nhiều như thế nữa, giờ người ta mua ít, hằng ngày còn thừa nhiều như vậy, ngày nào chúng ta cũng ăn đậu phụ mà còn không ăn hết.”

“Vâng.”

Thanh Thu không chịu được cảnh nhàn rỗi, cả ngày nằng đều nghĩ cách chế biến các món ăn với hương vị khác nhau từ đậu phụ, chỉ lợi cho cả nhà Tiểu Tứ ca. Thanh Thu cảm tạ ơn cứu mạng của hai phu thê nhà họ, mỗi lần làm được món nào mới, nằng đều mang qua cho họ nếm thử.

Người ta thường nói, trước cửa nhà quả phụ nhiều thị phi, Thanh Thu tự nhận mình là quả phụ nhằm thuận tiện khi làm ăn, nhưng không ngờ cũng không ít phiền phức. Nằng là người từ nơi khác đến, sau khi ở lại trấn này, đầu tiên mọi người chỉ quan sát, sau lại cảm thấy nữ tử này diện mạo cũng không tệ lại tốt tính, hoàn toàn có thể đón nhận nằng. Thậm chí còn coi nằng như người bản địa, nữ nhân mà, đương nhiên phải được gả về đây thật sự được coi là người ở đây.

Thường xuyên có bà mối tới tiểu viện, khen ngợi nhà trai lên tận trời, Thanh Thu chỉ yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại rót thêm trà cho đối phương, cuối cùng nằng mới nói, vì phu quân đã mất của mình, kiếp này không muốn tái giá nữa. Nhiều hơn nữa thì giữ người ta ở lại dùng cơm, tặng mấy miếng đậu phụ, nằng có đủ bản lĩnh để bịt miệng những bà mai lắm lời ấy. Dần dần những cuộc viếng thăm mai mối lại trở thành tới nhà nằng xin ăn, không còn nhắc gì đến việc làm mai cho nằng nữa.

Quả phụ tái giá thì cũng chỉ lấy được những nam tử mất vợ, trấn Vân Thủy nhỏ xíu như thế lấy đâu ra mà lắm người mất vợ được, nên người có thể phù hợp với Thanh Thu không nhiều. Thật sự không nhiều, tính

đi tính lại cũng chỉ một bàn tay, trong đó có nhà họ Hồng cách phường đậu phụ của Thanh Thu ba hộ.

Hồng Bắc Hiền của nhà họ Hồng là người có học, mọi người trong tiểu trấn tôn trọng gọi là Hồng tiên sinh. Nhà họ Hồng cũng có gia sản, y học vài năm thì lên kinh thi nhưng không đỗ, bèn quay về tiểu trấn sống cạnh các con và bà vợ già. Mấy năm trước, vợ y đã mất, tới giờ vẫn chưa lấy ai, từ sau khi Thanh Thu đến đây, mở một phường đậu phụ cách nhà của y không xa. Với dung mạo của Thanh Thu, Hồng Bắc Hiền mới bắt đầu có ý định tái giá, mời bà mới đến mấy lần nhưng đều không có kết quả.

Y nghĩ mãi mà không hiểu, Hồng gia là nhà có danh tiếng ở tiểu trấn, nhà cao cửa rộng nhìn rõ ràng khác biệt hẳn với các nhà xung quanh. Mặc dù là ở tiểu trấn, nhưng điều kiện còn tốt hơn những nhà bình thường ở thành Vân Châu. Trong nhà lại có người hầu, nàng gả về nhà này sẽ làm phu nhân, từ sau khi có ý định tái giá, những người muốn được gả vào Hồng gia cũng không ít.

Cho tới tận tháng Ba sắc xuân cũng đã nhạt, Thanh Thu vẫn chưa thể thở phào nhẹ nhõm, nàng không rảnh rỗi để nghĩ tới việc xuất giá, chỉ trông coi gian hàng này nàng đã thỏa mãn lắm rồi. Hơn nữa Hồng Bắc Hiền kia đúng là một con một sách chính cống, đột nhiên gặp nhau ngoài phố, Thanh Thu thì chẳng thấy thế nào, còn y lại lúng túng lùi lại mấy bước khiến nàng vô cùng bối rối. Thỉnh thoảng ban ngày hoặc buổi tối y chơi đàn, khúc nhạc mà Hồng Bắc Hiền chơi chỉ có một ý, đó là trong lòng đang nhớ nhung một nữ tử, cầu không được nên trăn trở.

Trong trấn Vân Thủy vài người có thể nghe ra tâm tư ấy, lâu dần đến những người không liên quan khi tới mua đậu phụ cũng nói hộ Hồng Bắc Hiền mấy câu. Họ vô cùng ca tụng hành động nho nhã ôn mỏng trong lòng của y. Mỗi lần đến tiết mục này, Thanh Thu đều ở lì trong nhà không ra ngoài, lấy cổ treu con lừa khiến nó cũng sốt ruột, không ngừng kêu lên, tiếng trước dài hơn tiếng sau, át cả tiếng đàn vọng tới từ phía tây truyền tới.

“Di Thu, đừng treu nó nữa, nhìn nó đáng thương quá.” Người nói là Thụy Phương, em gái của Thụy Lâm, cô bé mới đến phường đậu phụ, thường thắc mắc tại sao bà chủ Thu lại giầy vò con lừa chăm chỉ như thế.

Thanh Thu cười xoa đầu Thụy Phương, để mặc cô bé rút cổ cho lừa ăn, lòng thầm nghĩ nếu không làm như vậy thì sao chịu đựng nổi, thế nào cũng lao sang nhà họ Hồng kia đập vỡ cây đàn để không phải nghe âm thanh mà nó phát ra nữa. Hồng Bắc Hiền này nhất định là biết nàng, biết đây là cách tốt nhất để giầy vò nàng, còn đau khổ hơn cả việc lừa không ăn được cỏ, nàng thà nghe tiếng lừa kêu còn hơn.

Người cha nghiện cờ bạc của Thụy Lâm là Thụy Liêm sau khi khiến vợ tức chết đã hối hận, quyết tâm bỏ cờ bạc. Ông ta đưa con gái tới tìm con trai để chịu tội, diễn vở kịch cha con trùng phùng nước mất nước mũi rùng rùng ngay trong tiểu viện của Thanh Thu, khiến Thanh Thu cũng rơi không ít nước mắt.

Thụy Phương mới chín tuổi nhưng cũng nhanh nhẹn và hiểu chuyện giống hệt anh trai, làm cho Thanh Thu mềm lòng liền giữ cô bé ở lại phường đậu phụ. Chỉ có điều Thụy Liêm thì không thể ở lại, đành một mình tìm đường tới thành Vân Châu, thứ nhất giữ ông ta lại không tiện, thứ hai phường đậu phụ bé tí thế kia không đủ sức nuôi nhiều người.

Hai anh em Thụy Lâm, Thụy Phương một người chăm chỉ, một người đáng yêu, cuộc sống của Thanh Thu vì vậy không quá cô đơn, Thụy Phương còn nhỏ chẳng cao hơn cái bếp lò là bao, nhưng rất hào hứng với việc nấu ăn. Một hôm nàng hỏi nguyên nhân, mới biết có lần ca ca mang về cho cô bé một ít cơm rang. Nó cảm thấy rất ngon nên mới có sở thích ấy, sau này muốn học nấu ăn. Rồi khi biết món cơm rang đó do Thanh Thu làm, cô bé càng hào hứng, leo đèo theo nàng mọi lúc mọi nơi, cuối cùng cũng có ngày làm được món cơm rang có mùi vị tương tự.

Thanh Thu cười xong lại thấy buồn, cô bé khi ấy nhất định là đang rất đói. Ai cũng bảo ăn khổ sống khổ, sau này sẽ thành người tài, nhưng... khi con người ta phải chịu khổ, chẳng ai còn nghĩ gì đến việc làm người tài giỏi nữa, cả đời chỉ cần không khổ không đau không oán là đủ rồi.

Đợi mãi tiếng đàn mới dứt, xem ra hôm nay Hồng Bắc Hiền quyết định chỉ giầy vò nàng thế này thôi. Thanh Thu đang định làm vài món ngon để an ủi bản thân mình, thì cô con gái thứ hai nhà họ Lưu bán hoa quả trong tiểu trấn ào tới như cơn gió gọi nàng: “Bà chủ Thu, mẹ của muội nói tối nay mời tỷ qua nhà một lát”.

Con gái lớn nhà họ Lưu ngày mai sẽ xuất giá, nghe nói gả cho con trai quân gia của một hộ thương gia ở thành Vân Châu. Nói là quân gia nhưng chủ nhân thường xuyên không ở Vân Châu, nghe nói ở kinh thành,

nên việc làm ăn ở Vân Châu đều do quản gia phụ trách, nhà họ Lưu vẫn luôn cho rằng mình đã tìm được một chỗ tốt để gả con nên rất đắc ý.

Ngày mai bên nhà trai sẽ từ Vân Châu đến đón dâu, hôm nay nhà Tiểu Xảo mời người tới sắp xếp phòng, nhưng giờ Thanh Thu với thân phận là quả phụ, giúp gì được? Nàng có phần do dự: “Nhị Xảo, việc này... chuyện xếp phòng nào đến lượt người có thân phận như ta làm, mẹ của muội hồ đồ rồi ư?”.

Nhị Xảo che miệng cười đáp: “Mẹ muội già thì già chứ chưa hồ đồ, chính là muốn bà chủ Thanh Thu dạy tỷ tỷ của muội nấu món canh Ngọc Dung. Mẹ nói ngày mai tỷ tỷ xuất giá, ba ngày sau phải nấu cho nhà chồng để làm tròn bốn phận con dâu, nhất định phải có vài món tử mới được. Còn nghe nói lão phu nhân nhà đó không thích canh ngọt, nghĩ đi nghĩ lại, thấy món canh Ngọc Dung của Thu chương quý vẫn thích hợp nhất”.

“Canh Ngọc Dung?” Thanh Thu cười khỏ, có hôm nàng dùng đậu phụ non nấu một bát canh, hôm ấy có bà cụ đến nếm khen ngon, hỏi tên món ăn là gì, nàng nói đại một cái tên, không ngờ bà cụ lại nhớ thế.

“Thu chương quý, tay nghề của tỷ ở trấn Vân Thủy này ai chẳng biết, nhà muội không cần tỷ phải chân truyền[1], chỉ cần bảo qua loa là được.”

[1] Truyền lại học thuật hoặc kỹ năng tinh túy của một người hay một phái nào đó.

Nhị[2] Xảo tính tình thoải mái, trẻ con người lớn trong trấn đều quý cô bé. Thanh Thu mỉm cười, cô bé và tỷ tỷ Nhị[3] Xảo của mình tính cách không giống nhau. Tỷ tỷ Nhị Xảo rất biết giữ thân phận, cảm thấy được gả vào nhà chồng ở Vân Châu quả thật không dễ, cho nên việc gì cũng hết sức thận trọng. Nàng ấy ghi nhớ mọi sở thích của kẻ trên người dưới trong nhà chồng, thận trọng thế này xuất giá còn thú vị gì nữa?

[2] Nhị này là chỉ thứ tự, nhất nhị.

[3] Còn nhị này có nghĩa là nhụy, nhị hoa.

Nhưng đây là tân nương, sợ gả vào nhà người ta rồi, không được người ta yêu thương cũng là chuyện hết sức bình thường. Chỉ một món canh đậu phụ mà thôi, đối với Thanh Thu đây là chuyện nhỏ, nhưng đối với Nhị Xảo thì lại là chuyện lớn, cũng phải, nàng nên đi một chuyến xem sao.

Nhà Nhị Xảo ở phía đông của trấn Vân Thủy, ngày mai có hỷ sự, nên trong nhà người ra người vào tấp nập. Thanh Thu nhìn thấy mà vô cùng ngưỡng mộ, cả đời này nàng đừng mong lấy ai nữa, với thân phận quả phụ, còn sống rất nhàn tản ở trấn Vân Thủy, gặp ai họ cũng chào một câu “Bà chủ Thu”, nàng chỉ còn biết an ủi bản thân thế là mãn nguyện rồi.

Thanh Thu coi đây là chuyện đáng vui, còn Nhị Xảo kia lại quá căng thẳng, nàng ấy không nhớ được các bước, xem ra càng để ý lại càng dễ xảy ra sai sót. Tới tận nửa đêm nhà họ Lưu mới cho nàng về, họ có ý cho người tiễn nhưng Thanh Thu từ chối. Tiểu trấn chỉ rộng có chừng này, đi vào bước là tới nhà, tối nay trăng sáng xem ra ngày mai xuất giá đúng là ngày tốt.

Men theo bờ sông, ánh trăng vàng vạc chiếu xuống mặt nước, Thanh Thu đột nhiên nhớ tới Lục Ý, nhớ cây đàn của nàng, hoặc giả không cần phải là Lục Ý thì chỉ cần một cây đàn là đủ, cả đời này nàng chỉ làm tốt được hai việc, một là chơi đàn, hai là nấu ăn. Ở đây ngày nào cũng làm đậu phụ, nhưng chơi đàn thì không được rồi.

Lúc sắp về đến nhà, Thanh Thu đột nhiên nhìn thấy một bóng người dưới tán cây, trong tiếng nước sông chảy lững lờ đột nhiên vang lên âm thanh: “Bà chủ Thu...”

Thanh Thu xém chút nữa thì vấp ngã, không lẽ là ma nước? Nàng vẫn nhát gan như thế, chỗ này cách cửa sau của phòng đậu phụ không xa, đang định nhắc chân bỏ chạy thì nghe bóng người cao lớn đó run run lên tiếng: “Bà chủ Thu, đừng sợ, ta là Hồng Bắc Hiên”.

Thì ra là y? Thanh Thu đứng sát vào một bên tránh: “Hồng tiên sinh? Nửa đêm canh ba ngài đứng đây làm gì?”.

“Cô ra ngoài mãi không về, ta không yên tâm...” Hồng Bắc Hiên bước ra từ dưới bóng cây, trong lòng ôm một cây đàn. Thanh Thu không khách khí nhìn nó chăm chăm, đi lên vài bước rồi quay lại: “Hồng tiên sinh thích chơi đàn đến thế sao?”.

“Đâu có, đâu có, chỉ là sở thích.”

Nàng không nhận được hỏi: “Ngài học mấy năm rồi?”

Hồng Bắc Hiền bình tĩnh hơn, đáp: “Hồi nhỏ cha có đưa ta tới chỗ Ngũ Liễu tiên sinh học hai năm, cũng coi như được toại nguyện”.

Thời đó Ngũ Liễu tiên sinh thu nhận đệ tử rộng rãi, mỗi năm nhận vào không ít, nhìn tuổi của y chắc chẳng lớn hơn Thanh Thu là bao. Hai người mặc dù là đồng môn nhưng lại chưa từng gặp mặt, hơn nữa Hồng Bắc Hiền xem trọng việc thi cử công danh, học đàn chỉ là thú vui, biết chút ít là được, Thanh Thu đương nhiên không nghe nói tới y bao giờ.

“Vừa hay ta cũng biết chơi đàn, hôm nay trăng đẹp, để ta tấu một khúc, mong Hồng tiên sinh chỉ bảo thêm.”

Hồng Bắc Hiền rất vui mừng, y biết mà, con mắt nhìn người của y không sai, Thanh Thu còn biết chơi cả đàn. Hồng Bắc Hiền lập tức có cảm giác như gặp được tri âm[4], miệng lắp bắp nói: “Thì ra là Thanh Thu... bà chủ Thu cũng biết chơi đàn, hay quá hay quá, từ nay về sau chúng ta cùng trao đổi, những người biết chơi đàn hiểu đàn trong trấn này không nhiều, ta, ta thật sự rất vui”.

[4] Tri âm: Bá Nha đánh đàn, khi chơi đến đoạn miêu tả núi cao, Chung Tử Kỳ ngồi bên cạnh nói: “Ôi núi cao như Thái Sơn”, khi Bá Nha đàn đến khúc miêu tả nước chảy, Tử Kỳ liền nói: “Ôi nước chảy cuộn cuộn như sông”. Sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không đàn nữa, ông cho rằng không ai hiểu được tiếng đàn của mình bằng Tử Kỳ. Sau này chữ “tri âm” dùng để chỉ người hiểu được sở trường của mình.

Hồng Bắc Hiền đưa đàn cho Thanh Thu, rồi lại nói: “Chỗ này không bàn không ghế, chi bằng tới nhà ta... ý của ta là trong viện nhà ta rất yên tĩnh”.

Thanh Thu nhận lấy cây đàn, nhìn xung quanh, đi đến bên gốc cây gần bờ sông ngồi xuống xếp bằng chân, đặt cây đàn lên đầu gối rồi nói: “Ồ đây là được rồi, chơi đàn xong ta còn phải về nhà nữa”.

Biết rõ giờ không phải lúc, nàng nhẽ ra nên quay về nhà, nhưng vừa chạm vào cây đàn, Thanh Thu liền quên mất mình đang ở đâu. Sau khi thử âm nàng liền tấu khúc Lưu Thủy Ngâm, từ đoạn Lưu Thủy thứ tám trở đi. Ý tứ trong khúc này rất rõ ràng, tin rằng sau khúc nhạc này, Hồng Bắc Hiền không còn dùng tiếng đàn để giầy vò nàng nữa. Thanh Thu cũng không phải ngày ngày ở lì trong phòng nghe tiếng lữa kêu.

Giờ đã nửa đêm, không gian yên tĩnh, hòa vào dòng chảy nhẹ nhàng của sông là những âm thanh ngân nga, du dương vui tai, khiến Hồng Bắc Hiền nghe mà như si như ngốc. Mặc dù cầm nghệ của y không cao nhưng không phải người không biết thưởng thức, khả năng của Thanh Thu y sao có thể bì kịp, điều đáng tiếc duy nhất ở đây chính là âm thanh của cây đàn này hơi kém.

Lúc này ánh trăng chiếu xuống một màu trắng bạc, Thanh Thu mặc dù áo vải vấy thô ngồi dưới tán cây nhưng vẫn không thể che giấu được khí chất thanh cao của mình. Trong lòng Hồng Bắc Hiền vô thức cảm thấy có chút hổ thẹn, y vốn định mượn tiếng đàn để sau này có cơ qua lại với nàng, ngẫm ra thấy mới mình thật mơ mộng hão huyền, nên bái nàng làm sư phụ thì đúng hơn.

Khúc nhạc kết thúc, Thanh Thu cũng đỡ cơn nghiền, nàng sớm đã quên mục đích ban đầu định khiến Hồng Bắc Hiền biết khó mà rút lui, liền chân thành cảm ơn y: “Khúc đàn tấu đêm nay quả đã tận hứng, phải đa tạ Hồng tiên sinh đã ượn đàn, khuya rồi, về nghỉ đi thôi”.

Nàng không để ý tới sắc mặt của Hồng Bắc Hiền, về mặt lương lự lưu luyến sờ cây đàn, nàng đứng dậy trả đàn cho y, mang tâm trạng vô cùng vui vẻ bước về nhà, trong lòng thâm nghĩ nhất định sẽ tiết kiệm đủ tiền để mua một cây đàn về chơi mới được.

Cùng trong buổi tối ngày hôm ấy, phủ thế tử để đèn sáng thâu đêm. Sau khi Hồng Ngọc và Thanh Thư bị đuổi về quận vương phủ, việc trong phủ không ai chăm lo, thế tử lại thường xuyên ở bên ngoài, đến Tết cũng không về. Quận vương phi hết cách, đành sai Vệ quân gia đến chăm lo phủ thế tử, và ở lại luôn bên đó.

Vệ quân gia là ai chứ, đó là người họ hàng từng yêu thương Thanh Thu cô nương nhất. Quân gia Thanh Thư và Hồng Ngọc đều vì đắc tội với nàng mà bị đuổi đi, vì vậy Vệ quân gia nói gì, mọi người đều nghe theo răm rắp, không kẻ nào dám chống đối. Sau đó vì quận vương phi lâm bệnh nên thế tử mới hồi kinh,

nhìn thấy Vệ quân gia, cũng không phản ứng gì. Thế là từ đó công việc trong phủ thế tử chính thức được giao lại cho Vệ quân gia chăm lo. Sáng sớm hôm sau thế tử lại lên đường sớm, Vệ quân gia mới nói một câu, toàn bộ mọi người trong phủ đều thức đêm chuẩn bị hành lý cho thế tử.

Quận vương phi đổ bệnh vào tháng Giêng, trước kia khi Thanh Thu chưa đi thì bà giả bệnh, không ngờ lần này lại bệnh thật. Lần đầu đổ bệnh là sau khi Huống Linh Ngọc xuất giá, chỉ vì một câu nịnh hót thờ ơ của nhị phu nhân: “Hôn sự của Linh Ngọc tiểu thư đã tổ chức xong rồi, sẽ đến lượt thế tử, vương phi thật vất vả”.

Chỉ một câu nói khiến quận vương phi còn chưa kịp được “vất vả” đã ngất xỉu, khi mời đại phu tới khám bệnh, đúng là có bệnh thật, đau ngực đau đầu nên ngất, phải tĩnh dưỡng một thời gian dài. Nhị phu nhân vì chuyện đó mà bị cấm túc, chính thức bị quận vương lạnh nhạt.

Vệ Minh được hoàng thượng sủng ái, nên người đã sai thái y đứng đầu Thái y viện tới phủ quận vương, để chăm lo cho bệnh tình của vương phi. Hắn cũng bị triệu về kinh, từ sau hôm vội vàng vàng tới Vân Châu xong cũng không về ăn Tết, quay về thăm mẫu thân bị ốm cũng chẳng ở nhà được bao ngày, nói trong triều có việc, phải đi tuần tra khắp nơi, suốt ba tháng đầu hầu như không về qua nhà.

Vệ Minh mang ý chỉ của hoàng thượng bên mình nên quận vương và quận vương phi không dám nói gì. Nghe nói hiện tại việc của hắn cũng sắp hoàn thành, nhưng Vệ Minh vẫn không chịu ở lại kinh thành, cố chấp muốn tới Vân Châu, bởi vì Thanh Thu đã mất tích ở chính nơi đây.

Khi Hiền Bình quận vương và quận vương phi nhận được thư do Vệ quân gia gửi về, họ đang ngủ, biết tin con trai chuẩn bị hành lý suốt đêm sắp lên đường, vội vàng đến thẳng phủ thế tử. Ngồi trên xe ngựa, ngực quận vương phi đau nhói, lo lắng đến mức rớt nước mắt: “Vương gia, người nói xem Minh nhi phải làm thế nào?”.

Quận vương trong lòng thầm nghĩ, đây chẳng phải thằng con trai do bà nuôi dạy hay sao, sao lại hỏi ta phải làm thế nào? Nhìn vương phi khổ sở, ông chỉ còn biết an ủi: “Minh nhi lớn rồi, đương nhiên phải biết làm thế nào, có những việc nếu nó đã quyết, nàng hà tất phải làm trái ý? Cứ lấy, haizz, việc của Thanh Thu ra làm ví dụ, nàng chê cô ta nhưng Minh nhi lại thích, cùng lắm thì nàng ghét bỏ cô ta, hà tất phải ép cô ta bỏ đi?”.

“Thiếp đâu ngờ cô ta mới chịu chút ảm ức đã bỏ đi chứ?” Quận vương phi oan uổng muốn chết, bà còn chưa kịp lên mặt với nữ tử đó, nhưng con trai rõ ràng đã đổ hết trách nhiệm lên đầu bà. Ai chẳng biết chính quận vương phi hạ lệnh mọi người phải giấu Thanh Thu, lạnh nhạt với Thanh Thu, nên người ta mới rời bỏ phủ thế tử.

Bên ngoài Thanh Thu nghe thấy hết, trong lòng cũng vô cùng hối hận, ông chẳng có ý kiến gì về việc sau này ai sẽ là chủ mẫu. Khi ấy Thanh Thu vốn nghĩ chuyện này chẳng có gì to tát, nếu biết Thanh Thu có nường tính cách cứng rắn như vậy, thì có ười cái gan ông cũng không dám đắc tội với nàng.

Giờ trong kinh thành không còn những lời đồn thổi về hôn sự của thế tử nữa, mặc dù tiểu thư họ Khang chưa thành thân, nhưng hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn cho đệ đệ nhỏ tuổi nhất của mình là Nam Hoài Vương rồi. Khang Tùng Nhị sắp trở thành thập thất vương phi tương lai, thoát cái trở thành người trong hoàng thất. Không còn là cô cháu với Khang quý phi mà lại là chị em đồng hao, người nhà họ Khang rất bất ngờ nhưng cũng không dám lên tiếng.

Quận vương phi sớm đã từ bỏ ý định kết thân với nhà họ Khang, giờ được thế này lại càng đỡ phiền. Bà cũng không còn dám tùy tiện sắp xếp hôn sự cho Vệ Minh nữa, mấy lần triệu hắn về hỏi xem hắn có dự định gì, Vệ Minh chỉ né tránh không trả lời.

Hai người đến phủ thế tử, Vệ Minh ra đón, lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Phụ vương, mẫu thân, sao đêm hôm khuya khoắt cha mẹ lại tới đây?”.

Quận vương phi chưa nói đã khóc: “Minh nhi, con muốn đi đâu?”.

Vệ Minh trầm ngâm không đáp, chuyển đi này nữa vì việc công nữa vì việc tư, nhưng hắn không có ý định né tránh cha mẹ.

Quận vương phi nhìn quận vương, hy vọng ông sẽ lên tiếng nói câu gì đó. Quận vương khẽ ho một tiếng: “Ta biết con có việc quan trọng phải làm, vì vậy tối nay mới đến gặp con, để tránh con đỡ mất công sáng sớm phải qua phủ cáo từ”.

“Lần này con đi, bao giờ sẽ về?” Quận vương phi không muốn giả làm mẹ hiền gì nữa, bà hỏi thẳng hần: “Có phải lại muốn đi tìm Thanh Thu không, chưa tìm được thì không về phải không?”.

Vệ Minh không đáp, mà kinh ngạc hỏi: “Mẫu thân chuyện gì cũng đổ lên đầu Thanh Thu, không chừng Nam Vu vong quốc rồi mẫu thân cũng định nói là tại nàng ư?”.

Lời vừa nói ra, đến quận vương cũng phải lớn tiếng trách mắng hần đại nghịch bất đạo. Quận vương phi trong lòng vừa đau khổ vừa giận, bà đâu có ý đó, liền hỏi: “Được, con nói đi, rốt cuộc tại sao con lại mê một con bé đó đến thế, rốt cuộc con thích nó ở điểm nào?”.

Thích Thanh Thu ở điểm nào? Vệ Minh không trả lời ngay, hình như chưa bao giờ hần nghiêm túc suy nghĩ về việc mình thích nàng ở điểm nào. Thời gian đầu, nàng chỉ là quản gia của thiện phòng, không chỉ mẫu thân hần thấy khó hiểu, mà e rằng chẳng ai có thể hiểu được.

“Con nghĩ, chỉ bởi vì nàng là chính nàng, không phải người khác. Ai quy định nàng phải dung mạo phi phạm, tài hoa hơn người thì mới được. Nếu vì dung mạo tài hoa mà muốn ở bên nàng, thì ngược lại người ta cũng chỉ nhắm vào gia thế chứ không phải con người con. Mẫu thân, người luôn coi thường Thanh Thu, cảm thấy nàng tham vinh hoa phú quý nên mới ở bên con, cha mẹ tưởng rằng nàng chỉ là một trù nương thôi phải không? Sai rồi, cảm nghệ của Thanh Thu còn cao hơn vị Tuyết Chỉ đại gia kia nhiều, chỉ là chưa bao giờ nàng để lộ chuyện ấy ra ngoài. Nàng hoàn toàn không màng nổi tiếng thiên hạ, cũng không màng tất cả những thứ mà con cho nàng...”

Nói tới đây, Vệ Minh không tìm được bỗng trở nên trầm mặc, ngừng một lúc mới nói tiếp: “Con chỉ biết nếu đời này không tìm được nàng, không được bầu bạn cùng nàng, con không thể sống yên được”.

Nói xong những lời đó, quận vương và quận vương phi mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, quận vương lên tiếng: “Không thể nói thế được, lẽ nào chỉ vì một câu không thể sống yên mà con hoàn toàn quên đi nhân hiếu trung nghĩa? Chuyện gì cũng có cách giải quyết, lần này con muốn đi đâu?”.

Vệ Minh nói đến Vân Châu trước, quận vương lại hỏi: “Thanh Thu mặc dù mất tích ở Vân Châu, nhưng con không thể cứ chờ ở Vân Châu cả đời được”.

“Con muốn ở lại đó một thời gian, công chuyện ở đây con cũng phải xử lý, hoàng thượng lần này phái đi khá nhiều người, nên con cũng nhàn rồi.”

Vệ Minh nói chắc như đinh đóng cột, mấy tháng nay hần mãi lo đối phó với những âm mưu của Bắc Vu. Hần còn nhớ đêm giao thừa đi khắp thành Vân Châu tìm người, mặc dù Thanh Thu có khả năng đã rời khỏi Vân Châu, nhưng Vệ Minh vẫn hy vọng có thể tìm thấy nàng ở một góc nào đấy. Không phải vì Ninh Tư Bình, Thanh Thu sao mất tích được? Khi đó hần không thể làm gì y, chỉ dồn tâm sức vào việc tìm kiếm, Ninh Tư Bình thân ở Bắc Vu xa xôi chắc cũng không vui vẻ gì.

Rốt cuộc thì Thanh Thu đã đi đâu? Nghe Ninh Tư Bình nói, ngày mà nàng bỏ đi trời vẫn còn tuyết rơi, nhất định nàng không đi xa được. Đường cái chỉ có một, hần đã từng phái người thuận theo đường cái mà tìm rất xa, dọc đường tra xét kỹ càng, nhưng chẳng có chút tin tức nào,

“Con còn nhớ phải thực hiện mệnh lệnh của hoàng thượng là được rồi, chuyện gì cũng nên thận trọng.” Quận vương vừa nói xong, quận vương phi bèn tiếp lời: “Chuyện này người yên tâm, người tưởng con trai thiếp cũng giống người sao? Nói ra kể cũng lạ, sao Minh Nhi thì chung tình như thế, mà cha nó lại không được một phần?”.

Quận vương cười ha hả, quay sang dặn dò Vệ Minh: “Cha mẹ đến phủ, con cũng đừng trách Vệ quản gia, đừng đuổi ông ấy đi”.

“Đang yên đang lành đuổi ông ấy đi làm gì, trong phủ không thể một ngày không ai quản, giao cho ông ấy con rất yên tâm, sẽ có ngày con đưa Thanh Thu quay về.”

Quận vương phi cố nén bi thương: “Con hễ đi là đi một mạch không về, ta không yên tâm...”.

Thanh Thư không nhịn được nữa, đi lên trước quỳ xuống đất, “Nô tài nguyên đi cùng thế tử, đi theo hầu hạ ngài, mong thế tử đồng ý”.

Mặc dù làm quan gia ở phủ quận vương không bị lạnh nhạt, nhưng từ nhỏ ông đã theo chăm sóc Vệ Minh, lòng vẫn luôn muốn được quay về phủ thế tử, nhưng không có cơ hội, giờ Thanh Thư muốn lấy công chuộc tội, xin thế tử tha thứ.

Khi ấy Vệ Minh đuổi ông và Hồng Ngọc đi cũng là vì tức giận nhất thời, đến nhìn hần cũng chẳng muốn nhìn họ thêm một cái. Lúc này thấy Thanh Thư một lòng một dạ, bèn bước một bước lên trước, tiện thể kéo ông đứng dậy, cười mắng: “Chẳng qua mới ba tháng, ông ở phủ quận vương ăn uống béo tròn thế này, không muốn sống yên ổn mà lại một mực theo ta chịu khổ ư?”.

Thanh Thư mắt đỏ hoe: “Cho dù có phải ra biên ải đánh trận nô tài cũng muốn đi theo thế tử, không bao giờ hối hận”.

Vệ Minh cười ngất: “Được rồi, đang yên đang lành đánh trận gì chứ, nói cho ông biết, ông đánh không nổi đâu”.

Một câu nói khơi dậy tâm tư của quận vương và quận vương phi, họ nghĩ đến mấy năm trước Vệ Minh chiến đấu ngoài biên ải, phu thê hai người họ ở nhà lo lắng sợ hãi. Bản thân chỉ có một đứa con trai, nhưng lại thường xuyên có chủ kiến không giống người bình thường. So với việc mấy năm trước hần ngang ngạnh đòi đầu quân đánh trận, thì việc Vệ Minh đòi cưới một trù nương làm vợ quả thật là chuyện chẳng to tát gì.

Nghĩ tới đây, quận vương phi vừa giận vừa hối hận, sớm biết thế này, bà đừng nên bận tâm tới việc của hần, để mặc con trai muốn lấy ai thì lấy, không chừng bây giờ đã được làm bà nội rồi cũng nên.

27. Q.2 - Chương 27: Đứng Là Lương Duyên

Thành Vân Châu không phải là kinh thành, cũng không giống Thuận Châu – thành lũy thứ hai, nhưng vẫn được coi là một trong những châu quận lớn của Nam Vu, vô cùng phồn hoa. Phạm Thủ Quân, đại nhân đứng đầu của thành năm nay gặp được vận may lớn, vô tình móc nối được với một vị quý nhân trong triều, cho rằng việc mình được thăng liên ba cấp chỉ còn là vấn đề thời gian, nên hằng ngày ông đều cười không khép nổi miệng.

Mấy hôm nay trông ông lại càng khác thường, ngày ngày mũ giáp chỉnh tề đi tuần tra khắp thành, thuộc hạ hỏi một câu: “Đại nhân, ngài không nóng ư?”, thì bị ông quát ột roi, đành ngoan ngoãn đi theo không dám nói thêm nữa lời.

Ba ngày sau một đoàn xe ngựa tiến vào thành Vân Châu, đi thẳng tới Ngọc Lâm uyển, nơi tốt nhất trong thành. Đây vốn là vườn ngự uyển của một phú thương ở Vân Châu, nghe nói vừa được người ta mua mất, xem ra người mua lại Ngọc Lâm uyển này là một người nhiều tiền của, có khả năng là người trong quan phủ.

Sau đó Phạm Thủ Quân và mấy vị tai to mặt lớn trong thành Vân Châu lục tục cung kính tiến vào Ngọc Lâm uyển, để chứng thực những suy đoán ấy của mọi người. Chỉ có điều không ai dám tới gặp Phạm Thủ Quân và mấy vị chức tước kia xem người mua lại uyển là thần thánh phương nào. Đứng ngoài quan sát khoảng một canh giờ nhưng không thấy quý nhân bên trong uyển lộ mặt, tóm lại người chuyển tới ở nơi này, vô cùng thần bí.

Những chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới trấn Vân Thủy ở bên kia bờ sông, mọi người vẫn sáng dậy đi làm đến khi mặt trời lặn thì về nghỉ. Thanh Thu vì muốn tiết kiệm tiền mua một cây đàn, nên dồn hết tâm tư vào việc kiếm tiền.

Phường đậu phụ không kiếm được nhiều, chỉ đủ ăn, chút tiền ít ỏi nàng mang theo khi rời khỏi Việt Đô, cũng đã hết từ lâu, nhưng ý nghĩ muốn mua một cây đàn càng ngày càng mãnh liệt. Nàng không tiện tới thành Vân Châu, nên nhờ người đi tìm hiểu giúp, cây đàn tốt một chút cũng phải trên trăm lượng, nhưng trong mắt nàng “tốt một chút” ấy không bằng Lục Y thì cũng phải tốt hơn đàn của Hồng Bắc Hiền.

Mấy hôm nay Thanh Thu hay nhớ tới cây đàn mà Hồng Bắc Hiền mang theo, mặc dù âm thanh của nó hơi kém nhưng nàng cũng không mua nổi. Cho dù ngày nào phường đậu phụ cũng bán hết sạch hàng trong vòng một năm thì nàng vẫn không đủ tiền mua.

Những cây đàn kém hơn cũng có, nàng nhịn ăn nhịn mặc một thời gian cũng mua được thôi, nhưng nàng lại không ưng. Mấy ngày nay rảnh rỗi, Thanh Thu thường ra bờ sông ngồi nghĩ xem làm thế nào để kiếm tiền. Sắp tới mùa hè rồi, ve trên cây bên bờ sông đang kêu râm ran, đám ve này sống cả mùa đông dưới đất, cuối cùng thoát xác mọc cánh bay lên...

Bay rồi? Mọc cánh? Thoát xác? Thanh Thu lập tức nghĩ ra mùa hè tới, mọi người sẽ chuyển sang ăn vận y phục mùa hè, nói như vậy là, nàng còn phải may quần áo. Còn cả Thụy Lâm và Thụy Phương, hai đứa nhỏ đó không chỉ cần ăn, mà còn cần cả mặc nữa. Nghĩ đến đây Thanh Thu lại thấy phiền não, bao giờ nàng mới tiết kiệm đủ tiền để mua đàn đây? Thực sự không thể, nàng chỉ cần mua một cây đàn bình thường là được rồi, cơm áo gạo tiền mới là việc cấp bách.

Nhà bên cạnh, Tiểu Tứ ca cũng vì muốn kiếm nhiều tiền hơn mà tới thành Vân Châu, vợ Tiểu Tứ đã có thai, có lẽ thân là nam tử nên y thấy có trách nhiệm phải để vợ và đứa con sắp chào đời của mình có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Tiểu Tứ ca nhờ Nhị Xảo, con gái lớn của nhà họ Lưu, nhà có máu mặt nhất ở trấn, người vừa được gả cho quản gia của gia đình thương nhân trong thành Vân Châu, giúp mình tìm một công việc, y còn từng thề rằng không kiếm đủ tám trăm hai mươi lượng thì không quay về.

Nếu như nàng là nam tử thì tốt biết bao, nàng có thể đi cùng Tiểu Tứ ca, nghe nói tiền công cũng kha khá.

“Di Thu, cháu có tiền.” Đến Thụy Phương cũng nhận ra tâm tư của nàng, hào hứng mang đến số “tài sản” mà nó có, trên bàn tay nhỏ đó là mấy đồng bạc đen xì dính đầy dầu mỡ.

Thanh Thu hít hà, có mùi thức ăn, nàng đáp: “Cháu lấy tiền ở đâu ra?”

“Vừa rồi lúc đi ngủ người, nhà họ Vương có khách đến chơi nên nương tử nhà ấy đến mua đậu phụ. Trời lại lạnh nên cháu nấu canh thay cho họ, sau đó bà ấy cho cháu năm hào, đây là tiền công.”

Thanh Thu thở dài: “Sao có thể nhận tiền của người ta, đều là hàng xóm cả, sau này làm sao gặp nhau đây?”

“Di Thu, cháu...” Thụy Phương thả tay xuống, cúi đầu định nhận lỗi, Thanh Thu lại thở dài: “Sau này phải nhận nhiều tiền hơn một chút, chỉ nhận có năm hào, không đủ tiền công, lấy ít người ta sẽ khinh thường, không lấy thì thiệt, để đi tính xem phải nhận bao nhiêu mới thích hợp”.

Trong bữa cơm, làm một món có đậu phụ tốn không bao nhiêu tiền, nhưng vẫn kiếm được nhiều hơn so với đi bán đậu phụ. Hơn nữa nàng cũng từng là quản gia thiện phòng trong phủ quận vương, thức ăn nàng làm ra càng không thể bán rẻ. Nhưng suy đi nghĩ lại nếu bán đắt quá cũng không ổn, trong trấn Vân Thủy này có mấy người biết nhìn “hàng” đâu. Một món ăn mà nàng bán nửa lượng bạc, thì chắc chắn sẽ bị lời ra tiếng vào của người dân nơi đây chìm chết mất.

Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, Thanh Thu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định thử trước, bán đậu phụ kèm nấu ăn. Cũng chỉ có hàng của nàng làm như thế, may mà ở trấn Vân Thủy này ai thích bán gì thì bán, thích làm gì cũng chẳng ai phản nản.

Một vài nam tử vừa nghe tin có thể được thưởng thức tay nghề nấu ăn của bà chủ Thanh Thu, liền có vẻ hứng thú. Chỉ là bỏ ra ít tiền, đối với Hồng Bắc Hiền chẳng đáng gì, ngày nào y cũng sai người sang mua, y không tự đi được, nghe nói trong người không khỏe.

Cũng không hẳn là ốm, tiểu tử nhà họ Hồng rất thích sang chơi với Thụy Lâm và Thụy Phương, thằng bé nói cha mình không ốm, mà là ở lì trong phòng than vãn thở dài, đến cây đàn mà cha yêu thích cũng đem cất xó.

Thanh Thu thật muốn nói đừng làm thế mà, để đấy không dùng thì đưa sang cho nàng dùng đi. Nếu nàng mở miệng, Hồng Bắc Hiền nhất định sẽ dâng cho nàng bằng cả hai tay, nhưng nàng không thể nói thế. Khó khăn lắm khúc nhạc nàng tấu tới hôm ấy bên bờ sông mới khiến suy nghĩ manh nha của Hồng Bắc Hiền bị dập tắt. Giờ không thể tìm người ta để thương lượng, dù thích tới đâu cũng không nên có liên quan gì tới y.

Hồng Bắc Hiền ở nhà mãi cũng thấy buồn, nhưng lại ngại không muốn ra ngoài, bởi có người hỏi y nói một buổi tối nghe Hồng tiên sinh tấu đàn, cảm thấy cảm nghệ của Hồng tiên sinh tinh thông tiến bộ không ít, muốn y chỉ bảo, Hồng Bắc Hiền vì xấu hổ mà thoái thác rằng mình không khỏe, mấy ngày liền không dám ra khỏi nhà.

Dần dần Thanh Thu cũng nổi tiếng vì những món ăn mình làm trong phường đậu phụ, ai cũng biết nhà nàng ngoài bán đậu phụ ra còn nấu thêm vài món. Hơn nữa đều là những món làm từ đậu phụ, đồ bán sẵn không đắt lại ngon, ăn một lần lần sau nhớ mãi, mười ngày liền các món ăn không hề trùng nhau.

Trong trấn vốn có những người không chú ý bỗng bắt đầu trở nên chú ý, đậu phụ chẳng tốn bao nhiêu tiền, mua một miếng về nấu, hay để Thanh Thu chế biến thì cũng là nấu, nhưng mùi vị khác nhau mười vạn tám nghìn dặm. Vì vậy những nhà có điều kiện thường xuyên đến mua, cuối cùng trong thành Vân Châu có người ngưỡng mộ tìm đến, ngồi xuống nêm bát canh, trong đó có cả món canh Ngọc Dung mà Thanh Thu từng dạy cho Nhị Xảo nhà họ Lưu.

Món ăn đó Nhị Xảo từng nấu ở nhà chồng mùi vị cũng không tệ, nhà chồng nàng ta làm quản gia cho chủ nhân, bản thân cũng có nô bộc, nên Nhị Xảo có thể được gọi là thiếu phu nhân. Nhị Xảo không thường về trấn Vân Thủy, tình cờ lần này về biết tin Thanh Thu nấu ăn để bán, bèn để ý. Thời gian đầu mới về nhà chồng, nàng ta hoàn toàn nhờ món canh Ngọc Dung của Thanh Thu dạy mà được lão phu nhân trong nhà chồng coi trọng.

Nhị Xảo luôn cho rằng mình phải tìm cơ hội cảm tạ Thanh Thu, về thành Vân Châu rồi mới được mở rộng tầm mắt, mới biết ở một nơi mà tửu lâu quán xá nhiều như thế này, công thức một món ăn nổi tiếng đôi lúc đáng giá cả mấy trăm lượng bạc.

Thanh Thu đương nhiên không thể một lúc kiếm được mấy trăm lượng bạc, nấu ăn mặc dù kiếm nhiều hơn bán đậu phụ, nhưng số bạc nàng tích được rất chậm. Làm gì cũng có lúc chán, Thanh Thu chỉ muốn nhanh nhanh kiếm được một món để mua đàn.

Mặc dù những món nàng nấu đều dạy cho Thụy Phương, nhưng người ta lại không tin vào tay nghề của một đứa bé, nên nàng vẫn phải đích thân làm. Thỉnh thoảng Thanh Thu nghĩ, mỗi lần trong lúc nguy cấp, nàng đều nhờ vào tài nấu ăn mà vượt qua được, không lẽ cả đời này nàng chỉ có thể là trù nương? Trước kia vẫn nghĩ đến việc gả cho thế tử, thật quá ngây thơ.

Hôm nay, cô em gái Nhị Xảo lại chạy sang, vội vàng nói: “Bà chủ Thu, tỷ tỷ gửi thư về nói, muốn mời bà chủ lên thành Vân Châu một chuyến”.

Thanh Thu vừa tiễn mấy vị khách về, ngồi dựa vào ghế ngửi mùi dầu mỡ trên người mình, điềm đạm đáp: “Có chuyện gì thế, ta không đi được”.

“Đương nhiên là chuyện tốt.”

Thì ra nhà chồng của cô chị lớn Nhị Xảo mở lễ mừng thọ cho lão phu nhân, Nhị Xảo là dâu trưởng, vì vậy những việc lật vật trong bữa tiệc đều do nàng ta lo liệu. Nhị Xảo muốn mở mây mở mặt nên bèn quyết định mời một đầu bếp, nàng ta đã nghĩ ngay tới Thanh Thu, đến khi ấy các món nấu có ngon hay không, thì phải xem năng lực của nàng ra sao.

Thanh Thu theo trực giác muốn từ chối, nàng không muốn đi nấu ăn cho nhà người ta, nhưng vừa nghe đến mức tiền công được trả, Thanh Thu liền do dự, chỗ này bằng một phần mười của cây đàn, đi hay không đi đây?

Thanh Thu nói muốn suy nghĩ, sau khi tiễn Nhị Xảo về nàng ngẫm nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng vẫn không biết quyết định thế nào. Trước kia có người gọi nàng đến thành Vân Châu mua đồ, nhưng nàng chưa đi bao giờ, khi ấy Thanh Thu nói bận buôn bán nên không thể đến Vân Châu được, chẳng ai hiểu rằng nàng đang sợ.

Ngộ nhỡ Bạch Lộ vẫn còn ở Vân Châu thì sao? Ngộ nhỡ Ninh Tư Bình cũng ở Vân Châu thì sao? Nếu thế tử cũng đến đó để tìm nàng phải làm thế nào? Không thể, lâu thế rồi, đoàn sứ giả Bắc Vu đã quay về, Ninh Tư Bình cùng Tuyệt Chỉ thành thân ở Thiên phủ, thế tử... hôn sự của hắn chắc đã được quyết định.

Có lẽ nàng nên đi thử xem sao.

Thời gian nàng ở trấn Vân Thủy cũng đã lâu, dù tinh tâm tới đâu cũng có lúc dao động, hơn nữa nghĩ đến hai anh em Thụy Lâm, Thụy Phương lâu lắm rồi không gặp người cha đang làm thuê ở Vân Châu. Lần này đi nàng có thể mang theo hai anh em họ, để ba người đoàn tụ một chuyến.

Thụy Lâm cố gắng kìm nén sự vui sướng đang trào dâng, nói rằng chỉ cần đưa Thụy Phương đi là được, còn mình ở nhà trông cửa hàng, Thanh Thu xót xa, người hiểu chuyện như cậu ta cũng thật khổ, thời gian này nàng không rời khỏi trấn Vân Thủy, Thụy Lâm cũng chăm chỉ làm việc, còn phải trông cả Thụy Phương. Chưa bao giờ cậu ta đòi đi đâu chơi, có lẽ sợ nàng nghĩ hai anh em họ không nghe lời, sẽ đuổi đi. Ngay lập tức Thanh Thu nghiêm mặt nói phải đi hết, không ai ở lại.

Khi cô em gái Nhị Xảo đến phường đậu phụ, Thanh Thu liền nhận lời tới thành Vân Châu, tiện thể hỏi rõ có phải đến hôm ấy nàng chỉ phải làm ba món, hai mặn một canh thôi đúng không.

Nhà chồng Nhị Xảo mang họ Trần, trước kia cũng chỉ là gia đình bình thường, mấy năm gần đây nhờ lão gia họ Trần ra ngoài làm quản gia cho đám thương nhân nên mới phát đạt, bèn học những người có tiền giữ lễ nghĩa phép tắc. Lần này mừng thọ lão phu nhân, lão gia họ Trần làm tiệc để chúc thọ mẹ mình, nói là tiệc trong nhà chỉ mời họ hàng thân thích, bày hai ba bàn, ọi người tụ tập vui vẻ thôi.

Thanh Thu nhận tiền đặt cọc, hẹn sẽ tới trước một ngày để làm thử, lão phu nhân mặc dù để cháu dâu lo liệu mọi việc, nhưng rốt cuộc vẫn hỏi tới hỏi lui, chẳng còn cách nào khác, người ta xem trọng chuyện này mà.

Thanh Thu dùng hai đầu ngón tay kẹp đỉnh bạc nhỏ xíu đó, nhìn một lúc lâu rồi cười chua xót thu lại. Trước sau gì nàng cũng chỉ là kiếp đi hầu hạ người khác, đầu tiên là phủ quận vương, phủ thế tử giờ lại là Trần phủ, bảo nàng không buồn ngủi sao được.

Tiết trời tháng Năm khá oi bức, Thanh Thu dậy sớm cùng hai anh em Thụy Lâm, Thụy Phương lên đường tới thành Vân Châu. Đầu tiên nàng đưa hai anh em tới chỗ cha của chúng để ba người họ gặp nhau, giờ Thụy Liêm làm việc ở một cửa hàng vải, rất chăm chỉ. Đây là lần đầu tiên nàng quay lại thành Vân Châu, không biết đường, nên sau khi đến tiệm vải rồi mới tìm tới Trần phủ, đến nơi thì đã quá trưa.

Trần phủ chỉ là một tòa viện nhỏ có ba cửa, không bằng cả nhà của Hồng Bắc Hiền, nhưng trước cửa đều có người canh gác, xem ra rất nhiều quy tắc lễ nghĩa. Nhị Xảo cùng tiểu nha đầu đứng ở cửa thứ hai đón nàng, vừa thấy Thanh Thu đã buông lời than phiền: “Bà chủ Thu cuối cùng cũng đến, chúng tôi đợi từ sáng sớm”.

Thanh Thu lau mồ hôi trên trán, “Thật xin lỗi, ta đến...”.

Chưa kịp nói hết câu thì nàng đã bị cắt ngang: “Nếu đến rồi thì chúng ta bắt đầu thôi”.

Nàng đi theo thiếu phu nhân của Trần phủ tới tiểu viện bên cạnh, ở đây có một căn bếp nhỏ, Nhị Xảo chỉ đóng thực phẩm trên bàn nói: “Ta đã nhờ nhà bếp chuẩn bị những thứ này, không biết có đủ không, cô cứ làm trước đi, không đủ ta sẽ cho người mang thêm”.

Lão phu nhân của Trần gia ăn chay, nên nàng định làm món nấm rơm xào măng và đậu phụ viên rán vàng, canh thì vẫn là món canh Ngọc Dung, đều là những món rất đơn giản. Đối với Thanh Thu mà nói thì vô cùng dễ dàng, nàng chỉ làm loáng cái là xong, quay đầu đang định bảo Nhị Xảo nếm thử, nhưng lại thấy xuất hiện thêm vài người nữa.

“Đây có phải là sư phụ mà Xảo nhi mời ở trấn tới?”

“Thưa mẹ, đây là bà chủ Thu, mở phường đậu phụ ở trấn, con nghĩ lão phu nhân thích ăn canh đậu phụ, nhất định cũng sẽ thích các món do bà chủ Thu làm, món canh ấy là do bà chủ Thu nghĩ ra đấy ạ.” Nhị Xảo cúi đầu đáp.

“Nhìn rất ngon.” Trần phu nhân giơ tay, hai a hoàn liền tiến lên cầm đũa gấp chút thức ăn đưa lại, bà ta nếm thử rồi nói: “Lão phu nhân ăn uống khá kén chọn, những món này không thanh đạm quá chứ?”.

Nhị Xảo không biết phải nói thế nào, những món này vốn định ngày mai mới đưa lên, ai ngờ mẹ chồng nàng ta chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào. Trần phu nhân lại nói: “Ồ tiểu trấn nhỏ đấy thì có gì ngon chứ, ta còn tưởng con mời sư phụ đầu bếp ở lầu Quý Dương tới cơ”.

Xem ra cuộc sống của Nhị Xảo cũng chẳng vui vẻ gì, cả ngày bị mẹ chồng đàn áp không ngóc nổi đầu lên. Thanh Thu cụp mắt, nếu đổi lại hai người trước mặt kia là nàng và quận vương phi, ngày nào cũng sống như thế... thật khó tưởng tượng.

Nhị Xảo cuối cùng cũng nói ra những lời trong lòng: “Nhưng... trong thành Vân Châu cũng có không ít người tới đây chỉ để ném thữ tay nghề nấu ăn của bà chủ Thu, con đâu phải người không biết nặng nhẹ”.

“Thật sao?” Trần phu nhân quan sát Thanh Thu từ nãy vẫn đứng im bên cạnh, “Cô ta được không?”.

“Mẹ xin hãy yên tâm, ngày mai con sẽ sắp xếp mọi việc ổn thỏa.”

Trần phu nhân không nói thêm gì nữa, Nhị Xảo trầm mặc hồi lâu mới nói tiếp: “Mong bà chủ Thu sau này về đừng nhắc đến... ừm, cô hiểu không?”.

“Yên tâm, ta sẽ không nhắc lại chuyện này.” Thanh Thu vội vàng cam đoan, nàng diên hay sao mà về trấn còn nói mấy chuyện này. Nhìn Nhị Xảo chẳng qua mới mười sáu tuổi, mà đã bị gả về làm vợ, làm dâu người ta, chỗ nào cũng bị mẹ chồng kìm kẹp, cuộc sống chẳng dễ dàng gì.

Nàng không muốn Nhị Xảo xấu hổ, bèn nói: “Không biết diện mạo tướng quân của Nhị Xảo thế nào, nhất định là rất anh tuấn, nếu không sao có thể cưới được nữ tử đẹp nhất trong trấn của chúng ta”.

“Bà chủ Thu thật biết nói đùa, ta có gì mà đẹp nhất, nói ra bà chủ Thu mới gọi là xinh đẹp tài hoa, ta nghe nói Hồng tiên sinh vì bà chủ Thu mà ốm tương tư đấy.”

“Nói thế mà cô cũng tin ư? Bệnh tương tư dễ mắc đến thế sao?” Thanh Thu đặt tay lên tim, nàng tại sao lại không sợ mắc bệnh, chưa lúc nào nàng nguôi nhớ một người, nhưng không thể nói ra, thật khó có thể mở lòng.

“Vậy là trong lòng bà chủ Thu đã có người khác rồi? Nếu không tại sao đến người như Hồng tiên sinh mà cũng từ chối. Thực ra từ chối cũng tốt, ở mãi trấn Vân Thủy này chẳng tìm được người thích hợp đâu, chi bằng đến thành Vân Châu bán đậu phụ. Nhà chúng tôi trông coi rất nhiều quán trọ và tửu lầu trong thành. Tạm thời có thể mời bà chủ Thu cung ứng hàng hóa, sau đó sẽ giúp bà chủ Thu tìm một nơi thích hợp, với tài năng của cô, nhất định sẽ tìm được một mối lương duyên tốt đẹp.”

Nói đi đâu thế này, rõ ràng vì sợ nàng ta ngượng nên Thanh Thu mới chuyển đề tài, đột nhiên đề tài lại nhắm vào nàng: “Đâu có, ta chỉ là một người làm ăn nhỏ, nếu đến thành Vân Châu sinh sống, sợ là không làm được, trấn Vân Thủy mặc dù kiếm chẳng được bao nhiêu, nhưng vẫn ổn định”.

Còn về lai lịch của Thanh Thu, ở trấn Vân Thủy không nhiều người biết, chỉ biết phu quân nàng đã mất, sau đó bị nhà chồng đuổi đi, đang tuổi thanh xuân có tài giá cũng hợp tình hợp lý. Lẽ nào nàng còn muốn để tang người chồng trước? Nhị Xảo không chịu thôi, truy hỏi, Thanh Thu đành đáp: “Ta là người không may mắn, đâu dám có suy nghĩ gì khác, chăm lo cho cửa hàng kiếm chút tiền sống qua ngày là được rồi”.

Không phải Thanh Thu muốn tự hạ thấp mình, giờ ai cũng biết nàng là quả phụ, nói không chừng có mệnh khác với phu quân, nếu không tại sao bị nhà chồng đuổi đi. Nhị Xảo cũng nghĩ đến chuyện này, bèn không nói thêm gì nữa.

Tối hôm ấy Thanh Thu vẫn về trấn Vân Thủy, ở trong thành Vân Châu một ngày, nàng dần dần kiểm chế được nỗi sợ hãi của mình. Ngày hôm sau nàng dậy sớm đến Vân Châu, chỉ cần một buổi sáng, nàng đã kiếm được mười lượng bạc, cũng không tệ lắm. Thực ra mua đàn là việc cần tích trữ, nói không chừng khi nàng tích đủ tiền mua đàn rồi, lại không còn cảm thấy cấp thiết như trước nữa, nàng cũng chẳng suy nghĩ nhiều, cứ từ từ xem sao.

Hôm nay nhà họ Trần cũng không quá náo nhiệt, chỉ có vài nhà họ hàng tới dự tiệc, chỉ duy nhất có một việc đáng để nhắc đến là Phạm đại nhân sai người mang quà mừng tới, mặc dù người không đến nhưng cũng coi như nể mặt Trần lão gia.

Còn vì sao vị Phạm đại nhân lại coi trọng ông, Trần lão gia suy nghĩ mãi vẫn không hiểu, nhưng người ta có ý tốt, cố gì ông lại không nhận? Huống hồ hôm nay ông còn có một khách quý cần đón tiếp, nếu hôm nay người ấy đến, quả thật sẽ vô cùng vinh hạnh.

Thanh Thu đương nhiên là ở phía nhà sau, nàng thỉnh thoảng nghe thấy đám người hầu của Trần phủ bàn tán chuyện ở nhà trước. Ví dụ như họ hàng nhà lão phu nhân chẳng ra gì, hoặc lão gia mãi vẫn chưa thấy vào tiệc, giống như đợi ai đó. Còn nữa, người nhà của thiếu phu nhân mang rất nhiều hoa quả đến, lát nữa mọi người có thể nếm thử.

Cuối cùng, ở nhà trên cũng bắt đầu vào tiệc, người mà Trần lão gia đợi là một nam nhân, người này đến dự tiệc mang tới bốn món quà. Trần lão phu nhân ngồi ở đầu bàn tiệc nhận quà của người ta xong, nói vài câu khách sáo bèn quay lại phòng khách bên cạnh, có Nhị Xảo cùng đám gia quyến nữ ngồi hầu lão phu nhân dùng cơm.

Trần lão gia vô cùng cung kính với vị nam tử kia, mới hần ngồi ghế trên, những nam nhân vốn ngồi ở bàn tiệc chính giờ đều đứng sang một bên. Nhị Xảo mặc dù không nhìn thấy nhưng nghe cha chồng niềm nở mời đối phương uống rượu dùng cơm, trong lòng không ngừng suy đoán xem người kia là vị quyền quý nào. Đến cả những món ăn thanh đạm mà nàng ta cất công chuẩn bị cho lão phu nhân được bưng lên cũng chẳng thêm để ý.

Đến khi lão phu nhân hỏi tới món măng xào, khen nó có mùi vị rất ngon, Nhị Xảo mới bừng tỉnh lại. Trần phu nhân đã trả lời thay nàng ta: “Mẹ, đây là món cháu dâu đặc biệt chuẩn bị ẹ”.

“Cháu dâu thật có lòng, tuổi ta đã cao ăn gì cũng thấy chẳng ngon, hiếm khi gặp món hợp khẩu vị, phải thưởng cho người ta mới được.”

Nhị Xảo ngoan ngoãn đáp: “Đã thưởng hậu rồi ạ”.

Trần lão phu nhân nói theo: “Mẹ, nếu mẹ thích, thì giữ cô ta lại được không?”.

Mặt Nhị Xảo lộ vẻ khó xử, đã nói với bà chủ Thu là chỉ đến giúp hôm nay, còn bảo nàng đến nhà Trần gia làm đầu bếp ẹ rằng Nhị Xảo chẳng dám mở miệng. Người sống lâu thành tinh, đừng tưởng Trần lão phu nhân già mà hoa mắt, bà rất tinh ý, có chút không vui, mấy năm nay càng ngày bà càng không chịu được những kẻ làm trái ý mình. Từ con trai tới con dâu, đến cháu trai rồi cháu dâu, từ lớn tới bé không ai dám nói từ “không” với bà. Đến Phạm Phủ Quân trong thành cũng phải quan tâm tới nhà họ Trần, lẽ nào có người vừa ý bà, mà còn không chịu nể mặt bà sao? Lão phu nhân làm mặt lạnh đặt đũa xuống: “Ừm, cũng được, chỉ là không biết người ta có bằng lòng hay không?”.

Trần phu nhân gọi người vào: “Mời vị sư phụ kia lên đây, lão phu nhân muốn thưởng cho cô ta”.

Thanh Thu lên tới nhà trên, đi tới cửa phòng khách chính, liền nghe thấy bên trong có giọng nói rất quen, là của nam nhân. Khi đến đã có người nhắc nàng, không được nhìn lung tung, nên Thanh Thu không dám nhìn quanh đi thẳng một mạch. Lão phu nhân ở phòng khách bên cạnh nói muốn thưởng cho nàng, xem ra chuyến đi lần này đến thật đúng lúc, không biết có phải là gấp đôi số mười lượng bạc kia hay không.

Đợi Trần phu nhân nói xong, Thanh Thu mới hiểu ra, món thưởng này quá lớn, đó là thưởng cho nàng một công việc! Đầu tiên nàng nhìn Nhị Xảo, chỉ thấy sắc mặt nàng ta lúc trắng lúc đỏ, dường như đang bắt mắt với ai đó. Biết là không phải chủ ý của Nhị Xảo, nàng bèn khảng khái đáp: “Chuyện này không được, Thanh Thu không phải đầu bếp chuyên nấu ăn, bản thân cũng có công việc làm ăn của mình, ẹ là không thể vào quý phủ được”.

Lão phu nhân vừa nghe nói nàng còn có công việc làm ăn của mình bèn hỏi: “Người làm gì?”.

Nhị Xảo sợ Thanh Thu nói không hay, bèn đáp thay nàng: “Bà chủ Thu mở một phường đậu phụ, rất nổi tiếng ở trấn Vân Thủy, trong thành Vân Châu cũng có người đến tận nơi để nếm món đậu phụ của bà chủ Thu”.

“Trấn Vân Thủy, ở nơi đó sao bị được với thành Vân Châu, bà chủ Thu thấy có phải không? Cô đến nấu ăn cho nhà họ Trần, mỗi tháng sẽ trả gấp đôi tiền công cho cô, được không?”

“Việc này...” Hôm nay là ngày chúc thọ của lão phu nhân, từ chối sẽ khiến người ta mất hứng, không từ chối lại không được. Thanh Thu có chút khó xử, Trần phu nhân cười nói với Nhị Xảo: “Ta tưởng ở trấn đó nữ tử đều ngoan ngoãn nghe lời như Xảo nhi, thì ra không phải thế”.

Da mặt Nhị Xảo mỏng, bị mẹ chồng nói bóng gió mà muốn rơi nước mắt, lão phu nhân thấy có nước mắt thì không vui, đập bàn, bắt đầu giáo huấn Nhị Xảo.

Tiếng ồn ào bên này khiến Trần lão gia bên kia chú ý, ông đang thận trọng dè chừng tiếp đãi khách quý, đành cáo lỗi một tiếng rồi đi qua hỏi han, khẽ nói: “Không muốn làm thì đuổi đi là được, hà tất phải khiến người khác mất vui trong ngày như thế này?”.

Thanh Thu đành phải tự nhận mình xui xẻo, quay người rời đi, cái nhà này đúng là huênh hoang đến đáng sợ. Chỉ vì không thuận theo ý người ta mà đòi đuổi đi, nàng cần gì người khác phải đuổi. Khi Thanh Thu đi ngang qua phòng chính, vị nam tử được Trần gia coi như là khách quý kia sau khi nhìn thấy nàng, đột nhiên lao ra quỳ mọp xuống chặn đường Thanh Thu: “Thanh Thu cô nương, tiểu nhân cuối cùng cũng tìm thấy cô nương rồi!”.

Đến giúp nhà người ta mà lại thành ra thế này, Thanh Thu đang phiền não, giật nảy mình vì đột nhiên có người tới quỳ trước mặt. Nàng sợ hãi tay ôm ngực giật lùi lại, sau đó nhìn rõ thì ra là Thanh Thư, trong lòng càng kinh hãi, liền thấy đau đầu, sao vị này lại ở đây?

Ngay sau đó nàng nhìn quanh, không thấy bóng dáng thế tử, lúc đó mới yên tâm. Chỉ cần thế tử không có ở đây thì mọi chuyện có thể thương lượng, nàng định vờ như không quen Thanh Thư, nhưng mặt đối mặt thế này, nói thế không ổn, đành đứng tránh sang bên cạnh, cười khổ đáp: “Quản gia Thanh Thư đừng làm quá như thế, khó coi lắm, mau mau đứng dậy đi”.

Phía sau, Trần lão gia và mọi người đều đã đến, thấy cảnh đó liền trợn mắt há miệng kinh ngạc, lẽ nào bà chủ Thu này lại quen với quản gia Thanh Thư?

Quản gia Thanh Thư hơn một tháng trước vừa đến thành Vân Châu, chủ nhân của Trần lão gia dặn dò từ nay về sau mọi việc đều phải hỏi qua người này. Bình thường Phạm Thủ Quân và các thái thú trong thành gặp quản gia Thanh Thư đều rất khách sáo, bản thân ông cũng mất bao công sức mới mời được người này. Sao một nhân vật như vậy vừa gặp Thanh Thu đã quỳ mọp xuống thế kia, chẳng lẽ bà chủ Thu cũng là một nhân vật tầm cỡ?

Thanh Thư chẳng màng tới ánh mắt của mọi người trong Trần Phủ, quỳ dưới đất không chịu đứng lên, thận trọng suy nghĩ tìm lời để nói: “Trong tháng Tư, nô tài cùng ngài đến Vân Châu lo công chuyện. Hôm nay nô tài nhận lời mời tới đây dự tiệc, không ngờ lại gặp cô nương, thật đúng là niềm vui bất ngờ, đúng là may mắn trời ban...”.

May mắn quái gì, Thanh Thu cảm thấy vô cùng xui xẻo, Thanh Thư gặp nàng rồi cũng đồng nghĩa với việc thế tử sẽ biết nàng đang ở đâu. Mặc dù nàng không phải người bán thân vào phủ thế tử, nhưng từ đầu đến cuối trong mắt mọi người quan hệ giữa nàng và thế tử vô cùng mờ ám. Đầu tiên là nàng lẳng lặng bỏ đi, thế tử có lẽ, hoặc là, chắc cũng phải tức giận chứ? Nghĩ tới đây, nàng chợt dạ, liền tránh sang một bên: “Chuyện này, quản gia Thanh Thư yên tâm uống rượu, coi như không thấy ta, được không?”.

Đương nhiên là không được, Thanh Thư vẫn quỳ, nhích nhích đầu gối về phía nàng đứng để chắn đường, cắn răng nói: “Ngần sai vạ sai đều là lỗi của Thanh Thư, hôm đó nhất thời hồ đồ khiến cô nương phải chịu ức. Một mình ở bên ngoài chắn chắn cô nương đã chịu nhiều vất vả, nhưng ngài cũng không sống yên nổi ngày nào. Nửa năm nay ngài vẫn không ngừng tìm kiếm, bốn ba khắp nơi, đều là vì muốn tìm cô nương. Xin cô nương hãy vì tình cảm hiếm thấy này của ngài, mà đừng bỏ đi nữa!”.

Vệ Minh vẫn không ngừng đi tìm nàng? Cả người Thanh Thu cứng đờ, nàng ho khẽ một tiếng rồi nói: “Đừng gọi cô nương cô nương mãi nữa, ngài cũng không nhìn xem ta ăn vận thế nào sao, đừng để người khác chê cười”.

Thanh Thư nhìn nàng, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, nàng áo vải vấy vãi, đầu còn quấn khăn, nhìn rõ nàng búi tóc, ăn vận như một nữ tử đã xuất giá!

Khó khăn lắm mới tìm được Thanh Thu cô nương, ai ngờ cô nương đã là xuất giá theo chồng, nếu thế tử biết được... Ông không dám tưởng tượng thêm nữa, vốn định lập tức gửi thư cho thế tử, nhưng tình hình trước mắt khiến Thanh Thư quản gia đắn đo, báo hay không báo đây? Ông mấy mấy môi, nhưng lại không dám hỏi lời nào để xác định...

Thanh Thu gật đầu, dùng ánh mắt trả lời thắc mắc của ông, rồi nhìn lại đám người nhà họ Trần đứng bên cạnh, dừng lại trên người Nhị Xảo hai mắt lúc này đang đỏ hoe. Nàng định nói gì đó nhưng rồi lại thở dài, không muốn ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa. Thanh Thu vòng qua người Thanh Thư vẫn đang không thốt nên lời mà rời khỏi phủ, chỉ mong Nhị Xảo không nói với Thanh Thư chuyện mình ở trấn Vân Thủy.

Ra khỏi Trần phủ, Thanh Thu vội vàng quay về, đi được nửa đường nàng mới quên không đến cửa hàng vải đón anh em Thụy Lâm, Thụy Phương. Đã nói để hai anh em ở đây đoàn tụ với cha vài ngày rồi sẽ theo nàng về phường đậu phụ, nên nàng đành vòng lại đón họ.

Vội vàng vàng đi trên đường phố của thành Vân Châu, Thanh Thu toát hết mồ hôi, sao Thanh Thư quản gia lại ở đây? Ông nói thế tử tới đây lo công việc, giờ còn ở đây không?

Vừa rồi nàng rất hoảng loạn, chỉ mong Thanh Thư dừng truy hỏi việc nàng sống ra sao, những chuyện liên quan tới thế tử nàng không dám nhắc. Vệ Minh đến rồi, cách nàng rất gần, có thể chỉ là một con hẻm, hẻm đang đứng ngay ở cửa hiệu trước mặt nàng. Đột nhiên Thanh Thu không dám cả ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng, vội dừng bước đứng cạnh bức tường đá một lúc mới lấy lại tinh thần. Nàng thò đầu ra quan sát hồi lâu, xác định thế tử không xuất hiện, mới tiếp tục đi về phía cửa hàng vải.

Còn có thể thế nào nữa, chẳng lẽ nàng lại thu dọn đồ đạc bỏ đi? Dừng khí hồi thán Chạp lạnh giá nàng có được là vì bị Ninh Tư Bình ép tới đường cùng. Giờ nàng sớm đã không còn dừng khí ấy nữa rồi, Thanh Thu thầm cân nhắc kỹ lưỡng từng lời Thanh Thư nói, nàng muốn tìm hiểu chuyện liên quan tới thế tử qua mỗi câu nói ấy. Nhưng nàng không thể hiểu, mấy tháng nay Vệ Minh thật sự vẫn tìm kiếm nàng ư? Trấn Vân Thủy chỉ cách thành Vân Châu một con sông, e rằng họ sắp gặp lại nhau rồi.

Đón được Thụy Lâm và Thụy Phương, Thanh Thu hoảng loạn đưa hai đứa trẻ quay lại trấn Vân Thủy. Vừa đến bờ sông, liền nhìn thấy Thanh Thư đem theo một toán người trấn giữ ở cửa ngõ vào tiểu trấn. Có lẽ ông đã lấy lại tinh thần, hỏi rõ nàng còn chưa gả cho ai, nên đuổi theo nàng.

Nàng đảo mắt, vẫn không thấy bóng dáng thế tử đâu.

Ngoài thở phào nhẹ nhõm ra nàng còn thấy có chút thất vọng, lòng vô thức bắt đầu suy đoán tại sao không phải là thế tử tới đây, hẳn không muốn thấy nàng nữa ư? Hoặc không thêm đích thân tới đưa nàng về?

Người đi qua chỗ này đều là cư dân trong trấn, ai cũng biết nàng, lần lượt chào hỏi: “Bà chủ Thu”, Thanh Thu đều đáp lời họ. Nàng hiểu ý của họ, một quả phụ không nên gặp gỡ với nam nhân lạ giữa đường giữa phố, đám người mà Thanh Thư đưa đến khiến mọi người chú ý, họ muốn biết những người này là ai.

Nàng ra hiệu cho Thụy Lâm đưa Thụy Phương về trước, quay người lại nói với Thanh Thư: “Quản gia Thanh Thư, sao ông phải vất vả tới đây, không phải đã nói coi như chưa từng gặp ta hay sao?”.

Thanh Thư không biết nói thế nào, Thanh Thu cô nương mới tha thứ cho ông, quỳ cũng quỳ rồi, giờ ông đã bình tĩnh lại. Thanh Thư tới đây một là vì sợ Thanh Thu lại bỏ đi mất tăm mất tích, hai là muốn cầu xin nàng đừng trách tội mình nữa.

Từ trước Tết, thế tử đã lệnh cho người tới may hỷ phục cho Thanh Thu cô nương, bảo người trong phủ chuẩn bị hỷ sự cho tới nay. Chưa đến nửa năm, khi ấy ông và Hồng Ngọc ngoài mặt thì cung kính thực ra trong lòng đều không cho là thật, bởi vì quận vương phi nhất định không để chuyện này xảy ra. Quả nhiên, sau đó hôn sự bị tạm hoãn, họ hiểu đấy đều là ý của quận vương phi.

Vì vậy, khi quận vương phi dặn không được tiết lộ hành tung của thế tử cho Thanh Thu biết, phải đối xử lạnh nhạt với nàng trong ba ngày, để nàng hiểu rằng thế tử không thể lúc nào cũng bảo vệ mình chu toàn, Thanh Thư khi đó đã ngầm đồng ý. Ai ngờ kết quả lại vì chuyện này mà ông vĩnh viễn không được hầu hạ thế tử, kết quả là Thanh Thu cô nương lặng lẽ bỏ đi, tìm thế nào cũng không thấy.

“Lúc này thế tử không ở thành Vân Châu, nô tài đã cho người cấp báo rồi, nô tài tin thế tử sẽ nhanh chóng quay lại, trong lúc ấy, đương nhiên Thanh Thư phải ở đây cho tới khi thế tử về.” Cho dù thế nào, trước khi thế tử quay về, ông sẽ phải canh giữ ở đây.

Canh giữ ở đây? Thanh Thu yên tâm hơn, bờ sông rộng thế này, ông ta muốn ở đâu thì ở, chỉ cần đứng trước phường đậu phụ của nàng là được. Nàng còn chuẩn bị mở cửa buôn bán, hôm nay bận rộn ở

Trần phủ cả nửa ngày trời, Thanh Thu chỉ có món tiền đặt cọc, Nhị Xảo chưa trả số còn lại cho nàng, liệu có vì chuyện này mà mặt trắng không?

28. Q.2 - Chương 28: Gặp Lại Tình Nồng

Ba ngày tiếp theo, Thanh Thu quả nhiên đứng canh ngoài trấn. Mặc dù ông ta không nói rõ bản thân mình đang làm gì, nhưng người trong trấn Vân Thủy vẫn biết đám người lạ ở ngoài trấn kia đến là vì Thanh Thu. Hơn nữa quan phụ mẫu của thành Vân Thủy cùng đại nhân Phạm Thủ Quân cũng chạy đến cái trấn bé xiu này, đặc biệt tới thăm phường đậu phụ của Thanh Thu một vòng.

Vệ Minh hiện đang có công chuyện ở phía đông nam, sau khi nhận được thư của Thanh Thu còn tưởng mình đang nằm mơ. Những ngày này hần viện cố đi điều tra các cứ điểm của Bắc Vu ở Nam Vu, hần cũng đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Thanh Thu, nhưng cuối cùng vẫn bật vô âm tín. Nàng giống như đã biến mất khỏi thế giới này vậy, kết cục xấu nhất có thể là cơ thể Thanh Thu yếu ớt không chịu nổi cái rét của mùa đông nên... Bây giờ bảo đã tìm thấy, bảo hần làm sao có thể không vui?

Từ đông nam đến Vân Châu, Vệ Minh đi chỉ mất ba ngày, suốt dọc đường hần cùng mười mấy tùy tùng thân tín phi ngựa như bay, khiến lũ ngựa mệt sắp chết. Cuối cùng khi ánh mặt trời ban mai vừa ló dạng thì hần cũng đã tới bên ngoài thành Vân Châu.

Vệ Minh không vào thành, mà vòng về phía đông thành, tiếng vó ngựa gõ trên con đường đá của trấn Vân Thủy vang như sấm rền, cả nửa trấn đều bị chấn động theo.

Bản thân Vệ Minh là người cố chấp, nếu không như thế, hần sẽ chẳng khẳng khái nói rằng mình chỉ cần Thanh Thu. Nhưng đồng thời hần cũng vô cùng tự tin và kiêu ngạo, sự ra đi không lời từ biệt của nàng, khiến hần vừa thấy đau vừa thấy giận. Cho đến tận đêm giao thừa, Ninh Tư Bình nói từng đưa Thanh Thu tới Đông Hoàng Lâm, hần mới hiểu ra, tâm sự của Thanh Thu hoàn toàn không giống như hần đã tưởng, nàng chẳng hề lo lắng cho tương lai. Nàng không cần một lời hứa hữu danh vô thực, càng không vì hần mà để mình phải chịu tủi nhục, điều này khiến hần có cảm giác thất bại.

Thanh Thu chờ bên bờ sông cuối cùng cũng chờ được thể tử quay về, ông thở phào nhẹ nhõm, dắt ngựa theo sau thể tử đến phường đậu phụ. Cư dân hai bên đường nhao nhao ngo nghiêng, quan sát đánh giá đám người lạ đang đi vào tiểu trấn.

Thanh Thu căn bản chẳng còn tâm trí buôn bán gì nữa, nàng phải ứng phó với cái nhìn tò mò của hàng xóm láng giềng. Thậm chí trong số đó còn cả những người đang làm quan, người nào người nấy đều dùng thứ giọng cực thấp để hỏi nàng rằng đám người kia là ai, nàng chẳng có gì để nói, chỉ đóng cửa cầu yên ổn. Ai ngờ Thụy Lân và Thụy Phương cũng thức cùng nàng, dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn nàng, cứ như nàng sắp vứt bỏ anh em họ tới nơi vậy.

Ba ngày rồi, chẳng phải nàng đợi suốt ba ngày ba đêm, chỉ vì muốn thấy Vệ Minh ư!

Tiếng vó ngựa dừng ở ngoài cửa, nhưng người lại không vào ngay. Trong ba ngày chờ đợi thể tử, Thanh Thu cũng chẳng nhàn rồi, ông đã thăm dò tình hình suốt nửa năm nay của Thanh Thu ở tiểu trấn này. Ngày nào nàng tới trấn Vân Thủy, phường đậu phụ khai trương bao giờ, rồi những ai đã từng tới nhà nàng, bình thường nàng buôn bán ra sao, lai lịch của hai đứa bé trong nhà nàng. Phàm những chuyện có thể nghe ngóng được, Thanh Thu quản gia không bỏ sót chi tiết nào dù nhỏ nhất, lúc này đang báo cáo lại với Vệ Minh.

Thanh Thu cúi đầu ngồi trong phòng, lòng có chút ảm đạm, đây là nhà nàng không phải sao? Nhưng lại bị người ta bao vây, bên trong cũng có vài nam tử thân hình cao lớn, nghe nói thể tử đã đến cửa rồi. Nàng đang băn khoăn không biết nên ra đón hay là dùng chần trùn đầu mình lại, để chẳng ai có thể nhận ra nàng?

Nàng đang nắm chặt chiếc lược gỗ trong tay, răng lược bấm vào lòng bàn tay khiến nó hằn vết máu, có trời chứng giám nàng hoàn toàn chẳng nghĩ được gì. Vừa định đứng dậy, thì nghe tiếng chân người từ bên ngoài bước vào, người đó vén tấm rèm trước cửa lên, đứng lại ở đó, rồi bước vào trong. Không cần hỏi nàng cũng

biết đây là thế tử, Thanh Thu căng thẳng vô cùng, tim đập thình thịch, đã bao lâu rồi không gặp, thế tử vẫn khỏe chứ? Chàng sẽ nói gì?

Vệ Minh chẳng nói gì, chỉ nhẹ nhàng gỡ tấm vải quần trên đầu nàng xuống, để mái tóc thả ngang lưng. Hắn cầm một nắm tóc đưa lên mũi ngửi, một lúc lâu sau khẽ hỏi nàng bằng thứ giọng khàn khàn: “Nàng nói với người ta rằng tướng công của nàng họ Vệ?”.

Thanh Thu cúi đầu càng thấp hơn.

“Có điều thật đáng tiếc, tướng công họ Vệ của nàng vì lâm bệnh mà chết rồi...” Nói tới đây, Vệ Minh không kìm được nghiêng răng, rồi nói tiếp: “Ta còn chưa chết mà!”.

Về việc này, Thanh Thu phải giải thích một chút, nàng nói mình là quả phụ, chỉ vì muốn thuận tiện hơn. Lẽ nào nàng phải nói với người ta rằng mình đã hai mấy tuổi đầu nhưng chưa xuất giá ư? Thanh Thu ngẩng đầu lên định mở miệng phản bác, thì đã bị hắn ôm chặt vào lòng.

Xa cách lâu ngày gặp lại, Thanh Thu cũng thấy vui nhiều hơn là buồn, cảnh tượng ngọt ngào từng có khiến nàng tạm thời quên hết tất cả lo âu, dịu dàng nép vào ngực hắn. Quanh nàng là hơi thở quen thuộc và cả mùi phong trần sương gió, chắc hắn đã vội vội vàng vàng quay về đây.

“Thế tử...” Thanh Thu hít một hơi thật sâu, nàng định nói nhưng lại không có dũng khí, nói gì bây giờ? Vệ Minh nhận được tin là tới ngay, sau đó thì sao? Nếu phải quay về thành Việt Đô, vậy thì ngay từ đầu nàng cần gì khổ sở bỏ đi như thế. Nhưng nếu thế tử không đến, không muốn đưa nàng về, ngược lại nàng sẽ trách hắn vô tình bạc nghĩa.

“Muốn nói gì thì nói đi.” Cuối cùng Vệ Minh cũng buông nàng ra, kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người ấy, giống như đang nghiên cứu xem Thanh Thu trước mắt đây với Thanh Thu mà hắn từng trăm nhớ ngàn thương, tướng tượng ra trong đầu bao lần có khác nhau không. Cuối cùng Vệ Minh khẳng định: “Nàng gây đi khá nhiều, cũng may”.

Lời nói thật kỳ lạ, nàng hỏi lại đầy ngờ vực: “Cũng may?”.

Hắn mỉm cười: “Nếu nữ tử mà ta ngày đêm thương nhớ, sau bao ngày xa cách lại béo lên, thì chỉ chứng minh một điều là, sau khi rời khỏi ta nàng sống rất vui vẻ, cũng may không phải thế”.

Nhìn bộ dạng sững lại của nàng, Vệ Minh khẽ cười thành tiếng, sự xa cách lâu ngày không khiến họ nảy sinh khoảng cách. Hắn ôm ngang tấm eo mềm mại của nàng, ngửi mùi hương quen thuộc say lòng người. Vệ Minh khẽ lẩm bẩm: “Nàng nhìn ta đi, cũng chẳng béo, chỉ vì nhớ nàng...”.

Bỏ đi tha hương không khiến nàng sống tốt hơn, cũng vì một người mà héo mòn. Thanh Thu từng suy nghĩ rất kỹ, liệu mình làm thế này là đúng hay sai. Bất luận là do tự ti, hay sợ ánh mắt người đời, hay vì sự phản đối của quận vương và quận vương phi. Tóm lại khi bỏ đi rồi, nàng lại ngày đêm nhớ nhung hắn, hết lần này tới lần khác hồi tưởng lại từng giây từng phút nàng đã trải qua trong phủ thế tử. Nếu đời này không có duyên cùng Vệ Minh trùng phùng, vậy thì nàng sẽ nhớ lại mãi.

Thế tử nói ngày đêm nhớ nhung nàng, thật không? Thanh Thu khẽ thở dài một tiếng, nỗi nhớ và tình cảm sâu nặng bị đè nén lâu ngày, bắt đầu từng chút từng chút cuộn cuộn trong tim. Nàng nhớ tới việc khi mình rời đi, thế tử sắp cùng tiểu thư họ Khang tiến hành hôn sự, bất giác buồn bã trong lòng, nỗi ngờ vực chưa được giải tỏa, nàng cúi đầu nói: “Đương nhiên thiếp cũng nhớ chàng”.

Không ai nói gì, chỉ nghe thấy hơi thở khe khẽ của cả hai. Giờ này khắc này, Vệ Minh nào còn nhớ được cảm giác tức giận vẫn giày vò hắn suốt nửa năm nay. Hắn từng nghĩ nếu tìm được nàng, nhất định sẽ chặt vắn nàng tại sao bỏ đi mà không để lại một lời nhắn nào, lẽ nào nàng chưa từng yêu hắn? Giờ đây gặp được nàng rồi, bản thân lại chỉ cảm thấy dịu dàng ngọt ngào, thương yêu triền miên...

Sự yên tĩnh trong giây lát bỗng bị cắt ngang, từ xa vọng lại tiếng đàn, đây chẳng phải tiếng đàn của Hồng Bắc Hiên sao? Lần này y chơi đàn rất thông thả, con lữ bị cột ở sau viện cũng bắt đầu kêu. Không thể trách con lữ đó, là tật cũ từ trước kia, nó cho rằng khi tiếng đàn vang lên là lúc nó phải chịu khổ, nên mỗi lúc kêu một to hơn.

Thanh Thu không kìm được cười ngất, đứng dậy vắn tóc lại, giờ nàng không cần phải vắn tóc kiểu của các phu nhân nữa, mà tết thành đuôi sam. Thanh Thu ra cửa đứng nhìn, trong viện đứng đầy tùy tùng của thể tử. Thụy Lâm cầm tay Thụy Phương đứng giữa viện, nhìn bộ dạng như vốn định ra phía sau xay đỗ, nhưng bị đám tùy tùng ngăn lại, không cho hai anh em họ đi lại lung tung.

Nàng có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt hai đứa trẻ, liền gọi Thụy Lâm ra sau viện xem có chuyện gì, rồi bảo Thụy Phương tới đứng cạnh mình. Cô bé căng thẳng đứng sát vào nàng, không dám ngẩng nhìn đám tùy tùng kia. Vệ Minh cũng đi ra theo, nhớ ra trước kia đúng là Thanh Thu từng dự định đi bán đậu phụ, hẳn bắt giặc cười khổ, nàng cũng thật quật cường. Vừa rồi trong phòng, hai người họ chẳng ai nhắc lại chuyện cũ, một là không kịp, hai là ở đây không tiện, lúc này hẳn chỉ muốn nhanh chóng đưa nàng về thành Vân Châu, tất cả đợi sau này hẵng tính.

Thụy Phương ngẩng đầu sợ hãi hỏi: “Bà chủ Thu, sắp đi ư?”

Bàn tay nhỏ nhắn của cô bé run rẩy, sự sợ hãi trong ánh mắt khiến người ta đau lòng, Thanh Thu nhìn Vệ Minh một cái, cảm giác như hẳn đang đợi câu trả lời của nàng. Sau khi suy nghĩ, nàng khẽ đáp: “Ta đi vài ngày, em và Thụy Lâm trông nhà, buổi sáng mở cửa bán hàng là được”.

Nghe thấy nàng nói chỉ đi vài ngày, Thụy Phương mím môi không nói gì nữa, bà chủ Thu trước nay chưa bao giờ lừa nó. Cô bé cũng biết nấu ăn, các món trong cửa hàng mấy ngày này cô bé đều có thể làm, đợi bà chủ Thu quay về, nhất định sẽ rất vui. Thụy Lâm lại vô cùng lo âu, cậu ta an ủi con lừa xong đi ra, nhìn Vệ Minh bằng ánh mắt đầy thăm dò, cậu ta có dự cảm, nam nhân này nhất định sẽ đưa bà chủ Thu đi, hủy hoại cuộc sống ổn định mà bao lâu nay hai anh em cậu ta mong đợi.

Đối với câu trả lời của Thanh Thu, người không vừa ý nhất lại là Vệ Minh, đi vài ngày? Lẽ nào nàng còn muốn quay lại? Nghe Thanh Thu nói trong tiểu trấn có người tới cầu hôn nàng, còn có cả một nam tử góa vợ rất thương Thanh Thu. Vệ Minh khẽ nhắm mắt lại, che đi cái nhìn sắc lẹm, hẳn muốn mọi người ở đây biết rằng, Thanh Thu không phải là quả phụ, phu quân của nàng chưa chết, cả đời này nàng không có khả năng gả cho người khác.

Tiểu Tứ ca nhà bên cạnh ra ngoài làm công vẫn chưa quay lại, Thanh Thu đành sang cáo biệt mẹ và vợ Tiểu Tứ, nhờ họ quan tâm đến cửa tiệm. Chỉ có Thụy Lâm và Thụy Phương là khiến nàng không yên tâm nhất, chúng là người tốt, từng giúp nàng rất nhiều. Vệ Minh sai người để lại rất nhiều ngân lượng, nói là muốn cảm tạ khiến mẹ con nhà kia vui mừng khôn siết, không ngờ Thanh Thu lại có lai lịch như thế.

Thanh Thu đã chuẩn bị xong kiệu, đợi nàng ở ngoài cửa. Không hiểu có phải cho rằng thể tử vừa đến là nàng sẽ không hề do dự mà theo về không? Thanh Thu cắn môi, mặc dù đã dặn anh em Thụy Lâm trông nhà, nhưng nàng vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Rốt cuộc là chỉ đi vài ngày, hay sẽ không quay lại nữa? Chỉ sợ giằng co một hồi, nàng lại thuận theo ý của thể tử mà thôi.

Thanh Thu quay người nhìn lại phía sau, ánh mắt Vệ Minh cũng dịu dàng hơn, bốn mắt giao nhau, trái tim nàng mềm nhũn. Thứ mà nàng ngày đêm mong chờ chẳng phải là cảm giác thấu hiểu ăn ý tới mức này ư, thiên hạ dù có rộng lớn nhưng không có hẳn, thì đi đâu cũng giống như lưu lạc.

Nàng nhẹ nhàng buông rèm, Vệ Minh quay người lên ngựa, khí thế hùng hậu như lúc đến, đem theo cả đội người ngựa rời khỏi trấn Vân Thủy. Khi đi qua nhà họ Hồng, hẳn nhìn thấy bóng dáng một nam tử hồn xiêu phách lạc, ngẩn ngơ nhìn chiếc kiệu đi ngang cửa nhà mình, Vệ Minh đoán đây chính là nam nhân góa vợ từng tới cầu hôn Thanh Thu mà Thanh Thu nhắc tới, không kìm được bất giác lắc đầu, người như vậy sao có thể lọt vào mắt nàng chứ.

Thanh Thu ngồi trên chiếc kiệu nhỏ đi vào thành Vân Châu, tới thẳng Ngọc Lâm uyển. Vệ Minh cầm tay nàng không rời, dẫn nàng tới Lãnh Hương các, đáng tiếc trong uyển này chỗ nào cũng đẹp, mà nàng chưa kịp nhìn rõ đã bị kéo đi.

Lãnh Hương các là căn phòng mà hẳn vẫn thường ở mỗi khi tới thành Vân Châu, cơ thể mệt mỏi, Vệ Minh chỉ kịp tắm rửa qua loa, rồi kéo Thanh Thu ngã xuống giường, ôm chặt lấy eo nàng mà nói: “Ngủ với ta một lúc”.

Sau đó thì chìm sâu vào giấc ngủ.

Còn chưa tới giờ Ngọ, mặt trời vẫn lên cao, Thanh Thu sao có thể ngủ được, đợi Vệ Minh ngủ say rồi nàng bèn ngồi dậy. Bên ngoài Lãnh Hương các có một đội tùy tùng đứng canh, Thanh Thu có phần kinh ngạc, đám tùy tùng không rời thế tử nửa bước này quả thật rất trung thành, họ còn thận trọng hơn gấp trăm nghìn lần khi còn ở phủ. Thấy Thanh Thu đi ra, có hai người tự động đi theo nàng, dường như đã nhận lệnh của chủ nhân từ lâu.

Ngọc Lâm uyển này đẹp hơn phủ thế tử trong kinh thành nhiều, ở đây trăm hoa đang đua nở, có hòn non bộ có hồ nước, khiến người ta có thể quên đi mọi ưu phiền. Đám a hoàn người hầu trong uyển đều biết rõ mọi chuyện, không ai là không cung kính hành lễ với nàng. Người đi đầu chính là Thanh Thư, nói là đã chuẩn bị cơm trưa cho nàng, ngoài ra còn chuẩn bị cho nàng rất nhiều y phục cũng như đồ dùng cá nhân, mời nàng đi xem xem có hợp ý không, ông chỉ sợ có chỗ nào hầu hạ chưa được chu đáo.

Phạm Thủ Quân sau khi nhận được tin thế tử quay lại Vân Châu, đang ăn cơm trưa cũng vội vàng bỏ món ăn mình yêu thích nhất xuống, đi ngay tới Ngọc Lâm uyển. Ông đến cửa rồi, lại gặp Ngô thái thú, không kịp lau mồ hôi trên mặt, chấp tay hành lễ, “Ngô thái thú đến thật sớm”.

Ngược lại với vẻ bề ngoài nhếch nhác của Phạm Thủ Quân, Ngô thái thú lại trông rất nhàn nhã, có một người đang quạt cho hắn ta, còn có người dâng trà mát, “Đâu có sớm, ta đến đây được nửa canh giờ rồi”.

Nhìn tình hình này có lẽ vẫn chưa được vào Phạm Thủ Quân cũng không cho người thông báo, thận trọng hỏi: “Vị trong đó tâm trạng không tốt, không muốn gặp chúng ta sao?”.

Mặc dù không nhiều người biết thân phận của Vệ Minh, nhưng trước kia hắn dùng quân sĩ của thủ thành để đi tìm Thanh Thu, nên Phạm Thủ Quân và Ngô thái thú mới biết thân phận của hắn. Không tìm thấy người thế tử muốn tìm, họ rất bất an, sợ vì chuyện này mà lỡ mất tiền đồ. Không ngờ thế tử lại năm lần bảy lượt quay về Vân Châu, mở rộng các ngành nghề buôn bán, cứ như định đóng đô ở đây luôn vậy.

Tục ngữ nói dựa vào cây cao bóng mát, thế tử Vệ Minh là tâm phúc, sủng thần bên cạnh hoàng thượng, một câu của hắn bằng cả mười năm họ cố gắng. Người ta làm quan ai cũng vì chữ “tài”, quan vận hành thông “tài” tự khắc đến, mỗi lần Vệ Minh tới Vân Châu, tâm trạng thay đổi khôn lường, thường mấy ngày liền cũng chẳng tiếp ai, lần này lại thế.

Đến cửa Ngọc Lâm uyển họ cũng chẳng được vào, người bên trong nói thế tử mấy hôm nay hơi mệt đang nghỉ ngơi, không gặp bất kỳ ai. Hai người họ cùng ôm một suy nghĩ, dù phải đứng đợi trước cửa nhà thế tử cả đời, cũng không cho kẻ khác tranh mất cơ hội vào trước.

“Nghe nói thế tử đại nhân lần này đến đây, còn mang theo một nữ tử, giờ lại không chịu tiếp khách, lẽ nào ở trong đó...” Hai người quay sang nhìn nhau, cùng nở nụ cười mờ ám, thế tử vì tìm nữ tử mới đến thành Vân Châu, sao bọn họ lại không tìm cho hắn thêm vài người khác chứ?

Mặt trời bắt đầu lặn, Thanh Thu đã dạo khắp một lượt quanh Ngọc Lâm uyển, chắc giờ này thế tử sắp dậy, nàng bèn quay về. Thanh Thư sai a hoàn mang thực đơn đến cho nàng chọn, việc này khiến Thanh Thu nhớ lại những ngày sống ở phủ thế tử, ở đây và ở đó chẳng có gì khác nhau, nàng lại trở về làm nữ nhân của thế tử.

Nàng cầm thực đơn quay về phòng, trong giường buông rèm tối om, Thanh Thu rón rén đi lên phía trước xem thế tử còn ngủ không, thì nghe thấy giọng nói cất lên: “Nàng đi đâu thế?”.

Nàng giật nảy mình, giờ mới biết hắn đã tỉnh, bèn đặt thực đơn lên bàn, lười nhác đáp: “Giờ là ban ngày nên không ngủ được, thiếp ra ngoài đi dạo”.

Vệ Minh dụ giọng, rồi hỏi: “Tại sao không nói với ta một tiếng?”.

Thanh Thu cười ngất, “Chàng đang ngủ say, thiếp nói thế nào? Hơn nữa có người đi theo thiếp, sau khi chàng dậy sẽ biết thôi”.

Hắn rầu rĩ đáp: “Sau khi tỉnh dậy không thấy nàng, ta tưởng nàng lại bỏ đi rồi”.

Thanh Thu che miệng cười, thế tử lúc nào cũng tỏ ra điềm đạm bình tĩnh, mấy khi ai oán như thế, không nhịn được cười nàng nói: “Sao có thể thế, đây không phải phủ thế tử...”.

Nói xong lại thấy không ổn, nếu đây là phủ thế tử thì nàng sẽ bỏ đi ư?

Vệ Minh khẽ nhú mày, dù phủ thế tử có không tốt nghìn lần không tốt vạn lần, nhưng ở đó còn có hân, lễ nào đến hân mà nàng cũng không lưu luyến ư? Vệ Minh vén rèm bước ra, đuôi áo dài quét đất, mái tóc đen thả trước ngực, trong trời chiều khiến người ta có cảm giác áp bức. Cổ họng Thanh Thu khô khốc, hai mắt nhắm hờ không nhìn hân: “Không biết bữa tối nay thế tử muốn dùng gì?”.

Vệ Minh đi đến bên nàng, tới rất gần mới dừng lại: “Nàng nói xem?”.

Nàng cầm tờ thực đơn lên, giơ ra trước mặt hân, chặn ánh mắt nóng bỏng như lửa kia lại, run rẩy nói: “Chàng xem có món nào hợp khẩu vị không?”.

Một tờ giấy sao có thể ngăn được nhiệt tình trong người Vệ Minh, ngay lập tức nó bị giật đi, khuôn mặt anh tuần của hân hiện lên vẻ nghịch ngợm: “Rất hợp khẩu vị của ta, không cần xem”.

Thanh Thu đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt, bao tâm sự không cần thiết cùng những bất an biến mất không chút dấu tích, rõ ràng như muốn được đắm chìm trong niềm vui này mãi không dứt. Nụ hôn dài kết thúc, mắt Thanh Thu ướt ướt, nàng muốn ngẩng lên để nước mắt chảy ngược vào trong, nhưng lại bị hân giữ chặt trong ngực, nên đành để mặc nước mắt chảy thấm vào áo hân.

Vệ Minh chỉ cảm thấy ngực mình nóng ran, hân bắt giác thở dài: “Ta nhớ người bị bỏ rơi là ta mà, nàng còn khóc gì?”.

“Khi không thấy nàng, ta đã đi khắp nơi tìm nàng, ta tưởng nàng tin lời của chủ nhân Thiên phủ, không đợi ta về đã đi theo hân.” Nhắc đến Thiên phủ, ánh mắt hân có chút lạnh lùng.

“Thiếp đâu có.” Nàng sụt sịt, bản thân không phải vì tin lời của Ninh Tư Bình, thực ra tối đó ở Đông Hoàng Lâm, thế tử căn bản chẳng có hành động nào thất thổ cả. Khang Tùng Nhị nửa đêm tự ý vào lầu của nam nhân, sau khi bị người ta đưa về, nếu nhất định nói giữa thế tử và nàng ta có gì đó thì cũng thật oan uổng cho hân.

Cuối cùng Vệ Minh vẫn hỏi: “Sau đó ta biết nàng không đi theo hân, tại sao không chịu đợi ta?”.

Tâm sự của nữ tử đôi khi ngay đến bản thân họ cũng không nói rõ được, nàng ầm ục đáp: “Hoàng thượng muốn ban hôn cho chàng, thiếp ở lại còn có ý nghĩa gì”.

“Hoàng thượng ban hôn rồi.”

Hơi thở của Thanh Thu như nghẹn lại, nàng sớm đã muốn hỏi gần đây hân sống thế nào, tiểu thư họ Khang kia có phải đã trở thành nữ nhân của phủ thế tử rồi không, nhưng bản thân lại không dám. Nàng không hỏi Thanh Thu, cũng không hỏi mấy tên tùy tùng kia.

Khi vào Ngọc Lâm uyển, Thanh Thu chỉ sợ ra đón mình là một nữ tử yêu kiều, dịu dàng phủ bụi trên áo cho hân, sau đó dịu dàng hiền thực an ủi nàng nên ở lại đây... Cũng may là không có, nàng thấy yên tâm đôi chút, muốn coi Ngọc Lâm uyển là nhà của hai người. Ở đây cách xa Việt Đô, sẽ không có quận vương phi và những ánh mắt khác thường nhìn mình, nàng sẽ không phải sống thấp thỏm bất an, cho dù hân chẳng thể ở lại đây mãi mãi cũng được.

Thì ra thế tử được ban hôn rồi...

Vệ Minh thở dài: “Sau này gặp tiểu thư họ Khang, nàng nhớ gọi nàng ta là Hoài vương phi, nhớ chưa?”.

Hoài vương phi? Thanh Thu nước mắt ầng ậc ngẩng đầu, không hiểu nhìn hân, lòng thầm nghĩ thế tử được phong vương rồi ư?

Hân nói tiếp: “Nàng ta sắp được gả cho Hoài vương, đệ đệ nhỏ nhất của hoàng thượng, trong tháng Hai sẽ cử hành hôn lễ”.

Thì ra là thế, nhưng nét mặt Thanh Thu cũng chẳng tỏ vẻ vui mừng, hôm nay Khang Tùng Nhị đi thì sẽ lại có người khác đến. Vệ Minh là thế tử danh tiếng hiển hách, không phải cứ một lòng một dạ thương yêu là sẽ được như ý, nàng vẫn sẽ chẳng thể vui vẻ.

“Nàng không cần phải phiền não vì điều này, chuyện gì cũng đã có ta đây.”

Không cần phải hỏi gì, không cần phải làm gì ư? Hấn nói nghe thật nhẹ nhàng, nhưng nàng đâu thể bình tĩnh như thế.

Trời đã tối hẳn, trong phòng lại không có đèn, hai người dựa vào nhau trong bóng tối tâm tình. Cho đến cuối cùng, Thanh Thu vẫn chưa hoàn toàn giải tỏa được mọi ngờ vực trong lòng, nàng dịu dàng nói: “Thế tử, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa được không? Thanh Thu chỉ muốn cùng người sống vui vẻ một thời gian, không cần phải nghĩ gì cả, chỉ ở bên chàng thôi, được không?”.

Nàng không biết nỗi lo lúc này của Vệ Minh, thời gian gần đây ngoài đi tìm nàng, hắn còn phụng chỉ hoàng thượng âm thầm hành động, trừ khử rất nhiều điểm liên lạc của Thiên phủ thiết lập ở Nam Vu. Đây là cơ nghiệp bao năm của Thiên phủ ở Nam Vu, giờ bị hủy trong chốc lát, liệu họ có cam tâm không.

Mặc dù việc đàm phán giữa Nam và Bắc Vu kết thúc thuận lợi, bất luận thành ý mà hai nước đưa ra ít hay nhiều, thì nỗi hận thù trong tim chẳng ai có thể thật sự gạt bỏ, sự hòa bình tạm thời này không thể che khuất thù hận hàng trăm năm qua. Những người như Vệ Minh, từ lâu đã là kẻ thù cần phải trừ khử đầu tiên trong mắt người Bắc Vu, lần này hắn ra tay triệt để, càng làm tăng thêm sự thù hận của người Bắc Vu đối với hắn.

Hai nước không thể lập tức trở mặt ngay, người trong Thiên phủ lại không cam tâm tình nguyện từ bỏ. Vệ Minh luôn có cảm giác mình bị theo dõi, hắn không sợ họ tới báo thù, chỉ là lúc này đã tìm được Thanh Thu, không thể ở lại Vân Châu lâu. Nửa năm nay hắn cũng cho người theo dõi hành tung của Ninh Tư Bình, muốn qua y để tìm tung tích của Thanh Thu, thì sao Ninh Tư Bình có thể không cho người theo dõi hắn chứ?

Hoặc là đây không phải thể tử của thành Việt Đô hoặc Thanh Thu nửa năm nay sống bên ngoài nên trái tim cũng hoang dã hơn, tóm lại nàng kiên quyết không chịu về. Khó khăn lắm nàng mới rời khỏi kinh thành, rời khỏi thế tử, quay về chưa chắc đã có “chuyện tốt” nào đợi nàng.

Hôm đó khi Vệ Minh truyền dùng cơm, đã rất muộn, Thanh Thu quản gia vẫn đợi chưa ngủ, đợi chủ nhân truyền gọi, trong lòng thầm nghĩ địa vị của Thanh Thu cô nương có lẽ không gì có thể lay chuyển nổi, cũng may lần này ông lấy công chuộc tội, tìm được Thanh Thu cô nương về cho chủ nhân.

Gần đây Thanh Thu vô cùng lười biếng, ngày nào cũng ngủ dậy rất muộn. Còn chưa đến giữa hè mà vừa qua giờ Ngọ, ánh mặt trời đã nóng rực khắc nghiệt như muốn hút khô người ta. Sáng sớm Vệ Minh nói muốn tìm một ít nguyên liệu để làm món canh gà hầm sen, nghe nói ở phía nam của thành có một hồ sen lúc này đang nở rộ, có thể hái về làm món ăn, hoa sen trong Ngọc Lâm uyển mới ra nụ nên chưa dùng được.

Khi hắn đi Thanh Thu còn đang ngủ say, trước kia đối mặt với thế tử khó trách khỏi cảm giác thấp kém rõ ràng, giờ sau bao ngày xa cách gặp lại, nàng không còn lo nghĩ nhiều nữa, ngược lại nàng và thế tử rất hòa hợp. Hiếm khi có thời gian rảnh, nàng muốn về thăm phương đậu phụ ở trấn Vân Thủy, nhưng bị Vệ Minh từ chối, chỉ cho người mang ngân lượng về lo việc buôn bán, còn không cho nàng đi.

Thanh Thu ngủ dậy, liền có một nữ tử tầm hơn ba mươi tuổi nhanh nhẹn hầu hạ nàng, ở đây chẳng có mấy a hoàn, có lẽ do sự sắp xếp của Thanh Thu. Bên cạnh chủ nhân có một nữ chủ nhân thế này, còn cần a hoàn làm gì nữa, sớm khiến họ từ bỏ ý định này đi mới đúng.

Ngồi chải đầu trang điểm xong, Thanh Thu thở dài, vậy mà đã hơn một tháng trôi qua rồi, ban đầu thế tử còn nói muốn đưa nàng hồi kinh, nhưng thấy nàng cự tuyệt, liền không nhắc đến nữa. Nghe Thanh Thu quản gia nói lần này thế tử mang hoàng mệnh, nhưng lại không thấy Vệ Minh rời khỏi Vân Châu đi làm việc. Hai người quán quýt trong Ngọc Lâm uyển của thành Vân Châu, còn đi dạo thăm thú non nước quanh Vân Châu nữa.

Vừa qua giờ Ngọ, một chiếc kiệu nhỏ hai người khiêng dừng lại bên cửa ngách của Ngọc Lâm uyển, một nữ tử bước từ trong kiệu ra, chính là con dâu mới của Trần gia – Nhị Xảo. Về mặt nàng ta đây lo lắng, đứng bên ngoài không dám bước lên, một lúc lâu sau mới để a hoàn theo hầu mình tới gõ cửa, để nô bộc vào thông báo. Không lâu sau, một nữ tử tầm ba mươi tuổi bước ra, trông rất nhanh nhẹn, cười ngọt ngào mời nàng ta vào trong, vừa đi vừa nói: “Biết là thiếu phu nhân của Trần gia tới, cô nương đang đợi ở bên đình hóng mát, còn cho người dâng trà lạnh và điểm tâm để đợi”.

Cô nương? Ý muốn nói tới bà chủ Thu sao, Nhị Xảo cũng chỉ là muốn thử vận may, xem xem quý nhân nhà này có cho nàng ta gặp bà chủ Thu không? Phép tắc ở đây nhiều, Nhị Xảo cúi đầu không dám nhìn ngó lung tung, a hoàn theo hầu bị giữ lại ở cửa thứ hai, nên bên cạnh nàng ta không có ai quen. Càng đi sâu vào trong, cảnh đẹp hoa tươi đều không lọt nổi vào mắt, ngược lại còn có chút khiến Nhị Xảo thất thần.

Đi một lúc lâu, đại nương đó mới đưa nàng ta tới bên hồ, lá sen xanh mướt trải rộng khắp mặt hồ tỏa ra một mùi thơm dịu nhẹ, khiến tinh thần sảng khoái giữa tiết trời oi bức.

Đình hóng mát bên hồ vọng ra tiếng đàn nghe rất vui tai, có người đang ôm đàn ngồi giữa đình, đại nương mang Nhị Xảo tới đây dừng lại nhường đường: “Thiếu phu nhân Trần gia, cô nương đang ở trong đình, thiếu phu nhân tự qua đó nhé”.

“Ừm được, đa tạ.” Nhị Xảo nói khẽ, rồi đi về phía đình, bậc thềm trắng sạch như ngọc, khi nàng ta bước lên, tự nhiên lại có chút do dự, đến bậc thang cuối cùng, Thanh Thu đã dừng đàn, đứng dậy đón nàng ta.

Mái tóc dài của nàng không vấn lên nữa, mà buông xõa trên vai, bộ váy trắng như ánh trăng mà nàng đang mặc không biết được làm từ chất liệu gì, mềm mại rủ xuống, khẽ phấp phới theo từng động tác của chủ nhân.

Đây chẳng phải bà chủ Thu bán đậu phụ ở trấn Vân Thủy ư? Trong lòng Nhị Xảo bất giác thấy ngưỡng mộ, quả nhiên là người đẹp vì lụa, bà chủ Thu như trở thành một người khác, thiên kim tiểu thư khuê các gì gì đó chưa chắc đã đẹp bằng nàng.

“Nhị Xảo, sao cô lại tới đây, đã ăn cơm chưa?”

Việc Nhị Xảo tới thăm, Thanh Thu ít nhiều cũng thấy vui, ở thành Vân Châu này nàng chỉ quen mỗi Nhị Xảo, gần đây không được về trấn Vân Thủy, cũng không biết mọi người có khỏe không, ngay lập tức kéo tay nàng ta thăm hỏi.

Cảm giác e dè vừa rồi của Nhị Xảo lập tức bị sự nhiệt tình của nàng đá bay, Nhị Xảo cười đáp: “Bà chủ Thu... ta nghe họ gọi cô là Thanh Thu cô nương, vậy ta nên gọi bà chủ là gì đây?”.

Đúng là nàng ta có chút hoang mang, bà chủ Thu ban đầu tự xưng là quả phụ, luôn ăn vận trang điểm như một góa phụ, giờ lại ăn vận như khuê nữ chưa xuất giá, gọi thế nào đây.

“Thế nào cũng được, bà chủ Thu là ta, Thanh Thu cũng là ta, đều giống nhau cả thôi.”

Mấy a hoàn mang điểm tâm tới, món nước quả chua ngọt đậm đà bào khiến người ta thật dễ chịu, Thanh Thu sai người lấy cho Nhị Xảo một bát: “Nào nếm thử đi, đây là nước mơ ta vừa làm, mấy ngày nay nắng nóng, ăn chẳng thấy ngon, chỉ uống nước này mới dễ chịu đôi chút”.

Mấy a hoàn kia làm xong việc lập tức lặng lẽ lui ra, Nhị Xảo nhìn cảnh đó nhớ đến bộ dạng hồi đầu khi Thanh Thu vừa tới tiểu trấn, khi ấy thật không nhận ra lai lịch của nàng lại thế này. Khi đó nàng trông thật nhếch nhác, ngã ngát dưới tuyết lạnh, là Tiểu Tứ ca đã cứu nàng, nên nàng mới ở lại tiểu trấn, tại sao bà chủ Thu lại xuất hiện ở đó chứ?

“Bà chủ Thu, sao cô lại tới trấn Vân Thủy bán đậu phụ? Ngay từ đầu ta đã nhận thấy cô không phải người bình thường.”

Thanh Thu mỉm cười, làm gì có ai thần thông quảng đại thế, chỉ là Nhị Xảo quá xem trọng nàng nếu nói không bình thường, thực ra nên nói là thế tử không bình thường.

“Đâu có, chỉ là biết làm một hai món ăn mà thôi.” Đây là lời nói thật, nàng chẳng có sở trường nào khác.

Nhị Xảo cuối cùng không tìm được bèn hỏi dò: “Thân phận chủ nhân của Ngọc Lâm uyển này rốt cuộc là thế nào?”.

Thực ra Nhị Xảo muốn hỏi Thanh Thu, nam nhân đứng sau nàng là ai?

Thanh Thu thoáng trầm ngâm, nàng không hiểu thân phận của thế tử có gì đáng phải bảo mật, nhưng nàng nhận thấy đám a hoàn nô bộc trong phủ này, rất ít người biết thân phận thật của Vệ Minh, nên nghĩ một lát bèn đáp: “Có chút công danh trong kinh thành”.

“Làm quan, thì ra bà chủ Thu là phu nhân của quan gia. Vậy cô sắp đi cùng ngài ấy sao?”

“Phu nhân quan gia? Sai rồi, thực ra ta chỉ là một trù nương của nhà người ta thôi.”

Thanh Thu uống nước mơ, phát hiện chỉ có một lúc mà đá đã tan hết, miệng nàng chua, đầu chỉ miệng chua, đến lời nói ra cũng chua.

Nhị Xảo nghe nàng nói xong càng hoang mang, đúng là, tay nghề của Thanh Thu không ai phủ nhận nhưng quý nhân trong kinh thành sao lại vì một đầu bếp mà phải tìm tới tận đây? Lẽ nào vị quý nhân kia quyết chỉ ăn những món của Thanh Thu làm ư?

Thời gian này, trong trấn Vân Thủy lời đồn đại nào cũng có, nhiều nhất là nói về Thanh Thu là tiểu thiếp của quý nhân trong kinh thành bỏ trốn, giờ bị bắt về. Ngoài ra còn nói Thanh Thu không thủ tiết, không chịu ở nhà, lại còn tới đây mở phường đậu phụ. Nàng nói mình là quả phụ, thực ra trong lòng độc ác rửa phu quân của mình chết sớm.

Thanh Thu nghe xong cười gượng, trong lòng nàng có rất nhiều nỗi khổ, nhưng không có cách nào nói ra được. Mấy hôm trước còn chiến tranh lạnh với thế tử chỉ vì thái thú của thành Vân Châu mang nữ tử tới tặng hân. Không phải Thanh Thu không muốn chung sống vui vẻ hòa bình với Vệ Minh, mặc dù hân không giữ lại những cô nương đó, nhưng Thanh Thu một khi phải đối mặt với chuyện này thường khó chịu, đến nỗi mụ mẫm cả đầu óc, a hoàn trong phòng nàng không dùng, chỉ dùng một đại nương.

“Đúng rồi bà chủ Thu, đây là lão phu nhân bảo ta mang tới, khi ấy nhà chúng tôi đắc tội với cô, mong cô đừng để bụng.” Nói rồi Nhị Xảo lấy từ ống tay áo ra một chiếc hộp, dâng lên bằng hai tay.

Thanh Thu kinh ngạc, nàng đón lấy chiếc hộp, thấy hơi nặng, chiếc hộp được làm bằng gỗ tử đàn. Mở ra, bên trong là một hạt trân châu sáng lấp lánh, nhìn về mặt Nhị Xảo, nàng hiểu, có lẽ Trần gia vì chuyện xảy ra vào hôm mừng thọ lão phu nhân, nên mang quà tặng mình. Nàng cười lắc đầu: “Là Trần lão gia bảo cô mang tới phải không, ta không nhận được”.

Nhị Xảo lập tức đứng dậy, “Xin bà chủ Thu hãy nhận lấy, nếu không khi về ta biết phải ăn nói ra sao”.

“Vô duyên vô cớ, nhận quà thế này sao được, cầm về đi.”

“Nhưng lần trước... lần trước chuyện xảy ra ở Trần gia khiến cô bỏ đi chẳng vui vẻ gì, ta còn nợ cô nửa số bạc cũng chưa có dịp để trả, bà chủ Thu xin hãy nhận lấy.”

“Không sao, chẳng ai trách nhà cô cả, có phải chuyện gì ghê gớm đâu, lão phu nhân là thích tài nghệ của ta, đừng để tâm quá.”

Nhị Xảo lại đẩy lại, cha chồng của nàng ta thấy đến người được quan viên đối xử thận trọng như quản gia Thanh Thu mà còn phải quỳ xuống cầu xin nàng, trực giác mách bảo ông rằng chủ nhân của Thanh Thu chắc chắn vô cùng cao quý. Có lẽ mấy vị đại nhân đều là vì nể mặt vị quý nhân này nên mới chiếu cố đến ông. Trước khi đi Trần lão gia còn đặc biệt dặn dò Nhị Xảo nhất định phải tặng được món quà này.

Được cha chồng coi trọng như thế, Nhị Xảo cảm thấy mở mày mở mặt vài phần, nhưng một hạt châu đến bản thân nàng ta cũng chưa từng nghe nói, tại sao Thanh Thu chỉ nhìn qua đã không nhận? Nếu nàng ta không làm được việc này, thì quay về phải ăn nói thế nào đây?

Nhị Xảo tiếp tục khuyên: “Bà chủ Thu sau này chắc sẽ không ở đây, tốt xấu gì ta và cô cũng từng quen biết, coi như giữ lại làm kỷ niệm đi”.

“Cái gì kỷ niệm?” Giọng một nam nhân vang lên, Vệ Minh đứng ở bậc thềm, hân đi thật chậm giống như có tâm sự.

Thanh Thu đi tới đón: “Người nói đi hái hoa sen, sao giờ đã về rồi”.

Trước mặt người khác nàng lược bớt hai từ “thế tử”, kẻ hầu người hạ khắp Ngọc Lâm uyển này đều không biết thân phận thật sự của chủ nhân.

Vệ Minh mỉm cười, lấy một túi giấy trong người ra, bên trong là những cánh hoa màu hồng tươi tắn, Thanh Thu vội đón lấy. Ánh mắt Vệ Minh dừng lại trên người Nhị Xảo, sau đó liếc đến chiếc hộp trên bàn. Hân cầm lên xem, điềm đàm hỏi: “Người là con dâu của Trần gia?”.

Không biết tại sao, Nhị Xảo cảm thấy chân mình mềm nhũn, đến dừng khí nhìn Vệ Minh cũng không có, cúi đầu đáp: “Vâng”.

“Dù sao thịnh tình của người khác cũng khó từ chối, nàng nhận đi.” Vệ Minh nhanh chóng giúp họ quyết định, quay sang nói với Thanh Thu: “Mấy hôm nay tinh thần nàng không tốt, ăn cơm xong đều ngủ, sao hôm nay còn chưa đi ngủ?”.

Nhị Xảo nghe vậy liền vội vàng cáo từ, hôm nay coi như nhiệm vụ tặng quà đã hoàn thành, còn được thấy dung nhan của quý nhân, mặc dù vị quý nhân này ít nói lại khiến người ta sợ, nhưng tướng mạo thật sự rất anh tuấn.

Thanh Thu không giữ kịp, nàng còn chưa hỏi hôm đó sau khi mình đi rồi, người của Trần gia có làm khó Nhị Xảo không, dù sao chuyện ngày hôm ấy cũng là vì Nhị Xảo nhờ nàng tới giúp.

“Bên hồ cũng chẳng mát hơn bao nhiêu, tại sao không tiếp cô ta trong phòng, ở đó tốt xấu gì cũng có nước đá bên cạnh, đỡ nóng bức hơn nhiều.”

“Lười chẳng muốn...” Nàng khẽ vươn vai, nhớ tới những lời Nhị Xảo nói, đột nhiên nổi hứng muốn hỏi hắt tại sao lại giấu thân phận của mình ở đây. Vệ Minh do dự hồi lâu rồi đáp: “Cũng chẳng có gì, không làm thế thì sao được yên tĩnh”.

Gió thổi bên hồ, khiến vạt áo ngoài của Vệ Minh tung bay, Thanh Thu đột nhiên nhìn thấy vết máu dính trên đùi Vệ Minh, chẳng trách khi hắt bước vào đình trông rất chậm chạp, chắc hắt đi lại khó khăn. Nhưng tối qua trong phòng khi hai người quấn quýt bên nhau đùi hắt vẫn bình thường, lẽ nào... Nàng định hỏi, nhưng miệng mấp máy vẫn không nói ra lời, để mặc màu đỏ nhức nhối đó ứa vào mắt, cuối cùng bất tỉnh.

29. Q.2 - Chương 29: Hỷ Sự Thành Đôi

Ngọc Lâm uyển trong bóng đêm tĩnh lặng như một bức họa, chỗ nào cũng được dát bởi ánh trăng lung linh, thỉnh thoảng tiếng côn trùng lại vang lên, những khóm hoa vương vất mùi thơm đang cúi đầu bên con đường nhỏ lát đá, lặng lẽ tỏa hương.

Trong thời gian ngắn nhất Lãnh Hương các được bài trí mới hoàn toàn, đôi nền hỷ long phượng được đốt lên, rèm trước kia đều là màu nhạt thì nay được thay bằng một màu đỏ rực, nhìn đâu cũng thấy không khí của hỷ sự. Thanh Thu ngần ngại ngồi trước nền, trên người nàng vẫn là bộ váy hoa buổi trưa, chưa thay y phục. Tất cả những việc này đều do thể tử sắp xếp, chuyện diễn ra đột xuất nên mọi thứ được đơn giản, nàng vừa được đại phu chẩn đoán rằng có thai, không thể chịu đả kích quá lớn.

Thành thân ư? Tối giờ nàng vẫn cảm thấy có gì đó không thật.

Đám a hoàn đi đi lại lại kẻ nào cũng mặt mày tươi cười, nhún người chúc mừng nàng, cũng đổi luôn cách xưng hô, gọi nàng là “phu nhân”. Hương thơm dịu dịu thoang thoang trong không trung, đây là mùi thảo mộc, nghe nói có tác dụng an thai dưỡng thần, từ trước tới nay Nam Vu vẫn có tập tục này.

Tất cả đều vì nàng đã có thai.

Đại phu là người có kinh nghiệm nổi tiếng nhất ở thành Vân Châu, đương nhiên sẽ không thể chẩn đoán sai. Việc nàng bị ngất vào buổi trưa khiến mọi người kinh hãi, đại phu đã kê thuốc an thai, dặn nàng phải uống thuốc đúng giờ. Nghĩ đến nụ cười không ngậm lại được trên môi thể tử và giọng điệu dịu dàng của hắt, Thanh Thu chỉ thấy lo lắng, tay không kim được đặt lên che phần bụng.

Tại sao đột nhiên lại có thai chứ? So với niềm vui sướng của thể tử, nàng lại hoang mang nhiều hơn. Thời gian gần đây đúng là nàng trở nên lười nhác, chỉ là có tâm sự nên mới như vậy, rõ ràng nhìn thấy vết máu trên người Vệ Minh nên mới ngất xỉu, ai ngờ mời đại phu tới xem bệnh lại khám ra có thai.

Thời gian gần đây hai người họ quấn quýt, không phải nàng chưa từng nghĩ đến khả năng mình sẽ mang thai, trước kia ở phủ thể tử nàng không dám có, cũng mừng vì mình không có, nên nàng mới có thể bỏ đi quyết liệt như vậy. Đứa trẻ xuất hiện thật không đúng lúc, nàng cúi đầu cười khổ, hành động này của thể tử có chút trẻ con, nhưng có lẽ vì Vệ Minh nhìn thấu tâm can nàng rồi nên mới làm như vậy.

Có điều thế tử sẽ không hối hận chứ?

Quận vương phi có thể chấp nhận hôn sự này sao?

Gần tối, hai người vái thiên địa, quan khách chỉ có hai người là Phó thái thú và Phạm Thủ Quân trong thành Vân Châu, họ đột ngột bị truyền vào, không ngờ là đến để dự lễ. Nhìn đôi tân lang tân nương chẳng mặc cả hỷ phục, hai vị đại nhân sắc mặt đầy khó hiểu nhưng không dám nói gì, chỉ có thể liên tục chúc mừng.

Hành lễ xong nàng được đưa về phòng, đợi thế tử tiếp xong khách.

Thanh Thu không nghĩ được là lúc ấy mình buồn hay vui, từ sau khi nàng tỉnh lại bị cái tin có thai kia làm cho kinh hãi, sau đó được thông báo lập tức phải cùng thế tử bái đường thành thân, vừa định buột miệng nói “không”, nhưng rồi kìm lại. Tạm thời không nhắc đến việc từ sâu thẳm trong lòng nàng vẫn luôn mong chờ hôn lễ này tới thế nào, mà chỉ nhìn nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt anh tuấn của thế tử thôi, cũng đủ để nàng thỏa mãn rồi.

Đây không phải là thế tử, không phải là người tôn quý nhất luôn được tiền hô hậu ủng trong kinh thành, cũng không phải trọng thần được hoàng thượng xem trọng, mà là tân lang của nàng, là cha đẻ con trong bụng nàng, là nam tử sẽ sống với nàng cả đời này.

Mặc đồ màu trắng buông lơi thế hèn đời đời kiếp kiếp, Thanh Thu chẳng quan tâm hôn lễ này không được long trọng như nàng mong đợi.

“Phu nhân, ta về rồi đây.”

Nàng vẫn ngồi im bất động, cúi đầu thấp hơn.

Thế tử bước tới gần nàng, người đầy hơi rượu, giọng hân hoan ngào vang lên: “Phu nhân, vi phu về rồi.”

Mắt Thanh Thu bỗng thấy cay cay, thế này là thành thân rồi ư? Vệ Minh tự xưng là vi phu, nàng không biết phải đáp lại hân thế nào.

“Phu nhân?” A hoàn trong phòng che miệng lui ra ngoài, Vệ Minh lập tức dang tay ôm nàng vào lòng, cũng chẳng màng cảm giác nhộp nháp do mồ hôi trong đêm mùa hạ, kéo nàng ngồi xuống bên giường.

Thanh Thu không nhịn được phì cười, ngẩng đầu lên gọi: “Người....”.

“Phu nhân sai rồi, phải gọi ta là phu quân mới đúng, nào, gọi một tiếng xem nào.” Miệng hân nói, nhưng mắt đã vô thức liếc xuống phía bụng của nàng.

Dù hai người bọn họ sớm đã thân mật gần gũi như vợ chồng, nhưng Thanh Thu vẫn thấy run, hai má ửng hồng, khẽ nói: “Thiếp thấy không quen...”.

Một lòng một dạ với một nam nhân như thế tử không khó, nàng chỉ không thể tin lại dễ dàng thành thân với hân như thế, rõ ràng là chẳng thể tin được. Thanh Thu thận trọng dựa vào người Vệ Minh, từ từ thả lỏng, cho đến khi hoàn toàn dựa hân vào lòng hân, cũng có thể vì rời khỏi Việt Đô nên việc này mới xảy ra. Hãy để nàng được theo đuổi tình cảm của mình, không muốn nghĩ đến kết quả xấu nhất có khả năng xảy ra nữa, toàn tâm toàn ý cho đêm nay.

Đám a hoàn trong phòng đã lặng lẽ lui ra, nàng cũng dang tay ôm lấy hân, khẽ gọi: “Thiếp vẫn thích gọi chàng là thế tử”.

Đêm động phòng hoa chúc, chỉ có một đôi nến lặng lẽ rơi lệ.

Ôm cơ thể thơm ngát mềm mại của nàng trong lòng, Vệ Minh lại nhớ đến sự cố bất ngờ mà hân gặp ngoài ngoại thành hôm nay. Thật không ngờ Thiên phủ lại hành động nhanh như vậy, thích khách vô công cao cường, giết đến người cuối cùng rồi vẫn không chịu dừng lại, chắc đây là tử sĩ được huấn luyện từ lâu.

Lúc này Phạm Thủ Quân trong thành cũng đã phái một số người canh giữ bên ngoài Ngọc Lâm uyển, an toàn không thể an toàn hơn. Thiên phủ dù có muốn lấy mạng hân tới đâu cũng không dám to gan dùng máu rửa Ngọc Lâm uyển ngay trên đất Nam Vu.

Có điều chưa đạt được mục đích, e rằng bọn chúng sẽ càng hung hăng hơn. Hắn không lo lắng cho bản thân, nhưng lại sợ lúc này Ninh Tư Bình đã biết Thanh Thu đang ở đâu, người này vì Thanh Thu mà chấp nhận để lộ thân phận, e rằng lần này nhất định sẽ hành động.

Thanh Thu sao lại từng có hôn ước với y chứ? Hễ nghĩ tới chuyện này là Vệ Minh thấy khó chịu, thực ra hắn hoàn toàn có thể đợi tới khi hồi kinh rồi chính thức thành thân với Thanh Thu, làm qua quýt thế này thật ảm ức cho nàng. Nhưng Vệ Minh không đợi được, Ninh Tư Bình nhất định sẽ xuất hiện, trước khi chuyện này xảy ra, hắn phải khiến Thanh Thu hoàn toàn thuộc về mình, hơn nữa nàng cũng đã có thai, còn không thành thân thì mới thật sự khiến Thanh Thu chịu ảm ức.

Vệ Minh trước nay chưa từng coi thường Ninh Tư Bình cũng như Thiên phủ đứng sau lưng y, nửa năm nay vì quét sạch đám do thám của Thiên phủ được cài cắm ở Nam Vu, hắn càng hiểu thêm về Thiên phủ. Thế lực lớn mạnh mấy trăm năm nay của Thiên phủ ở Bắc Vu dường như không còn kiên cố như trước, hoàng đế trẻ tuổi của Bắc Vu không cam tâm chịu sự sắp xếp của người khác.

Nền hòa bình của hai nước đã cho Bắc Vu cơ hội để giải quyết tranh chấp nội bộ. Thiên phủ có biến động lớn, lại thêm các điểm cơ sở đặt ở Nam Vu bị triệt phá, lúc này, rốt cuộc Ninh Tư Bình sẽ ứng phó thế nào đây?

Sau khi gặp thích khách, Vệ Minh cho người đi truy tìm đám sát thủ đã may mắn chạy thoát kia, nhưng mãi vẫn chưa có hồi báo. Thiên phủ không dễ đối phó như vậy, nếu không phải lần này cơ duyên vừa khéo đến đúng lúc, nội bộ bọn họ xảy ra tranh chấp, thì căn bản không có khả năng phá hủy cơ nghiệp vững chắc hàng trăm năm nay của Thiên phủ.

Thanh Thu vẫn không quên được cảnh tượng mà mình nhìn thấy vào buổi trưa, buổi chiều lúc tỉnh lại nàng hỏi tại sao hắn lại bị thương. Vệ Minh chỉ trả lời đơn giản rằng khi ra ngoài vô tình bị thương, nhưng nàng lại không cho rằng chuyện đơn giản như thế, nếu không hắn cũng không cần vội vã đưa nàng quay về Việt Đô.

Nếu không phải vì đại phu nói Thanh Thu mới có thai, không được lao lực quá nhiều, nên mới gạt được ý định khởi hành ngay lập tức của thế tử. Có lẽ giờ này họ đang sắp xếp hành lý? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng vẫn hỏi: “Vết thương của chàng thật sự không sao chứ?”

Hắn lắc đầu, không định bàn thêm về chuyện này nữa: “Giờ nàng phải dưỡng thai, chúng ta nên lên đường quay về sớm thì hơn”.

“Thiếp không muốn về.”

Vệ Minh thu tay lại, có chút giận dữ nói: “Quay về cùng ta khó khăn tới thế sao?”.

Đi cùng hắn tới đâu cũng được, nhưng quay về, nàng không muốn: “Tại sao chàng cứ phải làm khó thiếp, thế tử, thiếp sẽ ở đây đợi chàng”.

“Thật ư?” Giọng hắn có chút trầm lắng, cười khổ đáp: “Nàng không muốn về cùng ta ư?”.

“Thế tử...”

“Nàng còn do dự điều gì? Chúng ta đã thành thân, chẳng ai có thể phản đối, nếu nàng thấy không quen, đợi ta xử lý chuyện trong kinh xong, chúng ta quay lại đây cũng được.”

Thanh Thu hít một hơi thật sâu, Vệ Minh có thể không quan tâm tới thái độ của người khác, nhưng nàng thì không thể, cảm giác khủng hoảng và bất an vĩnh viễn lưu lại trong lòng nàng. Việc muốn được sống cùng thế tử ở Vân Châu là không thể, Vệ Minh là trọng thần của hoàng thượng, quận vương và quận vương phi chỉ có mỗi người con trai là hắn. Nàng có thể ích kỷ giữ Vệ Minh ở đây không? Nàng không thể bình thần đợi mọi việc xảy ra đúng như dự liệu của mình.

Một lúc lâu sau Thanh Thu mới buồn bã hỏi: “Người ta sẽ nói thế nào? Một đầu búp bê nhỏ, sao xứng với người như thế tử!”.

Nàng không phải làm bộ làm tịch, và những người kia cũng chẳng sai, thân phận nàng đúng là không xứng với thế tử. Không đợi Vệ Minh lên tiếng, nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn hắn: “Thực ra, thiếp đã muốn hỏi thế tử từ lâu, tại sao lại là thiếp?”

Vệ Minh khẽ cười thành tiếng, ôm chặt nàng, “Tại sao lại là nàng? Chính bởi vì nàng là đầu bếp của ta nên ta mới không rời xa được nàng. Giống như tiểu thư họ Khang kia, cô ta liệu có thể nghĩ ra công thức của những món ăn được đặt tên bằng Kinh Thi không? Ta rất thích cách dùng món ăn để chinh phục người khác của nàng, đôi khi thậm chí thỉnh thoảng ta còn cố ý chọc nàng giận, sau đó đợi nàng đem lên cho ta một món ăn độc đáo”.

Tốt xấu gì thì đêm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc, Thanh Thu vẫn tưởng mình sẽ được nghe những lời tình nồng ý đượm, không ngờ Vệ Minh lại nói như thế. Nhớ lại món “Mãn giang hồng” kia không chính được hẳn, ngược lại còn gây chuyện ỉn, lập tức nàng không khách khí đáp: “Thiếp như vậy đã là gì, nếu chỉ vì tài nghệ nấu ăn ngon thì đầu bếp trong cung của hoàng thượng mới xứng lọt vào mắt của thế tử”.

“Nàng không biết ư? Họ toàn là nam nhân, lại không xinh đẹp như nàng, đương nhiên ta chọn nàng rồi.” Vệ Minh lắc đầu, vẻ mặt như cười như không, chỉ có ánh mắt là dịu dàng nhìn nàng: “Nàng sắp là mẹ của con ta rồi, phải nhanh chóng đón nàng vào cửa mới phải”.

Thanh Thu nghe nói thì “hừ” một tiếng: “Thì ra là vì con mà mẹ được phú quý, nếu thiếp sinh con gái thì sao?”

“Ái chà, sao ta lại không nghĩ đến khả năng này chứ, chuyện này thật sự gay go đấy, đã lấy về rồi...” Vệ Minh gian xảo nhìn mặt Thanh Thu đang tối lại, cười phá lên rồi ôm nàng vào lòng: “Đừng nghĩ quá nhiều, giờ nàng hãy tĩnh dưỡng cho tốt đi rồi còn lên đường”.

Muốn thế tử tôn quý nói ra những lời ân ái mà nàng muốn nghe, có vẻ rất khó, Thanh Thu cũng không cố chấp trước vấn đề này nữa, đáp: “Tóm lại, để sau hãy nói”.

Vài ngày trôi qua, trời càng lúc càng nắng nóng, may mà khi xây dựng Ngọc Lâm uyển cũng đã tính toán tới điểm này. Cây cổ thụ cao vút xòe bóng, cùng các con kênh dẫn nước khắp cả uyển, Lãnh Hương các thả rèm trúc, ngăn ánh nắng mặt trời bên ngoài, hằng ngày đều có đá đặt ở các góc phòng khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Chỉ là vào một buổi sáng nào đó, sau khi Thanh Thu biết mình đã mang thai, nàng đột nhiên bắt đầu bị nghén, nôn ọe suốt ngày không ăn nổi thứ gì, lại thêm nắng nóng, nàng bỗng gầy đi hẳn. Đầu bếp trong Ngọc Lâm uyển cũng lo lắng theo, chế biến đủ các món nhưng vẫn bị cái miệng kén chọn của Vệ Minh chê. Hẳn mắng hết lần này tới lần khác, nhưng khẩu vị của thai phụ này quả thật khó chiều, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng chẳng ai dám làm đầu bếp ở Lãnh Hương các nữa.

Bản thân Thanh Thu cũng biết nấu ăn, nhưng không biết mình phải ăn gì thì tốt, chỉ cần nghĩ đến món mà mình từng làm, là lại buồn nôn. Thậm chí nàng còn hối hận tại sao mình lại biết nấu ăn, cơm canh nấu có thanh đạm tới đâu, cũng khó mà nuốt nổi, rồi sau đó lại khổ sở nôn ra hết, hằng ngày Thanh Thu chỉ ăn hoa quả để chống đỡ.

Đến chuyện đứa trẻ trong bụng xuất hiện vào thời điểm này có đúng lúc hay không nàng cũng chẳng buồn nghĩ, giờ chỉ bận đối phó với từng cơn khó chịu dồn dập. Nàng vui hay buồn đều ảnh hưởng tới không khí của Ngọc Lâm uyển, Vệ Minh hoàn toàn không biết nữ tử lại có khả năng hành hạ người khác như thế, nhìn thì đau đầu mà không nhìn thì đau tim, hẳn đành phải ngồi bên cạnh ra sức an ủi.

Nhưng Thanh Thu lại chẳng hiểu, nhìn một quý công tử như thế tử ngồi trước mặt mình, bộ dạng nhếch nhác, thỉnh thoảng lại giúp nàng đỡ chỗ nôn hoặc bưng trà cho nàng uống, ngược lại nàng càng cảm thấy khó chịu, không kìm được chỉ muốn đuổi hẳn đi. Thế tử không xuất hiện trước mặt, nàng còn thấy dễ chịu hơn một chút, làm cho Vệ Minh chỉ dám xuất hiện những lúc nàng đã ngủ.

Nhị Xảo là người duy nhất mà Thanh Thu quen ở đây, nhưng nàng ta lại chưa sinh con bao giờ, cũng không giúp được gì. Đúng lúc này, Trần lão gia hiểu chuyện nhắm đúng thời cơ, đưa một phu nhân có kinh nghiệm tới, để chăm sóc cho Thanh Thu. Chồng nữ tử ấy họ Phạm, người ta gọi là Phạm nương tử, nhanh nhẹn hoạt bát, chỉ là xoa chân bóp vai cũng giúp nàng thoải mái không ít.

Vệ Minh vì muốn nàng thoải mái, đã đón anh em Thụy Lâm từ trấn Vân Thủy đến, khiến Thanh Thu cũng thấy vui vẻ lên rất nhiều, còn giữ anh em họ ở lại tránh nóng. Có Thụy Phương ở bên cạnh giải khuây, Thanh Thu dần dần không còn khó chịu như trước nữa. Hằng ngày nàng cũng chịu ăn uống hơn khiến Vệ

Minh thở phào nhẹ nhõm. Chỉ vì trận ốm nghén này mà hắn phải ở lại thành Vân Châu khá lâu, mất hơn một tháng vẫn chưa lên đường được.

Dù như thế, Thanh Thu vẫn nhận thấy không khí trong Ngọc Lâm uyển ngày một căng thẳng, đến nơi ở của hầu nữ ở phía sau chỗ nào cũng có người canh gác. Vì cơ thể nàng không khỏe, lâu rồi chưa ra ngoài chỉ đi lại trong uyển, thỉnh thoảng bắt gặp một nhóm người, điều này khiến Thanh Thu khó mà bình tĩnh nổi.

Một hôm, nhân lúc không bị nghén, nàng yếu ớt dựa vào lòng Vệ Minh hỏi chuyện này, nhưng hắn lại không nói gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng vuốt đôi lông mày đang chau lại của nàng, điềm đạm đáp: “Chuyến đi này vốn để dẹp loạn, có vài con cá lọt lưới mà thôi, nàng đừng lo lắng”.

Dẹp loạn? Thanh Thu chưa bao giờ nghe nói có loạn thổ phỉ, từ khi Nam – Bắc Vu kết thúc đàm phán tới nay, hai nước luôn sống trong hòa bình. Núi Vọng Xuyên không còn cảnh đao kiếm nữa, cuộc sống của bách tính cũng vui vẻ hơn... Ai dám gây sự với thế tử, người đã lập công hiển hách trên chiến trường chứ? Vệ Minh từng nói lần này hắn tới đây là theo lệnh của hoàn thượng, loạn thổ phỉ thôi mà kinh động đến cả thế tử phải đích thân ra tay ư?

Không hiểu tại sao, Thanh Thu đột nhiên nghĩ đến Ninh Tư Bình, vết máu không rõ đó như chỉ thẳng về hướng Bắc Vu. Một cảm giác hoang mang và hoảng sợ ập tới, bao nhiêu lâu nay, nàng đã quên mất rằng có một người như thế tồn tại.

Vệ Minh nhận ra sự khác lạ của nàng, nghi hoặc cúi đầu nhìn, mới phát hiện mặt nàng đã trắng bệch, kinh ngạc nói: “Sao thế? Có phải lại thấy không khỏe không, để ta gọi người tới khám”.

“Không, không, thiếp rất khỏe.” Thanh Thu vội vàng ngăn lại, giọng nói thiếu tự nhiên: “Chắc là trời nóng, không ăn được gì, nên giờ hơi đói”.

Vệ Minh không nghi ngờ gì nữa, cười đáp: “Nói thật, ta cũng đói rồi, chưa ăn gì cả”.

Nói xong Vệ Minh gọi người chuẩn bị đồ ăn, không lâu sau Thanh Thu quần gia bèn cho người mang mấy điểm tâm vào, Thanh Thu cũng chỉ động đũa qua loa, Vệ Minh cũng ăn không nhiều. Hắn là người quá kén chọn, trước kia còn có Thanh Thu tận tâm để ý thực đơn, giờ hắn đâuỡ để nàng phải vất vả.

Thanh Thu có thai, đây là đứa con đầu tiên của hắn, lần đầu làm cha khiến Vệ Minh có chút tự hào không thể diễn tả bằng lời, không biết năm xưa phụ vương hắn có tâm trạng thế nào? Nghĩ đến đây Vệ Minh thoáng động lòng, có lẽ nên báo cho cha mẹ đang ở Việt Đô xa xôi biết tin này, nếu không khi hồi kinh mang theo cả vợ cả con sẽ khiến hai vị ấy sợ chết khiếp.

Nhưng dường như Thanh Thu chẳng vội hỏi kinh, Vệ Minh không muốn nói với nàng những chuyện liên quan tới Thiên phủ, một là không muốn nàng lo, hai là... không muốn nàng biết bất kỳ tin tức gì của Ninh Tư Bình.

Từ Bắc Vu có tin vui gửi về, thế lực của Thiên phủ đang dần bị chia rẽ, tất cả mọi chuyện nên kết thúc tại đây. Vị chủ nhân vẫn đứng sau điều khiển giang sơn Bắc Vu từ trước tới nay bỗng nhiên biến mất không dấu vết, không rõ đã đi đâu, dù Ninh Tư Bình có muốn cũng chẳng còn khả năng lật tới Nam Vu.

Vệ Minh không hề buông lỏng cảnh giác, mà phòng bị cho Ngọc Lâm uyển, chỗ nào cũng canh phòng nghiêm ngặt, không ai có thể lên vào hoặc rời đi khỏi đó.

Một hôm vào tầm chiều, sau khi Thanh Thu vừa nôn ọe một trận kinh thiên động địa mồ hôi dính khắp người, đầu óc hỗn loạn, thì Thanh Thu sai a hoàn tới báo, là Tổng nhị công tử Tổng Cung mang theo ái thiếp đến thăm.

Nàng đón lấy chiếc khăn lạnh mà Thụy Phương đưa đến, lau qua mặt, thầm nghĩ: Tổng Cung sao tự nhiên lại đến đây, hắn và Linh Ngọc tiểu thư mới thành thân chưa được nửa năm, theo lý mà nói thì cô dâu mới phải dốc lòng hầu hạ cha mẹ chồng mới đúng, lần này tới thăm nàng, lẽ nào là bên phủ quận vương đã biết rồi ư?

Ngọc Lâm uyển ngoài việc thủ vệ hơi nhiều ra thì phong cảnh cũng không tệ, khiến Tổng Cung phải reo lên rằng không uống chuyến đi này, khen thế tử thật biết cách hưởng thụ. Từ sau khi thành thân cùng Huống Linh Ngọc, hắn đã trải qua những ngày thần tiên, nhớ lại thời gian thường xuyên tới phủ thế tử, hắn vẫn

thấy hoài niệm. Khi hần thành thân, Vệ Minh phụng mệnh hoàng thượng ra ngoài chưa về, trong nửa năm vội vàng vàng về được có hai lần, lần này nghe nói Vệ Minh đã tìm thấy Thanh Thu, ở lại thành Vân Châu không về, nên hần đưa Linh Ngọc đến đây tìm gặp huynh đệ tốt của mình.

Đương nhiên Tiểu Liên cũng đồng hành với tiểu thư nhà mình, nửa năm không gặp, cô bé cũng bạo dạn hơn nhiều, những chuyện tiểu thư không quản kịp Tiểu Liên tự động gánh vác, lúc này đang gọi kẻ hầu tới sắp xếp hành lý của tiểu thư và Tổng công tử. Người và đồ mà Tổng Công mang theo khá nhiều, trời lại nóng nực, hần xác định sẽ ở lại thành Vân Châu một thời gian, tiện thể tránh nóng luôn.

“Vệ huynh, chẳng phải huynh và trù nương kia đang ở cùng nhau sao? Nàng ta đâu rồi?” Tổng Công không phải không thấy đám thủ vệ kia, từ lúc vào Ngọc Lâm uyển tới giờ, hần thấy rõ sự căng thẳng khác thường ở đây, chỉ là Vệ Minh không nói, hần cũng không tiện hỏi. Huống Linh Ngọc theo sau hai người, im lặng không nói gì, a hoàn bên cạnh nàng ta đang ôm đàn, chỉ đợi gặp Thanh Thu xin chỉ giáo.

Vệ Minh thấy Thanh Thu dưới tán liễu xanh, vội vàng đi tới đó, nói: “Bọn ta đã thành thân rồi, đệ nên gọi Thanh Thu là tẩu tẩu!”

Hần gơ tay đỡ Thanh Thu, từng hành động nhẹ nhàng yêu thương: “Sao lại ra đây, đợi Linh Ngọc ở hậu đường không được ư?”

“Thiếp nghe nói Linh Ngọc tiểu thư đến rồi.” Thanh Thu không che giấu nỗi niềm vui, thấy Huống Linh Ngọc đi từ xa đến đây còn mang theo đàn, nàng cười càng tươi hơn, tiểu thư này một đời sống lương thiện, lại thích đàn, cũng coi như có tri kỷ.

Nàng ăn vận trang điểm theo phong thái của các phu nhân, cả chiếc áo dài đang mặc trên người, điều đó cho thấy Vệ Minh không nói đùa. Tổng Công kinh ngạc trước việc hai người thành thân, lẩm bẩm nhắc lại: “Thành thân?”

Thấy hai nữ tử cầm tay nhau rời đi, Vệ Minh cười khổ: “Hai người đến cũng tốt, để Linh Ngọc ở bên Thanh Thu, nàng ấy có thai rồi, mấy hôm nay nghén kinh khủng, những tháng ngày này chẳng dễ chịu gì”.

Tổng Công càng kích động hơn: “Có thai?”

Hần không thể tưởng tượng được việc Vệ Minh cố chấp yêu một nàng đầu bếp, thậm chí còn thành thân với nàng ta. Nữ tử này diện mạo không quá tuyệt sắc, lại chẳng có thân thể, chỉ biết nấu ăn chơi đàn. Nếu nàng ta giống Tuyết Chỉ đại gia nổi tiếng thiên hạ, nói theo lời phủ quận vương thì là, miễn cưỡng còn có thể cân nhắc. Nhưng, thiên kim tiểu thư cũng chẳng khiến thế tử rung động, lúc này Thanh Thu đang mang thai, chẳng trách Vệ Minh lại tỏ ra yêu chiều như thế.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Tổng Công vẫn lấp bắp hỏi: “Thành thân... Không phải báo phụ mẫu ư?”

Khi tới đây Tổng Công mang trên mình trọng trách được quân vương và quận vương phi ủy thác, phải khuyên nhủ Vệ Minh sớm hồi kinh. Nếu họ biết được Vệ Minh và Thanh Thu đã thành thân, nàng ta còn đang mang thai, không biết sẽ làm khó Thanh Thu thế nào đây?

“Nếu Thanh Thu đồng ý, để sau này hồi kinh tổ chức lại một lần cũng chưa muộn.” Vệ Minh cười cười, đang định gửi về kinh thành một lá thư, tiếp tục nói: “Đệ và Linh Ngọc thành thân ta không kịp về, lần này đến Vân Châu ta sẽ tiếp đón hai người tử tế coi như bù đắp, chỉ là sau này tính cách chơi bởi ngông cuồng nên sửa, đừng phụ Linh Ngọc”.

“Vệ huynh, huynh nói câu này không đúng, đệ ngưỡng mộ Linh Ngọc đã lâu, đương nhiên sẽ trân trọng nàng. Chỉ có huynh, đệ vẫn luôn cho rằng huynh sẽ là người thành thân trước, giờ huynh định thế nào? Khi đệ tới đây, quận vương đã dặn rồi, nhất định phải đưa huynh cùng hồi kinh.”

“Trước mắt sức khỏe Thanh Thu không thể đi được, một thời gian nữa ta sẽ cùng nàng quay về.”

“Tùy huynh thôi, vừa hay đệ cũng muốn ở lại đây thư giãn.” Việc Hiền Bình quận vương phủ liệu có chấp nhận một cô con dâu bình dân hay không, Tổng Công chẳng kỳ vọng. Dù sao đây cũng là việc nhà người ta, hần nhớ ra một chuyện, nói: “Sao thủ vệ canh giữ khắp Ngọc Lâm uyển vậy?”

Vệ Minh ngập ngừng, rồi trả lời ngắn gọn: “Không có gì, chỉ là quan viên của thành Vân Châu biết thân phận của ta, nên cố chấp đưa người tới”.

Về Bắc Vu, Thiên phủ, về hoàng mệnh mà Vệ Minh đang mang, hắn không định cho người khác biết. Tổng Cửng mặc dù là con trai thừa tướng, nhưng không làm quan, hơn nữa tình trạng sức khỏe của Thanh Thu đang tốt dần lên. Hắn nghĩ chắc không cần bao lâu nữa có thể lên đường quay về rồi, người mà Thiên phủ nhắm là hắn, không cần lôi những người vô can khác vào.

“Đệ còn tưởng xảy ra chuyện gì, không phải thì tốt, ở đây có danh lam thắng cảnh gì? Thời gian huynh ở đây cũng khá lâu, biết chỗ nào có rượu ngon và mỹ nhân không?” Nói mãi nói mãi cuối cùng lại thành nói lảng nhảng.

Vệ Minh biết tính Tổng Cửng thích trêu đùa, bèn cười mắng: “Không muốn bị ta trói lại mang tới chịu tội trước mặt Linh Ngọc, thì hãy an phận một chút đi!”.

Ngược lại với tâm trạng vui vẻ của Tổng Cửng, Huống Linh Ngọc lại có chút lo lắng, nhìn những cơn nôn ọe mà Thanh Thu thỉnh thoảng lại phải chịu, nàng ta nghĩ tới bản thân mình cũng sắp phải trải qua chuyện này, không tránh khỏi cảm giác sợ hãi. Linh Ngọc luôn mang đàn theo người, vốn định thỉnh giáo cầm nghệ của Thanh Thu, thấy cảnh này liền bỏ hẳn ý định ấy, do dự hỏi: “Thanh Thu, tẩu thể này bao lâu rồi?”.

Thanh Thu thở dài, dựa người vào gối mềm giơ một ngón tay ra, Huống Linh Ngọc thất kinh kêu lên: “Một tháng?”.

Nàng gật đầu, đại nương hầu hạ nàng phía sau cười đáp: “Phu nhân thể này đã đỡ hơn nhiều rồi đấy, mới đầu còn kinh khủng hơn cơ, nữ tử đang mang thai nghén là chuyện bình thường”.

Mở miệng là “phu nhân”, Thanh Thu đến giờ vẫn chưa quen.

Linh Ngọc sợ hãi hỏi: “Bình thường ư?”.

“Đúng thế, còn có những người nghén tới tận khi sinh con, khổ sở lắm.”

Thanh Thu thấy sắc mặt Linh Ngọc trắng nhợt, vội vàng nói: “Phạm nương tử, bà đừng dọa Linh Ngọc tiểu thư, không đúng, phải gọi là thiếu phu nhân rồi”.

Phạm nương tử vội đổi cách xưng hô: “Thiếu phu nhân đừng sợ, nghén cùng lắm chỉ một, hai tháng thôi. Đợi thai nhi ổn định sẽ khỏe lại, có nhiều nữ tử khi mang thai không nghén, có người thích ăn đồ chua, người thích ăn đồ ngọt, còn có người thích ăn...”.

Nói tới đây bà ta dừng lại, không nhịn được cười nói tiếp: “Thích ăn đậu phụ thôi!”.

Một câu nói mà khiến mọi người trong phòng đều phá lên cười, Thụy Phương mở to mắt, không hiểu, hỏi: “Đậu phụ thối là gì ạ?”.

“Thật uống công cháu theo ta bán đậu phụ, đến cái đấy cũng không biết.” Đậu phụ ở phường đậu phụ làm không nhiều, hằng ngày chỉ làm đủ bán cho người trong trấn Vân Thủy. Dù là bán thừa, cũng được Thanh Thu đem nấu thành các món, Thụy Phương ăn đậu phụ nhiều, không hiểu đậu phụ thối sao có thể ngon được.

Nói chuyện hồi lâu, tinh thần của Thanh Thu khá hơn, liền cao hứng tấu một khúc, thỏa mãn mong ước của Huống Linh Ngọc, nàng ta thở dài: “Thanh Thu đàn hay thật, cũng may có tẩu, nếu không muội chẳng biết thỉnh giáo ai cả. Đúng rồi, không biết tẩu nghe nói chưa, tay của Tuyết Chỉ đại gia bị thương rất nặng, bây giờ không thể chơi đàn được nữa”.

Có chuyện này ư? Thanh Thu trốn đến trấn Vân Thủy, hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Tuyết Chỉ đại gia là đại gia thành danh, không thể chơi đàn sẽ khổ sở biết nhường nào, nàng không muốn nhắc lại chuyện cũ nhưng thân là đồng môn, cũng không thể vờ như thờ ơ, chỉ kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì, không phải nàng ta đã gả về Bắc Vu ư?”.

“Tình hình cụ thể muội không biết, thời gian ấy muội vừa thành thân, chỉ nghe nói thôi. Tẩu lại không ở...” Nàng ta nhìn nhìn đám Thụy Phương, hình như có chuyện gì đó không tiện nói trước mặt người khác.

Thụy Phương ngoan ngoãn nói: “Cháu đi tìm ca ca”.

Sớm biết phu thê Tổng Củng đến đây không chỉ đơn giản là một chuyến viếng thăm. Thanh Thu khoát tay, ra hiệu cho Phạm nương tử và a hoàn trong phòng lui ra ngoài, nàng cúi đầu, tay cầm chén trà, đợi Huống Linh Ngọc nói.

Huống Linh Ngọc đang nghĩ xem nên mở lời thế nào, hồi trước Tết quận vương phi lấy hôn sự của nàng ta làm cái cớ, để hôn sự đang chuẩn bị ở phủ thế tử bị tạm hoãn lại, Thanh Thu bèn bỏ đi, vì việc này mà Linh Ngọc vẫn đang tự trách mình. Không ngờ biểu ca và Thanh Thu lại thành thân ở đây, điều này khiến nàng ta thấy nhẹ nhõm hơn, còn những lời quận vương phi dặn khi đến đây, dù thế nào nàng ta cũng khó nói ra được.

Huống Linh Ngọc nhìn Thanh Thu bằng ánh mắt bất an, nói: “Muội biết trước Tết biểu ca đã chuẩn bị thành thân cùng tẩu, sau đó vì chuyện của muội và Tổng Củng mà... có phải vì vậy tẩu mới bỏ đi không?”.

Thanh Thu phì cười: “Cần bản chẳng liên quan gì tới muội cả, muội có thành thân hay không, quận vương phi... cũng không tác thành cho hôn sự của ta”.

“Không, không, cô mẫu giờ không còn kiên quyết phản đối như trước nữa, lần này bọn muội biết biểu ca và tẩu ở Vân Châu, là do cô mẫu nói. Người còn đặc biệt bảo muội đi, mặc dù chưa nói rõ, nhưng giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Có lẽ lần này Linh Ngọc tiểu thư tới để làm thuyết khách, Thanh Thu chỉ nghe nhưng không đáp. Không biết quận vương phi làm thế nào biết được Vệ Minh tìm thấy nàng, xem ra họ đã ở lại Vân Châu quá lâu, lâu tới mức những người trong kinh thành bắt đầu chú ý.

Chỉ nghe mấy lời mềm mỏng của Linh Ngọc, nàng không dám hiểu sai ý của nàng ta, quận vương phi cùng lắm vì không thắng được thế tử, nên mới tìm kế hoãn binh, đợi họ nơi lồng phòng bị quay về, e rằng đó sẽ là cơn ác mộng.

Huống Linh Ngọc thấy vẻ mặt nàng vẫn điềm đạm, chỉ hận mình không biết nói, vội vàng đỡ lời: “Thanh Thu, tẩu hãy tin muội, cô mẫu thật sự có ý đó, giờ tẩu đã có thai, cô mẫu chắc chắn rất vui”.

“Sau đó thì sao? Thân phận của ta không xứng để đứng cạnh thế tử, dù sinh con trai thì quay về cũng chỉ có thể làm thiếp. Phải tận mắt chứng kiến thế tử đón chính thê về, ngày ngày đến thỉnh an chúc phúc. Haizz, Linh Ngọc tiểu thư, trước kia khi rời khỏi phủ thế tử, chính là ta không muốn sự việc phát triển tới mức ấy, việc đã thế này, dù có thai cũng chẳng thay đổi được gì.”

Miệng nàng nói như thế, nhưng trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ, nàng thật sự có thể bình thản đối mặt với tất cả sao? Nếu nàng cố chấp không về, thế tử buông tay hồi kinh, nàng sẽ phải sống thế nào? Nhờ con mà mẹ được hưởng phú quý chuyện này không phải không có, nhưng Thanh Thu không muốn vì có con nên mới được chấp nhận, hơn nữa phú quý có thể tới đâu chứ?

Nếu sau này nàng sinh con gái, tình hình sẽ càng thảm. Nghĩ đến nhị phu nhân trong phủ quận vương, cả tiểu quận chúa nữa, nếu con nàng vừa được sinh ra đã bị người ta mang đi, thì nàng sẽ chết mất.

Đến nay Thanh Thu vẫn chần chừ mãi, thực ra là sự giằng co, trước nay nàng chưa từng quên, có thai rồi vui hay buồn không còn do mình nữa, ồm ồm ghen ư? Đa phần đều do những u uất trong lòng mà ra cả.

Tiểu Liên vẫn đang chỉ huy đám nô tài sắp xếp hành lý của Tổng công tử và tiểu thư. Đây là lần đầu tiên tiểu thư xa nhà, đồ mang theo người khá nhiều, đồ ăn đồ dùng thứ nào cũng phải cẩn thận nhẹ nhàng, cô bé phải lo lắng, sắp xếp ổn thỏa mới yên tâm.

Vốn tướng ở Vân Châu dù tốt tới đâu cũng không sánh được với kinh thành, ai ngờ Ngọc Lâm uyển lại đẹp như thế. Khi vào hoa cỏ cây cối hòn non bộ hồ nước, không thứ nào không khiến người ta vui vẻ quên cả âu sầu. Nghe ý của tiểu thư thì họ sẽ ở lại đây lâu, vì vậy Tiểu Liên cũng chưa vội tới gặp Thanh Thu cô nương.

Đội đồ đạc sắp xếp xong, nô bộc lui ra phòng ngoài, nhìn cách bố trí giống như ở Tổng phủ và lư hương đang tỏa khói, Tiểu Liên mới hài lòng thở phào nhẹ nhõm. Cô bé quay người đi ra, nhưng lại ngửi thấy một thứ mùi ngọt ngào giống như mật hoa, ngay sau đó liền cảm thấy mơ hồ, hương hoa ở Ngọc Lâm uyển thật vô cùng kỳ lạ...

30. Q.2 - Chương 30: Đường Về Phong Ba

Cơm tối được dùng ở Lưu Vân hiên, hoàng hôn đã dần buông, khi những ngôi sao xuất hiện nhiều hơn trên nền trời, bữa tiệc rượu tầy trần cho phu thê Tống Cung mới bắt đầu.

Theo thông thường, Thanh Thu không ăn được những đồ quá dầu mỡ, nàng cảm thấy tinh thần rất tốt, bèn ngồi bên cạnh, nhìn Tiểu Liên ân cần hầu rượu và đồ ăn cho ba người ngồi ở bàn, bất giác phì cười: “Không phải chứ, mới qua nửa năm thôi mà, Tiểu Liên đã trưởng thành hơn trước rất nhiều”.

Tiểu Liên đang cười rất tươi gấp thức ăn cho tiểu thư nhà mình, nghe vậy động tác bỗng khựng như xấu hổ vậy, cúi đầu xuống.

Vệ Minh ngừng ăn, cũng quay sang liếc nhìn Tiểu Liên một cái, trước kia ở phủ thế tử, chủ tớ Huống Linh Ngọc ít khi xuất hiện, nên hẳn chẳng có nhiều ấn tượng với a hoàn này. Ngay sau đó quay sang Thanh Thu, hỏi lần nữa: “Nàng thật sự không ăn gì sao?”.

“Đâu ăn được.” Thanh Thu thở dài, thực ra nàng không còn ghen kinh khủng như thời gian đầu nữa, nhưng mỗi ngày qua đi, cơ thể nàng cũng bắt đầu thay đổi. Thế tử muốn sớm hồi kinh, nàng đành phải dùng cách này để làm cái cớ, kéo dài được ngày nào hay ngày ấy. Nghĩ tới sự khoan dung và nhẫn nại của Vệ Minh thời gian này, Thanh Thu bỗng mềm lòng, bất giác mở miệng: “Thiếp khỏe nhiều rồi, hôm nay đỡ khó chịu hơn hôm qua, không chừng ngày mai sẽ lại khỏe hơn”.

Mới vừa nói khỏe, đột nhiên lại thấy người nôn nao, Thanh Thu chau mày cố nén cảm giác khó chịu xuống. Phạm nương tử đứng cạnh vội đưa nước trắng cho nàng, rồi giúp nàng bóp huyết thái dương, Vệ Minh lắc đầu: “Đã nói nàng không cần phải ngồi đây, mau về nghỉ đi”.

Nói thì nói thế nhưng hần vẫn đứng dậy đón lấy chén nước, cẩn thận cho Thanh Thu uống.

Thấy cảnh này, Tống Cung thờ tay xuống gầm bàn cầm tay Linh Ngọc, miệng đùa: “Quả nhiên là tân hôn, khác hẳn với cặp phu thê già bọn đệ”.

Huống Linh Ngọc im lặng chỉ cười, Tiểu Liên bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Thanh Thu cô nương thật có phúc”.

Câu nói này quá đột ngột, Thanh Thu có chút kinh ngạc: “Tiểu Liên sao lại khách sáo thế, trước đây muội thường gọi ta là tỷ tỷ mà”.

Vừa rồi khi Tiểu Liên gặp nàng, khó tránh khỏi cảm thấy xa lạ, nàng biết Tiểu Liên rất trung thành với tiểu thư nhà mình, vốn mong Huống Linh Ngọc có thể được gả cho thế tử, giờ chuyện đến nước này không chừng trong lòng lại hận nàng.

Tiểu Liên nghiêm túc nói: “Như thế không được, giờ thân phận của cô nương không cho phép nô tỳ gọi là tỷ tỷ rồi”.

Rồi cô bé lấy từ trong người ra một vật, đặt trong lòng bàn tay quay sang nói với Huống Linh Ngọc: “Tiểu thư, em còn chuẩn bị cho Thanh Thu cô nương một món quà, chỉ bằng lúc này tặng luôn cho cô nương nhé”.

Huống Linh Ngọc không nghĩ nhiều, gật đầu, Tiểu Liên bước mấy bước tới trước mặt Thanh Thu, ánh mắt cô bé thoáng động, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, “Thanh Thu cô nương xin đừng chê!”.

Vệ Minh từ trước đến giờ vẫn ngồi bên cạnh Thanh Thu, khi Tiểu Liên lấy đồ ra, hần nhìn thấy rất rõ, đó là một chiếc hộp màu đỏ sẫm khá nhỏ, được làm cực kỳ tinh xảo, giống hộp trang sức bình thường chẳng thể là hung khí, nên không lên tiếng.

Khi cô bé mở nắp, một mùi hương kỳ lạ bay ra, mặt hần biến sắc, Vệ Minh lập tức đứng dậy ôm Thanh Thu giật lùi về phía sau, đồng thời phát tay áo, một chiếc ám tiễn bắn về phía Tiểu Liên, giọng sắc lạnh: “Người đâu, bắt cô ta lại!”.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Thanh Thu đầu óc mơ màng được hần đưa ra khỏi Lưu Vân hiên, chỉ nghe thấy tiếng bàn ghế đổ rầm rầm vọng ra từ trong phòng, còn cả tiếng thét kinh hoàng của Tống Cung và Huống Linh Ngọc. Đám thị vệ trong Ngọc Lâm uyển vội vàng chạy đến, chặn Tiểu Liên đang lao ra khỏi phòng đuổi theo thế tử lại. Thanh Thu run rẩy dựa vào người hần, còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra

đã thấy cơ thể trượt xuống, sắc mặt Vệ Minh trắng bệch đến mức không còn sức để đứng vững, hai người từ từ ngã ra đất.

“Thế tử!” Thanh Thu kêu lên, lúc này mới phát hiện giọng mình khản đặc, không thể hét lên được nữa.

“Không sao, đừng sợ, đừng sợ.” Vệ Minh cố cười an ủi nàng, không màng tới việc mình đang ngồi bệt dưới đất. Hắn cầm lấy cổ tay Thanh Thu giúp nàng kiểm tra, hoàn toàn không có gì phải lo lắng, lúc ấy hắn mới yên tâm. Thanh Thu đã kịp thời cùng đám tùy tùng thân cận của Vệ Minh chạy tới đỡ hai người lên. Thanh Thu căng thẳng nhìn hắn, nhưng không nhận ra là hắn bị thương hay không.

Vệ Minh đã trúng độc, thứ độc trong chiếc hộp kia rõ ràng là nhằm vào hắn, nếu không vì sao Thanh Thu bình yên còn hắn lại trúng độc. Vừa rồi mặc dù phát hiện ra sớm không hít quá nhiều, nhưng loại độc này quả thực rất lợi hại, Vệ Minh không dám bảo đảm mình có cách ép được nó ra hay không.

Lúc này đám thị vệ tới càng lúc càng đông, nhưng lại không làm gì được Tiểu Liên. Tổng Cửng đỡ Huống Linh Ngọc lùi ra khỏi phòng, hai bên gặp nhau, Vệ Minh liền bắt mạch cho hai người đó, quả nhiên, họ không trúng độc, xem ra loại độc này chỉ có tác dụng với những người có võ công.

Tiểu Liên lúc này vẫn đang giao đấu với đám thị vệ, mỗi lần vung tay là ám khí bay ra, sau đó cả đám người ngã xuống, thị vệ cạy người đông lại xông lên, nhưng không làm gì được cô ta. Những thuộc hạ thân tín của Vệ Minh không xông lên, họ cầm đuốc đứng xung quanh, bảo vệ trước mặt bốn người.

Tiểu Liên thấy hôm nay không thể đạt được mục đích, liền vung tay, ám khí bay qua, đám người phía trước mặt ngã xuống, khiến những người còn lại lần lượt lùi về phía sau. Cô ta bay người lên trên một thân cây lớn trong vườn, đưa tay khẽ xoa mặt, để lộ khuôn mặt thật của mình, cao giọng gọi: “Thanh Thu cô nương còn nhận ra ta không?”

Thanh Thu mượn ánh đèn nhìn về phía ấy, trong lòng nghi ngờ không chắc: “Cô! Cô chẳng phải là Bạch Lộ ư?”

Bạch Lộ là ai, đương nhiên là cao thủ trong việc cải trang, thuộc hạ của Ninh Tư Bình. Y vẫn không chịu buông tha nàng, lần này còn sai người đến muốn lấy mạng của thế tử, y muốn làm gì? Thanh Thu cắn môi nhìn nữ tử đang đứng trên cây: “Tông chủ của các cô đâu?”

Bạch Lộ toét miệng cười: “Thanh Thu cô nương muốn gặp chủ nhân nhà chúng tôi, thì mời theo ta”.

Thời gian này, người trong Thiên phủ tháo chạy khắp nơi, thế lực hùng mạnh trong chớp mắt bị tiêu diệt tới mức này, trong lòng Bạch Lộ vô cùng căm hận. Tông chủ mấy lần sai người tới hành thích nhưng không có kết quả, lần này cuối cùng cũng thành công, chỉ là muốn đưa Thanh Thu cô nương theo e rằng không được. Hiện tại không cần phải lo cho Thanh Thu, đợi sau khi thế tử chết, nữ tử này cũng sẽ trở về bên tông chủ thôi.

Ngoài Vệ Minh ra, không ai biết quan hệ giữa Thanh Thu và Ninh Tư Bình, trước ánh mắt kinh hãi của Tổng Cửng và Huống Linh Ngọc, Thanh Thu khẽ cắn môi định bước lên phía trước. Nàng phải đi hỏi Ninh Tư Bình tại sao không tha cho nàng, chẳng phải y đã thành thân với Tuyết Chỉ rồi ư, tại sao còn tới làm phiền cuộc sống của nàng!

Vệ Minh giơ tay ra kéo Thanh Thu lại, trầm giọng nói: “Đừng nghe lời cô ta!”.

Tiếng cười của Bạch Lộ vọng từ trên cao xuống, cô ta vô cùng tự tin nói: “Vệ thế tử, nhân lúc này vẫn còn tỉnh táo để dặn dò chuyện hậu sự, chỉ lát nữa thôi là ngài sẽ không thể chịu đựng được đâu. Thứ độc ngài trúng phải không phải loại bình thường, nghĩ đến việc ngài đã giết bao nhiêu người của Thiên phủ bọn ta, ta phải báo thù!”.

Giết người? Chẳng phải hai nước đã đình chiến và đàm phán xong rồi sao? Tại sao họ vẫn còn ân oán nặng như thế? Thanh Thu cố gắng phân tích từ lời nói của Bạch Lộ để tìm hiểu xem rốt cuộc mấy người này muốn làm gì, lại nghe Vệ Minh lên tiếng: “Những kẻ muốn Vệ mô ta chết không ít, người nghĩ xem tại sao người lại dễ dàng đạt được mục đích như thế?”.

“Công phu của ta không bằng ngài, nhưng độc được của Thiên phủ đủ lợi hại để giết ngài!”.

“Trúng độc? Cô nói thế tử đã trúng độc?”

“Không sai, Thanh Thu cô nương không cần lo, loại độc này chỉ có tác dụng đối với những người có võ công như thể tử, còn về phần cô nương, hi, chủ nhân nhà chúng tôi sao nỡ làm hại cô nương chứ!”

Trong nháy mắt trái tim Thanh Thu như rút xuống vực thẳm, trong đêm hè oi bức nhưng nàng lại cảm thấy xung quanh lạnh buốt. Nàng quay đầu lại nhìn Vệ Minh, dù là dưới ánh nến cũng thấy rõ sắc mặt hắc ngày một trắng nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, thể tử... trúng độc rồi ư? Vệ Minh điềm đạm cười: “Đừng nghe cô ta, ta không sao”.

Thật sự không sao ư?

“Thuốc độc mà Vệ thể tử trúng phải sẽ phát tác toàn thân sau bảy ngày, đến khi ấy thần tiên cũng không thể cứu được ngài, ha ha.” Bạch Lộ hoàn thành nhiệm vụ, nói xong cũng không ở lại nữa, lao người vào đêm mất hút.

Vệ Minh không cho người chặn cô ta lại, chỉ nháy mắt ra hiệu cho người âm thầm bám theo. Thanh Thu căng thẳng ngồi xuống cạnh hắc sở nấn, muốn tìm xem loại độc này có sơ hở gì không, nước mắt rơi lã chã, không biết phải làm thế nào cho phải. Vệ Minh vội vàng túm lấy tay nàng, giọng hết sức bình tĩnh: “Thanh Thu, ta không sao, thật sự không sao”.

Thực ra chất độc đã dần dần xâm nhập vào máu, lan tới các bộ phận khác trong cơ thể, loại độc bí mật này của Thiên Phủ không thể coi thường. Vệ Minh nhìn bộ dạng hoảng loạn của Thanh Thu, không đành lòng bèn cố gượng cười an ủi: “Thật sự không sao, ta có linh dược giải độc, về phòng trước đã”.

Thuốc giải độc thì có, nhưng lại không phải là linh dược gì cả, ít nhất thì cũng không thể hoàn toàn giải được chất độc trong người Vệ Minh.

Trong phòng kẻ ra người vào, vào rồi lại ra. Ngô thái thú và Phạm Thủ Quân sau khi biết tin đã gọi đại phu nổi tiếng nhất thành đến Ngọc Lâm uyển. Đại phu chẩn đoán cả nửa ngày trời chỉ đưa ra kết luận, độc tính tạm thời bị áp chế nhưng không ai có thể giải được.

Ngô thái thú ra sức khuyên thể tử nên sớm hồi kinh, trong mắt y, thể tử là bề tôi tài giỏi của hoàng thượng. Sự an nguy của Vệ Minh là quan trọng nhất, nếu gặp phải chuyện gì ở Vân Châu, thì người phải chịu tội chết chính là y. Phạm Thủ Quân lại không đồng ý, ra sức tìm kiếm thuốc giải. Trong lúc họ tranh luận không ngớt, Thanh Thu đã gọi đám người dưới trong Ngọc Lâm uyển lên điều tra một lượt, hận không thể tra ra tổ tông cả ba đời nhà họ, phạm những kẻ thân thể không rõ ràng có điểm nghi ngờ đều đuổi đi cả.

Thực ra thì người trong này không có vấn đề, Bạch Lộ nhân lúc Tống Cung cùng Huống Linh Ngọc tới Ngọc Lâm uyển đã trà trộn vào đám người theo hầu. Nếu không như thế căn bản người Thiên phủ sẽ chẳng có cơ hội lên vào đây được. Tống Cung không ngờ vì cuộc viếng thăm của mình mà gây phiền phức cho Vệ Minh tới mức này, trong lòng vẫn đang tự trách. Huống Linh Ngọc cầm tay Thanh Thu khóc mãi không ngừng, Vệ Minh phải an ủi nàng ta, sau đó sai người đi tìm Tiểu Liên, cô bé bị đánh thuốc mê nằm ngất trong phòng khách, lúc ấy Huống Linh Ngọc mới thôi khóc.

Bên ngoài hoảng loạn ra sao Thanh Thu không quan tâm, nàng ở bên cạnh Vệ Minh nửa bước cũng chẳng rời, thấy đại phu xem bệnh xong đưa ra kết luận, tim nàng cứ thế nặng trĩu. Cho đến nửa đêm, Vệ Minh không chịu được ngồi hắc dậy, đuổi mọi người ra ngoài, quay đầu cười với Thanh Thu: “Phu nhân, nhớ khi còn ở trấn Vân Thủy nàng nói mình là một quả phụ, giờ thì sắp được toại nguyện rồi, phu quân của nàng không lâu nữa sẽ rời khỏi nhân thế”.

Đương nhiên là hắc chỉ muốn nói đùa, nhưng sắc mặt Thanh Thu trắng bệch, môi lấm bầm điều gì đó. Nàng đâu có ý nguyên rửa hắc, nhưng thể tử lại bị thương vì Ninh Tư Bình, mà Ninh Tư Bình là ai? Là vị hôn phu trước kia của nàng, mặc dù ân oán giữa thể tử và người của Thiên phủ chất cao như núi, nhưng trong số ân oán đó khó tránh khỏi có tư thù.

Nàng im lặng một lúc lâu, đột nhiên quyết định: “Thiếp đi tìm Bạch Lộ, đi gặp Ninh Tư Bình, dù sao thì thiếp cũng sẽ cầu xin y, mang theo thuốc giải về cho chàng!”.

Nếu nàng làm vậy Vệ Minh thà để độc dược phát tác mất mạng còn hơn, hắc bèn kéo Thanh Thu vào lòng: “Ta không chết được đâu!”.

“Nhưng thời hạn mà Bạch Lộ nói là bảy ngày, còn đám đại phu kia chẳng kẻ nào có khả năng chữa được cho chàng...”

“Đây chỉ là những đại phu bình thường, sao có thể giải độc? Nàng yên tâm, độc trong thiên hạ này tất phải có thứ tương khắc, vừa hay ta biết có một thứ có thể giải được loại độc này.”

“Chàng nói là có thể giải được độc?”

Hắn trầm ngâm một lát rồi đáp: “Đương nhiên là có thể, chỉ có điều thứ đó ở trong cung, mà như vậy thì phải hồi kinh một chuyến mới được”.

Thanh Thu vội nhận lời: “Vậy thì hồi kinh thôi!”.

Nàng không hiểu tại sao Vệ Minh lại không hề tỏ ra lo lắng như thế, giờ thu dọn hành lý, ngày mai lên đường cho kịp.

Thấy một người vẫn coi việc hồi kinh là điều cấm kỵ như Thanh Thu lại chủ động lên tiếng, trái tim Vệ Minh thoáng rung động, liền lộ ra bộ dạng bất lực: “Sức khỏe nàng vẫn chưa ổn, lên đường bây giờ e là không thể, ta không yên tâm để nàng ở lại đây, dù sao thì chất độc này tạm thời đã được áp chế, đợi thêm rồi hãy nói”.

Nói rồi Vệ Minh dựa cả cơ thể nặng nề vào Thanh Thu, ho khẽ vài tiếng.

Thanh Thu lo lắng đến nỗi hai mắt đỏ ngầu, “Lúc này rồi phải coi tính mạng của thể tử là trên hết”.

Thời gian gần đây vì không muốn quay về Việt Đô, nàng bèn phóng đại sự “ôm nghén” của mình lên, sau sự việc tối nay, mọi chứng ôm nghén bỗng dưng biến mất không chút dấu vết. Thanh Thu tự trách mình nếu đồng ý hồi kinh sớm, thì thể tử sẽ không phải chịu kiếp nạn này.

Những biểu hiện đó của nàng Vệ Minh nhận ra cả, hắn cố gắng không nhắc tới, không muốn nàng có cảm giác tội lỗi, nhưng lần trúng độc này vừa hay là cơ hội để giải tỏa mọi khúc mắc trong lòng nàng: “Ta biết nàng không muốn quay về, vì vậy... khụ khụ... không muốn làm khó nàng”.

“Đâu có, là thiếp đã làm khó chàng.”

Trước kia, hễ cứ nghĩ đến cảnh phải đối mặt với những lời đồn đại thị phi sau lưng, phải đối mặt với ánh mắt soi mói của quận vương phi, Thanh Thu cảm thấy vô cùng buồn khổ, nhưng giờ nàng mới biết, dù thế nào thì cũng dễ chịu hơn việc nàng phải mãi mãi mất thể tử.

Không ai biết trong hai người bọn họ, nàng là người trân trọng tình cảm này nhất. Sức khỏe yếu là do hoảng sợ và bất an trong lòng gây ra, Thanh Thu không muốn rời xa hắn, sợ hồi kinh rồi mọi việc sẽ chấm dứt. Ba tháng nay nàng vừa sống những ngày như trong giấc mơ, vừa không ngừng nhắc nhở bản thân rằng đây chỉ là một giấc mơ, ngay bản thân nàng cũng không tin giữa họ sẽ có một kết thúc tốt đẹp.

Nếu Vệ Minh chỉ có thời hạn bảy ngày, nàng phải làm thế nào? Vừa nghĩ đến khả năng đó, trái tim Thanh Thu đau nhói, chỉ là về Việt Đô gặp quận vương và quận vương phi thôi, chứ có phải lao vào núi đao biển lửa đâu, so với việc mãi mãi mất thể tử thì những thứ đó chẳng đáng gì.

Với tâm trạng của Thanh Thu lúc này, nàng vội vàng gọi người đến thu dọn hành lý, sáng sớm mai sẽ xuất phát nhưng bị Vệ Minh ngăn lại. Dường như hắn không vội gì, cứ như người bị trúng độc không phải là hắn, chỉ cố gắng tỏ ra ốm yếu dựa vào cơ thể mềm mại ngát hương của nàng nói lời âu yếm.

Thanh Thu nhớ lại những gì Bạch Lộ đã nói hồi tối, nàng nghi ngờ hỏi: “Thiếp có thể hỏi rốt cuộc giữa chàng và Ninh Tư Bình... giữa chàng và Thiên phủ có mối thù hận thế nào không? Tại sao đến nỗi phải lấy mạng chàng?”.

Vệ Minh thấy không thể giấu nàng nữa, bèn kể hết những việc hắn vẫn âm thầm làm nửa năm nay cho nàng nghe. Vì nàng là đang mang thai, nên những chi tiết chém giết máu me hắn đều hạn chế nhắc tới, cuối cùng nói: “Giờ có thể nói Thiên phủ không còn tồn tại, theo những tin tức mà ta có được hiện nay, Ninh Tư Bình mang theo phần lớn người trong Thiên phủ biến mất, không ai biết hắn đi đâu. Người vui mừng nhất chính là hoàng đế của Bắc Vu, kể từ lâu đã không muốn làm một hoàng đế bù nhìn rồi”.

Thanh Thu cũng từng nghe chuyện hoàng đế Bắc Vu chịu sự khống chế của Thiên phủ, thì ra đúng là có việc đó. Chỉ là tại sao Ninh Tư Bình không lo khôi phục Thiên phủ, mà lại chạy đến Nam Vu tìm Vệ Minh. Hai người đó, một người giờ là phu quân trong quá khứ của nàng, một người giờ là phu quân nàng. Vậy mà trở thành kẻ thù của nhau, còn liên quan tới tranh chấp giữa hai nước, điều này đến nghĩ Thanh Thu cũng chưa từng nghĩ. Nàng chỉ là một dân thường, thứ mà nàng quan tâm là liệu chiến tranh có xảy ra không: “Sẽ đánh nhau nữa sao?”.

Vệ Minh lắc đầu: “Lần này không phải là việc giữa hai nước, mà là oán thù giữa ta và người của Thiên phủ. Quan hệ giữa hoàng đế Bắc Vu và Thiên phủ rất nhạy cảm, dù Thiên phủ bị hủy diệt, nhưng chắc chắn thế lực vẫn chưa tàn. Khả năng bọn họ chuyển mọi hoạt động từ ngoài ánh sáng vào bóng tối rất cao. Nói cho cùng cũng vì lợi ích mà thôi, nếu bọn họ hợp tác với nhau lần nữa thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên”.

“Thiếp không hiểu lắm, tại sao bọn họ cứ bám riết lấy chàng không tha?”

“Ăn oán giữa bọn ta công có tư có, hấn muốn đổ mọi tội lỗi lên đầu ta. Tóm lại, sẽ không có đánh nhau, khó khăn lắm mới tiến hành đàm phán, sẽ không có nước nào chủ động khơi mào, dù gì mọi người cũng cần một thời gian để nghỉ ngơi”.

Vệ Minh nhẹ nhàng vuốt tóc Thanh Thu, cười khổ: “Chẳng ai có thể ngờ được là hấn từng đính hôn với nàng, hơn nữa tới giờ vẫn chưa chịu từ bỏ”.

Nàng chẳng biết phải nói gì, không phải đang nói tới việc lớn ư, tự dưng lại lôi nàng vào: “Chàng nghĩ nhiều rồi, Ninh Tư Bình và Tuyết Chỉ đã thành thân chẳng còn liên quan tới thiếp nữa”.

“Ta vẫn không hiểu, nếu giữa hai người bọn họ ân ái ngọt ngào, thì tại sao Tuyết Chỉ lại mang bí mật truyền đời của Thiên phủ tiết lộ cho chúng ta? Một nữ tử đối xử với nam nhân của mình như vậy, chỉ có thể là yêu quá mà sinh hận thôi”.

Sao có thể thế, sự trung thành và tình yêu mà Tuyết Chỉ dành cho Ninh Tư Bình là tuyệt đối, không ai có thể thay đổi, sao nàng ta có thể làm những việc ấy.

“Không cần nghi ngờ, chính là cô ta, hoặc nói cách khác, không hoàn toàn là cô ta. Ninh Tư Bình cũng biết, trong Thiên phủ có người bất mãn với hấn, đương nhiên đây là việc của họ, không cần ta nhắc nhở. Trong số đó có lẽ có thể lực của triều đình Bắc Vu trà trộn vào, những kẻ ấy chỉ mong Ninh Tư Bình gặp nạn, hoặc cây đại thụ Thiên phủ gây họa. Nhân lúc ta đang ra tay với người của Thiên phủ, họ lại chẳng niệm tình cho Ninh Tư Bình một đường lui, không thể không nói rằng ta rất thông cảm với hấn.”

Thanh Thu nhớ tới bóng dáng gầy yếu của Ninh Tư Bình, thầm thở dài: “Nói như vậy thì, cuộc sống sau này của y cũng chẳng dễ chịu gì... không biết bây giờ y thế nào?”.

Vệ Minh chỉ liếc một cái là hiểu ngay nàng đang nghĩ gì, “Nghe nói không ai tìm thấy hấn, có điều từ sự việc tối nay mà suy đoán, e rằng Ninh tông chủ đã đến Nam Vu chúng ta rồi”.

Và hấn không ngại ra tay giải quyết mối họa lớn khiến hoàng đế Bắc Vu ăn không ngon ngủ không yên này.

“Đến Nam Vu... rốt cuộc Ninh Tư Bình muốn làm gì?” Không cần hỏi Thanh Thu cũng biết, y hạ độc thể tử, sau đó đưa nàng đi. Y luôn miệng nói muốn bù đắp cho nàng, thực ra làm như vậy rõ ràng là muốn hủy hoại nàng. Thanh Thu cảm thấy không ai nợ ai cả, khó khăn lắm mới được sống bên thể tử, nàng không muốn bất kỳ người nào xen vào.

Vệ Minh lại không hề lo lắng, Ninh Tư Bình muốn làm gì thì cũng muộn rồi, hấn và Thanh Thu đã thành thân, thậm chí đã có con với nhau, vì vậy hấn càng cảm thấy đồng cảm với Ninh tông chủ hơn.

Ngày hôm sau, Thanh Thu giục đám a hoàn thu dọn hành lý, nàng muốn quay về Việt Đô trong thời gian nhanh nhất. Mặc dù hôm qua Tổng Củng mới đến, nhưng hấn cũng đóng gói hành lý theo nàng. Lần này về kinh gấp, nên đành phải để lại toàn bộ a hoàn của Ngọc Lâm uyển, Thanh Thu chắc chắn sẽ theo thể tử về, tất cả mọi việc ở thành Vân Châu giao lại cho cha chồng của Nhị Xảo là Trần lão gia.

Thân phận của Vệ Minh đã bị truyền ra ngoài chỉ trong một đêm, người vui mừng nhất là Trần lão gia. Ông luôn cho rằng chủ nhân của Ngọc Lâm uyển không phải người bình thường, nhưng không ngờ tôn quý tới mức ấy.

Mỗi lần nghĩ đến việc mình đã đối xử tệ với Thanh Thu, Trần lão gia lại mồ hôi đầm đìa, cũng may phu nhân của thế tử độ lượng, không so đo với nhà họ. Trần lão gia lại kịp thời đưa Phạm nương tử tới giúp, nên cũng coi như thoát hiểm.

Phạm nương tử về Việt Đô cùng Thanh Thu, bà ta không sợ cảnh tha hương, ổn định ở Việt Đô xong sẽ đón người nhà tới. Vệ Minh thậm chí còn đem luôn cả vị đại phu đã khám cho Thanh Thu, nhằm có người chăm sóc nàng trên đường đi.

Anh em Thụy Lâm cũng được Thanh Thu đưa đi cùng, nàng đã coi hai anh em họ như người thân của mình. Đặc biệt là Thụy Phương, mới từng ấy tuổi, nghe nói nàng sắp đi đã khóc lóc mãi không thôi. Hai anh em họ từ sau khi gặp nàng cuộc sống mới khá hơn nên sợ nàng đi rồi chẳng ai lo cho nữa.

Thụy Lâm đi theo Thanh Thu bận tới bận lui không nghỉ, tới qua khi cậu ta biết Vệ Minh chính là Vệ thế tử đã lập công lớn ngoài biên cương, nổi cảm hận việc Vệ Minh cướp mất bà chủ Thu trong lòng cậu ta, phút chốc tan thành mây khói. Mặc dù chưa đến tuổi trưởng thành, nhưng Thụy Lâm biết đây là cơ hội tốt. Thanh Thu đành phải cho người tới tìm Thụy Liêm, hỏi ông ta có đồng ý đi Việt Đô cùng không, nếu đồng ý thì thu xếp xong việc ở tiệm vải rồi lên đường luôn.

Thế tử khởi hành, phải mất một ngày mới sắp xếp xong hành lý và người, Thanh Thu chỉ hận không thể đi ngay, Vệ Minh lại chẳng vội, hơn nữa chỉ mất ba ngày đi đường, muộn một ngày cũng không sao. Hắn có dự cảm, Thiên phủ không thể không có động tĩnh gì sau khi đã bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy được. Quả nhiên, chưa tới giờ Ngọ, một bức thư được đưa đến Ngọc Lâm uyển, chỉ có một câu: “Dốc Thập Lý, đưa Thanh Thu đến”.

Vệ Minh ném bức thư sang một bên, hắn muốn xem phản ứng của Thiên phủ, không ngờ Ninh Tư Bình vẫn chưa chịu buông tay.

Tổng Cung cũng nghi ngờ: “Người của Thiên phủ phải chẳng đầu óc có vấn đề? Họ không nhân cơ hội này ép huynh làm những việc có lợi ĩnh, mà lại đòi nữ tử của huynh, lẽ nào Thanh Thu còn quan trọng hơn cơ nghiệp của họ ư?”

Trong lòng Tổng Cung bỗng dấy lên nghi ngờ, Thanh Thu và Bạch Lộ kia rõ ràng là quen biết nhau. Tại sao họ lại quen nhau, Thanh Thu chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, sao có thể liên quan tới người của Thiên phủ? Nhưng Vệ Minh không định nói nhiều về chuyện này, nên Tổng Cung đành bỏ qua.

Trước mắt hồi kinh mới là việc quan trọng, Vệ Minh cho người đưa bản tấu vào cung, những ngày ở Vân Châu cứ cách vài ngày hắn lại báo cáo tình hình của mình ở bên ngoài cho hoàng thượng. Nếu không hoàng thượng đâu cho phép hắn ở Vân Châu lâu như thế. Biến cố của Bắc Vu đối với Nam Vu chỉ có lợi mà không có hại, mất Thiên phủ, Bắc Vu vốn đã bị tổn hại nguyên khí lại càng khó có khả năng hồi phục, vì vậy chuyện của Thiên phủ vẫn nên do hoàng thượng định đoạt.

Nhìn mây đen vần vũ trên trời, có lẽ sắp mưa to, Thanh Thu mặt mày âu sầu, ngồi trong xe buông rèm mà thở dài liên tục. Khi đi vẫn còn có nắng, ai ngờ mới chưa được bao lâu đã sắp mưa, nàng thật sự sợ cơn mưa sẽ làm lỡ hành trình, lại lỡ thời cơ giải độc cho thế tử thì nguy mất.

Vệ Minh nằm trong xe, nhìn bộ dạng lo lắng của Thanh Thu một cách đầy hưởng thụ, thỉnh thoảng lại đòi uống trà ăn điểm tâm. Chẳng còn cách nào, người trúng độc phải có bộ dạng của người trúng độc. Thực ra sau khi uống thuốc giải, mọi đau đớn trên cơ thể vẫn chịu đựng được.

Nhưng nhìn nàng đứng ngồi không yên, hắn lại không kiên nhẫn nổi nữa: “Lo lắng cũng vô ích, lẽ nào nàng lo lắng thì trời sẽ không mưa? Nào, nằm xuống nghỉ một lát đi”.

“Ông trời ơi, xin ông đừng có mưa đấy...”

Nhưng ông trời cứ như cố tình chống đối nàng, nàng vừa nói xong, từng hạt mưa to như hạt ngô lép bộp rơi xuống nóc xe, khiến đoàn xe phải dừng lại, nghe thấy tiếng binh sĩ bên ngoài hét gọi, đi vào mé rừng để tránh mưa.

Sau cơn mưa, không khí không còn oi bức như trước nữa, bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại có cơn gió nhẹ lướt qua, thổi tan mọi lo âu trên khuôn mặt Thanh Thu. Nàng đang định vén rèm cửa lên hóng gió, đột

nhân nghe thấy tiếng mưa rơi dồn dập, thậm chí thấp thoáng cả tiếng binh khí va vào nhau, đám ngựa kéo xe hí vang co rúm lại một chỗ, rõ ràng xảy ra biến cố.

Cũng may đại nhân Phạm Thủ Quân đã phái một đội quân đưa họ hồi kinh, những người này rất giỏi võ nghệ. Sự hỗn loạn ngăn ngui kết thúc, tướng tiên phong hạ lệnh bày thế trận, dàn đoàn xe ngựa về phía bìa rừng, còn chính giữa để nghênh địch, thuộc hạ của Vệ Minh lại đứng bảo vệ trước mấy chiếc xe, ngăn không cho ai lao tới.

Người đến đều là cao thủ, có lẽ phải hàng trăm người, tàn sát tới tận gần chỗ xe ngựa của Vệ Minh, chỉ là bị thuộc hạ của hắn ngăn lại, tên bắn như mưa, ép từng đợt tiến công phải lùi xuống. Trận hỗn chiến này cùng với trận mưa to như trút nước, thỉnh thoảng lại có những tia chớp vạch trời đâm thẳng xuống, nước mưa làm mờ mắt người ta, hai bên chém giết vô cùng thảm khốc.

Tổng Cửng vốn cưỡi ngựa đi đầu, khi trời bắt đầu đổ mưa thì quay về xe mình, nhưng còn chưa ngồi yên trong xe đã bị tập kích. Càng nhìn Tổng Cửng càng kinh sợ, càng nhìn càng phần nộ, rốt cuộc là ai? Là ai lại dám phục kích họ giữa đường, tuyệt đối không thể là sơn tặc thổ phỉ, cả đoàn người ngựa đi rầm rộ như thế, chỉ có kẻ ngu mới chạy đến gây sự. Hơn nữa đám thích khách này tiến lùi rất ăn ý, chiêu nào chiêu nấy chí mạng, chắc chắn đã có chuẩn bị từ trước.

Đám người này đến nhanh mà đi cũng nhanh, ban đầu mưa mịn mù, phi tiêu sắc nhọn bay vù vù trong gió. Khi trận mưa có vẻ như sắp ngớt thì bọn chúng rút quân, tính thời gian chưa đến một tuần hương. Trận công kích đó thật khiến người ta khó hiểu, hai bên thương vong không nhiều, dường như đối phương không phải đến để chém giết mà chỉ là chào hỏi.

Đợi mọi việc bình thường trở lại, Vệ Minh hạ lệnh cắm trại tại chỗ, băng bó cho những binh sĩ bị thương hoặc an táng người đã chết. Tổng Cửng đi đến thương lượng với hắn xem có nên quay về Vân Châu không.

Mặc dù mới đi được nửa ngày đường, nhưng quay lại Vân Châu rồi thì sao? Không thể không lên đường hồi kinh được, lần này nhất định phải đi thẳng về Việt Đô.

Từ xa vọng lại tiếng vó ngựa, binh sĩ vừa ngồi nghỉ đã đồng loạt đứng dậy, họ tưởng lại sắp phải chiến đấu. Đến khi tới gần mới phát hiện ra chỉ có mười mấy người, bọn họ đi từ phía nam tới, người đi đầu gọi: “Phía trước có phải người của Hiền Bình quận vương thế tử hồi kinh không?”.

Những kẻ này áo giáp mặc trên người, ăn vận như thị vệ trong cung, vừa nhìn đã biết là bạn, không phải kẻ thù.

Vệ Minh khẽ nhấc tay lên, ra hiệu cho binh sĩ để họ đi tới. Thì ra sau khi biết Vệ Minh trúng độc, hoàng thượng đã đặc biệt sai người mang vật mà hắn cần tới, ngoài ra còn mang theo mật chỉ. Hình dạng vật kia trông rất kỳ lạ, hơi giống nghên hương thú mà Thanh Thu thường nghịch chơi hồi còn ở phủ thế tử. Không biết có công hiệu gì, Vệ Minh chỉ cho viên màu đỏ đỏ vào miệng ngậm một lúc, độc đã được giải.

Viên trân châu chuyển sang màu xanh ngọc, sau đó đám thị vệ trình trọng thu lại, rồi đưa mật chỉ cho hắn. Thanh Thu thấy yên tâm hơn, nhưng Vệ Minh lại không được vui sau khi đọc xong mật chỉ trông vẻ mặt hắn khá kỳ lạ.

Tối đó, cả đoàn người ngựa đến nghỉ chân tại một châu huyện nhỏ, Vệ Minh hạ lệnh sẽ ở lại đây mấy ngày, khiến Thanh Thu cảm thấy rất khó hiểu. Độc mặc dù đã được giải, không cần phải vội vàng hồi kinh nhưng tại sao lại dừng ở đây? Vệ Minh chỉ nói thánh ý như thế, vậy là hơn một nghìn người theo hắn nghỉ lại. Quán trọ ở đây rất ít, trạm dịch phải nhường cho thế tử, nên đám người bọn họ đương nhiên phải rời đi.

Quan viên địa phương không dám chậm trễ, dành trạm dịch tốt nhất cho thế tử nghỉ, nịnh nọt lấy lòng hắn, Vệ Minh liền quyết định ở lại không đi.

Đương nhiên là tạm thời, Tổng Cửng hỏi lý do, hắn cũng chỉ nói thánh ý như vậy, trong đó thiên cơ bất khả lộ.

Buổi tối, trông Thanh Thu có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều sau khi biết hắn đã giải được độc, bắt đầu truy hỏi Vệ Minh: “Không phải muốn hồi kinh lấy thuốc ư?”.

“Đúng vậy, không ngờ lại mang đến nhanh thế... Thật đúng là hoàng ân mệnh mông!” Vệ Minh nhướn mày nhìn nàng mà buồn cười, bộ dạng như chuyện ấy chẳng liên quan đến hắn.

“Chàng đã sớm biết hoàng thượng sẽ mang thuốc tới, còn cố ý nói không yên tâm để thiếp ở lại Vân Châu một mình, lừa thiếp hồi kinh, thật là...” Thanh Thu nửa đùa nửa thật oán trách, sắp về đến Việt Đô rồi, còn có thể bỏ đi được không?

“Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của ta, nhưng ta đảm bảo nàng sẽ không hối hận.”

Cách thành Việt Đô không còn bao xa nữa, tâm trạng của nàng ngày một ảm đạm: “Quận vương và quận vương phi có lẽ chẳng có cảm tình với thiếp, sao chàng lại lạc quan thế?”

Vệ Minh nở một nụ cười thần bí: “Biết đâu chuyện lại có chuyển biến tốt cũng không chừng...”

31. Q.2 - Chương 31: Hy Vọng Tiêu Tan

Đã năm ngày trôi qua, Vệ Minh vẫn chưa có ý định lên đường, Thanh Thu cũng không thấy phiền khi phải ở lại đây. Từ sau khi chất độc trong người thể tử được giải hết, dường như nàng chẳng còn tâm sự gì nữa, thậm chí cũng không giả vờ mệt mỏi ôm yếu chỉ vì không muốn hồi kinh. Đột nhiên nàng thấy thèm ăn, ăn nhiều ngủ nhiều, nhiều lúc vừa dùng bữa chính xong đã lại muốn ăn ngay cái gì đó.

Ở lại một nơi nhỏ bé thế này, người không quen nhất chính là Tống Cung, hắn không có chỗ nào để tiêu khiển, lòng nóng như lửa đốt. Còn Huống Linh Ngọc mấy lần tới tìm Thanh Thu xin thỉnh giáo nàng chút cầm nghệ, nhưng Thanh Thu không phải lúc đang ăn thì lại đang ngủ.

Vẫn chưa đến giờ Ngọ, tháng Bảy trời nắng chang chang, Huống Linh Ngọc lại đưa Tiểu Liên tới gặp Thanh Thu. Nàng ta muốn xem xem hôm nay Thanh Thu có thời gian chỉ dạy cầm nghệ ình không, dù gì khi hồi kinh rồi, hai bọn họ mỗi người một phủ, sẽ khó có cơ hội thế này nữa.

Lần này Thanh Thu không đang ăn, nhưng nàng đang dạy Thụy Phương nấu ăn. Huống Linh Ngọc cũng không biết nàng lấy đâu ra bếp lò và ít thịt tươi, nàng dạy Thụy Phương từng chút một, từ cách ướp thịt cho đến cách xiên thịt vào chiếc que, rồi nướng, hai người họ vô cùng bận rộn và vui vẻ. Phạm nương tử đứng bên cạnh thỉnh thoảng lại lau mồ hôi cho cả hai, đợi món thịt xiên nướng tươi ngon ra lò.

“Thanh Thu, trời nóng thế này mọi người làm gì vậy?”

“Linh Ngọc, muội đến đây, sắp được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Thụy Phương rồi.”

Thì ra Thụy Phương thấy Thanh Thu không còn bị ghen nữa, ngày nào cũng ngồi nghĩ xem nên ăn món gì ngon, chỉ đau khổ không thể tự mình nấu, nên cô bé bèn lấy hết dũng cảm nói muốn thay Thanh Thu. Chủ yếu vẫn là Thụy Phương muốn học nấu ăn, đứa trẻ này yêu thích công việc trong bếp. Thanh Thu cũng cảm thấy cách này không tồi, chỉ là sau khi mang thai khẩu vị của nàng bỗng trở nên kỳ quái, đầu tiên nàng nghĩ ngay đến món thịt nướng, chẳng màng trời nắng nóng, hai người vừa nói vừa làm chuẩn bị lò và nguyên liệu xong liền bắt tay vào luôn.

Huống Linh Ngọc thấy Thụy Phương rất chăm chú, giống như đang làm việc gì đó vô cùng nghiêm trọng vậy, vô thức gật đầu: “Tài nghệ nấu ăn của tỷ sau này có người thừa kế rồi, nhưng cầm nghệ còn chưa có, chỉ bằng nhận muội làm đệ tử, cũng không kém ai đâu, được không?”

Câu nói đùa này khiến Thanh Thu cười mãi không thôi, Linh Ngọc tiểu thư đúng là hoạt bát hơn nhiều, còn biết chọc cười nàng nữa. Thanh Thu lắc đầu đáp: “Thế không được, Tống công tử nhất định không đồng ý, chỉ riêng việc trở thành văn bối của ta thôi ngài ấy cũng không chịu đâu. Ừm, thơm quá, nào, để nếm thử xem tay nghề của Thụy Phương ra sao”.

Trong lúc nói chuyện, thịt nướng cũng gần chín, Thanh Thu chẳng màng việc xiên thịt còn nóng, cầm lên ăn luôn. Huống Linh Ngọc chỉ nếm qua loa rồi đặt xuống, không phải vì nó không ngon, mà vì nàng ta vừa dùng xong bữa sáng trước đó chưa lâu.

Thấy Thanh Thu đã ăn tới xiên thứ hai, Linh Ngọc không kìm được khuyên: “Thanh Thu, tẩu cũng nên dừng đi, muội nhìn mà thấy sợ”.

“Sao thế?”

Huống Linh Ngọc do dự rồi nói: “Tẩu ăn nhiều quá đấy”.

Thanh Thu ngượng ngùng buông xiên thịt xuống, nàng ăn nhiều ư? Bữa sáng ăn bảy tám viên hoành thánh nắm hương, cái nào cái nấy đều nặn rất to, một bát cháo, nửa cái chân giò mật ong hun khói. Khi nàng giải thích cho Thụy Phương cách làm thịt nướng, miệng cũng không ngừng nhai, còn ăn cả nửa hộp quả khô, hình như không nhiều lắm thì phải.

Vừa ăn một đồng đồ ngọt, lúc này lại ăn thịt xiên nướng có vị mặn, haizz, sau đó nàng sẽ thấy khát, đầu bếp đã chuẩn bị món canh bạch quả không ngọt không ngấy sẵn cho nàng rồi. Lại sắp đến giờ cơm trưa, từ nay tới lúc ấy nàng định ăn thêm gì đây?

Phạm nương tử vui vẻ: “Thiếu phu nhân không cần lo lắng, khi mang thai đương nhiên sẽ ăn nhiều hơn, một người ăn hai người bổ mà”.

Tiểu Liên vội đỡ lời: “Thanh Thu tỷ tỷ, ý của tiểu thư là hai hôm nay tỷ ăn rất nhiều, gấp mấy lần ngày thường”.

“Việc này...” Nàng có chút ngại ngùng, Huống Linh Ngọc do dự hỏi: “Ai mang thai cũng đều thế cả sao?”

Phạm nương tử không biết phải trả lời thế nào cho đúng, nhìn bộ dạng của thiếu phu nhân này, dường như rất sợ hãi với việc ăn nhiều khi mang thai. Thực ra ăn được là phúc, nữ tử nhà thường dân khi mang thai chỉ mong mỗi bữa cơm đều có thịt mà ăn, khổ hơn thì chỉ mong được ăn no.

Thanh Thu an ủi nhìn nàng ta, cười nói: “Cũng không hẳn thế, đến lúc đó muội sẽ biết, chi bằng muội cũng nhanh nhanh giống ta đi xem sao?”.

Huống Linh Ngọc lắc đầu, nàng ta không có dũng khí lớn như thế.

Nếu có người hỏi Thanh Thu, đời này nàng có hận ai không, Thanh Thu sẽ tính đi tính lại, vẫn không nghĩ ra người nào khiến mình có thể hận tới tận xương tận tủy. Nhưng hôm nay, người ấy đã xuất hiện rồi, chính là Ninh Tư Bình mang theo Tuyết Chỉ tới.

Thời tiết hôm nay không oi bức như mọi ngày, Thanh Thu đang ngủ rất ngon thì bị người ta gọi dậy, nói là thế tử có khách tới thăm, nàng phải ra gặp họ một lát, bọn a hoàn vội vàng chải đầu thay y phục cho nàng, nàng thì mắt nhắm mắt mở ngủ gật.

Cần gì phải trang điểm ăn vận lộng lẫy chứ, mang bầu gần bốn tháng rồi, mặc dù nếu không nhìn kỹ thì sẽ chẳng nhận ra, nhưng từ lâu nàng đã mặc y phục rộng, ai nhìn cũng biết nàng đang mang thai, lại thêm mấy hôm nay ăn nhiều, dường như Thanh Thu béo hơn một chút, ở đây có ai tới thăm được chứ?

Thanh Thu bước vào cửa phòng khách, nàng như người mộng du được a hoàn dắt đến ngồi cạnh thế tử Vệ Minh, căn bản hoàn toàn không chú ý đến bộ dạng người khách trong đó, cho đến khi nghe giọng đối phương cất lên: “Thu Thu”.

Đây chẳng phải giọng Ninh Tư Bình hay sao? Thanh Thu giật mình tỉnh hẳn, Vệ Minh đưa tay ra nắm lấy tay nàng, giọng cũng vui vẻ như cười: “Ninh tông chủ, đây là phu nhân của ta, ngài gọi nàng là Vệ phu nhân được rồi”.

Ninh Tư Bình ngồi đối diện với Thanh Thu, sắc mặt có chút khác lạ, ánh mắt nhìn nàng như có ý trách móc, dường như Thanh Thu đã làm một việc khiến y vô cùng thất vọng vậy. Nữ tử bên cạnh mặc y phục màu đen, đến mạng che mặt cũng màu đen, toàn thân nàng ta toát ra một thứ cảm giác khiến người khác khó chịu, điều này làm Thanh Thu thiếu tự nhiên.

Họ tới đây làm gì? Mới trước đó còn hạ độc người ta, giờ lại đến làm khách, lẽ nào hai bên rõ ràng như nước với lửa lại chuẩn bị đàm phán?

“Thanh Thu, nàng không khỏe ư?”

Thanh Thu nhìn thế tử cố cười gượng, lúc này nàng mới nhận ra phía sau Ninh Tư Bình có rất nhiều người, bên cạnh nàng cũng có không ít thị vệ. Phu thê Tổng Củng ngồi ở bên kia, sau khi nghe thấy tiếng gọi đầy mờ ám của Ninh Tư Bình dành cho nàng, không ngừng nhìn qua nhìn lại giữa nàng và y.

“Hôm nay Ninh tông chủ mang theo Ninh phu nhân tới thăm, Ninh phu nhân kiên quyết đòi gặp nàng...”

Ninh phu nhân? Thanh Thu thoáng kinh ngạc, nàng chỉ biết một Ninh phu nhân, đó chính là Tuyết Chỉ. Lẽ nào đằng sau tấm mạng che mặt màu đen kia, chính là Tuyết Chỉ? Tại sao nàng ta phải ăn vận như thế? Nàng thăm dò gọi: “Ninh phu nhân?”

Tuyết Chỉ khẽ đáp: “Tỷ đến rồi”.

Đương nhiên nàng đã đến, vừa rồi mọi người trong phòng đều nhìn thấy mà. Thanh Thu do dự, lại không thấy nàng ta nói gì.

Vệ Minh không chết vì độc của Thiên phủ, Ninh Tư Bình cũng chẳng ngạc nhiên, nếu có thể dễ dàng giết Vệ Minh như thế, thì việc bao nhiêu thích khách nổi tiếng mà Bắc Vu phái sang đều thất bại phải nói thế nào đây. Thế lực của Thiên phủ không còn hùng mạnh như trước kia nữa, nhưng Ninh Tư Bình cũng chẳng lo lắng, với sự nỗ lực của y, sẽ có ngày cơ nghiệp này được vực dậy, nhưng Thanh Thu, vĩnh viễn không còn thuộc về y nữa.

“Thu Thu, nàng và hắc thành thân rồi ư?” Khuôn mặt trắng bệch của y thoáng ửng hồng, vẻ mặt khó che giấu được cô quạnh. Đối với người gần như đã hủy diệt Thiên phủ khiến Bắc Vu phải chịu thất bại kia, Ninh Tư Bình có chút ngưỡng mộ. Nam nhân này lại muốn đối đầu với y, thích ai không thích, lại nhất định phải thích Thanh Thu.

Thanh Thu chau mày, Ninh Tư Bình hể mở miệng là gọi “Thu Thu”, người ta ai mà không đoán ra quan hệ giữa nữ nhân của thế tử với kẻ đối đầu Nam Vu kia có vấn đề chứ?

Trên thực tế Tổng Cung và Huống Linh Ngọc đã cảm thấy sự bất thường đó, ánh mắt liếc về phía Vệ Minh, nhưng thế tử điềm đậm đi vào chủ đề chính không biểu lộ bất kỳ điều gì ra ngoài: “Ta đã ở đây đợi Ninh tông chủ lâu rồi, hãy để tôn phu nhân ở lại nghỉ ngơi, giữa ta và ngài còn có chuyện cần bàn bạc, mời”.

Ninh Tư Bình lại không nhìn hắc, cũng chẳng màng ánh mắt mọi người đang nhìn mình, y gọi nàng rất dịu dàng: “Thu Thu...”.

Chính vào lúc Ninh Tư Bình cất tiếng gọi như thế, Thanh Thu đã cất ngang: “Xin hãy gọi ta là Vệ phu nhân, giống như chúng tôi phải gọi Tuyết Chỉ đại gia là Ninh phu nhân vậy, được không?”.

Ánh mắt Ninh Tư Bình dừng lại trên người Thanh Thu rất lâu, sau đó mới đáp: “Ừm, không sai”.

Thanh Thu thở phào nhẹ nhõm, vốn hồi kinh rồi nàng sẽ phải đối mặt với mớ phiền phức lớn từ phía quận vương phi. Nếu nàng lại đánh mất danh dự của mình ở đây, mang cái danh vị hôn thê bị vứt bỏ của Ninh tông chủ về, thì thật sự không còn gì để nói!

Thanh Thu nghiêng răng nghiêng lợi, người này chắc chắn có thù với nàng, trước khi nàng tới tuổi cập kê thì y đã chết rồi, nàng vốn chẳng có tâm trạng mà hận thù đối phương nữa. Nhưng y lại xuất hiện trước mặt nàng hết lần này tới lần khác, từng hành động lời nói đều như muốn trói buộc nàng. Nàng chỉ mong Ninh Tư Bình không thất lễ với mình trước mặt mọi người, nếu không với tính cách của Tuyết Chỉ, chẳng phải mọi chuyện càng tệ hơn sao.

Cuối cùng y cũng không nhìn Thanh Thu nữa, lạnh lùng liếc nữ tử bên cạnh, thần nhiên nói: “Những lời thế tử muốn nói, ta đều hiểu, nếu không ta cũng chẳng ở đây, nhưng phải xem Nam đế có điều kiện gì”.

Hai nam nhân đã đi nói chuyện chính, để lại hai nữ tử ngồi đối mặt với nhau. Đương nhiên đằng sau họ vẫn còn rất nhiều người, nhìn giống như chuẩn bị một cuộc đàm phán.

Phạm nương tử có vào một lần, mang canh cho Thanh Thu giải nhiệt, đồ ăn của nàng do Phạm nương tử và Thụy Phương chăm lo, người khác không thể động tay vào, đây là ý của Vệ Minh, hắc sợ ai đó lại hạ độc nàng.

Mùi hương ngọt ngào lan tỏa giữa hai người, cảm giác khó chịu trong lòng Thanh Thu càng lúc càng lớn. Nàng không muốn ăn, chỉ muốn đứng dậy về phòng nghỉ ngơi, nhưng hôm nay Ninh Tư Bình và Tuyết Chỉ là khách, nàng là nữ chủ nhân, huống hồ trong phòng còn rất nhiều người đang nhìn họ. Nàng khách sáo hỏi Tuyết Chỉ: “Cô có muốn dùng một ít không?”.

Tuyết Chỉ khẽ lắc đầu, hai người đã lâu không nói chuyện với nhau, dường như đang thăm dò xem ai kiên nhẫn hơn. Thanh Thu ngồi lâu khó chịu, đang định đứng dậy đi lại, thì Tuyết Chỉ đột nhiên nói với Cung Hải đứng phía sau mình: “Mọi người lui ra trước đi, ta có chuyện muốn nói riêng với Vệ phu nhân”.

Cung Hải không yên tâm về nàng ta, nên đáp: “Phu nhân không thể...”.

Đám thị vệ đứng sau Thanh Thu cũng bước lên trước vài bước như phòng bị, hai bên đều không yên tâm khi để họ ngồi riêng với nhau.

Tuyết Chỉ lạnh lùng: “Sợ gì, ta đã đến nước này rồi, Vệ phu nhân sẽ không làm gì đâu, mà cho dù tỷ ấy muốn, thì đối với ta đó cũng là sự giải thoát”.

Cung Hải lo lắng nhìn nàng ta, nhưng vẫn theo lời đưa người lui ra ngoài. Tuyết Chỉ nhìn đám thị vệ không hề nhúc nhích đứng sau Thanh Thu, thấy họ không có ý định rút lui, đành phải thương lượng: “Mọi người hãy lùi lại phía sau vài bước là được”.

Yêu cầu này không quá đáng, Thanh Thu ra hiệu cho họ. Đợi đám thị vệ đứng sang một bên, Tuyết Chỉ mới lên tiếng: “Thế tử nói tỷ đã có thai rồi, thì ra là thật”.

Thanh Thu gật đầu, trong lòng lại không tin nàng ta vì hiếu kỳ muốn xem thai phụ có bộ dạng thế nào, mà tới gặp mình.

“Ta đến để nhìn tỷ lần cuối... ta sắp chết rồi.”

Thanh Thu kinh ngạc: “Cô đang nói gì?”.

Nghe những lời ấy, Thanh Thu cảm thấy thật hoang đường. Thời gian này năm ngoái, nàng và Tuyết Chỉ gặp nhau ở đại sảnh của phủ quận vương, nàng ta da trắng như tuyết, ăn vận rực rỡ giống tiên nữ trần ngập hạnh phúc, nói: “Muội sắp lấy chồng”.

Hôm nay họ trùng phùng ở đây, lại nghe nàng ta ai oán nói: “Ta sắp chết rồi”.

Nàng và Tuyết Chỉ chơi với nhau từ nhỏ, sau khi trưởng thành lại như hai người xa lạ. Không phải Thanh Thu muốn tỏ ra xa lánh nàng ta, thực sự Tuyết Chỉ luôn đề phòng nàng, may mắn hay bất hạnh không hoàn toàn phụ thuộc vào Thanh Thu.

“Thật đấy, ta không cần thiết lừa tỷ mấy chuyện này, ta đã trúng độc, sống không được mấy ngày nữa đâu.” Nói rồi Tuyết Chỉ đưa tay trái khẽ giơ lên vén chiếc mạng che mặt màu đen. Lúc này Thanh Thu mới nhìn thấy mặt nàng ta, đầu trọc lóc, nàng phải cố gắng lắm mới kìm được tiếng kêu kinh hãi của mình.

Khuôn mặt vốn xinh tươi như tiên nữ của Tuyết Chỉ, giờ đầy những nốt màu đen to nhỏ hoặc lốm đốm những chấm màu tím, không sao nhận ra hình dạng cũ.

Tuyết Chỉ bỏ mạng che mặt xuống, chua xót cười: “Khi ta mới nhìn thấy bộ dạng của mình, cũng sợ muốn chết, ở lì trong phòng gào thét cả nửa ngày”.

Giọng nàng ta thật bi thảm, càng là nữ nhân đẹp thì càng quan tâm đến sự thay đổi trên dung mạo của mình. Nam nhân mà nàng ta yêu lại chẳng hề quan tâm đến nàng ta, người bạn tri giao duy nhất lại là người nàng ta đổ kỵ căm hận nhất, lúc sắp chết Tuyết Chỉ mới nhận ra mình chẳng có gì.

Sự giãy vò về thể xác sao sánh được với nỗi cô độc thê lương trong tâm hồn, Tuyết Chỉ không muốn mình chết cô độc thế, nàng muốn được nắm chặt tay một người, rồi tắt thở trong đau đớn. Nhưng Ninh Tư Bình chưa từng quan tâm tới nàng ta, hoặc nói cách khác là không thêm quan tâm, trên thế gian này có lẽ chỉ còn Thanh Thu là người thân gần gũi duy nhất.

Tuyết Chỉ có rất nhiều lời muốn nói, những lời oán hận, những lời áy náy, nhưng nàng ta không biết phải bắt đầu từ đâu. Bao nhiêu năm Tuyết Chỉ vẫn cho rằng mình thật khổ, khổ đến mức khó có thể diễn tả bằng lời được, đến giờ nàng ta đột nhiên nhận ra dù mình có nói, cũng chẳng ai hiểu. Nhìn vẻ thương xót hiện lên trong ánh mắt của Thanh Thu, nàng ta cúi đầu: “Không cần lo, nỗi thống khổ này sắp kết thúc rồi”.

Thanh Thu đột nhiên nhận ra có gì đó bất thường, run rẩy hỏi: “Tay phải của cô đâu?”.

Tuyết Chỉ cười thê thảm: “Tỷ nhận ra rồi à?”

Nàng ta nhẹ nhàng kéo ống tay áo bên phải lên, để lộ cánh tay mà nàng ta vẫn cố giấu, không biết tại sao bàn tay phải vẫn thường gây ra những nốt nhạc tuyệt đẹp kia lại biến mất. Thay vào đó là cổ tay trơ khấc, giống như bị ai đó chặt đứt vậy, Thanh Thu nhìn xong mặt biến sắc, đến đám thị vệ đứng từ xa quan sát tình hình cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Thanh Thu bắt đầu cảm thấy không khỏe, dịch vị dạ dày trào lên họng, nhưng nàng cố gắng chịu đựng. Có tin đồn nàng ta bị thương ở tay, nhưng không ngờ là tay phải bị chặt đứt.

“Thế này là...” Thanh Thu kinh ngạc nhìn Tuyết Chỉ, không biết tại sao lại thành như vậy.

Tuyết Chỉ bình tĩnh kéo tay áo xuống: “Tạo hóa trêu ngươi, cũng là báo ứng của ta”.

“Bởi vì ta đã dùng bàn tay này làm một chuyện có lỗi với Bình ca ca.” Khuôn mặt Tuyết Chỉ đột nhiên thoáng ửng hồng một cách không bình thường, ánh mắt để lộ sự điên cuồng, nhìn bàn tay bất lực của mình, khó chịu nói: “Bình ca ca không chịu tha thứ cho ta, ta đành phé nó đi”.

Thanh Thu nhìn Tuyết Chỉ với ánh mắt như không tin được, đối với một người yêu đàn thì đôi tay là thứ quý giá nhất, vậy mà nàng ta lại nhẫn tâm chặt đứt nó, sao có thể tàn nhẫn đến thế?

“Có muốn biết ta đã làm chuyện gì không?”

Thanh Thu lập tức lắc đầu, nàng không tò mò như thế.

Nhưng Tuyết Chỉ chẳng để ý tới việc nàng từ chối, tự lẩm bẩm nói tiếp: “Ta dùng bàn tay này, đích thân truyền bức mật thư được gửi cho Bình ca ca ra ngoài. Vị thể tử của tỷ cũng thật thủ đoạn, đã lần theo dấu mồi đó tra xét được tất cả, tìm ra các điểm liên lạc ở ngoại thành của Thiên phủ... Ta vốn tưởng lần này mình chết chắc, không ngờ không chết, mà chỉ mất một bàn tay”.

Thế là trong thành có tin đồn Tuyết chỉ đại gia bị thương ở tay, không bao giờ có thể chơi đàn nữa.

Ninh Tư Bình không để nàng ta chết, bức thư đó là do một kẻ có dã tâm đưa vào tay Tuyết Chỉ, làm cho nàng ta nghĩ rằng, chỉ có làm như thế, Ninh tông chủ mới an phận ở lại Thiên phủ, không còn ngày ngày tìm cách về Nam Vu nữa. Dù nàng ta không truyền ra ngoài, thì cũng sẽ có người để lộ tin tức này.

Sau khi sự việc xảy ra, Tuyết Chỉ bị hạ độc, Ninh Tư Bình điên cuồng muốn cứu mạng nàng ta, nhưng việc chặt đứt bàn tay đó đã khiến chất độc phát tác nhanh hơn, dù thần tiên hiển linh cũng khó cứu, cuộc sống của nàng ta chỉ còn tính bằng ngày.

Sau này, thì Tuyết Chỉ đã hiểu rõ nguyên nhân, không phải y không giết, mà là không thèm giết. Trong mắt Ninh Tư Bình, nàng ta vốn chẳng là gì cả, chỉ có một tác dụng... theo y về Bắc Vu, cử hành hôn lễ long trọng mà bao người ghen tỵ, gả cho chủ nhân Thiên phủ, làm chủ mẫu trên danh nghĩa của Thiên phủ.

Thanh Thu không sao tưởng tượng được người vẫn đang sống sờ sờ trước mặt nàng đây, không lâu sau nữa sẽ chết. Nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn, rồi hỏi: “Thật sự không còn cách nào ư, ý ta muốn nói tới...”.

“Cũng là độc, nhưng ta không may mắn như thế tử...” Đột nhiên Tuyết Chỉ chuyển đề tài, nhìn bụng nàng nói: “Nếu khi ấy, tỷ và Bình ca ca thành thân thì có lẽ ta đã thành di nương[1] của đứa bé này rồi”.

[1] Di nương: Dì

Lúí này Tuyết Chỉ nhắc lại chuyện xưa, đúng là có vài phần nực cười. Nếu trên thế gian này không có Ninh Tư Bình, chỉ có Cao Hoảng Bình, Thanh Thu được gả vào nhà họ Cao làm thiếu phu nhân một cách thuận lợi, sinh con ra đương nhiên đứa bé sẽ gọi Tuyết Chỉ là di nương. Mọi người vui vẻ sống những ngày bình yên và ý nghĩa... Thanh Thu bị thương nghĩ.

“Từ trước tới nay, ta luôn hận tỷ, nếu không có tỷ, Bình ca ca nhất định sẽ thích ta, sẽ không giống bây giờ, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn ta một cái. Giờ ta mới hiểu, cho dù không có tỷ thì trong mắt Bình ca ca cũng không bao giờ có ta. Giống như mấy năm trước khi ở bên huynh ấy, ta từng cho rằng trải qua bao khó khăn vất vả, dù trong lòng huynh ấy có tỷ, nhưng cuối cùng sẽ bị hình ảnh của ta xóa nhòa, ai ngờ càng

không được gặp tỷ huynh ấy lại càng nhớ nhưng. Giờ ta sắp phải đi rồi, đến một nơi mà huynh ấy cũng không thấy được, có lẽ như thể Bình ca ca thỉnh thoảng sẽ nhớ tới ta, tỷ nói xem có đúng không?”

Đúng hay không giờ không còn là chuyện của nàng nữa, Thanh Thu chẳng thấy Tuyết Chỉ có gì sai, nàng chưa từng giận Tuyết Chỉ, khi ấy cho dù không có Tuyết Chỉ thì Ninh Tư Bình cũng vẫn bỏ đi. Nàng vẫn bị người ta chỉ trích, và sống cô độc từ đây tới nay, tuổi thanh xuân của nàng cũng vẫn bị chà đạp như thế, chẳng có gì thay đổi. Còn việc họ trùng phùng ra sao, trải qua những khó khăn thế nào, nàng không có hứng thú muốn biết.

Thanh Thu có chút ngẩn ngơ, thậm chí không để ý thấy cơ thể Tuyết Chỉ loạng choạng như sắp ngã, khi nàng định thần lại, Tuyết Chỉ đã ngồi ở ghế. Vào giây phút cuối cùng một bóng người vụt lao vào, đẩy là Cung Hải, hắn ôm chặt cơ thể Tuyết Chỉ: “Phu nhân!”.

Chất độc trong người Tuyết Chỉ vốn không phát tác nhanh như vậy, chỉ là nàng ta không còn muốn sống nữa. Dòng máu đen liên tục rỉ ra từ miệng, loang khắp tấm mạng che mặt, Tuyết Chỉ dựa vào lòng Cung Hải, hấp hối. Việc này kinh động đến hai nam nhân đang đàm phán phía sau, khi Ninh Tư Bình tới nơi, chỉ thấy Cung Hải đang ôm Tuyết Chỉ trong lòng, còn vị trí Thanh Thu đang ngồi bị vây chặt, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ninh Tư Bình nhẹ nhàng bay vào trong phòng, giơ tay gạt đám thị vệ đang đứng bảo vệ trước mặt Thanh Thu ra, nói: “Thu Thu, nàng không sao chứ?”.

Thanh Thu không sao, sắc mặt chỉ nhợt nhạt hơn bình thường một chút, vừa rồi khi Tuyết Chỉ ngã xuống, thị vệ phía sau đã lao tới chặn trước mặt nàng, nhằm ngăn màn thổ huyết của Tuyết Chỉ, nàng chẳng nhìn thấy gì cả. Cung Hải không kìm được hét lên: “Tông chủ, phu nhân không ổn rồi”.

Vệ Minh vượt qua y ôm Thanh Thu vào lòng, ra hiệu cho người của mình lui cả xuống, nói: “Ninh tông chủ, nếu cần gì cứ nói, chúng tôi ra ngoài trước”. Nói xong hắn liền mang theo Thanh Thu lui ra.

Ninh Tư Bình chậm chậm quay người, nhìn Tuyết Chỉ nửa nằm nửa ngồi, ánh mắt vô cùng phức tạp. Hôm nay y đồng ý đưa nàng ta tới đây, chính là vì biết Tuyết Chỉ không còn sống được lâu nữa, không ngờ lại nhanh như thế.

Cung Hải thúc giục: “Tông chủ...”.

Đột nhiên Ninh Tư Bình không biết phải làm thế nào, từ trước tới nay y luôn cố giữ khoảng cách với cô gái này. Đương nhiên, tâm sự của nàng ta tình ý của nàng ta y hiểu hết, Tuyết Chỉ muốn y ôm nàng ta một lúc trước khi rời khỏi nhân thế, việc này cũng không quá khó.

Tuyết Chỉ không thể nói được nữa, khi nhìn thấy Ninh Tư Bình ánh mắt nàng ta sáng rực lên, nhưng y chỉ chăm chăm lo cho sự an toàn của Thanh Thu, nên mắt nàng ta lại tối dần đi. Được Ninh Tư Bình ôm trong lòng nhưng Tuyết Chỉ vẫn thấy rất lạnh, hoàn toàn không giống cảm giác mà nàng ta tưởng tượng thời còn niên thiếu. Tuyết Chỉ đã từng nhiều lần hoài nghi, liệu phải chăng vì có Thanh Thu nên nhiệt huyết trong lòng Ninh Tư Bình mới được đốt lên, bởi vì trước kia nàng ta bị mê hoặc bởi nụ cười ấm áp của y.

Người của Thiên phủ đi rồi, Thanh Thu biết Tuyết Chỉ đã rời bỏ nhân thế, nàng là người duy nhất cảm thấy buồn. Nàng không thể tưởng tượng được một người vừa đứng ngay trước mặt mình không còn tồn tại nữa, giống như những gì đã qua không thể cứu vãn, biết rõ nó sắp trôi đi nhưng cuối cùng vẫn không thể làm gì để níu kéo.

Vệ Minh sợ Thanh Thu phải tận mắt chứng kiến cái chết của Tuyết Chỉ sẽ khiến nàng bức bối, hắn liên tục kể chuyện vui cho nàng nghe, kể cả những mẩu chuyện cười mà hắn được nghe hồi ở biên ải, cuối cùng mới giải thích vì sao người của Thiên phủ lại tới đây.

Thì ra trong mật chỉ hoàng thượng dặn hắn không được tự ý đấu với người của Thiên phủ. Chỉ cần cuộc tranh giành đấu đá giữa hoàng thất Bắc Vu và Thiên phủ chưa kết thúc, thì trong một thời gian ngắn Bắc Vu cũng không thể trở nên hùng mạnh được, điều này có lợi với Nam Vu.

Ngoài mặt thì thấy, rõ ràng Thiên phủ thảm bại, thực ra không hoàn toàn như thế, Thiên phủ chỉ chuyển vào hoạt động trong bóng tối mà thôi. Hoàng đế Bắc Vu muốn giữ thể diện, không chấp nhận sự tồn tại quang minh chính đại của Thiên phủ. Mặc dù trước kia chính Thiên phủ đã ủng hộ để người này kế vị,

nhưng bây giờ hẳn không muốn mình bị kìm kẹp như vậy, nhưng mối liên hệ giữa Thiên phủ và hoàng thất không phải muốn cắt đứt là cắt đứt được ngay.

Ninh Tư Bình là người thông minh, cho nên y nhượng bộ, như thế càng có nhiều thời gian để làm chuyện mà y muốn. Chính đồn nội bộ Thiên phủ, giết hết những kẻ phản đối y, cho đến khi nhận được tin, Vệ Minh ở lại thành Vân Châu một thời gian rất dài, bên cạnh còn có một nữ tử.

Hôm nay hai bên đã ngầm đạt được thỏa thuận, còn thỏa thuận về việc gì, thì hẳn không nói, Thanh Thu cũng không muốn biết, đây không phải là việc của nàng.

Trước khi đi, Ninh Tư Bình còn nói chuyện riêng với Thanh Thu một lúc. Vệ Minh thấp thỏm trong lòng, muốn biết nội dung của cuộc nói chuyện ấy: “Được rồi, Thanh Thu, ta đã chủ động nói nhiều chuyện như thế, nàng cũng nên cho ta biết, vừa rồi hẳn đã nói với nàng những gì”.

“Chẳng có gì, Ninh tông chủ chỉ hỏi thiếp có muốn đi cùng y không thôi.” Nàng cố ý chọn ra một câu để trả lời hẳn.

Vệ Minh tỏ ra như chuyện ấy đã biết từ lâu, nhướng mày: “Lần sau ta sẽ chờ mệnh lệnh của hoàng thượng đi, giết chết hẳn xong rồi tính, để hẳn đừng nhòm ngó những thứ không thuộc về mình”.

”Thiếp là đồ vật sao?”

“Nàng là mẹ của con ta, là phu nhân của ta, người đó sau này sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa, nàng sẽ không có cơ hội đi cùng hẳn đâu.”

Đương nhiên nàng sẽ không đi, thực ra Ninh Tư Bình không nói nhiều, nhìn cái bụng hơi nhô lên của nàng y còn có thể nói được gì, chuyện rành rành ra đấy, nàng sẽ không bao giờ đi theo y. Chính vì trước kia Ninh Tư Bình đã buông tay nên mới gây ra cục diện ngày hôm nay, còn trách ai được? Y khẽ ho, cơ thể run lên dữ dội, nhưng ánh mắt vẫn sáng như đốm lửa: “Nàng thật sự không muốn đi cùng ta sao?”.

Thanh Thu chỉ lắc đầu, tránh ánh mắt Ninh Tư Bình, nàng thầm cảm thấy thật không đáng thay cho Tuyết Chỉ. Vì một nam tử như vậy mà khiến mình sống không bằng chết, rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

32. Q.2 - Chương 32: Song Sinh

Trong thành Việt Đô không thiếu những chuyện mới mẻ, mùa hạ mà sấm chớp âm ỉ, mấy trận mưa lớn cũng đáng để mọi người vào trà quán đầu phố ngồi bàn tán, cả chuyện ý chỉ mà trong cung vừa ban bố. Hiền Bình Quận Vương thế tử mấy hôm trước lập công lớn, hoàng thượng vui mừng thưởng rất hậu.

Thưởng gì? Đương nhiên là một thứ quý giá không thể quý hơn, khiến người ta vui mừng không kịp, đấy chính là phong thưởng cho vị thế tử mới cưới của thế tử. Theo lý mà nói thì cô gái may mắn ấy khi vào kiến giá hoàng thượng, rất vừa mắt người, nên liền được phong làm thế tử phi, còn đứa bé chưa ra đời sẽ là người kế tục tước vị của thế tử.

Thế tử phi! Cho dù hồi đó tiểu thư họ Khang có được gả cho Vệ Minh, nếu chưa được hoàng thượng phong thưởng thì cũng không thể gọi là thế tử phi. Chỉ có những gia đình liên hôn với vương phủ, cũng là vương phủ có tước vị, thì khi gả con gái cho Vệ Minh mới được gọi là thế tử phi.

Hôn sự của Vệ Minh luôn được mọi người chú ý, giờ hẳn trở về không còn là người độc thân nữa, lại sắp có con rồi, khiến đám thiếu nữ trong kinh thành tan nát trái tim, lệ rơi ướt khăn tay.

Đối mặt với những ân sủng này, Thanh Thu như đang nằm mơ vậy, nàng chỉ sợ lát nữa sẽ tỉnh lại.

Hôm đó khi vừa vào thành Việt Đô, bèn phụng chỉ theo Vệ Minh vào cung gặp thánh thượng. Nàng đang rất bối rối, mặc dù hai người đã thành thân ở Vân Châu, nhưng rốt cuộc có được chấp nhận hay không lại là chuyện khác. Suốt dọc đường Thanh Thu cứ nghĩ mãi đến việc quận vương phi sẽ nhìn mình bằng ánh mắt soi mói. Đột nhiên tất cả mọi vấn đề được giải quyết, trong phút chốc nàng biến thành thế tử phi, từ nay không cần lo Vệ Minh bị ép lấy chính thê khác về thay chỗ mình nữa, sao lại có chuyện may mắn như thế chứ?

Nhìn bộ dạng bình thân của Vệ Minh, nàng biết chuyện này có liên quan tới hắn, rất có khả năng là thể tử đã cầu xin hoàng thượng chuyện này từ lâu. Vệ Minh biết nàng đang lo lắng điều gì, nên mới lặng lẽ lo liệu mọi chuyện, Thanh Thu chỉ còn biết khầu đầu tạ ân, nhưng thật sự không biết nên tạ ơn ai.

Lễ tiết trong cung đã nhiều lại rườm rà, Thanh Thu với thói quen cứ thỉnh thoảng lại ăn chút gì đó, ở trong cung nửa ngày nàng đói tới hoa mắt chóng mặt. Mãi hoàng thượng mới chịu thả người, nàng định lao lên xe bổ sung thể lực, nhưng lại bị một nữ quan chặn lại, nói là có lời mời từ cung Minh Hoa.

Sau đó Thanh Thu mới biết cung Minh Hoa là nơi ở của tiểu thư họ Khang khi vào làm cung phi. Hiện giờ nàng ta là Lệ quý nhân, cùng cô mẫu quý phi của mình sống trong Minh Hoa cung, khi nghe tin Vệ Minh vào cung, Khang Tùng Nhị liền muốn gặp nam nhân mà mình vẫn giấu kỹ trong tim.

Vệ Minh đương nhiên không chịu đi, lấy cớ ái thể không khỏe nên từ chối luôn, trong đầu Thanh Thu lúc này chỉ nghĩ đến đồ ăn, sau khi lên xe nhét đầy đồ ăn vào bụng, cơn buồn ngủ liền trời dậy. Từ cửa cung đến phủ quận vương chỉ một quãng đường ngắn ngủi, nhưng nàng đã ngủ mê một chặp biết gì, ngay cả khi Vệ Minh bế nàng về phòng thể nào Thanh Thu cũng không nhớ.

Quận vương và quận vương phi đương nhiên nhận được tin từ lâu, dù trong lòng bất mãn nhưng cũng chẳng thể nói “không” với hoàng thượng, bọn họ không thể kháng chỉ. Quận vương phi chỉ còn biết thở dài, hoàng thượng quyết định như thế chắc chắn là do Vệ Minh đã có lời trước. Tốt xấu gì cô ta cũng là thể tử phi do hoàng thượng đích thân phong tặng.

Nhưng bọn họ đợi trước cửa qua cả giờ Ngọ mà vẫn chưa thấy hai người về, rốt cuộc đến cuối cùng cả nhà họ cũng đợi được con dâu mới vào bái kiến cha mẹ chồng. Mặc dù nàng đang mang thai, nhưng vẫn phải khầu đầu bái lạy liệt tổ liệt tông nhà họ Vệ. Quận vương và quận vương phi vô cùng bất mãn trước việc hai người chưa được sự đồng ý của cha mẹ đã tự ý thành thân ở bên ngoài, nhưng nếu không phải Vệ Minh “tiền trăm hậu tấu”, thì sao họ có thể thành thân suôn sẻ được.

Giờ có nói gì cũng đã quá muộn, ai bảo Vệ Minh là người có chính kiến, ngay quận vương phi cũng chẳng biết phải làm gì với hắn. Bà dù không hài lòng với Thanh Thu tới đâu, nhưng nể mặt nàng đang mang thai đứa cháu của bà, nên vẫn miễn cho nàng rất nhiều lễ nghĩa.

Ngay cả khi Vệ Minh nói sẽ không về sống ở phủ quận vương, mà cùng Thanh Thu quay về phủ thể tử, bà cũng gật đầu đồng ý. Điều kiện là trước khi trong cung chính thức tổ chức lễ tấn phong cho nàng, Thanh Thu phải học xong mọi lễ nghĩa phép tắc. Còn phải tham gia yến tiệc chúc mừng, để đám phu nhân trong kinh thành chấp nhận nàng.

Tình hình này tốt hơn nhiều so với viễn cảnh Thanh Thu vẽ ra trên đường đi. Còn về việc sắc phong, yến tiệc, những việc đó chẳng thể làm khó nàng, tránh được sẽ tránh, dù sao thì bây giờ cũng chẳng ai dám ép nàng nữa.

Vệ quản gia vì chuyện này mà kích động nước mắt rờn rờn, hiện giờ ông đang làm quản gia ở phủ thể tử. Sớm biết chuyện hôm nay thể tử và Thanh Thu sẽ hồi kinh, lại nghe nói hai người đã tự ý thành thân ở bên ngoài, ông sợ Thanh Thu sẽ không qua được cửa của phủ quận vương, không ngờ trong nháy mắt, nàng lại biến thành thể tử phi.

Khi thể tử và Thanh Thu từ phủ quận vương quay về, nhìn thấy thể tử thương yêu Thanh Thu, chỉ thiếu nước nâng niu trên tay nữa thôi, Vệ quản gia liên tục lấy tay áo lau nước mắt, cảm động vô cùng. Thanh Thu chẳng khác gì con gái ông, giờ lại thành thể tử phi, bà vợ già của ông nếu biết được, e là sẽ khóc mãi không ngừng.

Không khí oi bức của mùa hè dần dần qua đi, tiết trời trở nên mát mẻ hơn, Thanh Thu cũng ngày một nặng nề. Họ hàng thân thích xa gần ba năm nàng không liên hệ giờ lại tìm tới tận nơi, tiếp cận lấy lòng thể tử phi sắp tới ngày lâm bồn, nhưng bị Vệ Minh lấy cớ nói rằng Thanh Thu không khỏe để thoái thác, chỉ cho Tô Diệu vào phủ thăm hỏi.

Đối với những người họ hàng tìm đến ấy, Thanh Thu cũng không còn oán trách họ nữa. Trước kia nàng không mang bộ dạng đáng thương của đứa trẻ mồ côi tới tìm họ nhờ vả, nếu như nàng không vào phủ quận vương làm, thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ tìm đến nhà một người họ hàng xa để nương tựa, mong người ta cứu tế. Chỉ là nàng không muốn tiếp cận họ, nàng ngại phải làm thế.

Tô Diệu đã chính thức thành thân với Khổng Lương Niên. Vốn thừa tướng cũng không đồng ý ôn dục của mình lấy một quả phụ, dựa vào điều kiện của Khổng Lương Niên, y xúng với một thiên kim tiểu thư hơn, nhưng Khổng Lương Niên muốn hôn sự này nên thừa tướng cũng đành thuận theo y. Sau khi thành thân với Tô Diệu, Khổng Lương Niên đối xử với Họa My như con gái ruột, mặc dù không được đến Bắc Vu, nhưng y cũng chẳng coi trọng công danh lợi lộc, một nhà ba người sống rất vui vẻ.

Thanh Thu mặc dù cơ thể nặng nề nên được miễn bỏ rất nhiều lễ tiết, nhưng quận vương phi vẫn chưa tha cho nàng. Bà thường xuyên đến phủ thế tử để uốn nắn hành động cũng như lời nói của nàng, chỉ cảm thấy Thanh Thu từ đầu tới chân chẳng có chỗ nào phù hợp với tiêu chuẩn của một quý phu nhân, phải cải tổ lại hết. Y phục bà đưa tới đều là loại váy dài ống tay rộng, thêu chỉ vàng, nhưng Thanh Thu không mặc được, bụng nàng ngày một to. Quần áo mới may không kịp, huống hồ cách ăn vận của các quý phu nhân lại không hợp với nàng.

Quận vương phi vô cùng đau đầu, việc đầu tiên bà quay về phủ quận vương là gọi Hồng Ngọc tới bóp đầu ỉnh, rồi lẩm bầm cả nửa ngày: “Cả ngày chỉ biết ăn ăn và ăn, lẽ nào cô ta không sợ đi không nổi ư?”

Hồng Ngọc cười đáp: “Thế tử phi ăn được là chuyện tốt, sau này sinh con ra sẽ khỏe mạnh”.

“Hồi ta như nó đâu có ăn nhiều vậy, Minh nhi vẫn khỏe mạnh thông minh, ta sợ nó béo quá không dám ra ngoài gặp người khác. Đến lúc ấy tiệc đầy tháng đứa bé, xem cô ta tiếp đón khách khứa thế nào!”

Thanh Thu đâu nghĩ xa xôi như thế nàng đang tận hưởng tất cả những món ngon mà mình có thể nghĩ ra. Có Thụy Phương ở đây, không lo không có người nấu cho nàng, thỉnh thoảng Huống Linh Ngọc cũng qua đàn cho nàng nghe mấy khúc. Lần nào nàng ta cũng nói Thanh Thu béo quá rồi, lấy gương mà soi, hình như bụng nàng to quá, toàn thịt là thịt, cũng định tiết chế nhưng khi đói thì không nghĩ được gì nữa.

“Trên đời này không có thứ gì là không thể ăn được. Cháu cần ghi nhớ lúc nấu phải điều chỉnh được ngọn lửa, nêm nếm gia vị vừa phải, như thế món ăn làm ra mới ngon. Nếu không bảo cháu làm cá, tay gấu đuôi hươu môi tinh tinh, cháu nấu cho nó đen xì thì ai dám động vào.”

“Vâng, cháu nhớ rồi. Bà chủ Thu... dì Thu, hôm qua món bánh ngọt cháu làm có ngon không?”

“Thụy Phương của chúng ta giỏi lắm, nhỏ thế này mà đã biết làm điểm tâm rồi, hơn nữa còn rất ngon, tiểu quận chúa ở phủ quận vương thích lắm. Có điều Thụy Phương, cháu định học tiếp thật ư? Các tiểu thư trong thành Việt Đô không thích làm mấy việc này đâu, nào nào, dì Thu sẽ kêu người dạy cháu thêu thùa may vá, học những thứ ấy mới đúng, bao giờ rảnh rồi thì xuống bếp làm chơi thôi. Cháu đừng giống dì, làm một đầu bếp khiến người khác coi thường.”

Thanh Thu dùng giọng điệu nhẹ nhàng để dụ dỗ Thụy Phương, nàng không muốn nó quá say mê việc nấu nướng, dù sao nó cũng còn nhỏ, phải chơi nhiều học nhiều mới đúng.

“Dì Thu, tại sao làm đầu bếp người ta lại coi thường, vừa có cơm ăn vừa kiếm được tiền, hơn nữa cháu vốn có phải tiểu thư gì đâu.”

“Nói thế cũng không sai, nhưng... tóm lại bao giờ lớn cháu sẽ hiểu.” Chủ yếu là cha của Thụy Phương cũng đã đến Việt Đô, dưới sự giúp đỡ của Vệ Minh, ông bắt đầu có công việc buôn bán riêng, nhìn tình hình này chỉ tầm sang năm là sẽ đón anh em họ về, tiếp tục làm thiếu gia tiểu thư thôi.

Thụy Phương nói như bà cụ non: “Dì Thu, năm nay cháu chín tuổi rồi”.

Thanh Thu đang cười vui vẻ, đột nhiên “ai nha” một tiếng, quận vương phi thót tim, suýt nữa thì kêu ré lên. Thụy Phương hỏi: “Có phải em bé trong bụng, lại đạp dì không?”.

Bên trong vụng ra tiếng bụng sôi ùng ục, Thụy Phương nói tiếp: “Nhất định là dì nói chuyện với cháu lâu quá nên khát rồi, em bé đòi uống nước”.

“Nó nhỏ như thế thì hiểu gì? Thụy Phương, cháu còn bé mà đã biết quan tâm người khác, nếu ta sinh được một đứa con gái thì tốt, nhất định nó sẽ hiểu biết ngoan ngoãn như cháu.”

“Nhưng quận vương phi luôn nói đó là một bé trai, sau này sẽ kế thừa tước vị, làm rạng rỡ tổ tông”.

Giọng Thanh Thu có chút không vui: “Ta lại chỉ muốn sinh một đứa con gái”.

Quận vương phi nghe xong thì nổi nóng, phải cố gắng kiềm chế lắm mới không lao vào.

Kế thừa tước vị? Thanh Thu đâu dám nghĩ như thế, quận vương phi đến giờ vẫn chưa chính thức chấp nhận nàng, bản thân lại không thể từ chối không gặp, sau này chưa biết chừng xảy ra chuyện gì cũng nên. Thời gian đầu khi hồi kinh, bộ dạng nén giận của quận vương phi Thanh Thu còn nhớ rất rõ, nhưng vì nàng đang bụng mang dạ chửa nên tạm thời không phát ra mà thôi.

Vì vậy khi nghe những lời của Thụy Phương, nàng chỉ còn biết thở dài, rồi lại vỗ vào lưng, thật không ngờ nữ tử mang thai lại khó chịu thế này.

Nàng nhắc lại lần nữa: “Con ở trong bụng ta, nhất định nghe lời ta thì là con gái!”

“Ừm hừ.” Có tiếng vang lên ở bên ngoài, vừa nghe Thanh Thu đã nhận ra đây là quận vương phi không vui. Nàng thất kinh nhảy khỏi giường, xem chút nữa thì ngã, vội vàng hành lễ: “Bái kiến vương phi”.

“Cô giờ nặng nề, đừng hành lễ nữa, ngồi đi.” Bà khoát tay, Thụy Phương vội lui ra, tiểu nha đầu rất biết ý, thấy quận vương phi đến đây liền tự biết mình không còn việc gì làm nữa.

“Thanh Thu không dám.”

“Cô không dám? Vậy tại sao ta lại nghe thấy cô nói muốn sinh một đứa con gái nhỉ? Đừng nói những lời xúi quẩy đó, coi như không phải vì bọn ta, cũng phải nghĩ cho bản thân mình chứ!” Quận vương phi không kìm được những lời oán thán: “Thật không biết tại sao Minh nhi khẳng khái cứ phải lấy cô...”

Thật không biết tại sao Minh nhi nhất định cứ phải lấy cô! Quận vương phi lấy câu đấy làm mở đầu, ngay sau đó là một loạt những lời giáo huấn, đều nhắc nhở nàng phải biết giữ bổn phận, làm tốt vai trò thế tử phi.

Thanh Thu cúi đầu im lặng, tình cảnh này cứ cách mấy hôm lại diễn ra một lần, quận vương phi thỉnh thoảng tới phủ thế tử thăm nàng, nói là quan tâm, nhưng không khác gì hành hạ. Có điều thường xuyên bị Vệ Minh “vô tình” xuất hiện cắt ngang, chỉ cần hần xuất hiện, quận vương phi không thể nói tiếp được nữa.

Dù gì thì nàng cũng là thế tử phi được hoàng thượng phong tặng, không cần phải chịu ảm ức, nhưng nàng vẫn cần phải chịu đựng, hy vọng lần này quận vương phi sẽ nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện của mình.

Quận vương phi không nhận ra sắc mặt có vẻ không ổn của nàng, lại bắt đầu trình tự hằng ngày của mình. Đầu tiên là hỏi mấy hôm nay nàng làm gì, sau đó bắt đầu chỉ trích, nói thế nào mới thích hợp, làm thế nào mới trở nên xuất chúng, chỉ hy vọng sau này Thanh Thu có thể xứng đáng với thân phận tôn quý của một thế tử phi.

Quận vương phi nói rất say sưa, chỉ có Hồng Ngọc phát hiện ra sắc mặt Thanh Thu càng lúc càng nhợt nhạt, mấy lần ra hiệu nhưng bà đều không nhận thấy.

“... Cô phải nhớ, trước mặt người khác tuyệt đối không được để lộ ra suy nghĩ thật của mình. Dù là tức giận tới đâu, cũng phải dùng lý trí để duy trì phong độ, nếu để thất sủng...”

Thanh Thu không nhớ tại sao từ chuyện sinh con lại nói tới chuyện thất sủng, nên ngẩn ngơ tiếp lời bà: “Thất sủng?”

Quận vương phi nhớ tới cuộc tranh luận sinh trai hay gái với nàng vừa rồi, điểm đàm đáp: “Nếu cô cứ muốn sinh con gái, thì đương nhiên sẽ có ngày bị thất sủng. Việc không thể sinh cho phụ quân một đứa con trai để kế thừa hương hỏa, thì phải có đức hạnh một chút, đón thiếp thất vào phủ, rất nhiều người muốn sinh con trai cho Minh nhi”.

Thanh Thu nghe xong không chỉ đau lòng mà toàn thân cũng thấy đau nhức, trong cái giá rét tháng Mười hai mà nàng đau tới mức vã mồ hôi. Nàng nói muốn sinh con gái, chẳng qua là muốn chống đối quận vương phi, ai biết nàng sẽ sinh trai hay gái. Cũng có thể nàng luôn nhấn mạnh muốn sinh một cô con gái là vì trong lòng nàng thật sự sợ hãi, sợ rằng một khi nàng sinh con gái thật, thì nàng khó tránh khỏi cảnh phải đối diện với mấy “muội muội” khác trong phủ.

Thanh Thu nghĩ đến ngày này năm ngoái cũng là ngày rất lạnh, nàng đang một thân một mình trên đường, vì chạy khỏi phủ thế tử, bỏ đi thật xa. Lê nào đời này nàng còn phải diễn lại màn kịch ấy một lần nữa?

“Cô có phải... khó chịu ở đâu ư?” Quận vương phi cuối cùng đã nhận thấy sắc mặt nhợt nhạt của nàng.

Thanh Thu đã đau tới mức phản ứng trở nên chậm chạp, bất giác “á” lên một tiếng. Hồng Ngọc lao tới đỡ lấy cơ thể như nhũn ra của nàng, vội gọi: “Vương phi, thế tử phi hình như sắp sinh rồi!”.

“Không phải hình như, nhất định là sắp sinh rồi, mau, mau gọi người chuẩn bị!”

Quận vương phi không màng tới những lời mình vừa giáo huấn Thanh Thu rằng trước mặt người khác phải giữ hình tượng, bà nhảy lên đỡ một bên của Thanh Thu, miệng liên tục gọi người, nhất thời cả phủ thế tử hỗn loạn.

Phạm nương tử dẫn theo bốn bà đỡ vào Giám Thiên các, những người này đã được triệu vào phủ từ lâu, chỉ chờ đến ngày này thôi. Bọn họ vội vàng hành lễ với quận vương phi, bà liền khoát tay: “Nhanh lên, mặc kệ ta”.

Thanh Thu được đỡ vào Đông các, ở đó đã sắp xếp xong xuôi, gần đây nàng chuyển vào nơi này, bởi vì đây sẽ là phòng nàng sinh. Vệ Minh rất bất bình, tối nào hắn cũng phải qua đây ngủ. Sau khi bốn bà đỡ đi vào phòng, cửa bị khóa chặt, tất cả mọi người đứng đợi bên ngoài, chỉ có a hoàn mới được vào trong phụ giúp bà đỡ mà thôi.

Vệ Minh nhận được tin vội vàng quay về, thậm chí còn mang theo ngự y trong cung tới, quận vương cũng nhanh chóng đến phủ thế tử, mở miệng hỏi: “Sinh chưa?”.

“Vừa mới đau, ta...” Bà nhìn Vệ Minh một cái, có chút lo lắng, chỉ sợ nếu xảy ra chuyện gì thì tội của bà thật quá lớn.

Vệ Minh thoáng nhìn cũng nhận ra sự lo âu trong mắt mẫu thân, nhưng hắn không có thời gian dỗi co nữa. Vì không thể vào trong, hắn đành đi đi lại lại bên ngoài Đông các, trong Giám Thiên các không ai dám nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng kêu đau của Thanh Thu vọng ra, thật khiến người ta bất an lo lắng. Căn phòng có hệ thống sưởi dưới đất, cả người Vệ Minh toát đầy mồ hôi, chỉ muốn xông vào.

Hơn ba canh giờ trôi qua, đột nhiên có tiếng trẻ con khóc ré lên, Vệ Minh lao tới trước cửa Đông các, nhưng không được vào.

Một lúc sau, cửa mới mở, hai a hoàn bước ra không chúc mừng vội, đầu tiên treo một cây cung gỗ nhỏ được làm tinh xảo ở bên trái cửa. Mọi người vừa nhìn là hiểu ngay, nàng đã sinh con trai, những lời chúc mừng, những kẻ muốn nhận thưởng đều nhao nhao chạy tới trước mặt ba vị chủ nhân. Quận vương vừa cười vừa phát hồng bao cho: “Đã chuẩn bị từ trước rồi, nào, ai cũng có phần, cầm lấy”.

Quận vương phi miệng lẩm bẩm gì đó, lúc này bà mới thấy yên tâm, vịn vào Hồng Ngọc đang định ngồi xuống, thì lại thấy hai a hoàn kia treo một chiếc khăn tay màu phấn hồng ở bên phải cửa, điều này cho thấy nàng còn sinh cả con gái!

Một trái một phải, một cung tên một khăn tay, quận vương phi còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt định thần nhìn kỹ lại, Vệ Minh vội hỏi: “Nói mau, rốt cuộc là con trai hay con gái?”.

Cửa phòng bật mở, hai bà đỡ mỗi người bế một đứa trẻ theo sau Phạm nương tử bước ra ngoài. Phạm nương tử dập đầu báo hỷ: “Chúc mừng quận vương, quận vương phi và thế tử, mẫu tử bình an, thế tử phi sinh một trai một gái, là thai long phượng!”.

Một trai một gái! Đây đúng là niềm vui lớn. Vệ Minh hằng ngày vẫn điềm tĩnh đỉnh đạc, giờ vui tới bất thường. Hắn muốn bế con, nhưng lại không biết phải bế thế nào, chứ đừng nói cùng lúc bế cả hai đứa, Quận vương phi đẩy hắn sang một bên, thành thạo bế một đứa, quận vương cũng học cách của bà bế đứa còn lại.

Hai đứa càng nhìn càng đáng yêu, quận vương cảm thấy cháu trai giống mình, còn quận vương phi lại thấy cháu gái nét nào cũng giống mình. Vệ Minh muốn vào thăm Thanh Thu, nhưng phải đợi đám a hoàn thu dọn xong trong phòng mới được vào, chỉ biết lúc này nàng rất mệt, ngoài ra không có gì đáng ngại, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Thu cố gắng để không ngủ thiếp đi, đợi Vệ Minh được vào thăm, câu đầu tiên nàng hỏi là: “Thật sự sẽ không đưa chúng đi mất chứ?”.

Đến nàng cũng không tin một lúc mình lại sinh hai đứa, chẳng trách mấy tháng mang thai nàng ăn nhiều như thế, nàng còn tưởng mình sẽ sinh ra một con quý tham ăn. Vừa rồi Thanh Thu mới nhìn chúng được một cái đã bị các bà đỡ bế ra ọi người nhìn, lúc này vẫn đang lo quận vương phi đột nhiên trở mặt bế con của nàng đi mất.

Vệ Minh đâu biết nàng đang lo lắng điều gì, dịu dàng an ủi: “Sớm đã chuẩn bị phòng cho chúng rồi, nàng quên à? Phụ vương rất thích hai đứa trẻ, mẫu thân cũng thế, giờ đang ở ngoài cả, hai đứa đều rất ngoan”.

Hắn nói xong lại cười: “Vốn chỉ định mời một nhũ mẫu, nhưng không ngờ lần này lại sinh đôi, giờ trời đã tối, để sáng sớm mai ta cho người đi tìm thêm một nhũ mẫu nữa”.

Thanh Thu yên tâm: “Cũng được”.

Vệ Minh nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức dịu dàng, cảm thấy có nhìn cả đời cũng không đủ: “Thanh Thu, thật vất vả cho nàng quá”.

Thanh Thu chun môi, “Đúng là mệt thật, không ngờ khi chúng khóc nhìn lại xấu thế, nhưng như vậy cũng tốt, càng lớn chúng sẽ càng đẹp hơn”.

Chưa nói được mấy câu, Thanh Thu đã buồn ngủ riu cả mắt, nàng ngáp dài một cái, ậm ừ nói không rõ: “Mặc kệ, như thế cũng đáng rồi, ít ra sẽ không bị thất sủng, nhớ lát nữa bế con vào cho thiếp nhìn chúng”.

“Cái gì thất sủng? Nàng nghỉ đi, ngủ dậy rồi nói.”

“Những chuyện đó không còn quan trọng nữa, tóm lại... thiếp phải ngủ một giấc...”

Thanh Thu nặng nề chìm vào giấc ngủ, Vệ Minh không yên tâm nên ngồi lại bên giường, nhớ lần đầu gặp nàng, hắn bắt giấc mỉm cười, hình như lúc ấy nàng cũng đang ngủ.

Trong cung phái ngự y đến kiểm tra cho hai đứa trẻ mới sinh một lượt, rồi hồi cung bẩm báo. Quận vương phi và quận vương quyết định tạm thời chuyển đến phủ thế tử ở một thời gian, ngày nào cũng đi từ phủ quận vương đến thật mất thời gian, mà hai người họ thì lúc nào cũng muốn nhìn cháu trai cháu gái.

Phu thê quận vương đã bàn tới chuyện mở tiệc đầy tháng, quận vương phi vẫn chưa từ bỏ ý định cải tạo Thanh Thu thành một thế tử phi xứng đáng với Vệ Minh, thậm chí còn vội vàng sốt sắng bảo Hồng Ngọc và Thanh Thư thảo danh sách khách mời. Bà đã quên mất rằng mình nhận lời nhị phu nhân buổi tối tới chơi, cầm bình rượu kéo tay Vệ quân gia cùng uống...

Tất cả những việc này, Thanh Thu hoàn toàn không biết, tay nàng bị Vệ Minh nắm chặt, dù trong mơ nàng cũng thấy vô cùng hạnh phúc.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-moi-tuong-tu>